உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காஞ்சிப்புராணம்.

விநாயகர் காப்பு.

இருகவுட்டுளைவாக்குகார்க்கடங்களிங்குலிகக்
குருநிறத்திழிதோற்றமுனைகுலாய்த்தவழ்ந்தேறிப்
பரிதிமார்பினிற்சமனொடுகாளிந்திபயிலுங்
திருகர்த்தசீரைங்கரக்களிற்றினைச்சேர்வாம்.

பதம்.	பொருள்.
இரு கவுள் துளை வாக்கு	இரண்டுசெவித்துளைகளிலிருந்துவடியும்
கார் கடங்கள்	கருநிறமுள்ள மதங்கள்
இங்குலிகம்குரு	சாதிலிங்கம்போல ஒளிநிறமுள்ள
நிறத்து	திருமார்பினிடத்து
இழிதோற்றம்	ஒழுகும் தோற்றம்
முனைகுலாய்	முகத்தின்முன்குலாவித்
தவழ்ந்து ஏறி	தவழ்ந்து ஏறிக்கொண்டு
பரிதிமார்பினில்	சூரியனுடைய மார்பில
சமனொடு காளிந்தி	அவன்குமாரனும குமாரத்தியுமாகிய யமனும் காளிந்தியும்
பயிலும்	விளையாடும்
திருகாத்த	காட்சிபோலும்
சீர்	சிறப்புவாய்ந்திருக்கும்
ஐகரம்	ஐந்துதிருக்கரங்களையும்
களிற்றினை	யானைமுகத்தையுமுடைய விநாயகக்கடவுளை இந்நூல் இனிது முடியும்பொருட்டு
சேர்வாம்.	யாம் தியானிக்கின்றோம்.

விகடசக்கரவிநாயகர் காப்பு.

விகடசக்கரவாரணந்தொடாவருமவித்தகமுகில்வீற
விகடசக்கரவிந்தமன்னவன்றனக்கருளுமெய்த்தலைவாகு
விகடசக்கரவாகமென்முலையுமைகான்முளையென்றுச்சேவி
விகடசக்கரவெந்திரமெனச்சுழல்வெம்பவக்கடனெஞ்சே.

பதம்.	பொருள்.
வெம் பவம் கடல்	கொடுமையான பிறவிக்கடலில்
சக்கரர் எந்திரம் என	குயவாசக்கரம்போல்
சுழல்	இடையறாமற்சுழலும்
நெஞ்சே !	மனமே ! நீ
விகடசக்கர ! என்று	விகடசக்கரவிநாயகரே! என்றும்
ஆரணம் தொடாவு அரும்	வேதங்கள் அணுகுவதற்கு அருமையான
வித்தக ! என்று	ஞானமூர்த்தியே! என்றும்
முகில வீறு அவி	மேகத்தின் கர்வத்தை அழிக்கும்
கட! என்று	மதமபொழிதலையுடையவரே! என்றும்
சக்கு அரவிந்தம் அன்னவன்றனக்கு	செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய திருமாலுக்கு
அருளும்	பாஞ்சசன்னியம் என்னும் சங்கு கொடுத்தருளிய
மெய் தலைவா ! என்று	மெய்ப்பொருளே! என்றும்
குவி கடம்	குவிந்திருக்கும செம்பொற கலசத்தையும்
சக்கரவாகம்	சக்கரவாகபபட்சியையுமபோன்ற
மெல் முலை	மிருதுவான குஜஙகளையுடைய
உமைகான்முளை! என்று	பார்வதிதேவிபுத்திரனே! என்றும்
சேவி	துதிசெய்து வணஙகு (வணஙகிப)
கட.	பிறவிக்கடலைக்கடந்து பிழைத்துபபோ.

இந்தத்தல விநாயகர் திருமாலுக்குச் சஙகும் சக்கரமும்கொடுத்தருளினவா எனபதைக குறிப்பிகக, ஐந்தாம் திருவிருத்தத்தில் சககரத்தைப் பிரித்துக் காட்டியதனல் இந்தத் திருவிருத்தத்தில் அருளியது சங்கு எனக.

கடவுள் வாழ்த்து.

சபாநாயகர்.

சங்கேந்துமலர்க்குடங்கைப்புத்தேளுமறைக்கோவுந்தழல்கால் சூல, மங்கேந்துமமமானுந்தத்தமதுதொழிறலைநின்றுற்றசெயநோ ா,பங்கேந்தும்பெருமாட்டிவிழிகளிபபவிருமுனிவர்பணிந்துபோற்ற க், கொங்கேந்துமணிமன்றுட்குனித்தருளுமபெருவாழ்வைக்குறித் துவாழ்வாம.

இதன்பொருள்.

நான்குவேதங்களை ஓதிய பிரமதேவனும், செந்தாமரைமலர்போலுங் கையில பாஞ்சசன்னியம எனனும் சஙகு ஏந்திய விஷ்ணுவும், அக்கினிச் சுவாலைவீசும் சூலாயுதம ஏந்திய உருத்திரமூர்த்தியும, தங்களதங்கள் தொ ழில்களாகிய படைத்தல், காத்தல, அழித்தல் முதலியவைகளில நிலையாக நின்று செயயுமபடி ஏற்படுத்தி, இடப்பாகத்தை இருப்பிடமாகக் கொண டிருக்கும சிவகாமித்தேவியாருடைய கண்கள்களிக்கவும, பதஞ்சலி வியா க்கிரபாதர் என்னும இரண்டுமுனிவர்கள்வணங்கி வாழ்த்தவும், ஞானமண ம்வீசும் சிற்சபையில ஆனந்தக்கூத்து ஆடியருளும், எங்கள் பெருஞ்செல் வமாகிய சபாநாயகரைத்தியானித்து, யாம் எந்நாளும மாறாஇன்பத்துடன் மகிழ்ந்துவாழ்வோம். (எ-று.) அங்கு-அசை.

ஏகம்பநாதர்.

தண்டதபெருந்துயர்க் கடன்மீக் கூர்தலினுன்மலையந்த தரள மூரற், கணங்குழையாள் புரிபூசை முடிவளவுந்தரியாமலிடையே கம்பை, யணங்கினைதூதெனவிடுத்து வலிந்திறுகத்தழீஇக்கொ ள்ளவமையாக்காதன், மணந்தருளிக்குறிபூண்டவொருமாவிறபெ ருமானைவணக்கஞ்செய்வாம.

இதன்பொருள்.

தம்மைவிட்டுப்பிரிந்து போனமையால் உண்டாகிய பெருந்துயரக் கடலானது மேன்மேலும் பெருகியதனுல், மலையரசன் பெற்றெடுத்த முத்துப்போல் விளங்கும் தந்தங்களையும் கூட்டமாகிய காதணிகளையு மு டைய பார்வதிதேவியார் பணணியபூசை நிறைவேறும் அளவும் பொறுக

காமல், அந்தப் பூசையின் நடுவில் கம்பாநதி என்னும் பெண்ணைத் தூதாக
அனுப்பக்கண்டு திடுக்கிட்டு வலிந்து இறுக்கக்கட்டித் தழுவிக்கொள்ளவே
பேராசையோடு கலந்தருளிச் செங்கைவளைத்தழும்பும் கொங்கைத்தழும்பு
ம் கொண்டருளிய ஒரு மாவடியில் வாழ்ந்தருளும் திருவேகம்ப நாதரை
யாம் வணங்குகின்றோம். (எ-று) விடுத்து என்பது விட என்னும் வினையெ
ச்சத்திரிபு.

காமாட்சியம்மை.

ஊன்பிலிற்றுமழுவாளிகலவிதனி லொண்ணுதென்றோர்ந்து
ஞ்சாந், தான்பிலிற்றும்பாப்பணியைநீப்பவுங்காரவண்டினங்கட்டை
ந்துழுசத், தேன்பிலிற்றுநறுங்கடுக்கைத்தெரியலைப்பாம்பெனமரு
ண்டத்தெரியனுறுங், கான்பிலிற்றத்தெருண்டணையுங்காமக்கோட்
டத்துமையைக்கருத்துள்வைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

பகைவர் மாமிசத்தை உண்டு உமிழும் மழுவாயுதம் ஏந்தும் சிவபெ
ருமான் லீலையில கூடாதென்றெண்ணி, விஷம்கக்கும் சர்ப்பாபரணத்தை
நீக்கிவிடவும், கருநிறமுள்ள வண்டின்கூட்டங்கள் அடர்ந்து சூழ்ந்துகொ
ள்ளும்படி தேனை உமிழும் நன்மணமுள்ள கொன்றைப்பூமாலையைச் சர்ப்
பம் என்று மயங்கி, அந்தக்கொன்றைப் பூமாலை சுகந்த பரிமளம் வீசுவதனா
ல் சர்ப்பம் அல்லவென்று தெளிந்து அணுகும் காமக்கோட்டத்தில் கருணை
கூர்ந்திருக்கும் காமாட்சிதேவியை யாம் எமது சிந்தனையில் வைக்கின
றோம். (எ-று) தான் அசை.

கருக்காமக்கோட்டமிரவினையனைத்து மொருங்கெய்திக்கலக
ஞ்செய்யுந், தருக்காமக்கோட்டியெலாமறவெறிந்தாமினியென்றுந்
தகைசாலன்பு, சுருக்காமக்கோட்டினைச்சேயரைகரங்கொண்டார்
க்குமுலைச்சுவடுநலகுந், திருக்காமக்கோட்டியம்மைசேவடிப்போதெ
ப்போதுஞ்சிந்திப்பாமால.

பதம்	பொருள்
கரு	பிறவித்துன்பங்களுக்குக்காரணமான
காமம்	காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்

கோள்	மூக்குற்றங்களை உண்டாக்கும்
திமிரம்	மலவிருளால வினையும
வினைஅனைத்தும	தீவினைகள் எல்லாம்
ஒருங்குஎய்தி	ஒருமிக்கசசேர்ந்துவந்து
கலகம செய்யும்	கலகம செய்யும்
தருக்கு ஆம்	செருக்குடையனவாம(ஆதலின்)
அ கோட்டி எல்லாம்	அந்தவினைகூட்டம் எலலாவறறையும்
அற எறிந்தாம	துண்டமாக வீசிஎறிந்தோம
இனி	இனி எந்நாளும்
தகை சால் அன்பு	மேன்மைபெற்றோங்கும் அன்பைப்பெருக்குவோம அல்லாமல
சுருக்காம்	சுருக்கமாட்டோம
அக்கு அரை	அககுமணியை இடையிலும்
ஓட்டினை	பிரம கபாலத்தைச
சேகரம்	செங்கையிலும்
கொண்டார்க்கு	கொண்டிருக்கும் ஏகாம்பரநாதருக்குத்
முலைசுவடு	திருமுலைத் தழும்பைக்
நல்கும்	கொடுக்கும்
திரு காமக்கோட்டி அம்மை	காமாட்சி தேவியாருடைய
சே	செவ்விய
பாதம்போது	பாதாரவிந்தங்களை
எப்போதும்	எப்பொழுதும்
சிந்திப்பாம்	யாம தியானம் செய்வோம (எ-று)
ஆல் அசை.	

விகடசக்கர விநாயகக்கடவுள்.

விழிமலர்பூசனையுஞற்றித்திருநெடுமால் பெறுமாழிமீளவாங்கி, வழியொழுகாச்சலந்தரன்மெய்க்குருதிபடிமுடைநாற்றமாறுமாற்றுற், பொழிமதநீர்விரையேற்றிவிகடநடப்பூசைகொண்டுப்புதிதாநல்கிப, பழிதபுதன்றாதையினும்புகழ்படைத்தமதமாவைபபணிதலசெய்வாம.

இதன்பொருள்.

திருமால் தன் கண்மலரைப்பறித்துப்பூசைசெய்து சிவபெருமானிடத்திலபெற்றுக்கொண்ட சக்கராயுதத்தைத(தக்கன் யாகத்தை அழிக்கவந்த

வீரபத்திரசுவாமிமேல்விட, அது அந்த வீரபத்திரசுவாமி அணிந்திருந்த தலைமாலையில் ஒருதலையினால் விழுங்கப்பட்டு, விடுவச்சேனன் ஆட்டத்தைப்பார்த்துச் சிரித்தபோது மீண்டுவர, அதைப்பிடித்துப் பூர்வம் நல்வழியில நடவாத சலந்தராசுரனுடைய தேகத்திற் பெருகும் உதிரத்தில் தோய்ந்ததனால் உண்டாகிய நாற்றம் நீங்கும்படி மழைபோற பொழியும் மதசலவாசனையூட்டிக் கோணங்கிக்கூத்து எனனும் விகடக்கூத்தாகிய பூசையை ஏற்றுப் புதிதாகக் கொடுத்துப பழியில்லாதோங்கும தனபிதாவைப் பார்க்கிலும் பெருமபுகழ படைத்துவிளங்கும யானைமுகமுடைய விகடசக்கர விநாயகக்கடவுளையாம் வணங்குகின்றோம், (எ-று)

குமரக்கடவுள்.

முருகோட்டநதரப்பாயும்மதமூமூற்றெடுப்பமுரிவிற்கோட்டு, மொருகோட்டுமழகளிற்றையிருகோட்டுமுதுகளிறுவலவக்காட்டிப, பருகோட்டநறைவேட்டுப்பைங்கோட்டுத்தினைப்புனத்திற்பரணமேற்கொண்டு, குருகோட்டும்பெடைமணந்தகுமரகோட்டத்தடிகள்குலத்தாள்போற்றி.

பதம்.	பொருள்.
பைங்கோடு	வளமானகுறிஞ்சிமலைச்சாரலில்உள்ள
தினைபுனத்தில்	தினைப்புனத்தில (போடப்பட்டிருக்கும்)
பரணமேறகொண்டு	பரணமேலஏறிக்கொண்டு
குருகு	அத்தினைக்கதிர்களைக்கொய்து உண்ணவரும கிளி முதலியபறவைகளைக
ஓட்டும்	கூவி ஓட்டுதலசெய்யும்
பெடை (க)	மயிலபோலும் சாயலபொருந்திய வள்ளிநாயகியாருடைய
ஓட்டம்	அதரததில்
பருகு நறை	சுவைக்கும் அமுதத்தை
வேட்டு	விரும்பி (பூர்வம்சிவபெருமானுக்குப)
மூரி (உ) வில்	பெரியவில்லாகிய மேருமலையில்
கோட்டும்	எழுததாணியாகக கொணடு மகாபாரதத்தை எழுதிய
ஒருகோடு	ஒருதந்தத்தையுடையவிநாயகராகும்
மழகளிறறை	யானைக்கனறை

முருகுஒட்டம்தர	வாசனைவீசும்படி
மும்மதமும்	மும்மதங்களும்
ஊற்றுஎடுப்ப	ஊற்றெடுக்கப்
பாயும்	பாயும்
இருகோடு	இரண்டுதந்தங்களையுடைய
முதுகளிறு ஆக (உ)	பெரியயானையாக
உலவகாட்டி	உலாவும்படிசெய்துபயமுறுத்தித்
மணந்த	திருமணம்புரிந்தருளிய
குமரகோட்டத்து	குமரகோட்டத்தில்வீற்றிருக்கும்
அடிகள்	முருகக்கடவுளுடைய
குலம்தாள்	மேன்மையான திருவடிகளுக்கு
போற்றி	வந்தனம் (எ-று)

(க) பெடை ஆகுபெயர். (உ) மூரி ஆக எனபன முரி ஆ விகாரப்பட்டன.

வயிரவக்கடவுள்.

எளியவரைவலியர்வாட்டின்வலியரையிருநீர் வையபதி
னெளியறுதெய்வமவாட்டுமெனுமுரைக்கமையவன்றே
தெளியுமாவலியைச்செற்றோறசெகுத்துரிக்கவயமபோர்த்த
வளியுளாகச்சிக்கா வல்வயிரவர்க்கன்புசெய்வாம

இதன்பொருள்.

கடல்சூழ்ந்தஉலகத்தில் எளியாரைவலியார் அடித்தால் வலியாரைத் தெய்வம் தாட்சணியம் இல்லாமல் அடிக்கும் என்னும பழமொழிக்குத தகுதியாக, வாமனன் எனறே நம்பிய மாவலியைககொன்ற மாயவனை வதைத்துத்தோலை உரித்துத் திருமேனியிற் கவசமாகப் போர்த்துக்கொண்ட தென்றறகாற்று உலாவும காஞ்சிமாநகரததைக் காக்குங் கடமைபூணடிருக்கும வயிரவககடவுளுக்கு யாம்அன்புசெய்வோம். எ-று

* போர்த்த என்னும் பெயரெச்சத்தை வயிரவக்கடவுள் என்னும் பெயருடன் கூட்டிமுடிக்க.

திருநந்திதேவர்.

அஙகணன்கயிலைகாக்குமகமபடிததொழின்மைபூண்டு
நங்குருமரபிற்கெலலாமுதற்குருநாதனுகிப

பங்கயந்துளவநாறும்வேத்திரப்படைபொறுத்த
செங்கையெம்பெருமானந்திசீரடிக்கமலம்போற்றி.

இதன்பொருள்.

அழகியகண்ணுளனாகிய சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் திருக்கைலாயத்தைக் காவல்செய்யுந் தொழிலும் அடிமை எனனும்தொழிலை மேற்கொண்டு, எமது குருபரம்பரைக்கெல்லாம் ஆதியானகுருபரனாகித் தேவர்கள் மேன்மேலும் நெருங்கச் சந்நிதியிலகி நிறகத் தட்டுவதனால பிரமதேவன் அணிந்திருக்கும் செந்தாமரைமலர் மணமும் விஷ்ணு அணிந்திருக்கும் செந்துளசிமணமும் சோந்துமணக்கும் வேத்திராயுததனைச் செங்கையில்தாங்கிய எம்பெருமானாகிய திருநந்திதேவருடைய சீபாதகமலங்களுககு வந்தனம். எ-று.

தமிழாசிரியர்.

காசியினின்றும்போந்துகமபர்தாமருளப்பெற்று
மாசிலாக்கச்சிமூதூர்மனனிவீற்றிருந்துபூமே
லாசிலாத்தமிழ்பரபபியருந்தமிழகுரவுபூணட
தேசினன்மலயவெற்பிற்குறுமுனிதிருததாள்போற்றி.

இதன்பொருள்.

காசிப்பட்டணத்திலிருந்து வந்து, திருவேகம்பர் அநுக்கிரகம் செய்யப்பெற்று, மாசில்லாதோஙகும் 'காஞ்சிமாநகரத்தில் நிலைத்து வீற்றிருநது, இந்தப்பூலோகம் எங்கும் குற்றமற்றுவிளங்கும் தமிழ்ப்பாஷையைப்பரவச்செய்து, அந்த அருந்தமிழப்பாஷைக்கு ஆசிரியராகும் தன்மைபூண்ட மகிமையுடையவராய்ப்பொதியமலையில் வாழ்ந்திருக்கும் அகஸ்திய முனிவருடைய திருவடிகளுக்கு வநதனம். எ-று.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.

பரசமயகோளரியைப்பாலறுவாயனைப்பூம்பழனஞ்சூழ்ந்த,சிரபுரததுததிருஞானசமபந்தப்பெருமானைத்தேயமெல்லாங, குரவைபிடததமிழ்வேதமவிரித்தருளுங்கவுணியர்தங்குலதீபத்தை, விரவிபெமையாளுடையவெனறிமழவிளங்களிற்றைறவிருமபிவாழ்வாம.

இதனபொருள்.

புறச்சமய வாதிகளாகிய யானைகளுக்கு வலிய ஆண்சிங்கம் போன்ற வரும, பிராட்டியாா ஊட்டிய சிவஞானப்பால் மணக்கும செவ்வாயுடையவரும் உலகததார் எல்லாரும் ஆனந்தக் கூத்தாடுமபடி செந்தமிழ் வேதமாகிய தேவாரப்பதிகங்களை விரித்துவிளங்கச் செய்தருளும் கவுணியர்குலததிற்கு ஒரு திருவிளக்குப் போன்றவரும், உள்ளத்திற் கலந்துகொண்டு எமமை அடிமையாகப் படைத்தாளும் வெற்றி பெற்றோனகும் சிறறிளங்களிற்றினை போன்றவருமாய், அழகிய வயலகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் சீகாழியில திரு அவதாரம் செய்தருளிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை நேசிதது வாழகினறோம.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

இடையறாப்பேரன்புமழைவாருமிருவிழியுமுழவாரத்தின், படையறாத்திருக்கரமுஞ் சிவபெருமான்றிருவடிக்கேபதித்தநெஞ்சு, நடையறாபபெருந்துறவும் வாகீசப்பெருநதகைதன்ஞானப்பாடற், றொடையறாச்செவ்வாயுஞ் சிவவேடபபொலிவழகுநதுதித்துவாழ்வாம்.

இதன்பொருள்.

பெருமைக் குணமுள்ள திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய மாறாதபத்தியையும், மழைபோல் ஆனந்த பாஷ்பம்பொழியும் திருக்கண்களையும் பலம்பொருந்திய உழவாரப்படை ஏந்தியதிருக்கரங்களையும், சிவபெருமான்திருவடியிலேயே அழுந்தவைத்த திருஉளததையும் நல்லொழுக்கத்தில் சிறிதும் தவறுதல் இல்லாதபெருந் துறவறநிலையையும், சிவஞானப்பாடல்களை இடையறாமல் தொடுக்கும் செவ்வாயையும, சைவவேடத்தின் பேரழகையும், யாம் எநநாளும்துதிசெய்து மகிழ்ந்து வாழ்வோம். எ-று.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

ஒருமணத்தைச்சிதைவுசெய்துவல்வழக்கிட்டாட்கொண்டவுவனைக்கொண்டே, இருமணத்தைக்கொண்டருளிப்பணிகொண்டவலலாளனெலலாமுய்யப், பெருமணச்சீர்த்திருத்தொண்டத்தொகைவிரித்தபேரருளின்பெருமாளென்றுந், திருமணக்கோலப்பெருமாண மறைபபெருமாளெமதுகுலதெய்வமாமால்.

இதன்பொருள்.

வல்வழக்கிட்டு ஒரு திருக்கல்யாணத்தைத்தடுத்து ஆட்கொண்ட அந்தச் சிவபெருமானைக் கொண்டே பரவைநாச்சியார், சங்கிலி நாச்சியார் என்னும் இருவரோடு திருக்கல்யாணம் செய்தருளித் தூதுசெல்லும் ஏவல் கொண்ட வல்லாண்மை யுடையவரும், உலகத்தில்யாவரும்கடைத்தேறுமபடி பெருஞ்சிறப்பின் மணம்வீசும் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பெருங்கருணையால் விரித்துரைத்த பெருமானும், எந்நாளும திருமணக்கோலமபூண்ட பெருமானும், மறையவர் பெருமானும் ஆகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனார் எங்கள் குலதெய்வம் ஆவார் எ-று. ஆல்-அசை.

மாணிக்க வாசக சுவாமிகள்.

பெருந்துறையிற்சிவபெருமானருளுதலும பெருங்கருணைபபெற்றிநோக்கிக், கரைந்துகரைந்திருகணணீரமழைவாரத்துரியநிலைகடந்துபோந்து, திருந்துபெருஞ்சிவபோகக்கொழுந்தேறலவாய்மடுத்துத்தேக்கிச்செம்மாந், திருந்தருளும்பெருங்கீர்த்திவாதவூரடிகளடியிணைகள்போற்றி.

இதன்பொருள்.

(பாண்டியன் சொற்படி குதிரைவாங்க வந்தபோது) திருப்பெருந்துறையில் சிவபெருமான குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளி உபதேசம் செய்தமாத்திரத்தில் அவரது பெருங்கருணைத் திறத்தைஎண்ணி மனம்கரைந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் மழைபோறபொழியத் துரியநிலையைக்கடந்துபோய், மிகவிளங்கும் சிவபோகம் என்னும் செழுந்தேனை உணடுதேக்கிட்டு இறுமாந்து இருக்கும் பெரும்புகழ்பெற்றோங்கும மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுடைய திருவடியிணைகளுக்கு வந்தனம.

அறுபத்துமூவர்

தத்துமுதெயினமூனறுந்தழுலெழு
முத்துமூரன்முகிழ்த்தநிராமய
சித்துமூர்த்திதன்றுளிணைசேரறு
பத்துமூவாபதமலர்போற்றுவாம.

இதன்பொருள்.

இஷ்டமான இடத்திற்குத தவழ்ந்து செல்லும் முப்புரங்களும் எரிந்துபோக முத்தநகை செயதருளிய நிராமயஞானமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைச சேர்ந்த அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுடைய பாதாரவிந்தஙகளை வணஙகுகினறேம்.

சேக்கிழார்நாயனார்.

தூக்குசீர்த்திருத்தொண்டத்தொகைவிரி
வாக்கினறசொலலவலலபிரானெஙகள்
பாக்கியபபயனுப்பதிகுன்றைவாழ்
சேக்கிழானடிசெனனியிருததுவாம

இதன்பொருள்.

அறிவுடையோரால் ஆராய்ந்தறியப்படும் சிறப்புவாய்ந்திருக்கும் திருத்தொணடததொகையைததிருவாககினால விரிததுச்சொலலவல்லவராயும் எஙகள் புணணியபயனாகியும குன்றையூரில வாழந்தருளும சேசகிழாா நாயனாருடைய திருவடிகளை எமதுசிரசின்மேல வைததுகொள்கினறேம். எ-று.

திருக்கூட்டத்தார்.

பேயன்னபுறச்சமயபபிணக்குநூலவழியனைத்தும்பிழையேயன்றி, வாயன்மைதெளிநதுசைவசித்தாநதவழிதேறியதீதவாழ்விற், போயணமியஞ்செழுத்துநதிருநீறுங கணடிகையுமபொருளாக்கொணட, நாயன்மாாதிருக்கூட்டமபணிநதிறைஞசுமபெருமபேறுநானபெறறேனல.

இதன்பொருள்.

தலைவிரி கோலமாய் ஆடுமபேயகள்போல் புறச்சமயிகள் ஆடிப்பிதற்றும் ஒன்றேடொன்று ஒவ்வாமல் மாறுபடடிருக்கும் நூலகள் எல்லாம்பிழையே அலலாமல், உணமை யல்லாமையை அறிநது சைவசித்தாந்த நெறியில் நினறு தெளிந்து சமயாதீதவாழவில சென்றடைந்து ஸ்ரீபஞ்சாட்சரஙகளையும் திருநீற்றையும் திருககணமணி மாலையையும் தஙகள் செல்வமாகக் கொணடிருக்கும் நாயன்மாாகளுடைய திருக்கூட்டத்தைத தாழ்ந்து வணங்கும் பெருஞ்செல்வத்தை நான்பெற்றுக்கொண்டேன. எ-று. ஆல் அசை.

பஞ்சாக்கரதேசிகர்.

கயிலாயபரம்பரையிற் சிவஞானபோதநெறி காட்டும்வெண்ணெய், பயில்வாய்மைமெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்மெய்ஞ்ஞானபானுவாகிக், குயிலாரும்பொழிற்றிருவாவடுதுறைவாழ் குருநமசிவாயதேவன், சயிலாதிமரபுடையோன் றிருமரபுநீடூழிதழைகமாதோ.

இதன்பொருள்.

திருவெண்ணெய் நல்லூரில் திரு அவதாரஞ்செய்து இரண்டுபிராயத்திலேயே மெய்யுணர்வடைந்து திருக்கைலாய பரம்பரையில் வழங்கிவந்த வடநூற் சிவஞானபோதம் என்னும் சாஸ்திரத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து விளங்கக் காட்டும் மெய்கண்ட தேசிகருடைய சந்ததிக்கு ஒருமெய்ஞ்ஞானசூரியனாகிக் குயில்கள் நிறைந்திருக்கும் பூஞ்சோலை சூழ்ந்து ஓங்கும் திருவாவடுதுறையில் திருக்கைலாயபரம்பரையைச்சேர்ந்தவராய் வாழ்ந்தருளும் குருநமச்சிவாய தேவருடைய திருமரபு நெடுங்காலம் தழைத்தோங்குக. எ-று. மாது ஓ அசைகள்.

வேலப்பதேசிகர்.

எவ்வெவர்கோட்படுபொருளுமஞ்செழுத்தினடக்கியவற்றியல்புகாட்டி, மெய்வகையஞ்சவத்தையினுநிற்குமுறையோதுமுறை விளங்கத்தேற்றி, யவ்வெழுத்தினுள்ளீடுமறிவித்துச்சிவபோகத்தழுத்தினாயேன், செய்வினையுங்கைக்கொண்டவேலப்பதேசிகனருள் சென்னிசேர்ப்பாம்.

இதன்பொருள்.

வேதாகம புராண சாஸ்திரங்களிலிருந்து கொள்ளப்படும் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தில் அடக்கி, அவற்றின் உண்மையான இயல்புகளை எடுத்துக்காட்டி, ஆன்மாக்கள் சாக்கிரம் முதலியஐந்து அவஸ்தைகளிலும் நிற்கும்முறையையும், அவ்வெழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் முறையையும் விளங்கத்தெரிவித்து, அவ்வெழுத்துக்களின் உள்ளீடான பதி பசு, பாசம், என்னும் முப்பொருள்களையும் அறிவித்துச் சிவபோகத்தில் அழுத்தி, நாயினுங்கடையேனாகிய நான்செய்யும்பணிவிடைகளையும் கைக்கொண்டு அருளும் வேலப்பதேசிகருடைய பாதங்களை யாம் எமதுசிரசின் மேற் கொள்வோம். எ-று.

மற்றையசிவநேசர்கள்.

மறைநான்குமபயின்றொழுகி யிட்டிகளும்பலவியற்றி மல்லன் ஞாலத், திறவாதபுகழ்படைத்துமீசனிடத்தன்பிலரையெண்ணு ளளம, புறமோதிககொலைபயினறுமதுபாந்துங்கொடுமபாவபபுலைய ரேனும, அறவாணன்றிருவடிக்கீழன்பினரேலவரெமமையடிமை கொள்வார.

இதன்பொருள்.

நான்கு வேதங்களையும் கற்றுக், கற்றவழியில் நடந்து பலயாகங்களும் செய்து, வளப்பமபொருந்திய இவ்வுலகத்தில என்றும் இறவாதபுகழ்படைத்தும் சிவபெருமானிடத்தில் அன்பில்லாதவர்களை எமதுஉள்ளம் இலட்சியம் பண்ணமாட்டாது காணாத இடத்தில நிந்தைசெய்து கொலைத்தொழில் புரிந்து மதுபானம் செய்யும் கொடுமபாவச் சண்டாளர்கள் ஆனாலும் தருமக்கடவுளாகிய சிவபெருமான் திருவடிகளின் கீழநிலையாக வைத்திருக்கும் அன்புடையவர்கள் ஆனால அந்த அன்பர்களே எம்மை அடிமையாகக் கொள்பவர்கள ஆவார்கள். எ-று.

அவையடக்கம்.

பொருவிலகச்சியமபுராணமவண்டமிழினிற்புகலென்
றிருவிலமபுகழ்மணிமதிறகச்சியேகமபர
திருவருட்குரியான்றவர்கூறியசிறப்பால்
உரிமையுற்றெழுமாசைகொணடுரைத்திடலுற்றேன்.

இதன்பொருள.

உலகமெல்லாமபுகழும் மணிமதில்சூழ்ந்து ஓங்கும் கச்சித்திருவேகம்பருடைய திருவருளுக்கு உரியபெரியோர்கள் தனக்கு நிகரில்லாமல் விளங்கும் காஞ்சிப்புராணத்தை வடமொழியிலிருந்து தென்மொழியால சொல்லு என்று ஏவப்பெற்ற சிறப்பினால் உரிமைகொண்டு ஓங்கிவளரும் ஆசையால் சொல்லலுற்றேன்.

மாயைகாரியவுருக்களுமெமபிரானவடிவ
மாயவேலவையருணமயமாகுமற்றதுபோற்
பேயனேன்பிதற்றுரையுமேகமபாதம்பெருமை
தூயகாதையுள்ளுறுதலாற்றுகளறத்தோன்றும.

இதனபொருள.

மாயையின் காரியமாகிய பிரபஞ்சஙகளெல்லாம சிவபெருமானுக்கு வடிவம் ஆயினனவாறல, அந்தப பிரபஞ்சஙகள் எலலாம அருளமயமே ஆகும்.அதுபோல் பேயேனுகிய நானபிதற்றிய சொலலும் திருவேகம்பரு டைய மகிமையை உணாததும் மாசில்லாத சரித்திரத்தில கலந்திருப்பத ஞல் அச்சொற்களும மாசற்றேவிளங்கும்.

இழிந்தசொற்புணாதசெரியனேனியமபியகவியுங்
கழிந்தவைவகையிலக்கணவழுவுக்குக்காட்டாப
பழிந்திடாதெடுத்தாளுவாபலவகைசசுவையுங
கொழிந்தநாவினராகியவழுததபுகுணத்தோா.

இதன்பொருள்.

பலவகையான நூல்களின சொற்சுவையையும பொருட்சுவையையு ம் திரட்டி ஊட்டும்நாவலராகிய மாசிலலாத குணமுடையவர்கள் இழி வானசொற்களைச சோக்கும எளியேன் சொல்லிய கவிகளையும் பழித்துத் தள்ளிவிடாமல் எழுத்துச்சொல்பொருள் அணியாபபு என்னும ஐந்திலகக ணஙகளில எடுததுக காட்டபபடும. இலககணவழுக்களுக்குத் திஷ்டாந்த மாக எடுதது ஆள்வாாகள் எ-று.

எழுத்துப்போலியுமெழுத்தெனவாளுவரதுபோற்
புழுத்தநாயினேன்பிதறறியசெய்யுட்போலியையும்
பழுததகேள்வியோர்கைககொள்வரெனபதுபற்றி
விழுத்தநாணினேனசிவகதைவிளமபுதற்கிசைந்தேன்.

இதனபொருள்.

புலவாகள் எழுத்துப்போலிகளையும் எழுத்துகளாகவே கொண்டு உப யோகபபடுத்துவாாகள். அதுபோல் புழுதத நாய்போன்றவனுகிய நான்பி தற்றிய செயயுட்போலிகளையும் கல்வி கேள்விகளில தேர்ந்த பெரியோர்க ளகை ஆள்வார்கள் என்பதை எணணி மிகுந்த வெட்கமுடையவனுகி இந்தச்சிவபுராணத்தைச் சொலலுதற்கு உடனபட்டேன.

நெறிவழாவுமைபூசனைபோனெறிபிறழ்ந்தோ
னெறிதருஙகலுங்கைககொளுஙகச்சியெமபெருமாற்
கறிவின்மேலவாகாப்பியபபனுவலபோலறிவின்
குறியிலேன்கவிபபுன்சொலுஙகொள்வதுவழக்கால்.

இதன்பொருள்.

ஆகமவிதி தவறாமல் பார்வதி தேவியார் பண்ணிய பூசையைப்போல் அந்தவிதிதப்பினவராகிய சாக்கிய நாயனார் எறிந்த செங்கல்லையும் கைக் கொண்டருளிய கச்சித் திருவேகம்பருக்கு அறிவிற் சிறந்தபெரியோர்கள் செய்து அணியும் காப்பியங்களைப்போல அறிவின் அடையாளம் ஒன்றும் இல்லேனாகிய எனது கவியிலுள்ள புன்சொற்களையும் கைக்கொள்வது அறிவிற்சிறந்த பெரியோர் வழக்கமாம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

அருட்பணிக்குரிய மகேச்சுரர்முதலா நால்வருநதருகவென்ற றைய, மருட்பகைதுமிக்குங் காஞ்சிமான்மியத்தை வழங்குதென் மொழியினாலுரைத்தான், கருப்பகையிரிக்குஞானமுமேனைக்கலைக ளுங்கரிசறப்பயின்ற, மருப்பொழிலுடுத்ததவாவடுதுறையில்வாழ்சிவ ஞானமாதவனே.

இதன்பொருள்.

திருவருளிற் சேர்க்கும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனனும் நான்குபணிகளுக்குரிய ஞானிகள் முதலாகிய நால்வரும்மொழிபெயர்த் துத்தருகவென்று சொல்லியதனால் பிறவிக்குப் பெரும்பகையாகிய ஆண வாதி மலங்களைப் பறந்தோடச் செய்யும் ஞானசாஸ்திரங்களையும் மற்றை யகலைஞானங்களையும் கசடறக்கற்றுத் தெளிந்த மணமலர்ச் சோலைகளாற் சூழப்பட்டிருக்கும் திருவாவடுதுறையில் வாழ்ந்தருளும் பெருமைபொரு ந்திய சிவஞானமுனிவர் மலப்பகையை அறவீசும் காஞ்சித்தல மகிமை யைப் பெரியோர்களால் வழங்கப்படும் செந்தமிழால் மொழிபெயர்த்தரு ளினார்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதற்காண்டம்.

திருநாட்டுப்படலம்.

படம் உடைய சர்ப்பங்களை ஆபரணமாக அணியும் திருவேகம்பர் மலையரசன்பெற்ற மகளாகிய பார்வதிதேவியாருடன் எந்நாளும் மகிழ்ந்து ஆன்மாக்களுக்கு இகபரசுகம்உண்டாக அரசுசெய்துவீற்றிருக்கும் வாடுதல்இல்லாத புகழ்படைத்தோங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தை உள்ளத்திற்கொண்டுதேவர்கள் வணங்கவரும் பாலிநாட்டுச்சிறப்பை யாம்விரித்துச்சொல்வோம். திருப்பாற்கடலைக்கடையும்படி சென்றவெள்ளைமேனியையுடைய திருமாலைப்போல் வெண்மையானமேகபடலம்சென்று, சமுத்திரத்தில் உள்ள ஜலத்தைக் கலக்கிக்குடித்தது, அந்தத்திருப்பாற்கடலில் ஆலகாலவிஷம் தோன்றினாற்போல், அதன்சுவாலையால் உடல்கறுத்துத்திரும்பிய அந்தமாயவனை ஒப்பாகக்கருநிறங்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய்ப்பரவி விரைந்துமீண்டு, திருமால் அந்நாள் திருக்கைலாயத்தை அடைக்கலம் அடைந்தாற்போல் அழகியசாரல்களால் சூழப்பட்டிருக்கும் நந்திமலையை அடுத்துப் (பூர்வம் வருணன் மதுரையை அழிக்கும்படி ஏவுதல்செய்ய வந்து யுகாந்தகால மழைபோற்பொழியும் சத்தமேகங்களைத்தடுக்க) நீண்டிருக்கும் கற்றைச்சடைமுடியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் அனுப்பவே பெரும்புகழ்படைத்தோங்கும் மதுரைமாநகரம்முழுவதும் நான்மாடக்கூடலாகச்சூழ்ந்துகொண்ட அந்நான்குமேகங்களைப்போல அந்நந்திமலையை முற்றிலும் மூடுதல்செய்து, துண்டுபட்டிருக்கும் வெண்மையான அலைகளையுடைய கருங்கடலின்முகட்டைப்பள்ளமாக்கி, வியாபித்திருக்கும் வெள்ளநீரை உண்ணும்போது, அந்தவெள்ளநீருடன் மறைந்துவந்துதன்னைவெந்துகரிந்துபோகச்செய்த வடவாமுகாக்கினியின் வஞ்சகத்தை அறிந்து, காந்திவீசும் மின்னலாகத்திசைகள்தோறும் உமிழ்ந்து, அப்படி உமிழப்பட்ட அந்தவடவாமுகாக்கினி மறுபடியும்தன்னிடத்தில் அணுகாதிருக்கும் விதத்தைநாடி, ஆகாயத்திலே வளைத்தவில்லைப்போல் வில்லிட்டுத் த

டைசெய்து என்னை எதிாதத நீ இனிமேல் எதிாப்பாயாகுல் உன் உடலோடும் உயிரை உணடுவிடுவேன என்று இடி ஓசை உணடாககி, அடிக்கடி அலைகள்மோதிவீசும் தெண்ணீரையுடைய சமுத்திரததை ஆடையாக உடுத்திருககும பூலோகததில உன் உறவினர் எல்லாரையும் சநததியற்றுபபோக ஒருமிககக்கொன்று உன்காவத்தை நான அழிபபேன் என்று, பகைபாராட்டும் பெருங்கோபம்கொண்டு அக்கினியின்மேல் யுததமசெய்ய ஆரம்பித்துப் பெருநீாமழையைக் கலைஞானமநதிரசததியால் வச்சிரபாணமபோல மடியாதிருக்கச்செய்து எனககு மாறுபபெருஞசெலவமாகக்கொடுததருளும் சத்தியவேதப் பிராமணாகள்வளர்க்கும் யாகாக்கினியும சிவபெருமான ஏநதும் மழுவுமதவிர, மறறநெருபபெல்லாம் இப்பொழுதே இறந்துபோகககடவன என்றுசொல்லி, மூஙகில்கள் ஒலிக்கும் காட்டிடஙகளும்காந்திவீசும் இரததினங்களால் விளங்கும் சிகரஙகளையுடைய மலையிடஙகளும் தண்ணீாக்குறைவிலலாத வயல்கள் சூழ்ந்து விளங்கும் நாட்டிடஙகளும பருக்கைக் கலலுகளையுடைய முரமபுநிலஙகளை அடுதது அக்கினி தாணடவமசெய்யும் மோட்டிடஙகளும் தணணென்று குளிாந்துபோம்படி மழைபொழிநது மாண்டு ஒழிந்துபோன நெருப்புகள்போக மற்றும்மாளாதொழிநத நெருப்பெலலாம் சிதறுணடுபோய், நான்குவேதஙகளையும் கற்றுணாநதவேதியர்கள்செய்யும் யாகசாலைகளில் மறைநதுபோனதைக்கண்டு தானும தனகோபாக்கினியை நீககிவிட்டுச் சயபேரிகைமுழக்கிறறபோல் பேரிடிமுழக்கம் காட்டித் தன் சௌரியததையும் கீாததியையும் இந்திரகோபமாகவும முல்லையாகவும் பூலோகம எஙகும பொருந்தவைத்து மாசிலலாத அவ்விரணடும் தன்னையும சூழ்நது கொண்டாற்போல் சீதளவானத்தில் சிவநது வெண்ணிறம் படைத்தது.

நட்சத்திரங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும் சிகரங்கள் பிளந்து உடைந்துபோகப பெய்யும பெருமழைக்குச சிக்கமாட்டாமல் அவ்விடததில அந்தமழை பெய்யாமல நீஙகிபபோக நினைத்து நெடியமலைகள் எடுததுககாட்டும நெடிய இதழ்களையுடைய செஙகாந்தள் எனனும் கொள்ளிவீசும் சுவாலையையுடைய நெருபபு அந்த மழைநீருடன் மாய்நது போயிறறு. சிவஞானம மேவிடலால் அநாதியிலேயே ஆன்மாக்களைததழுவியிருக்கும் ஆணவம் முதலிய மலநோயநீஙகும் பூர்வவாசனைவந்து அநத ஆன்மாக்களைத தாக்கும் தன்மைபோல மழைபெய்வது விட்டு நீங்கியும் மரஙகளெல்லாம் தம்மிடத்தில் நேசம்வைத்து வாசம் செயயும பறவைகளும மிருகங்களும் மனக்கவலை யடைந்து வருததம் அடையும்படி சிறுதிவலைகளைவீசும். இடி ஓசைகாட்டிப்பெய்யும் இயல்பையுடையமேகபடலங்கள்

சத்தமாத்திரையால விளங்கும் ஆகாயத்தின் வயிறறைக் கிழித்து ஊடு ருவிச்செல்லும் சிகரத்தையுடைய நந்தி மலை நனைந்து குளிர் அடையப் பொழிந்த தெண்ணீரானது பெரியோர்களால் புகழ்ந்து பேசப்படும் வசிட்ட முனிவர் வசத்தில் இருக்கும் காமதேனு மடிசுரந்து பொழிந்த மதுரமான பால் வெள்ளம் போலவும் திசைகள்தோறும் பெருகிவழிந்தது. விசாலமாயிருக்கும் சிகரத்தை யுடைய நந்திமலையில கல என்று முழங்கி ஆரவாரம் செய்து விண்ணுலகத்திற்கு ஏறும ஏணிவைத்ததுபோல் கொடி முடியைத் தொடுத்துக் கொண்டு இறங்குகின்ற சீதளமான அருவிகளெல்லாம் இடங்கள்தோறும் பரவிப்போய்ப் புண்ணிய நதியாகிய பாலி நதியுடன் கலந்து போயின. பூமியில் பள்ளமாக்கிக்கொண்டு விழுகின்ற பலவிடங்களில் உள்ள அருவிகளெல்லாம் நிகரில்லாதோங்கும்பாலி நதியில் ஒருமிக்கப்போய்ச்சேரும் தோற்றமானது மேலான புவனங்களில சிதறுண்டிருக்கும் வினைகளெல்லாம் ஒரு இடத்தில் ஒருவனிடத்திலே ஒருமிக்க வந்து சேர்வதை ஒக்கும். இடம விட்டுத் தாரை தாரையாய் ஒழுகும் அருவிகள் வெவ்வேறாக ஓடி மாட்சிமை பொருந்திய பாலி நதியிலே ஒன்றாய்க் கூடும் தோற்றமானது, எண்ணிறந்த மார்க்கங்களெல்லாம் பெரிய பட்டணத்தின் சமீபத்தில் ஒன்றாய்க்கூடி ஒரேமார்க்கம் ஆவதுபோலவும் அனந்தமாய் விளங்கும் சமயங்களெல்லாம் முடிவில் ஒருவழிப படுவதையும் ஒக்கும். நந்திமலைநகைத்தாற் போன்ற காட்சியையுடைய அருவி நீர்த்தாரைகள அந்தமலையி லிருந்து இறங்கி மணமேல்திரண்டுபோய் அணையும் தோற்றமானது. (பூர்வம) ஆதிசேஷன், வாயு தேவனுடன் பகைத்தூத தனதலையில் உளளபலபடங்களை விரித்து, உயாவாகிய மேரு மலையின சிகரஙகளை எல்லாம் மறைத்துககொணடிருந்ததை நிகர்க்கும். புதிய மழை என்னும் சக்கரவாததி நந்தி மலைமேல் தங்கி, அரசனாக மணி முடி சூட்டி, முழங்கும நீர்வளமுள்ள தொண்டை நாட்டைக் கொள்ளையிடுகின்ற குறுநில மன்னரை அறவீசிக் கீழ்ப்படுத்திக் குற்றம அறச்செங்கோல் செலுத்துக என்று அனுப்ப, அலைகள் முழங்கும் பாலி என்னும் அரசன் உடனே அந்த மலையை விட்டிறங்கி, அரசுகள், (அரசர்கள், அரசமரங்கள்) சூழ்ந்து வரவும அருமையான கணி (பாடகர், வேஙகைமரஙகள்) மலர்வாய் திறக்கவும, சரிநதிருக்கும் கூந்தலையுடைய குறிஞ்சி நிலப்பெண்கள் (உடுக்கும்) பற்பலதானை (ஆடைகள்) மிகுந்த காலாட்கள் ஆயும் வெள்ளம் மேன்மைபொருந்திய குதிரைகளாயும வந்துசேரவும், அத்தி, (அத்திமரங்கள், யானைகள்) இருபுடையும் தழுவிவரவும், வலிமை கொணடு வையம (பூமி, தோ) ஊர்ந்து, அணி வகுத்துச்சென்று, குறவர்களுககு உரித்தான பெறுதற் கரிய குறிஞ்சி நிலத்தில் பிரவேசித்தது, அங்

குள்ள நவமணிகளையும் சந்தனத்தையும் தரித்துக்கொண்டு, குடப்க ளோ டு மதுவை விருந்தாகப பானம செய்து, தாமதம இல்லாமல வெளிப்பட்டுபபோய், இடஙகள்தோறும் வேட்டையாடி, மிருகஙக ளெல்லாம சிதறுணடோடத தொலைத்துத தன்னுடன இழுததுககொணடுபோய நெருஙகிய யுத்தம செய்வதறகு எணணிவந்தோம தணடக நாட்டில வசிக்கும தபசிகளும், நோயாளிகளும, பெணடுகளுமாகிய நீஙகள் எல்லாரும உயிர காததுககொளளுதலை விரும்பி இப்பொழுதே உஙகள் அரணமனைக்குப்போய் விடுஙகள என்று எட்டு திசைகளிலும் முழங்க, அலை முழக்கம் என்னும் பறை அறைவித்துத தேன கூடாகிய சககராயுதம ஏந்தி, மாறுதவலிமை யுள்ள யானைத்தந்ததைத உகக்ரமான வில்லாகவுமமணம்வீசும் காந்தள அருமபைக கணையாகவும தாஙகி, மிககவீரம கொணடு ... கும் பகைவரை மாய்த்து வெட்சிமாலை அணிந்து, முல்லை நிலவேந் ... டித்துக கொண்டிருக்கும காநதை மாலையை விரைவில அழித்து ... கூட்டஙகளைக கவாந்து கொணடு மெலலிய உசடையைக்கழ ... ஓங்கும் இடையா குலப்பெணகளுடைய கற்பை (முல்லையை) அழி ... நடந்து வஞ்சிமாலை அணிந்து வெதும்பும் பாலை நிலவேந் ... றிதும அஞசாமல தன் அதிகாரததை நாட்டிக் குறைவிலலா ... மருத நிலவேநதனோடு கொடிய யுததம செயது, உழிஞைமாலை ... கொண்டு, தனனைத தடுதது எதிர் நினற விசாலமான அ ... ம் அழிதது, மனமதன் வாசம் செயயும பாசறைகளைக (கூடாரம், பூஞ்சோலை) அழித்து, மடுககள், குளஙகள், ஏரிகள், ஆகிய ... டஙகளையெலலாம போகடுவோம என்று அவைகளை ... று கொண்டு அழிக்காமல இருக்கும் படிக்குக் கொடிய அ ... தன்னைப்பழிக்கும் மள்ளாகள தொலைந்து அழிந்து போக அ ... கோபஙகொண்டு அடாந்து மிதிதது, எதிரபபடும வேலிகளை ... ழ்ந்திருக்கும் அகழிகளை விடடு நீஙகி, மதிலகளை அ ... ழ்ந்திருக்கும ஊரில உளளவர்கள பசுமையான இள ... றித்து, அணிநது கொள்ளாதபடி வீராகள விரும்பும தும்பை ... சூடி அந்தவளமான மதில்களை யெலலாம அடியோடு பெயர்த்து, ... து வெளியாக்கிவிடடு நகரததில எஙகும் நுழைந்து, அஙகே சமீபத்தில் அடுதத மாதாகள் வயிற்றில அடித்துக கொணடு புலம்பப் பறிகொடுத்த பலபொருள்களையும் கொள்ளை யடித்துக் கொணடு அவ்விடத்தில தான் கொண்டுவந்த எள்ளையும், வரகையும், கொள்ளையும, நிறைய விதைத்து வெற்றி மாலை சூடி வெற்றியில் மிகுந்திருக்கும் சமுத்திரராஜனைப பார்தது தன் இருபுடையும் சூழ்ந்து வரும் பறவைக் கூட்டத்தின் பேரொலி

யாய் சண்டைக்கு அழைப்பித்து அலைவீசும் கழிகளையுடைய நெய்தல்நில
மார்க்கமாய் அடைந்த மாத்திரத்தில் அந்தச் சமுத்திரராஜன் அறிந்து ப
வளம் முத்து முதலியவைகளைத் தன் அலைகளாகிய கைகளால் ஏந்தி எதி
ர்கொண்டு வந்து, அடியில் படிந்து வணங்கி யதனால் மிகமகிழ்ந்து, அஞ்
சாதே என்று அபயம் அளித்துக் கோபம் தணிந்து, உள்ளத்திற் கலந்திரு
க்கும் மெய்யன்புடன் கலந்து வாழ்ந் திருந்தது.

பாலி வேந்தன் முன்பு தன் அதிகாரத்திற்கு உட்படுத்திய தண்டக
நாடு முற்றிலும் மு[illegible]த் தான் கவர்ந்து கொண்ட பொருள்களைப் பார்க்கி
லும் பின்பு ஆறுமடங்கு அதிகமாய்ப் பெற அளித்து, விண்ணுலகத்தில்வா
ழும் தேவர்களும் ஆசைகொள்ளும்படி மண்ணுலகத்தில் வாழும் உயிர்க
ளைப் பாதுகாத்து அரசாட்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றான். பெரும்புகழ்
பெற்றோங்கும் பூமியில் எல்லோருக்கும் வேண்டிய பொருள்களை வேண்
டியபடியே மகிழ்ந்து கொடுக்கும் காமதேனுவினால் உற்பத்தியாய் வரும்
நீர்வளமுள்ள பாலியானது காரணப் பொருளின் தன்மை காரியத்திலும்
உண்டு என்று வேதாகமங்கள் எடுத்துச் சொல்லும் அரும்பதப்பொருளை
யாவரும் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டு தெளியத் தெரிவிக்கும். பலவளங்க
ளாலும் நிறைந்திருக்கும் தொண்டை நாட்டில் வாசம் பண்ணுகிற வர்கள்
வறுமை அடைந்தபோதும் நாளும் மாண்டுபோகும் தன்மையுள்ள தங்க
ள் தேகத்தை வருத்தப்படுத்தியாகிலும் தம்மிடத்தில் வந்து யாசித்தவர்
களுக்கு அவர்கள் வேண்டிய பொருளைக் கொடுக்கப் பின் வாங்கமாட்டார்
கள். அதுபோல பாலியானது, உயிர்களை வருத்தும் சூரியன் அக்கினிச் சு
வாலை வீசும் கோடை காலத்திலும் தன் உதாரகுணத்தில் குறையாமல்
பெரும்மணல் வயிற்றைப் பீறியும் தெண்ணீர் கொடுக்கும். இப்பொழுது
யாம் சொல்லிய இந்தத் தீர்த்தம் மிக்க சுவையுள்ள பாலோடு ஒப்பாகும்.
மற்றைய தீர்த்தம் எல்லாம் அங்கங்கே ஒழுகும் தண்ணீரோடு ஒப்பாகும்
தன்மையை அறிந்து பெரியோர்களால் பெயரிடப்பட்ட பெருமைய
டைந்தது என்று சொல்லலாகும். பாலி நதியின் மகிமை யெல்லாம் விரி
த்துச் சொல்ல வல்லவர் யார்? தொண்டை வள நாடானது, யாம் சொ
ல்லிய இத்தன்மை பூண்டு, நவமணிகளைத் திரட்டிக் கொண்டு பரவும் அ
லைகளுடன் வளமான நீரையுடைய விசாலமான பாலி நதியால் பலவளம்
பெற்றோங்கி, வேதாகம புராண சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் மனமா
ரக் கற்றுணர்ந்து அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொரு
ள்களையும் தேடும் சான்றோர்களுக்கு உறை விடமாய் நிறைபுகழ் பெற்று
விளக்கமுற் றிருக்கும். தொண்டைவள நாடானது, தகுந்த பக்குவம் அ
டைந் திருக்கும் ஆன்மாக்களுக் கெல்லாம் சிவந்து நீண்டிருக்கும் சடை

களையுடைய சிவபெருமானை, திருவருள் செய்யும் பொருட்டு எம்பெருமாட்டியாகிய பார்வதிதேவியார் தன்னிடத்தில் தங்கி முப்பத்திரண்டு தருமங்களை வளர்க்கும் பெரும் புகழ் படைத்தது, தொண்டை நாடானது, பிறவிகளைப் போக்கிப் பேரின்ப வீடு கொடுக்கும் பெருமையுள்ள தலங்களென்று திசைகள்தோறும் பரவிய நன்மைகளைத் தரும் நகரங்கள் ஏழிலும் (சத்தபுரிகளிலும்) சிறந்து, தபோபலனைத்தரும் காஞ்சிமா நகரத்தைத் தன்னிடத்திற்கொண்டு, அற்புதங்களை உண்டாக்கும்பெருமை பூண்டது. பூலோகத்தில் விளங்கும் தண்டக நாட்டில் அழகு நிறைந்திருக்கும் குறிஞ்சி நிலமும், முல்லை நிலமும், சுற்றுப் பக்கமெல்லாம் வயல்களால் சூழப்பட்டிருக்கும் மருத நிலமும், நவரத்தினங்கள் நீரோடு அலையும் கடல்சூழ்ந்த நெய்தல் நிலமும், என்று சொல்லப்படும் நால் வகை நிலங்களையுடைய பூமியில் சிறந்தனவாய் மாசில்லா தோங்கும் ஐந்திணை வளப்பங்களை யாம் அறிந்தபடியே சிறிது சொல்லுவோம்.

குறிஞ்சி.

பெருஞ் செல்வத்தை முற்றிலும் துறந்து ஊர்கள் தோறும் திரிந்து, அவ்வூரார்கள் இடும் பிச்சையை விரும்பும் நிக[illegible]லாத ஞானிகளுடைய செய்கை போலும் என்[illegible] வாசம் செய்கிறவ[illegible] நிலத்தெய்வமாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குத்தூபம் கொடுக்க, உலர்ந்திருக்கும் அகிற்கட்டைகளையும் சந்தனக் கட்டைகளையும்செவ்வண்ணப்பெருநெருப்பில் இட்டு எரித்து, அவ்விடத்தில் தினைமுதலியபுனசெய்த்தானியங்களைப் பயிரிட்டு மகிழ்ச்சி யடைவார்கள். தீமைசெய்கிறவர்களுக்கும் நன்மையேசெய்கின்ற நல்லோர்களைபோல், காடுகொளுத்தித்திருத்தப்பட்ட புதுப்புனங்கள் எருதுகட்டி ஏர் உழுதலால்தங்கள் தேகத்தைக் காயப்படுத்தி வருத்தம் உண்டாக்கிய பகையைப் பாராட்டாமல் புதர்கள், பலமணிகள், மரங்கள் முதலாகிய பளுவுகளையெல்லாம்போக்கிய அந்த ஒரு நன்றியை மறவாமல், விசாலமான மலைவாசிகளுக்கு மேன்மே லோங்கும் நல்வளம் கொடுக்கும். வேட்டைக்குப் போகும் அரசர்களுக்கு அவர்கள் செய்த புண்ணிய வசத்தால் மாதர் கூட்டம் மருவக் கிடைக்கும் அந்த மலைச்சாரலில் தினைக்கதிர்களைக் கொய்யும் பொருட்டு அங்கேவந்து சேரும் அழகிய இளங்கிளிக் கூட்டங்கள் நாள்தோறும் அந்த மாதர்கள் பறவைகள்வந்து அணுகாதபடி பாடும், பாட்டின் பலவகையான இராகங்களை ஒளித்திருந்து கற்றுக்கொள்ளும். அந்தப்புனத்தில் மிகுந்திருந்த வேங்கை மரங்கள் நமது மரபைச் சேர்ந்த மரங்களின் வாழ்வைக் கெடுத்து நம் இருப்பிடத்தைத் தங்களுடைய தாக்கிக்கொண்ட இந்த

திணைப பயிர்களை இவ்விடத்திற் கொல்வோம் எனபதாகிய ஒரு எண்ண ம் கொண்டவைகள்போல அரும்பி மலரும் பேரழகு படைததிருக்கும் மயில்கள் குளிர்ச்சியான மேகங்களைக்காணும்போ தெல்லாம எங்களைவாக னமாகக் கொண்டருளும சோதிமயமான வேலாயுததைதயுடைய சுப்பிர மணியக் கடவுளை (தெய்வயானை நாயகியைக் கொடுதது) மாப்பிள்ளை யா கப்பெற்றுக்கொண்ட தேவேந்திர னுடைய வாகனமாம் என்னும் விசுவா சததால வருக, வருக, வருக, என்று அழைக்கும். பசுந்தழைகளால் அட ர்ந்திருக்கும் பலாமரததின்மேல பெருங் காற்றுவீச, அழகிய கலாபததை யுடைய மயில தஙகி யிருந்து அசையும தோற்றம் ஆயிரம கண்களையுடை ய இந்திரன் தன மருமகனாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைக்காணச்சமீபததி ல்வநது தன வாகனமாகிய மேகததை நிறுததுவதை நிகர்க்கும். சநதனம ரஙகளையும் நந்தன வனஙகளையும தாங்கி வாசனை வீசும் குளிர்ந்த சிகரத் தால, காணவநத புருஷருடைய கணகளையும மனதையும் கவர்ந்துகொள் ளும் அலங்காரததோடு முற்பட்டிருககும் மலைகளும மேக மணடலததை அளாவும வாசனை நிறைநதிருக்கும இலைகளின் முகத்தில மலரும் இலவ ஙகமரங்களை ககாட்டும. அதலலாமல சந்தனததையும் மாலையையும் தாங் கி வாசனைவீசும குளிரநத மலைபோலும் முலைகளால வாலிபருடைய கண் களையும் மனதையும கவர்நதுகொள்ளும் அழகை யுடைய குறிஞசி நிலப பெண்களின கூட்டமும், வாசனை தஙகிய கார்மேகம போன்ற கூநதல ப டிந்திருக்கும் குழை அணியும் முகததினிடத்தில் இலவமலர் அஙகததைக (கீழ்உதட்டைக) காட்டும். கொங்கை (மாதர்முலைகளைப்போல் முலைகளை) ததாஙகிக்கொண்டிருக்கும ஆணகள எல்லாம் அவ்விடததில் உள்ளன [வாசனைதாஙகிய ஆணமரங்களெலலாம அவ்விடததில் உளளன] உயர் வாகிய கொம்புகளையுடைய வேங்கைகளின (புலிகளின்) இனங்களெல் லாம் அவ்விடததுளளன [நீணடிருக்கும் கிளைகளையுடைய வேஙகைமரங களின் இனமெலலாம அவ்விடத்தில உள்ளன] பால்சுரந்து பெருகும் பெரியசே (எருதுகளின்) இனஙகளும் அவ்விடத்தில உள்ளன. [பால்சுர ந்து பெருகும் சேரானகொட்டைமரங்களும அவ்விடத்தில் உள்ளன] அழகிய இடத்தையுடைய ஆகாய கங்கையை விரும்பி உண்ணும ஒரு தாள் (கால) உடைய எகினமும (அன்னப்பட்சியும்) அவ்விடததில் உள் ளன. [அழகிய இடததையுடைய ஆகாயகங்கையை விரும்பி உணணும் ஒரே அடியையுடைய புளியமரங்களும் அவ்விடததிலுள்ளன] ஆண்கள எல்லாம ஒரே கன்னியையபபுணர ஆகாயததிறசெல்லும [ஆண்மரங்கள் எலலாம் கன்னிராசியுடன் கலக்கும்படி வானத்தில் ஓஙகி அணுகும்] கொடுமையான வேஙகைகள் ஆட்டுடன உறவுகொண்டு ஓங்கும் [பெரிய

வேங்கைமரங்கள் மேஷராசியுடன் கலந்து ஓங்கியிருக்கும்] விரும்பும்படி யான சேவினம் (எருதினக்கூட்டங்கள்) சிங்கத்தின்மேல் ஏறும் [சேரான மரங்கள் சிங்கராசியின் மேற்பட்டிருக்கும்] மாருதபலத்தினால் விளங்கும் எகினங்கள் (அன்னப்பட்சிகள்) இரிஷபத்தை விழுங்கும் [மாருதபலத்தினால் விளங்கும் புளியமரங்கள் ரிஷபராசியை உடைபடுத்தும்] ஆகாயமார்க்கமாய்ச் செல்லும் ஒளிமலரும் பலநட்சத்திரங்களும் அவ்வாகாயத்திற் செல்லும் சந்திரனும் சூரியனும் வலிமை மிகுந்த வளப்பமானதேவர் கூட்டங்களும் இளைப்பாறவந்திருக்கும் இல்லங்களை (வீடுகளை, தேறுமரங்களை) ஆகாயம் அளாவிநிற்க, அந்தமலைஎங்கும் அமைந்திருக்கும். காலை, உச்சி, மாலை என்னும் மூன்றுவேளைகளிலும் செங்கழுநீர்மலரும் திருத்தணிகைமலையும், மேன்மைபொருந்திய தமிழருக்கு வடக்கு எல்லையாகும் திருவேங்கடமலையும், அன்புமிகுந்தோர்றூ ஆறுமுகக்கடவுள் வேகாதனத்தில வீற்றிருந்த குன்றங்களைப்போக்கி, அரசாட்சிசெய்யும் குறிஞ்சியாம் அந்தக்குறிஞ்சிநிலம். விசாலமான மலைகளையுடைய அந்தக்குறிஞ்சி நிலமானது, அன்பெல்லாம் ஒரு உருவமாகத்திரண்டிருக்கும் கண்ணப்பநாயனார் சிவபெருமானுக்குத் தன் ஒரு கண்ணைப் பறித்து அப்பும் பொன்முகலிநதி சூழும் காளத்தி என்னும் தென்கைலாயமலையும் தன்னிடத்தில் கொண்டிருப்பதை உடையது. திருநாவலூரர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குப் பிச்சையெடுத்துச் சோறு அளித்த எம்பெருமான் பார்வதிதேவியாருடன் அமர்ந்திருக்கும் திருக்கச்சூரும், திருவிடைச்சுரமும், பாவிகள் அணுக ஒண்ணாதகழுகுகள் பிரதட்சிணம் செய்யும் திருக்கழுக்குன்றமும், பொருந்தவிளங்கும் குறிஞ்சி நிலத்தின் பெருமையை விரித்துச் சொல்பவர் யார்?

பாலை.

பாலைநிலத்தின் ஒருபக்கம் குராமரம் என்பவன் பெற்ற இளங்குமரப் பெண்ணைக் கோங்குமரம் என்னும் ஒருவன் மலராகிய பொன்னைக்கொடுத்துப் பெரிய அடியையுடைய பாதிரிமரம் என்னும் பூப்பந்தலில் கலியாணம் செய்ய, வெண்கடம்பமரங்களில் இருக்கும் வண்டுகளாகிய பாடகர்கள் சங்கீதம்பாட, வலிய முருங்கை மரங்களாகிய சுற்றத்தார்சேர்ந்து வெண்மலராகிய பொரிகளை இறைக்கும் அதிசயமுடையது. வேடப்பெண்களுடைய அழகுக்குத்தோற்று ஓடி அயலில் உள்ள சோலையில் பிரவேசித்து மருங்குராப்பிள்ளையைத் தூதுணாப்புறாக்கள் பார்த்து, அவ்வேடப்பெண்கள் தூங்குவித்த பிள்ளையாம் என்று, சஞ்சலப்பட்டுப்போய்த் தங்கள் நிலைதப்பித்தடுமாறுகின்ற வாகனைப்போல, வெயிலில் நின்று வரு

ந்தும் தூர்த்தனமபுருஷவின் இனமெல்லாம் தத்தம துணையுடன கலந்து மிகவும் ஊடியும், காதலை உணாத்தியும், அங்கங்கே புணாந்து, ஆசைக்குரிய அந்தமாதாகளவேணடாம் என்று சொன்ன சொல்லையும் கடந்து, அயலான தொலைதூரத்திறகுச செல்லும புருஷாகளைச செல்லவொட்டாமல வருந்தச்செய்யும. வெப்பமான கிரணங்களையுடைய சூரியபகவான் உச்சிவேளையில வெயில எனனும் மஙகை கொஙகையிறபடிந்து பெறறபாலை என்னும பாலன அழகிய இடத்தையுடைய நானிலம எனனும் அரசாகளிடத்தில பிசசைவாஙகி வலியமுரம்பு அடுத்திருக்கும்இடத்தில சிறறரசு செய்வதும உணடு.

முல்லை.

இப்பொழுது யாமசொல்லிய இந்தப்பாலை நிலத்தின் புறத்தில்வசிக்கும முல்லை நிலம எனனும் நல்லபெண் ஆனவள், படர்ந்துவரும் தீப்போலும் வெப்பம் என்னும் பெருங்கொடுமபசி தணிய, மேகமானது செவிலித்தாய்போல் இனிமையான பயம (சலம, பால) ஊட்டவளாந்து அவ்விடத்தில படாந்திருக்கும கேழ்வரகு முதலான புன்செய்த்தானியங்கள் எனனும பிளளைகளைபபெறறுப பாதுகாத்துக கொணடிருப்பாள. கொல்லைகளில் எல்லாம செழுமையான மலாகள அடாந்திருக்கும காட்டுமுருக்கஞ் செடிகளினமேல மெல்லிய முல்லைக்கொடிகள் படாந்து அணி அணியாய அரும்பு கட்டுவது இருளை நிறைத்தால வென்ற நீலகணடப்பெருமானுடைய சிவந்திருக்கும திருமாாபில பழமையான வெணடலை மாலைகள் அசைந்துகொணடிருப்பதை ஒக்கும. நீலநிறமாயப் பூத்து மலாந்திருக்கும் காயாஞ்செடிகளைப பொன்னிறமாகப பூத்திருக்கும் கொனறைமரஙகள் கிளைகளாகிய கைகளால் தழுவிககொணடு ஆடுமதோற்றம் ஜலகால விஷத்துடன விளங்கும் கண்டத்தையுடைய சிவபெருமான பூாவமமோகினிவேடம்பூணடுவந்த திருமாலைத தழுவிக்கொணடதைத தெரிவிக்கும. பெணகளுக்குரிய குணஙகள பழுத்திருக்கும் பெண்யானை நடையையுடைய இடைசசிகள் தஙகள அழகினால விணணுலகத்தில் அழகு பழுத்திருக்கும தெயவபபெண்களுடைய முகத்தை அறுத்து மணணுலகத்தில எங்கும் தூக்கிவைத்தாறபோல் குமிழஞ்செடிகள் மலாந்திருக்கும். அழகிய முல்லைமலாகளை அணிந்திருக்கும் கூந்தலையுடைய இடையாகுலப பெணகளின் கணகளுக்குத தோலவி அடைந்து வானத்திற்குதிக்கும மானகள் மறுபடியும் திருமபாதபடிககு, அந்தப்பெண்களுடைய முகத்திறகு இணையாகாமல், அவாகளுடைய கட்டளையினபடி ஆகாயத்தில் திரியும் சநதிரனைகண்டு, அவ்விடத்தில் அந்தமானைப்பிடித்துத் தன்

இருப்பிடத்தில் சிறைப்படுத்தி வருத்தப்படுத்துவான் கற்றையாக நீண்டிருக்கும் கூந்தலையுடைய இடைச்சிகளின் சேல்போலும் கண்களையுடைய முகத்தின் தன்மைக்கு ஒப்பாகவேண்டிப் பெரிய குருந்தமரத்தின் உச்சிமேல் தங்கி, ஒருமானையுடைய பூரணசந்திரன், அந்தமரத்தின் நிழலில் படுத்துறங்கும் மற்றமான்களையும் பிடிக்கும்பொருட்டுத் தன்கிரணங்களாகிய கைகளால் எட்டித்தடவுவான். இளவேனிற்பருவத்தில் சுகம் அநுபவித்து இனிமையாகப்பேசும் மாங்குயில்கள் முழங்கும் கார்காலம்வரும்போது அப்படிப்பேசாமல் வாயடைத்திருப்பது, அவ்வேனிற் காலத்தில் பிரிவாற்றாமையால் புலம்புதலுற்ற மங்கையர் கார்காலத்துடன் தங்கள் தலைவர்களுடைய தேர்கள் வருதலும், அந்தத்தலைவர்களுடைய வல்லபத்தைப் புகழ்ந்து பேசும் வளமான சொற்களுக்குப் பின்வாங்குவதனாலேயாம். தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியின் மதயானையை முல்லைக்கொடியால் தடுத்துத் தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமான் பிரத்தியட்சமாகக் காட்சிகொடுத்தருளும் சிறப்புவாய்ந்திருக்கும் திருமுல்லைவாயில் முதலான பலதலங்கள் தன்னிடத்தில் சூழ்ந்திருக்கச்செய்யும் முல்லைநிலத்தின் பெருமையைச் சொல்ல வல்லவர்யார்?

மருதம்.

நீண்டிருக்கும் இளவாளைகள் மடுவிலிருந்து மேலே குதித்துச் சந்திரனைப்பிளந்து கொண்டுபோய், அவ்விடத்தில் உள்ள ஆகாயகங்கையிற் கலந்து உலாவப்பெற்ற மலர்த்தடங்களையும், வயல்களையும் உடைய மருதநிலமானது பொன்னிறமான சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் தடவப்பெறும் சிறுசுனைகளையுடைய முல்லை நிலத்தைத் தன் பக்கத்தில் உடுத்துக்கொண்டிருப்பது, ஏக மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் உலகத்தில் உள்ள உயிர்களை இரட்சிக்கக் கருணைமிகுந்து, பூர்வம் பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன், சத்தி, சிவம், விந்து, நாதம் என்னும் நவபேதங்களையும் காட்டும் திருவருளைப்போல் பாலிநதியொன்றே வயல்களெல்லாம் வளம்பெற்றுச் செழிக்கப் பெருகும் தண்ணீருடன் அனந்தம் கால்களாய்ப்பிரிந்திருக்கும். பெரியஅடிமரத்தின்மேல் பெருங்கிளைகளும், சிறுகிளைகளும், மற்றும்பலவும் சேர்ந்து ஒன்றிலிருந்து ஒன்று உண்டாகி அனந்தமாய்க் கவடு விட்டாற்போல் தராதலம்வரையில் ஆழ்ந்து செல்லும் பாலி நதியிற்பிரிந்து, குளிர்ந்திருக்கும் கரைகளிடத்தில் கவ்விக்கொண்டுபோகும் பெரிய கால்வாய்களும் அந்தக்கால்வாய்கள் தரும் சிறு கால்வாய்களும் அனந்தமாம். பிரமதேவன் செய்த யாகத்தை அழிக்கவந்த வேகவதி நதியைத் திருமால் தடுத்து, அது வரும்வழி நடுவில் அணைபோல் கிடந்தமைக

ருக்க, மீன்களைத்தன்னிடத்தில் கொண்டிருக்கும் பெருங்கால்களில் ஓடும்
சலமெல்லாம் தடைப்படவிழுந்து கலக்கும். கார் எருமைகளின்முலைகளில்
சுரக்கும் பால்மிகுதியால் பெரிய மடைகள் எல்லாம் உடைந்துபோகும்.
தனக்குத்துன்பம் உண்டாக்கிய வெயிலை மழையினால் அழித்தல் செய்த
தனக்குரியதெய்வமாகிய தேவேந்திரனுக்குப் பேரொலி முழக்கத்துடன்
வாழ்த்துதல்செய்வதுபோல, மருதநிலப்பறை ஓசையும் மள்ளர்கள் ஆர
வாரம் செய்யும் ஓசையும் முழங்கி ஓடும் இனிமையான நீர் ஓசையும்
விரைந்து ஆகாயத்தில் பிரவேசிக்கும். ஐம்பொறிகளையும் புறத்திற்போ
க விடாமல் அகத்தில் அடக்கி அவை யெல்லாம் திருவருள் ஒன்றையே
தியானித்து அணுகும்படி செய்யும் சிவஞானிகளுடைய செய்கைபோல
மள்ளர்கள் அநேகமாய்ப் பிரிந்திருக்கும் மடைகளில் தப்பிப்போய்விடா
மல் ஒதுக்கி அடர்ந்திருக்கும் நீர் எல்லாவற்றையும் விசாலமான வயல்
களில் நிறைத்துவைப்பார்கள். பழிதீர்ந்த நல்வழியில் தேடிய செல்வம்
சிறிதும் வீணிற் செலவாகாமல் நல்வழியில் பிரயோசனப் படுவதுபோ
ல், சுவைதிரட்டும் அலைகளையுடைய பாலி நதியின் சீதள சலமெல்லா
ம் தப்பி விருதாவில் போகாமல் கால்வாயின்வழியாகச்சென்று வளமா
ன வயல்களை நிறைக்கும். விசாலமான இடத்தையுடைய பூமி என்னும்
கடுங்கொலைசெய்யும் அசுரனுடைய பெருமைபொருந்திய மார்பைப்பி
ளக்கின்றவர்களைப்போல நீலமணி நிறம்பொருந்திய எருமைக்கடாக்களை
வரிசைவரிசையாய் நுகத்தடியில் கட்டி உழுபடையால் வயல்கள்தோறு
ம் நின்று உழுகின்றவர்களுடைய சத்தமே எங்கும் உண்டாயிருக்கும்.
கலந்திருக்கும் உழுசால்கள்தோறும் பயந்து எதிர்முகமாய்க் குதித்து
மேல் எழும்வாளைமீன்கள் பெரியகொம்புகளிடத்திற்றாக்கி ஏர் உழும்
எருமைகளைத்தடுக்கும். பெரியவரால் கூட்டங்கள்விரைந்து பாய்ந்து அந்
த எருமைகளை வருத்தப்படுத்தும். அதல்லாமலும் அழகியவாலின் பக்கத்
திற்றாக்கி அதிசீக்கிரமாய் நடக்கச்செய்யும். கொடுமையைமேற்கொண்டு
இருந்த அசுரனுடையதேகத்தைப் பிளந்தமாத்திரத்தில் காண்டற்குரிய
பூமி தன் நிறமாகிய பொன்னிறத்தைக்காட்டியதுபோல் கிழித்துக்கொண்டு
சென்ற சால்கள்தோறும் நிறத்தினால் விளங்கும்பொன்கட்டிகள் இருந்து
மாட்சிமைப்பட்ட பெருஞ்சோதிவீசி மிகத் தடித்திருக்கும் இருளைவாயிற்
போட்டுக்கொள்ளும், சாமபேததானதண்டம் என்னும் சதுர்வித உபாயங்
களால் பிரித்துப்பின்பு சந்திசெய்விக்கும் தொழிலிற்சாமர்த்தியமுள்ள
மந்திரியைப்போல, முன்பு பல கூறாகப் பிரித்தசேறெல்லாவற்றையும்
குழப்பி ஒன்றாக்கித் தேவேந்திரனுக்கு உற்சவம் பண்ணிக் கைகூப்பித்
தொழுது, வரும் இடையூறுகளை நீக்கி நாற்றுகளை வளர்த்தருள்க என்று,

நல்லநாளில் வெண்முளைகளை விதைப்பார்கள். சிவஞானம் விளங்கிய மாத்திரத்தில் உடல், பொருள், ஆவி என்னும் பந்தங்களைக் கொடுத்தவனிடத்தில் மீண்டு அடையக்கொடுத்துவிடும் தன்மைபோல் மள்ளர்கள் பெருகும்படி கட்டிய நீர்க்கலங்கல் மாறித்தெளிந்தபின்பு அந்தத்தெளி நீர் எல்லாவற்றையும் வயல்களுடன் கலந்திருக்கும் வாய்க்கால்வழியில் கவிழ்ப்பார்கள்.

இளங்குழந்தைப்பசிக்கு ஏந்திக்கொண்டிருக்கும் முலைப்பாலை அளவறிந்தூட்டும் தாயைப்போல் பயிரிடும் முறை அறிந்திருக்கும் மள்ளர்கள் முளைகளுக்கு நீர்பாய்ச்சும் சமயம்பார்த்து மிக்கவளமுள்ள வயல்களுக்குப்பாய்ச்சி அந்தமுளைகளைத் தங்கள் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவதுபோல பரிந்து காப்பாற்றுவார்கள்.

பூமியில் ஓரிடத்தில் ஈன்ற தன் குட்டிகளைப் பல இடத்திலகொண்டுபோய் வைத்துவளர்க்கும் பூனையைப்போல், கருநிறமுள்ள தேகத்தையுடையமள்ளர்கள் தங்கள் கைகளால் நாற்றுகளைவாரிக்கொண்டுபோய்மேன்மைபெற்றிருக்கும் வயல்கள்தோறும் நடுதல் செய்வார்கள். மரகதம்தழைத்தது தளிர்த்தாற்போல் வளரும் பயிர்கள் அடர்ந்து நிறைந்திருக்கும் கழனியில் சங்கு தவழ்வது, சமுத்திர ஜலத்தைக்குடித்து மேல் எழுந்து வரும் மேகபடலத்தில் சரத்கால சந்திரன் நுழைந்து செல்லும் காட்சியை நிகர்க்கும். மள்ளர்கள்களைபறிக்கும் சமயம்காட்டியமாத்திரத்தில் இளமயில்கள் வயல்களின் வளப்பம்பார்க்கவந்தாற்போல் மள்ளப்பெண்கள்எல்லாருமமனமகிழ்ந்து வளமமலிந்தோங்கும் வயல்கள்தோறும்வந்து சூழ்ந்துகொள்வார்கள். தாமரை நீலோற்பலம் செவ்வல்லிமுதலான பசும்புதர்களாகியகளைகளைமுற்றிலும் பறித்தெறிந்தசில பெண்கள் தங்கள்முகம்,கண் வாய்முதலிய உருவங்கள்பெருமைபொருந்தியநீரினிடத்தில்தோன்றியமாத்திரத்தில்நாம கொய்து எறிந்தசிறுகளைகள் மறுத்துமேன மேலும்முளைப்பது என்ன வென்று சொல்லுவார்கள். சிலபெண்கள் தாமரையிலும் செவ்வல்லியிலும் நீலோற்பலத்திலும் உள்ள தேனை உண்டு அவைகளில் தங்கி இருந்த வண்டின் கூட்டங்கள் தங்கள் ஒளிபொருந்திய முகங்களிலும் செங்கனிவாய்களிலும், கண்களிலும், கலந்து மொய்த்துக்கொள்ள, அவ்விடங்களி லிருந்து அவைகளைப் பிடுங்கி எறிந்து நீக்குவார்கள். சிலபெண்கள் விரிந்திருக்கும் இதழ்களை யுடைய செந்தாமரை மலர்களைப்பறித்து நிகராகும் தன்மையைப்பார்ப்பவர்கள்போல் முகங்களோடுசேர்த்து, அழகிய தேனை வாய்வைத்து உறிஞ்சி, நிகராக மாட்டாதென்று நீக்குவதுபோல் மிகவுயர்ந்திருக்கும் கரைகளின் மேல் எறிந்து விடுவார்கள்! சில பெண்

கள் எங்கள் இணையான கண்களுக்கு இணையாக மாட்டாய் என்பதை நீ சமீபத்தில வந்துபார் எனறு அழைததுக காட்டுவதுபோல, முகததிற்கல ந்திருக்கும நாசிககு எதிரே பிடித்து மோநதுபார்த்துத தேனைவிடாமல சொரியும் நீலோற்பல மலரைத் தங்கள் கொண்டையில் முடிதது வைப் பார்கள். சிலபெணகள் ஸ்நானபானங்களைக களைவதற்குக் குனிந்ததனால நீண் டிருக்கும் கூந்தலகள் நடுவிலவந்து எம இனமாகிய இவைகளை வருத்தப்ப டுதத வேண்டாம் என்றது போல கைகளினமேல விழுநது சிக்கிககொண டதனால் நிமிரந்து நின்று அழகிய மலர்க் கூந்தலை முடிததுகொண்டு அ ணுகுவார்கள். தஙகளுக்கு மரணம உணடாக்கத துணிந்தவர்களுக்குத் து ணிந்து இடர் செய்யாதவாகள யார் ? ஒருவருமில்லை, அதுபோல மள்ள ப்பெணகள் நன்மணம வீசும் தாமரைகளைக களைவதனால் முள்ளுகளை அ டியில கொண்டிருக்கும் தணடுகள் பிடித்துக கொண்ட மாததிரததில் அ வைகள தஙகளை வருத்தபபடுத்திய கைகளைக கோபத்தோடு கிழித்துப் பு ணணுககி விடும. இலவம் பூபபோல் சிவந்திருக்கும் வாயினையுடைய மள் ளபபெண்கள் தஙகளுடைய சுழலும கணகளைப்பாரத்து நம் இனம் ஆம் எ ன்று முகாரவிந்தங்களினமேல பாயும கயல் மச்சஙகளையும் தம் இனம் எ னறு புறவடிகளினமேல வந்து சேரும ஆமைகளையும் வருத்தமில்லாமல் பிடிததுக் கொளவாாகள். பலமிலலாத சிறியோாகளும் தங்களை ஒருவா அடித்தால் தஙகளால செய்யக் கூடிய தீங்குசெய்வாாகள், அதுபோல ஒ ழிநதுபோகக் களைந்து எறியும் மள்ளபபெணகளை அந்த நீரில் மடிந்திருக் கும குவளைகள பாம்புபோல அவாகள் கால்களைப் பின்னிக்கொண்டு ஐம் பொறிகளுமபயம்அடையச்செய்யும். பகைவரிடததில்பட்சமவைபபவாக ள்யாா. ? ஒருவரு மில்லை. அதுபோல்மாந்தளிரபோலும்மெல்லியதனமை யுள்ள மள்ளபபெண்கள் தஙகள் முகஙகளுக்கும் கணகளுக்கும் வாய்க்கு ம் பகையாய்த்தேனில் முழுகியவணடுகள் சிறகு உலாத்தும் தாமரைகளை யும் குளிர்ச்சி பொருந்திய குவளைகளையும அரும்புகளை யுடைய அல்லிகளை யும் முற்றிலும் பறிதது எறிவாாகள். மாசிலலா தோங்கும் பசசிளம் பயிரி ன் அழகும வரம்புகளில் எல்லாம் அணி அணியாய்ககிடக்கும் பலவர்ண முள்ள மலர்களும் மலைகளின்மேல தவழும் மேகஙகளும் வானத்தில் இடு ம்வில்லும் பூமியில் உள்ள பயனை அடைவதற்கு வந்திருப்பதை நிகாக்கும்! காா மேகமபோல் கறுத் திருக்கும் பயிர் களின் இடை இடையே மின்னல் உருக்கொண்டு விளஙகினாற் போல் அவ்விடததில் உலாவும் அந் தப்பெணகள தஙகள் செந்தாமரை மலர் போலும் பாதஙகளை மெளளப் பெயாதது வைத்து வாசனைவீசும் கூநதலில கருவண்டுகள் முழஙகிவரக்க ரைமேல் ஏறுவாாகள். தலைவியைக காணாமல் வாறும் புனம்கணடு மனஙக

லங்கும் மைந்தர்கள்போல் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்திருக்கும் அன்னப் பட்சிகள், பயிர்களை வருத்தும் களைகளைக் களைந்தெறியப்பட்ட நீர்வளமுள்ள வயல்களில் பழமைபோல் பரிமளமுள்ள தேன் ஒழுகப் பூத்திருக்கும் தாமரைப்பூஞ் சயனங்களைத் தேடிவந்து அவைகளைக் காணாமல் கலங்கியோட்டம் அடையும். பொருள் எல்லாம் கொள்ளைபோய் மிகவறுமை அடைந்த காலத்திலும் பெருமைக் குணமுடையவர்கள் தங்களை நாடிவரும் விருந்தினர் பசியால் வாட்ட மடையப் பார்ப்பார்களோ? பார்க்கமாட்டார்கள் அதுபோல் பசுநிறமுள்ளவயல்கள் இடையறாமல் தேன்பொழியும்மலர் வளப்பத்தை இழந்தும் தங்களை நாடி வரும் வெண்கொக்கு முதலியனவைகள் உண்டுகளிக்க மீன்களை விருந்தாகக் கொடுக்கும். மண்ணுலகத்தில் வசிக்கும் மங்கையருடைய கைவளத்தைக்கண்ட நாம் விண்ணுலகத்திலேயிருக்கும் மங்கையருடைய கைவளத்தையும் காண்போம் என்று எண்ணி விண்ணுலகத்திற்குப்போகத் தொடங்கியதுபோல, வானோங்கிவளரும் பயிர்கள் காண்பவர்கள் கண்களை நிறைக்கும் அழகுடன் செழித்து ஓங்கும் காட்சியுடையதாம்.

பெற்றெடுத்த தாய்தந்தையருடைய குணங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் உண்டாம் என்னும் பழமொழியின்படியே விதையில்தோன்றிய முளை முன்னே வெளுத்துக்காட்டிப் பின்பு பசந்து காட்டிய சம்பந்தத்தால் பாலால் நிறைந்திருக்கும் செழுமையான கதிர்களும் முன்னே பரிசுத்தமான வெண்மை நிறமாயத்தோன்றி மாட்சிமைப்பட்டுப் பின்புமரகத மேனி பெற்று மடல்களைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓங்கிவளரும். தெய்வப்பெண்களின் அழகிய கைவளத்தை அறிவதற்கு மேற்சென்று, அலைவீசும் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் வசிக்கும் பெண்களுடைய கைவளத்திற்கு ஒப்பாகா திருக்கும் தன்மையைப் பார்த்துத் திரும்பினற போல் விண்ணுலகத்தை நோக்கி விளங்கி எழுந்த பரவியிருக்கும் தண்ணீரையுடைய நெல்லுப் பயிர்கள் எல்லாம் பூமியை நோக்கிப் படிந்து வணங்கும்.

புருஷர்களுக்கு எதிரில் பேதைப் பருவத்தில்வணக்கமில்லாமல் பெதும்பைப் பருவத்தில் மிகவும் சிறிது வணங்கி, மங்கைப்பருவத்தில் மிகவும் நாணம் அடையும் குலமாதர்களைப்போல் பயிர்களுக்குத் தலைவர்முன் விளக்க முற்று எழுந்தோங்கும் குற்றமற்ற கதிர்கள் முற்றி வரவரக் கீழ்ப்பணியும். உருவத்தில் பாலபிடித்தலாகிய பலம் அடையாத காலத்தில் தலைநிமிர்த்தி அந்தப்பலம் அடைந்தபின்பு செருக்கற்று மிகவணங்கிப் படுத்திருக்கும் கதிர்களை யுடைய நெல்லுப்பயிர்கள் ஒருவனுக்குச் செல்வம் வந்தகாலத்தில் மிக்கவணக்கம் வேண்டும். மிக்கவறுமைவந்த காலத்தில

பெருமையோடு இருக்தல வேணடும் என்னும் பெரியோர் சொற்சுவையை வெளிப படையாகத தெரிவிககும. பரிசுததமான சநதிரமணடலத்திலிருந்து ஒழு தும் கிரணஙகள், துளிதுளியாகத துளிததாற் போல் கதிர்களையுடைய நெலலுபபயிாகள அழ்கிய முததுகளை உமிழ்ந்து வயல்களை மேடாககிப புஷபஙகள் புஷபிககுமபடி காலவாய்களி லிருந்து பாய்ச்சிக் கட்டபபட்ட தணணீரை எலலாம புறததில விட்டு நிறமுளள அநதநீரை உலாததவரும மள்ளாகளுடைய மனதை மகிழவிககும். வயலகள் குலை குலை யாய வணஙகி யிருக்கும் கதிாகளையுடைய நெலலுப் பயிாகள் விலலுகளாகவும, மிககபதருடன் உலாந்திருக்கும கதிாகளைக் கணையாகவும் விளஙகும தாமரை எனனும் கைகளால பிடிதது அஙகுக் கலநதிருக்கும பசுங்கதிாகளைக் கொயயவரும பறவைகளபயந்து பறநதோட அவைகளுக்குத் துன்பம் உணடாககிக் கண்டவாகள அதிசய மடையச் செய்யும. திருப்பாற்கடலில உணடாகிய ஆலகால விஷத்தால் பால் வண்ணத்தை ஒழித்துக காாமேக வண்ணம படைத்திருந்த திருமால பெருமபுகழ் படைததோங்கும், காஞ்சிமா நகரததிற்கு வநது சோநது, தவம செய்து செம் பவள வணணம் பெற்றதுபோல வெள்ளை நிறம் மாறிப பச்சைநிறம கொணடெழுநத நெலலுப பயிாகள் எலலாம் செம்பொன் நிறம பெற்றுத தழைததிருக்கும், புலவாகள புகழநது பேசும வள மெலலாம் பொருந்திய மேருமலையைச சூழ்ந்திருக்கும பொன மயமான சமபு நாவலோ எனறு கணடோா அதிசயம அடைய வளாந்தோஙகும் செந்நெற் பயிாகளை அறுக்கும் பருவம பாாத்துத தெண்ணீா வளமுள்ள திருநாவலூரா ஆகிய சுநதரமூாத்தி நாயனாா் திரு உளம் மகிழும்படி பரவை நாசசியா ருடைய திருமாளிகைக்கு நித்திய படியாக நெல எடுக்கும் குண்டை யூர்க கிழவருககு ஒப்பான வர்களாகிய வேளாளாகள் நாவலோ! என்று அழைக்க மள்ளார்கள் எலலாரும் மகிழ்ந்துவநது செயதொழிலில முயற்சி செயயலானார்கள் ஒருவருககு ஒரு துன்பம நேரிட்டால் அநதத துன்பம் அவர்களை அடுததிருப்பவர்களுககும் நேரிடுவது நிச்சயமே ஆதலின, மள்ளாகள் கருவிகொணடு அறுககும நெற்கதிர்களுடன் அங்கு மலர்நதிருககும் மெல்லியமலாகளையும சோதது அறுப்பாாகள். வயலகளெங்கும் அரிகிறவர்களும், சேர்க்கிறவாகளும, அடுக்குகிறவாகளும், உறுதியாகக கட்டுகிறவாகளும், தலைமேல் தூககி வைப்பவாகளும், களத்திற்குப் போகச்செய்கிறவாகளும, செமபொன மலைபோல் போாபோடுகிறவாகளும், திரும்புகிறவாகளும், ஆகிய இத்தனமை யுடையவர்களேயாம். அணைபோட்டுத தடுக்கும் இனிமையான நீரை உடைததாயிருக்கின்ற மருதநிலத்திற்கு இறைவனாகிய இந்திரன் பூர்வம் வெறுத்துச சிறை அரிந்த மலைகளைக் கோபங்கொண்டு சிறைப

டுத்த நினைத்துத் தன் ஒருபக்கத்தில் வைத்தாற்போல் நெல்லுப்போரக ள் சிறந்திருக்கும். மலைகளையெல்லாம் பூமியிலவிழாது கிடக்கும்படிசெ ய்த இந்திரன் தன நிகரில்லாத வாகனமாகிய மேகத்தை ஏவி அந்த மலை களை வருத்தபபடுத்துவதுபோல் வலியராகிய மள்ளாகள் பல போரகளைச் சரிதது எருமைக்கடாக்களைக் கயிற்றிற்பிணைத்து நடத்துவாரகள் நெலலு கள் வைக்கோலில் இருந்து நீஙகியதோ இலலையோ என்று பலமுறையும முகத்தை வளைததுப் பார்ப்பதுபோல் எருமைக கடாககள் தஙகள அழகி யவாயால் செந்நெற்கதிர்களைக கவ்விசசுழறறிக்கலக்கிவிடும உடலைவிடடு உயிர் பிரிந்தாற் போலவும ஊழ்வினைத தொடாச்சி நீஙகுவது போலவும், சேர்ந்திருந்த நெல எலலாம வைக்கோல கூட்டத்திலிருந்து நீஙக எருமை கள் எல்லாம் பிணைக்கயிறறிலிருந்து நீங்கி அகனறுபோய்விடும. வைக் கோல்களைநீக்கிக் காறறின் முகமாய்த் தூற்றினமாத்திரத்தில் ஆணவம் முதலிய மலங்களி லிருந்து நீங்கிய ஞானிகளுடைய ஐம்பொறி வலிகள் அவர்களைவிட்டகன்றுபோவதுபோல் பதாகள் எல்லாம் மிகுந்த கூளங் களுடன அவ்விடம்விட்டு மெதுவாய் அபபால் ஓடிபபோய்விடும். தரும சாஸ்திர விதிப்படி அஙகுச் செயயத் தக்கவைகளைச செய்து அவ்வகையி ல் மிகுநதிருக்கும் செந்நெற் குவியல எல்லாவறறையும் மிதித் தெடுதது நெல்லுக கொட்டாரத்தில் சேர்த்துச் செய்ய வேணடிய தருமசசெய்கை களை மறவாமற் செய்யும் வளமானகுடிகள் அநதநாடு எஙகும உள்ளன. சி வபெருமான் கொடுததருளிய இருநாழி நெலலைக் கொண்டே தருமஙகளை யெல்லாம் நிறைவிக்கும பாாவதிதேவியாரைபபோல அழகிய வயலகள கொஞ்சமாய் விதைதத விதைகளைக் கொணடு குடிகள் எல்லாம் திருத்தி யடைய நெல்லுகளை நிரமபச்செய்யும விலாசமாகிய வயல்கள் மள்ளாகள் கொடுத்த தானியங்களைக் கொண்டு விருததி செய்து மீளககொடுக்குந் த ன்மையால் அந்நாட்டில் உள்ள வணிகரை ஒக்கும். அந்நாட்டில் சூழ்ந்தி ருக்கும் சோலைகள் ஆகாய கங்கையை உணணப் போவதுபோல் வளர்ந் து எழுநது ஓஙகி இருக்கும். எவ்விடங்களிலும் மேகஙகளில உதிரும் ஆ லாங்கட்டிகளைபபோல குளிாநதிருக்கும் பாளைகளவெடித்து அரும்பு உதி ரும் பசுநிறமுள்ள கமுகமரங்கள் உளளன வளர்நதோஙகும தென்னமர ஙகள் வணடல ஆட்டு ஆடும் மஙகையருடைய கொஙகைகருத தோலவி யடைந்து, பினவாஙகும இளநீாகளை அவர்கள் காணுதிருககுமபடி அண டததினமேற் கொணடுபோயப பாதுகாககும, பகைவா அரணை அழித்து வெற்றி அடைநதவீரர்கள் தோமேல் ஏறிபபோவதுபோல் துறைமுகத்தி ல் தஙகிக் கூட்டத்துடன போர்செய்து கைவசப்படுததிக் கொண்டதடா கததைவிட்டுநீஙகி மெல்லிய புஷ்பஙகள் நிறைந்திருக்கும சிங்காரவனத்

தில் செந்தேன் அடைகளைக் கிழித்துக்கொண்டு, மேற்செல்லும் வாளைமீ னகள் போர்செய்து மாண்டுபோனவர்கள கதியைக் காட்டும். தாமரை மலர் முதலியவைகளை மேயும்படி ஏரிகளில செல்லும் காரிள வெருமைக ளை அங்குள்ள வாளைமீன்கள பகைத்து ஆகாயத்திற்கிளம்பி அந்த எருமை களின முதுகின்புறத்தில பாதி உள் அழுந்திக் குழிந்துபோகும்படி குதித் து இடித்துப் போராடி மேலுயர்ந்து பலத்திருக்கும் கரைமேல ஏறிப் போய்விடச்செய்யும் அதிசயம் உடையன. பெரியஏரிகள் எங்கும சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்என்னும் பஞ்ச தன்மாத்திரைகளைக்கொண்டி ருக்கும், ஐம்பொறிகளின தொடர்ச்சியால் கவரப்பட்டிருக்கும்மனம்கொ ண்டு அலையும அறிவீனர்களைப்போல நீர்நாய்கள் அலைகள்தோறும் துவண் டு எழும்பி முறைமுறையாகக் கீழ் நீரில் சுழலும் காட்சிகள் அறிவுடை யோர் எல்லாரும்கண்டு ஆச்சரியம அடைய உள்ளன. கரையை அடுத்தி ருக்கும் தண்மையான மலர்களையுடைய காஞ்சிவிருட்சம் கிளைகளாகிய கைகளைநீட்டி மணம்வீசும் கருமபைத் தடவிக்கொண்டிருக்கும் தோற்ற மவண்டுகள் முழங்கிச்செல்லும் மலர்மாலைகளை அணியும பலத்த தோள்க ளையுடைய கணவர்களுடன் ஊடுதல்செய்யும் மடமாதர்கள்மேல் அம்புக ளைநிறைத்துப போர்செய்வதற்குமன்மதன்கையில வில்பிடிக்கும் தன்மை யுள்ளதாம். பூத்துநீராடச்செவ்வணிதாங்கிசசெல்லும் மின்னற்கொடிபோ னற தலைவிகளும மாசில்லாத வெள்ளணி அணிந்துசெல்லும் பாங்கிமார்க ளும் போவதும வருவதுமாய் விளங்கும் வீதிகளில் எங்கெங்கும் தலைவர் களுக்கு ஆசையுண்டாகும்தாசிகளுடையமனதைக்கவலைப்படுத்தும. செ ம்பொற கலசத்தை ஒத்ததனங்களையுடைபார்வதிதேவியாருடன்எம்பெரு மான் மகிழ்ந்தருளும திருப்பாசூர ஆகாயத்தை அளாவியமதிலால் சூழப் பட்டிருக்கும் திருவல்லம் வாசனைவீசும தேனை அருவிபோற் பொழியும் பூஞ்சோலைகளையுடைய மற்றையதலங்களும், அனந்தமாகச்சூழ்ந்திருக்கும் வளமான வயல்களையுடையமருதநிலத்தின அலங்காரத்தை முற்றிலும் வர் ணித்துச்சொல்ல வல்லவர் யாவர் ?

நெய்தல்.

மேற்சொல்லிய மருதநிலத்தை அடுத்த கழிகள் சூழ்ந்திருக்கும் நெ ய்தல நிலமானது மதிமயங்கச்செய்யும் ஆலகால விஷத்தைச சிவபெரு மானுக்குக் கொடுத்தபடியால் நமக்கு உறவாம் என்று பூர்வம்பொய்சொ லலி விலக்கப்பட்ட தாழைகள், அலைமுழங்கும் சமுத்திரத்தோடு சூழ்ந்து உறவுசெய்திருக்கும். தாழையானது பனைமடலைற அதைக்கண்டு அலர் தூற்றும (பலர் அறியச்சொல்லும், மலர்சொரியும்) புன்னைமரத்தில் பரிம

ளிக்கும் மதுவை உண்டு உமிழும வண்டுகள் ஒதத்துடன் இசைக்கும் (உடனபூட்டுஅநதப் புனனைமரததுடன சோந்துகொண்டு பலா அறியச்சொல்லும், சதியுடன் சஙகீதமபாடும) வணடுகள் இறகு உலாத்தும அருமபுஅவிழபபெறற நெய்தல மலர் மணம இசையும் (மணமசெய்து கொடுபபதற்குச் சம்மதிக்கும், மணம் இசைநதுகொடுககும) அழமாகிய கழிகளில மீனகளைமேயும் பறவைகள் அதைப்பாாதது மகிழ்ச்சி அடையும். கறகணடுபோல் மதுரமானசொலலைச் சொலலுகின்ற மாதருடைய அவயவஙகளின் அழகைத் திருடிக்கொணடுபோய்த தெளிந்திருககும நீரை யுடைய சமுத்திரத்தில் ஒளித்துக்கொணடிருப்பதை அறிநதுகொணட செம்படவர்கள் அநதச் சமுத்திரததில் முழுகிப பவளஙகளையும் சஙகுகளையும வளமான முததுகளையும வாரிககொணடுவநது அநதமாதாகளுககுமுன குவியல் குவியலாய்ககுவித்து வைபபாாகள. குவிவாகிய பயோ தரஙகளினமேல கலவைச்சநதனம் அணியும பரததியாகள் எஙகளுடைய அவயவஙகளாகிய கழுதது,கண, வாய், தநதஙகளின அழகைத திருடிக்கொணடீாகள் என்று கோபஙகொணடு, பருத்திருக்கும சஙகு,கயல,பவளம, வெணமுத்து முதலியவைகளைப பிறாவாஙகிககொள்ள விலைககுவிறறுப பெருமகிழச்சி அடைவாாகள.

கண்களின் அழகைக் கவாந்துகொண்ட கடல்மீன்களை உலர்த்தும் உண்ணுதற்குரிய அமுதம போன்ற மஙகையர் அந்த மீன்களை உணணவரும் பறவைகளை வராமல் காக்கும் பண்ணோடு கூடிய பாடலைச செவியாரக்கேட்க விரும்பும் சமுததிரமும சூரியன் ஆகாயததிற் செலலும பகற்காலததில மெள்ளச சததமிடும். கணவனைவிட்டுப பிரிநதவாகளுடைய பிராணனை வதைக்கத தன வீரப்பிரதாபததைசசொலலி வாசனை சேர்ந்திருககும தும்பைமாலை சூடி வலிமைபெற்றோஙகும மனமதன் போர் செயது நோய் செய்யும்காலம் என்று எண்ணி, அவன பேரிகையாகிய சமுததிரம் அவன் செய்யும் போர்க்கு இணஙக இராக்காலத்தில்பேரொலிசெய்யும. தங்களால விரும்பபபட்ட தலைவர்களபிரிந்து போனமையால, கண்ணீா சிந்தித தாழ்ந்து அழுது புலம்பும் மடமஙகையரைப் பாாதது, ஆழநதிருக்கும் கழி என்னும் மஙகையும, அநத மஙகையருடன் நின்று அழுவதுபோல பறவைகள் சூழ்ந்து புலமப மலாகள் தேனைததுளிகளைததுளிககும். நனமைதரும்செல்வததினபொருட்டுபபல சரக்குகளாய நிறைநதிருக்கும் கபபலினமேல ஏறிபபோன நெயதல நிலைத்தலைவாகளா வரும் வழிபார்ததுப்புலம்பி வாடியிருககும மாதாகளுடைய இனனுயிா தளிாக்குமபடி அலயபும அலைகளையுடைய சமுததிரமானது சீதளமான சிறுதிவலைகளைவீசும. மிகவும் அற்பமான புறசசமயததாரும் அதிசயம்

அடைந்து புகழ்ந்துபேச, எலும்பைப் பெண்ணாகச்செய்த திருமயிலை திரு ஒற்றியூர் முதலானதிவ்வியஸ்தலங்களால் சூழப்பட்டிருக்கும் நெய்தல்நிலத்தின் பெருமையை அளவிட்டறியும் தன்மையுடையவா யாவா?

திருத்தொண்டை வளநாட்டில் நால்வகை நிலங்களுடன் சிறந்திருக்கும் ஐந்திணைவளங்களையும் விளக்கிக்காட்டுவதற்கு, வாசனை வீசும் ஆதொண்டைக்கனிபோன்ற வாயினையுடைய மாதர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் குன்றைநகர்ச் சிரேஷ்டகவியாகிய சேக்கிழார் நாயனாரோ அல்லாமல் பிறவித்துன்பங்களுக்கு அடிமைகளாம் எம்மைப்போன்றவர்கள் எப்படி அறிந்து சொல்லமாட்டுவார்கள்? இது நிற்க வாசம் செய்கிறவர்களுக்கு இன்பம் ஊட்டும் புகழ்படைத்தோங்கும் அந்த நாட்டில் அந்தத் திணைகள் ஒன்றோடு ஒன்று அங்கங்கே கலந்து கிடப்பனவும் உண்டு.

திணைமயக்கம்.

மலைகளில் வளர்ந்தோங்கும் அசோகமரங்கள் மலர் சொரிந்து, காட்டுமுருக்கமரங்கள் அவைகளுக்கு எதிரில் சொரிந்த மலர்களில் முழுகி மன்மதன் மேனியெல்லாம் கூட்டமாகிய புஷ்ப பாணம் சொரிந்து, எம்பெருமானுடைய நெற்றிக்கண் நெருப்பில் முழுகிநிற்பதைக்காட்டும் மலைகளில் அடர்ந்திருக்கும் மிளகுக்கொடிகள் சென்று கொன்றைமரத்தின்மேல் மரகதத்தோரணம்போல் தாவிப்படர்ந்து, கிளிக்கூட்டங்களும் சேவல்களும் எதிர்நடக்கக் குறிஞ்சிநிலத்தலைவர்கள் கட்டிவைத்த நெடிய கயிற்றின் காட்சியைக் காட்டும். அவ்விடத்தில் சுற்றுப்பக்கமெல்லாம் மலர்ந்திருக்கும் முல்லைச்செடிகள் அடர்ந்துபெருமபுதர் செய்யவும், அந்தப்புதரின்கீழ் கரடி நுழைந்து நித்திரைசெய்யவும் அவைகளுக்கு நடுவே வளர்ந்தோங்கும் கொன்றை மரத்தின்மேல் மிளகுக்கொடிதாவிப் படரும் தோற்றமானது இராவணன் வந்து கைலாயத்தைப் பெயர்த்த நாளில் பயந்து தழுவிக்கொண்ட பார்வதிதேவியாருடன் கற்றையாக நீண்டிருக்கும் சடையையுடைய சிவபெருமான் நின்றிருந்த நிலையைப் பிரத்தியட்சமாகக்காட்டுவதும் உண்டு.

தாங்கள் வாசம் செய்யும் மலைகளில் கிளைத்திருக்கும் அசோக மலர்களைக் கவர்ந்துகொள்ளும் மன்மதன்மேல் கோபங்கொண்டு யானைக்கூட்டங்கள் கழனிக்குப்போய், அந்த மன்மதன் சேமத்தில் இருக்கும் வில்லுகளாகிய கரும்புகளை அழித்துக்கடித்துத்தின்று ஆரவாரம் செய்யும். மலைகளில் வசிக்கும் குறப்பெண்கள் தினைப்புனங்களில் கிளிமுதலிய பறவைக

ளையோட்டும் கவணைகொண்டு எறியும் மாணிக்கக்கல்லுகள் மருதநிலத்தில் தெண்ணீர் அலைகளையுடைய தடாகங்களை நிறைந்து மேடாக்கக் கண்டு அந்த மருதநிலத்தில் வாசம்செய்யும் சிறு பிள்ளைகள் கோபங்கொண்டு மணம் வீசும் கூந்தலையுடைய மருதநிலப்பெண்கள் வண்டலாட்டு ஆடுமிடத்திலபோய் அவர்கள் ஆடும் பந்துகளையும் கூட்டமாகிய கழங்குகளையும் அந்த மாதர்கள் அலறத் தங்கள் கைகளால பிடுங்கி எறிந்து அந்தக் குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள நீர்ச்சுனைகளை நிறைத்து விடுவார்கள். தாங்கள் தினையளவேனும் பிரயோசனப்படமாட்டார்கள் பிரயோசனப்படுகிறவர்களையும் தங்களைப்போல் செய்துகொள்ளும் உலோபிகளைப்போல் அழகிய வண்டுகள் உண்ணாதபடி கழிகளில் மலர்ந்திருக்கும் நெய்தற் பூவின் மேல் மலைகளில் உள்ள வேங்கைமரங்கள் தேனைப்பொழியும். இதை அறிந்து கோபித்து எழுந்தாற்போல் அச்சம் தரும் கடலில் உள்ள பவளங்கள் நெடிய கொடிகளாகிய கைகளை நீட்டி அழகிய அந்த வேங்கைமரத்தின் குடுமியைப் பிடித்திருக்கும் காட்சியும் ஒரு பக்கத்தில் உண்டு. கடலில வாசஞ்செய்யும் காக்கையானது மலைச்சாரலில் வளர்ந்தோங்கும் பலாப்பழத்தின் சுளையைக் கவ்விக்கொண்டு எழுந்து, இராவணன் வில்லெடுத்துப் போர்செய்வதில்லவல்ல, தசரதகுமாரனாகிய இராமன் பத்தினியான சீதையைத் திருடிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய் இலங்கைக்குப்போனதுபோல் பறந்துபோய்த் தன் இருப்பிடமாகிய கப்பலிற்சேரும். அக்காலத்தில் மகேந்திரகிரிமேல் நின்று இலங்கைமேற்பாய்ந்த அனுமானைப்போல நீண்டிருக்கும் வாலையுடைய குரங்கு அந்த மலைமேல நின்று கடலிற்றங்கிய தோணிமேற்பாய்ந்து அதை அழித்து மீண்டுவரும் சிறப்பும் அவ்விடத்தில் உண்டு. இடைச்சியரிடத்தில நடை கற்றுக்கொள்ளப்போவதுபோல் வயல்களில் மேயும் அன்னப்பட்சிகளெல்லாம் மாறுவளம் படைத்தோங்கும் ஆயர்பாடியிற்போய் அங்குள்ள பசுவின்பாலைக்குடித்து வருத்தம் நீங்கும். தலைமடைகளுடன் சூழ்ந்திருக்கும் வயல்களையுடைய மருத நிலத்தில் வாசஞ்செய்யும் மாதர்களின் மதுரவார்த்தைகளைக் கற்றுக்கொள்ளப் போவதுபோல் காட்டிலவாழும் பெண்குயில்கள்போய் அங்குப்பருத்திருக்கும் பாக்குமரத்தின் பழங்களைப்பார்த்துக் கோவைப்பழமென்று தின்னவிரும்பும். கொடுமையுள்ள செம்படவர்கள் கழிகளைக் கலக்கக் குதித்தெழுந்த மீன்கள் இடைச்சியர் பாலகுடங்களில்விழுந்து, அங்கு அவர்கள் அடுப்பேற்றிக் காய்ச்சும் பயத்தோடு (பாலோடு, பயத்துடன்) இதற்கு என்னசெய்யலாம் என்று திகைக்கும் மேலும் அவர்கள் தயிர் கடைவதனால் உண்டாகும் ஓசைக்குப் பயந்து ஓடி ஒடுங்கும் முசல்கள் தாழம்புதரில் அடங்கி, அவ்விடத்தில் உள்ள கடல ஓசையைக்கேட்டு மனவருத்தமடையும். ஐயோ! கொ

டுமபாவததொடாச்சி எஙகேபோனுலுமவிடாது, (காசிக்குப்போனுலும்
கர்மம்தொலேயாது) என்று பிரததியட்சமாக ஒருபககத்தில் காணபிக்கும்.
சிற்றிடையையுடைய மள்ளபபெண்களள களைந்து எறிநத சுகநத தாம
ரை மலர்கள் பேரொலி செய்யும சமுத்திரத்திற் பெருகும அலைகளின
மேல் விளஙகியமாததிரததில் அஙகுள்ளவாகள் சமுத்திரததில தாமரை
பூத்த காரணம என்ன? வந்து பாருஙகள் என்பார்கள். பிளவுபட்டிரு
க்கும் அலைகளேயுடைய சமுத்திரததில் கிளைத்திருக்கும பவளககொடிக
ள்போய் மருத நிலதது வயல்களின்மேல விளங்கக கண்டவர்கள் மணம்
வீசும் வயலும் பவளம் ஈனறது எனன எனபாாகள். ஒரு பக்கததில்
இததனமையாகவிளஙகும் மலேச்சாரலகளில்வசிக்கும் பசுஙகிளிகளும்முல
லைநிலத்தில்வசிக்கும் குயில்களும்சோநது பசுவினபாலைக்குடிததுப் பற
வைகள்கூட்டம் கூட்டமாய் உலாவும் வயல்களேயுடைய மருதநிலததில
உளளபுஷபசயனஙகளினமேல எதிா எதிராய்த்தங்கி இருந்து கீதமபாடும்
அணி அணியான சிகரஙகளேயுடைய மலேகளில்வசிக்கும் யானைகளும்மரு
தநிலததில் உள்ள எருமைக்கடாக்களும் அங்குளளகரும்புகளே ஒடித்து இ
ரசததைதககுடிதது அலேகளேயுமமிகக நீரையும உடையகாறுறுகளில்படி
ந்துவிளேயாடிககலநது உறஙகும் அழகுடையது ஒருபக்கம். முல்லைநிலத்
தில மலருமகுமிழம் பூவையும கழிகளேயுடைய கடற்கரைசசோலேயிலஉ
ளளதாழைகளகொடுக்கும் பொனனிறபபூவையும் பூமியினுல சுமககபப
டும் மலேகளிலமலரும் செஙகாநதடபூவினமேல இரண்டுபக்கமும தாங
கிநின்று, சிவபெருமானுக்குச் சாததுதற்குரியபூவை எடுததுமோந்த தன
பத்தினியின் மூக்கை அறுத்துககததியுடன ஏநதிபபூர்வம்நீதியை நிலே
பெறச்செய்த செருத்துணைநாயனுா நினற நிலேயைக்காட்டி ஒருபக்க
ம் மிக்கவளம்கொடுககும. ஆகாயத்தை முட்டிக்கொண்டிருககும் சிக
ரத்தை யுடையமலேயிலவளரும மூஙகிலில் உண்டான மூத்துகளும் கட
ற்கரையில் உள்ளமணனெலலாம் மணம்வீசச்சிதறுண்டிருககும் புன்னை
அரும்புகளும் இடங்கள்தோறும்கலநது அவைகளுடன்சோநதிருக்கும் கு
ளிாசசியான தன்முட்டை இது என்றுபகுததறிந்துகொள்ள மாட்டாமல
தளாந்து கணணுக்கு எட்டியதூரம வளமபடைததிருககும் மருதநிலதது
அன்னபபட்சி துயரபபடும் காட்சியுடையது ஒருபக்கம். சிறுசுனைகளில்
உள்ளமதுவையுண்டு வண்டுகள்சுழனறு ஆடப்பெற்றமுல்லைநிலததில உள்
ளகுயில்கள் கடறகரையை அடுத்திருக்கும் புன்னைமரஙகள்தோறும் அட
ாநதிருக்கும் காக்கைகளின் கூணடுகளுக்குப்போய முட்டையிட்டுச்சூழ்ந்
துமீண்டு நன்மணமவீசும்தேன் ஒழுகப்பூத்திருக்கும் மலர்களேயுடைய கா
ஞ்சிமரத்தின் கிளேகளினமேல் ஏறி ஒளித்திருந்து தனக்குநறகாலமாகியு

வசந்தகாலம்வரும அளவுமமகிழ்ந்து வாசம்செய்யும்மாமுவளமகாடடி ஒங குமு ஒருபககம.மிளகுக்கொடியும் பவளககொடியும் வயலைபபசுஙகொடியு ம பரிமளிககும் தேனமணமவீசும முலலைககொடியும நான்குதிசைசகளிலு மதாவிபபடா அவற்றின நடுவில்வளாந்திருககும மணமுள்ளகுராமரத்தி னமேல், அவ்வழியில்வீசி அடிக்கும்பெருங்காற்றினால் பலமுறை அசைந் தாடும அந்தக்குராவின்பெணபோலும் இளஞ்செடிகளின காட்சியானது, கடைக்கண்பாாவையால் வாளாயுதத்தை ஒடிந்துபோகச்செய்யும் கூத்தா டிச்சிகளாகிய தொமபரபபெண்கள் ஆடுமகயிறுகளைக்கட்டிய கழைக்கூத் துப்போல்விளங்கும் ஒருபக்கம். இததன்மையான அலங்காரமுடைய நா ல்வகைநிலங்கள் அடுத்திருச்கும் இடஙகளில் எல்லாம்பெருஙகுடிகள் ஒழு க்கம்தவறுமல் ஓங்கித்தினையளவேனும் தங்கள் தங்கள்கடமையில்தவறும விருககப்பெற்ற தொண்டைவளநாட்டினசிறபபெலலாம் அறிந்துசொல லமுழங்கும் அலைகளையுடையசமுததிரததை ஆடையாக உடுத்திருக்கும்பூ லோகத்தில்யாா இருக்கின்முர்கள் ? ஒருவருமில்லை. தேவலோகததிலுமத ன்னைத்தானே ஒத்திருக்கும்நாகலோகத்திலும் அபபடியேயென்முலயாம வேறுசொலவது ஏன் ? பலநாட்டுப்பெருவளஙகளையும் அவரவாகோடபா டுகளையும் எடுததுச்சொல்லவல்ல பொன்னுலகத்துப பிரகஸ்பதியின்செ ருக்கையும் ஆயிரம்நாவுபடைததிருககும், ஆதிசேஷனுடைய அகஙகாரத் தையும் அழிக்கவல்ல இநதக்காஞ்சிததிருநாட்டைப்புலவாகள் எல்லாம் தொண்டைநாடு என்றுசொல்வாாகள. அப்படிச்சொலவது பூமிதேவியி ன்புதிய செந்தாமரைமலாபோலும் முகததில் தொணடைக்கனிபோல்சி வந்திருக்கும வாயாகும்காரணததின் சாாபினுற்போலும்.

சமுத்திரத்தை ஆடையாக உடுத்திருக்கும் பூமிதேவிக்குச்செந்தமி ழ்நாடேமதிமுகமாம். அந்தச்செந்தமிழ்நாட்டிலும் புகழ்மலர்ந்தோஙகும்த ணடகநாடே தொண்டைக்கனிபோல் சிவந்திருக்கும்வாயாக, அதிலும் ப லசாதிபேதங்களாய்விளங்கும் மனிதர்களுக்கெல்லாம் தங்கள் தங்கள் வ ருணுச்சிரம தருமஙகளை உளளஙகை நெல்லிக்கனிபோல விளஙகத்தெ ரிவிப்பதனுல் நாவு என்றுசொல்லலாகும் காஞ்சிமாநகரத்தின் சிறபபுச் சொல்வோம.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநகரப்படலம்.

ஆதிகாலத்தில் பிரமதேவன் காஞ்சிமாநகரத்தை ஒருதட்டிலும் தேவர் உலகங்களை ஒருதட்டிலும்வைத்து நிறுக்க, அவைகளெல்லாம்மேலோங்கிச்செல்ல, நிச்சயமாகவேவிரைந்து தாழ்ந்து பூமியிற்படிந்திருக்கும் இந்தக்காஞ்சிமாநகரத்தை இவ்வுலகத்திலுள்ள ஊர்களோடு ஒப்பாகநினைப்பது அறியாமையேயாம்; பிரமதேவன் அழகெல்லாம் ஒன்றாகச்சேர்த்துக் காஞ்சிமாநகரமாகப்படைத்து அந்தநகரத்தில் நுட்பமானதொழில்களைச் செய்யத்தொடங்கியபோது, பூமியிற்கழிந்துபோன அழகின்சேஷங்களை வேறாக எடுத்து, தேவலோகமாக விளங்கச்செய்தான் போலும்; அல்லாமல்வேறு என்னசொல்லலாம்? சோமசூரியாக்கினி என்னும்மூன்றுகண்களையுடைய எம்பெருமான் ஆதிநாளில் பிரமதேவனைப்படைத்து வேதம் ஓதுவித்துக் கருணையோடுபார்த்து உலகமெல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிசெய் என்று ஏவியபோது, இந்தக்காஞ்சிமாநகரத்தைப்பார்த்து இந்தப்பிரகாரம் சிருஷ்டிசெய் என்றுசொல்லிப் படைத்துவைத்தார். இது என்றுசொல்லலாகும் காஞ்சிமாநகரம்முற்ற உணர்ந்திலேனாகிய என்சொல்லின் அளவில் அடங்கியது ஆகுமோ? ஆகமாட்டாது. முன்பு ஒருசமயத்தை உண்மையானது என்றுமுற்றிலும் கற்றுணர்ந்து, அந்தச்சமயநெறியில் நின்றவர்கள்பின்பு புண்ணியவசத்தால் சமயங்களுக்குமேலான சைவசமயத்தை அடையப்பெறுவார்களானால் அவர்கள்பேசும் தன்மைபோல் தேவர்கள் இந்தக்காஞ்சிமாநகரத்தைக் காணுந்தோறும் தங்கள்நகரம் சிறந்தது என்று எண்ணியிருந்த தங்களைத்தாங்களே வெட்கப்பட்டு வைதுகொள்வார்கள். நீடூழியாகநிலைத்திருக்கும் இந்தக்காஞ்சிமாநகரத்தில் நிலையாகத் தங்கி நெடுந்தவம் செய்கின்றவர்கள் எல்லாரும் தெய்வலோகத்தையும் பிரமலோகத்தையும் வைகுண்டத்தையும் அமராபதியையுமக்கிய அசுத்தமான சாதமாகநினைப்பது அவைகளெல்லாம் இந்நகரத்தின் கோடிபங்கில் ஒருபங்குக்காயினும் ஒப்பாகமாட்டா என்று எண்ணியேயாம்.!

வண்டுகள் கால்கொண்டு வருத்தப்படுத்த அரும்பு அவிழ்ந்துமலர்ந்து துளித்த இனிமையான சுவையையுடையதேனை உமிழும்பெறுதற்கரிய

சோலைகளின்மேல் உலகத்திற்குத துணைக்காரணமாகிய மேகத்தின் கூட்டங்கள் அடாவன, பாடல்பாடிக்கொணடுவரும் வண்டுகளுக்கு அவ்வண்டுகள்விரும்பும் தேனைக்கொடுக்கும் குணமில்லாத கற்பகநாட்டை அந்தச் சோலைகள் வெல்வதற்குமேல் ஓஙகிவருவதை அறிந்து பயந்துதேவர்களால்புகழப்படும தேவேநதிரன் தன்வாகனததை அனுப்பித்தடுத்து இடைவழியில்மடக்குவதை ஒக்கும்? தேன்ஊற்று எடுக்கும்படி சிறகுகளையுடைய வண்டுகள்முழஙகும் குளிர்ச்சிபொருந்தியபூஞ்சோலைகள்தான்பமிகுநதுஅழகுகுறைந்துபோகும்படி மூடிக்கொண்ட மேகங்களை விரைவிலகுதிதது எழுந்து அடிக்கடி உதைத்து, அந்தமேகங்களை அப்புறப்படுத்தி, நிறைந்திருக்கும் நீரையுடைய தடாகங்களில் பிறழும் உரிமைபெற்றிருக்கும் நெடிய இளவாளை மீன்களுக்குப்பிரதி உபகாரம்செய்வதுபோல் அந்தநீரதுறைகள்தோறும் செழித்திருக்கின்ற நெடியமரங்களையுடைய சோலைகள் கனிகளையும் செழுந்தேனையும்பொழியும் ? குளிர்ச்சியானதளிர்கள் அடர்ந்து புதிதாகியமதுவை இடையறுமல் துளித்துக்கொண்டிருக்கும் நெருங்கிய மலர்க்கிளைகளையுடைய அழகியசோலைகளில் வண்டலாட்டு ஆடும் வாளாயுதம் அஞ்சும் நெடியகண்களையுடையமங்கையரதுநெரித்துச்சுரிந்திருக்கும் கூந்தலாகிய மேகத்தைக்காணும்தோறும் அந்தமங்கையருடைய தளிாபோலும் சாயலுக்குததோல்வியடைந்து அடிமையாகி எதிரில்நின்று ஆடுவதைப்போல் கலாபததையுடைய அழகியமயிலகள் நடனமாடும்; தாவிவரும் பேரலைகளையுடைய தடாகங்கள் சுற்றுப்பக்கமெல்லாம் சூழ கொண்டிருக்கும் வளமானசோலைகளின் கிளைகள்தோறும் இனிமையாக நீராடவரும மாதர்கள் முன்னுளில் நிறைதது வைத்த பட்டுச்சேலைகளும் பொன் ஆபரணஙகளும் அழகியநீரில் தோன்றியமாத்திரததில் அநதநீரில்நீநதிவிளையாடும் வாலிபாகள் அவைகளைநீரரமகளிர் என்றுபயந்து கை குவிக்கவே அதைக்கணடு அநதநகரததுப்பெண்கள் கரைமேல்நின்றுசிரிகப்பாாததுவெட்கம் அடைவார்கள். வாசனையுடன்மலரும சோலைகளில் செழுமையான அரும்புகளகட்டு உடைந்துகுளிாந்திருக்கும்தேனைப்பொழிவதனுல, தணணீரில் அழுந்திப்போன தாமரைபபூஞ்சயனத்தின்மேல் தஙகியிருந்த அன்னப்பட்சி மெளள மெள்ளமேல் ஓங்கிவருவதுபெரும்பாவததையும் அஞ்ஞானத்தையும் முரட்டுததனததையும் உடையசமணர்களால் சமுததிரததிலகட்டிப் போடபபட்டகலலுடன் அமிழ்ந்தும் பங்கள் அப்பர்சுவாமிகள் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரததின அருளாலமேல் எழுந்துவிளங்குவதை ஒககும், பனைபோல் இருக்கும் தும்பிககையால் முறைற முறையாகத்தண்ணீரைமொண்டு வாயுில்வைத்து உண்டுநிறைந்திருக்கும் தடாகஙகளைக்குறைந்திருக்கும் தடாகங்கள் ஆகச்செய்யும் வெணபிறைபோல

ண்டதந்தங்களையுடைய களிற்றுயானையானது தன் மதசலப்பெருக்கத்தால் அந்தக்குறைந்திருக்கும் தடாகத்தை நிறைந்திருக்கும் தடாகம் ஆக்குந்த ன்மையுடையதாம; தாங்கள்வாசம்செய்யும் இடததைப்பகைவாகளுக்குக் கொடுததுவிட்டு, அநதபபகைவாகள் வாசமசெய்திருந்த இடங்களில் தங் கள்சுற்றததுடன் வாசமசெய்யப பரிவருததலை (மாற்றிக்கொள்ளுதல) செய்யும் யானைகள்திரியும்வழிகள் எணணிறந்தவைகளாம். மழைநீரைத்த ங்கள்மேறபொழியும் மேகததினிடததிற செலலும்படி கோபஙகொண்டு எதிாதது இறைப்பதுபோல மதத்தையும முறம்போல் தழைத்திருக்கும் காதுகளையும் உடையயுத்தயானைகள் நீணடிருக்கும் தும்பிக்கைநிறைய நீ ரைமொணடு ஆகாயததிலவீசும்; யானைகள்செல்லுமவீதிகள் உரல்போ ன்றகால்களின சுவடுகள்எனனும் பொன்பாத்திரஙகளில் நிறையவாாததி ருக்கும் மதசலததைதசசெல்வர்கள் பொன்பாத்திரததில உள்ளபால்முதலி யவைகளை உணபதுபோல் சிறகுகளையுடையவணடின்கூட்டங்கள்எல்லா ம்தெவிட்டிப்போகும்படி உண்டுவாழ்ந்து முழங்கும்பெருவளமுடையன; கொடுக்கும் கொடைத்தொழிலால் கீழ்ப்பட்டிருககும் மேகஙகளையெல லாம் தடைப்படுத்திச்சிறையில் வைததுபோல் அநதநகரததில்செல்லு ம்வேகமான நடையையும் முறமபோலும் இரணடுசெவிகளையும் தொங் கும்வாயையும் உடைய யானைகளையெல்லாம் கட்டிவைககப்பட்டகூடங் கள் எண்ணிறந்தன; யானைகள்வாயால் உமிழும் நுரைகளுமபகைவர்களை பபகைக்கும்கோபத்தையும வேகத்தையுமுடைய குதிரைகள் உமிழும்வா ய்நுரைகளும்பாய்ந்து சேறுக்குமதெருக்களில் எல்லாம் அந்தநகரத்துப் பெண்களின்சிறிய அடிச்சுவடுகள் அழகுநிறைந்திருக்கும் செந்தாமரைம லர்களின் காட்சியைநிகாக்கும்; சூழ்ந்திருக்கும் பிடரிமயிாகளைக் கொய்வ தறகுரிய குதிரைக்காலடியினசுவடுகள் தோறும அந்தக்குதிரைகளின்மே ல்கட்டிய கல்லணைகளிலிருந்து உதிாந்த மாணிக்கஙகள்பிரகாசிப்பனபல தீபங்களையுடையஅகல்களைப்பரபபிவைத்ததுபோல் குவிநதிருக்கும்வீதிக ளெல்லாம் விளங்கும் பெருவளம உடையன. மலலர்களையும் மயில்களையு ம் வானரங்களையும் சிறுமுயல்களையும் போர்செய்யும பாணஙகளையும் வல் லமையால்புறங்காட்டி ஓடச்செய்யும் மேலானநடைகளையும்பல இலக்க ணங்களையும் உடையகுதிரைப்பந்திகள் பலவாம. மதயானையைததடுத்து ஒருமுயலவெற்றி அடைந்தகதையைமறுபடியும ஆரம்பிக்கத்தடித்த இரு ளானது சூரியனைப்பிடிததது இழுததுக்கனைக்கின்றது எனறுகண்டோர் எண்ணும்படிக்குக் கருநிறமுடையனவாகிய குதிரைக்கூட்டஙகள்பற்றிஇ ழுத்துக்கனைக்கும் செம்பொன்தேர்கள் எண்ணிறந்தனவாம்; மாணிக்கச் சோதியில்மறைந்து இழுத்துக்கொண்டுபோகின்ற குதிரைகளைக் காணுத

வர்களாய், இரதங்களைமாததிரம்கண்டு சூரன்ஏறிநடத்தும் அழகிய இந்தி
ரசாலததேரோ என்றுசநதேகம் அடையவீதிகளில் அதிக அழகுடனசெ
ல்லும்தேர்கள் எண்ணிறந்தனவாம ʻவலசாரி இடசாரிமுதலான நான்கு
வகைநிலைகளால் கற்றுககொள்ளும் அச்சம் தரும் வில் வேல் வளை பல
கைவாள்கற்கும் விஞ்சையர்கள் தங்கள் ஆண்மையை அழகியவானத்தில்
வாசம்செய்யும் விஞ்சையர்கள்பாாதது ஆச்சரியபபடததகக மேன்மையு
டையவர்களாம். கிம்புரிகள் யானைக்கழுததிலிடும் கயிறுகள் கேடகங்கள்,
தேர்கள் செமபொனனால் செய்யபபட்ட குதிரைக்கலனைகள் நெடுஞ்சட்
டைகள்கொடிய ஆயுதங்கள்முதலான மறறவைகளையும் வேறு வேறாகச்
செய்யநிறைந்திருக்கும கருமார் கம்மாளா முதலானவர்கள்வாழும் இடங்
கள் அனேகமாம், நடைமலையாகிய யானைமுதலானவைகள் உலாவும அ
ச்சம்தரும் ஆழமான அகழியால் சூழப்பட்டிருககும் சுற்றுபபட்டணத்தின்
சிறபபாகிய இதைச்சொனனோம். இனிசசந்திரனைப்போல வட்டமிட்டு
அழகுவாய்நதிருக்கும் நகஙகளையும் மேகம்போன்ற கூநதலையுமுடைய
மாதாகள்வாசம்செய்யும நடுப்பட்டணததின சிறப்புச்சொல்லலுறறோம்.

குடம்போல் பருத்திருக்கும் பயோதரஙகளுக்கு நிகர் என்று சொல்லு
ம்குரும்பை மேற்கோபங்கொண்டு, மாதர்கள் செம்பொற்சுண்ணம் இடிக்
கும் உலக்கைகளால் அடிக்க, அந்த உலக்கைகள் மேலேபோய் அடித்துத்
திரும்புவதற்குமுன அவாகள் நடுஙகுமபடி தலைகளின்மேல் தாக்கிச்சிந்தும்
தேங்காய்களையுடைய தென்னமரங்கள் இவ்வுலகத்தில் இடர்செய்தவர்க
ளுக்கு எதிராக இடாசெய்பவர்களைப்போல ஆச்சரியமடைய எஙகும்ஓங
கும்; அழகியவளையல்கள் ஒலிக்கவும கொங்கைகள் அசையவும் கூந்தல்கு
லையவும் உடம்பில அணிந்திருக்கும் ஆபரணஙகள் கலகலவென்னவும் விய
ர்வைஉண்டாகவும் சுவாசம் நீளவுமபரிசுத்தமாக அழகு பெறக்கட்டிய பந்
துவீசி விளையாடும மாதாகள் ஆட்டததைக்காணுநதோறும் காலில்இறுக்கி
க்கட்டிய வீரகண்டையுடைய வீராகளுக்குக்காமம் அதிகரிக்கும்; தங்க
ளுடைய மேனியில் உள்ளமாற்றுயாந்த பொன்னிறததைக் கவாந்து கொ
ள்ளும் செருககைஅறிந்து, தண்டிபபவர்களைப் போல இடிக்கப்பட்ட செ
ம்பொற்சுண்ணத்தை ஒருவாமேல் ஒருவாவீச அந்தசசெம்பொற் சுண்ண
ம எஙகும் படாந்து தவழ்தலால பெரிய தேரோடும தெருக்கள் பொ
னனுலகத்தை அவமதித்துச் சிரிககும்; மாணிக்கங்கள் சோதி வீசுவத
னால ஒரு போதும் இருள்வந்து அணுகப் பெறாத உப்பரிகை களின்
மேல்வசிக்கும் மாதர்கள தங்கள கூந்தலுக்கு ஊட்டும் அகிற்புகையானது
ஆகாயத்திற் சென்று மூடிக்கொள்ளும் இருளைஉண்டாக்க அதைப்பார்க்

தவர்கள்ஏனோ? உலகங்கள் கீழ்மேலாயினஎன்று மனம் மயங்குவார்கள். தன்சக்களத்தியாகிய பார்வதிதேவி பூசைசெய்து வரம்பெற்றுக்கொண்ட முறைமையைக் கேட்டுப் பெருமைபொருந்திய கங்காதேவியும் திருவேகம்பரிடத்தில் வரம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு வந்து ஒருவராலும் சொல்ல ஒண்ணாத சிறப்புவாய்ந்திருக்கும் காஞ்சிமாநகரத்தைப் பிரதட்சிணம் செய்யும் தன்மையுடையது ஆனவலிமைமிக்க அகழியின் ஆழமும் அகலமும் அளவிட்டுச் சொல்லவல்லவர்யார்? வண்டுகள் முழங்கும் சோலைகள் சூழக் கூட்டமான அலைகள் என்னும் கைகளால் விசாலமான செம்பொன் மதில் மறைந்துபோகத் தழுவிக்கொண்டிருக்கும் குளிர்ச்சியான அகழியானது பூர்வம் திருவேகம்பர் கம்பைநதியைத்தூதாக ஏவியதுபோல் ஏவவந்து எழுகடல்கள் சூழ்ந்து கொள்ளப்பாராதது அந்தத் திருவேகம்பரை இறுகத் தழுவிக்கொண்ட நவரத்தினங்களைப் பூஷணமாகக் கொண்டிருக்கும் கங்காதேவியை நிகர்க்கும், திவலைகள் திருவேகம்பருடைய திருமேனியில் விளங்கும் தழும்புகளை நிகர்க்கும். அலைகள் எடுத்தெறியும் முத்துகள் ஒருபக்கத்தில் திரண்டு மாசில்லாத கிரணங்களைவீசி, முழங்கும் நீரில் குளிக்கும் யானைக்கூட்டத்தை வெள்ளையானை ஆக்கிவிடக்கரைமேல் இருந்து பார்க்கின்றவர்கள் இந்தத்தீர்த்தம் இம்மையிலேயே தெய்வத்தன்மையைக் குற்றமறக்கொடுக்கின்றது இதுஎன்ன? என்றுஆச்சரியம் அடைவார்கள் திருப்பாற் கடலைக்கடைந்து அமுதம் உண்ணத்தொடங்கிய நாளில்மந்தரகிரியை நாட்டியதேவர்களும் அசுரர்களும் இருபக்கத்திலும் இருந்துகடைதல் போல், மதமயக்கம்பொருந்திய யானை ஆழமான அகழியைக்கலக்கிச் சுழலமிட அதுகரைமேல் ஏறுவதற்கு ஆரவாரம்செய்து, அதன்காலில் கட்டியிருக்கும் சங்கிலிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு யானைப்பாகர்கள் இரண்டுபக்கத்திலும் இருந்துஇழுப்பார்கள்; நவமணிகளைத்திரட்டிக்கொண்டு பெருகும் குளிர்ச்சியான அலைகளையுடைய அகழியின்நடுவில், கவளத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பெரியமதயானைக் கூட்டங்கள் சுழன்று கலக்கும் காட்சியானது இது உப்புத்தன்மையில்லாத சுத்தசலசமுத்திரம் என்று மேகங்கள் மகிழ்ந்துவந்து தண்ணீர்வற்ற வாய்வைத்து உறிஞ்சச் சுழலும் தோற்றத்தை நிகர்க்கும், இத்தன்மையான அகழி என்னும் இதுவும் ஒரு கடலாயிருக்க, அதனோடு கடல் எட்டு என்னாமல் ஏழு என்று அறிவிற்சிறந்த பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். தவழும் அலைகளையுடைய கடல்களுக்கு இறுதியில் சூழ்ந்திருக்கும் கடலும் இதுவும் நிச்சயமாகவே சுத்தசலக்கடலென்று எண்ணியே ஒற்றைப்படையில் சேர்த்தார்கள்போலும், சுற்றுப்பக்கங்களில் வளர்ந்தோங்கும் பூஞ்சோலைகளில் பெருகும் தேனும் நீர்மலர்களின் தேனும் பரவி ரிஷபவாகனராகிய திருவேகம்பருக்குப் பார்

வதிதேவியார் அபிஷேகம் செய்யவரும் தேன்கடலைநிகர்க்கும். குடம்போல் பருத்திருக்கும மடியையுடைய எருமை நாகுகள்விழுநது சுழலப பெருகிய பாலால் பிளவுபட்டிருக்கும் அலைகளையுடைய அகழியானது அந்தத் தேன்கடலுடன் பாறகடலும் வந்ததை நிகர்க்கும, பழம் முதலான பணடஙகளை விறகும் மாதர்கள நாள்தோறும் அநதிபபொழுதில் அநதபபணடஙகளைத தாஙகிய கூடை முதலானவைகளைக கழுவிய வணடலால நீரவளமுள்ள அகழியானது வந்தனை வழிபாடுசெயத பாாவதிதேவியாா எஙகள் பிதாவாகிய திருவேகம்பருக்கு அபிஷேகமசெய்த நிமாலியங்களில் சிறிதும கழியாமல் சூழ்ந்து நிறைந்து இருந்ததை நிகர்க்கும். அகழித்தெண்ணீரானது பச்சிலையாகிய கவசம் போர்ததுக்கொண்டு பகைவரோடு பகைத்துத் தானும் சண்டைசெயய, அநதப்பகைவர்கள் பாணங்களைதைத்த துவாரஙகள்தோறும் ஒளிவிளங்க உணடாகிய உதிரம என்று சொலலும்படி மொய்க்கும வணடுகள் அநத உதிரததில் ாக்களைப்போல முழஙகவும் மலரும் செந்தாமரைகளால் நிறைந்திருக்கும்; அலஙகாரமான செநதாமரைமலா அழகு ஒனறையைநோக்கி (ஆபத்தைநோக்காமல) அகழியில இறங்குகின்றவாகளும் தாசிகளுடைய அழகைப்பாாதது ஆசைகொணடு அவாகள் வசத்தில் அகப்பட்டுக்கொணடவர்களும் தமமில ஒப்பாவார்கள்; நீர்நிறைநதிருக்கும அதன் உள்ளாழததைநோககித தூரமாய விலகிபபோகின்றவர்களும் அந்தத தாசிகளால்வரும பிணிகளையும இவ்வளவு ஆழமுள்ளதெனறு ஒருவராலும் அறியபபடாத அவாகள் உள் எண்ணத்தையுமநோககிப்பயந்து அவர்கள் இருககும இடமவிட்டுப் பெயர்ந்துபோகின்றவர்களும் தமமில் ஒப்பாவாாகள், கம்பைநதியைத் தடுததபின்பு திருவேகம்பர் அழைத்தமாத்திரத்தில் ஏழுகடல்களும நெருங்கி முழங்கி ஒருமிக்கவந்து சூழ்நதுகொண்டதை அறிந்து கங்காதேவியானவள் அண்டச்சுவர்வையிலும் உண்டாக்கிய பெரிய தடைபோல மணம்வீசும் மலாகளையுடைய அகழியைச் சூழ்ந்திருக்கும் வளமானமதில ஆகாயத்தை அளாவலுஙகும. செல்வபபெருக்கினுல் செருக்கடைந்திருககும் தேவலோகததையும் நாகலோகத்தையும்பாாத்துப் பெருஙகோபமகொண்ட காஞசிமாநகரம ஆனறு அவற்றின் ஆண்மையை அழிகக எணணி முந்திச்சென்று வளைததுக்கொள்ள ஏவி யுத்ததிற்குப புறபபட்டாறபோல வாசனைவீசும அகழியும் மதிலும் அதிசயப்படத்தக்க வளமுடையனவாம். அகழியின் அடியைக் காணக்கூடியது பூாவம் அக்கினிமயமாய்க கீழும் மேலும் வளாநதோங்கிய சிவபெருமானுடைய திருவடியில் மலராகச் சாத்தப்பட்ட விஷ்ணுவின் கண்ணேயாம்.

விசாலமான மதிலின்பெரிய முடியைககாணக் கூடியதும் அந்தச்சிவ பெருமானுடைய சடைமுடியை இடமாகக் கொணடிருக்கும் வெண்டலே யே அலலாமல் வேறுகாண வலலவராயாவர் ? ஒருவருமில்லை ; கச்சித்திரு வேகம்பருடைய திருமுடியையும திருவடிகளேயும காணபதற்குப் பூரவம் அன்னமாய ஆகாயத்திறபறநதும் வராகமாயப் பூமியைபபெயாததும் மூர்சசையாய்விட்ட பிரமவிஷ்ணுக்கள் அந்தநாள் மேலும் கீழும் சென்ற எல்லேகளே நிச்சயபபடுததும்படி அதுவரையில செலலவைக்கபபட்ட நெடியஅடையாளங்களே பாாககினறவாகளுக்கு மதிலும் அகழியுமாகவி ளஙகும. சார்ந்திருக்கும மதிலில் உள்ளயநதிரஙகள் எலலாம தங்கள இரு ப்பிடமான மதிலே இடித்துபபெயாதது எறிந்து நீர்வளமுள்ள அகழியில் முழங்கிஎழுநது தாவும்வாளேமீனகளே மறுபடியும் வராதபடி அடுத்துவிக் குள் எடுகக உண்டுதெவிட்டி ஆகாயத்தில உள்ளமீனகளேயும (நட்சததிர ஙகளேயும) தடுத்துவெற்றியடைய உயர்நதிருக்கின்றன; தேகததைஉண் டாக்கி நடததுவதற்கு ஓர நிமித்தகாரணன உணடென்று கணடு தெளிய த்தச்சாகளால் மிக்கபலமுடையதாகச் செய்யபபடும தொடர்சசியுள்ள யந்திரங்கள் எல்லாம கிறு கிறு வென்று சுழனறு எழுந்திருக்கும. விழும் பகைவருடைய பராககிரமம் அழியமுழங்கும. ஓடும. திரும்பும். இத்தன் மையுடையனவாம். இநதமதிலில் உள்ள யந்திரங்கள எல்லாமதமமை எதிர்ததவர்களேக்கொனறு கணபபொழுதில் வெற்றி அடையும. இதை அறிந்துபகைவாகளே ! இஙகேவராதேயுங்கள் என்று கை எடுத்து அசை த்துக்காட்டுவதுபோல் அநத மதிலின்சிகரததில் உள்ள செம்பவளக்கொ டிகள் அசையும், வளம் என்னும் ஒருபுருஷன் திருநகரம் என்னும் மங்கை யினுடைய நிறமபொருநதிய இளங்கொங்கையின் போகத்தை அனுபவி க்க மேகம் என்னும் கருந்திரைச்சீலேயைச் சேர்தது அசைவற்றிருக்கநா ட்டிய கம்பம்போல் விளங்கும் மதிலிடங்கள்தோறும் கொடிச்சீலேகள் அடாந்திருக்கும். சக்கரவாளம் என்னும்பெரிய மலேமேல் தழைத்துநீண் டிருக்கும் மூங்கில்களாம என்றுசொல்லும்படி கொடிமரங்கள நெருங்கி யிருக்கும செமபொனமதிலின்மேல் உள்ள கோபுரங்கள அதற்கு அப்பா லும் செல்லுவதனுல் இனியாம்எடுததுசொல்வதற்கு உபமானம் ஒன்று இல்லே. மிலேச்சாகள் மகதநாட்டில்வநது இடர்செய்வதுபோல் காஞ்சி மாநகரததிலும்வந்து ஒபபில்லா தோங்கவளாக்கும் முப்பத்திரணடுதரு மஙகளுக்கும இடாசெய்யாதிருக்குமபடி அதிரூபசுந்தரியான பாாவதிதே வியாாவைததததடைபோல் விளஙகும்மதிலின் சிறப்பெல்லாம் குற்றமறச் சொல்லபபோனல், எல்லாவற்றையும சொல்லவல்ல புலவர்களுக்கும் முடியமாட்டாது. புறத்தில நெருங்கி இருக்கும் ஊர்கள் எல்லாம் விண

ணவர் நகரமாகிய அமராபதியாகவும் அவ்விடத்தின் அருகிலிருக்கும் நக ரங்கள் எலலாம் பிரமதேவனுடைய நகரமாகவும் நடுவில் உள்ள நகரங்க ள எல்லாம் திருமகள்நாயகனுகிய விஷ்ணுவின் நகரமாகவும் அவைகளுக் கெலலாம் நடுநாயகமாய்விளங்கும் சிவபுரமாகி ஒழுக்கத்திற்சிறிதும்தவ றுதல இலலாத கீர்த்திபடைத்தோங்கும் உள நகரத்தின சிறப்புச் சொல் லுகின்ரேம்.

ஆசையை அதிகரிககச்செய்யும் மதனசாஸ்திரமுறையால் ஆண்பா லாரோடு கலந்து களிக்கும் மாளிகைக்குள்ளே தாங்கள்செய்யும லீலாவி ேேநதஙகளை எல்லாம் கணடுதெளியும்படி அநதமாளிகைகள் தோறும் சித்திரமாக எழுதிவைத்துக் காண்பிதது வாலிபர்களை மயக்கிக் காமம் தலைக்கேறச்செயயும் பரததையர் வீதிகள் நிறைநதிருக்கும், வரிகளையுடை யவணடுகள் முழஙகாதவைகளாய், வாடாமாலையுடையவைகளாய் இமை த்தல் இலலாத கண்களையுடையவைகளாய்ப பூமியிற்படியாத பாதங்களை யுடையவைகளாய்ச் சித்திரஙகள் விளஙகும் காட்சியானது மணம்செய் துகொள்வதற்குரியரரகாத இந்ததநாசிகளுடைய மேலானபோகத்தை விரும்பிவானதில் வாசம்செய்யும தேவர்களும்வந்து உளளேபிரவேசிக் கத்தகக சமயம்பார்த்துக்கொணடு அஙகே வாசம்செய்வதை நிகாக்கும், பூத்துநீராடியபின் பன்னிரணடு நாளும (கருவயிற்றில் தரிக்குமகாலம் என்று) உரியபத்தினிகளைப்புணர்ந்து, தஙகளை நீககிவிட்டாாகள் என்னும் கோபத்தால் தங்களைத்துதிசெய்யும் காமுகாகளைத தஙகள் இளமுலையெ ன்னும் மலைக்கோட்டைமேலஏற்றி, அவர்களுடைய பெருஞ்செல்வங்களை எல்லாம் பகுத்துபபறித்துக் கொள்ளைஅடிப்பாாகள்? அழகினுலும் சங்கீத த்திலுலும் புதுமையான ஆட்டத்திலுலும அபிநயனத்திலுலும் நடத்தை யிலுலும் சரசசல்லாப லீலைகளிலுலும் மற்றும் பலவகையாலும் உலகத் தில் உள்ள வாலிபாகளைமயக்கி உள்ளபொருள்களை எல்லாம் அபகரித்துக் கொணடு இரசம்பிழிந்து எறியப்பட்ட கரும்பின்சக்கைபோல்கழிந்துபோ ய்விட நீக்கிவிடுவாாகள், தருமஙகள்எல்லாம் குடிகொண்டிருக்கும் காஞ்சி மாநகரத்தில் பெருஞ்செல்வர்கள்ஆயும் தங்கள் சாதிமுறையின்சார்பிலுல் கொடியநோயால் வருநதுகிறவாகள், சாதியில் தாழ்ந்தவர்கள் ஆனுலும் கொடுக்கும் சிலபொருளையும் வாஙகிக்கொண்டு அவாகளைப்புணர்ந்து பொ ய்வஞ்சனைமுதலிய துர்க்குணஙகளையெல்லாம் நிலையாகஅடைத்து வைத் திருக்கும் மனமுடையவாகளாகி வாழ்வார்கள், அலைபோல்பிறழும் கண்க ளையுடையநாட்டியபபெண்கள் ஆண்மக்களுக்கு மடித்துக்கொடுக்கும் வெ ற்றிலைக்குநிகரென்று சொல்லுமபடியான சிறுதின்பத்திற்கும் சமமாகச் சி

ற்றின்பத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் அநுபவித்த சிற்றின்பத்திற்குவிலையாய்அதிகமாகப் பொருளையும் வாங்கிக்கொள்வது ஒருஅதிசயமோ? மலைக்கு ஒப்பான தனங்களை (முலைகளை) க்கொடுத்தவர்கள் அந்த மலைக்கு ஒப்பான தனங்களையும (செல்வங்களையும்) வாங்குவார்கள்.

தவங்களையெல்லாம் எடுத்துரைக்கும் வேதங்களை யுணர்ந்த பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்ற இவர்களும் இந்தக் காஞ்சிமாநகரத்தில் கண்டோர்மனதைக்கவர்ந்துகொள்ளும தாசிகளுடைய கணவலையில் அகப்பட்டே இந்த நாளிலும் விளங்கும் அலரோன (பழி தூற்றப் பட்டவன், தாமரைப்பூவில் வசிப்பவன) மாலோன (மயக்கமுள்ளவன, கருநிறமுள்ளவன்) பித்தன் (பயித்தியக்காரன, சிவன்) என்னும் பொருள்அமைந்திருக்கும் இந்தப்பெயர் பெற்றூர்கள் எனறல், சிவசிவ இந்தத்தாசிகள் வலையில் சிக்கிக்கொள்ளாதவர்களும் உண்டோ திரிலோகத்திலும் இல்லை, நாடிவந்தவர்களுக்கு விற்றுவிட்ட அல்குலை மறுபடியும் தம்முடையதாக்கிக்கொண்டு மறறநாளிலும விலைகொடுப்பவர்களுக்குவிற்கும் பரத்தையர் வீதியானது தான்பறறிஇருக்கும் முத்துமணிமாலையால், இப்படிவிற்கக்கற்றுக்கொள்ளாதவைசியருடைய கடைஅழகைப்பார்ததுப பழித்துச்சிரித்துக்கொண்டிருக்கும், பெரியவர்ததகததில கூாமையானபுததி உடையவர்களும்கண்டு ஆச்சரியம்அடையக் கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அருவமாயிருக்கும் போகததை இமமிஅளவும் ஏறவிடாமல் உருவமாயிருக்கும, பொருள்அளவுக்குத்தககபடிநிறுததுவிறறுச் சீவனம்செய்யவலல தாசிகள் தம்மில் தருக்கடைந்துவாழும்வீதியின் சிறபபு இதுவாகும (இருமனம் என்பது (ஒருவனேடு புணாதலும் புணராமையும ஒரேகாலததில் கொண்டிருக்கும் மனம்.)

வைசியர்வீதி.

இன்னபொருள் இஙகே உண்டோ? என்று கேட்டமாத்திரத்தில், அவர்களுக்கு அந்தபபொருள் இஙகே உண்டு இலலை என்று விடைகொடுத்தலும் அறியப்படாமல் யாருமதங்களுக்கு வேண்டும எநதப்பொருளையும் கொடுங்கள் என்றுவிலைகொடுதததுக்கேட்கக் கொடுபபதற்கு நிலைத்து எவ்வகைபபொருளும் எந்நாளும் மலிந்திருக்குமகடைகள் அனநதம்; ஆன்மாக்கள் செயதகர்மங்களை எல்லாம தன்னிடததில் சேர்த்துவைத்துக் கொண்டுபின்புசிவாக்கினையால் அந்தக்காமங்களை அந்த ஆனமாக்களுக்குப்பகுத்துக்கொடுக்கும் மாயையைப்போல செம்பொன்மாளிகைகள் வரும்பொருள்களையெல்லாம் தம்மிடத்திற் சேர்த்துக்கொண்டு பினபுவைசியர்கள் பண்

டமாற்றுச்செய்யக் கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் எல்லாருக்கும்பகிர்ந்துகொடுக்கும், தெய்வப்பெண்போலஅழகுவாய்ந்திருக்கும்மாதர்கள் தங்களைமேல் பரப்பி மார்பின்மேலசாத்தியிருக்கும் கொங்குப்பூமாலைகளின் இடைவெளியில்அந்தமார்பின்மேல்விளங்குமதேமலைப்பார்த்து, வேங்கைமலரென்றுபயந்துவண்டுகள் அணுகாமலிருப்பதைக்கண்டு, ஆண்பாலாரமதிமயங்கிப் பாமபின்படம்போலவிளங்கும்அல்குலையுடையபாவையர்களே? நீங்கள்விற்கும்பொன்மலர்வாசனைவீசும்காரணம்என்ன? என்றுகேட்பார்கள், தரைமேலவிழுந்தபொருளைக்குனிந்துஎடுக்கமுடியாதபடி மிக்கசனம்நெருங்கியிருக்கும்கடைத்தெருவில்நீண்டிருக்கும் கூந்தலையுடையமாதர்களும வாலிபர்களும்தங்களில இடிபடும்போதுமுத்துமாலையணிந்திருக்கும் முலைகளுமதோள்களும் தம்மில்கலத்தலால் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்துவாழ்கின்றவர்களும் சிலர், பலர்வாடிமெலிந்து வருந்துவார்கள்? எள்ளுவிழ இடமில்லாமல் நெருங்கியிருக்கும் பலசனங்களின் முழக்கம் நீங்கப்பெறுந கடைத்தெருவானது திருவேகம்பர்மேல பேரொலி காட்டிவந்த நீலநிறமுள்ள விஷத்தைநிகர்க்கும், பெருந்தெருவுகளில் நான்குபக்கங்களிலும் இருந்துபெருகிவந்து சனங்கள் மிகவும்சேரவது விசாலமாகப்பரவியிருக்கும் அந்தக்கடலிலபலநதிகள்வந்து சேர்வதையொக்கும், பலதருமங்களால மிகுந்திருக்குங்காஞ்சிமாநகரத்தில் புவனசக்கரம்போல் சிறந்தவலிமைபெற்றோங்கும் ஏழுசுற்றுமதில்களை உடைத்தாயிருக்கின்ற ஞானமயமான திருவேகம்பர் சிறந்துவீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலின்மேல தேவர்கள்கண்திருஷ்டி உண்டாகாதபடி மறைத்துவைத்ததுபோல் அதனபுறத்தில உள்ளவீதிகள் எங்கும்மேகமண்டலத்தை அளாவியபூப்பந்தல்கள் நிறைந்திருக்கும்? செம்பொன்னாலாகியமகரகுண்டலம் அணிந்திருக்கும் திருவேகம்பருடைய திருமணிக்கோயிலைச் சூழ்ந்திருக்கும் மதில் குறடும் திருநகரத்தின் மதிலோடு சுற்றுமாளிகைக்கூட்டங்கள் சக்கரத்தின இலைகளும்விளங்கும்படி சூழ்ந்திருக்கும்தெருக்கள் அந்தஇலைகளின் இடைவெளியுமாய எம்பெருமானுடைய அலங்காரத் தேர்ச்சக்கரத்தின் அழகையுடைய மற்றொரு தேர்ச்சக்கரத்தை நிகாக்கும்? (மறறொருதோச்சக்கரமபூமிததோசசக்கரம் அதாவதுசூரியன்) சஞ்சரிக்கும் யானைகளின மதங்களால ஆகியபெருவெள்ளமும் முலலைஅரும்பைப்பழிக்கும் பலலையுடைய மாதாகள் களைந்தெறிந்த பூமாலைகளிலபெருகும் தேனும் சேறுகப்பரப்பும் வீதியில் கால்சறுக்காதபடி அந்நகரத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் சூரியகாந்திவீசும் மாணிக்கக்கல்லுகளைப் பதித்துஅதன்மேல் நடப்பார்கள், உதாரகுணமுள்ள அரசர்கள் செலுத்தும் தேர்ச் சக்கரங்கள் செல்லும் வழிகள் வீதிகளின் பக்கங்களில வாசனையுள்ளநீர்வண்டல் ஆடடுச்செய்யும் குழம்பான சேறுகளை உலர்த்துப் பொ

ருட்டு இடைஇடையேபெயர்த்துப் பள்ளத்தோடு பல சிறுகால்வாய்களை ஏற்படுத்தினதுபோல் விளங்கும்? பலமுள்ளதோள் அழகைத்திருடிக்கொண்டதைஅறிந்து, கொடுமையுள்ள மனிதர்கள் கோபங்கொண்டு பலமுறைஅடிக்க, ஐயவோஎன்று அலறுவனபோல அழகுவாய்ந்திருக்கும் மந்தரங்கள்கருநிறமுள்ள கடலும் வெட்கமடையும்படி இடங்கள்தோறும் முழங்கும்? குதிரைவாய் நுரையும் பொன்னிறமான சந்தனத்தின் வாசனையுள்ளசெழுஞ்சேறும் கலந்துகிடக்கும் வீதியில் கால்சறுக்கும் என்றுபயந்து வளைவாகிய சந்திரபிறையைச் சடைமேல்தரித்திருக்கும் திருவேகம்பருடைய திருவிழாவைக்கண்டுதொழவந்துநெருங்கும் தேவேந்திராதி தேவர்களுடையபாதங்கள் பூமிமேல்படியாதவிதமாய் நடப்பார்கள். இடையறுமல முழங்கும் பேரிகைகளின் பேரொலிஅதிர்ச்சியால் உதிர்ந்த பெரியநட்சத்திரங்களைப்போல் சங்கிலியால் கட்டப்படும் பலமுள்ளயானைகள் உலாவும் செம்பொன் சோதிவீசும் வீதிகளில் சூதாமாகதர் முதலானவர்கள் சூழ்ந்து புகழ்ந்து பேசப்போகின்ற அரசர்கள் நெருக்கத்தால் அவர்கள்அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களிலும் முடிகளிலும் இருந்து நிரசவஸ்துகளாகியபலமணிகள்தெறித்துவிழுந்துவிட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்கும்? அழகிய இடத்தையுடையவீதிகளின் அலங்காரத்தைக்காணும்ஆசையுடன் எம்பெருமானாகிய திருவேகம்பரும் திருவிழாஎன்னும் ஒருபெயர்வைத்துக்கொண்டு, பார்வதிதேவியாரோடும் விநாயகமூர்த்தி சுப்பிரமணியக்கடவுள் என்னும் பிள்ளைகளோடும் தேவர்கள் எல்லாம் துதிசெய்ய மாசந்தோறும்எழுந்தருள்வார்என்றால் அந்தவீதிகளின் வளப்பம் சிறியதாகுமோ? ஆகமாட்டாது. பாலிநதிமுதலான பலநதிகளின் திவலைகள் பாய்ந்து, அழகுவாய்ந்திருக்கும் மாளிகைகளின் அடிவாரத்தைப்பார்த்துப் பால்போலும் வெண்மையான சுண்ணம் தீற்றப்பட்டிருக்கும் அந்தமாளிகைகளின் சிகரங்களும் ஆகாயகங்கை நீர்த்திவலைகள் மூடிக்கொள்ள வானத்திலசெல்லும்; பலநிறமுள்ள குதிரைகளும் கருநிறமுள்ள யானைகளும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் பலதேர்களும் இவைபோல்வனவும் கீழ்நிலைவாயில் வழியாய்ப்போவதைப்பார்த்து, விளங்கும் மேல்நிலைவாயிலும் ஆகாயத்தில் உள்ள வெள்ளையானை பச்சைக்குதிரைகள்பூண்டு இழுக்கும் சூரியனுடைய தேர் அவைபோன்றமற்றவைகளும் தன்வழியால் செல்லும்படி வானத்திற்கலக்கும், அலங்காரமாய் விளங்கும் கீழ்நிலைமாளிகைகளுக்கு அங்குள்ள மாதர்கள் அடுப்புகளில் மாட்டுமமணத்தால விளங்கும் அகிற்புகையால் வாசனையூட்டுவார்கள்,கண்டோர்புலன்களைக்கவர்ந்துகொள்ளும் மேல்நிலைமாளிகைகளுக்கும் அங்குள்ளமாதர்கள் வாரிமுடிக்கும் கூந்தலுக்கு ஊட்டுமவாசனையால விளங்கும் அகிற்புகையால் மணம் அடரச்சேர்ப்பார்கள், சினே

கம் செய்யப்பட்டவருடைய குணங்கள் அந்தச்சினேகம் செய்தவர்களுக்கு ம உண்டாவது உலகத்தில் சகசம, அதுபோல் சூரியகாந்தம் சந்திரகாந்தம் என்னும் இரணடுவகையானகல்லுகளால இயற்றப்பட்டிருக்கும்மாளிகை களில் சூரியகாநத மாளிகையானது எபபொருளேயும் உருகச்செய்யும் சூரியகிரணங்கள்படிவதனுல எல்லாவற்றையும் சுட்டெரிக்கும் நெருபபையுமிழும். சந்திரகாந்தமாளிகையானது தன்அருகில சந்திரகிரணங்கள்பாய்தலால் குளிர்நத நீரைக்கொடுக்கும். ஒழுங்கானகூந்தலையுடைய மாதாகள், மேல்நிலைகளின் ஜன்னற் கதவுகளேத திறந்தமாததிரத்தில் அங்கே தடைபட்டிருந்த அகிறபுகையெலலாம் திரணடு வெளிபபடுவது பூர்வம் உக்கிரபாண்டியனுடைய சிறையில் அகப்பட்டிருந்த மேகஙகள் தங்களே மீளவிட்டநாளில் ஆகாயததிறகு விரைந்து போவதை ஒக்கும், ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்டபலரத்தினஙகளால் இழைக்கப்பட்டிருககும் மாளிகையின்மேல்விளங்கும் செம்பொன் கலசத்தின்மேல் கிரணஙகளேப் பரப்பும் சந்திரன்நின்று அசைவது குயவாகள் சுழற்றிவிட்ட சக்கரம் என்னலாம். அந்தச்சந்திரனிடத்தில உள்ள களங்கம் அநதச்சக்கரம தாஙகும பச்சைமண்என்னலாம். சமுத்திரத்திலிருந்து மேலெபுறப்படும்வேளேயிலும் அஸ்தமிக்கும்வேளேயிலும் அல்லாமல் மற்றவேளேகளில சூரியமண்டலததின் செவ்வொளிவிளங்காதஇயல்பானது, நிரவியிருக்கும் முததுத்தோரணங்களில் உண்டாகும் செழுமையான கிரணஙகள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்நது ஆகாயம் எஙகும் வெள் ஒளிபரபபுவதனுலேயாம், சந்திரன் சிவந்தகிரணங்களேயுடையவனஎன்று சொல்வதேநிச்சயம்,அநநகரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் முத்துததோரணஙகளில உண்டாகும் ஒளியில சூரியனேப்போல்தநகிவெணகிரணமுடையவனுஞன். அதற்குத்தக்கசாட்சிஅந்தச்சந்திரன்பெருமைபொருந்திய காலையிலும மாலையிலும் சிவந்துதோன்றுவதேயாம். தெய்வப்பெணகள்போலும் அழகுடையமாதர்கள் நகைக்குந்தோறும் அங்கே அவாகள் வளர்த்த கூட்டமாகிய முல்லைச்செடிகள் அரும்பெடுக்கும், அந்தமாதாநகைபபின் அழகை நாம் அவருடன சினேகம்செயது திருடிக்கொண்டு ஒளித்திருப்பதை அவாகள் அறிந்து கொணடார்கள் என்று அவர்களோடுதாங்களும் சிரிப்பதுபோல மலரும். செம்பொன்னுலாகிய உபபரிகைமேல் தெய்வப்பெணகள்போலும் அழகுடையமாதர்கள், முறுக்காணிகளேக் கொண்டிருக்கும் ஒபபில்லாதவீணேயாறபாடும் பாட்டிசைக்குவிண்ணுலகத்திலிருந்து மகிழ்நதுவரும் வெள்ளேயானேயை, அந்தமாதாகள் தங்களுடையசெந்தாமரைமலாபோலும பாடகமஅணிந்திருக்கும் கால்நடையால் துன்பப்படுததுவார்கள.

பளிங்கினாலாகிய உப்பரிகையின்மேல் வாசஞ்செய்யும அந்தநகரத்து ப்பெண்கள் தங்களுடைய பருத்தமுலைகள் அழுந்தமகிழும் புருஷர்களைத்த ழுவிக்கொண்டுமன்மதயுத்தமாகிய லீலைசெய்யுமதிறத்தைக்கண்டு தன்குரு வாகியவியாழபகவானுடைய பத்தினியானதாரையென்பவளை விரும்பிய ச ந்திரனொருபக்கத்தில ஒளித்திருந்து பார்ப்பவனைப் போலும் என்றுசொ லலநுனழவாயிலகளில் நுழைவான். உப்பரிகையினமேல உலாவும வெ ளியில நிந்திசெய்யும மாதருடையமுகத்து அழகைத திருடிக்கொண்டு போகுஞ்சந்திரனை அவ்விடத்தில அந்தமாதருடைய மணமலர்க்கூந்தலில் காத்திருக்குமகருவண்டுகள் பின்தொடாந்து உதைக்க, இழிவடைந்த அந் தஉதைத்தமுமபே பெருங்களங்கமாகவிளங்கும், நான்குதலைகளையுடைய பிரமதேவன் இந்தநகரத்தில் உள்ளமாதருடைய முகத்து அழகைப்பார்த் துஒருவடிவம் உண்டாக்கி, அந்தவடிவத்தில் வாய்முதலிய அவயவங்களை உண்டாக்க நினைத்து; முந்திஅழகியகண்களை ஏறபடுத்தும்போதுஅந்தக் கண்களின்மேல் எழுதியமைகுலைந்துபோனதினால, பழுதுபட்டதுஎனறு ஒழித்துவிடப்பட்ட அந்தவடிவத்தையே சந்திரன என்பார்கள், இந்தமா தருடையமுகத்து அழகுக்குஞ்சமுத்திரம்போலவிசாலமானஅல்குலுக்கும் தங்கள்வடிவமும பெரியதேரும் ஒப்பாகாமல் இருப்பதைக்கண்டுமனதிற் கொண்டிருக்கும் பயத்தினாலேயே இந்தக்காஞ்சிமாநகரத்தில் சந்திரனும்சூ ரியனும் நேர்வழியிற்செல்லாமல் ஒருபக்கமாய் ஒதுங்கிப்போகின்றனபோ லும்; உயர்வாகிய மாளிகைகளின்மேல மின்னற்கொடிபோல் உலாவும் மாதர்கள் தங்களுடைய ஒளிபொருந்திய முகத்தைச் சந்திரன் என்று தா விப்பிடிக்கவரும் பாம்புக்குத தங்களமுகத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் வித்தி யாசந்தோனறுமபடி சந்திரனிடத்தில் ஒரு அடையாளம்வைத்தார்கள் அதுவே அழகிய இடத்தையுடைய பூலோகத்தாரால்களங்கம் என்றுசொ ல்லப்படும், எதனாலும் மறையாதகளங்கத்தோடுவசிக்கும் சந்திரன அந்த நகரத்தில்வசிக்கும் மாதருடைய முகத்தழகைப்பெறுமல் அவர்களுடைய வளைவான புருவத்தைப்போல்வளைந்து குறைந்தும்பார்ப்பான். மறுபடியு ம் அவர்கள்முகத்திற்கு நிகராகநிறைந்தும் பார்ப்பான எப்படிப்பார்த்தும் முடியாமையால் ஒருகரையில் தன இளங்கன்றுநிற்க மற்றொருகரையில் நின்று பரிதபிக்கும பசுவைப்போல இப்படியே கணிதநூற்புலவர்களால் சொல்லப்பட்டமாசந்தோறும மனங்கலங்குவான்; நவரத்தின ஒளிவீசும் மாளிகைகளின்மேல் மூங்கில்போலும் தோள்களையுடையமாதர்கள் ஊட ல்தீர்ந்துபுணரும புணர்ச்சியினமுடிவில் தங்கள்கணவருடையமார்பின்மே ல் முகத்தைப்பதியவைத்துக்கொண்டு தூங்குவார்கள். அப்படித்தூங்குவ துசந்திரன் சமயம்பார்த்திருந்து தங்களபுதியமுகத்தின் அழகைத்திருடா

மல இருக்குமபொருட்டேயாம், தாங்கள்செய்தகொடியவினைகள் தஙகளுக்கேபகையாகும். அதுபோல மாதாகள ஊடலபெருககததால பறிததெறிந்த செவ்வொளிமிகுந்திருக்கும் பலரததினஙகள் அவாகளுடையபாதங்கள் வருநதிநைந்து துன்பமடையககவலைபபடுத்தி அவ்விடததில எநநாளும பிரகாசிததுககொணடிருக்கும்; எநநாளும் இடையறுமலவந்துகொணடே இருககும் விருநதினாகளை எதிாகொணடு உபசரிக்கும்மேனமையாலும [illegible] சிறுகுமாராகளசூழநது அணுகும்தனமையாலும [illegible] இறங்[illegible] போறததநதஙகளையுடைய மாதாகளுக்குத்தஙகள் [illegible]வர்டத்தில்உணடாகும அமுதமபோல சுவைபெருகும ஊடலுமசற்று நேரமே அலலாமலமெதத நேரம் இராது, உப்பரிகைகளினமேலவந்து உலாவும்தெய்வபபெணகள கீழநிலததில உளளகேணிகளில் (தஙகள்சாயலைப்பார்தது) நம்மைப்போல் (உலாவும்படி) நாகலோகககன்னிகைகளும்வந்தார்கள். ஆதலின இநதககேணிகள்கலந்து செல்லும்முறையுடன் நிலைததிருக்கும பலபிலஙகளாம என்று ஆச்சரியபபடுவாாகள; காலம்அல்லாதகாலததில் கனியுமபடி மாதுளஙகாய்களுககுத தகுதியாகப பெருமபுகை ஏற்றுவதுபோல, மின்னற்கொடிபோன்ற மாதாகள தஙகளுடையபருத்திருக்கும பயோதரங்களின்மேல மிகுதியாகபபூசிய சநதனததைத உலர்த்தும் அகிறகட்டையின நீலநிறப்புகைகள் எஙகும படாநதோஙகும் பெருமைபொருந்திய நெடியகூந்தலுக்கு ஊட்டும் அழகியபுகை அந்த மாதாகளை மறைததுக்கொள்வது அநத மாதாகளைத தன்னிடததில் இருந்து நீங்கிய மின்னல்என்றுஎணணிக் குளிாச்சியான மேகம்வந்து சூழ்ந்துகொள்வதைஒக்கும், மலர்மாலை யணிநதிருக்கும் கூந்தலையுடைய மாதாகள் தாங்களபராக்கிரயசாலியான மன்மதனுடைய சேனையென்று தெரிவிப்பதுபோல் இரவிக்கைதரிக்கும்படியான பயோதரங்களின்மேல் அழகுகொண்டிருக்கும் சநதனக்கோலத்தில் மலர்க்கணை தொடுக்கும் கரும்புவில்லை ஏநதிககொண்டிருபபார்கள் வாசனைவீசும் இதழ்களையுடைய இரண்டு செநதாமரை மலர்களின்மேல மாறிமாறிவிழும் வணடின்கூட்டம் என்று சொல்லும்படி யாவராலும் புகழ்ந்துபேசபபடும மாதாகள் கூட்டமாய்க்கூடியிருந்து செங்கையால் மாறிமாறி நீலரததினங்களால இழைக்கபபட்ட அம்மானைகளை எறிந்து ஆடும ஆட்டததின பெருமைபொருந்திய பாட்டின ஓசைஎங்கும்பரவும், தஙகளுடைய பணபோன்ற மொழிக்கு நிகராகும தன்மையை அவ்விடத்தில் பரிட்சைசெய்து பாாப்பவர்களைப் போல எங்கும் எண்ணிறந்தமாதாகள் தஙகள் அழகிய மலர்போலும் செங்கையில் உள்ள மெல்லிய விரல்களைச்சோத்துத் தந்திகள் மாட்டப்பட்டிருக்கும் வீணைகளை எடுதது மீட்டிப்பாடுவார்கள்.

தங்கள் ஸ்தனங்களுக்குமுன்னேவர வெட்கம் அடைந்தாற்போல் பெருஞ்சோதிவீசும் தாளங்கள் பின்னின்று சத்திக்க, நாகணவாய்ப் பறவைபோல நயமாக வசனிக்கும் மாதர்கள் நன்மைமிக்க சதிமுறைதவறாமல் ஆடும் நடனசாலைகளில் எங்கும் அவர்கள்காலில் அணிந்திருக்கும் சிலம்புகளின் ஓசையேயாம். பூரவம் உக்கிரபாணடியன செணடு எடுத்துச சுழற்றிஎறிந்தமாத்திரத்தில் அளவிறந்தபொன்னைக்கொடுத்த மேருமலைபோல, வாலிபர்கள் பந்துஎறிந்தமாத்திரத்தில் மாளிகையின் சுவர்கள் பல மணிகளைஉதிர்க்கும், நவமணிகளால் இழைக்கப்பட்ட பொன்னாபரணம் பூண்டிருக்கும் சிறுவர்கள்விடும் பெரிய காற்றாடிகள் அடக்குந்தோறும் அடங்கி, விடுந்தோறும் நீண்டுபோவது, எண்ணுதற்கு அருமையானமகிமை பெற்றோங்கும் ரிஷபநாயகத்தின் நெட்டுயிர்ப்பால் உண்டாகிய காற்றில் அகப்பட்டுக் கருடனபட்டபாட்டைக் காண்பிக்கும், உப்பரிகைகளின்மேலநின்று சிறுவர்கள் விடுகின்றவளமான காற்றாடிகள் கீர்த்திபெற்றோங்கும் சந்திர சூரியர்களைப் பிடிப்பதற்கு நாடித்திரியும் இராகு கேது என்னும் பாம்புகளைப்போல் ஆகாயத்தில் தேவர்கள் வேடிக்கைபார்க்க ஆடும் சமையலவீட்டில் பதார்த்தங்களைத் தாளிப்பதினால் உண்டாகும் புகையும் தெய்வப்பெண்போன்ற மாதர்கள் தங்கள் கூந்தலுக்கு ஊட்டும் அகிற்புகையும் யாகாக்கினியில் உண்டாகும் புகையும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து ஓங்கி எங்கும் படர்ந்து சூழ்ந்துகொண் டிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்கள் வட்டவடிவமான ஆகாயம் செழுமையான புகைநிறம் என்பார்கள், மகிமைபொருந்திய யாகசாலைகள் தேவேந்திரனுக்கு வாகனமாகிய மேகங்கள் இங்கேவந்து யாகாக்கினியாகிய தங்கள் முடிகளின் அழகு குறைந்துபோகும்படி அடாதலால், அவைகளின்மேல் கோபங்கொண்டு, தங்களிடத்தில் முழங்கும் மந்திரப்புகையினால் தேவேந்திரனுடைய பட்டணத்தின் அழகு கெட்டுப்போகச்செய்யும், ஓதல் ஓதுவித்தல் முதலிய ஆறு தொழில்களையுடைய அந்தணர்கள் ஆகுதி இடும்படியான யாகாக்கினியில் அருமையான மந்திரங்களைச்சொல்லிப் பெருமகிழ்ச்சியுடன்சொரியும் நெய்சிதறி உண்டாகும் திவலைகளையும் சட சடவென்று ஒலிக்கும் நெருப்புப்பொறிகளையுங்கொண்டு, மேகமாய்ப் பரவியபுகையே மின்னி இடித்து மழைபெய்வதுபோலும்; பலவளங்களையும் கொடுக்கவல்ல யாகங்களைச் செய்யாமல்விட்டபோது மழையில்லாமையே இதற்குத்தக்க சாட்சியாம், பூசுரர் என்னும் பெயரில் பூ என்னும் நிலைமொழியின் பொருளுக்கும் சுரர் என்னும் வருமொழியின் பொருளுக்கும் உரிமைபூண்டு தங்கள் பொருள் நிலைக்குத்தக்கபடி பூலோகத்தில் எந்நாளும் தவறாமல் பரிபவிக்கும் சுவைக்கோடு அமைந்த சாகத்தினால் அதிதி பூசை

யும் யாகத்தின் அவியினால் கடவுட்பூசையும் ஒருமிக்கச்செய்யும் கடமைகளைப்பழுதில்லாமல்செய்துவரும் பிராமணவொழுக்கமுள்ள பெரியோர்கள் வாழும், திருமாளிகைகள் பல அவ்விடத்தில் உள்ளன. பெருமை பொருந்தியபலத்தினால் பகைவரைப்போரில் அழித்துக்காத்தல் என்னும் தேரை நடத்தி ஏகச்சக்கரத்தை எங்கும் உருட்டி மனுநீதியின்படி செங்கோல் செலுத்துகிறவர்களாய்க், கள்ளர்கள் மிருகங்கள் பகைவர்கள் தாங்கள் தமது சுற்றத்தார் என்ற இவ்விடங்களில் உண்டாகும் பயத்தை நீக்கி, உலகமெல்லாம்காக்கும்பெரும்புகழடைத்தஅரசாட்சிசெய்யும்வாழ்க்கையையுடைய வீரர்கள்வாழும் அரண்மனைகள் பல அவ்விடத்தில் உள்ளன.

மேன்மைபொருந்திய பிரமதேவனுடைய அருமையான தொடையைவிரும்பத்தக்கதாயாகப்படைத்தவர்களாய்ப்பிறர்பொருளையுந்தம்பொருள்போற்பாவித்து வர்த்தகம்செய்து பொருள்தேடுகின்றவர்களாய் வடதிசைத்தலைவனாகிய குபேரன் முதுகுகாட்டி ஓடும்செல்வமுடையவர்களாய் வேதநெறியையும் ஒழுக்கத்தையும் விரும்பிச்சிறந்திருக்கும் பெருங்குடிகளாகிய வைசியர்கள்அமர்ந்துவாழும் இடங்கள்பல அவ்விடத்தில் உள்ளன; வாசனைவீச மலர்ந்திருக்கும் தாமரைப்பூவில்வாழும் பிரமதேவனுடைய முகம்முதலிய அவயவங்களைத்தாங்கி விளங்குவதான பாதம் என்று சொல்லப்படும் அவயவத்தில்பிறந்து, மேற்சொல்லிய அந்தமுகம் தோள்தொடைகளில் பிறந்த அந்தணர்,அரசர், வைசியர் என்னும் மூன்றுசாதியரைத் தங்கள் மேழிச்செல்வத்தால் நிலைபெறத்தாங்கும் உரிமையுள்ள வேளாண்மைஎன்று புகழ்படைத்தோங்கும் பெயரைத்தங்களுக்கே உரிமையாகக் கொண்டிருக்கும்வேளாளர்கள் அமர்ந்துவாழும்இடங்கள்பலஅவ்விடத்தில் உள்ளன; அந்தணர், அரசர், வைசியர் சூத்திரர்என்னும் நான்குசாதிகளில் உயர்குடியிற்பிறந்தபெரியோர்கள்வசிக்கும் இடங்களை, மேன்மைபொருந்திய அந்த நான்கு சாதியார்களில் உயர்ந்தவர் இழிந்தவர்களுடனும் இழிந்தவர்கள் உயர்ந்தவர்களுடனும் தங்களில் கூடிப் புணர்ந்துபெற்ற பலவகையான மற்ற சாதிபேதங்களையுடையவர்கள் பலரும் தங்கள் தங்கள் சாதி ஆசாரநெறிதப்பாமல் நெருங்கி முறைமையாக நடந்துகொள்ளும் செல்வமமிகுந்த பலவகைக்குடிகள் சூழ்ந்திருக்கும்; வளர்ந்தோங்கும் இலைகளையுடைய தர்ப்பையினுனிபோல் கூர்மையான புத்தியுடையவர்களும் தொன்றுதொட்டுப் பரம்பரையாய் வழங்கிவரும் மாசில்லாத பல நூல்களின் கேள்வியுடையவர்களும் கருத்துரை பதவுரை உதாரணம் என்னும் மூவகை உரைகளாலும் தெளிவித்துத் தங்களிடத்தில்வாசிக்கும் மாணாக்கருக்குப்போதிக்கும் இலக்கண நூல்களை உணர்ந்தவர்களும் ஆசுகவி,

மதுரகவி, சித்திரகவி, விஸ்தாரகவி என்னும் நால்வகைப் புலமையுடையவர்களும் ஆய்ந்த தங்களில் வஞ்சனைபகை முதலிய துர்க்குணங்கள் இல்லாமல் கூட்டம் கூட்டமாய்க்கூடிப் பல நூல்களை ஆராய்ந்தறியும் பள்ளிக்கூடங்களும் பலவாம். மன்மதனைப்பகைத்து நெடிய சடையைமுடித்து அழகுபொருந்திய காவிவேஷ்டிமேல் போட்டுக்கொண்டு நாம் எல்லாரும் துதிக்கும்படியான துறவியென்றிருந்தும் ஒரு மங்கையின் இளங்கொங்கைக்குறியை மாசில்லாத்திருமேனியில் மாசுபடக்கொண்டார் என்று சிறைவைத்ததுபோல, பிரணவப்பொருளாய் விளங்கும் ஏகாம்பரநாதனைத் தங்களுடைய ஞானப்பிரகாசம்வீசும் மனக்குகையில் அடக்கி ஆனந்தம் அடையும் சிவயோகிகள்வாழும் இடங்கள் பலவாம். ஞானவிளக்கம் உண்டாக்கும் அறுதிசைவர்கள் சிறந்து வீற்றிருக்கும் பெருஞ்சோதிமயமான மதில்களையுடைய திருவேகம்பமானது ஆணவமலம் முதலிய மும்மலங்களை அறவீசும் சைவாகம முறைப்படி சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னும் நான்கு பாதங்களை அநுஷ்டித்துத் திருவருளை அடையும் ஆதிசைவர் முதல் அவாந்தரசைவர் ஈறாயுள்ள சைவர்கள் சேர்ந்துவாழும் வரிசை வரிசையான மாடமாளிகைகளால் சூழ்ந்துஓங்கும் காட்சியுடையதாம். அலங்காரம் அமைந்திருக்கும் மதில்களின்மேல் அணி யணியாயிருக்கும் ரிஷபங்கள் விண்ணுலகம் அழிந்துபோக மேல் ஓங்கும் அந்த மதில்களின் வீறுபடை அடக்கும்பொருட்டுத் திருவேகம்பர் கட்டளையால் முதுகில் திமிலையுடைய ரிஷப நாயகம் அவ்விடத்தை அடைந்து எண்ணிறந்த வடிவங்கொண்டு அணிவகுத்து வைத்திருக்கும் தன்மையுடையன. கோபுரமானது ஒன்பது கிரகங்களும் உலாவி வாசஞ்செய்ய அவ்விடத்தில் முறை முறையே ஒன்பது மாளிகைகள் செய்தாற்போல் ஒன்பதுமணிகளால் இழைக்கப்பட்ட சோதியால் விளங்கும் ஒன்பது நிலைகளைத்தழுவிக்கொண்டு வளர்ந்தோங்கும், கார்மேகமானது ஆடையாகவும் சூரியபகவான் மார்பில் அணியும் கவுத்துவமணியாகவும் வட்டமாய் விளங்கும் பூரணசந்திரன் பெருமைபொருந்திய நெற்றியில் அணிந்திருக்கும்விபூதியாகவும் ஓங்கிவிளங்கும் செல்வக்கோபுரமானது உலகத்தாரால்புகழப்படும் விராட்டு என்னும் பரமபுருஷனைப்போல் ஓங்குந்தன்மையுள்ளது. மேலும் அந்தக்கோபுரம்திருவேகம்பரை விரும்பித்தொழுது எந்நாளும் காஞ்சிமாநகரத்தில் வாசஞ்செய்கிறவர்கள் ஆயுள் முடிவில் சிவலோகத்திற்குப்போக வைக்கப்பட்டதாகிய அழிவில்லாத ஒரு ஏணியை நிகர்க்கும். எங்கள் பெருமானைக்கண்டு சேவிப்பதற்கு இதுசமயமென்று தேவர்களைத்தன் அருகில்வர அழைப்பதுபோல், சூரியகிரணம் வீசவிளங்கும் பலமணிகளின் அழகுவாய்ந்திருக்கும் செல்வத் திருக்கோபுரவாயி

லில பேரிகைகள் காலந்தோறும் தப்பாமல முழங்கும. ஆன்மாக்களை வாயிற போட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஐந்துமலங்களையும் ஐந்து ஆவரணங்களால தடுத்தருளும செலவக்கோயிலில் சிறந்து வீற்றிருக்கும திருவேகம்பருடைய சந்நிதானத்தில் நாட்டப்பட்டிருக்கின்ற துவஜ ஸ்தம்பத்தின மேல விளங்கும் ரிஷபம் வானத்திலவிளங்கும் இராசிகளில ஒன்றாகிய ரிஷபத்துடன கலந்து நேசமசெய்யும. தஙகள குலத்திறபிறந்த பாரவதிதேவியார் செய்யும பூசையின சிறப்பைக்காணவேண்டும் என்னும் ஆசையால எங்கே இருக்கின்றமலைகளும் பிரமசந்தோஷத்துடன் அங்கே வந்து நெருங்கினாறபோல ஏழ்ழகு படைத்திருக்கும சிகரங்கள் விளங்கித்தோனறும, தன்னிடத்தில் நீராடினவாகளுடைய காமநோயகள் எல்லாம கழிந்து போகசசெய்ய வல்ல பலமலாகள் நெருங்கியிருக்கும் சிவகஙகையின பக்கத்தில் செமபொறசோதிவீசும் மணடபம்விளங்கித்தோன்றுவது அழகிய நவரத்தினப பெட்டியைத திறநதுவைத்த மேலமூடியை நிகாக்கும். செமபொனனால் செய்யபபட்டயாக குண்டத்தில் ஓஙகும் சுவாலையையுடைய யாகாக்கினியினிடமாக எமது பரமபிதாவான ஏகாம்பரநாதரை ஆவாகனம்செய்து துதிக்கப்படும் புகைசூழ்ந்த யாகசாலையானது பெருமைபொருந்திய யோகசாஸ்திரவிதிபபடி தன் இதயாரவிந்தத்தில சுவாலைவிட்டோஙகும அககினியினிடமாக அமாந்திருககும் சதாசிவமூர்த்தியைக்கண்டு தரிசித்த மாயவரை நிகாக்கும். வழுவழுப்பான அடிமரம காம்பு ஆகவும வட்டமாயசசூழ்ந்திருககும கிளைகள் குடையாகவும் விளஙகும் ஒரு மாமரமானது மேலநின்று இனிமையான நிழலதர; அவ்விடத்தில் ஆன்மாககளுக் கெல்லாம் அவற்றின ஊழ்முறையாகப் படைத்தல் காத்தல அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியஙகளைச் செய்துகொண்டு திருவேகம்பாவீற்றிருந்து கடல்சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படி அரசுசெய்தருளவாா. பல நாடுகளைசசுற்றுப் பக்கத்தில கொண்டிருக்கும் தொண்டைவளநாடானது பலசங்குகளின் நடுவிலட்டரும் வலமபுரிச்சங்காம். அவ்விடத்தில் உள்ள பல நகரங்களையும் வடடமாகப் படைத்திருக்கும காஞ்சிமாநகரமானது பல வலம்புரிச்சஙகுகளுக்கு நடுவில் விளஙகும சலஞ்சலம எனனுமசஙகாம். அபபடிப்பட்ட மகிமையுள்ள திருககாஞ்சிமாநகரத்தில் உள்ள பலதலங்களிலும வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருககும அலங்கார மாளிகைகளையுடைய திருவேகமபமானது பாஞ்சசன்னியம் என்னும் சங்கில்தோன்றி விளஙகும் விலைமதிக்கபபடாத மேன்மையுள்ள முத்தாம். பல மாளிகைகஙகள் கிரணம்வீசிப பரவியிருக்கும இருளை அழிக்கவும் ... [illegible]

வாழ்ந்திருக்கும் தன்மையால், காஞ்சிமாநகரமானது அன்பர்கள் பண்ணிய காமங்களை அறிந்து அந்தக்காமங்களுக்கு ஏற்ற பலன்களைக்கொடுத்தருளும்படி பூலோகத்தில் இறங்கிய சூரியமண்டலமேயாம். யாவராலும் விலக்கப்படாத தர்மசாஸ்திரங்களைச் சொல்லிய முனிவர்களும் விதிவிலக்குகளாகிய இலக்கியங்களை இதனிடத்திற் கண்டேயின்பு இலக்கண நூல்களை விதித்தார்கள்போலும், ஆன்மாக்களுடைய துன்பங்களைப்போக்கி முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் பார்வதிதேவியே வளர்க்கும்தன்மையால், காஞ்சிமாநகரமானது மாசில்லாமல் விளங்கும் தருமங்களுக்கெல்லாம் இடமாகும். கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் பொருள் அமைந்திருக்கும் பல்நூற் கேள்வியால் நிறைந்த புலவர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்களில் காஞ்சிமாநகரத்தைப் புகழ்ந்து பாடாதவர்கள் இல்லை. அப்படிப்பட்ட மகாவித்வான்கள் எல்லாம் புகழ்ந்தும் முடிவுபெறாமல் ஓங்கும் அந்தக்காஞ்சிமாநகரத்தின் சிறப்பெல்லாம் அறிவு நிறைந்திருக்கும் கல்வியில்குறைந்த சிறியேனோ சொல்ல வல்லவன்? வல்லவன் அல்லேன். இத்தன்மையான காஞ்சிமாநகரத்தில் உள்ள சிவாலயங்களில் எல்லாம் வீற்றிருந்து திருவேகம்பமுடையவர் அவரவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணிய உத்தமக்கதைகளை எல்லாம் பூர்வம் சூதமாமுனிவர்சொல்லியபடியே இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்ப்புலவர்கள் கண்டுதெளிய நான்வடமொழியிலிருந்து தென்மொழியில் பெயர்த்துச்சொல்லிக் கடைத்தேறுவேன்.

திருநகரப்படலம் முற்றிற்று.

திருவேகம்பர் திருவருள் வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதிகம்.

சிவபரஞ்சோதியைக் காணபதற்குத் தகுந்த காரணம்யாது ? என்று முனிவர்கள் கேட்க [illegible] வினவியதும், மாறுபபுகழ்படைத்தோங்கும் ஸ்ரீநந்தி தேவர் சனற்குமார முனிவருக்கு உணடான கொடிய சாபமாகிய குற்றத்தை நீக்கி உபதேசித்தருளிய நனமைகளை யெல்லாம சூதமாமுனிவர் அந்த முனிவர்களுக்குச்சொல்லிச சகலரும கதி அடையும மாாக்கம் இது என்று பூாவம் எம்பெருமான் பாாவதிதேவியாருக்குத திருவாய் மலாநதருளியதை எடுத்துப்போதித்ததும், அழகியவீணை ஏநதி வாசிக்கவல்லநாரதமுனிவாதுதிசெய்து வரம்பெறற திருநெறி காரைக்காடு என்னும் தலத்தில மின ஒளிவீசும் இரததிஞபரணஙகளை அணியும சிவி எனனும் இந்திரன் பூசைசெய்து சிவானநத வீடுபெறறதும், திருமகள் மார்பனுகிய திருமால் புண்ணிய கோடீசரைப பூசைசெய்து, அன்னவாகனனுகிய பிரமதேவனேடு உலகமெல்லாவற்றையும் உண்டு மறுபடியும் சிருஷ்டித்த வாறும, அந்ததிருமால வலம்புரி விநாயகக்கடவுள இணையடிகளைவணங்கித தன் கையிலிருந்து வழுவிய பகைவர்கள் பயபபடுமபடியான முழக்கமும் ஒளியுமுளள பாஞ்சசன்னியம எனனும்சஙகைபபெற்றுகெகாணட வாறும், தாமரைப்பூவில்வாழும் பிரமதேவன் மிகுந்த மெய்யனபுடன் யாகம்செய்து, சிறநதுவிளஙகும சிவாத்தானத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் திருவருளால அந்ததிருமாலோடு சகல லோகஙகளையும் உண்டு மறுபடியும் சிருஷ்டித்தவாறும், காரிருள்போலும் விஷத்தை எம்பெருமான் உண்ணககாட்டிய பாவம ஒழியும்படி மகிமைபொருநதிய வேதவிதியால் தேவர்கள் மணிகண்டேசரைத் துதிசெய்தவாறும், ஆணவமலச செருககினுல பொய்வாாத்தை சொல்லிய வலவினைதீர வியாசமுனிவா நிகரில்லாதோங்கும் சாாந்தாசயம் எனனும் தலத்தில பூசைசெய்த வரலாறும், சத்த ரிஷிகளும் வீட்டின்பத்தை அடையவேணடித் தனித்தனியே பூசைசெய்தவாறும், குற்றமற்ற கொள்கையையுடைய பராசரமுனிவன்தொழுது தமதுபிதாவாகிய சததிமுனிவனாக்கொன்ற இராட்சதன்தன்வமிசததுடன் மாள அழித்ததும், விளக்கொளிபபெருமான் முக்கண்மூர்த்தியான சிவபெருமானைப் பூசிதது, வேகவதி நதியைத் தடுத்துப் பிரம

தேவன் யாகத்தைக் காப்பாற்றியவாறும், நிறைபுகழ்பெற்றோங்கும் முத்
தீச்சரத்திற் பூசைசெய்து பெற்றதாயைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து ஆ
ணைமைக்குணத்தையுடைய கருடன் விஷமதுளிக்கும் பற்களையுடையபா
ம்புகளைப் பயமுறுத்தி அலைக்குமாறும், மூன்றுலகங்களையும் ஊடுருவநீண்
ட திருமால்கண்டுணராத திருவடிகளைத் துதித்து நெளியும் உடலையுடைய
பாம்புகளும் பூசைசெய்து எம்பெருமான் ஆபரணமாகத்தரித்துக்கொள்
ளப்பெற்ற மேன்மையால் கருடனை நோக்கி என் கருடா! சுகமா? என்
றுகேட்டவாறும், முடிவுகாலத்தில் பிரம விஷ்ணுக்களுடைய தேகங்களை
த்தமது திருமேனியில் தாங்கி வியாழபகவானும் இயமனும் வணங்கி வா
ழ்த்த மாசிலலாதோங்கும் காயாரோகணம் என்னும் தலத்தில் எம்பெரு
மான் வீற்றிருக்குமாறும், அறுகு அணியும் சடைமுடியையுடைய மஞ்சள்
நீராக்கூத்தர் திருவடிகளைப் பூசைசெய்து ஐம்புலன்களை அடக்கிய சித்தர்
கள் மகிமைபெற்றோங்கும் பல சித்திகளைப்பெற்றுக் கடைத்தேறியவா
றும், திருமால்பூசைசெய்து பிருகு முனிவன் இட்ட சாபபயம் தவிரப்
பெற்றவாறும், மேன்மைபொருந்திய அதன் ஒருபக்கத்தில் திரிகால ஞா
னேசம் மதங்கேசம் ஐராவதீச்சரம் என்னும் தலங்களில் முறையே சில
முனிவர்களும் மதங்கமாமுனியும் வெள்ளையானையும் பூசித்தவாறும், குற்ற
மற்ற சுக்கிரன் சொற்படி ததீசிமுனிவர் இஷ்டசித்தீசனைத்தொழுது மா
சிலலாதோங்கும் வச்சிரதேகம் பெற்றோங்கிக் குபன் என்னும் அரசனை
வென்றவாறும், பிரமதேவன் கச்சபாலயத்தில் வணங்கிப் படைக்கும்
பேறுபெற்றதும், பசுந்துளசிமாலையணியும் மாயவனாகிய கூர்மம் அந்தக்
கச்சபேச்சரத்தில் வந்தனை வழிபாடுசெய்து பாதகம் தவிர்ந்து பிழைத்த
வாறும், தபோபலமுடைய மாண்டு கன்னி முனிவன் வந்தனைவழிபாடு
செய்து விண்ணுலகத்தில் வசிக்கும் பஞ்சகன்னிகைகளுடைய போகத்
தைப் பூலோகத்திலேயே அனுபவித்துவாழ்ந்ததும், அக்கினிபகவானாகுதி
செய்து தேவாமிர்தத்தைச்சுமக்கும் திறம்பெற்றதும், குறைவில்லாமல்
வணங்கிச் சவுனகமுனிவன்வீட்டின்பம் அடைந்ததும், கெடுதலில்லாத சு
ராக்கன் என்னும் அசுரனை அழித்தசுரகரம் என்னும் தலத்தைத்தேவர்கள்
வாழ்த்தித் தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமானுடையவீரியம் உண்டதனால்
உண்டான சுரநோய் போக்கியவாறும், வியாக்கிரபாத முனிவருடைய
குமாரன் ஆன உபமன்னியமாமுனி பூசித்துப்பெருகும் திருப்பாற்கடலை
உண்ணப்பெற்றுப் பராக்கிரமசாலியான அர்ச்சுனனுக்கு இரதசாரதியா
யிருந்த கண்ணன் முடிமேல் தமது மலரடிசூட்டி உபதேசம்செய்து ஆட்
கொண்டதும், ஆரவாரம்செய்து போர்செய்யவந்த தேவர்கள் பார்வதி
தேவியாருடைய திருவாய்மொழியால் சந்தேகம்அறத் தெளிந்து அருள்

அ

உருவத்திலிருந்து எதற்கும் அஞ்சாத இயக்கவடிவங்கொண்டுவந்த கடவுளைத் தொழுதுபிழைத்தவாறும், குற்றமற்ற உருத்திரர் முதலானநூற்றுப்பதினெட்டுபெயருமதுதிசெய்தவாறும், அழகிய திருமேற்றளியில் திருஞானசம்பந்தருடைய தேவாரப்பதிகத்தால் திருமால் சிவபெருமானதிரு உருவம்பெற்றதும், ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய விநாயகக் கடவுள் அன்புமிகுந்து அநேக தமகாவத்தில் பூசைசெய்து, நல்லோர் செய்யும் காரியங்கள் இடையூறில்லாமல் முடியவும், அவர்கள் எண்ணியபடி வரங்கொடுக்கவும், யாவர்க்கும் தலைவருக்கும் தன்மை பெற்றதும், மகதி வீணை ஏந்தி வாசிக்கும் நாரதமுனிவரும், பிரமதேவனும், வளமான பூஞ்சோலைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் திருக்கயிலாய நாதனைத்தொழுது, திரிபுராசுரர்களை மயக்கிய பாவம் நீத்துக்கொண்டதும், தன்னைப்பகைத்தவர்களைக் கொல்லும்பொருட்டு, இராமன் வணங்கி வாழ்த்திப் பேராண்மைப் படைத்தவாறும், புகழ்பெற்றோங்கும் கம்பவடிவங்கொண்ட மாயவன் போற்றுதல் செய்து, யுகமுடிவில் அசுரர்களை அழித்தவாறும், தேனொழுகப் பூத்திருக்கும் பனம்பூமாலை அணியும் முடியையுடையவனாகிய பலபத்திராமன் வாழ்த்தி நன்மைபொருந்திய வரம்பெற்றவாறும், கலின் கலின் என்று முழங்கும் வீரகண்டை அணிந்திருக்கும் இந்திரன் வணங்கிப் புற்றுருவெடுத்து, மாயவன் தலையைத் துண்டித்துப் பெருங்கீர்த்தியைக் கவர்ந்து மீண்டு உய்யும்படி பூசைசெய்தவாறும், பிரமதேவனுடைய தலையைக் கொய்து உதிரபலியேற்ற வயிரவக்கடவுள் பூசைசெய்தவாறும், மாயவனுக்கு ஒப்பான விடுவச்சேனன் பூசைசெய்து வீரபத்திரசுவாமி தன்மார்பில் அணிந்திருந்த வெண்டலை விழுங்கிய சக்கராயுதத்தை விகடக்கூத்தாடிப்பெற்றுக்கொண்டவாறும், செருக்கினால் யாகஞ்செய்த தக்கன் பாவம் நீங்கும்படி பூசைசெய்தவாறும், மாண்டுபோன அசுரர்களுடைய முப்புரங்களில் மாளாதிருந்த மூன்று அசுரர்கள் தொழுது அழியாவரம் பெற்றவாறும், இரணியன் என்னும் அசுரன் தன் பந்து சனங்களுடன் வந்து பூசைசெய்து அரசாட்சி பெற்றதும், பெருமைபொருந்திய ரிஷபவாகனத்தையுடைய சிவபெருமானது கட்டளையின்படி மாயவன் நரசிங்கமாய் அந்த இரணியனுடைய உயிரை உண்டு அடைந்த செருக்கைச் சரபம் அழித்த பின்பு குற்றம்தீரப் பூசைசெய்தவாறும், பராக்கிரமசாலியான இரணியாட்சனைக்கொன்ற வராகம் பின்பூசித்தவாறும், அந்தகாசுரன் பூசைசெய்து உலகமெல்லாம் அழியும் கடைசியில் முத்தி அடைந்தவிதமும், பராக்கிரமசாலியான வாணாசுரன் முற்காலத்தில் பூசித்துக் கணங்களுக்குத் தலைவராகும் பதவிபெற்றதும், வாசனைவீசும் மலர்கொண்டு பாதபூசைசெய்து [illegible] முத்தி அடைந்தவாறும், வலிமையுண்டாக வாழ்ந்த சலந்தராசுரன் முடிவுநாளில் முத்தியின்பம் அடைந்தவாறும், மாயவன் திருமாற்பேற்றில் பூசைசெய்து, பெருஞ்சோதிவீசும் சக்கராயுதம் பெற்றதும், [illegible] பூசைசெய்து [illegible]

ஆயுதம் பெற்றவாறும், கீர்த்தியுண்டாகப் பூசித்து இரேணுகை என்பவள் தெய்வதம் ஆகியவாறும், மாசில்லாதோங்கும் யோகாசாரியர்கள் தொழுதுவிளங்கும் தங்கள் பதவி பெற்றவாறும், மன்மதன் பூசைசெய்து உயிர்களுக்கெல்லாம் காமம் உண்டாகும் தன்மை பூண்டதும், சிவபெருமான் கட்டளையின்படி வந்ததீர்த்தங்கள் எல்லாம் வணங்கிய பார்வதிதேவியை இடப்பாகத்திற்கொண்டருளும் பரமசிவனிடத்தில் பலவரம் பெற்றதும், வருணபகவான் பூசை செய்து வாழ்ந்திருக்கும் பதவி பெற்றதும், காசியில்வாழும் விசுவநாதக்கடவுளும் காஞ்சிமா நகரத்தை விரும்பிவந்து வாசஞ்செய்ததும், வாயுபகவான் பூசைசெய்து கந்தவாகன் என்னும் பதம் பெற்றுவிளங்கும் விதமும், மாசில்லாதோங்கும் கிரகங்கள் ஒன்பதும் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் வரம் பெற்றதும், கீர்த்தி பெற்றோங்கும் வாமதேவமுனிவன்தொழுது கொடிய பிறவியை ஒழித்ததும், மனமாரப்பூசித்து மார்க்கண்டேயர் முதலானவர்கள் மரணம்வராமல் காத்துக்கொண்டதும், பிரம விஷ்ணுக்களுடைய பெருஞ்செருக்கினால் உண்டானவினைதீர, அங்கே தோன்றிய மகாலிங்கத்தைப் பூசைசெய்தவாறும், சிவபெருமான் சர்வசம்மாரஞ்செய்து தங்கிய வீராட்டகாசத்திலே காமேக வண்ணனாகிய மாயவன்பூசைசெய்து செம்பவளவண்ணம்பெற்ற முறையும் மாட்சிபொருந்திய காமாட்சி தேவியைவணங்கி இலட்சுமி சாபம் நிவர்த்திகொண்டவாறும், தருமன்முதலான பாண்டவர் முதலானவர்கள்தொழுது வேண்டும்வரம்பெற்றதும், ஈசான மூர்த்திவணங்கிக் கீழ்த்திசைக்குக் காவல்பதவி பெற்றதும், மாயவன் மச்சமாய்ப் பூசைசெய்து பகைவரை வதைத்து வேதத்தைக் கொண்டுவந்து வேதியருக்குக் கொடுத்ததும், மேலோங்கிவளர்ந்த வாமனன் மாவலியைச் சிறைப்படுத்தி மீண்டு வணங்கியவாறும், மாயவன்பூசைசெய்து கடல்விஷம்தாக்க உண்டாகிய வெப்பநோய்தீர நின்றதும், பார்வதிதேவியாருடைய திருமேனியிலிருந்து கவுசிகைபிறந்து சிவபெருமானைப் பூசித்தவாறும், பரிசுத்தகுணமுடைய மாகாளன் என்னும் சாமராஜன் பணிந்து பழமையான பரகதி அடையப் பெற்றவாறும், சிவபெருமானுடைய கட்டளையை மீறியகுற்றத்தை ஒழிக்கக்குமரகோட்டத்தில் சேர்ந்து வீற்றிருந்து வேலாயுதமூர்த்தியான சுப்பிரமணியக்கடவுள் பூசைசெய்தவாறும், உலகமெல்லாம் புகழும்படியான மார்க்கண்டேயரிடத்தில் வஞ்சகஞ்செய்ய நினைத்த மாயவன் சிவபெருமானை அந்தத்தலத்திலேவணங்கி அந்தப்பாவத்தைப் போக்கியவாறும், மாசாத்தன் துதிசெய்து வேண்டும்வரம் பெற்றதும், பார்வதிதேவியாருடைய தோழியான மங்கலை என்பவள் பூசைசெய்தவாறும், கொடியதுஷ்டர்களான இராவணன் முதலிய இராட்சதர்களைக் கொன்று மீண்டுவந்து இராமன் வந்தனைவழிபாடு செய்ததும், தேவேந்திரனுக்குச் சாரதியான மாதலி என்பவன் துதிசெய்தவாறும், நாராயணன்பூசைசெய்து பாம்பின் உருவத்தைப்போக்கியவாறும், கச்சித்திருமயானத்தில் வீற்றிருக்கும் கடவுள்

எல்லா உலகங்களையும் யாகாக்கினியில் ஒடுக்கிய பண்டாசுரனைத் தொலை த்தவாறும், ஒடுங்கிய உலகத்தைப் பழையபடி தோற்றுவிக்கும் பொருட்டு எம்பெருமான் ஒரு மாவடியில் முளைத்துக் குற்றமற்ற இலளிதை என்னும் தேவியாரைப் படைத்து, அந்த இலளிதையின் மூன்று கண்களிலிருந்து பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளைப் படைத்து, அவர் கள் செய்யவேண்டிய தொழில்களை ஏற்படுத்திப் புத்திமதி சொல்லி, அந்தத் தேவியும் மும்மூர்த்திகளும் பூசை செய்யச் சிறப்போடு வீற்றிருந்ததும், திருவிளையாட்டால் மந்தரகிரியில் உமையவள் சிவபெருமானுடைய திரு க்கண்களை மறைக்கவே காரிருட் கூட்டத்தில் உலகமெல்லாம் முழுகிப் பெருங்கலக்கலை யடைந்ததும், அதனால் உண்டான தோஷம்தீரப் பூசை செ ய்யும்பொருட்டு ரிஷபநாயகத்தின் செய்கையும் சொல்லிச் சிவபெருமான் காஞ்சிமா நகரத்திற்கு அனுப்பப் பார்வதிதேவி அங்கேவந்தவாறும், அந் தத்தேவி தருமங்கள் எல்லாவற்றையும் வளர்த்தவாறும், விண்டுவீச்சரத் தையும் அகத்தீசத்தையும் மத்தளமாதவீசத்தையும் வணங்கிச் சென்று, ஒருமாவடியில் முளைத்த சச்சிதானந்தத் தனிப் பரம்பொருளைத் தவம் செய்து கண்டு பணிந்து, புதிய அமுதம்போன்ற தேவியார் ஆகம விதி தவறாமல் பூசை செய்தவாறும், கருணைசுரந்து பெருகும் திருவிளையாட் டால் அழைக்கப்பட்ட கம்பை நதிப்பெருக்கைத் தேவியார்கண்டு மனம் துடித்து ஏகம்பவாணரைத் தழுவிக்கொண்டவாறும், ஏகாம்பரநாதர் தம் து திருமேனியில் கொங்கைத் தழும்பும் செங்கைவளைத் தழும்பும் தாங் கித் தேவியார் காணும்படி எதிரில் நின்று வேண்டும் வரமெல்லாம் கொ டுத்தவாறும், பார்வதி தேவியார் கவுர நிறம்பெற்று எம்பெருமானைத் திரு மணம் செய்துகொள்ள விரும்பியதும் பார்வதிதேவியின் கருநிறமான சட் டையில்பிறந்த கவுசிகி என்பவள் அசுரர்களை நாசம்செய்து சிவபெரு மானுடைய திருவருள்பெற்றதும், மேன்மை பொருந்திய அதிசய விதங்க ளும் அடங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கமும், எம்பெருமான் திருவருளுக்குரிய சிவ புண்ணியப் பிரயோசனங்களும், புராணங்கள் சொல்லும் வேறு ஒருவித த்தால் கயிலாசகிரியில் உமையவள் சிவபெருமானுடைய திருக்கண்களை மறைத்துக் காஞ்சிமா நகரத்திற்கு வந்து பூசை செய்யும் தன்மையும் அந் தாவேதியும் கரிகாலச்சோழனுடைய பெருமையும், வினைகளை யெல்லாம் நீக்கும் தீர்த்த விசேஷம் தல விசேஷம், மூர்த்தி விசேஷம் என்னும் மூவகை விசேஷங்களும் இந்த நூலில் எடுத்துச் சொல்லப்படும்.

பதிகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புராணவரலாற்றுப்படலம்.

நைமிசாரணியமானது ஐம்புலன்களை அடக்குந்திறமுள்ள தவமுனிவர்கள்செயயும் யாகததிறகுவேணடியபொருள்களை வேணடியபடிகொடுக்கும்பொருட்டுத தெய்வததனமையுள்ள காமதேனு வாசம்செய்வதனாலும். அவி உணவைக கையிலவாங்கிக்கொள்ள அடாந்திருக்கும் தேவாகளாலும, தொடாநதிருக்கும் ஓமப்புகைதழுவி வணடுகள்மொய்சகபபெறுத பலமலர்களையுடைய சோலைகளாலும், நெருங்கி இருக்கும அலங்காரமான கறபகவனமாயுளளது. அநதயாகததீயிலிருந்துமேல உயாந்து அண்டகடாகததை உரிஞ்ச ஆகாயததினிடமாகபபடரும் நறுமபுகைக்கூட்டஙகள் மகரநதத்துடன்மலரும் கொனறைப்பூமாலை அணிந்திருக்கும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையே அலலாமலவேறு ஒன்றையும் ஒருபொருளாக மதியாத மாதவர்கள்செய்யும் யாகத்தை அழிககவருகினற அசுரர்கள் அந்தமாதவாகளுடைய கொடுஞ்சாபத்திற்குபபயந்து ஓடும்காட்சியை நிகாக்கும், நெடிய அலைகளையுடைய சமுததிரததின்வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு எழுந்து, நிறைநதிருக்கும் இருளை உணணும்சூரியன் அந்தமாதவாகளுடையயாகததில் அவிப்பாகம் ஏறகவநது அனுகுபவனைப்போல சஞ்சீவி என்றுசொலலும்படிகிளைதது வானததை அளாவ ஓஙகியவளமான சோலையில் உள்ளகிளைகளைத தன்கிரணஙகளாகியகைகளால செவ்வையாக ஒதுக்கிக் குனிந்து உள்நுழைந்து உலாவி அந்தரததில்சென்றுநிமிாந்து இருப்பான். தேன் ஈக்கள்முழஙக அடாந்துதேன ஊற்றெடுக்குமபடி பெறுதறகரியமதுவாலநிறைந்திருக்கும் வட்டமான தேன்கூடானது சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் ஒலிக்கும் வட்டமானவாயையுடைய செநதாமரைபபூம்பொகுட்டில் அரசுவீற்றிருககும பிரமதேவன் பூர்வம்முனிவாகள் நாஙகள் தவம்செய்வதற்குததகக இடம்யாது? தெரிவிக்கவேணடும என்றுவேண்டிக்கொண்டதனால வட்டமாகவளைத்துவிட்ட தர்ப்பைசசககரம் அழிநதுபோகாமல் இந்தநாளிலும் அவ்விடத்தில இருப்பதுபோல அதன் அழகைக்காண்பிக்கும, கீாத்தியாலவிளஙகும் நைமிசவனமானது விரும்புமரிஷபததை (ரிஷபராசியைத) தாஙகிக்கொணடிருககும காடசியினாலுமவிளஙகும் நெரு

பபு உருவுத்தோடுபூத்திருக்கும புஷ்பங்களின அழகைக்கொண்டிருக்கும் காட்சியினுலும (அருமையான சாபபங்களைக்கொண்டிருக்கும் காட்சியினுலும்) மேருமலையானது அவ்விடத்திலவசிக்கும் மாதவாகளாகவும் உலகம உயயக்கொள்வதனுலும் யாவராலும்துதிக்கப்படும் தனமையாலும எபபொழுதும அழிவிலலாதோங்கும பெருமைபெற்றிருக்கின்ற கைலாயபதியை ஒத்திருக்கும்நிகரிலலாதோங்கும நைமிசவனமானது பிரமதேவன் எறியவளைந்திருக்கும தாப்பைச்சக்கரம்சோந்திருப்பதனுலும (பிரமதேவன் உந்தியிலதோன்றச சஙகும சக்கரமும்சோந்திருபபதனுலும) என்றும் அழிவிலலாததேவாகளுக்கு அமுதமபோல அவி அளிபபதனுலும, பூவின் மணம்பெறுவதனுலும (பூமிதேவியையமணந்து இருப்பதனுலும) மாசில்லாதகாட்சியையுடைய கருநிறத்துடன் இந்திரவில்லையும குளிர்ச்சியையும் உடைய மேகம் மேனிவண்ணமாகவந்து அழகாய் இசைந்திருப்பதனுலும சாரஙகம் என்னுமவில்லை ஏந்தியவிஷ்ணுவை ஒத்திருக்கும, நைமிசவனமானது புகழுமபடியான யானைகள்சோந்திருப்பதனுலும் (நான்கு வாய்கள சோந்திருபபதனுலும்) மாாபினிடமாக அணியப்பட்டிருக்கும்முப்புரிநூல்விளங்குவதனுலும் (விரிவானபொருள் அமைந்திருக்கும் மூன்று வேதங்கள்விளஙகுவதனுலும்) அஞ்ஞானம் அகல வேதமந்திரஙகளைச்செரல்வதனுலும் (வேதஙகளை எடுத்துப்பேசுவதனுலும்) வனத்திலதாவும்மானகளின் இருபபிடஙகள் சோந்திருப்பதனுலும், (தண்ணீரில்மலரும தாமரைப்பூவை இருபபிடமாகக கொணடிருப்பதனுலும) பலபுள்ளிகளையுடைய உச்சியையும் படத்தையும் உடைய ஆதிசேஷனுல் சுமக்கப்பட்ட கடலசூழ்ந்த உலகம்முதல சகலலோகஙகளையும் பெற்றளித்த பிரமதேவனை நிகாக்கும் என்றுபுகழ்ந்து பேசும்படியான இந்நைமிசாரணியத்தில் வசிட்டன, வேதாரணியன், புலத்தியன், துருவாசன், சுகன், வசுச்சிரவன, ஆணிமாணடவியன், சுனப்புச்சன், சமுவர்த்தன், மணிமேசகன, சனச்சேபன, இரைக்குவன், சம்புதற்பரன், ஆத்திரேயன்,சௌநகன்,புலகன், ஆசுவலாயனன, சமதககினி,சங்கன்,இரைவதன்,குசுருவிந்தன், மாதேசன், இலிகிதன், பராசரன்,கறுகன்,கிருது வககினியன், பருப்பதன, நாசிகேதனன், நாரதன், சிகரத்தன், உருரு, விசுவாமித்திரன, குணி, பரத்துவாசன், உததாலகன, வாசச்சிரவன், சாண்டிலியன, காசிபன்,வாமதேவன், தாறபியன், இரசனி, கணணுவன, முதலாம் எண்ணிறந்தமுனிவாகள்பெரும்புகழ்பெற்றவாகள, மாசுநீாநதமனமுடையவர்கள் சிவன் அடியார்கள் தேகமெல்லாம திருநீறணிந்திருக்கும் புணணியசாலிகள, நெற்றியில் திரிபுணடரம அணிந்தவாகள் உருத்திராட்சமாலைதரித்தவர்கள் போர்செய்வதில வல்லரிஷபவாகனமுடையவராகிய சிவபெருமான்வாழும் தலங்க

ளில்பற்று உள்ளவர்கள அந்தச்சிவபூசைசெய்யும் ஆவலுடையவர்கள், ஆறு அஙகஙகளும் நான்குவேதஙகளும் கசடறக்கறறுதெளிநதவாகள், வேதததினமுடிவைக்கணட ஞானிகள், சிவபெருமான் அமர்ந்தருளும ஸ்ரீபஞ்சாட்சரஙகளையே செபிபபவாகள, ஐம்பொறிகளை அடககி ஆளவல்லவாகள், புததிரரோடும பததினிகளோடும் ஓமாககினியோடுமவாசம்செய்பவாகள், தமமைபபோல் எறுமபுமுதல் எல்லாவுயிாகளையுமசமமாகப்பாாககுமபெருங்கருணைக்கு எல்லையாய இருபபவாகள், இபபடிபபட்டவாகள் ஒழுஙகுடனவிளங்க ஒருமிக்கக்கூடி நீலகண்டப்பெருமானுகிய சிவபெருமானைக்காணுமகாட்சி எனனுமகோடாலியால் அல்லாமல மறறொன்றினுல்பாவம் எனனுமபழங்களால் நிறைந்திருககும் உலகவாழ்வு என்னும் நசசுமாமரத்தைவெட்டிச்சாய்பபது அரிது என்றுநிச்சயமபணணி, அந்தசசிவபெருமானைப் பிரததியட்சமாகக்காணும் உபாயம என்ன ? என்றுதஙகள் அறிவினுல் ஆராயநதுபாாக்கும்போது அந்தமுனிவாகளில் அருநததிக்குக் கணவனுகிய வசிட்டமுனிவர் இதுசொல்லத்தொடங்கினுா, தவமே எல்லாவற்றுக்கும் மேலானமாாக்கமாம். தவமேசிவபெருமானைக காணபிககும்,தவமேசுவாககம்அடையச்செயயும்,தவமே மனுஷனைதெய்வமாக்கும், தவமே இந்திரன் அஷடதிக்குபபாலகா மாயவன் பிரமதேவனும் ஆகச்செயயும, தவமானது ஒருவனுக்குக் கிடைக்குமானுல பினபு அவனுககு எல்லாமசித்தியாகும் என்றுசொல்லினுா.சாதாதவமுனிவாதருமமேபாவஙகளை எல்லாமபரிகரிககும். தருமமேதேவருலகத்திறசேர்க்கும் ? தருமமே சிவபெருமானுக்கு ஒருவடிவமாகும், சிவபெருமானைவணங்கி வாழத்துகின்றவர்களுக்குத்தருமமே சகலபிரயோசனஙகளையும்கொடுக்கும், எல்லாருக்கும எவ்விடத்திலும்தருமமே அச்சத்தைநீககுவது எனறுசொல்லினுா கவுதமமுனிவாகொடையேஎவருக்குமஎல்லாசசெல்வமுமகொடுக்கும,நெறியில்தவறுதகொடையே எல்லாரும்தனவழியில் நடககச்செயயும'குறைவில்லாதகொடையே பகைவரைச் சினேகராககசெய்யும், விளங்கும் உயிாகளை எல்லாம்கொடையே பாதுகாக்கும என்றுமனதிற்கொளளும்படி சொல்லினுா. வினைதீர்நத விளங்கும் காசிபமுனிவாசததியமே எலலாவற்றையும நிலைபெறச்செயயும், சததியததினுல் அக்கினி, வாயு, சூரியன, முதலியவைகள் எல்லாம தங்கள் தஙகள்தொழில்களில் தவறமாட்டா, சத்தியமே எல்லாவற்றுக்கு ம்இருப்பிடமாம, சத்தியமே சத்தியமே சிவம் ஆகும, சத்தியமேபரகதி எனறுசொலலினுர். பரததுவாசமுனிவர் யாகம் ஒனறே இமமையிலும மறுமையிலும மேனமைதருவதாம, யாகம ஒன்றே தேவாகளுக்கு மகிழ்ச்சியாவது, யாகம் ஒனறே யாகத்திற்குத தலைவனுகிய சிவபெருமானுல விருமபபபடுவதும் யாகம் ஒனறேமிகவும் சிறந்தசெ

ல்வமும், யாகத்திற்குநிகரானவேறு பெருங்காரியம் இல்லை என்றுசொல்லினார். கண்ணுவமுனிவர்பிள்ளையே பரகதிக்கு ஆளாக்கும், பிள்ளையால் ஒருவன் உலகத்தைவெல்லுவான், நல்லபிள்ளையால் அழியாமலிருப்பதை அடைவான், நல்லபிள்ளையைப்பெற்ற மகாத்துமாவானவன் மேலானபதவி பெறுவான். தென் புலத்தார் கடனைத்தீர்ப்பதும் பிள்ளையால் அல்லாமல் மற்றொன்றினாலிருவதில்லை என்றுதெரிந்துசொன்னார். சிவபத்தியில் சிறந்த துருவாசமுனிவர் எழுந்துநின்று துறவறமே தருமங்களுக்கெல்லாம் பெரியதாம், துறவறமேரிஷபவாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளும் சிவபெருமானுக்குச்சந்தோஷம் வரச்செய்யும், துறவறமேபிரமபதவியையும் விஷ்ணுபதவியையும்கொடுக்கும், துறவறமே சிவலோகத்திற்சேர்க்கும், எப்படிப்பட்டவர்களும் மேலாகச்சொல்லுவதும் துறவறமேயாம் என்று சொல்லினார்.

இந்தப்பிரகாரம் முனிவர்கள் எல்லாருஞ்சொல்லி மாறுபடும்பொழுது இவர்கள்தேடிய மாதவம் உருவங்கொண்டு வந்தாற்போல் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளும் எம்பெருமானுடையதிருவடிகளை எப்போதும் பற்றிய தியானம் உடையவரும் மெய்த்தபசியான பராசரமுனிவர்பெற்றெடுத்த வியாசமுனிவருடைய மாணக்கரும் ஆன சூதமாமுனிவர் அவ்விடத்தில்வந்து சேர்ந்தார். அசைவில்லாதோங்கும் புராணங்களை எல்லாம் அளந்தறிந்தவராய், தேவர்களுக்காக ஆலகாலவிஷம் உண்டு கண்டம்கறுத்திருக்கும் சிவபெருமானுடைய உண்மையை உணர்ந்து உயிர்களுக்கெல்லாம் கருணை மிகுந்து உபதேசித்தருளும் சூதமாமுனிவர் தமது திருமேனியில் விளங்கும் திருவெண்ணீற்றின் ஒளியானது தடிந்திருக்கும் இருளை அறவீசும் சந்திரனைப்போல் விளங்க, உருத்திராட்சமாலை அணிந்து, செழித்திருக்கும் செம்பொன் மேனி யுடையவராயப் புண்ணியமே ஒருவடிவங்கொண்டு வந்தாற்போல் வந்துசேர்ந்தார். அப்படியாகவந்த சூதமாமுனிவரை மற்றமாதவர்கள் எல்லாரும்பொங்கிப் பெருகும்பேரன்பினால் உண்டான பரமசந்தோஷத்தோடு எதிர்கொண்டுசென்று விதிதவறாமல் பூசைசெய்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் நல்ல ஆசனத்தின்மேல் எழுந்தருளவைத்துக் கேட்கவேண்டியவர்களாய் மெய்ஞ்ஞானவாளால் ஆணவமலமுதலிய அரட்டர்களை அறுத்தவரே! அஞ்சுதல் இல்லாத ஐம்புலன்களின்வாழ்வை ஒருமிக்க ஒழிக்கும்பொருட்டு நாங்கள்முன்னமே அருந்தவம்செய்தோம் அதனால் வெற்றியினால் விளங்கும் ரிஷபவாகனத்தையுடைய சிவபெருமான் திருவடிகளைக்காண்பதே முத்தி அடைதவற்குக்காரணம் என்றுதெளிந்தோம். திருவடிகளைக்காண்பதற்

கு உபாயம் இது என்று அறிந்திலோம். ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாதவெவ் வேறுகாரணங்களைச் சொல்லிவருந்தி மாறுபட்டோமே அல்லாமல்நிச்சய மாகக்கண்டோம் இல்லை, நாங்கள் எங்களுடைய தபோபலன்போல் தே வரீர இங்கே எழுந்தருளப்பெறறோம். வாசனைவீசும துளசிமாலை அணியு ம் திருமாலே வியாசமுனிவா, அந்த வியாசமுனிவா அருளால் அழகியக ணபோல்விளங்கும் பதினெட்டுபுராணங்களையும கற்றுணர்ந்தீர் அறமபொ ருள இன்பம்வீடு என்னும் நானகுபொருள்களாற்பெருகும கீர்த்தி உடை யவரே 'தேவரீர் அறியாதவிஷயம் திரிலோகங்களிலும் இல்லை ஆதலால் பலவழிகளாலும நிச்சயித்தறிந்தபடி சிவபெருமான திருவடிகளைககாணப தற்குரிய காரணத்தை அடியேங்களுக்கு உபதேசித்தருள்க. தேவரீர்சொ லலாமற சும்மாபோயவிடவேண்டாம். சூதமாதவரே! தேவலோகத்தில் உள்ளகறபகவிருட்சம்போல பெரியோர்கள்தரிசனம் பயன்படாமற்போ கமாட்டாது என்றுசொல்லிய மாத்திரத்தில் சூதமாமுனிவா மனமகிழ்ந்து சொலலுவார். நீங்கள்சொல்லிய இந்தப்பொருள் பதினெண்புராணங்களு ககுள் காந்தபுராணத்தின ஆறுசங்கிதைகளில் மாறுபபுகழபெறறோங்கும் சனற்குமாரசங்கிதையில காளிகாகாண்டத்தில் கலந்திருககுமதீர்த்தமான் மியத்தில் உள்ளது. இதைப்பூர்வம திருநந்திதேவரிடத்தில சனற்குமார முனிவா கேட்டுபெருங்கருணைகூர்ந்துவியாசமுனிவருக்கு உபதேசிக்க, அந்தவியாசமுனிவர் எனக்கு உபதேசித்தருளினா, நீங்கள் பரமஞானம உடையவர்களாய் விரதநெறிகளிலதவறாமல் பரிசுத்தமானதபோபலத்தா ல் ஆணவம்முதலிய மலமாசுகளை ஒழித்துப் பார்வதிதேவிபாகராய் விளங் கும் பரமசிவனுடையதிருவருளைபபெற்றிருக்கின்றீர்கள, ஆதலாலநனறாக இந்தவிஷயத்தை உங்களுக்குததெளியசசொல்வேன, ஒருமனதாய்க்கே ளுங்கள் என்றமாத்திரத்தில், அண்டநாயகனும ஆனந்ததாண்டவநாய கனும் அடியவர் உள்ளத்தைக் கோவிலாககொண்ட நாயகனும ஆகிய எ ங்கள் நாயகனுடைய திருவடிகளைககாண்பதற்கு உபாயமாகப பெருமை பொருந்திய தீர்த்தமான்மியத்தில் தேவரீர்பெற்றுக்கொண்டது எப்படி ? என்றுகேட்ட மெய்த்தபசிகளுககு இம்மையிலும் மறுமையிலும சுகம் உ ணடாகும்படி சூதமாமுனிவர் சொலலததொடங்கினா.

புராணவரலாற்றுப்படலம

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சனற்குமாரப்படலம்.

சகரரால் தோண்டப்பட்ட கடல்சூழ்ந்த உலகத்திலுள்ள மனிதர்கூட்டங்களும் சோழனும் பாண்டியனும் வந்து படர்ந்திருக்கும் செம்பொன்குவியலைக் கவர்ந்துகொண்டு போகாதபடிக்குப் பரிந்து பாதுகாப்பவர்களைப்போல் அசுரர்களும் தேவர்களும் இயக்கர்களும் சித்தர்களும் கந்தருவர்களும் கின்னரர்களும் சாரணர்களும் பிறருங்கூட்டமாய் நெருங்கிக் காவல்செய்ய மேருமலையானது மூன்றுலகங்களையும் ஊடுருவி மேலோங்கியிருக்கும். அந்தப்பொன்மலையானது தன்னிடத்திற் சேர்ந்த பொருள்களையெல்லாம் தன்னிறம் ஆக்குஞ்செய்கையால், தனக்கு இனமாயிருக்கின்ற மாணிக்கவண்ணராகிய திருவேங்கடவருக்கு அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு வணங்காததாகி உயர்ந்திருக்கும் பலகிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் எந்நாளும் பிரதட்சிணஞ்செய்ய இரவையும் பகலையும் விளங்கச்செய்து கலந்திருக்கும் பெருந்திசைகள் எட்டையும் பகுத்துக்காட்டி நின்றது. விரும்பும்படியான இதன் ஒளிபடர்ந்து தேவலோகம் பொன்னிறம் பெற்றது என்று எல்லாரும் அதிசயமடைதற்குரிய மலையும் அதில் உள்ள பலமணிகளை வாரிக்கொண்டு மேலேயிருந்து இறங்கும் முழக்கமுள்ள வெள் அருவிகளும் விளங்கும் காட்சியானது பூர்வம் பெருமைபெற்றிருந்த முப்புரங்களைச் சிரித்து எரித்தருளிய சிவபெருமான் நாணியின் பூட்டைக் கழற்றிவைத்த வில்லையும் அதனிடத்திற் சஞ்சரிக்கும் பலபுள்ளிகளையுடைய பாம்புகள் அந்த வில்லில் நாணிகளாய் நிறைந்து விளங்கும் தொடர்ச்சியையும் ஒக்கும். மலைகளின் இறக்கைகளையெல்லாம் அரிந்த இந்திரனுடைய பலம் அழியும்படி போர்செய்து அழித்து, அவன் வளைத்த வில்லைப் பறித்து மேலே வைத்தாற்போல் இவலைகள் அழகிய இந்திரவில்லைக் காட்டும். அலைவீசும் நீரையுடைய அருவிகளாற் சூழப்பட்டிருக்கும் மேருமலையின் பொன்மாற்றினில் உயர்ந்திருப்பது எண்ணிறந்த முனிவர்கள் நிலையாகக்கூடிச் செய்யும் தவமென்னும் பெருந்தீப்பற்றுவதனாற்போலும்.

தடுக்கப்படாது ஓங்கும் பெருஞ்சோதிமயமான செம்பொன் பழுத்திருக்கின்ற சிகரமான சுனைகளோடு உயரும் கொடிமுடிகளையுடைய மேரும

லைக்காந்தியின்விளக்கம்மடங்காமல் பலகிரணங்களைவிரித்துஎழுந்து ஓங்கி
யகாட்சிபோல், அந்தமேருமலைமேல் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கும் வண்டின
கூட்டங்கள் பெண்வண்டுகளைத்தழுவிக்கொண்டு உறங்குவதற்குஇடமான
பூஞ்சோலைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் சதசிருங்க மலையென்றுஎங்கும் பெய
ர்பெற்றஒருமலையுண்டு. அந்தச்சதசிருங்கமலைமேல் குரா,வசந்த மல்லிகை,
உழிஞை, மந்தாரம், குருந்து, பாதிரி, பாலை,முந்திரிகை, மருது,அரசு,
அசோகு,ஞெமை, ஓமை,வஞ்சி, காஞ்சி, குங்குமம், நமை, ஒடு, வெண்ணி
றமுள்ள முல்லை, உதி, செருந்தி, சேரான்கொட்டைமரம், புளியமரம்,
அகில்முருக்கு, சந்தனமரம், தேற்றுமரம், மாமரம். வில்வம், மூங்கில், பசு
சிலைமரம், மாதுளை, வேங்கைமரம், அதிமதுரம், மகிழமரம், இவைபோல்
வன வெல்லாம நெருங்கி ஓங்கும். அந்தமலையானது அசுரருடைய முப்
புரங்கள் எரியும்படி நகைத்தருளிய சிவபெருமான் திருவடியில்வைத்தப
த்திமாறாத இயல்புடன நிறைந்திருக்கும் மெய்த்தவமுடைய யோகியர்க்
கெல்லாம் பரிசுத்தமான நல்லதவச்சாலையுமாய்த்தென்றல் தவழவும் புஷ்ப
வாசனை அடரவும தெளிந்திருக்கும நீரையுடைய எண்ணிறந்த சுனைகளு
டனவிளங்கி மரணமில்லாத தேவர்கள்முதலானவர்களுக்குப் போகபூமி
யும் ஆயிற்று. அவ்விடத்திலேவாழும பிரமதேவனுக்கு மனைவியாகிய சர
சுவதியானவள் அக்கினியினநடுவிலநின்று அருந்தவமசெய்வதுபோல வா
சனைவீசும் செந்தாமரைப்பூவில அன்னப்பட்சியானது இரைதேடும் எண்
ணத்துடன அசைவற்றிருக்கும். பொங்கிப்பெருகும வெண்மையான அ
லைகளையுடைய அந்தத்தடாகத்தின்பக்கத்தில திரிபுராந்தகனாகிய சிவபெ
ருமான அந்தச்சரசுவதிக்கு வரங்கொடுத்துத் தங்கியகாட்சிபோல் மணம்
வீசும் மலர்நிறைந்து அடர்ந்திருக்கும கொன்றைமரம பொன்மலர்சொரி
வதையுடையதாம. வளமானசுனையில் பூத்திருக்கும்மலர்கள் சந்திரசூரியரு
டைய கிரணங்கள் தமமேல் கலத்தலில்லாமையால ஒருவேளைமலர்ந்து
ஒருவேளை குவியும செய்கை அவ்விடத்தில் இல்லாமல் கட்டுஅவிழ்ந்து எ
ந்நாளும் ஒரேதன்மையாய்க் குற்றமற்ற பல ரத்தினங்களின் ஒளிதடவக்
குளிர்ந்து மலர்ந்து சனன மரணங்களைக்கடந்து சந்திரசேகரனாகிய சிவ
பெருமானுடைய திருவடிகளைச்சேர்ந்த மெய்யடியார்களை ஒத்துஇருக்கின்
றன. ஐம்புலன்களின் ஆசையை ஒழித்த முனிவர்களுடைய தேகத்தில்
விளங்கும விபூதியும வாசனைவீசும மதசலத்தையுடைய மலைபோல உயர்
ந்திருக்கும் களிற்றுயானையின நீண்டதந்தங்களில் விளங்கும முத்துகளும்
மூங்கில்களில சிந்தியமுத்துகளும நெருங்கிப பூரணசந்திரனைப்போன்ற
நிலாக்கிரணங்களின வெண்ணிறமானது பரிசுத்தமான பொன்னிறத்தை
விழுங்கிவிட்டதோ? அல்லாமல் அந்தமலையின் பொன்னிறமானது வெ

ண்ணிறத்தை விழுங்கிவிட்டதோ? யாம் அது அறியோம். இத்தன்மையா
ன அலங்காரம் பெற்றிருக்கின்ற சத்திருங்கத்தில் எண்ணிறந்தோங்கும்
பெருவளமுடையனவாகி அரும்புகளையும் மலர்களையும் உடையசோலைக
ளாலும் சண்பகவிருட்சங்களாலும் வரிசை வரிசையாய் வளரும் நாரத்த
ஞ்செடிகளாலும் தென்னமரங்களாலும் கோங்குமரங்களாலும் வாழைக
ளாலும் சூழப்பட்டுத் தாமரைமிகுந்திருக்கும் சுனைகள் நிறைந்த பிரமவ
னம் என்று ஒருவனம் உண்டு. அந்தப்பிரமவனத்தின் நடுவில் பிரமதே
வன்வசிக்கும் இடமாகிய பிரமநகரம் தன்னைத்தானே ஒத்துவிளங்கும்.

அழகுபொருந்திய இந்தப் பிரமநகரத்தின் ஒருபக்கத்தில் கீர்த்திபெ
ற்றிருக்கும் ஒரு ஆண்சிங்கமானது தன்னை அனந்தம் சிங்கங்கள் சூழவீற்
றிருக்கும் தன்மைபோல் வெண்மையான விபூதியின் ஒளி வீசும் அதிசயத்
திருமேனியுடைய முனிவர்கள்சூழ்ந்துதுதிக்கக் கருணைபொழிவாழ்ந்திரு
க்கும்சனற்குமாரமுனிவர் அஸ்திபூஷணனாகியசிவபெருமானுடைய திருவ
டிகளை மனதில் பதியவைத்து யோகம்செய்துகொண்டிருக்கும் நாளகளில்
ஒருநாள் விடியற்காலையிலெழுந்து கங்கையில் நீராடித் தேவர்களுக்கும் மு
னிவர்களுக்கும் பிதிரர்களுக்கும் செலுத்தவேண்டிய கடனை அவர்கள் ம
கிழும்படி தண்ணீர் இறைத்து நியாசமும் தியானமும் செய்து, அஞ்ஞா
னத்தை அகற்றவல்ல விரசாக்கினியின் விதியால் பூதத்விபூதியை அழகி
யகையில் எடுத்துப்பேரன்போடு நியாச முறைக்குரிய தியானமுதலாக,
அடைதலுற்ற பஞ்சபிரம மந்திரத்தாலும் அக்கினிஎன்ற தன் தொடக்க
த்தாலும்முடிவில்லாதஜாபால மந்திரங்கள் ஏழாலும் அறுவகையான அத
ர்வமந்திரத்தாலும் அழகுபொருந்திய இடக்கையில்வைத்து முந்திமூன்
றுதரம் மந்திரித்துத் தண்ணீரால் குழைத்துச் சிரசாதி பாதம்வரையில
பஞ்சப்பிரமமந்திரங்களையும் சொல்லித்தேகமெல்லாம் நிறையப் பூசிப்
பின்புத் திரியம்பகங்களால்சொல்லப்படும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரித்
துத் தண்ணீரால் ஆசமனம் செய்து பின்னும் மூன்றுதரம் திரியம்பகமந்
திரத்தாலும் முறையாக உச்சரிக்கப்படும் அஞ்செழுத்தாலும் திரிபுண்டர
ங்களையும் மும்மூர்த்திகள் முக்குணங்கள் மூன்றுவேதம் மூன்றுலகங்கள்
மூன்றுநிறங்கள் மூன்றுதீ ஆகிய இவற்றின் வடிவமாக மனதில்பாவித்து
உச்சிமுதல் எட்டு உறுப்புகளிலும் அழகாகத்தரித்துச்சூரியனுக்கு அர்க்கிய
மகொடுத்துக் கீழ்த்திசையைநோக்கி மௌனம் அடைந்து நல்ல ஆசனத்
தின்மேல் சுகாசனமுடையவராகிப் பஞ்ச பூதங்களை ஒவ்வொரு பூதத்தில்
பொருந்த ஒடுக்கிப் பிராணனைப் பிரமரந்திரத்தில் ஒடுக்கியபின்பு, பாதக
ங்களுக்கு எல்லாம் பாத்திரமாயிருக்கின்ற அசுத்தமாமிசதேகபந்தத்தை

வாயுபீசத்தால் வாட்டி உலாததி, வன்னிபீசததால் வெந்து சாம்பலாகச் செயது, அதை வருணபீசத்தால குளிர நனைததுப் பிருதிவிபீசத்தால் திரட்டி வெவ்வேறான உறுபபுகளை யெல்லாம்பகுதது மேனமையாகச் சத்திபீசததால நிறைதது மேவியபின்பு விதிபபடி உயிரை மாசிலலாத தேகததில பழையபடி நிறுத்தி, அவவிடததில தோன்றும ஆதாரபங்கயத்தில் விளஙகும் அட்சரரூபியாய் நிறைந்ததேவியை முறைமையாக எழுந்தருள வைதது, இருபத்தோராயிரதது அறுநூறு சுவாசங்களை அஜபாமாக்கததால பிரிதது மாசில்லாதோஙகும விநாயகக்கடவுள முதலானவாகள் மகிழும்படி அவர்களுக்குககொடுதது ஆவியாகிய இலிஙகததில விதிப்படி அநதரியாக பூசைசெய்து, முடிததபினபு புறததிலும் சிரசு முகம்முதலாகச் சொல்லபபடும உறுபபுகளில எலலாம், பிராட்டியும ஐம்பது அட்சரவடிவானவளும் ஆகிய சததியை நன்றாக ஆவாகனம் செய்து பிராணாயாமஙகள முதலியவைகளை முறையாகப புரிநது பின்பு சூரியனைககாணுமளவும் அருமையான வேதகாயத்திரி எனனும மகாமநதிரததை ஆயிரதடெட்டு உருசசெபிதது, எணணிய யோகசிததியாகும் பொருட்டுக கணபதியை முன்பு பூசைசெய்து, சூரியமணடலததிலும் பசசரிசியிலும் புகழ்ந்துபேசுமபடியான இலிஙகமூாததியினிடததிலும வாசமசெயயும அஙகுட்டரூபியாகிய சிவபெருமானை விதிப்படி பூசைசெய்து, ஆதாரயோகததை அடைந்து தனமனதில ஈசம் என்று சொல்லபபடும் எட்டு இதழ்தகளும குறறமறற வைராக்கியம என்னும பொருட்டும சிறப்பிததுசசொல்லுமபடியான வாமாதிகேசரமும ஆகிவிளஙகும கமலம ஆவியாகி யாமததில மலரககண்டு அந்தக்கமலமலாமேல் ஏகனும்மும மூாத்தியும ஆகி முக்குணஙசளுக்குஇறைவன் திரிலோகநாயகன முககணன புருட்டுவருததனன் நீலலோகிதன் நீலகணடன ஈசானனவனனிரேதா நலல சததியன அருவமானவன் உருவமானவன புகழ்பெறறோஙகும புருடனவிச்சுவரூபன புருட்டுதன்சிவன புருகூதன சதது பராபரம பரமானமாமகதது பரப்பிரமம் எனறு எடுததுச சொலலப்படும் பெயாகளின் பொருளாய் யாவராலும் சொல்ல ஒணணாத பரவெளியின் நடுவில் பெருஞ்சோதிமயமான சதாசிவமூாத்தியை இத்தன்மையான சத்தியோடு நேராகக்கணடு, தன் உயிரை அநதப்பரமபொருளோடு கலக்குமபடிசெய்து; தான்வேறு அதுவேறு எனனும் இரண்டு பகுபபு ஒழிந்து, பிரமதேவனுடைய புத்திரனாகிய சனறகுமார முனிவாயோகததில அசைவற இருநதார். அந்தசசனற்குமாரமுனிவர் அவவிடத்தில அநதபபிரகாரம் செயதறகரிய யோகததினால ஆனந்தபரவசம அடைநது, மெய்ஞ்ஞானக கண்ணைததிறந்துகொண்டு தூஙகாமல தூங்கும்போது தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமான மாமரத்தில வாசமசெய்வ

தை விரும்பும் குயில்போல் பேசுகின்ற பார்வதிதேவியாரோடு உயிர்களை க்காத்தருளும் பொருட்டுத் திருவருளசுரந்து ஊறறெடுக்கத் தருமதேவ தையான ரிஷபவாகனத்தின்மேல்தங்கி, நாகலோகததாரும் கநதருவரும் இராட்சதாகளும் சிததாகளும் யோகிகளும் திககுப்பாலகாகளும் நவரதகி னமுடிகளால் பாதுகைகயைததடவவும.

மற்றும் வீணைவாசிப்பதில் வல்லவர்களும் விருதுகளை எடுத்துச்சொல்லி வீணைவாசிக்கவும் பெருமைபொருந்திய ஆகாயததினிடமாக மகிழ்ந்து எழுந்தருளி உலாவினா. நாயேனை அடிமையாகக் கொண்டருளும் ஆண்டவன் அபபடிஉலாவுகிறதைச் சனற்குமாரமுனிவா யோகத்தில பதியவைதத சிந்தனையால அறிநது கொளளாதவராய விரைவிலதாம் இருக்கும் இடம்விட்டு எழுந்திராமையைக்கண்டு எமபெருமான்கருணைமிகுந்து பாாவதிதேவியோடு சந்திரசடாதாரியான எம்மையே விரும்பி இதயாரவிந்ததில் எழுந்தருளவைதது எம்மிடததில்சி றபபு விதியால் ஒடுக்கியமனமுடையன என்று சொலலும்படி இருக்கின்முன ஊனறு சந்தோஷத்துடன தமது ஆலயத்திற்கு எழுந்தருளினுர். எம்பெருமானுகிய ஸ்ரீ நந்திதேவர் அதைக்கண்டு கோபங்கொண்டு அழகில்லாத ஒட்டகம்போல் எமது ஆண்டவனை அசட்டை செய்திருந்ததனுல் அநத ஒட்டகவடிவம் உணடாகக்கடவது என்று சாபம்கொடுக்க இதற்கு எனனசெய்யலாம் ? என்று வியாகுலம் அடைந்த அந்த முனிவா ஒட்டகம் ஆகிப் பூலோகததில் சஞ்சரிக்கும்போது பூர்வம்செய்த புணணிய வசத்தால காஞ்சிமாநகரததிற்கு வந்து சோநதாா. அநதக்காஞ்சிமாநகரத்திலே கச்சபேசுவரநாதன அமாந்தருளும் கசசபாலயத்தின்பக்கத்தில் ஐமபொறிகளை அடக்கி உலகமெல்லாம் சிருஷ்டிசெய்யும் எண்ணத்தோடு பிரமதேவன் மாதவமசெய்துகொண்டிருக்கும் இடததை அணுகியமாத்திரத்தில் கொடியபாவததிருல் ஒட்டகவடிவாயிருக்கும்குமாரனைப் பிதாவாகிய பிரமதேவன்கண்டு எலலாரும் இகழுமபடி பரவியபாதங்களையும் நீணடகால்களையும் மடிந்து தொங்கும் தோல்வாயையும் பழிக்கும்படியான உடலில் நெளிந்து நீண்டிருக்கும் கழுத்தையும் உடைய ஒட்டகவடிவம் பெற்ற குமாரனைப பாாதது நின்று ஐயோ ! ரிஷபக்கொடியேந்தும் சிவபெருமான திருவடிககுத் தொண்டு செய்யும் சிவஞானத்திற்கு உரியவனுகிய இவனுககு நன்மை தருவனவாக நான என்னசெய்வேன ? என் மகனுக்கு இந்தவடிவம் வந்து சம்பவித்தது எபபடி ? என்று எண்ணியோகத்தை அடைந்து முன் நடந்தவைகளை எல்லாம் அறிந்து, அந்தத்தோஷததை நீக்கும்பொருடடு ஆகமவிதிப்படி கச்சபேசுவரரிடத்தில் சென று, பூசைசெய்து துதிகக நினைத்துத்தேவ

ர்கள் போற்றிப் புகழும் இளஞ்சந்திரனை முடிமேல் அணிந்திருக்கும் வள்ளலே! உலகங்களைப் படைத்துக்காத்து அழிக்கும் ஒரு முதல்வனே! ஆமை உருவை நீக்கி மாயவனை ஆட்கொண்டருளிய உன்திருவடிகளே சரணம். காசிகேதாரம்புட்கரம் குருக்ஷேத்திரம் அழகிய நைமிசாரணியங்களைப் பார்க்கிலும் புகழ்பெற்றோங்கும் காஞ்சிமாநகரம் உயர்ந்தது என்று சொல்வது சொல் மாத்திரத்தது அல்ல. சிவபெருமானே! நீயும் உமையவளுமே அல்லாமல் இந்நகரத்தைப் படைத்தவர்கள் இல்லை. எந்த ஊழியிலும் பிரத்தியட்சமாக நானே கண்ணாரக்கண்டு தெளிந்ததாம் காத்தருளசெய்யும் உன் அருளால் உயர்ந்த பதவிபெற்றவர்கள் அநேகர், காத்தருளுந்தொழிலை மேற்கொண்டு அஷ்டமூர்த்தம் ஆனவரே! செவ்வரிபரந்த கண்களையுடைய பார்வதிதேவியை மணம் புரிந்தருளும் பேரின்பவடிவமே! பிறவித் துன்பங்களைப்போக்க வல்ல கருணைக்கடலே! கருணை செய்க. எங்களுக்கு உன்னையல்லாமல் வேறுதிக்கு இல்லை. என்று இரண்டு கண்களும் தாரை தாரையாய் நீர் சொரியவும் நாவுதடித்துப்போகவும் நெக்கு நெக்கு உருகித் துதிசெய்தான். பிரமதேவன் வாழ்த்திய ஒலியானது அழகிய செவியில் சென்று ஏறிய மாத்திரத்தில் திருவருள் பெருகியதனால் விண்ணுலகத்தில் உள்ள தேவர்களும் பூதகணங்களும் இரண்டு பக்கங்களிலும் நெருங்கிவரச் சிவபெருமான் பிரத்தியட்சமாகி மகனே! நீ வேண்டிய வரத்தைக் குற்றம்அறக் கொடுப்போம் சொல் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளப் பிரமதேவன் அவர் கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து பாடிச் சந்தோஷம் தளும்ப நின்று இது சொல்லத் தொடங்கினன். உன் திருவடித் தொண்டு செய்வதில் தவறாதவனும் என் குமாரனும் ஆய்த் தவத்தில் மிகுந்த சனற்குமாரன்பூர்வம் சதசிருங்கமலையில் தங்கள் இணையடிகளை நினைத்துச் சிவயோகம் செய்து தவத்தில் இருக்கும்போது நிஷ்டையில் மனம் அழுந்தி இருந்தபடியால் அங்கே தாங்கள் வந்ததை அறியாமற் போய்விட்டான். அந்த நாள் அவ்விடத்தில் வந்த ஸ்ரீநந்திதேவர் சபித்தபடியால் ஒட்டகவடிவம் ஆய்விட்டான். இப்பொழுதே இந்தச் சாபத்தைத்தீர்த்தருள்க என்று இரந்து புகழ்ந்து தொழுதல்செய்ய எம்பெருமானும் நான்கு வேதங்களை உணர்ந்தோனே! எமது அடியவர்கள் நன்மைக்கு ஏதுவாகக் கொண்டு செய்யும் தண்டனைகள் யாவை? அவைகள் நம்மால் விலக்க மாட்டா. ஆதலால் இந்தச்சாபம் அழியமாட்டாது இதை நமது நந்தியே நீக்குவான்என்றுவிரும்பிஅநுக்கிரகம்செய்துமறைந்துபோய் விட்டார். அப்பொழுது பிரமதேவனுடைய தபோபலத்தால் அங்கே வந்தருளிய ஸ்ரீநந்திதேவரை வேண்டிக்கொண்ட மாத்திரத்தில் அந்த ஸ்ரீநந்திதேவரும் மகிழ்ந்து மலரவனே! எங்கள் கச்சபேசுவரர் காட்சி கொடுத்தபடியால்

அப்பொழுதே உன்மகன் பெற்ற சாபம் தீர்ந்துவிட்டது, ஆனாலும் எம்பெருமான் தன் அன்பரிடத்தில் நிலையாகவைக்கும் பெருங் கருணைகரன் என்பதை நிலைபெறச்செய்தாரோ அல்லாமல் வேறல்ல. உன்மகன் மணமலர்ச்சோலை சூழ்ந்து விளங்கும் வடமேருகிரியில் எம்மிடத்திற்கு வரக்கடவன். வந்தால் இந்தவடிவம் நீங்கிவிடும். பழிதீர்ந்தபின்பு எமது அருளால் இவன் நமது மாணாக்கனும் ஆகி நாம விரும்பி அளிக்கும் சிவதீட்சை பெற்று விரிந்திருக்கும் கலைஞானங்களை எல்லாம் உணர்ந்து சிவஞானம் அடைந்து துன்பங்களை அகற்றுவான் என்று அருள்செய்து போயவிட்டமையால் பிரமதேவன் தன் மகனைத் தன் அன்புள்ள கணங்களோடு சேர்த்து வடமேருகிரிக்கு அனுப்பிவிட்டு இப்பால் அருந்தவம் முடிந்த பின்பு நகரங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்து ஓங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தில் முருக்கடியில் வீற்றிருக்கும் கச்சபேசு வரருடைய திருவருளைப் பெற்று முறைமையாகச் சகல லோகங்களையும் முன்போல விளங்கப் படைத்தான். வடமேருகிரியில் வழக்கப்படி ஸ்ரீ நந்திதேவர் இருக்கும் இடத்திற்குச் சனற்குமாரமுனிவரோடு சென்ற பிரமன் கணங்கள் அந்த ஸ்ரீ நந்திதேவருடைய திருவடிகளைத் துதிசெய்து சொல்லுகின்றார்கள். நீங்கள்போய் வடமேருவில் வாழ்ந்திருக்கும் திரு நந்திதேவர் என்னும் முதல் ஆசிரியனுடைய பாதாரவிந்தங்களைவாழ்த்தி இந்தப்பிள்ளையை அவருக்கு மாணாக்கனும் ஆகும்படி சேர்த்துவிட்டு வாருங்கள் என்று பிரமதேவன் எங்களை அனுப்பினார் என்றுசொல்லி அருள் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் போகத் தன் அருட்பார்வையால் ஒட்டகமாகும் பழி உடலை நீக்கி விளங்கிய சனற்குமார முனிவரைத்தன் மாணாக்கன் என்றுசொல்லும்படி ஆகச்செய்து கொண்டார். அந்தச் சனற்குமார முனிவர் ஸ்ரீ நந்திதேவரிடத்தில் தீக்கைபெற்று வந்தனைவழிபாடு செய்து பதினெண்புராணங்களும் நியாயநூலும் கரும முதலநூலும் தருமநூலும் விளங்குந்தன்மையுள்ள சிட்சையும் சங்கீதநூலும் அறிவுடையோரால் வழங்கப்படும் நவவியாகரணமும் தர்க்கசாஸ்திரமும் மூன்று ஸ்கந்தம் என்னும் பிரஸ்தானத்திரயமும் ஆகிய பலநூல்களையும் முறையாகப் படித்து எல்லாவற்றையும் உணர்ந்துகொண்டார்.

இவைகளோடு பொருந்தியகல்ப சூத்திரங்களும் இருக்குவேதம் முதலான நான்கு வேதங்களும் ஆயுள் வேதமும் வில்வேதமும் காந்தர்வ வேதமும் அருத்தநூலும் ஆகப்பட்டாந்திருக்கும் பல நூல்களையும் விதிமுறைப்படி கற்றுத் திருநந்திதேவருடைய திருவருளைப்பெற்ற சனற்குமார முனிவர் பின்னும் ஒன்றை இரந்து வேண்டித் தொழுது சொல்லுகின்றார்.

எம்பெருமானே! அடியேன் தேவரீரிடத்தில் சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தேன். அந்த நூல்கள் எங்கும் இன்பமயமான சிவபெருமானை அடைவது ஒன்றே முத்தி என்று சொல்லுகின்றன. அசுத்தமாமிச தேகாபிமானத்தைவிட்டுப் பரவெளிப் பொருளை அடைதற்குரிய அன்புள்ள ஆன்மா அல்லவோ சிவபெருமானுடைய ஐசுவரிய குணத்தை அடையும்? மனிதன் ஆகாயத்தைத் தோலைப்போலச் சுருட்ட வல்லவன் ஆனால் நிர்மலமான சிவபெருமானைக் காணாமல் இன்பவீடு பெறுவான். மகிமைபொருந்திய சுருதிகள்சொல்லும் நெறிகளும் இவைகளே! ஆதலால் அந்தச்சிவபெருமானைக் காண்பதற்குரிய காரணமே அறியவேண்டும். அதை அறியும் உபாயத்தைப்பல விதங்களாலும் உபதேசித்தருளினீர் அவைகளிலும் வருத்தமில்லாமல் எளிதில் கண்டுகொள்ளும் உபாயமும் சொல்லுக என்று பெரும்புகழ் படைத்தோங்கும் சனற்குமார முனிவர்சொன்ன மாத்திரத்தில் எம்பெருமானாகிய ஸ்ரீ நந்திதேவர் செவிகொடுத்துக் கேட்டுப் பரம சந்தோஷம் உண்டாகச் சொல்லுகின்றார். எமது அருளுக்குரிய சனற்குமாரனே! உன்னைச் சுப்பிரமணிய சுவாமியின் அம்சம் என்று சுருதிகள் சொல்லியபடியால் மாசில்லாத அறிவுடையவனாகி எல்லா நூல்களையும் ஐயம் அறக் கற்றுணர்ந்தாய் நீயே அருந்தவத்திற்கு அரசன். உலகம் எல்லாம் மருள் நீங்கி உய்யும்பொருட்டாக நீ கேட்டதை வகுத்துச் சொல்லுவோம் கேள்.

அந்தணர் அரசர் வைசியர் ஆகிய இருபிறப்பாளர்கள் வேதமந்திரத்திற்கு உரியவர் ஆவார்கள். இவர்களுக்குநிலை நான்கு என்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர் - அந்நான்குநிலைகளாவன பிரமசாரிநிலை இல்வாழ்க்கைநிலை துறவறநிலை அழகிய வனவாசநிலை என்பனவாம் - முனிவர்கள் நோற்பதற்குவேதங்களையும் அங்கங்களையும் ஓதும்பொருட்டுக் குருவானவர் வேதவிதிப்படி எட்டாம்வயசில் அந்தணர்களுக்கும் பதினோராம்வயசில் அரசர்களுக்கும் பன்னிரண்டாம்வயசில் வைசியர்களுக்கும் உபநயனம் செய்விப்பார் அதன்பின்பு அறம்பொருள் இன்பமாகிய பயன்களோடுபிரிராதேவர் இவர்களுடையகடன்களும்ஒழிவதைநாடிக்குயில்போலஇனிமையாகச்சொல்லும் சொல்லையும் மெல்லியதோள்களையும் உடையமனைவியைக்கலியாணம் செய்துகொள்வார்கள். பின்புஅருந்தவம் அடையவேண்டி வனவாசம் செய்யப்போவார்கள் முனிவர்கள் முதலிய கடன் எல்லாந்தீர்ந்தபின்பு மகிமைபொருந்திய துறவறத்திற்செல்வார்கள். பொய்யான உலகவாழ்வைவெறுத்து நல்லறிவுடையவர்களாய்த் துறவறத்திற்குச் சென்று, இருவகை நியாய நூல்களோடு ஞான நூல்களையும் வேதமுடி-

வையும் கசடறககற்று உணர்தலவேண்டும், இருவாகநியாயநூல்களா தேவகாண்டம ஆகிய பூாவநியாயநூல், ஞானகாண்டம ஆகிய உததரநியாய நூலஎனறு பெயாபெறும். தேவகர்ணடம ஆகிய பூாவநியாயநூலானது சிவபூசை செய்வதற்கு உரியதாம - ஞானகாண்டமாகிய உததரநியாயநூலானதுசிவஞானத்தால சிவபெருமானை அடைதறகு உரியதாம. சுருதிப பொருளை நிசசயபபடுததுவதாகிய அறுவகைலிஙகங்கள் அந்தலிஙகஙகளினசொல்முறையால் யூகித்து எடுததுக்கொள்ளபபட்ட இடமசொலலுமிடததில இநதபபெயாகளால உணடாகும மௌனமைவனமை என்றஇவ விரணடையும ஆராயநதறிதல வேணடும. ஆனமாவுககு இனறியமையாதசிவபூசையானது பூாவகருமநூலைச சோந்ததாம - உபககிரமம, உபசஙகாரம் அபபியாசம அபூாவதவம்பலம் அறிவுடையோரால எடுததுசசொலலபபடும அருததவாதம ஆகிய இவைகள சிவபெருமானை அடைவது இபபடிஎனறு சொலலுதறகு அடுத்த உததரநியாயநூல உணமையை நிசசயம் செயவதறகு உரியலிஙகஙகளாம.

(லிஙகவகள், குறிகள்.)

அர்ததசாமததில மழுவேநதி ஆனநதககூததாடும சிவபெருமானை இநதப்பிரகாரம கணடுதெளிநதஞானிபிரணவமநதிரத்தால போறறிமனமசலிக்காமல தேகமமாயநதுபோகிறவரையில பூசைசெய்தால முககண்மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான பிரததிடசமஆவா, பிரததியடசமாஞல உணடாகும் பேரினபததை அநுபவிதது அநதக்கடவுள போலவாழலாம. பின்பு அந்தஞானியானவன மாயவாழககையிலபிறநது இறநதுபோகாமல சிவபெருமாஞேடுகலநதுகொளவான - மனதிற்கு எட்டாதசிவபெருமானைபபெறுவதறகு முறையாகவரும் உபாயம இதுவாகும். இநதமாாககம் அறிவிலலாதவாகளுககு அசாததியமாம. சாததியப்படுவதாய் நேராகுமாாக்கம் சிவபெருமான சிறந்துவீறறிருககும் தலஙகளில் வாசமபணணுவதாம - சிவஸதலஙகளில மரணம் அடைநதால் அடைநதவைகள் மிருகஙகளா நாய்கள்மாமிச பட்சணபபறவைகள புலமரஙகள் ஆனுலும் முததிஅடைவது நிச்சயம். நீஇதற்குக கொஞ்சமேனும சநதேகபபடாதே எனறயாத்திரததில்பரமசந்தோஷம அடைநது, மாசிலலாதபகிமையையுடைய திருநந்திதேவருடைய பாதஙகளைததொழுது சனற்குமாரமுனிவா பதில்சொல்லுகிறா - ஐயனே! சிவஸ்தலஙகளிலே வாசம்செய்வதே நன்மாாக்கம் எனறுஅருளிச்செயதீா - பூலோகததிலே சிவபெருமான் வாழ்ந்தருளும் ஸதலங்கள் எண்ணிறந்தனவாம் மிக்கமேன்மை பொருந்திய அந்தத்தல

ஙகளில் மேலானதாய், விளஙகும சிவபெருமானைப பெறுவதாய் மோட சதாகம தருவதானஸதலமயாது? அதைஇபபோது அடியேனுககுநதேவ ரீ! அநுக்கிரகம செய்கஎனறா, என்றமாததிரத்தில ஸ்ரீநநதிதேவா க்ஷண நேரம எண்ணிரிஷப வாகனததையுடைய சிவபெருமானாதியிலே பார் வதி தேவியாருககு உபதேசிததனதை மனதிறகொணடு அநதசசிவபெரு மானைததொழுது சிஷயபுததிரனே! பூாவம் சிவபொருமான பாாவதிதேவி யாருக்கு உபதேசம்செயததை நீநனறாகக கேள்எனறு வரனமுறையாக சசொலலததொடஙகினா.

சனறகுமாரபபடலம் முறறிறறு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தலவிசேடப்படலம்.

இழைக்கப்பட்டிருக்கும் பலரத்தினங்கள் காந்திவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற பெருந்தீயைப்போல பரவசெய்யும் பெருஞ்சோதியானது நீலகண்டப்பெருமானைக்கண்டு சேவிக்கவரும் தேவர்கள்பார்க்கமுடியாமல் இரண்டுகண்களையும் இமைக்கச்செய்யுந்தோறும் அந்தந்த தேவர்கள் அதன் காரணம் அறியாமல் எங்களுக்குமுடிவுகாலம் கிட்டியதோயாதோ என்று வருந்தும்படியானது ஆகிய ஒருபொன்மண்டபத்தில் மிக்கபலம்பொருந்திய தோள்களையுடைய இரணியன்மார்பில் உள்ள இரத்தத்தைவாயால் உண்டு எழுந்தமதச்செருக்கைச் சரபமாய் அகற்றிய பேராண்மையைப் பார்த்து, எதனாலும் விலக்கப்படாத ஆணவம்முதலிய மும்மலச்செருக்கையும் அழித்தருள்க என்று நரசிங்கமானதுபார்த்த இடம் எங்கும்சிங்கமாய்த்திருவடியைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதை நோக்கும் ஆணசிங்கத்தின் பிடரிமேல் காந்திவீசும் செம்பொன்மணிபபீடத்தில் அக்கினிசொலிப்பதுபோன்ற செம்பவளச்சடைமேல்வீசும் அலைகளையுடைய கங்கையில் அலைந்துவருந்தும் இளஞ்சந்திரனுக்கு இரங்கி, அதன்மேல்வைத்த நேசத்தால் எடுத்துத் தன் இருப்பிடத்தில் கொண்டுபோய்க்கவலை இல்லாமல்காக்கும்பொருட்டுப் பூரணசந்திரன்வந்து சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை ஒத்த ஒளிவீசும் முத்துமாலைகள் அணியப்பட்டிருக்கும் சந்திரவட்டக்குடைமேல்நின்று நிழல்செய்யவும், முற்காலத்தில் புகழ்கள் எங்குமெருங்க அடர்ந்து வெற்றிடம் இல்லாமையால் அந்தநாள் நீலகண்டப்பெருமானிடத்தில் பிறந்தகீர்த்திகள் இரண்டுபக்கங்களிலும் செல்லும் இடம் தேடிச்சுழலுவதுபோல சிங்காதனத்தோடு சந்திரவட்டக்குடையின்கீழும் மேலும் வெண்சோதிவிரிக்கும் இடங்களிலும்வெண்சாமரைவீசவும், வேண்டியவரங்களை வேண்டியபடியே பெற்றுமீண்டுபோகும் தேவர்கள் அந்தவரங்களால் செருக்கடைந்து நீதிதப்பி அழியாதபடி புத்திசொல்லுகிறவர்களைப்போல மாறுபட்டு அழிந்துபோன கஜமுகாசுரன் வாள் எடுத்துப் போர்செய்வதில் வல்லவனான சூரன்முதலானவர்களை வதைத்த தந்தத்தோடு பெருஞ்சோதிவீசும் வேலாயுதத்தையும் காட்டிக்கொண்டிருக்கும் கைகளையுடைய விநாயகரும், சுப்பிரமணியக்கடவுளும், இரண்டுபக்கங்களிலும்விளங்கவும், உருவத்தால் பெருமைபாராட்டுவது பெருமை அல்ல,

உருவத்தாற்சிறியவா ஆனாலும பாாவதிசமேதருடையஅருளிற்பெரியவரா
ய் இருபபதேபெருமை என்று சகலலோகத்தாருமகண்டு தெளியககாட்டி
ப பிரமதேவனமுதலானவாகள் வெளியிலநிற்கச் சிரிக்கும்படியான நடை
யையும் சிறியகாலகளையும பெரியவயிறறையும நெருபபுபபொறிவீசுமகு
ழிநது ஆழ்ந்த கணகளையும உடைய மகாபூதகணஙகள் அருகிலநின்று
துதிசெயயவும் இரண்டுகண்களுககும அடஙகாததிருமேனி அழகைப்பார்
க்கும் தோறும பூரவம தான்கொணடமோகினி வடிவம்எடுகக எனனி
மாயவன் இடபபாகத்தை விட்டுபபிரியாமல் இருககும் பாாவதிதேவியா
ருடைய அழகையும எம்பெருமான அந்தபபாாவதிதேவியாாமேல வைத
திருக்கும் பாாவையையும்பாாதது எணணிய எணணம நமக்கு இனிமுடிய
மாட்டாது என்று அநத எணணததை ஒழிககவும, நாட்டியம செய்ய ஆர
ம்பிககுந்தோறும் திருமேனி அழகைக கணணாரக்கணடு அதிகமோகம
கொணடு தஙகளைமறநதுதாள ஒததின்வழியில் பாதஙகள் பெயராமல இ
ருககும் தனமையை நடராஜனுககு எதிரில் நாஙகள நடனம செய்யப்பய
பபடுகிறோம என்று இளமையும பேரழகையும் உடைய ஊாவசிமுதலா
னவாகள் அபிநயசசெய்கையால் மறைக்கவும் செழுமையான தாமரைம
லாபோலும திருவடிகள் நோவ மேனமேலும ஓடி நவரததின ஒளிவீசும்
முடிகளால அழுத்துகினற தேவா கூடடஙகளை விலககும்படியான திரு
பபணியை நானபெறும்படி கொடுதது அவாவாகளுககு அநுககிரகம செ
ய்து அனுப்பிவிட்டு, அளவுபடாத பெருஙகருணை மலைபோல அநதச்சபா
மண்டபத்திலே வீற்றிருநதாா. எனனை யடிமையாகக்கொண்டிருக்கும சி
வபெருமான வீற்றிருநதருளுமபோது இமயமலை அரசன்பெற்றெடுத்த இ
றகின அடிபோலும தந்தஙகளையும் சிவந்திருக்கும் வாயையும அரும்புபோ
லும் தனஙகளையும் தெய்வத்தனமையுள்ள கற்பையும் உடைய உலகமாதா
வான பாாவதிதேவியாா் முமமூாததிகளும் கணடுதெளியாத கடவுள் நா
யகன் திருவடிவகளை வணஙகி இது ஒன்றுசொல்லத்தொடங்கினாள். வானத்
திற்பொருநதும் வீட்டின்பம் உன்சீர்பாததரிசனததால் கிடைப்பதாகும்.
வேதமுடிவை ஆராயந்து அறிந்து விளங்கும தவம் தியானம் நிஷடை
களின முறைப்படி முதிர்ந்துவாய்ந்த ஞானிகளுக்கே அல்லாமல மற்றவ
ாகளுக்கு உன சீரபாதகமலங்களைக்கணடுகொளவது மிகவும அரிதாகும்.
அஞ்ஞானிகளும மிருகஙகளும் பறவைகளும இவவுலகததில உனனைக
கணடு வானததில உள்ள முததியின்பம அடைவது எபபடி.? என்று
கேட்டமாத்திரததில், மான் எநதும் கையையுடைய சிவபெருமான மா
மிசதேகமபடைதத உயிர்கள எல்லாம் பிழைக்கும்படி கருணைமிகுநது
திருவாய் மலாந்தருளுகின்றாா. செவ்வரிபடர்ந்து விசாலமானமை உண

டகண்களையும அறுபாநத பயோதரஙகளையும உடையாளே! கேள் யாம் பரவெளிபபரபபில வசிககும தனமை உடையோம. உலகம எஙகுங்க லந்து நிறைநது இருபபோம. இவ்வாறு விளஙகும் எமது நாலாம் பாதம் மண்ணுலகம முதலகீழேழுலோகஙகளாம் மற்ற மூன்று பாதஙகள்மேலே ழு லோகஙகளில இருககும். அவவிதமாக விளஙகும் எம்மை ஒருவரும அறியமாட்டார். மாருபபுகழபெற்றோஙகும் உததம தலஙகளில எலலா ருமகாணவாழவோம என்று சொன்னமாததிரததில பரமசநதோஷமஅ டைந்து அநதததலஙகள் எவை? என்று கேட்டதேவிக்கு எம்பெருமா ன சொலலுகின்றார் வாசனைவீசும கூநதலையுடைய பார்வதியே! யாம உன்னோடு மகிழநது வாசமசெய்யும சேது மதுரை சிராபபள்ளி திருவழு ஆர திருவையாறு திருவிடைமருதூர யாம என்றும் நடனமசெயயச சலி பபடையாத தில்லை விருத்தாசலம் அணணாமலை திருவிரிஞ்சை திருஓ த்தூர காஞ்சி திருவாலஙகாடு காளத்தி ஸ்ரீசைலம சிததவடம அ[illegible]யாறு சைவவேடம நிறைநதிருககும விருபாக்கம் திரியம்பகம திருககோகரண உச்சயினி மாகாளம் காசிகேதாரம் பிரபாசம இமயமலை மநதரம கயிலை முதல் எண்ணிறந்தனவாம். யாம் வாசஞ்செய்யும இடஙகள் என்று சொல லத் தேவி கேளவிபபட்டுப பெருமானே! இநதததலங்களிலும் சிறநத தலம் யாது? என்று கேட்கச் சொல்லுகிறார் புண்ணியததலமான கா ஞ்சிமா நகரம தலஙகள் எல்லாவற்றுளளும சிறநத நகரமாம. அநதக காஞ்சிமா நகரததை நினைததாலும அதன பெயரைப பிறர சொலலக்கே ட்டாலும சொன்னாலும அது இருந்த திசையைநோக்கி வணங்கினாலும யாவர்க்கும் பேரின்பவீடு கொடுக்கும். அந்தத்தலத்தில் எந்நாளும் மிக மகிழ்ந்து நாம் உன்னோடு வாழ்ந்திருப்போம. அந்த நகரம பலர்கூடி வாழ்வதான காசியைப்பார்க்கிலும் மேலானதாம். அநதககாசியில இவ்வு லகத்தைக காபபதற்கு யாம விசுவநாதன என்னும்பெயரால இலிங்கப்பி ரதிஷ்டை செயது மாருபபுகழ்படைத்து ஓஙகவைத்தோம. காஞ்சிமா நகரத்தில் ஒரு மாவடியில படைத்தல காத்தல அழித்தல மறைத்தல அ ருளல் என்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடத்தயாமே மிகப்பொருந்தி ய ஏகம்பநாதன் என்னும திருப்பெயரோடு இலிஙகமாயினோம். இந்தக்கா ரணத்தால காஞ்சிமாநகரம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலானது என்று கண்டு தெளி அவ்விடத்தில வந்தவழிபாடுசெய்து ஒரு நாழிகையாயினும தங்கியிருந்தாலமுத்தியிலே அடையலாம. உயிர்ப்பிரயாணம்போகும்போது வந்து உயிரையும பறிநது உயிரையும் பொருள ஆசைகொண்டு உயிரையும மாரு பபுகழ்படைத்தோஙகும் காஞ்சிமாநகரத்தில் ஒரு கணப்பொழுது வாச

ம் செய்தவர்களும் முத்தி அடைவார்கள். காஞ்சி என்று தனசுபாவத்தா
லதானே ஒருதரமசொன்னால் பஞசமாபாதகஙகள் நீஙகிப பரகதி அடை
வது உணமை. அநதககாஞசிமாநகரம் கலிநாசம ஆகுமபடி நாம படை
ந்து வைத்தது. எநதக காலத்திலும அநத நகரத்தில மனவருத்தமும்
தீவினைவருததமும அணுகமாட்டா. ஆலகாலவிஷம அமுததத்தோடு அ
ளாவியதுபோல கறுத்தும வெளுததும அச்சத்தையும ஆனநதத்தையும்
ஊட்டவலல கணகளையும மேகலாபரணம் அணிநதிருககும இடையை
யும உடையாளே! அஷடதிககுபபாலகரைச சூழநதுகொணடிருககும பெ
ருஙகீாத்திஉடைய அநத நகரத்தின சிறபபுகசொலுசம்கேள் நீாவளமு
ளள காஞ்சிமாநகரமானது கலிமுதலான தீஙகுகள அணுகுவதற்கு அசா
த்தியமானவேலிபோல சூழநதிருககும சோலைகளையும அநதப்புரத்திலநிலை
த்திருகினறசேனையைபபோல குவளைமலாவிழிததிருககும நநதனவனங
களையும் தேவாகூட்டமபோல் நிறைநதிருககும் பல தீபஙகளுக்கு நிகரா
ன செநதாமரைமலாத்தடாகஙகளையும கயிலையிலவிளஙகும் பல சிஙகாரங்
களைப்போல பல கோயிலகளையும் உடையதாம் வாசனைவீசும் பூஞசோ
லைகளுககுள் மேகததால மறைககபபடடசூரியனைபபோலவிளஙகுமபழை
ய நகரத்தில் பம்பைநதி கமபைநதி புணணியநதி மஞசளநதி வேகவதி
பாலிசேயாறு எனனும ஏழுநதிகள ஏழுலகஙகளுககும இட்டமுததுமாலை
கள்போல் ஒழுகும் வருகினறவாகளைச செநதாமரை மலாபோலும் கை
களை எடுத்து விரைநதுவர நகரம அழைபபதுபோல அசைககும் தென்
னமரம் நீண்டிருககும. ஆயிரம் சாகைகளைசசாகைகளாகப படைத்து
இவவிடத்தில அமாந்துவாழும் ஏகாம்பரநாதரே எனககுத் தலைவர் என்று
ஏழுகோடி மநதிரஙகளாலும் உபமநதிரஙகளாலும் யாவாக்கும் சநதேகம்
அறததெளிவிககினற வேதமாமரத்தின் சாரூப பதவியை அடைநதன
போல அழகிய மாஞசோலைகள் எககாளிலும கனிகளைககொடுததுககொ
ணடு அவ்விடததிலதஙகியிருககும. அநதணா அரசா வைசியா சூததிரா
என்னும் முதல நானகுசாதியாா சஙகரசாதியாா கைககோளர் நாவிதர்
வாணியா இடையர் தசசா கருமாா கம்மாளா தேவதாசிகள் கூததாடிகள்
வில்போல வளைவான புருவங்களையுடைய வேசிகள்முதலானவாகளுடைய
தெருவுகள ஒனறோடு ஒனறு கலபபது இலலாமல வெவ்வேறாக நீணடு
அகனறு ஒழுஙகாய்ச்சநதிரனை அலஙகரிககுமகிரணஙகளைபபோல அவ்வி
டத்தில் விளஙகும். தாய் தந்தையாதவிர மறறெலலாபபொருளும் கொள
ளத் தகுந்த கடைததெருவுகள் மலிநதிருககும. இளமயில போனறவ
ளே? எந்தவூரை மேலானதென்று வேத வேதாநதஙகளும் மூனறு
உலகஙகளும எடுத்துசசொலலுமோ? அநத ஊரோ அநத ஊா என்று

அறிந்துகொள், முதல்வேதமான இருக்குவேதமானது கா என்னும் பதத்திறகுப பொருள பிரமதேவனென்றும அருசு எனனும் வினைபபகுதிககு அடைந்த பூசையென்றும சொல்லும, பிரமதேவனால பூசை செயயபபட்டதனால காஞ்சி என்று எட்டுதிசைகளிலும பரவும புகழையுடைய இந்நகரம் இந்தககாரணத்தால பிரமலோகம் என்று பெயாபெறும - நல்லொழுக்கத்தில அங்கேவாசம் செயகிறவாகளுக்கு எலலாம வீட்டினபம்கொடுக்கும் அபபடிபபட்ட ஊாநடுவில மாசிலலாமல தெயவத்தனமையுள்ள தாய்ச் செந்தாமரைமலாபோல ஏமதுகோயில விளஙகும. அவ்விடத்தில உள்ள அந்தககோவிலிலேயாம் சோதிலிங்கவடிவா கினநாளும் வீற்றிருபபோம். இந்தப்பிரகாரம் இரணடாம்வேதமான யசுாவேதம்சொலலும். சாமவேதமானது எமமைசசிதாகாசம் என்றுசொலலும பரிசுத்தமான நகரத்தைபபிரமபுரமென்று சொல்லும, நானகாம வேதமானது சுவாககம்என்று சொலலும் - இரணடாம்வேதமானது சோதிசூழசுவாககம என்றுசொலலும். செல்வநாயகியே! அந்தப்பிரமபுரம் காஞ்சிமாநகரமே அலலாமல் வேறிலலை என்றே உபநிடதஙகளும் சிவாகமஙகளும முழஙகபிடும. இபபடிப்பட்டமகிமைபொருந்திய காஞ்சிமாநகரத்தைத்தூரத்தி லாயினும அவ்விடத்திலாயினும இருந்துஒருவாவனாயினும் நினைத்தாலும எல்லாபபெரும்பாவமும் தொலைந்து இனபவீடடைவா - உனக்குஉண்மையாகச்சொன்னேம - என்று எபபொருட்கும இறைவனாகிய சிவபெருமான் எலலாஉயிாகளும பிழைககுபபடி கேட்டருளிய பாாவதிதேவியாருக்குத் திருவாய்மலாந்தருளியதை அந்நாளா கேட்டசனறகுமாரமுனிவருக்குததிருநந்திதேவா உபதேசித்தாா- அந்தச்சனறகுமாரமுனிவா ஐமபொறிகளைஅடக்கிய வியாசமுனிவருக்குச் சொலல, அந்தவியாசமுனிவா எனக்குச்சொன்னார் - மலைபோலும் மாதவமுடையவாகளே! சிவபெருமானைக்காண்பதற்கு இதுவேஉபாயம் அறிந்துகொள்ளுஙகள். சொலலவொணணாத ரகசியமான இந்தக்கதையை மெயயன்போடு படிபபவாகளும்படித்தவாகள்சொல்லக்கேட்டவாகளுமடடோய்தீர்ந்துநெடுஙகாலம பூலோகத்தில் மனைவிமக்களுடன் மகிழ்ந்துவாழ்ந்து மேலான குணமுடையவாகளாய மறுமையிலும பெரும்போகத்தைமகிழ்ந்துஅனுபவித்து அழியாபபதவிபெறுவாாகள என்றுமனதிறகொள்ளுமபடி சூதமாமுனிவா மறறமாதவர்களுக்குச் சொனனாா.

நகரவிசேடபபடலம் - முறறிறறு.

கணபதிதுணை.

காஞ்சிப்புராணவசனம்.

விநாயகர் வணக்கம்.

நேரிசைவெண்பா.

காரார்மலர்ப்பொழில்சூழ்காஞ்சிப்புராணத்தினை
சீராரதமிழ்வசனஞ்செய்வதற்கு—நேராக
வந்தாவளமுதவுமால்விகடசக்கரனந்
தந்தாவளமெமக்கோர் சார்பு.

முருகக்கடவுள்வணக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

உருகன்புடையுத்தமருளமதிற்
பெருகன்பொடுமேவுறுபெற்றிமைசால்
முருகன்முளரிக்கண்ணனாகியமால்
மருகன்வடிவேல்மயில் வாழ்த்திடுவாம்.

அடியவர் வணக்கம்.

நேரிசைவெண்பா.

அண்ண லடியா ரறுபத்து மூவரையும்
எண்ண விறைஞ்ச லினிதேத்திப—பண்ணியசீர்
பாடிப் பரவிப் பணிசெய்வார் பொற்பாதந்
தேடிப் பிடித்தேன் றெளிந்து.

கடவுள் துணை.

காஞ்சிப்புராணவசனம்.

முதலாவது

திருநெறிக்காரைக் காட்டுப் படலம்.

உலகத்தில் உத்தமம் ஆனதவம் செய்வதற்குத் தகுந்த நைமிசாரணியத்தில் கூட்டங்கூடி யிருந்த வசிஷ்டர் முதலான முனிவர்கள் எல்லாரும் காஞ்சித்தலமகிமையைக் கேட்டு உள்ளம் குளிர்ந்து உடல் பூரித்து உரோமம் சிலிர்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்ப இருகரங்களையும் சிரசின்மேற் குவித்துத் துதிசெய்து, போதசாகரம் ஆகிய சூதமாமுனிவரே! அடியேங்கள் மோட்சம் அடைவதற்குக் காரணமாக இன்று தாங்கள் தொகுத்துச் சொல்லிய காஞ்சி மான்மியத்தை விரித்து விளங்கச் சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கையில், அந்தச் சூதமாமுனிவர் கேளீர் முனிவர்களே! ஆன்மகோடிகளுக்கு இம்மை மறுமை இன்பங்களை எளிதில் தரும்பொருட்டுக் காஞ்சிக்ஷேத்திரத்தில் எண்ணிறந்த தீர்த்தங்களும் சிவாலயங்களும் உண்டு. அவற்றின் பெருமைகளை எமது அருட்குருவாகிய வேதவியாசமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி நாமும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறோம். அலைகடலில் அலையும் சிறு துரும்புபோல் மனதை அலையவிடாமல் நிலைநிறுத்திக்கேளுங்கள் என்று சொல்லத் தொடங்கினார்

காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும் முனிந்தொழித்த முனிவர்களே! காஞ்சித்தலத்தின் கீழ்த்திசையில் சத்தியவிரதம் என்று ஒருஸ்தலம் உண்டு. அந்தஸ்தலத்தில் என்னையும் அடிமையாகக் கொண்டருளும் சிவபெருமான் சத்தியவிரதீசன் என்னும் திருநாமம் பூண்டு உலகமாதாவாகிய உமையவள், விநாயகமூர்த்தி, சுப்பிரமணிய

சுவாமி முதலானவர்களுடன் ஆன்மாக்களுக்கு நுக்கிரகம் செய்யும் பொருட்டு வீற்றிருக்கிறபடியால் அதன்பெருமை சொல்ல யாரால் முடியும்?

சத்திய சத்தியர், சத்திய சோதகர், சத்திய சங்கற்பர், சத்திய காமராகிய சிவபெருமான் அங்கு வீற்றிருக்கிறபடியால் அந்தஸ்தலம் சத்தியவிரதம் என்று சொல்லப்படும். அந்தச் சத்திய விரதஸ்தலத்தில் சத்திய விரதம் என்று ஒரு தீர்த்தம் உண்டு. அத்தீர்த்தத்தில் புதவாரம் விதிப்படி ஸ்நானம் ஸ்நானகடன முதலியவைகளை முடித்துச் சத்திய விரதீசனை வணங்கி வாழ்த்துகிறவர்கள் பாசமகழிந்து பதிலட்சணம்உணர்ந்து பரகதியும் அடைவார்கள். மேலும் அந்தத் தீர்த்தமானது நற்குண நற்செய்கையையுடைய மனைவியையும் நல்லறிவும் நல்லொழுக்கமும் உள்ள புத்திரரையும் எப்போதும் முப்போகம் விளைநிலங்களையும் சகல கலைக்கியானங்களையும் சதானந்த முத்தியையும் வேண்டினவர்களுக்கு வேண்டியபடியே விரைந்துகொடுக்கும்.

இப்படிப்பட்ட தீர்த்தமும் ஸ்தலமும் இந்திரதீர்த்தம் என்றும் இந்திரபுரம் என்றும் சொல்லப்படும். இப்பெயர்கள் வந்தகாரணம் யாதெனில்:—வராக கற்பம் என்னும் ஒரு பிரமகற்பத்தில் மனு அந்தரத்திலே அரிவையர் மகிழும் அழகிலும், அமரரை வாழ்விக்கும் அன்பிலும், அசுரரை அடக்கும் ஆண்மையிலும் சிறந்தவனாகிய சிவி என்னும் இந்திரன் மேனகைமுதலியோர் இரு பக்கங்களிலும் நின்று வெண்சாமரைவீசவும், சந்திர வட்டக் குடைநிழல்செய்யவும், சூதர் மாகதர் முதலானவர்கள் வீரப் பிரதாபங்களை எடுத்துப் புகழ்ந்துபேசவும், சங்கநிதி பத்மநிதி சிந்தாமணிமுதலிய நிதிகளும், சந்தானம் கற்பகம் முதலிய பஞ்சதருக்களும், காமதேனுவும் அவன் கடைக்கண்பார்வையை இமையாமல் நோக்கிக்காத்துக்கொண்டிருக்கவும், கின்னரர் முதலானவர்கள்கீதம்பாடவும், மலைபோலும் தோள்களின்மேல் அணிந்த கற்பகப் பூமாலையிலிருந்து பெருகும் தேன்பெருக்கானது ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகும் கண்களில் பாய்ந்து உண்டாக்கும் எரிச்சலைத் தணிப்பவர்கள்போல் அரமகையர்கள் ஆலவட்டம் எடுத்து அடுத்துவீசவும் மேனகை அரம்பை ஊர்வசி திலோத்தமை முதலிய நாட்டியப்பெண்கள் பரதசாஸ்திர விதி பிசகாமல் நாட்டியம்ஆடவும், கருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதரர்கள் சிரமேற்குவித்த கையுடன் பணிந்து அணி அணியாய் நெருங்கி நிற்கவும், அசுரர்கள் எல்லாம் சபாமண்டபத்தில் பிரவேசிக்கப் பெறாமல் தலைவாயிலில் தடுமாறி

திறகவும, மற்றை யவாகள் தஙகள் தஙகள் குறை நிறைவேற்ச சநதோ ஷம அடையவும சா வாபரண அலஙகார அதிரூப சவுநதரியவதியாய் விளஙகும் இநதிராணி சமேதனுய்ச் சிஙகாதனததினமேல் வீறறிருக்கை யில இருவினை ஒபபு, மலபரிபாகம வாயககும சமயம் நேரிட்டதனுல் மோடசதாகம உடையவன் ஆகிப் பொனனுலகததை ஆளும ஆசை யையும போக போக்கியஙகளையும் சீ எனறு வெறுததுச சிறைச்சாலை யில அடைக்கபபட்டவனபோல தியஙகித திகைதது, வெயிலில துடி க்குமபுழுபபோல துடிததுப பெருமூசசுவிட்டு ஐயோ! மினனலபோல ஒருக்ஷணததில தோனறி அழிநதுபோகும் விஷயாநநததைத விருமபி விருதாவில கெட்டுபபோனேன் நீரிற்குமிழிபோல நிலையிலலாததேகத தைநம்பி மோசமபோய்விட்டேன பிறபபெனனும பெரியகடலில கால ம எனனும் பாமபினவாயில் ஒருசிறுதவளைபோல அகபபட்டிருநதும அறி யாமல ஆடி அலுத்துபபோனேன், சேறறிலேபுரளும் பன்றிபோல சூந்த சூன்யமாகிய மாயையிலே மயஙகிச்சுழலகினறேன. இது மடமையோ? அலலது மடமையின் கொடுமையோ? விதியோ? அலலது துர்மதி யோ? யாதெனறு சொலலுவேன்? எபபடி வெலலுவேன்? எநதநாள பிறவியை வேரோடு கல்லுவேன? எக்காலும் எனனைக்கொலலும் எம னைஎப்போது கொல்லுவேன்? இது என்னகாலமோ? ஆ! ஆ! காலமென பதுஒன்றே வினைகளையும வினைக்கீடாகஉயிாகளையும் படைத்துக்காத்து அழிக்கவலலது. அககாலததில தோனறுமபொருள்கள் அதற்குவசப்பட்டு அழிவதுபோல காலமானதுஎதறகும வசபபட்டு அழிவதாயககாணுமே! ஒருகறபகாலம கழிவதறகுள் பதினனகு இநதிரா பிறந்து இறநதுபோவா ர்கள். மனுககளும் மாணடுபோவாாகள். இபபடிபபட்ட ஒருகறபகாலம் ஆனது பிரமனுக்கு ஒரு தினம. இநதத்தினம முப்பது ஒரு மாசம். இநதமாசம பனனிரணடு ஒரு வருஷம். இந்தவருஷம் நூறு அவனுக்கு முடிவுகாலம. இந்தப் பிரமகற்பம் ஒனறு விஷ்ணுவுக்கு ஒரு நாள். இநத நாள் முப்பதுகொண்டது ஒருமாசம். இந்த மாசம் பன்னிரணடுகொ ண்டது ஒரு வருஷம். இந்தவருஷம் நூறு கொணடது விஷ்ணுவுக்குல யகாலம். சீ! சீ! இதென்னவாழவு?

"வநத பிறவியும் வாழுதிபூதமும் இந்திரசாலமென்றிம்பிலடி"

எனறு அறிவுடையோர் சொல்லுகிறபடி இதுஅநித்தியமான வாழ்வு. இதை நம்பினோர்க்கு ஒழியுமோ தாழ்வு? ஆதலின் இந்ததேகம் இடிக ரைபோல இடிந்து விழுந்து கரைந்து மறைந்துபோவதற்கு முன்விரைந் து நித்தியமான வீடு ஒன்றே தேடற்பாலது. அந்த நித்திய நிரதிசயான

ந்தவீடு பெறுவதற்கு உபாயம் தானமோ ? தருமமோ ? தவமோ ? தானே அழிந்துபோகும் உடம்பைப்பட்டினியிருந்து அழிப்பதோ ? ஐம்புலன்களை அடக்குவதோ ? இவற்றுள் யாதோ அறிகிலேனே ! என்று தனக்குள் தத்தளித்துத் தடுமாறி நமது குருமூர்த்தியாகிய வியாழபகவானைக்கேட்டுத் தெளியவேண்டும் என்று துணிந்து, அந்தச்சபைக்கு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, விரைவுடன் அந்தப்புரத்திற் சென்று, வியாழபகவானைத் தருவித்து, ஓர் ஆசனத்தின்மீது எழுந்தருளச்செய்து, வந்தனை வழிபாடுபுரிந்து, கைகூப்பித்தொழுது அழுதகண்ணீருடன் நின்று சுவாமி ! துன்பத்திற்கே ஏதுவாகிய இந்த அரசாட்சியில் அடியேனுக்கு அணுவளவாயினும் ஆசையில்லை பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலிய பெரிய தேவர்கள் பதவியிலும் பிரியம் இல்லை. தத்துவ நிலைஉணர்ந்து சதானந்த முத்தி அடைவதற்கே அதிக ஆவல்கொண்ட அடியேன் அந்தப் பரமுத்திஅடைவதற்கு ஓர் உபாயம் கூறவேண்டும் என்று நெருப்பில் இட்ட அரக்குப்போல் உருகிக் கண்ணீர்பெருகிக் கதறிப்பதறும் அந்தச் சிவிஎன்னும் இந்திரனுடைய பக்குவத்தைப் பார்த்து வியாழபகவான் —கேளாய், க்ஷத்திர சிரோமணியாகிய சிவியே ! நீகேட்டகேள்வி உனக்கே யன்றி உலகத்தில் யாவருக்கும் உயிர் பிழைப்பூட்டும் மருந்துபோலும். அந்த முத்தியானது தானம் செய்வதனாலும் தருமம் செய்வதனாலும் தவம் செய்வதனாலும் பட்டினி யிருப்பதனாலும் கிடைக்கமாட்டாது. அவைகள் எல்லாம் மேன்மேலும் போக போக்கியங்களைக்கொடுத்து அவற்றுடன் அழிந்துபோகுந் தன்மையுடையவைகளேயாம்.

மாயவாழ்வை ஒழித்து ஆன்மாக்களை ஆட்கொண்டருள்வதற்கு எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான் இருக்கின்றான். அவனது அளவிறந்த குணாதிசயங்களில் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன். மங்கலகரம் ஆனவன் ஆனதினாலும் அநாதிமலமுத்தன். ஆனதினாலும் அவனைப் பரசிவம் என்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர். அந்தப் பரசிவத்தின் பெருமை சொல்ல ஆதிசேஷனாலும் முடியாது. அவன் மேலான பொருள்களுக்கெல்லாம் மேலானவன். மோகமயக்கங்களை முடிக்க வல்லவன். வேதாகமங்களை விரும்பிச்சொன்னவன், பார்வதி சமேதன், பிரமனையும் அவனால் சகல தேவர்களையும் சகலலோகங்களையும் படைப்பித்தவன். அந்தப்பரசிவம் ஆகிய பரஞ்சோதியினாலேதான் இவ்வுலகம் எல்லாம் விளங்குவது.

அவன் இல்லாவிட்டில் உலகம் எல்லாம் இருள் மூடிப்பாழாய் விடும். பகல் இரவு என்னும் காலபேதங்கடந்தவன். எங்கும் இருள்

மூடியிருந்த அநாதிகாலததில் அவன் ஒருவனே உளன். அவனே ஞானததிறகுத தாயகம். எக்காலததும எவ்விடததும் உளள பொருளகள் எலலாம் அவனுககுச் சுதநதரம் ஆனவைகள. அவன அபபொருளகளுக்கு வசபபட்டவன அலலன, அவனுககு எங்கும கண, எஙகும முகம், எங்கும கை, எஙகும கால, எஙகும திருமேனி. அவனையன்றி வேறு பதாாததமும் இலலை. அவன அசையாமல அணு அசையாது, எனறு அறிஞா சொலலுவா. பிரம விஷ்ணு தேவேநதிராதி தேவாகளும யோகிகளும வேத வேதாந்தங்களும அசுராகளும் மற்றையவர்களும் அவன பாதாரவிநதஙகளைக் காணவேணடுமெனறு கணடு தெளியாமல் தமமில் மாறுகொணடு இன்னமும தேடித திகைக்கிறாகள். அவன அவள அது எனனும பிரபஞ்சததில் கலந்தும் கலவாதவனாகிய சிவபெருமானை அனறி ஆன்மாககளை முததியில சோபபவாகள் இலலை. இவ்வணணம சுருதிகள முறையிடுகிறபடியால், சிவியே! நீயும் அநதச் சிவபெருமானை வந்தனை வழிபாடுசெய்யின, முத்தி அடைவது திண்ணம். ஆதலின் நாம் பலவாறு பன்னிபபேசுவதில் பயன் என்னை? இனி வேறு தெய்வததைச் சிந்தை செய்யாமல தேவாதி தேவன் ஆகிய சிவபெருமானைத் துதிசெய. இதுவேமுததி அடைவதற்கு மூலம், எனறு கூறிய வியாழபகவான் வாாததையை மனதிற்கொண்டு, சிவி எனபவன சொலலுகிறான். சுவாமி! வேதாகம புராணங்கள் எல்லாம குருவே பிரமன, குருவே விஷ்ணு, குருவே சிவன, குருவே தாய்தநதை, குருவே மற்றெலலாபபொருளும் குருவே என்று முறையிடுகின்றமையால எமது பரம குருவே! நீா மனமகிழ்ந்து அடியேனுக்கு வேதாகம உண்மையை விளஙக உபதேசஞ் செய்தருளினீா. தேவரீர் கருணையால் அடியேன் ஆனமலாபம் அடைந்தேன். பொனபோல் விளங்கும சடைமுடியுடைய சிவபெருமானை அடியேன அகமகிழ்நது எவ்விடததில் எநத விதிபபடி பூசித்தல வேண்டும? அதையும அநுக்கிரகம செயதருள்க எனறு மீணடும பிராாத்திகக, வியாழபகவான் கடல சூழ்ந்த உலகத்தில சத்தபுரிகளில ஒன்றாய்ச் சிறந்துவிளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தின் கீழததிசையில் தஞ்சம என்று அடுத்தபத்தாகள் கொஞ்சம். ஆயினும் விட்டுவிலகபபெறாத சததிய விரதஸ்தலததில் பசுபதி விரதம் பூண்டு சத்திய விரதீசர் சந்நிதானத்திற்கு மேற்கே மிகவும மேனமை பெற்றிருக்கும் சததிய விரத தீாத்தத்தில நித்திய ஸ்நானம் செய்து, அநுஷ்டானஙகளை முடிததுக்கொணடு, தேகமெல்லாம் திருநீறணிந்து நெற்றியில் விபூதி திரிபுண்டரமாக விளங்கக் கண்டம் முதலிய உறுபபுகளில் உருத்திராட்சமாலை தரித்து ஒழுக்கததில் சிறிதும்

தவருமல் பளிஙகுபோல விளங்கும சததியவிரதீசரை இதயாரவிநதத்தில் ஆவாகனம் செய்து வந்தனை வழிபாடுசெயயும சததியபத்தியால் நித்திய முத்திபெறுக எனறு சொல்லக்கேட்ட சிவி, அந்தக்குருபரனைவணஙகிச் சுவாமி ! தேவரீா திருவாய்மொழி அடியேன செவிததுளேயில் நுழைவத ன்முன என்மனம் பள்ளங்கண்டு ஓடும வெள்ளம்போல் பரந்து விரை ந்தோடி அநதச்சததிய விரதீசா சரணாரவிநததில் நெடுநாள் நேசமுடை யதுபோல இரும்புண்ட நீராக ஒடுஙகும் காரணம்யாது ? திருவுளமபறற வேணடும் எனசசிவியே ! நீசொல்லியதுமெயதான பூாவம் நீ புதவாரம் அநதச சததிய விரத தீர்த்ததில் ஸ்நானம் செய்த புண்ணிய வசத்தால் இந்த இநதிரபட்டம் பெறறனை. ஒருபொழுது அநததீாதத நீரா டினவாகள் இநதிரப்பட்டம பெறுவா. இரணடுநாள் நீராடபபெற்றவ ர்களா பிரமலோகததை அடைவா. மூன்று தினம் மூழ்கினவாகளவை குணடம் பெறுவா. நானகுநாள் நீா ஆடினவாகள் முததி பெறுவர். எனறுல் அததீாத்ததத்தின் பெருமை சொல்ல நம்மால ஆகுமோ ? நீயும் பூர்வம் புதவாரம் அந்தத்தீாத்த நீராடினதனுல் மோட்சத்திற்கு அருகன் ஆனுய் இது தான உனமனம அஙகேசென்றதற்குக் காரணம் அறிந்துகொள் என்று அறிவிக்கச சுவாமி ! இநதத தீாத்தம மற்றைவா ரஙகளிலும் புதவாரம சிறநது விளஙகும காரணம யாதோஎனசசிவியே ; சந்திரன் தாரை எனபவளை மணம்புரிநது பெற்றமகன் ஆகிய புதன் என்பவன தன் பிதாவின சொற்படி கிரகநிலையிலதானும் நிலைபெறறிரு க்கச் சத்தியவிரத தீர்த்தத்தில நீராடி அருந்தவம் செய்கையில், சததிய விரதீசர் ரிஷபவாகனததினமேல் பாாவதி சமேதராய் விநாயகமூர்த்தி சுப்பிரமணிய சுவாமி திருநந்திதேவா, ரிஷிகள் முதலானவாகள் புடை சூழ்ந்து வரக்காட்சி கொடுததருளக்கணடு அந்தப் புதன் ஆனவன் ஆன ந்தபரவசன் ஆகி, மனஙகுழைநது, கூபபியகையுடன் வேரற்று விழுந்த மரமபோல் பூமியிலவிழுந்து பினபு எழுநது நின்று ஆனநதக் கண்ணீர் ததும்ப அடியேன் உய்நதேன உயந்தேன என்று அஙகும இங்கும் ஓடிப் பாடி ஆடி அடஙகி ஆராமையுடன் துதிசெயகின்றுன:—

பிரம விஷ்ணுக்கள் தேடிக் காண்பதற்கு அருமையான உமது அருமந்தபாதங்களை அடியேன் கண்டு தொழுவதற்குக் காட்சி கொடுக்கவந்த திருவருளை நமஸ்கரிக்கிறேன். தன வயத்தவன் ஆதல் தூய உடம்பினன ஆதல் இயற்கை உணர்வினன் ஆதல் முற்றும் உணர்தல், இயல்பாகவே பாசஙகளில் நீங்குதல் பேர்அருள் உடைமை வரம்பில் ஆற்றல்வரம்பிலா இன்பம் என்னும் எட்டுக்குணம் உடையானே !

நாயினும் கடையவன் ஆகிய என்னையும் அடிமையாகப் படைத்தவனே! சத்தியவிரதநாதா! உன்சரணமே சரணம் என்று பலவண்ணம் பரவி, எம்பெருமானே! என் பிதாவாகிய சந்திரனைப்போல் அடியேனும் கிரக நிலைபெற்று வாழவும், என்ன வாழ்வுவந்தாலும் உன் திருவடியை மறவாத பத்தியையும், இந்த நாள்முதல் என்வாரம் ஆகிய புதவாரம் இந்தத் தீர்த்தநீராடி ஐம்புலன்களை அடக்கும் அன்பர் எல்லாரும் மேன்மேலும் செல்வம் பெருகிப்போகபோக்கியங்களில் வெறுப்பு உண்டானபின் மேலான முத்திச்செல்வம் அடையவும், அநுக்கிரகம் செய்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வண்ணமே ஆகுக என்று அருள்சுரந்து அந்தர்த்தானம் ஆயினார். அந்த நாள்முதல் அந்தத் தீர்த்தம் புதவார தீர்த்தம் என்று சிறந்து விளங்காநின்றது. என்சசிவி உடனே தன் அரசாட்சியை வியாழ பகவானிடத்து ஒப்புவித்துத் தலைமேல் இருந்த பாரத்தை இறக்கிவிட்டவன் போன்று, சந்தோஷித்துச் சத்தியவிரதபுரத்திற்கு விரைந்து வந்து திரிகாலமும் அந்தத்தீர்த்த நீராடித்தேகம் எல்லாம் திருநீறுபூசி, நெற்றியில் விபூதி திரிபுண்டரமாக அணிந்து, கண்டத்தில் தாழ்வடம் பூண்டு, கருத்தில் சிறிதும் கரவடம் இன்றி உருத்திர மந்திரத்தை உச்சரித்து இதயாரவிந்தத்தில் சிவபெருமான் சீபாதகமலங்களைத் தியானித்து, ஆலயத்துள் பிரவேசித்து, ஆகமவிதிப்படி அருச்சனைசெய்து, ஆராமைமிகுந்து பேரன்புடன் பெருமானைத் துதிக்கலானான். வேத வேதாந்தங்கள் இன்னும் கண்டுதெளியாத சிலம்பணிந்த சேவடி உடையானே! சரணம். சமுத்திரம் சூழ்ந்த உலகம் எல்லாம்படைத்துக்காத்து அழிப்பவனே! சரணம். சீதளவாசத் தெண்ணீர் நிறைந்த சத்தியவிரத தீர்த்தக்கரையில்வீற்றிருக்கும் அழகனே! சரணம். அங்கணா! சரணம். அப்பனே! சரணம். அண்ணலே! சரணம் அண்ணுவே சரணம். அரசே! சரணம். ஐயனே! சரணம். மழுவேந்துகையனே! சரணம். மெய்யனே! சரணம். பொய்யர்க்குப்பொய்யனே! சரணம். தூயனே! சரணம். நேயனே! சரணம் நின்மலா! சரணம். நிஷ்கியா! சரணம். நிரஞ்சனா! சரணம் அத்தனே! சரணம் சித்தனே! சரணம். சத்தனே! சரணம். சதானந்தா! சரணம். முந்தனே! சரணம் முதல்வனே! சரணம். வேதனே! சரணம். நாதனே! சரணம். நீதனே! சரணம். போதனே! சரணம். புண்ணியா! சரணம் சரணம் சுவாமி! அடியேன் ஐம்புலன்களில் செல்லும் ஆசையால் அலுத்துப்போனேன். எனக்கு இனி விஷய சுகம் எல்லாம் விஷம்போலும். நால்வகையோனி எழுவகைப் பிறப்பில் நான் இதுவரையிலும் பட்டபாடு போதும் போ

னும். இனி இமைபபொழுது ஆயினும் எனனால் சகிக்கமுடியாது. எனகண்மணியே ! உனனை யனறி வேறு ஆதாரம உணடோ ? அமுதசாகரமே ! அருடபெருஙகடலே ! அகணடபரிபூரணானந்தமே ஐயோ ! சண்டாளன ஆகிய நான் புழுமலிநது அசுத்த நீரபெருகும் அறபமாமிசதேகததைப பாதுகாபபதிலவாணாளை வீணாள ஆக்கிவிட்டேன். ஐமபுலன்கள் அஙகும் இஙகும இழுதது அலைவுசெய்தலால புலிககூட்டததில் அகபபட்ட ஒரு சிறுமான கனறுபோல தியங்குற்றேன. ஆணவத்தால் அழிநதேன. கர்மததால் கலஙகினேன. மாயையால மயங்கினேன. மகாதேவா' மகாதேவா' இனிஉனபாதமேகதி. என் பாவஙகளைப் பரிகரித்தருள வேணடும் பரமனே' பரமசிவனே! பரமபொருளே' பரஞ்சுடரே! பரஞ்சோதியே! பசுபதியே' எனறு அழுது தொழுது சோாநது போவதை அறிநது, சிவபெருமான ரிஷபவாகனத்தினமேல பாாவதி சமேதராசயப் பிரசன்னமஆகி வாராய்சிவியே' உன அன்பிற்கும பண்ணியபூசைக்கும் தோததிரததிறகுமயாம சந்தோஷம் ஆனோம். இனிஉனக்கு வேணடும் வரமகேள். எனததெளிநது ஆனநத பூரிதனாகி மீணடும் பணிந்து கேட்கினறான். சுவாமி' அடியேன வினைக்கீடாகப பிறநது இறநது ஒழிந்த காலத்திறகு ஓர்அளவு இலலை. அதை நினைக்க என் நெஞசம் பகிரிடுகின்றது. கைகால்கள நடுஙகுகின்றன. பூாவஜனனஙகளில் எந்த ஜனனததில் ஆவது உமது சீாபாத தரிசனம் செய்யாதவன ஆனாலும் உமது அருளால் இந்த ஜனமத்தில இநதநாள் உமது திருவடிக்கு அருகன் ஆனேன். இனி எக்காலத்தும் பிறவா வரமும், இந்தத தீாததமும ஸ்தலமும் எனபெயரால் வழஙகி வரவும், கிருபை செய்தருள வேண்டும் என்று பிரார்ததிக்க, அவ்வரஙகளுடன சிவகணங்களுக்குத தலைவன் ஆகும் பதவியையும் கொடுததருளி அநதர்த்தானம ஆனா.

கேளீர் முனிவாகளே! சிவி என்னும் இநதிரன் சிவபெருமானிடத்தில் வரம்பெறறுக் கொண்ட காரணததால அந்தத தீர்த்தமும் ஸ்தலமும் இந்திரதீாததம் என்றும் இந்திரபுரம் எனறும் சொல்லபபடுகின்றன. மேலும அநதஸ்தலம் காரைவனமாக அடர்ந்து இருநததனால அறிவுடையோர் அதனைததிருநெறிக் காரைக்காடு எனபா.

சத்தியவிரதீசர் சரணமேசரணம்.

இரண்டாவது,

புண்ணியகோடீசப்படலம்.

அந்தணர்களே! செந்தாமரை மலர்த்தடம் சூழ்ந்த சத்திய விரத புரத்தின் மகிமை சொன்னோம். இப்பால் புண்ணியகோடீசம் என்னும் ஸ்தலமகிமை சொல்லுகிறோம். நன்றாக மதித்துக் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

புண்ணியகோடீசம் என்னும் ஸ்தலம் மேகமண்டலத்தை அளாவிய பூஞ்சோலையால் சூழப்பட்ட சத்தியவிரத புரத்திற்குத் தெற்கே இருக்கின்றது. பாவிகள் அணுகுவதற்கு அருமையான புண்ணிய தீர்த்தம் என்று ஒரு தீர்த்தமும் உண்டு. அந்த ஸ்தலம் என்போலிகளுக்கும் சிவானந்த போகம் எளிதில் கொடுக்கத்தக்கது. அதன் வரலாறு:—

மேகவாகன பிரமகற்பத்தில் நாராயணன் பிரமதேவன்முதல் சகல தேவர்களையும் சகலலோகங்களையும் சிருட்டிக்க ஆவல்கொண்டு மேகவாகனம் ஆகிச் சிவபெருமானை நெடுங்காலம் சுமந்து திரிந்ததனால் அக்கடவுள் திருவுளம்இரங்கிக் கடாட்சம்வைத்து, நாராயண திருமாலே! நீ தேவவருஷத்தில்ஆயிரம் வருஷம் மேகவாகனமாய் எம்மைத் தாங்கித்திரிந்தனை, வேண்டும் வரம்கேள். தருகின்றோம் எனத் திருமால—என்பரமபிதாவே உமது இடப்பாகத்தில் பிறந்த அடியேன் உமது திருவருளால் வாகனமாகி உம்மைத்தாங்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். இனிப் பிரமன் முதல் சகலலோகங்களையும் படைக்குந் திறம் அளித்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அரியே! நீ காஞ்சிநகரத்துக்குச் சென்று சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணி எம்மைத் தியானித்துத் தாமரைமலர்களால் அருச்சனை செய்தால் விரும்பியபடி பெறுவாய் என்று திருவுளம் பற்றுதலும் வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு மீண்டு காஞ்சிமண்டலத்திற்கு வந்து, புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே நீராடி இந்திரபுரத்தின் தெற்காகச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணி மெய்யன்பு உடையனாகிப் புண்ணிய தீர்த்தம் உண்டாக்கி அதில் நீராடித்தேகமெல்லாம் திருநீறுபூசி நெற்றியில் விபூதியைத் திரிபுண்டரமாக அணிந்து உருத்திராட்சமாலை தரி

த்துப் பல தாமரைமலர் பறித்து மனம் குவியச்செய்து சிவபூசை செய்து வருகையில் சிவநேசமமிருந்த திருமாலுக்கு அடிமையாகித் தொண்டு செய்து நாமும் கடைத்தேறுவோம் என்று கஜேந்திரன் என்னும் ஒருயானை அத்திருமாலிடத்து அன்புகூர்ந்து எம்பெருமானே! அடியேன் உமக்குத் தொண்டுசெய்து உய்யவேண்டியபடி ஆட்கொண்டருளும் என்று அநுக்கிரகம்பெற்றுச் சூரியோதயம் ஆகுமுன்பு துயில் ஒழிந்து புண்ணிய தீர்த்தஸ்நானம் செய்து மது ஒழுகப்பூத்த புதிய தாமரை பாதிரி வில்வம் புன்னைகம் சண்பகம் மல்லிகை முல்லை கோங்கு முதலிய புஷ்பம் கொய்து பாங்குடன் கொடுத்து அத்திருமால் மனம் மகிழச்செய்வித்துத் தானும் களிப்புடன் வாழ்ந்திருக்கும் காலத்தில் ஒரு நாள் சிவபூசைக்கு உரியபுஷ்பம் கொணருமபொருட்டுச் சென்று ஒரு பொய்கையில் தாமரைப் பூக்கொய்யும்போது ஒருமுதலை தண்ணீரிலிருந்து தன்னைப்பிடித்து இழுக்கத் தானும் கரைமீதிருந்து அந்த முதலையைப் பிடித்து இழுக்கத் தலைப்பட்டது இவ்வண்ணம் யானையும் முதலையும் கரையிலும் தண்ணீரிலும் இருந்து இழுத்து இழுத்து நெடுங்காலம் சென்றபின்பு யானையானது துயர் சகிக்கமாட்டாமல் தேவர்களை நினைந்து ஆதிமூலமே! ஆதிமூலமே!! அடியேனை ஆதரிக்கவேண்டும் என்று அலறுதலும் தேவர்களெல்லாம் யாம் ஆதிமூலம் அலலேம். எம்மால் உன்னைக்காக்க முடியாது என்று நீங்குதலும் திருமால் கருடவாகனத்தின் மேல் ஏறிப் பிரத்தியட்சம் ஆகி யானைபடும் பாடுகண்டு பரிந்து கஜேந்திரனே! நீ அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று அபயாஸ்தம் அளித்துத் தன்கையில் சூரியப்பிரகாசமாய் விளங்கும் சக்கராயுதத்தை விடுத்து முதலையைக்கொன்று யானையைக்காத்து அந்த யானையுடன் காஞ்சித்தலத்திற்கு வந்து அது கொய்து கொண்டு வந்து கொடுக்கும் பள்ளித்தாமங்களைக்கொண்டு ஆகமவிதிப்படி சிவபூசை பண்ணித் தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றுயாவர்களும் இன்னமும் காண்பதற்கு அருமையான பரசிவதரிசனம் செய்து பரமானந்தம் அடையப் பத்தியுடன்:—நிலம் நீர் தீ காற்று ஆகாயம் இந்து இரவி இயமானன் என்னும் அஷ்டமூர்த்தங்களாய் அவைகளுக்கு மூலமாய் வித்தாகி விளைவாகி எப்பொருளும் தானே ஆய் விளங்கும் பெருங்கருணையாளனே! எங்கள் பெருமானே சரணம், சரணம். அண்டரண்ட சராசரங்களை யெல்லாம் திருவுளத்திற்கொண்டு எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போல் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் அகண்ட பரிபூரண ஆனந்த சாகரமே! மெய்யன்பர்கள் எல்லாரும் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கூடி உண்டு தெவிட்டுதல் இல்லாத

தேவாமிர்தமே! பூம்பொழில் சூழ்ந்த காஞ்சிநாயகா! சரணம், சரணம். தருமக்கடவுள் தவம் செய்து ரிஷபவாகனமாகி உம்மைச் சுமக்குமபடி அடியேனும் ரிஷபமாகிச் சுமத்தற்கு அருள்புரிந்த அம்மானே! உமையவள் கண்டு கோபிக்காமல் என்னையும் பத்தினியாகக்கொண்டு இடப்பாகத்தில் கலக்கவைத்தருளிய குணமலையே! சரணம், சரணம். திகம்பரம் முதலிய ஆடை, ஆபரணங்களுடன் அடியேனுடைய தந்தம், கண், ஆமை ஓடு, சிங்கத்தோரி, அஸ்தி, முதலியவைகளை அலங்கார பூஷணமாக அணிந்தவனே! பரசு முதலிய ஆயுதங்களுடன் என்னையும் பாணம் ஆகப்படைத்தவனே! சரணம், சரணம். மெய்யடியவர்கள் அணியும் பூமாலைபோலப் பொய்யடியேன் கண்மலரையும் புனைந்தருளும் பொற்பாதனே! குணநிதியே! தேவரீர் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிந்தருளும் அற்புத சபையில் நந்திதேவர்முதலிய கணநிதிபோல அடியேனும் தஞ்ஞ தஞ்ஞ என்று மத்தளம் அடிப்பதற்கு அருள்புரிந்தவனே! சரணம், சரணம். திருப்பாற்கடல் கடைந்தநாள் தோன்றிய ஆலகால விஷத்திற்கு அஞ்சி அடைக்கலம் அடைந்த அடியேங்களுக்கு ஆருயிர் அளித்தருளிய சிராளா! காலமே! காலங் கடந்த கருணாநிதியே! ஆனந்த மலையே! சரணம், சரணம். என்று இவ்வண்ணம் இலட்சுமிபதி துதிசெய்து சோர்வுறுங்காலம் சிவபெருமான் பார்வதி சமேதராய் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் காக்ஷி கொடுத்தருளக்கண்டு கண்கள் களிகூர்ந்து பசியால் மெலிந்த ஒரு தரித்திரன் பரமான்னத்துடன் உண்டு மகிழ்ந்ததுபோல் பரமானந்தம் அடைந்து ஆடிப்பாடி அழுது தொழுது மனம் உருகி அன்புபெருகி ஆராமையுடன் நிற்கையில் சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமான் பார்வதிதேவிக்குக் கடைக் கண் சாத்திப் புன்னகைசெய்து மதுசூதனனே! நீ பண்ணிய பூசைக்கும் தோத்திரத்திற்கும் யாம் பரம சந்தோஷம் ஆனோம். நீ சுரர்களிலும் நரர்களிலும் அதிக பராக்கிரமசாலி எம்மையும் வெற்றிகொள்ளும் வீரம் உனக்குக் கொடுத்தோம். இன்னம் வேண்டும் வரம் கேள் தருகின்றோம். என்ற திருமால்—வரதா! உன் அருள்வாழ்க, வரதா! உன்மகிமை வாழ்க. வரதா! உன்மலரடிகளை மறவாவரம் தருக. வரதா! மலரவனையும் மற்றும் உலகங்களையும் படைக்கும் ஆவல் கொண்டேன். வரதா! வரதா! அடியேனுக்கு இவ்வரம் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று வாழ்த்த நீ வேண்டியவரம் கொடுத்தோம். எம்மை வரதா! வரதா!! என்று பலமுறை பரிந்து அழைத்ததனால் இனி உனக்கு வரதராஜன் என்னும் பெயரும் செந்தாமரை மலர்கொண்டு பூசைசெய்ததனால் செ

ந்தாமரைக்கண்ணன் என்னும் பெயரும் உண்டாகுக என்று அநுக்கிரகம் செய்த சிவபெருமான சேவடிகளை வணங்கிச் சுவாமி! அடியேன் தேவரீரைப் பூசை செய்வதற்கு வேண்டும் புஷ்பம் முதலியவைகளை இந்த யானை தினந்தோறும் குறைவறக்கொண்டுவந்து கொடுத்தது. என்னிடத்தில் அன்புள்ளது. ஆதலின் தேவரீர் சந்நிதானத்துக்கு முன் அடியேன் வசிக்கும் இந்தஸ்தலம் அந்தயானையின் பெயரால் அத்திகிரி என்று வழங்கல் வேண்டும். மேலும் கருப்புவில் ஏந்திய காமனைக் காய்ந்தருளிய கண்ணுளா! இந்தப் புண்ணிய தீர்த்த நீராடி ஒருவர் செய்யும் புண்ணியம் ஒன்று கோடியாகவும் ஆனமாக்கள் கண்டு கடைத்தேறும்பொருட்டுப் புண்ணிய கோடீசத்தில் பொலிந்து விளங்கும் சிவலிங்கத்தில் எக்காலமும் வீற்றிருந்தருளவும் அநுக்கிரகம்செய்க யமனை உதைத்தருளிய சீபாதம் உடையானே! அடியேனும் உமது சந்நிதானத்திற்கு எதிரில் இருந்து போற்றும்படி தேவா, மாதவா, முதலியயாவர்க்கும் வேண்டியவரம் அளித்து, பல்லாண்டு பல்லாண்டாக இந்தப் புண்ணிய கோடீசத்தில் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க அவ்வண்ணமே ஆகுக என்று அந்த இலிங்கத்தின் இடமாக மறைந்தருளினார். திருமால் மேகவாகனமாகிச் சிவபெருமானைத் தாங்கித் திரிந்தமையால் அந்தக்கற்பம் மேகவாகன கற்பம் என்று சொல்லப்பட்டது.

புண்ணிய கோடீசன் பொன்னடி போற்றி
வரதராஜன்மலரடி போற்றி.

மூன்றாவது

வலம்புரி விநாயகப் படலம்.

தபோநிதிகளே! ஆன்மாக்களுக்கு இதம்புரிந்தருளும் புண்ணிய கோடி நாதருடைய மகிமைசொன்னோம். இப்பால் வலம்புரி விநாயகக் கடவுள்மகிமை சொல்லுகிறோம். மதித்துக்கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர்சொல்லத்தொடங்கினார்:—

முன்னொருகாலம் பிரம விஷ்ணு தேவேந்திராதி தேவர்களும் கருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதரர்களும் ஓர் இடத்தில் கூட்டங்கூடி வஞ்சகராகிய அசுரர்கள் செய்காரியங்கள் இடையூறு இன்றி நிறைவேறுகி

னறன. ஆதலின் நமக்குச் சத்துருக்கள் ஆகிய அந்த அசுரர்கள் செய் காரியங்களுக்கு இடையூறு உண்டாக்கவும் நாம் எடுத்த காரியங்களை இனிது முடிக்கவும் ஓர் கடவுளைத் தந்தருளும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் சீர் பாத கமலங்களைப் போற்றுவோம் என்று புறப்பட்டு மந்தரகிரியில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானைத் தொழுது சுவாமி! கைலாசபதி! அடியேம் விண்ணப்பத்தைச் சிறிது திருச்செவிசாத்தியருளவேண்டும் என்று தாழ்ந்து நாங்கள் ஆரம்பிக்கும் காரியங்கள் அநுகூலமாகவும் அசுரர்கள் தொடங்கும் கருமங்கள் பிரதிகூலமாகவும் கருணை செய்யவேண்டும் என்பதைச் சிவபெருமான் திருவுளத்திற்கொண்டு அவ்வாறேயாவரும் உய்யும்படி அநுக்கிரகம் செய்வோம் என்று அவ்விடம் விட்டுப் பார்வதிதேவியாருடன் பலவகை விசித்திரமான சித்திரசாலையுள் பிரவேசித்து அங்கே தெய்வத்தச்சனால் அதி விசேஷமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும் மகா மந்திரங்களுடன் உபமந்திரங்களையும் பார்வதிதேவியாருக்கு இன்னது இது என்று சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டு வருகையில் எம் பெருமாட்டியாகிய மலைவளர் காதலி அந்தச்சித்திரச்சாலை முகப்பில் இரண்டுவிதமாகச் சிறந்துவிளங்கும் பிரணவமந்திரங்களைப் பலமுறை பார்த்துப் பரமசந்தோஷம் அடைந்து பிராண நாயகா! இங்கே சித்திரிக்கப்பட்டு விளங்கும் பல சித்திரங்களில் மிக விசித்திரமாகச் சிறந்துவிளங்கும் இந்த இரண்டும் எவை? அடியேனுக்கு விளங்கச்சொல்லவேண்டும் என்பப் பெண்ணரசியே! இவ்விரண்டும் பிரணவ மந்திரம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றுள் இது எமக்கு உரியதாம். எமக்குரிய இதுவே மும்மூர்த்திகளைத் தருவதற்கு மூலம். அது உனக்குரியதாம். அதுவே முச்சத்திகளைத் தருவதற்கு மூலகாரணமாம். வேதாகமங்களுக்கெல்லாம் தாய் தந்தையான இந்தப் பிரணவமந்திரங்கள் களிறு (ஆண் யானை) ஆகவும்,, பிடி, (பெண்யானை) ஆகவும், நமக்கு நேரே தோன்றுகின்றமையால் நாம் இருவரும் அவ்வுருவம் கொண்டு ஆடுவோம் என்று அவ்வுருக்கொண்டு ஆடுங்காலையில் கடல்சூழ்ந்த வுலகமெல்லாம் கடைத்தேறும்படி யானை முகமுடைய விநாயகமூர்த்தி திருஅவதாரம் செய்தவுடன் அவ்விருவரும் கண்டுகளித்துக் காதலோடு எடுத்து மடிமேல் இருத்தி மார்போடணைத்துப் பல அணி அணிந்து ஆசீர்வதிக்கையில் அவ்விநாயகமூர்த்தி எழுந்து எதிரில் நின்று கைகொட்டி அற்புதக்கூத்தாடுவதை உலகமாதாவாகிய உமையவள் கண்டு களிப்புற்று, சுவாமி துணையடிகளைப் பணிந்து பிராண நாயகா! நீ மகிழ்ந்தளித்த மைந்தனைக் கணங்களும் கணாதிபர்களும் மற்றும் யாவரும் துதிசெய்யும்படி கணபதிபட்டம் கொடுத்தருளவேண்டும் என

று அன்பு முதிாநது அமுதம் ஒழுகப்பேசும் எம்பெருமாட்டி இஷ்டபபடி எமபெருமான் தேவா முனிவா கருட காநதருவா முதலானகணங்கள் எல்லாம கணததில் வந்துசேரத திருவுளமபுரிநது அநதக் கணஙகளுககெல்லாம தன மடிமீதிருநத சிறு பெருஙகடவுளைச் சுட்டிக்காட்டி இசசிறுவன மயிலபோலும் சாயலையுடைய மலைவளா காதலிககுப பிரியமானவன். எமக்கு மூததகுமாரன இவனை எலலா வுலகுககும இறைவன் ஆக்க முடிசூட்டுவதற்கு வேண்டும உபகரணஙகளைக கொணடு வாருஙகள் என்று ஏவி, கொண்டுவந்த பினபு குமாரனைச சிஙகாதனத்தின்மேல உட்காருவிததுப பட்டாபிஷேகம்செய்து தமது அருமைந திருக்கரத்தால் செம்பொன் முடிசூட்டி அரசாட்சிககுரிய ஆபரணங்களை அணிந்து பிரம விஷ்ணு தேவேநதிராதி தேவாகளைநோக்கிக கேளா தேவர்களே! இவன உஙகளுககு வரும் இடையூறுகளை நீககி இரடசிககும் இறைவன அசுராசெய் காரியங்களுககுத தடைசெய்து அவர்களை அழிபபவன். அறிந்துகொள்ளுஙகள எனத திருவாய்மலாநதருளியதைச் சிரசினமேற் கொணடு தேவேநதிராதி தேவாகள் எலலாரும கணேசனை வணங்கி வாழத்திக் கையுறை (நதிா) கொடுதது விநயமாக விடைபெற்றுக கொண்டு தஙகள் தஙகள இருபபிடம்போயச சோநதாாகள்.

இப்பால கணபதி அம்மை அபபருடைய பாதாரவிந்தஙகளைப பணிந்து விடைபெறறுக்கொண்டு தனபுடைசூழ்ந்திருக்கும கணஙகளுடன் எஙகும உலாவித திருவிளையாடல் செயயககருதித் தன்னுடன் விளையாடும் சிறுவர் கண்களுக்குததோன்றுமல் ஓா இடத்தில் ஒளிததிருந்து தும்பிக்கையால ஜலததைதத துளிதது மழைபெய்தது அதோ பாருங்கள் எனறு அவாகளுககு ஆகாயததில் உள்ள கருநிறததைககாட்டி மனமகிழ்நதும், துமபிக்கையால் மோநது பெருமூச்சுவிட்டுப பூமியைபபிளந்து பாதலததில் உள்ள சாபபாஙகளைசசுழற்றி யெடுத்துத தாம் அணிந்திருக்கும் சாபபா பரணங்கள் பழமையானவைகள் என்று ஒதுக்கிவிட்டுப புதியபூஷணமாகத் தோள்மீது புனைநதும், நவக்கிரகஙகளையும் நட்சததிரங்களையும் பற்றி இடையருமல் சுழற்றுகின்ற துருவசூத்திரததைதத தும்பிக்கையால் எடுததுத தமது திருமாாபில் நவரத்ன மாலையாக வனைந்தும், மலைகளைநோக்கி மலைகளே! நீஙகள் நமமைக்கண்டு எதிாகொண்டு வராத காரணம் எனன? என்று அமமலைகளை எடுத்து ஆகாயததில எறிய அதனால் சிதைவுற்ற அண்டகடாகததில இருந்து அபரிமிதமாகப் பெருகி ஆரவாரத்துடன் ஓடிவருகின்ற ஆகாயகஙகையைப் பூாவம் தன் பிதா ஜடாமுடிமேல் ஒரு சிறு திவலையாக ஏறறுக்கொண்டதுபோல் தமது

சடைமுடிமேல் தாங்கியும் இவ்வண்ணம் பல சிறு குறும்புசெய்து நீர்வி ளையாடநினைந்து திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்று அக்கடலிலுள்ள நீரெல் லாம்தனதொருதும்பிக்கையால்உறிஞ்சுதலும்அத்தும்பிக்கையினுள்ளாக அந்த வெள்ளநீருடன் நவரத்தினங்களும் ஜலசரங்களும் ஆதிசேஷனும்அன ந்தசயனனும் திருமகளும அந்த அனந்தசயனன் நாபிகமலத்தில் வசிக் கும் பிரமதேவனும் கருடனும் பிரவேசம் ஆனார்கள்.

அப்பொழுது பூர்வம் விஷ்ணுமூர்த்தி கூர்மாவதாரம் பண்ணிய நாள் அதை அடக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் எழுந்தருளியதுபோல் இந்தக்கணேச மூர்த்தி எழுந்தருளினரோ என்று அச்சங்கொண்டவைக ளாய் அங்கிருந்த ஆமைகள் எல்லாம் பசையறவற்றிய பாற்கடலில் உள்ளகுழை சேற்றினிடமாக மறைந்துபோயின மச்சாவதாரம் எடுத்த போது அதனைக்கண்ணைப் பறித்தணிந்த கண்ணுதல் மூர்த்தியின் கால் முளையன்றோ என்று சில மீன்கள் துடித்தன. வருணன் கணேசமூர்த்தி க்கு வாரிக்குவித்தளித்த வரியிறைபோல பலமணிகள் அங்கங்கே குவியல் குவியலாயப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. கணேச மூர்த்தியின் விசாலமான செவிகள் அசைதலால உண்டாகிய பெருங்காற்றினால் மற் றையகடல்கள் எல்லாம் அலைமோதிக் கொந்தளித்து ஆரவொலி செய் வது ஐயோ நமது இனமாகிய திருப்பாற்கடல் வறுமை அடைந்துவிட் டதே என்று இரங்கி அலறிப்புரண்டு விழுந்து புலம்புவதுபோலும்.

இந்தப்பிரகாரம் திருப்பாற் கடலானது வற்றிவறண்டு வறுமைஅடை ந்து போகையில் கணேசமூர்த்தி புழைக்கையால் உறிஞ்சிய வெள்ள நீரை மீளவும் பூமியின்மேல் விடுதலும் அவ்வெள்ளநீரில் சிதறுண்ட சிறு துரும்புகள் போல் அயன் அரி முதலானவர்கள் எங்கும் சிதறிவிழுந்து மெள்ளமெள்ள ஓர் இடத்தில் ஒன்றுசேர்ந்து, தாங்கள் பட்டபாடுகளை எல்லாம் தமக்குள் பேசி முன்பிறப்பில் செய்த புண்ணியவசத்தால் இப் பொழுது புனர்ஜன்மம் பெற்றோம். என்று மயக்கந்தெளிந்து மகிழ்ந்திரு க்கையில் திருமால் தன் இடதுகையில் ஏந்தியபாஞ்சசன்னியம் என்னும் சங்கு வழுவிப்போனதை உணர்ந்து வருத்தத்துடன் எங்கும் தேடியும் காணாமல் தேங்கித்திகைத்து ஏங்கி இளைத்து இனி என்ன செய்யலாம் என்று மனந்தடுமாறி மருண்டு நிற்கையில், ஒரு திசைக்கோடியில் அந் தச சங்கு முழங்குவதைக் கேட்டு முழக்கத்தால் தன்னுடையது என்று உணர்ந்து தன பரிவாரத்தில் சிலரைக் கண்டுதெளிந்து வருப்படி அனு ப்ப அவர்கள் காற்றினுங்கடிதுசென்று கணேசமூர்த்தியின் கணங்களில் ஒருகணநாதன் கையிற்பிடித்து முழக்குவதைக்கண்டு திரும்பித் தாட்கண்

டவாறு சொல்லக்கேட்டுத் திருமால் திகிற்பட்டு இதற்கு என்னசெய்ய லாம் என்று தன்புடைசூழ்ந்தவர்களை வினவி, அவர்களுடன் கயிலாசத்தி ற்குச்சென்று அங்கு நந்திதேவர் அநுமதிபெற்று உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்வதிசமேதராய் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில் வீழ் ந்து பணிந்து கைகூப்பித் தொழுது கைலாசபதி! உமது கட்டளையால் அடியேன் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்தேன். அவ்விடத்தில் கணே சமூர்த்தி நீர்விளையாடக் கருதித்தமது கணங்களுடன் வந்து புழைக்கை யால் வெள்ளநீருடன் என்னையும் உறிஞ்சி மீளவும் விடுத்தனர். அம் பலத்தில் ஆனந்தக்கூத்தாடும் ஐயனே! உமது அருளால் அடியேனும் முபிறப்படைந்து பிழைத்தேன். தேவரீர் திருவடியினை வரலானேன். அதுசமயம் என்கையிலிருந்து வழுவிய வலம்புரிச் சங்கானது கணேச மூர்த்தியின் கணங்களில் ஒருகணநாதன் கையில் சிக்கிக்கொண்டது எம பெருமானே! அந்தச்சங்கு மீளவும் என்கைக்கு வரக் கருணைசெய்யவே ண்டும் என்று பரிதபிக்கும் நிலைமையைச் சிவபெருமான் உமாதேவிக்குக் கட்டக்கண்ணுறல் காட்டி வாராய் படியுண்ட நெடுமாலே! பேராண்மை உடையானே! இது நம்மால் ஏலாது உனக்கு அந்தச்சங்கு வேண்டு மாறுல் உபாயம் சொல்லுகிறோம்கேள் நீ விரைந்து நமது நேசவாசஸ் தலமாகிய காஞ்சிக்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்று உன் இருப்பிடமான அத்தி கிரியில் வலம்புரி விநாயகனை ஸ்தாபித்து ஆகமவிதிப்படி பூசைசெய்து பெற்றுக்கொள் என்னும், அக்கடவுள் அருளைச் சிரசின்மேற் கொண்டு விடைபெற்று விரைந்து மீண்டு காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வந்து அத்திகிரி யின் மேற்கு வாயிற் புறத்தில் உள்ள ஒரு குகையில் வலம்புரி விநாயக மூர்த்தியை ஸ்தாபித்து, ஆசை, கோபம், அகந்தை ஒன்றும் அணுகாமல் விளங்கும் சித்த சுத்தியுடன் ஆவாகனம் பாத்தியாசமனம், அர்க்கியம், திருமஞ்சனம், ஆடை, ஆபரணம், பூணூல், கந்தபுஷ்பதாமபூலம், தூப தீபம், கனிவர்க்கம், மற்றும் பக்ஷணம், நைவேத்தியம் முதலானவைக ளைக்கொண்டு மந்திரங்களில் சிறந்த தற்புருஷகாயத்திரி என்னும் மந்திரத்தை முறைமையாக உச்சரித்துப் பிரதட்சிணஞ்செய்து பூமியில்விழுந்து பணி ந்து எழுந்து கைகொட்டி ஆடிப்பாடி அழுது தொழுது சுருதி முறை யாக ஐயனே! வேதாந்தத்தாலும் அறியப்படாத ஆனந்தரூபியே! பிர ணவ மந்திரப்பொருளே! யானைமுகம் உடையானே! வெண்மை, கரு மை, செம்மை, பசுமை, பொன்மை, முதலிய பஞ்சவண்ணப் பரம்பொ ருளே! கருணாகர மூர்த்தியே! அன்பர்களும் அமரர்களும் ஆரம்பிக்கும் காரியங்களைத் தடையின்றி முடிப்பதற்குத் திரு அவதாரம் செய்தருளி ய மூலாதாரப்பொருளே! மலைமகள் மகிழ்ந்தளித்த மத குஞ்சரமே!

துஷ்டர்களும், அசுரர்களும் செய்யத் தொடங்கும் காரியங்களைக் கெடுக்க வந்த துரைசிங்கமே! ஞானமுதலானோரைக் கொன்று சுரர் முனிவர்களைக் காத்தருளிய சுப்பிரமணிய சுவாமிக்கு முன் பிறந்த வீராதிவீரனே! திரிபுரதகனம் செய்தருளிய சிவபெருமான் மகிழ்ந்தளித்த செல்வமே! வலம்புரிவிநாயகா! பக்ஷணமும் ஒற்றைக்கொம்பும், பாசாங்குசமும், பதுமமலர்களுங் கையில் ஏந்திய பரமகருணாநிதியே! சந்திர ஜடாதாரியே! கபடம் இல்லாத அடியவர்கள் கருதியபடி கனிந்தருளும் கற்பகமே! ஆதரித்து அருச்சனை செய்கிறவர்களுக்கு ஆபத்துவேளையில் உதவும் அருள் செல்வமே! உலகமாதாவாகிய உமையவள் கண்டு களிக்கத் தேவரீர் திருவிளையாடல் செய்து திருப்பாற்கடலில் நீராடவந்து தும்பிக்கையால் உறிஞ்ச அதனோடு பிரவேசித்து மீண்டு வெளிப்பட்டதனால் அடியேன் தேகமும் புனிதம் அகப்பெற்றேன். அவ்வேளையில் அடியேன் கையில் இருந்து வழுவிப்போன சங்கு உமது கணங்களில் ஒரு கணநாதன் கையில் சிக்கிக்கொண்டது. கருணை வைத்து அதை அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கும்போது வலம்புரிவிநாயகர் பிரத்தியக்ஷமாகிப் பாஞ்சஜன்னியத்தைக் கொடுப்பித்து நாராயண திருமாலே! இன்னும் உனக்கு வேண்டிய வரம் கேளாய் என, மஹாப்பிரபு! புண்ணிய கோடீசர சந்நிதானத்திற்கு எதிரில் அடியேனுடன் இந்த அத்திகிரியில் எந்நாளும் வீற்றிருந்து இங்கு வந்து தொழுகின்ற எல்லாருக்கும் வேண்டும் வரம் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று துதிக்கத் திருவுளம் மகிழ்ந்து அவ்வண்ணமே அவ்விடத்தில் அமர்ந்தருளினார். பகைவரை அழிக்கும் ஏகதந்தப்படை ஏந்திய வலம்புரி விநாயகக்கடவுளும் சேஷசயன சக்கரபாணியாகிய வரதராஜப்பெருமாளும் அந்த அத்திகிரியில் வாழ்ந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்யும் மானிடர்களுக்கு வேண்டும் வரம் கொடுத்துச் சிறந்து வீற்றிருக்கின்றனர்.

முனிவர்களே! வலம்புரிவிநாயகர் சரித்திரத்தை வாசித்தவர்களும், கேட்டவர்களும், நல்லமுறையுடையவர்களுக்குச் சொன்னவர்களும் இவ்வுலகத்தில் யாதொரு இடையூறும் இல்லாமல் புத்திரபாக்கியம் முதலான சகல சம்பத்துக்களையும் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வெறுப்புண்டான பின்பு யான் எனது என்னும் இரண்டு பற்றுகளையும் அறுத்துப் பரமானந்த முத்திபெற்று பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

வலம்புரிவிநாயகர் மலரடி போற்றி.

வரதராஜப்பெருமாள் மலரடி போற்றி.

நான்காவது.

சிவாத்தானப்படலம்.

பெருமைக்குரிய பெரியோர்களே! அத்திகிரியில் வலம்புரிவிநாயகக்கடவுள் வாழ்ந்தருளும் வண்ணம் வருத்துச்சொன்னோம் இப்பால் பிரமதேவன் பூசைசெய்து பேறுபெற்ற சிவாத்தானத்தின் பெருமைசொல்லுகிறோம். செவிக்கு விருந்தாகச் சிந்தனையுடன் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஆதிகாலத்தில் திருமால் சிவபெருமானுடைய இடப்பாகத்தில் தோன்றி, அக்கடவுள் அருளால் பிரமதேவன் முதல் அண்டரண்டசராசரங்களைப் படைக்கக் கண்டு, பிரமதேவன் பொறாமை அடைந்து மனம் புழுங்கிச் சந்திரசடாதாரியாகிய கைலாசபதியின் சந்நிதானத்தில் சென்று சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, சுவாமி! கைலாசபதி! நாராயணனை இடப்புறத்திலும் அடியேனை வலப்புறத்திலும் பெற்றளித்தீர். அடியேனுக்குச் சத்தியலோகத்தையும் அந்த நாராயணனுக்கு வைகுண்டத்தையும் வசிக்கும் இடமாக ஏற்படுத்தினீர். படைத்தல் காத்தல் என்னும் இரண்டு தொழிலை எங்களுக்குப் பிரித்தருளினீர். பொன்போல் விளங்கும் சடை முடி யுடையவரே! விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத உமக்கு நாங்கள் இருவரும் சமம் ஆனவர்களே யல்லாமல் வேறு இல்லை, என்றாலும் அந்நாராயணன் பத்திசெய்து உமது அருளைப்பெற்று அடியேனையும் மற்றும் அகிலலோகங்களையும் படைத்து அகமகிழ்ந்திருக்கின்றனன். அப்படியே அடியேன் அவனையும் அகிலலோகங்களையும் படைக்கும் திறம் கொடுத்தருளவேண்டும் என்று வேண்டுதலும், எம்பெருமான்.—வாராய் மகனே! இவ்வரம் உனக்கு வேண்டுமானால், நீ காஞ்சிமாநகரத்திற்கு போய் எம்மைப் பூசைசெய்துகொண்டு இரு. அங்கே நாம் வந்தளிக்கின்றோம், இதற்கு நீ சந்தேகப்படவேண்டாம், என்று அநுக்கிரகம் செய்யப்பணிந்து எழுந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, மலரவன் மீண்டு விரைந்துவந்து, காஞ்சிமாநகரத்தில் பூஞ்சோலையால் சூழப்பட்ட புண்ணிய கோட்டத்தின் கிழக்கில் தன் பெயரால் பிரமீசன் என்னும் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பிரமதீர்த்தம் என்று ஒரு தீர்த்தமும் உண்டாக்கி, அத்தீர்த்தநீராடி நித்தியாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்

டு மெய்யன்புடையனாகிப் பூசைக்குரிய புஷ்பம் கொய்து வந்து எவ்வுயிர்க்கும் இறைவனாகிய சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாத கமலங்களைப்பூசித்து மகிழ்ந்து பின்பு சோமயாகம் செய்யக்கருதினான். அதை உணர்ந்து தேவேந்திரன்முதலான தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றயாவரும் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். அத்தருணம் பிரமதேவனுடைய பத்தினிமார் மூவரில் சரஸ்வதியென்பவள் ஏராமல் சிலநாள் சலத்திலும் சிலநாள் மரங்களிலும் மறைந்திருந்தனள், அந்தச் சரஸ்வதி வாத்தியங்களின் ஓசையிலும் வீணை ஓசையிலும் குழல் ஓசையிலும் இசைமயமாக வியாபித்திருப்பாள் என்று வேதங்கள் எல்லாம் விளம்பும். ஆதலின் பிரமதேவன் அந்தச்சரஸ்வதியை எங்கும் தேடிக்காணாமையால் சாவித்ரி வேதகாயத்திரி என்னும் மற்றிரண்டு மனைவியருடன் தீக்ஷைபெற்று யாகசாலைக்குட்பிரவேசித்தான். அதை அகிலலோக காரணியாகிய சரஸ்வதிகேட்டு மனம் புழுங்கி அந்த யாகசாலையை அழித்துப் பாழாக்குவேனென்று துணிந்து ஒரு நதி வடிவங்கொண்டு பெருங் கோபத்துடன் வருகின்றாள். எங்ஙனமெனில் —

பிரமதேவன் யாகம்செய்யும் இடத்தையே அன்றி அவன் உலகமாகிய சத்தியலோகத்தையும் அழிக்க நினைத்ததுபோல அப்பதி சுழித்துக் குமிழி இட்டு நுரைத்து அலைவீசி அதிர்ந்து அண்டகடாகம் வரையிலும் ஓங்கி அளாவி அதிவேகங்கொண்டு, வரிகளையுடைய வண்டின் கூட்டங்கள் சிறகு உலர்த்தும்படி தேனை பெருக்கும் தாமரைப்பூவில் வசிக்கும் பிரமதேவன் யாகம்செய்வதற்கு இந்தப்பூமி இடங்கொடுத்ததல்லவா? என்று வெகுண்டு ஆயிரம் பணமுடியுடைய ஆதிசேஷன் அஞ்சிப் பயந்து உடல் நெளிய உலகத்தை அடியோடு பெயர்க்கலாயிற்று. அது அன்றியும் வேதாகமவிதிப்படி யாகஞ்செய்வதற்கு வேண்டும் பொருள்களை வேண்டியமட்டும் கொடுத்தபடியால் நீர்வளம் பொருந்தி நிலவளம் மிகுந்த வயல்களையும் வாவிகளையும் மலர்ப் பூஞ்சோலைகளையும் அழித்து அந்தயாகத்தில் அவிர்பாகம் உண்ண ஆவலுடன் வருகின்ற சந்திரசூரியர்களை நடுவழியிலகண்டு வெகுண்டு தன் கையால் பிடித்துக்கொண்டு அதிவேகமாயப் போவதுபோல வெண்டாமரை மலர்களையும் செந்தாமரைமலர்களையும் அலைமேல் எந்திக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடியும், பிரமதேவனிடத்தில் உண்டானகோபத்தால் இரண்டு கண்ணும் சிவந்ததுபோல் செங்கழுநீர்மலர்கள் சிவந்து காட்டவும். உடம்பெல்லாம் வெயர்த்துத் துளித்ததுபோல சிறுதிவலை வீசவும், பயோதரத்தின்மேல் தரித்த பட்டாடையானது அவசரத்தில் சரிந்து அசைவதுபோல் மலைகளுடன்

அலைகள் அலையவும், அந்தயாகத்தில அவிவாங்கி உண்ண அடாந்திருக்கும அமராகளையும அடித்து அலைவுசெய்யும்படி மலைகளையும ஏறுகிற புதாக ளையும வாரிககொணடு யுகாந்தகால் வெள்ளம்போற் பெருகி அதிமுழ க்கத்துடன வருவதைக்கணட கணகள கூசவும், காதுகள் செவிடுபட வும, அலலோலகலலோலமாகி யாகததை அழிததபினபு அந்த யாகஞ் செயதவிடத்தில நடவேணடும என்ற நோககத்துடன களளிசசெ டிகளையும முளளுசசெடிகளையும வாரிககொண்டு வந்தது.

இந்தப்பிரகாரம சரசுவதி நதிவடிவமகொணடதற்குத தகுதியாக அவள் அவயவஙகளில கூந்தல கருமணலாகவும முகம செந்தாமரைமல ராகவும் வாய் செவ்வலலிமலராகவும் இடை பூஙகொடியாகவும் உருமா றிவந்தாற போல உருமாறி அழகுமிகுந்து வரும் வழியில எதிரபபடும் மதிலகளையும் மாடமாளிகைகளையும் பெயாததெறிந்து பேரிடி முழக்கம் போல் முழங்கிவருவதை மகதியாழ்பிடித்து மதுரகீதமபாடும நாரத முனிவனகணடு கட்டிய சடை முடி கலைந்து குலைந்து காறறைபபாக் கிலும கடிது சென்று பிரமதேவனைபபணிந்து தேவதேவனே! உன்யா கத்தை அழிககச் சரசுவதி சினஙகொணடு ஒரு நதி வடிவமாய் வருகி னறாள். வெள்ளம வருவதற்குமுன அணைபோட்டுககொளக என்று சொலலுதலும் பிரமதேவன பாாவதி சமேதராகிய பரமேஸ்வர மூாத தியின் பாதாரவிந்தஙகளைத தியானம்செய்வதைத்திருவுளஙகொண்டு சிவ பெருமான் வரதராஜனை அழைததுவாராய வரதராஜனே! நீ வேள்வி யாம் வேளவிககு அதிபதி. அந்தவேளவியை அழிபபதற்குச் சரசுவதி நதிவடிவமாகி வருகினறமையால, வராதபடி விரைந்து சென்று தடைச் செய என்று திருவாய் மலாந்தருளலும உடனே மலரவன் தநதையாகிய அந்த வரதராஜன மனவூக்கஙகொணடு எதிா சென்று ஐந்துயோசனைதூ ரமாகச் சேஷசயனத்தின்மேல நீலகிரிபோல் கண்வளர்வதைச் சரசுவதி கண்டுநெடுந்தூரம விலகி வேறு ஒரு நெறியிலசென்று வடதுபாரிசமாய் வருவதை அறிந்து பாதிவழியிறபோய் முனபோல் பள்ளிகொண்டிருப் பதைப பாாதது அவ்விடம விட்டுத தென்புறமாக ஓடிவர அஙகுமசெ னறு தடுதது எநதபக்கததிலும் வரஒட்டாமல் காஞ்சிமாநகரததுககு ஒரு அணைபோல அணுகி இருப்பதை அறிந்து சரசுவதி அந்த யாகசா லையின் கீழததிசையாகச் சென்று சமுததிரததிலே சஙகமம் ஆயினள் அ தனால பிரமதேவன் ஆயாசம்தீாந்து அகமகிழ்ந்திருந்தனன்.

இப்பால் சிவபெருமான் பூதகணஙகளுடன் திருமாலுக்குக் காட்சி கொடுததருளி வாராய வரதராஜா! யாம்சொன்னவணணம செய்தமை

யால இனி நீ சொன்னவண்ணம செயதவன என்று சொலலப்படுவாய. பாபங்களைபபோக்கும இந்த நதியானது வேகவதி என்று சிறந்து காஞ சிமாநகரத்தில எல்லாவுயிர்களுக்கும் இதம செய்யக்கடவது. மேலும்இந் நதி இந்தநகரத்தில நடு இராத்திரியில வருவதைக காணபதறகுந் தீபப பிரகாசமாயச சென்றதனால் விளக்கொளிப்பெருமாள் என்னும ஒருநாம த்தையும பெறுவாயாக என்று அநுக்கிரகம செய்து இந்தப்பிரகாரமஅந த யாகத்தைக காத்தருளியபின்பு பிரமதேவன நதிவடிவமாய்வந்த சரஸ்வ தியானவள்மரத்தில்மறைந்திருப்பதை யுணர்ந்து அந்தமரத்தைச்சேதித்து ஒருதண்டமாகக்கொண்டு தண்டமயமாயிருக்கும சரஸ்வதியுடன தீட் சைபெற்றுச சோமயாகம் செய்யததொடங்கும் போது அந்தயாகத்தை நடத்தும் ருத்துவிக்குகளில மயித்திராவருணன கையில் அந்தத தண்ட த்தைக் கொடுத்து இதில மறைந்திருக்கும சரஸ்வதியை பிரிந்துகொடு க்கும்படி என்று வேண்டியபடி அந்த மயித்திராவருணன வெளிபப டுத்தினன வெளிப்படுத்தலும் சரஸ்வதிதன நாயகனுடன சேர்ந்துயாக பத்தினியாகி அவன பக்கத்தில் இருக்க அவனும மனமகிழ்ந்து வேள்வி யை முடித்து விதிப்படி நீராடி வினைமாசுநீங்கி அவ்விடம் விட்டுச், சிவலிங்கத்தின் முன்பாக வந்து சரஸ்வதி, சாவித்திரி, வேதகாயத்திரி என்னும் மனைவியர் மூவரும வசிஷ்டர் முதலான மகாரிஷிகளும் தேவர் களும் அசுரர்களும் புடைசூழ்ந்து துதிசெய்து கொண்டுநீங்கி இருக்கும சபைக்கு நாயகமாய இருந்து சிவபெருமானை இருதயகமலத்தில எழுந்த ருளச்செய்து மிகக அன்புடன தியானமபண்ணி உபசரிக்கும்போது அந்தர துந்துபி முழங்கவும், அமரர்கள புஷ்பமாரிபொழியவும், உருத்திர கணிகையர் வெண்சாமரை வீசவும, கந்தருவர்பாடி வீரப்பிரதாபங்களை எடுத்துச்சொல்லவும், ஞானசனந்தர முதலான பெரியோர்கள இருபக்க த்திலும் இருந்து துதிசெய்யவும அஷ்டதிக்குப்பாலகர எமது ஐயன திரு வடிகளை முடிமீது தாங்கிவரவும பார்வதி சமேதராயச் சிவபெருமான் அந்தரத்திறகு ஒரு அலங்காரமாகக் காட்சிகொடுத்தருளக்கண்டு பேரன் புடையவனுகித் தேகமெல்லாம உரோமம சிலிர்க்கச சிரசின்மேல கைக ளைக் குவித்துக்கொண்டு நாவுகுழறிச சொற்கள்தடுமாற ஆனந்தக்கடலில எழுந்து ஆடிப பூமியில விழுந்து பணிந்து சுருதிமுறையாகத்துதி செய்கி ன்றுன. அடியார்கள் செய்யும் குற்றங்கள் அனைத்தையும பொறுப்பவ னே! சரணம. கொடியவர்கள் செய்யும் குற்றத்தைக்கண்டு தண்டனை செய்பவனே! சரணம். நல்லோர்செய்யும் வந்தனைவழிபாடுகளைக்கொ ண்டருள்பவனே! சரணம. அளவில்லாத சொல்லின் பொருள் ஆனவ னே! சரணம். உலகம் காக்கும தேவ தேவனே! சரணம். உண்மை

நெறியை உணராததும் உயர்குருபரனே! சரணம். பூதநாயகா! சரணம். இராஜராஜேஸ்வரா! சரணம் பார்வதிபாகா! சரணம். பசுபதி! சரணம். பரமேட்டீ! சரணம் ஒருமுறை பத்துலட்சமுறை சரணம் சரணம். மனம் வாக்கு காயங்களால் அறிய வொண்ணாத மகாதேவா! சரணம். மறுபடியும் சரணம் சரணம். நீலகண்டா! சரணம், என்று நாவுதடிப்பேறத் துதிசெய்து போற்றிபோற்றி என்று புகழ்தலும் சிவபெருமான் வாராய மறையவனே! உன்பத்தியின் உறுதியைப்பார்த்து யாம்சந்தோஷமானோம் முன்பு நீ எம்மிடத்தில் வரம்வேண்டியபடி திருமாலுடன் சகலலோகங்களையும் சிருஷ்டிசெய் என்று அநுக்கிரகம் செய்யத் திசைமுகன் தாழ்ந்து பணிந்து சுவாமி! எனது ஆஸ்தானமாக யானுவசிக்கும் இந்த இடத்தை உமது ஆஸ்தானமாகக் கொண்டருளியபடியால் இந்த ஆஸ்தானம் சிவாஸ்தானமென்னும் திருநாமத்துடன் விளங்கும்பொருட்டுத் தேவரீர் இவ்விடத்திலே எந்நாளும் வீற்றிருந்தருள்க அடியேன் உமது திருவருளுக்கு உரியவனாகி உமது கட்டளையில் தவறாமல் நின்று உமது திருவடி மேல்வைத்த பக்தி மாறாமல் எந்நாளும் சன்மார்க்கநெறியில் ஒழுகும்படி அநுக்கிரகம் செய்து இந்தச்சிவாஸ்தானத்தை வந்தடைந்து உம்மைப் பணிந்து துதிசெய்கிறவர்கள் யாவரோ ஆயினும் அவர்களை உய்யக்கொண்டருள்க. பர்வகாலம் முதலான புண்ணியகாலங்களில் இந்தப் பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானாதி நீராட்டுடன் முதலியவைகளை முடித்து இந்தச் சிவாஸ்தானத்தில் வந்தென்னை வழிபாடுசெய்கிறவர்கள் சகலபாக்கியமும் பெற்றுச் சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்து மறுமையில் சதானந்த முத்தி யடையும்படி தண்ணருள்புரிக, என்று வேண்டிய வரமெல்லாம் விரைந்து கொடுத்தருளி அந்த இலிங்கத்தி னிடமாக மறைந்தருளுதலும் அந்தப்பிரமதேவன் சிவாநுக்கிரகத்தால் திருமாலுடன் சகலலோகங்களையும் ஒருகவளமாகத் திரட்டி விழுங்கிப் பழையபடி எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிக்கச்சிந்தனை செய்து சிவாத்தானத்தின் சந்நிதியில் சந்தோஷத்துடன் தங்கியிருந்து முதலில் மனத்தை உண்டாக்கினன். அந்தமனத்திலிருந்து காயத்திரியையும் அந்தக் காயத்திரியிலிருந்து சந்தைகளையும் அந்தச்சந்தைகளிலிருந்து சாமவேதத்தையும் அந்தச்சாமவேதத்திலிருந்து எசுர்முதலான வேதங்களையும் அந்த எசுர்முதலான வேதங்களிலிருந்து விஷ்ணுவையும் அந்த விஷ்ணுவிடத்திலிருந்து பயிர்களையும் அந்தப்பயிர்களிலிருந்து சந்திரனையும் அந்தச்சந்திரனிலிருந்து ஆன்மாக்களையும் அந்த ஆன்மாக்களிலிருந்து இந்திரனையும் அந்த இந்திரனிடத்திலிருந்து சகலலோகங்களையும் படைத்தனன்.

முனிவர்களே! இந்தப்பிரகாரம் ஒருவரை ஒருவர் படைத்தும் அழித்தும் அகங்காரம் அடைந்திருக்கும் இந்தப்பிரம விஷ்ணுக்களை உயர்பரம்பொருள் என்று முறபிறபிற செய்த பாவவசத்தால் மருள் கொள்ளுகிறவர்கள் மருள் கொள்ளக்கடவர். தத்துவசாஸ்திர விசாரணைசெய்து சிவாநுக்கிரகம் பெற்று விளங்கும் பெரியோர் எல்லாரும் ஆலகாலவிஷத்தைக் கண்டத்தினிடமாக அடக்கி அமரர்களை ஆதரித்து முக்குணங்களையும் கடந்திருக்கும் முக்கண்மூர்த்தியே எல்லாருக்கும் மூலகாரணன் என்று தெளிந்து சிறப்புடன் வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

சிவாஸ்தானப்பெருமான்றிருவடிபோற்றி.

ஐந்தாவது.

மணிகண்டேச்சரப் படலம்.

நிமல நித்தியானந்த ரிஷிகளே! வண்டுகள் காலகொண்டு வருந்தஅரும்பு அவிழ்ந்து இதழ்கள் சோறும் தேன் ஒழுகப்பூத்திருக்கும் செந்தாமரை மலர்த்தடாகஞ் சூழ்ந்த சிவாஸ்தானத்தின் வரலாறு சொன்னோம். இப்பால் கலவி கேள்விகளிற் சிறந்த புலவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடித் தேவாமிர்தத்தினுஞ் சிறந்து நவரசம் பொழியுஞ் செந்தமிழ்பயில்கின்ற அவைக்களம் மிகுந்த காஞ்சிமாநகரத்தில் அந்தப் புண்ணியகோட்டத்தின் மேற்றிசையில் மாட்சிமை பெற்றிருக்கும் மணிகண்டேச்சரத்தின் மகிமையை அன்புடனே சொல்லுகிறோம். அமைவுடன் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

முன்னொருகாலத்தில் வண்டுகள்மொய்த்துக் கிடம்பாடும் கற்பகப்பூமாலைகளை முடிமீதணிந்து முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் வலிவடைந்து போர்செய்யும் திறம்பெற்ற அசுரர்களும் வினைவலியால் மரணம் அடைதற்குப் பயந்து சாவாமருந்தைத் தேடிப்பெறும் பொருட்டுத் தாமரைமலர்மேல் வீற்றிருக்கும் சதுர்முகக்கடவுளை அடைந்து பாதபங்கயங்களைப் பணிந்து துதிசெய்து இராசதம் தாமதம் சாத்துவிகமென்னும் முக்குணங்களிலிருந்து மும்மூர்த்திகளைப் படைத்து முத்தொழிலையும் நடத்திவரும் முதல்வனே சர்வவியாபகனுடைய உன்னது கண் இன்பப்பொருதில் அடியேங்களுக்குச் சனனமரணங்கள் சம்பவிக்கின்றன, ஆதலின

அடியேங்கள் மரணத்திறகுப பயநது தஙகளை அடைக்கலமாக வந் தடைநதோம். இனி நாஙகள் மாளாதிருந்து மதங்கொணடு வாட்போர் ிநது மனமகிழநது வாழவதறகு ஓா உபாயம கூற வேணடுமென்று ருந்திக கேடகையில பிரமதேவன அவர்களுடன் வைகுணடத்திற்கு போய் முனிவாகளதுதிகக மகாலட்சுமி மலரடிவருடக கருடன் முதலா ஞா கைகூபபித தொழுதுநிறகச சேஷசயனததின்மேல அறிதுயில் சய்கினற நாராயண மூாததியைககணடு நாத்தழுமபேறத துதிசெய்து ிருபபள்ளியிலிருநது எழுந்தருளுமபோது விநயமாகபபணிந்து அடியேங ள மரணததிறகுப பயநது உமதுசரணமே சரணுகவந்தடைந்தோம். தளவாசத திருததுழாய் அணிநத திருவருட்கடலே! எங்களுக்கு மர ணம்வந்து அணுகாத மார்ககம திருவாய்மலாநதருள வேணடும என்று ிரார்ததிக்க அநதததிருமால நெடுநேரம யோசிததுத தேவாசுரர்களே! ஙகள் இனி மரணததிறகு அஞ்சவேணடாம; நாமமரணம் அடையா ிருக்கும பொருட்டுத திருபபாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம அருந்து வாம; அநத அமுதம அருந்திஞல மரணம ஒருபோதும் அணுகமா டாது என்று சொல்ல, யாவரும கேட்டுக் களிததுச சுவாமி! கடலை கடைநது அமுதஙகணடெடுபபது எபபடி? கருணைசெய்ய வேணடு மெனத திருமால தனதிருவுளததில எணணி முததுமாலைபோற் புரளும் அருவிகளையுடைய மநதரகிரியை மததாகநாட்டி வாசுகிஎன்னும் பாம் பை வடமாகப பூட்டித் திருபபாற்கடலைக கடைநது அமுதம் எடுக்கலா மென்று சொல்லக்கேட்ட சுராசுராகள் அடைந்த சந்தோஷத்தை அளவிட்டுச சொல்ல யாரால்முடியும்?

இதுநிற்க, இபபால் சுராகளும் அசுராகளும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் திருபபாறகடலைச் சேர்ந்து மநதரமலையை மத்தாக நாட்டி வாசுகி என்னும் பாமபை வடமாகபபூட்டிந திடஙகொணடு கடையுமபோது திருமால் அவாகளை நோககிச சுராசுரர்களே! உங்களில அமுதங் கடைந்தெடுத்த வர்களே உணணுதற்கு உரியராவா; மறறவாகளுக்குக கிடைக்க மாட் டாதென்று சொலலககேட்ட அசுராகள் மிகவும் உற்சாகததுடன் ஊக் கஙகொணடு இரணடு பக்கஙகளிலும நின்று கடையும்போது அந்தமலை யானது அசைவறநின்று அசலம என்னும் அதன்பொருளை வெளிப்ப டையாக உணாததியது. அதனுல இளைதது நின்ற அசுராகளைத் தேவ ாகள்பார்தது அசுராகளே! நில்லுஙகள், நில்லுங்கள்; வடத்தை விட்டு விடுஙகள், விடடுவிடுங்கள், என்று விரைந்துவந்து வீரத்துடன் அந்தவட

தைதப பிடிததிழுத்து உள்ளவலியையும இழந்து வெட்கபபட்டு இனி எனனசெய்யலாம் என்று சஞ்சலப் படுகையில வலன் என்னும் அசுர னைக்கொன்ற வச்சிரபாணியாகிய இநதிரன் பெற்றெடுத்த வாலி என னும வானரததலைவன் எழுகடலையுந் தாண்டி அங்கங்கே வீற்றிருக்கின்ற பரமேஸ்வர மூர்த்தியின் பாதாரவிந்தஙகளைப பணிநது அததிருபபாற கடலின் அருகே வரக்கண்ட பிரம விஷ்ணு தேவேந்திராதி தேவாசுரா கள் எல்லாரும பேரானநதமடைநது அவன் வருகையை எதிர்கொண் டேற்று நிறகையில அநதவாலியானவன பிரமதேவனையும விஷ்ணு மூர் த்தியையும் வணஙகி மற்றையதேவாகளுக்கு அபயாஸ்தம் அளிதது நீங கள் எலலாரும ஒருமைப்படடு இஙகே எனனசெய்கிறீாகள, எனறுவி னவப், பிரமதேவன உளளபடிசொலலி அபபா! உன்னை எங்கள் இஷ்ட தெய்வந்தான இஙகே கொணடுவநது விட்டது. எஙகளுக்கு நீயேதுணை செய்யவேணடும என்று கூறககேட்டு ஆ! இதுஎன்ன அதிசயம-மகா பராககிரம சாலிகளாக விளஙகும் சுராசுராகள ஆகிய உஙகளால ஆகாத காரியம மிகவும் அறபனும் எனனுல ஆகுமோ? ஆகாதே என்றாலும, நாம் எல்லாரும் ஒருமித்துக் கடலைக்கடைவோம. தெய்வச்செயலின் படி ஆகிறது என்று அந்தபபாம்பின வாலைத தான்ஒருவனே வலிகொ ண்டுபிடித்து வலிததிழுததான். தேவர்களும் அசுராகளும் அந்தப்பாம் பின் படத்தைப்பிடித்து ஒருபககத்தில நின்று இழுத்தும் இழுக்க முடி யாமையால் மனந்தளாநது தன்பக்கமாகச் சாய்நது வருவதைக்கணடு அந்தவாலியானவன தேவாசுராகளே! நீங்கள்பிடிததபிடியை விட்டுவிடு ங்கள், எனறு தானே அந்தபபாம்பின தலையையும வாலையும்பிடித்து ஒரு கையைமடக்கி மற்றொருகையை நீட்டி மிகவும் ஊக்கத்துடன் கடை யும்போது அந்த மந்தரகிரியானது அந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து போவதைக கண்டு திருமகள மார்பனுகிய திருமால் உடனே ஆமைவடிவமாகி முது குகொடுததுத தாங்கியதனுல் அந்தமலை ஒரு தோணிபோல சமுத்திரத்தி ன்மேல் மிதககலுறறது. அவ்வாறு மிதககலுற்ற மலையை மேகவண் ணனுகிய கணணபிரான தன்கைததலங்களால் நிமிாத்துப பழையபடி நாட்டிவைத்தபோது வாலியானவன் அந்தமலை வலம இடமாகச சுழல வும் அந்தக்கடலானது அல்லோல கலலோலப்பட்டுச சுருணடு மடிந்து விரிந்து பரந்து துள்ளிக்கொதிக்கவும பாம்பைப்பிடித்துக கடையுஙகா லத்தில் அந்தப்பாம்பு சகிக்கமுடியாமல வாடி வருந்தி வாய்நுரைதள்ளப் பெருமூச்சுவிடுதலும், அந்தக் கடலிலிருந்து கொடிய யமன்போலும்

ஆலகாலவிஷம் புறப்பட்டது. அதனால அக்கடல்முழுவதும் வற்றிவ றண்டு அண்டகடாகம எலலாம தபிக்கபபடுதலால் வாலியானவன் வெமபி வெதுமபித தன் உடலபொரிந்து கரிந்து சாம்பலாய்ப் போம் எனறுபயநது பெரு ஓட்டமபிடிததான. வெளளேமேனியுடைய விஷ்ணு உடலகறுதது அன்றுதொடடுக கரியன ஆயினன. பிரமதேவன் பொ னனிறமாறிப புகைநிறமபெறறான. திககுபபாலகா எல்லாரும் உரு வமாறி வெருவி அலறினாகள. பின்பு எலலாரும ஒனறுசோநது வே றுபுகலிடம இல்லாமையால் அடுததவாகளைக் காதது இனபஙகொடுதத ருளும் ஸ்ரீகைலாசகிரியை நோககிக் கால்கள் ஓய்ந்து பின்னலிடும் படிதளாந்து நடந்து வெயிலிலநடந்து மெலிவுற்றவாகள் விருட்சததை நாடி வருவதுபோல வநதுசோந்து அநதககைலாசகிரியை அடைந்து கொடியவிஷவேகம தணிநது அந்தமலையைப் பணிந்து அன்புடன்செ ன்றுபோக புரமாகிய சிவபுரததில் தென்றல் உலாவும் இளமரச்சோ லையில் தங்கி இளைப்பாறித் துயரம்நீங்கி நான்குதிசைகளையும் கண்களை ஏறவெடுததுப பாாககையில் என்னிடததில் அடைககலமாக வந்தடுதத உஙகளைத தொடாந்து வருகின்ற அந்தக்கொடிய விஷம இங்கே அணு காதபடி நான அடிததுத தளளுகிறேன் எனறு தனகைகளைநீட்டிக காட் டுவதுபோல அந்தவெள்ளியஙகிரி வெணபெருஞ் சோதியுடன் விளங்கு வதையும் ஐயோ! இவாகள் ஆலகாலவிஷததால் அலைந்து குலைநது வெ நது விரிநது நொந்துவந்த நலலோர்கள எனறு இரஙகினவைபோல் அந்த மலைமேற்புரளும அருவிகள இரஙகி அவாகள்முகத்தில் ஆயாசம் தீரும்படி அதிசீதளமான நீர்ததிவலைகளை வீசுவதையும் நீங்கள் எல்லாரும் அஞ்சும்படி உணடாகிய ஆலகாலவிஷததை யான் உணடுவிடுகிறேன் என்று அநதமலைவாய்திறநதாற்போல விரிந்துவிளஙகும் குகைகள்தோ றும் மனமாசிலலாத முனிவாகள் அணி அணியாய் அமர்ந்திருப்பதையும் கண்டு மகிழ்ந்து கடலில் மறைந்திருக்கும வடவாமுகாக்கினியும் அந்த விஷச்சுவாலை சகிக்கமாட்டாமல் அந்தக்கடலைவிட்டு ஓடிப்போய்க் கை லாசகிரியை அடைந்து பூமியிறபடிந்து பிழைக்கும்வரம வேண்டி வழி யிலமிகவும் சிவந்து படிநது கிடப்பதுபோல் மிகச்சிவந்து பிரகாசிக் கும மாணிக்கங்களால் பதிபபிக்கப்பட்ட ஒரு மார்க்கததைக்கணடு அந் தமாாககமாகச செல்லுமபொழுது தேவேந்திரன் பட்டபாட்டிற்குப் பரி தாபஙகொணடு அவனவாகனமாகிய மேகஙகள முந்திச்சென்று எம்பெ ருமானாகிய சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில நினறு முறையிட்டுக் கொள் ளுவதுபோல் பேரிகை மததளம் முதலிய பலவாத்தியங்கள் முழங்கும்

முழக்கத்தையும் நாம் எல்லாரும நமதுகுறைகூறி முறையிடும்போது பரமசிவம் திருவருள்புரியுமோ திருவுளத்தில முனிவுகொள்ளுமோ என்று ஐயபபட்டு அச்சம அடையுநதருணத்தில அங்கங்கே கூட்டங் கூட்டமாய் அதி உறசாகத்துடன் உல்லாசமாய் உலாவிவருகின்ற பூதகணங்கள் நம்பெருமாளுகிய சிவபெருமானைத் தஞசம் என்று அடுத்தவாகள் என்ன அபசாரம் செய்தவாகளாலுலும அவாகளுககு அநுக்கிரகம் செய்யாமற் போகமாட்டார் என்று தமமிலசொலலிக் கொளவதையும் கேட்டுச் சிந்தாகுலம்நீங்து, தமது சுற்றத்தாா வருவதைக்கணடு மகிழ்ந்தவாகள் முந்திச்சென்று மாளிகையின உளளிருபபவாகளுக்குத தெரிவிககும தன்மைபோல முநதிக் கைலாசபதவி பெறறிருக்கும பிரம விஷ்ணுக்கள் காலம்பார்த்துக கணணுநல முாநதியைக்கணடு சேவிக்கபபோவதை வியந்து நோககி, இந்தப பிரம விஷ்ணுக்கள முதலானவாகளும விரைந்து பினதொடாநது சென்று அங்கே ...மபெருமானுடைய சாரூபதைதப்பெற்று வசிககினறவாகளை அறுகி இடபபாகத்தில உமையவள் இல்லாமையால் சிவபெருமான் இவா அலலா எனத்தெளிந்து அபபாற்சென்று விஷ்ணு முதலியதேவாகள் எல்லாரும் ஒன்றுசோந்து சிவபெருமான திருஓலககமாக வீற்றிருக்கும் சபாமணடபத்தின் கடைவாசலிலவந்து திரண்டு கஷ்டத்துடன் உள்ளேபிரவேசித்துக கணநாதா காவலில் உள்ளதலைவாசலில் பிரம விஷ்ணுக்களும், இரணடாமவாசலில் அசுரர்களும, மூன்றாம்வாசலில தேவாகளும், நான்காமவாசலில மருநதுக்களும,ஐநதாமவாசலில முனிவாகளும,ஆறாமவாசலில அஷ்டதிககுப பாலகாகளும,தடுககப்பட்டிருநதாாகள.அபபொழுதுபிரமவிஷ்ணுக்கள்முனனிட்டுசசென்று தலைவாசலில் நநதிதேவரைபபணிந்து அவாஅநுமதியில உள்ளேநுழைந்து அறபுதக்கொடிபோல அரம்பையா ஆடலும்அமுதம்போல் பாடலும் ஒழியாதுவிளங்கும்சபாமணடபத்தின்நடுவிலவீற்றிருக்கும்நமது பெருஞ்செலவமாகியசிவபெருமானைககண்டுபெருங்களிபபுற்றுக்கணநாதர்கள்கையில ஏந்தியபிரமபடிககுக்கலங்கி எக்கமுற்றுப் பெரும்பயமுமபேரன்பும்பினனும்முன்னும் இழுக்கவணங்கித்தணடனிட்டுச் சந்நிதானத்தில் நெடுந்தூரமாகநின்று அஞசலியஸ்தராய்ஆனநதககண்ணீாசொரிந்து உள்ளங்குழைந்துஉடல்பூரித்து உரோமம்சிலிர்த்துபபலமுறையாகப் பணிந்து விநயத்துடன் நினறாகள் இவ்வணணம இவாகள்தூரமாக நின்று ...ப் பாடி அழுதுதொழுவதைக் கணடு நநதிதேவா சிவபெருமானுக்குச் சமீபமாகச்சென்று கைகூப்பித் தொழுது திருமாலும நிசைமுகனும் வந்திருக்கிறசெய்தியை விணணப்பஞ்செயயத் திருவுளநிறைகொணடு அவா

களை இவ்விடத்தில் தருவி என்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும் நந்திதேவர் தன்கையில் ஏந்திய பிரம்பை அசைத்து வாருங்கள், என்று குறிப்பிக்க அவ்விருவரும் சிரசின்மேற் குவித்த கையுடன் சமீபத்தில் வந்து பணிந்து நிற்கையில் பார்வதி சமேதராய் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் புன்னகைசெய்து திருமாலே! நீ கருநிறம்பெற்ற காரணம் என்னை? திசைமுகனே! நீ எவ்வாறு புகைநிறம் பெற்றனை? என்று வினவுகையில் அங்கங்கே கணநாதர்களால் அலைப்புண்ட தேவாசுரர்கள் எல்லாரும்முறையிடத்தொடங்கினார்கள். அவர்கள் ஹர ஹர வென்று பெருங்கூச்சலிடுவதைக்கேட்டு இஃது என்னவென்பபிரமதேவன்பணிந்து சுவாமி! தங்கள் தரிசனத்திற்குவந்த சுராசுரர்கள் எல்லாம பூதகணங்களால் தடைபட்டுப புறம்பேநிற்கின்றார்கள் ; அவர்களை உள்ளே விடும்படி கருணைசெய்ய வேண்டுமென்னத் திருவருள் சுரந்து நந்திதேவருக்குக் கடைக்கண் பார்வையாய்க் குறிப்பிக்க அவரும் அங்கேவந்து பூதகணங்களைத் தடுத்துச் சுராசுரர்களை நெருக்கத்தில் சிதைவுறாதபடி பிரம்பால்விலக்கி உள்ளே பிரவேசிக்கச் செய்தனர். அப்பொழுது தேவர்களும் அசுரர்களும் பரமசந்தோஷம் அடைந்து நாங்கள் உய்ந்தோம் உய்ந்தோம் என்று துள்ளிக்குதித்துத் தலைவாசலில் தங்கள்தலைமீதணிந்த முடிகள் ஒன்றோடொன்று தாக்கும்படி நெருங்கி உள்ளேநுழைந்து எமதுபரமபிதாவும் யாவருக்கும் பெருமானும் ஆகிய சிவபெருமானைக்கண்டு களித்துக் கைகூப்பித் தொழுது மனங்கரைந்து துதிசெய்தார்கள். தொழுது துதிசெய்கின்ற அந்தத்தேவர்களையும் அசுரர்களையும்நோக்கிப் புன்னகைசெய்து பிரமதேவனைப் பார்த்துப் பிரமனே! இவர்களெல்லாரும் வடிவமமாறி முகம்வாடிச் சரீரமநடுங்கி இருக்கிறகாரணம் என்னவென்ப பிரமதேவன் அஞ்சலி அஸ்தனுய்ப்பணிந்து விண்ணப்பஞ்செய்கின்றான். ஐயனே! அடியேங்கள்அஞ்ஞானத்தால் கட்டப்பட்டவர்கள் ஆதலின் உமது திருவருளைநாடாமல் அமுதம்புசிக்குமபொருட்டு வாசுகியைப்பிணித்து மந்தரகிரியை நாட்டித் திருப்பாற்கடல் கடைந்தோம். நாங்கள் எண்ணியபடி அமுதம் தோன்றாமல் ஆலகாலவிஷம தோன்றிச் சராசரப பொருள்களை எல்லாம் தகித்துச் சாமபலாக்கி விட்டது. திரிபுரதகனம் செய்தருளிய சிவபெருமானே! உமது அருள் இல்லாமல் ஒரு காரியமசெய்யத் தொடங்கினால அது ஒழிந்து மற்றொன்றாய்விடும் என்னும் பழமொழி பொய்க்குமோ? எங்கள் பரமபிதாவே! அந்த விஷவேகத்தினால் மாண்டவர்கள் மாண்டுபோகத்தப்பிப்பிழைத்திருக்கும நாங்கள் எல்லாரும் தடுமாறி உரு

மாறி வாடி வருந்தி இங்கே வந்து சோரந்தனம் ; எம்பெருமானே! உம்மை யன்றி அடியேங்களுக்கு வேறு திக்கில்லை ; இந்நேரம் அந்தவிஷம் எல்லா உலகங்களையும் பாழாக்கிவிடும்; இனி இமைப்பொழுதாயினும் தாமதம் செய்யாமல் கருணைவைத்துக் காத்தருளவேண்டும், இந்தவேளை நீர் எங்களைக் காத்தருள் செய்யாவிட்டால் இப்பொழுதே நாங்களும் முன் மாண்டவர்கள்போல் மாண்டுபோவது திண்ணம் ; பிறை அணிந்த பெருங்கருணைக் கடலே! என்று பிரார்த்திக்கையில் கற்பகப்பூமாலை சூடிய கடவுளரும் கலங்கி முறையிட்டார்கள். முறையிடலும் திருவுளம் இரங்கித் தேவர்களே! நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம் என்று அநுக்கிரகஞ் செய்து தாம் வீற்றிருந்தபடியே திருவுளத்திற் சிந்தைசெய்து தமது அருமந்த மலர்க்கையை நீட்ட உடனே அக்கினிச்சுவாலை வீசும் அந்தவிஷம் செந்தாமரைப் பூவின்மேல் ஒரு கருவண்டு வந்து தங்கியதுபோல வந்து தங்கி அக்கடவுள் அருட்பார்வையால் கடுகளவாய் உருண்டு திரண்டு இருந்தது. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் பிரம விஷ்ணு முதலிய பெரியதேவர்களும் எண்ணிறந்த அசுரர்களும் மற்றும் சராசரப்பொருள்களும் நடுங்கும்படி எங்கும் பரவிவந்த அந்த விஷத்தின் உக்கிரம் தணிந்து தமது சீபாத கமலங்களில் அடங்கி ஒடுங்கும் மெய்யன்பருடைய மனம்போல் செந்தாமரை மலர்க்கையில் அடங்கி ஒடுங்கச்செய்தருளிய எம்பெருமான் மகிமையை எடுத்துச்சொல்ல எவராலமுடியும்? தமது திருவடித் தொண்டுசெய்யும் செந்தமிழ் முனிவராகிய அகஸ்திய முனிவர் நினைப்பதற்குமுன் கடலனைத்தும் அவர் உள்ளங்கையிலே ஒரு உளுந்து அளவாக உருண்டு திரண்டு ஒடுங்கியது என்றால் அந்தக்கடலிலதோன்றிய பெருவிஷம் எம்பெருமான் பொன்மலர்க் கரத்தில் அடங்கி ஒடுங்கிற்று என்று சொல்வது அவன் பெருமைக்கு ஒரு பெருமையாமோ! அணுவளவேனும் ஆகமாட்டாது. இவ்வாறு சிவபெருமானுடைய செந்தாமரை மலர்க்கைமேல் திரண்டு உருண்டு விளங்கும் விஷத்தைக்காணுந்தோறும் துடிதுடிக்கும் தேவர்களை அந்தச்சிவபெருமான் பரிந்துநோக்கிப் புன்னகைசெய்து தேவர்களே! எமது கைமேல் இருக்கும் இந்த விஷத்தை யாம் உண்ணலாமோ? அல்லது தூரமாக எறிந்துவிடலாமோ? உங்கள் கருத்து என்ன? சொல்லுங்கள், என்று திருவாய்மலர்ந்தருளக்கேட்டு அந்தத் தேவர்கள் எல்லாரும் ஊமைபோல ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மௌனமாய் இருந்ததனால் தமது இடப்பக்கத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உமையவளைநோக்கிப் பெண்மணியே! இந்தக்கொடியவிஷமானது சகல லோகங்களையும் சாம்பலாக்கிவிட்டது. இனி உன்

அருட்பாரவையால் அமுதம ஆய்விடும் யாம உட்கொண்டால் எம்மை ஒனறுஞ் செய்யமாட்டாது. உன் கருததெனன வென எலலா உயிாக ளேயும பெருது பெறறெடுதத உலகமாதாவாகிய அநத உமையவள் அந த உயிர்கள்மேல வைத்திருககும பெருங கருணைததிறததிஞலும் எண குணஞகிய தன்மணுளனமேல வைததிருககும அனபிஞலும செநதா மரை மலாபோல் விளஙகும் திருமுகததை ஒருபக்கம சாயவைததுச் செ மபவளககைமேல விளஙகும அந்த ஆலகாலவிஷததை உறறுபபார்தத னள். பாராததவுடன அநத விஷத்தை எம்பெருமாஞகிய சிவபெருமான் அஙகு அலறிநினற எளிய தேவாகள்மேல கடாக்ஷமவைததுச் சகலலோ கமும பிழைக்கும்படி திருவமுது செய்தருளிஞா.

அபபோது பிரமதேவன சிவபெருமானுடைய அருமந்தகண்டத் தினிடமாக அந்தவிஷம இறங்குவதைக்கணடு திருமாலேநோக்கித் திரு மாலே! இந்தவிஷம் நமபெருமானுடைய ஸ்ரீகணடததிற்கு ஓா அற்புத பூஷணமபோல் அழகுசெய்து தேவாகளுடைய பததினிமாாகள் கழு ததிலவிளஙகும மஙகல சூததிரததைக காபபாறறியது பாராய எனறு சொலலினன. தேவாசுராகள் எலலாரும சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீக ணடமாகிய செவ்வானததில காளகூடம என்னும காாமேகம் தோன்ற ககணடு வாட்டமநீஙகித தழைககும பயிாபோல தழைததுக் கடலில மடைபெருகிஞறபோல் பேரனபுகொணடு மழுப்படையானே! ஜய ஜய போறறி என்று ஆரவாரஞ் செய்தாாகள். நாராயணன் முதலானவர் களும் களிப்புறுவதைக்கணடு சிவபெருமான அவ்விஷத்தைக் கண்ட ததினிடமாக நிலைபெறறுவிளஙக நிறுததிஞர். எவராஞலும தாம் உண் பது அமுதமே ஆயினும் வாயிலேயாவது அல்லது வயிற்றிலேயாவது அடக்ககக்கூடுமே யன்றிக கணடததினிடமாக அடக்ககக்கூடுமோ, கூடா தே. திரிபுரஙகளைச் சிரிதது எரிததருளிய சிவபெருமான் இவ்வண்ணம் சகலலோகங்களையும் தகிததுச் சாமபலாககிய ஆலகால விஷத்தைக் கண் டததினிடமாக நிலைபெற நிறுததிஞர், எனின எண்குணங்களை யுடைய அந்தககடவுள மகிமை எனபோலிகளால் எடுத்துசசொல்லுந் தனமை யதோ? சொல்லில அடங்காது. ஸ்ரீகண்டத்தினிடமாக நிறுத்தப்பட்ட காளகூட விஷததைக் கணடு பிரமவிஷ்ணுக்களும், சுராசுரர்களும், முனி வாகளும், மனக்கவலை தீாந்து மகிழசசி அடைந்து அஞசலிசெய்து அந் தக்கரண சுத்தியுடன் நீலகண்டனே ! சரணம. எணகுண முடையவனே ! சரணம். மூலகாரணனே ! சரணம். மார்க்கணடேயர் பொருட்டு யமனை

யுதைத்தருளிய மலரடி யுடையானே ! சரணம். இந்த நாள் அடியேங் களை ஆலகால விஷந்திற்கு இரையாகாதபடி பாதுகாத்தருளியவனே ! சரணம். பார்வதிபாகனே ! சரணம், என்று துதிசெய்யச் சிவபெருமா ன் திருவருள்சுரந்து உங்களுக்குவேண்டும் இடம் அளித்தோம் இனித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதுண்டு மரணபயமில்லாமல் வாழ்ந்தி ருங்கள் என்று திருவுளம் பற்றுதலும் திருமால் முதலானவர்கள் பின் னும் வேண்டுகின்றார்கள் சந்திரசேகரனே ! உமது திருவடியில் இடை யறாதொழுகும் பத்தியை அடியேங்களுக்குப் பாலித்தருளவேண்டும் என் று வேண்டுகையில் அங்ஙனம் ஆகுக என்று விடைகொடுத்தருளப்பணிந் து விடைபெற்றுக் கொண்டு மீண்டு யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து நம்மை இரட்சிக்கும்பொருட்டு நமதுவேண்டுகோளால் நம்பெருமான் ஆலகா லவிஷத்தை அமுதுகொண் டருளினன். இந்தப்பதினாலும்படி பூலோ கத்தில் எவ்விடத்திலே சிவபூசை செய்யலாம் என்று சிந்தித்து தீர்த்தவிசேஷம் தலவிசேஷம் மூர்த்திவிசேஷங்களில் மிகச் சிறந்துவி ளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தில் செய்வோமானால் அந்த நகரம் நமது அளவில்லாத பாவங்களைச் சூரியன்முன் பனிபோல்போக்கிவிடும், என்று துணிந்து காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து தங்கள் உயிரை க்காத்தருளிய மணிகண்டத்தினிடத்து மாறாதுவைத்த விசுவாச த்தினால் மணிகண்டேசன் என்னும் திருநாமம் பூண்டுவிளங்கும் சிவலி ங்கமூர்த்தியைப் புண்ணியகோடீசத்தின் மேற்றிசையில் பிரதிஷ்டை செய்து நேசித்துப் பூசித்து மாசுநீங்கி இடம்பெற்று மந்தரகிரியை நாட்டி வாசுகியைப்பூட்டித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடு த்துக் கூட்டங்கூடி மகிழ்ந்துண்டு அசுரர்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டுச் சாவாதிருக்கப்பெற்றார்கள்.

இப்பால் அந்த மணிகண்டேசம் என்னும் தலத்தில் வாசுகி தன் குற் றமதீரும்படி அனந்த தீர்த்தம் என்னும் ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கி அதில் முழுகி அந்தத்தீர்த்தக்கரையில் பணாமணீசனைப் பிரதிஷ்டைசெய்து தன் பணமுடிகளில் விளங்கும் மாணிக்கங்களால் அருச்சனைசெய்து இப்பா ரவிந்தத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானே ! அண்டரண்ட சரா சரங்களை அழிக்கவந்த ஆலகாலவிஷத்தை அமுதுசெய்தவனே ! அடியே ன்செய்த அபசாரங்களைப் பொறுத்தருளாய் என்று தனக்குவேண்டும் வரங்களையும் பெற்றுச்சென்றனன். மேலும் அந்தமணிகண்டேசனை வண ங்கி வாழ்ந்தி எண்ணிறந்தவர்கள் இகபரசுகம் அடைந்தார்கள்.

மணிகண்டேசன் மலரடிபோற்றி.
பணாமணீசன் பதமலர்போற்றி.

ஆறுவது.

சார்ந்தாசயப்படலம்.

சதானந்தச் செல்வராகிய தபசிகளே! மணிகண்டீச்சரத்தின் மகி மைசொன்னோம். இப்பால பிரமாணிக்கம செய்து பெருந்துன்பப்பட்டு வந்தடைந்த வியாசமுனிவன அந்த மணிகண்டீச்சரத்தின தென்மேற் குத்திசையில் பூசைசெய்து பேறுபெற்ற சாரந்தாசயப்பெருமான் சரித் திரம் சொலவோம, சாந்தமாய்க கேளுஙகள் என்று சூதமாமுனிவாசொ லலததொடஙகினர்.

பராசரரிஷி தவஞ்செய்து பெற்ற வரத்தால் பூமியில் தோன்றி நான்குவேதஙகளையும், பதினெண புராணங்களையும், மற்றும் நூலகளையும் வகுததல் செயது மாட்சிமை பெற்று விளஙகும எமது குருமூர்த்தியா கிய வியாசமுனிவா பூரவம பாவததிற்கேதுவாகிய கலியுகம் வருவதற் குபபயந்து, நடுநடுஙகி, இநதப்பூமண்டலத்தில எஙகேபோய் வசிககலாம், என்று எண்ணித்துணிந்து, கஙகைநதி சூழ்நத காசிப்பட்டணததிற்குப் போய அருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவ்விடத்தில் வசிககும் முனிவாகள எலலாரும் அவா பாததைதைபபணிந்து, அடியேஙகளுக்கு வேதாந்தப்பொருளை உள்ளங்கை நெலலிககனிபோல விளஙக உரைத்த ருள வேண்டும என்று வேண்டுகையில், இருவினையாகிய கொடிய பகை வரைக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டிருக்கும அந்த வியாசமுனிவர் தம்மை வினவிய முனிவர்களுக்கு மனு, அத்திரி, அவிரிதம், விட்டுணு, யாஞ் ஞயவற்கியம், உசனம், ஆஙகீரசம், யமம, ஆபததமபம், சமவர்ததம், காத் தியாயனம், பிரகற்பதி, பராசரம், வியாசம், சஙகலிதம, கௌதமம், சா தானமம், வசிட்டம் என்னும் பதினெட்டு ஸமிருதிகளும், மச்சியம், கூர் மம், வராகம், வாமனம், பிரமம், வைணவம, பாகவதம், சைவம், இலி ஙகம், பௌடிகம், நாரதீயம், காருடம், பிரமகைவர்த்தம், காந்தம், மார்க் கண்டேயம், ஆக்கினேயம் பிரமாணடம, பதுமம் என்னும் பதினெண் புராணங்களும், இருக்கு,யசுர், சாமம, அதர்வணம் என்னும் நான்குவேத ஙகளும், மந்திரம, வியாகரணம், நிகணடு, சந்தோபிசிதம, நிருத்தம், சோ திடம் என்னும் ஆறு அஙகஙகளும், சிவபூசைக்குரிய பூரவ நியாயநூல் சிவானந்தமுத்திக்குரிய உத்தரநியாயநூல் என்னும இருவகை நியாயநூல் களும், ஆயுளவேதம், கந்தருவவேதம, தனுர்வேதங்களுடன அருத்தநூல் களும ஆகிய இவைகளால் கூறப்படும் பரம்பொருளின உண்மை இது இது என்று தனித்தனியேவிளங்க, விரித்துச்சொலலக்கேட்டு அந்தமுனி

வாகள் வியாசமுனிவரோ! எங்கள மனம் நிலைபெறும்படி ஒருவார்த்தை யினுலே சுருதியின முடிபு இதுதான எனறு தொகுததுசசொலலவே ணடுமென்று பிராாத்திக்க, அபபோது மருள்கொண்டு மயஙகிய மனத துடன் வியாசமுனிவன முனசொன்னதறகு நோவிரோதமாகச சிறிதும் அஞ்சாமல தபசிகாள்! வேதாகமபுராணஙகளைப பலமுறை பாராயணம் செய்தாலும், நாராயணனே பரபபிரமம் என்றுதெளியப்படும். வேதததி ற்கு மேறபட்ட நூலும் இலலை ஞானிகள் தியானம செயயும் அநத நாராயணனுக்கு மேறபட்ட தெயவமுமிலலை. இதுவே சகலவேதாகம புராண சாஸ்திர சமமதம் எனறு அறிக. இது "சத்தியம் சத்தியம்" என்று கை எடுதது நினறு கூறினன. இதைக கேட்ட முனிவாகள் திடுககிட்டுப பயநது, இந்த வசனம் வேதவசனத்திறகு நே. விரோதம. நமபோலிகள் ஒததுககொள்ளத தககதனறு. எனன காரணததால இவா இப்படிச சொல்லுகிறுா என்று தமககுள நினைநது, வியாசமுனிய னைபபாாத்து, வியாசமுனிவரோ! நீா இபபோது சொலலியது வேதாகம புராண சாஸதிர சம்மதமென்பது சத்தியமானுல், இநதக் காசிவிஸ்வ நாதா் சநநிதானத்தில கையெடுத்துச் சொல்லவேணடுமென ஆ! ஆ! அபபடியே சொலலுகிறேன் என்று அநதமுனிவருடன விஸ்வநாதா சந்நி தானத்திற்சென்று எதிாநின்று சிறிதும்பயப்படாமல் கைதூககி "நாராய ணனே பரபபிரமம நாராயணனே பரபபிரமம் நாராயணனே பரபபிர மம்" என்று முக்காலும் மொழிநதனன். ஐயோ! பல ஞானநூலகளைநிர மபக்கறறுணாநதாலும, சிவபெருமான திருவருளில் நினை அளவும்பெறு தூழலும் அசடாகளுக்கு ஆணவம்அழியுமோ? போலிஅறிவாகளு மோ னறி அறியாமையாய முடியும அஞ்ஞானத்தினுல அநத வியாசமுனிவன் அவ்வாறு சொல்லககேட்டும, மாசிலலாத எந்நாமமும "சிவநாமமே" எனறுவேதஙகள் முறையிடுவதினுல, எம்பெருமான திருவுளததில்முனிவு கொளளாமலசுகந்த பரிமளபுஷ்பம சூடியகூநதலையுடைய பாா்வதிதேவி யாருடன் மகிழவுறறிருநதனா. இபபால் வியாசமுனிவனுடைய அநுசித மானசெய்கையைககணடு, நந்திதேவா வெகுணடு, அவ்வியாசன எடுதத கைகள் கம்பிககாமல ஸதம்பிககும்படி சபிகக, அதனுல நீட்டியகைகளை மடக்கமுடியாமல் கருங்கற்றுணபோல அசைவறநினறுவிட்டான சிவ பெருமான்சந்நிதானததில் விளஙகும்துவஜஸதம்பம்போல நினறநிலையில், வியாசமுனிவன மனவருத்தமடைநது, நாராயணமூர்த்தியின் பாதாரவி நதஙகளைத தியானிக்கையில், அந்த நாராயணமூர்த்தி பிரசன்னமாகி, வியாசமுனியே! நீ யென்னகாரியம்செய்துவிட்டாய்? என்னையும் கெடு த்தாய். வேதஙகளையெல்லாம் சிக்கறுத்துச் சீரபடுத்தி அவற்றின் உண்

மைபபொருளை உணாந்த நீ ஐயோ! இந்தப பிராந்தி எஙகே பெறற ஊை சொலலாய்? மககளை, மனைவியரை, மறறையரைச் சிறுதுருமபிலும் கடையாகத துறநதவாகளாகிய பெரியோாகள், எந்நாளும் தியானிக்கும் பரமபொருள சிவபெருமான் எனறு வேதாகமங்களள எல்லாம் முறையி டும். யாஙகள எல்லாம அவன பாததியானம செய்யும்பசுக்கள.

நராகளைக் காததலால அரசன் நரபதி எனறு சொல்லப்படுவது போல, பசுககளாகிய எம்மைபபாதுகாததலால் அபபரமன பசுபதி என றுசொலலப்படுவன. அந்தப பசுபதி அருளைப பெறறிருத்தலால பசுக்க ளும பூசிககபபடும பொருளாம எனறு சிலநூலகள் சொலலும உணமை யால் அவன அருள பெற்றுப பசுககளாகிய நாஙகளும பூசிககப படுகி றேம. இதனை நனறுகத தெரிநதுகொள். பசுபதியே பரப்பிரமம் என்று பரமசாதுககள் கொண்டகருததை நீ அறிநதிலேபோலும் ஆண வத்தால அகஙகாரம அடைநத அறிவிலி! பயிததியககாரா! நீ பிழைக்க வேண்டிருல என் வாாதததையை உணமையாக உன உள்ளத்தில வை. இந்திரன யாகாதிபதி, பிரமதேவன வேதத்திறகு அதிபதி, நான தேவே நதிரலோக முதலிய சகல லோகஙகளுககும அதிபதி. எனக்கோ அந்த ச சதிபதியாகிய பசுபதியே அதிபதி, அகில லோக நாயகனுகிய அவனு க்கு மேலான அதிபதி இலலை. அகிலலோகமும அவன ஆணைவழி நடக் கும. அவனே எலலாவறறையும் படைத்துக காதது அழிபபவன. சகல சாஸதிர சமமதமும இதுவேயாம.

வானவா வாழத்தும்படி நான் வைகுண்டப் பதவி பெற்றதும், நான் முகன சததிய லோகம பெறறதும், மற்றைய தேவாகள் தங்கள் தஙகள் பதவிகளில மாறுது வாழந்திருபபதும், இடக்கரததில் ஒரு மானை ஏந்திய சிவபெருமானைப பூசிததததனுல உணடாகிய பேறுகளேயாம. அந்தச்சிவ பெருமானுடையசரணமே சரணுக அடை. இப்படிப்பட்ட மதிமயக்கத் தை விட்டுவிடு, வேணிமுடியுடைய வியாசனே! “தான்கெட்டதும் அல் லாமல் சந்திரபுஷ்கரிணியையும் கெடுததான்” எனபதுபோல, நீகெட்டுப் போனதலலாமல் பிறரையும்கெடுக்கின்றுய், எனறு சீறிச்சினந்து உரை த்தலும், அவ்விஷம்போலும் கடுஞ்சொறகளைக் கேடடு, வியாசமுனிவன் மறறையதேவாகளை எல்லாம்சிறுதுருமபாகமதிதது, ஒழித்துச், சிவானுக் கிரகததால ரிஷபவாகனததையுடைய சிவபெருமானே பரம் பொருள் என்று தனக்குள் ஐயம் திரிபு அறததெளிவுறறனன. தெளிவுற்ற பின்பு நிததியமான தபசிகளைபபாாததுப பிரமஞானிகளே! எனக்கு உண டான மதிமயககம் உஙகளுககும் உணடாயிற்றே? நான்கு வேதஙகளை

யும் கசட றக கற்றுணர்ந்தவர்களே! நீங்கள் ஒன்றும் தெரியாதவைகள் போல் எனனைக் கேட்ட காரணம யாது? சொல்லுங்கள். கருடவாகன ஞகிய கண்ணன் சகல லோக சொரூபி, ரிஷபவாகனஞகிய சிவபெருமா ேைன சகலலோக நாயகன, துளசிமாலை அணிந்த நாராயணன் யாகமா யிருப்பவன். பொனபோல் மலரும கொன்றைமாலை அணியும பரமசி வனே, அநத யாகத்திற்குத் தலைவன. முரன என்னும் அசுரனைக் கொன் ற திருமால் மாயை ஆய் எஙகும வியாபித்திருப்பவன. திரிபுரதகனம் செய்தருளிய சிவபெருமானே, அநத மாயையை அடக்கி ஆளவல்லவன. நாராயணன மயில போலும சாயலையுடைய மடமகள் போலும். சத்துரு சம்மாரம் செய்தருளும கண்ணுதல் மூர்த்தியோ, அந்த மடமகளுக்கு, தக்க மணாளன் போலும் என்று சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணஙகள் எல்லாம பலமுறையும் முறையிடும. இவ்வண்ணம முறையிடுவதை எடுத்துக்கா ட்டி, மருளகொண்டு மயங்கிய என்புத்தியைத் தெளிவிக்காமல் இவ்வாறு திகைப்புறச் செய்தது உஙகளுக்கு அழகோ? சிவபெருமானைப்பூசித்துப் பேறு பெறாதவர்களுமுண்டோ? அநதச் சிவபெருமான எக்காலத்திலா யினும் எவ்விடத்திலாயினும் பிறரைப் பூசித்ததாகச சொல்லக்கேள்விப்ப ட்ட துண்டோ? ஆதலின நாம எல்லாரும் மருள் நீங்கி கவலை நீங்கி, அநதப்பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களையே ஆதாரமாக நம்பி, அடைக் கலம் அடைவோமென்று துணிந்து, விஸ்வநாதனைப் பணிந்து, செந்தாம ரைப்பூவில வீற்றிருக்கும சீதாபதியின திருமேனியில உள்ள வெள்ளை நிறத்தைமாற்றிக் கருநிறம கொடுத்திருப்பது கடலில கலந்து எழுந்து வந்த ஆலகாலவிஷத்தைக் கண்டத்தினிடமாக விளங்க உட்கொண்ட ருளியவரோ! உமது மகிமையை மதிக்கவல்லவர்யாவர்? திரிபுரஙகளைப் புன்னகை செய்து எரித்தருளினீர்! எமனை உதைத்து அழித்தருளினீர்! இலங்காதிபதியாகிய இராவணனை ஒருவிரல் நுனியால நெறு நெறு நெறு என்று நெரிய மிதித்தருளினீர்! மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் நீறு க்கினீர்! பிரம தேவனுடைய ஐந்து தலைகளில் ஒரு தலையை நகத்தால் கிள்ளி எறிந்தருளினீர்! தக்கன செய்த யாகத்தில் சூழ்ந்திருந்த தேவர்களை எல்லாம் சின்ன பின்னப்படுத்தினீர்! நரசிஙகத்தின தோலை உரித்துப் போர்வையாகப் போர்த்தருளினீர்! மீன் கண்ணைப் பறித்து அணிந்தருளி னீர். வாமனன் வலிமை மாய்த்தருளினீர்! ஆமை ஓட்டையும், வராகத்தின் தந்தத்தையும் அணிகலமாகப் பூண்டருளினீர்! அந்தகாசுரனையும், மாயா சுரனையும் சூலாயுதத்தில் கோத்தருளிய உமது பிரபாவஙகளை நாயினுங் கடையேனாகிய நான் என்ன வென்று சொல்லுவேன். அடியேன் அறி யாமையால் செய்த அபசாரத்தை உபசாரமாகக் கொண்டு பிழைக்க

செய்தருளுவாய் பெருங்கருணைப்பேராளா ! என்று கண்ணீர் பெருக நா தழும்பேறத்துதி செய்து, மெய்யன்பு மிகுந்து, தனக்குள் நெக்குற்று, இடிந்து, பசுவைவிட்டுப் பிரிந்த கன்றுபோல பதறிக் கதறித் தியங்கி, மயங்குகையில் கொன்றைச்சூடியாகிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து, வெள்ளிமலை நடந்து வருவதுபோல விளங்கி நடந்து வரும் ரிஷபவாகனத்தின் மேல் பார்வதியுடன் மகிழ்ந்தேறி, யானை முகமுடைய விநாயகக் கடவுளும், வடிவேல் முருகையனும், இரு பக்கங்களில் அணுகிவரவும், சக்கரபாணியாகிய திருமாலும் பிரமதேவனும், புண்ணிய ரூபமாக விளங்கும் திருவடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு இருபுடையும் நடந்து வரவும், தேவர்களெல்லாம் ஆகாயத்தில் திரண்டு கற்பகப் பூமாரி பெய்யவும், உருத்திர கன்னியர்கள் வெண்சாமரை எடுத்து வீசவும், சூதா மாகதர்கள் வீரப்பிரதாபங்களைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தவும், சடைமுடிமேல் இளஞ் சந்திரன் பிரகாசிக்கவும், பூதகணங்களுடன் பிரசன்னமாகித் திருவருள் சுரந்து, புன்னகை செய்து, வியாச முனிவனை நோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருளுவார், கேளாய் வியாசமுனியே ! இதோ பார், நமது சந்நிதானத்தில் பரப்பிரமம் என்று எவனை மதித்துப் பிரமாணிக்கம் செய்தாயோ, அவன் நமது பாதங்களைத் தாங்கி நிற்கின்றான். இதை அறியாமல் மடமையால் அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய். எமதுநிலையை உணராமல் மதாபிமானிகளாய் வாய்ப்பறை அடிக்கிறவர்கள் துன்பத்திற்கே ஆளாவார்கள். இடி நிந்தை செய்த வியாசமுனியே ! அந்த நாராயணன் எமது இடப்பாகத்தில் தோன்றினவன். பிரமன் வலப்பாகத்தில் வளர்ந்தவன். இவ்விருவரும் எம் அடியவர்களுக்கு அடியவராகிய புண்ணியவசத்தால் எம்பாலவீற்றிருக்கின்றார்கள். அதனறியும் கற்பாந்தங்களில் இலயமாகும் பிரமவிஷ்ணுக்கள் தலைகளை மாலையாகக்கோத்து எமது தலை, தோள், இடை, பாதங்களில் அணிந்துகொண்டிருப்பதைப் பார். மாண்டுபோன பலதேவர்கள் அஸ்திமாலைகளையும் பூண்டிருக்கின்றோம். இவ்வாறு அவர்கள் தலைகளையும் எலும்புகளையும், மாலையாகவும் பூஷணமாகவும் பூண்டிருக்கும் காரணம் யாது ? எனில், உன்னைப்போல் மதிகெட்டவர்களுக்கு மதி மயக்கம் போக்கவும், அத்தேவர்களுடைய அநித்தியத்தையும் எமது நித்தியத்துவத்தையும் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பிக்கவுமேயாம். வேத ரகசியத்தைத் தேர்ந்து தெளியும் பெரியோர்களில் மிகப்பெரியோனே ! நீ பலகாலும் சகலலோகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழித்தருளும் எம்மை வந்தனை வழிபாடுசெய்து முத்தி அடை என்று அவ்வியாசமுனிவனுடைய மருள் நீரப்போதிந்து மறைந்தருளினார்.

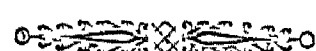
ஏகநாயகனாகிய சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியதைக்கேட்டு வியாசமுனிவன் திடுக்கிட்டுப் பயந்து, ஐயோ! நான் பாவியானேன், அநியாயமாய்க் கெட்டுப்போனேன், என்னகாரியஞ் செய்துவிட்டேன். இப்போது எனக்கு இந்த மடமை வந்தகாரணம் ஏதென்று சிந்தனைபண்ணிச் சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை ஒரு முகூர்த்தகாலம் தியானம்செய்து புகழ்பெற்று விளங்கும் இந்தக் காசிப்பட்டணத்தில் வீற்றிருக்கும் விசுவநாதசுவாமி எப்படிப்பட்ட பாவிகளுக்கும் அநுக்கிரகம்செய்து ஆட் கொண்டருளுவது சத்தியமே ஆயினும் தேவர்கள்கூட இங்கு வாழ்கிறவர்கள் மதிமயங்கும்படி அடிக்கடி இடையூறு செய்வார்கள் என்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆதலின் இவ்விடத்தில் வாசம்பண்ணுவது சரி அன்று கற்பமுடிவில் காணுமற்கழியும் காசிப்பட்டணத்தைப்பார்க்கிலும் சிதையாமல் சிறப்புற்றோங்கும் காஞ்சிமாநகரம் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிரியமானது அந்த நகரத்தில் வசிப்பவர்களுக்குக் காமாட்சிதேவி சமேதராகிய ஏகாம்பரநாதர் அருளால் யாதொரு இடையூறும் இல்லாமல், பரமானந்தபோகவீடும் எளிதில் கிடைக்கும். இதன்றியும் காசியில் இறக்க முத்தி; காஞ்சியை நினைக்கமுத்தி; என்னும் கட்டளையை எண்ணித்துணிந்து, மனமாசுதீர்ந்த வியாசமுனிவன் தன் மாணாக்கருடன் விரைந்து எங்கும் பெயர்பெற்றுவிளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, சிவகங்கையிலே ஸ்நானம் செய்து, வேத உருவாய் விளங்கும் ஒருமாவடியில் வீற்றிருக்கும் ஏகாம்பரநாதனைப் பூசித்து, மஞ்சள்நீர் நதிக்கு அருகே உள்ள மணிகண்டேச்சரத்திற்கு மேற்றிசையில் அல்லற்பட்டு அடுத்தவர்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்தருளும் சார்ந்தாசயப்பெருமானை ஸ்தாபித்து, ஆகமவிதிப்படி அருச்சனைசெய்து, மனம் குழைந்து துதிசெய்கையில், சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமான் திருவுளமகிழ்ந்து காட்சிகொடுத்தருளி, உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது? சொல், எனலும், வியாசமுனிவன் பேரன்பு கொண்டு பேசுகின்றான்: ஐயனே! அல்லற்பட்டு அலுத்துவந்து அடுத்த அடியேனுக்கு அடைக்கலம் அளித்தருளிய இந்தத் தெய்வீகலிங்கத்தை உலகத்தார் யாவரும் தரிசித்து உய்யவும், அவரவர்களுக்கு வேண்டும் வரம் அளித்தருளவும், கிருபைவைத்து அடியேனுக்கு உமது திருவடியில் மாறாதபத்தியைக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவ்வரங்களை எல்லாம் மகிழ்வுடன் கொடுத்தருளிப் பின்பு, சிவபெருமான் கடல்சூழ்ந்த உலகத்தார் கண்டு தொழுது கடைத்தேறும்பொருட்டுப் பார்வதிதேவியுடன் அந்தவியாச சாரந்தாசய தெய்வீகலிங்கத்தில் அந்தர்த்தானம் ஆனார்.

வேதாகமபுராண சாஸ்திரகலை ஞானக்கடலைக்கடந்து விளங்கும் கப்பலபோலும அநத வியாசமுனிவனே நீதி நெறிதபபி இவ்வணணம் யாவராலும, இகழப்பட்டான் எனில் ஐயோ' பலசாஸ்திரபுராணங்களில் சொல்லும பதாாதத லட்சணம் இனனதெனறு எள்ளளவேனும் உண ரும் திறம இலலாதவாகள் பிரமவிஷ்ணுககள் காணபதறகரிய கணணு தலமூாததியின யதாாதத சொரூபம இபபடிப்பட்டதெனறு கணடு தெ ளிவாாகளோ ? தினை அளவேனும கண்டு தெளியமாட்டாாகள். ஆதலி ன, காறறுள்ளபோதே தூற்றிகொளளவேணடும என்பதுபோல், மூச் சுள்ளபோதே மும்மலஙகளேயும தூற்றி, முததி அடையும் உபாயததை முயன்று தேடிக்கொளவதே பெறுதறகரியமானிட தேகததைப் பெற்ற தனும் பெறும பெருமபேறுஎனக.

சாாநதாசயபபெருமான் சரணமே சரணம்.

ஏழாவது.

சத்ததானப்படலம்.

அமல போதானநத அருந்தவசிகளே ! சகல சாஸ்திர சமபூரணரான வியாசமுனிவரை ஆட்கொணடருளிய சாாந்தாசயப்பெருமான சரித் திரம் சொன்னோம். இனியாவராலும்புகழப்படும் மஞ்சள் நீர் நதிகக ரையில் சததரிஷிகள் தவஞ் செயது எமதுபரமபிதாவே! உமக்கு நாங்கள் அஞ்சலி செய்கின்றோம, எனறு வந்தனைவழிபாடு செய்து வரம்பெ ற்ற சததானததின் மகிமையைச சொலவோம, மனம் வைததுக கே ணமின என்று சூதமாமுனிவா சொல்லத்தொடஙகினார்.

முன் ஒருகாலத்தில் அததிரிரிஷி, குச்சரிஷி, வசிஷ்டரிஷி, பிருகுரிஷி, கௌதம ரிஷி, காசிப ரிஷி, அங்கிரா ரிஷி, எனனும் ரிஷிகள் எழுவரும், இமயமலைச் சாரலில் அருநதவம் செய்யும் போது, பிரம தேவன் பிரசன் னமாகி, ரிஷிகளே! நீங்களவேண்டும்வரம் என்னசொல்லுஙகள்? எனலும், கிரணங்களால் இருளை வாரி உண்டு பிரகாசிககின்ற சூரியனைபபோல் விளஙகும அநத மகா ரிஷிகள எதிர் நினறு துதிசெய்து சொலலுகினறார் கள், சுவாமி ! பேரறி வுடையோர் பெறுதற்குரிய மோட்சானந்த பாக் கியததைப பெருது உழலும் சிற்றறி வுடையோர்களும் எளிதில் அடை யுமபடி போதிக்கும் உபாயத்தை அடியேங்களுக்கு உபதேசிததருளவே ண்டும் எனறு பிராாத்திகக, மலரவன் சநதிர சடாதாரியாகிய சிவபெரு

மானுடைய சீபாத கமலஙகளைத தியானித்து, அகப்பறறு புறபபறறு என்னும் இருவகைப பற்றுகளாகிய புகைவரை வெனறு, மனமாசில்லாமல் விளஙகும மாதவாகளே! பலநூலகளையும கசடறககற்றுந தெளியாதவர் களும பிறவிப பெருமபிணி தீாந்து பரகதி அடைவதறகு உபாயம் சொல்லுகிறேன கேளுஙகள். புணணியம எனபது ஒனறே ஆலகால விஷத்தை அமுதாககக்கொணடருளிய சிவபெருமான்திருவருளைககூட்டுவிககும், அந்தத் திருவருளால யாாக்கும் முததிச செலவஙகிடைககும். மேற்சொல்லிய புணணியமானது பதிபுணணியம் எனறும் பசுபுணணியம எனறும இருவகைபபடும். அவற்றுள், இஷ்டி முதலான பசுபுண்ணியஙகள் காலாந்தரங்களில கழிந்துபோகும. பதி புண்ணியமாகிய 'சிவபுண்ணியமோ எவ்வளவு காலஞ் சென்ருலும, வயிரமணிபோல அழியாமல விளங்கும். அப்படிபபட்ட சிவபுணணியமானது சிவலிஙகபபிரதிஷ்டை, சிவாாசனை, சிவததியானம், சிவதோததிரம, சிவபுராண காலக்ஷேபம் எனப் பலவகைபபடும. பலவகையுள, சிவலிஙகப்பிரதிஷ்டை செய்வது எதற்கும் ஏறறமாம். சிவபததபபிரதிஷ்டை செய்வதும அப்படியே சிறப்புள்ளதாம. இந்தச சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை சிவபததப பிரதிஷ்டை முதலியவைகளைச் சிவஸ்தலஙகளில் செய்தால் வரும் பிரயோசனம கோடிக்கு மேற்பட்டதாம. அந்தச்சிவஸ்தலஙகளிலும காஞ்சிததலத்தில் செய்தால அனந்தஙகோடி பலனும். காஞ்சியை நினைததால் காசியிலவாசம்பணணியபலன் உணடாம். காஞ்சிபுரியே சததபுரியினும் சிறநதது, கணடுகொளளுங்கள், எனறு கலைவாணி நாயகன சொலலியதைக் கருததிற கொண்டு, அந்த ரிஷிகள எழுவரும காஞ்சி க்ஷேததிரததை அடைந்து, அருள்மயமாகவிளஙகும் சிவகஙகையில் தீாத்தமாடி, ஏகாம்பர நாதர் திருவடிகளைத்தொழுது, மஞ்சள் நீாநதிக்கரையில் தங்கி, வியாசமுனிவன ஸ்தாபித்த சாரந்தாசயத்திற்குச் சமீபமாகத் தங்கள் தஙகள் பெயரால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணி, அன்புடனபூசைசெய்து, பச்சிலை ஆனாலும பழமபூ ஆனாலும் பறிததுப், பததியுடன் அருச்சனை செய்வோர்க்கு, இகபர சுகம் கொடுத்தருளும் இறைவனே சரணம்! மூன்று உலகததிறகும ஒரு முதல்வனே சரணம்! காமாக்ஷிதேவியின திருமுலைததழும்புடையானே சரணம! அன்பாக்கு அன்பனே சரணம! எனறு துதிசெய்கையில், சிவபெருமான பிரசன்னமாகி அநத ரிஷிகள் எழுவரையும் பாாத்து ரிஷிகளே! நீஙகள் எழுவரும் எமது கட்டளையின்படி வைவச்சுதமனு அநதரத்தில் எழுமுனிவராய் இருஙகள். அநத வைவசசுதமனு அநதரததின் முடிவில் அழிவிலலாத முத்திசசெல்வததை உஙகளுக்குக் கொடுததருளகின்ருேம. மேலும் நீங்கள பூசிதத இந்த 'எழுலிங்கதரிசனம் செ

பவர்களுக்கு இம்மை மறுமை இன்பங்களைக்கொடுக்கின்றோம் என்று வரங்கொடுத்தருளி, அந்தலிங்கங்களின் இடமாக அந்தாத்தானம் ஆனா. இருவினைதீர்த்து ஒரு சுகம அளிக்கும் சத்ததானத்தில் வணங்கப்பெற்ற வாகள ஊழ்வினைதீர்ந்து, தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமான திருவடி நிழலிற்சேர்ந்து இறுமாந்து, எப்பொழுதும ஒருதன்மையராய் வாழ்ந் திருப்பாாகள.

சத்ததானேசர்தாணமலாபோற்றி.

எட்டாவது.

பராசரேசப்படலம்.

ஐம்புலன்களை அடக்கி ஆளும் திறம் உள்ள அந்தணர்களே! தரும மெல்லாம தங்குவதற்கு இடமாகிய சத்ததானத்தின பெருமைசொன் னோம. இப்பால சத்திமகாரிஷி புத்திரராய் அசுராகளை அழிவுசெய்த பராசரரிஷி பூசைபண்ணிய பராசரேசத்தின மகிமைசொல்லுவோம். பரிந்து கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவா சொல்லத்தொடங்கினா.

ஐம்புலன்களின் வழிசெல்லும் அவாவை அறுத்தவராகிய வசிஷ்டமகாரிஷிக்குச சத்திரிஷிமுதலான நூறுபுத்திரா பிறந்து, வேதசாஸ்திர விசாரணையில பிரமதேவனுக்கு ஒப்பாகி வாழ்ந்திருக்குங்காலத்திலே, விசுவாமித்திர முனிவன் திரிபுரங்களைசசிரித்து எரித்தவராகிய சிவபெருமானைப்பூசித்துத திருவருள்பெற்றுச சிறப்படைந்து, வசிஷ்டமுனிவருடன் பகைத்து, அவாவமிசத்தை நாசமாக்க நினைத்து, இராஜகுலத்திற்பிறந்து வசிஷ்டர்சாபத்தால் அசுரனாகி, ஆனமகோடிகளை அலைவுசெய்து உண்ணும் சுதாசனன் எனனும அசுரனை அழைத்து அனுப்ப, மகா பாவியாகிய அந்தச் சுதாசனன் எனபவன் விரைந்து சென்று சத்திமுதலான வசிஷ்ட குமாரர் நூறுபெயரையும் வாரிச சுருட்டி வாயிற் போட்டுக் கொண்டான். வசிஷ்டரும அவர் பத்தினியாகிய அருந்ததியும் அதைக் கேள்விப் பட்டுத் துயரம் அடைந்து அழுது புலமபி ஆற்றாமையால் மலைமேல் ஏறிப் பூமியில் விழுந்து இறந்துபோக எண்ணித் துணிந்து பூமியில விழவே, பூமிதேவி மனந் தளர்ந்து அவ்விருவரும மாணடுபோகாதபடி மலாபோல் தாங்கிப் பிழைத்திருக்கச் செய்தனள். அதனால் அவ்விருவரும் மலைமேல ஏறி மண்மேல் விழுந்தும் மாய்ந்து போகாமல் ஆயாசந்தீர்ந்து ஏக்கம் அடைந்து அருமந்த புத்திரசோகத்தால் துன்

பக்கடலின் கணைகாலுமல சோாவடையும்போது மாணடுபோன நூடு
மைந்தாகளில மூததவனுகிய சததிமுனி பத்தினியாகிய அதிாசநதி என
பவள தன மணவாளன மாணடுபோனதைக கேளவிபபடடுப் பிரலா
பிததுக கருபபங கொணடிருககும தன வயிறறினமேல கைகள் சிவந்து
போக அடிததுககொணடு பூமியிலவிழுந்து கட கடவென்று புரணடு
புலமபுவதை வசிஷ்டாகணடு அட பாவாய்' ஆ ஆ! எனனகாரியம செய்
கின்ருய? ஐயோ! கெட்டேன. என சநததி விருததிக்கு இடமாகிய வயிற
றினமேல அடிததுககொணடு என வமசததைக கருவறுக்கப பாாககின்
ருய. எனறு அலறும மாமனுா சொல்லுககுபபயந்து சும்மா இருந்தனள்.
அவள் கையால மோதி அடிததுக்கொணடபோது காபபம கலஙகியப
டியால் கருபபையில உள்ள சிசுவானது வருநதிககனிவாய திறந்து
அழுகுரல ஓசையை அநதமுனிவா கேளவிபபட்டு, இந்த அழுகு
ரல ஓசை யாருடையது? எனறு தமககுள நினைததுககொண டிருககு
ம்போது அவ்விடததில சேஷ சயனன ஆகிய திருமால பிரததியட்
சமாகிக் கேளீா வசிஷடரோ' உமது வமிசம பெருகவும் வானவா வாழ
வும் அசுராகுலம் அழியவும உமது குமாரனுகிய சததிககு ஒரு புததி
ரன் பிறபபான. அவன பாாவதி பாகனுகிய சிவபெருமானுககுச சிற
ந்த பததன் ஆவான. மேலும அவன பல நூலகளையும கசடறககறறுத
தெளிநது எம்மைப்போல் பிரககியாதியுடன வாழந்திருபபான. அவன
காலதாமதம இலலாமல் இபபொழுதே அவதாரம செயவதைக் காண்
பீா் என்று மறைநதுபோதலும, வசிஷடமுனிவா மனககவலை திாந்து
அருந்ததியுடன ஆனந்தம் அடைநதிருககுமபோது, தருமஙகள் தழை
ககவும் உலகமெலலாம உயயவும அநதச் சத்திமுனி பத்தினியாகிய
அதிாசநதி வயிறறில பராசரமுனிவா அவதாரம ஆயினா். உடனே இரா
க்ஷதா வசிக்கும் இடமெல்லாம் இரத்தமழை பெய்தது. வசிஷ்டமுனி
வர் பரமசந்தோஷம் அடைநது தமது பேரனுக்குச சாதகா்மம, நாம
கரணம், சௌளம், அன்னப் பிராசனம், முதலிய சடங்குகள் அனைத்தும
விதிப்படி செயதனர். இபபால பராசரமுனிவன வளாபிறைபோல அறி
வுடன் வளரும் நாளில ஒருநாள் தன தாயமடிமேல் தஙகியிருநது தா
யைப்பாாதது, எனனைப் பெறறெடுதத தாயே' நீ மங்கலசூததிரம இல
லாமல் இருககின்ருய், என பிதா எஙகே? என, மகனே! உன் பிதாவைச
சுதாசனன என்னும அசுரன் ஒருவன கொன்று தின்றுவிட்டான. என்று
மனஙகசிநது வாய்விடடழுது அழுத கண்ணீரால் தன் மடிமீதிருக்கும்
பிள்ளைததிருமேனியைக குளிபபாட்டுமபோது அந்த அழுகுரல ஓசை
யைக்கேடடு, ஆசிரமததின அருகே உள்ள ரிஷிபததினிகளும ரிஷிகளும
அருந்ததியுடன் வசிஷ்டரும் கூட்டமாகச் சூழ்நது புலம்பிப் பிரலாபிக்கிற

தைக்கண்டு, முனிவருக்குள் சிங்கக்குட்டிபோன்ற பராசர முனிவன், பெரியோர்களே! நீங்கள் அழவேண்டாம், சூலபாணியாகிய சிவபெருமான் திருவருளால் நான் இப்பொழுதே உலகங்களை எல்லாம் உண்டு விடுகிறேன். என்று கோபங்கொண்டு சொன்னதைக்கேட்டு, வசிஷ்டர் அப்பனே! உலகம் என்னசெய்தது? உன் பிதாவைக்கொன்ற கொடிய அரக்கர்குலத்தை நாசமாக்கும்பொருட்டுச் சிவபூசை செய். என்று சொல்லப் பராசரமுனிவன் அந்த வசிஷ்டரைநோக்கிப் பூலோகத்தில் சிவபூசை செய்வதற்கு யோக்கியமான ஸ்தலம் இது என்று சாஸ்திரசம்மதமாகச் சொல்லவேண்டும் எனச் சொல்லுகிறார்.

அப்பா! பராசரா! நீ கேட்டகேள்வி மிகவும் உசிதமானது. சிவபூசைசெய்து வேண்டும் வரம் பெறுவதற்கு உரியஸ்தலம் யாது? எனில் தேவர்கள் திரண்டுபோற்றும் முற்றங்களிலும், நடன சாலைகளிலும் சபாமண்டபங்களிலும், எக்காலத்தும் மங்கலவாத்திய ஓசைகள் இடையறாமல் முழங்கும் காஞ்சிமாநகரமேயாம். அந்தக் காஞ்சிமாநகரம் தேவர்களும், மனிதர்களும், மற்றையவர்களும், முனிவர்களும், என் உள்ளிட்டாரும், பெறுதற்கரிய பேறுபெற்று நேசிக்கும் தன்மை உள்ளது. அது அல்லாமல் எவரானாலும் இறந்துபோகும் வேளையில் தன்னை நினைப்பாரானால், அவர்களுக்கு உடனே முத்தி இன்பம் தருவதும் ஆகும். எண்ணித்தொலையாத பாவம் செய்தவர்கள் ஆனாலும் அந்தக் காஞ்சிமண்டலத்தில் ஒருநாள் வாசஞ்செய்யப் பெறுவார்களானால், அவர்களுக்கு மனம் வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டாத சிவபெருமான் திருவருளைக்கிடைப்பிக்கும் என்றால், உன்னைப்போன்ற உத்தமர்களுக்கு உண்டாகும் பலன்சொல்ல வேண்டுமோ? அந்த அற்புதத் தலத்திற்குப் போய்வருக என்றுசொல்லிய வசிஷ்ட முனிவருடைய பாதங்களைப்பணிந்து, தன்தாயாரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வந்து கம்பாநதியில் நீராடி, ஏகாம்பரநாதருடைய சீர்பாத கமலங்களைப் பணிந்து, மஞ்சள் நீர்நதிக்கரையில் விளங்கும் மணிகண்டேச்சரத்தின் வடமேற்குத் திசையில் வந்துசேர்ந்து, தன் பெயரால் பராசரலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து, பத்தியுடன் மலர்கொய்து, பூசைபண்ணி, நேசித்துத் துதிசெய்யும்போது, பொன்போல விளங்கும் ஜடாமுடியையுடைய சிவபெருமான் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் காட்சிகொடுத்தருளித் திருவருள்சுரந்து கேளாய் பராசரமுனியே! நீ அன்புடன் எம்மிடத்தில் வேண்டும் வரம் யாது? என்னத் தாழ்ந்து பணிந்து சுருதிமுறையாகத் துதிசெய்து வேண்டுகிறார். ரிஷபவாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளிய எமது பரமபிதாவே! என் தந்தையாகிய சக்திமுனிவனைத் தட்டாமல் வாயில்போட்டுக்கொ

ணட சண்டாளனுகிய அசுரனையும் அவன குலததையும அழிக்கும்திறம் கொடுததருளவேணடும. அன்றியும இநத இலிங்கததினிடமாக வீற்றி ருநது தரிசனம்செய்கினற யாவருக்கும கருணைசெய்யவேணடும எனறு பிராாததிககையில அனபனே! நீ எமமைபபூசிதத புணணிய வசததால் மூன் மாணடுபோன உன் தநதை, தன தமபிமாாகளுடன எமமை அடை யபபெற்று, இபபோது உன்னைபபாாகக ஆவல்கொணடு எமமுடன் இ தோ வந்திருககினமுன. இனி நீ அசுராகளைக கொலவதறகு ஒரு யாக ம்செய்து அந்த யாகததீயால அநத அசுராகளை நீறுககிவிடு. நாம உன் கோரிககையினபடி இநதத தலததில எபபோதும வீறறிருககினறேம. என்று திருவாய மலாநதருளி வேதததின உசசியில மறைநதருளினா.

இபபால பராசரரிஷி பரமேஸ்வா மூாததியின் திருவருளால ஒரு யாகம் செயது, அந்த யாகததீயினுல அநத அசுராகளைச சாமபலாககி விட்டுபபினபு அவ்விடததில வசிககும மகாரிஷகள் கோபநதணிக எனறு கூறிய இன சொல்லாற் கோபநதணிநது அவாகளுடன்கூடி மகிழநதி ருநதார்,

கேளீா சவுன காதி முனிவர்களே! நீர் ஆடப்பெற்றவாகளுக்கும, உட்கொணடவர்களுக்கும், கையால தீணடப பெறறவாகளுககும, சிவா னந்தபோக வீடுகொடுககுந் தன்மையுடன விளஙகும மஞசள நீா நதிக கரையில மாதவாகள வாழததி வணஙகுமபடியான சிவபெருமான சிற ந்து வீற்றிருககினற தலங்களினமகிமை இவ்வளவு எனறு சொலல எவ ரால் முடியும? சொலலில அடங்காதெனறு அறிக.

பராசரேசன பதமலா பொற்றி.

ஔபதாவது

ஆதிபதீசப்படலம்.

தபோநிதிகளே! அடி பருததிருக்கின்ற ஒரு மாமரததின நிழலில் இனிது வீற்றிருக்கும ஏகாமபர நாதா அமாநதருள் செயகின்ற பரா சரேசத்தின பெருமை சொன்னேம். இனி இருவினைப் பறறறு ஈடேறும பொருட்டுப் பூர்வம விஷ்ணு மூர்த்தியால் பூசிககபபட்ட பூஞ் சோலை சூழ்நத ஆதிபதீசசரததின மகிமை சொல்வோம. கேளுஙகள், எனறு சூதமாமுனிவா சொலலத தொடங்கினா.

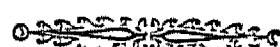
சரசுவதியானவள் பிரம தேவன் செய்யும் யாகததை அழிப்பேன் என்று எண்ணி ஒரு நதிருபங் கொணடு வநதபோது சிவபெருமான

கட்டளை யிட்டபடி திருமால் விரைந்து சென்று அந்த நதியைத்தடுக்க, அது திசைமாறி ஓடிய இடங்களில் எல்லாம் தானும் ஓடித்தடுத்தும் அடங்காமற் பெருகி அதி வேகத்துடன் அர்த்த ராத்திரியிலே யாவரும் அச்சப்படக் காஞ்சிமா நகரத்தின்மேற் கடுகிவருதலும், சங்கபாணியாகிய அந்தத் திருமால் மனங்கலங்கி, ஒரு பெரிய விளக்கொளியாகி, ஆதிமூலமே! என்று ஓலமிட்டழைத்த கஜேந்திரன் என்னும் யானையைக் காத்தருளிய வரதராஜப்பெருமாள் சந்நிதானத்திற்குச் சற்று மேற்கே ஆதிபதீசன் என்னும் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து, விதிப்படி பூசித்து வேண்டும் வரம் பெற்று, அந்த வெள்ளத்தைத் தடுத்து, பிரமா செய்த யாகத்தைக் காத்துச் சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி விளக்கொளிப் பெருமாள் என்னும் திருநாமமும் பெற்று, அவ்விடத்தே வீற்றிருந்தனன். இவ்வாறு செங்கண்மால் தொழுது போற்றிய ஆதிபதீச்சரத்தை அன்புடன் துதி செய்யப் பெற்றவர்கள் இம்மைக்கு வேண்டிய போகபோக்கியங்களையும், மறுமைக்குரிய மோட்சானந்தத்தையும், தப்பாமற் பெறுவார்கள்.

ஆதிபதீசன் அடியிணை போற்றி.

பத்தாவது

முத்தீசப் படலம்.

சடாமுடியுடைய தபசிகளே! துன்பந்தீர்த்து இன்பங் கொடுத்தருளும் ஆதிபதீசத்தின் பெருமை சொன்னோம். இனிப் பறவைகளுக்கெல்லாம் அரசனாகிய கருடன் பரவிப்பணிந்து பராக்கிரமம் படைத்த முத்தீசத்தின் மகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

காசிபரிஷிபத்தினிகளாகிய கத்துரு, சுபர்ணை என்னும் இருவரும் தங்கள் அழகை வியந்து நயந்து கொண்டாடினார்கள். தங்கள் அழகைப்பற்றித் தங்களைத் தாங்களே நெடுநேரம் புகழ்ந்து பேசி வாதுசெய்து, நம் இருவருள் அழகில் தோற்பவர் வெற்றிபெற்றவருக்கு அடிமையாய்ப் போகவேண்டும் என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த முனிவரிடத்திற் போய் எங்களில் கட்டழகியார்? என்று கேட்கக் கத்துருவே! நீதான் கட்டழகி என்று சொல்லுதலும் தலைசாய்ந்து நின்ற சுபர்ணையைச் சிறைப் படுத்தினாள். சிறைப்படுத்தவே சுபர்ணை அக்

காளே! என குற்றத்தை மன்னித்து என்னைச்சிறையிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்று வேண்டுதல் செய்ய, அட சுபருணே! சுவாக்கலோகத்திலே தேவாகள் காவலிலே இருக்கின்ற அமுதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பாயாகில உன சிறை விடுவிக்கப்படும். என்று சொல்லக்கேட்டு மதிமயங்கி மருண்டு தெளிந்து பினபு அருந்தவம் செயது, காசிபரிஷியின கருணையால கருடனைப் பெற்றெடுத்துக் கணகுளிரப் பாாத்து, நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லக்கேட்ட கருடன உடனே உக்கிரம கொண்டு எழுந்து தனதாயாாிடத்தில விடைபெறறுத திருமபி, அவள வருத்தத்தை ஒழிக்கும பொருட்டு விரைந்து பறந்து சுவாக்க லோகத்தில அமுதம இருக்கும் இடத்தை அணுகினன. அணுகவே அவ்விடத்தில அமுதத்தைக் காத்துக் கொண்டிருந்த தேவாகள எதிாத்துப போாசெய்ய அவாகளை அடித்துத் துரத்துதலும, அவாகளுக்கு உடந்தையாய வந்தெதிாத்த இந்திரனையும தன சிறகுகளிலிருந்து உண்டாரும சண்டமாருதத்தினுல பஞ்சு படும பாடு படுத்தி, அமுதம எடுத்துக் கொண்டு அதிவேகமாய வருகையில் வழிமடக்கிப போாசெயத திருமாலுடன இருபத்தொரு நாள வரையில சற்றுமிளைக்காமல தான ஒருவனே எதிா நின்று சண்டை செய்வதைக் கண்டு, திருமால மனமகிழ்ந்து கருடனைப்பாாத்துக் கருடா! உன வீரத்திறகு யான மகிழ்ந்தேன என்னிடம் உனக்கு வேண்டும வரம் கேள தருகின்றேன் என்று சொல்லக் கேட்டு, அந்தக் கருடனும கேளாய் திருமாலே! உன் தீரத்திறகு நானும மகிழ்ச்சி யடைந்தேன் உனக்கு வேண்டும வரம கேள் யான கொடுக்கின்றேன எனக்கேட்டு, மாயவன மனமகிழ்ந்து புள்ளரசே! நீ புனிதனும் சொன்னசொல தவறுதவனும் ஆனுல எனக்கு வாகனம் ஆகவேண்டும. அந்த வரத்தைக் கொடு எனக் கருடன அன்புடன அந்தவாாத்தையைக் கேட்டு, ஒரு முகூாத்தகாலம் எண்ணிப பெருமூச்சுவிட்டுச் சொன்ன சொல தவறல ஆகாது என்று தனக்குள் தீாமானித்து அப்படியே ஆகட்டும் என்று அந்தத திருமாலிடத்தில விடை பெறறுத் திருமபிக கத்துரு என்பவளிடத்தில அந்த அமுத கலசத்தைக் கொடுத்துப பினபு தனனை அலட்சியம பண்ணிய கத்துரு புத்திராாகிய சாப்பங்களின மேல கோபங கொண்டு, அவைகளைக் கொல்லநினைத்துக் காஞ்சிமா நகரத்தை அடைந்து ஆதிபதீசத்திறகு வடகிழக்கில தன தாயைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க முந்தி அநுக்கிரகம் செய்த முத்தீசனை விருமபித் துதி செயது வேண்டும் வரம பெற்றுத தன்னைக் கண்டவுடன பாம்புகளெல்லாம் பயந்து படம் எடுத்தாடாமல அடங்கி ஒடுங்கிச் சுருண்டு போகும்படி எங்கும உலாவிச் சுகித்து வாழ்ந்திருந்தான சந்திரனைத் தரித்திருக்கும சடைமுடியுடைய அகண்டபூரணன

ஆகிய சிவபெருமான் ஸ்ரீபாத கமலங்களை இடையறாமல் தியானிக்குந் தன்மையால் காமம் வெகுளிமயக்கம் என்னும் மூன்று பகைவரையும் வெட்டி எறிந்து மகிமைபெற்று விளங்கும் மாதவர்களே! அது அன்றியும் மன மாசுதீர்ந்து விளங்கும் ஏகாலியர் குலத்தில் திரு அவதாரம் செய்தருளிய திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் அவவிடத்தில் திருத்தொண்டுசெய்து முத்திபபேறுபெற்றார். மேலும் அந்த முத்தீசனை வந்தனைவழிபாடுசெய்து முத்திபெற்றவர்களின் தொகை சொல்ல யாரால் முடியும்?

முத்தீசன முளரித்தாளபோற்றி.

திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனார் செய்த திருத் தொண்டினை அரிய புராணங்களிற்சிறந்த பெரியபுராணத்திற் காண்க.

பதினோராவது

பஞ்ஞநதீச்சரப் படலம்.

மனமாசில்லாத மாதவர்களே! கார்எருமைகள் விழுந்து கலக்கப் பாலமணம்வீசும் தடாகத்தில் உள்ள வாளைமீன்கள் அந்த எருமைகளமேல் துள்ளிப்பாயும்படியான முத்தீசசரத்தின் பெருமை சொன்னோம். இனிப்பூஞ்சோலையிற் பெருகும் மதுவை உண்டுகளிக்கும் வண்டுகள் இந்திரனுடைய சபையில் உள்ள தேவர்கள் கேட்டு அதிசயிக்கும்படி கீதம் பாடும் பஞ்ஞநதீச்சரத்தின் மகிமைசொல்வோம். கேளுங்கள் என்று சூத மாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

சிவக்கக்காய்ச்சி உருக்கிய செம்பொன் குழம்பை எடுத்துப் பூசினாற்போல் பொலிந்து விளங்கும் திருமேனியை யுடைய முத்தீசனை வந்தனைவழிபாடுசெய்து பெற்றுக்கொண்ட வரத்தினால் கருடனானவன் பாம்புக்கூட்டங்களை யெல்லாம் அவமதித்து அழிக்கும் ஆண்மையைக் கண்டு, அந்தப் பாம்பின் கூட்டங்களும் சிவபெருமானை வந்தனை வழிபாடு செய்ய நினைத்து, மங்கல கீதவாத்தியங்கள் எப்போதும் தப்பாமல் முழங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, முழங்கும் அலைகளுடன் சுழித்து ஆகாயத்தை அளாவிப் பிரமதேவன்செய்த யாகத்தையழிக்கப் பெருங்கோபங் கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடிவந்த வேகவதிநதிக்கு வடதிசையில் உள்ள ஆதிபதீசத்திற்குத் தெற்கே துன்பநோய்கள் எல்லாம் தொ

லேயும்பொருட்டுப பஞ்ஞதரீச்சரனேப் பத்தியுடன் பிரதிஷ்டைசெய்து, ஆக கமவிதிபபடி அருச்சனேபண்ணி ரிஷபக்கொடியுடைய எமபெருமானே! உமது சிபாத கமலங்களேபபூசித்த புண்ணியததிஞல் கருடன அதி பராக்கிரமசாலியாகி அட்டகாசத துடன் எஙகளே வருததப படுத்துகின்முன. அதஞல நாஙகள பயநது உமமை அடைக்கலமாகவநது அடைந்தோம். அடியேஙகளுக்கு உம்மையன்றிவேறுதிககு இலலே. ஆதலின் அடியேஙகளே ககாததருளவேண்டும் எனறு பிராாததிககையில கணணுதற்கடவுள் கருணேகூாந்து அநதசசாபபஙகள எலலாவறறையும தமககுரிய ஆபரணமாக அணிநதுகொணடாா். அணிகலமாக அணிந்துகொணடமையால அரவங்கள் எலலாம் ஆண்மைமிகுந்து அஙகே சிவதரிசனம் செய்யவந்த திருமாலேத தாஙகிக்கொண்டுவந்த கருடனேப்பாாததுச சற்றும் அஞ்சாமல எனகருடா ! சுகமா? என்று கேடகததுணிநதன அனறுதொட்டு எனகருடா! சுகமா? என, இருககுமஇடததில இருநதாறசுகமேயாம எனஞும பழமொழி உலகததில வழஙகததலேபபட்டது. கொனறைப பூமாலேசூடிய எம்பெருமானேத் தஞசம் எனறு அடுததமையால சாபபஙகள் கொஞசமாயினும அஞசாமல் கருடனே நோககி என் கருடா ! சுகமாயிருககின்முயோ? என்று கேட்கததுணிநதன. ஆதலின அனபர்களே! நீஙகள் அற்பசகவாசம பண்ணுமல அறிவிற்சிறநத பெரியோரைத் துணேயாகவிருமபிப பெற்றுக்கொள்ளுஙகள. "பெரியாரைத் துணேகொள்" "பெரியாரைத துணேகொள" "பெரியாரைத துணேகொள்"

திருவெண்ணீறுபூசிய திருமேனியுடைய தபசிகளே! மலேபோலும் மதயானேயை யுரிததுப போாததவராகிய சிவபெருமான் செமபவளம் போற் சிவநதிருககும் தளிருடன ஓஙகிய பூஞ்சோலேசூழந்த பஞ்ஞதரீச்சரததிலே பார்வதிதேவியாருடன ஆன்மாககளுக்கு இனனருள்சுரநது இனிது வீறறிருககின்முா.

இந்தப பஞ்ஞதரீச்சரத்தின சரிததிரததைக் கற்றவாகளுக்குமகற்ருேர்சொலலக கேடடவாகளுககும பாமபுமுதலியவைகளால நேரிடும விஷநோய் ஒருபோதும் அணுகமாட்டாது.

பஞ்ஞதரீசன பதமலர்போற்றி.

பன்னிரண்டாவது

காயாரோகணப் படலம்.

பிரமஞ்ஞானிகளாகிய பெரியோர்களே! சங்குகள் வயிறு நொந்துவருந்தி அலறியீன்ற முத்துக்கள் சந்திரகாந்தி வீசி இருளை அழித்துத் தங்குவதற்கு இடம் ஆகிய செந்தாமரைத்தடஞ்சூழ்ந்த பஞ்சதீர்த்தங்களின் பெருமை சொன்னோம். இனிப் பலவாத்தியங்கள் இடையறாமல் முழங்கும் மணிமாட வீதிகளால் சூழப்பட்ட காஞ்சிமாநகரத்திற்கு உயிர்போற்சிறந்து விளங்கும் காயாரோகணத்தின் மகிமைசொல்வோம்கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஐம்புலன்களை அடக்கி ஆளுந்திறமுள்ள அறிஞர்களே! காலமானது காட்டை, கலை, முகூர்த்தம், பகல், இரவு, பட்சம், மாசம், ருது, வருஷம், யுகங்களாய்ப்பிரிந்து கழிந்துபோய்விடும். காலத்தின்முடிவில் எல்லாரும் இறந்துபோவார்கள். உலகத்தில்நிலைபெற்றிருக்கும்பொருள் ஒன்றாயினும் இல்லை. கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் ஆகிய சதுர்யுகங்களுக்கு வருஷம் நாற்பத்துமூன்று லட்சத்து இருபதினாயிரம். இந்தச்சதுர்யுகம் ஆயிரம் பிரமதேவனுக்கு ஒரு பகல், ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் பிரமகற்பம் என்றும் சொல்லப்படும். ஆயிரம் சதுர்யுகங்களே அந்த மூர்த்திக்கு ஒரு இராத்திரியாம். இப்படிப்பட்ட பகலும் இரவுங்கூடியது ஒருநாள். அந்நாள் முப்பதுகொண்டது ஒரு மாசம். அந்தமாசம் பன்னிரண்டுகொண்டது ஒரு வருஷம். பகல் வருஷம் ஐம்பது ஒரு பரார்த்தம். இராத்திரி வருஷம் ஐம்பது ஒரு பரார்த்தம். ஆக இரண்டுபரார்த்தமாய் முடியும் நூறுவருஷம் ஆய்விட்டால், வெள்ளிபோலவிளங்கும் இதழ்களை விரிய உடைத்து முடங்கிய கால்களையுடைய ஆண்வண்டுகள் இசைபாடும் பெண்வண்டுகளுடன் கூடி மதுபானஞ்செய்து மதுரகீதம்பாடுதற்கு இடமாகிய வெள்ளைத்தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் சரசுவதிக்கு நடனசாலைபோலும் நாவினிடமாக நான்குவேதங்களையும் இடையறாமல் பாராயணம் செய்துவரும் பிரமதேவனுக்கு அந்தியகாலமாம். அந்தப் பிரமகற்பாந்தகாலம் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு ஒருநாளாம். அந்தப்படி நூறுவருஷம் ஆய்விடுமானால், சூரியனுடைய பிரகாசம் குறைந்துபோகப் பெருஞ்சோதி வீசும் மிக்கவிலையும் தெய்வத்தன்மையும் உள்ள கவுத்துவம் என்னும் மாணிக்கம் விளங்கத் துளசிமாலை புரளும் திருமார்பினிடமாகத் திருமகள் விளையாடப் பெற்றிருக்கும் திருமாலுக்கும் ஒடுக்கமாம். பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் லயமாக வருங்காலத்தில்

எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான அவ்விருவரையும உறபத்தி யாக்கிய படியே ஒடுங்கச்செய்து, தமது திருமேனிமேல் ஏற்றிக்கொள்ளுவதனால அந்தத்தலம காயாரோகணம் என்று சொல்லப்படும். காலம ஆகியும அந்தக்காலத்தைக் கடந்தவராகியும் இருக்கின்ற சிவபெருமான இவ்வண்ணம் எண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்களுடைய காயத்தைத் தமதுதிருமேனியில் தாங்கிக்கொண்டு, அவ்விடத்தில ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்யும்பொருட்டு ஆனந்தக்கூத்து ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றார் ஆதலால் நகரங்களில சிறந்துவிளங்கும காஞ்சிமாநகரத்தில் அந்தக் காயாரோகணம் எனனும தலத்தை அடைந்தவர்கள இகபரசுகம அடைந்து பினபு துரியாதீதமான பேரினபவீடு பெறுவார்கள். செந்தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் திருமகள அவ்விடத்தில அமாந்திருக்கின்ற சிவபெருமானை வில்வத்தால் அருச்சனைபண்ணித் திருமாலைத் தனக்கு மணவாளனாகப் பெற்றுக்கொண்டாள். மேலும தேவகுருவாகிய வியாழபகவான அங்கே வந்துசேர்ந்து, விளரி எனனும் இசைபாடும வண்டுகள முழங்கி மதுஉண்டு உமிழ்ந்து மயங்கிக்கிடக்கும கொன்றைப்பூமாலைசூடிய சிவபெருமானைப் பூசித்துப பல தருமங்களை எடுத்து ஓதும தன நாவானது தடித்துப்போம்படி சுருதிமொழியால் துதிசெய்கின்றான.

எம்பெருமானே! தேவர்களுக்குள் நீயே பிராமணன. மறறவர்களில் நான் பிராமணன். பிராமணனுக்குப பிராமணனேகதி. உன்னை அவமதிக்கிறவன் ஒருபோதும பிராமணன ஆகமாட்டான. தன குலதெய்வத்தைத் தொழாமல வேறுதெய்வத்தைத் தொழுதல் செய்யும் பிராமணன இம்மை மறுமை இனபங்களை இழந்து நரகத்திறகே ஆளாவான, என்று நானகு வேதங்களும எடுத்துரைக்கின்றன.

ஆதலின் அடியேன் உனது அடைக்கலம் நீயே எனக்கு மாதாவும பிதாவும குருவும. பிரம விஷ்ணுக்கள தேடித்திகைக்க வரும் பெருஞ்சோதியே! ரிஷபக் கொடிதாங்கிய திருவருட் குனறே! கருணைக் கடலே! உலகத்தார் புகழ்ந்து பேசும் நானகு வேதங்களும வடித்தெடுத்த அமுதசாரமே! பகவனே! உனபாதமேகதி, எனறுதுதிக்கும்போது சிவபெருமான் பிரசன்னமாகி நீவேண்டும் வரம் யாது சொல? எனனும் மேனமேலும விழுந்து பணிந்து மேருமலையை வில்லாக வளைத்து முப்புரங்களையும் அழிப்பதற்குப புன்னகை செய்தருளியவரே! அடியேனுக்கு உமது திருவடிமேல மாறாமல் நிலைபெறறிருக்கும் பத்திகொடுத்தருளவேண்டும். வேகவதி நதிக்குத் தெற்கே விளங்கும் இந்தக்காயாரோகண தீர்த்த நீராடி, என் வாரமாகிய குருவாரத்தில் உமது சிரீபாத தரிசனம செய்கினறவர்க ளுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி

முத்தி இன்பத்தையும் கொடுத்து, இவ்விடத்திலேயே எந்நாளும் எம் பெருமாட்டியாகிய பார்வதிதேவியாருடன் இனிதுவீற்றிருத்தருளும் வரமும் தரல்வேண்டுமென்று வேண்டுதலும், அந்த வரங்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்தருளித் தேவர்களுக்குக் குருவாகும் பதவியையும் அளித்து அந்த இலிங்கத்தினிடமாக மறைந்தருளினர்.

மேலும் யமதரும ராஜன் அங்கே வந்து பூசைபண்ணித் துதிக்கும் போது, சிவ பெருமான் காட்சி கொடுத்தருளித் தென்திசைக் கோமான் என்னும் பதவியும் அளித்து நீ என் அடியார்களுக்கு இடர் செய்வாயானல் இந்தப் பதவி ஒழிந்து போய் விடும், என்று விடைகொடுத்தருளினர். மின்னல் பழுத்து செறித்திருந்தாற்போல நீண்டிருக்கும் சடைகள் ஆலம் விழுது போல முதுகின் புறத்தில் சூழ்ந்திருக்கப் பொன் பழுத்தாற்போல பொலிந்து விளங்கும் பஞ்சாக்கினி நடுவில் நின்று தவம் செய்யுந் தன்மை உடையவர்களே! அந்தக் காயாரோகணத்தில் தென்புலத்தார் கடனைக் கழித்தால், அவர்கள் நரக வேதனை நீங்கி முத்தியடைந்து சுகித்து வாழ்வார்கள். இதனறியும் அந்தத்தலத்தில் அன்புவைத்துப் பேறு பெற்றவர்கள் அநேகர். ஆதலின் அதன் மகிமை சொல்ல யாவரால் முடியும்?

காயாரோகணப் பெருமான் கழல் போற்றி.

பதின்மூன்றாவது

சித்தீசப் படலம்.

பெரியோர்களே! வண்டுகள் ஊதுவதனால் வாசனைவீசும் செங்கழுநீர்மலர்த்தேன்பெருகும் தடாகம் சூழ்ந்துவிளங்கும் காயாரோகணத்தின் பெருமை சொன்னேம். இனிப் பிறவியைப்போக்கும் அந்தக்காயாரோகணத்திற்கு வடகீழ்த்திசையில் வந்து தரிசனம் செய்வோருடைய மும்மலச் செருக்கை அகற்றி ஆட்கொண்டருளும் சித்தீசத்தின் மகிமைசொல்வோம். கேளுங்கள் என்று சூதமா முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கம்பை நதிக் கரையிலே அன்பு முதிர்ந்து அருந்தவம் செய்த காமாட்சி தேவி மஞ்சட் காப்பு அணிந்து திருமஞ்சனம் செய்யப் பெருகிய நீரானது நறுமணம் வீசி மஞ்சள் நீர் நதியாய் வருவதை நாடிச் சிவ

பெருமான் அதிக சந்தோஷத்துடன் அவ்விடத்தில் இலிங்க மூர்த்தியா யத் தோன்றி, அந்த நதியில் ஆடினமையால மஞ்சள் நீராகக்கூத்தன என னும் திருநாமம பூண்டு அவ்விடத்திலே அமாந்தருளினா. அந்தத்தல த்தில் அநேக சித்தாகள் வந்து பததாகளாகிப பரவிப பணிந்து அணிமா, மகிமா முதலிய பல சித்திகளைப் பெற்றுக் கொணடமையால், சித்தீசன எனனும திருநாமம இந்த வுலகததில வழஙகலாயிற்று. அந்தச சித்தீசரு டைய சந்நிதானததில் சித்த தீாதத மெனனும பெயருடன ஒரு கேணி இருக்கின்றது. சித்திகளைக் கொடுக்கும அந்தச் சித்த திாதததிலே ஆதிவாரததிலும சனிவாரததிலும் நீராடி, அஙகு வீற்றிருக்கும சித்தீச ருடைய சீாபாத கமலங்களைக கணடு சேவிக்கினறவாகளுககுப பிறவித துன்பஙகள் அணுகாமல அகனறு போயவிடும.

சித்தீசா திருவடி போற்றி.

பதினைகாவது,

அரிசாபபயந்தீர்த்ததானப்படலம்.

அறிவானந்ததததில அழுந்தும் அந்தணாகளே! ஆறுகாலகளையுடைய வண்டுகள மதுஉணடு மகிழுமபடி பூததுத தேன பொழியும பூநதடஞ் சூழநத சித்தீச்சரததின் சிறப்புச சொன்னோம இனி அதன வடக்கே உலகளந்த பெருமாள ஆசிரமததில அரிசாப பயந்தீாததருளிய சிவ பெரு மான மகிமை சொல்வோம. சிந்தைவைததுககேளுஙகள் எனறு சூதமா முனிவா சொல்லத தொடஙகினா.

முற்காலத்தில் அதிதி புத்திரராகிய சுரர்களும் திதி புத்திரராகிய அசுராகளும் பொறாமை கொணடு, இடையறாமல பாணஙகளைப புஙகா நுபுஙகமாயத தொடுதது, நெடுங்காலம போா செயகையில, அரம்பை யர் போகததில அழுநதும அமராகள் எலலாரும் பின்வாங்கக் கண்டு செந்தாமரைககணணனாகிய திருமால அந்தப போர்க்களத்தை அடைந்து தன கையிலுள்ள சககராயுததததைக் கிறு கிறு வென்று சுழற்றி எறிந்த தனால், அசுராகளில மாணடவாகள மாணடுபோக,மாளாதொழிந்தவாகள் எல்லாரும் பயந்து ஓட்டமாய் ஓடிப் பிருகு முனி பத்தினியும் திருமகளு க்குத் தாயும் ஆகிய கியாதி எனபவளிடததில் 'அபயம அபயம்' என்று அலறி அடைக்கலமடைந்தாாகள். அது கண்டு கியாதி அசுராகளே!

'நீங்கள் அஞ்சவேணடாம் அஞ்சவேண்டாம்' எனறு அபயாஸ்தம் அளி தது, அவாகளைத தன ஆசிரமததிறகு உள்ளேயே வைததது ஆதரிததுவந தனன் அதிக கோபததுடன அநத அசுராகளைத துரத்திக் கொணடு அங்கே வநது சேரநத திருமால அநத ஆசிரமததின தலைவாயிலில நினறு தடுக்கும் தன மாமியாகிய கியாதியின தலையை வெட்டிததளளுதலும் ஐயோ! கூ! எனறு எழுந்த ஓசையைகேட்டுப் பிருகுமாமுனி யோக ததை விடடுத தனமனைவி மாண்டு போனதையும மறறும காரியஙகளை யும பாாதது, மனவருததபபட்டுத துனபககடலில அழுநதிக கணகள சிவ நது உதடு துடிகக நெருபபுப் பொறி பறககும்படி அநத மாயவனை வெகு ணடு நோககி, எனக்குப பததினியும உனககு மாமியும் ஆனவளைச சறறே னும அஞ்சாமறகொலை செய்தாய். அடாபாவி! நீ எப்படி பிழைப்பாய். இநத உலகததிலே ஒன்று சொல்லியபடி ஒனறு சொல்லாமலும ஒனறு மறறொனறை வெலலாமலும் தம்மில் பகைததுச் சண்டையிட்டு மண டைஉடைதது மதிமயஙகச் செய்யும பொய்ச் சமயங்களாகிய புறச்சமய ஙகளபோல பிதறறுமல, பதிபசுபாசம எனனும முப பொருளின இல ககணஙகளை உளளஙகை நெலலிக கனிபோல உளளபடி உணர்ததும மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயமே சமயம். அதிற் சொலலிய பசுபதியே பதி அநதபபசுபதி பாதாரவிநதங்களில நாஙகள்வைதத பததியே பததி எனபது சததிய மாதலால், பாவத்திற்குப பாத்திரமானவனே! நீ இப பொழுதே நரகவேதனைக்குரிய பிறபபுப் பதடுககககடவாய். உன ககு அடிமையானவாகள் வேத நெறி தபபிய புறசசமயததாா புரட்டா கக்கட்டிய சாஸதிர விதிபபடி தீட்சை பெற்றுத திரிபுரதகனம செய் தருளிய எம்பெருமான திருவடிக்கு அருகராகாமல, திரிதணடம் ஏநதி யாவரிலும கடையராகி மீளா நரகத்திறகே ஆளாககககடவா. உனக்குத தொணடா ஆம அவர்களைக கணடால கணடவர்களும யமலோகத தை யடைத்து மாய்நதுபோகக் கடவா. துனபமே மிகுந்த தாமத குணததுடன இழிவாகிய பிறவிகளில் மச்சம், கூர்மம, வராகம் முதலிய பிறவிகளை எடுக்குந்தோறும் பெருந்துன்பத்தையே அடையககடவாய். எனறு கொடிய சாபம் இட்டுக காமக்குரோதம் முதலியவைகளை அணு காதபடி அகற்றிய அந்தப பிருகுமாமுனிவன் சுக்கிரனால உயிா பெற்றெ ழுந்த தன் பத்தினியாகிய கியாதியுடன் சிவபெருமானைத்துதிதது மகிழ் நது வாழ்ந்திருந்தனன்.

இப்பால் துளசிமாலை யணிநத திருமால் பயன் நிறைந்தசொல்லைச சொலலும் அந்தப் பிருகு முனியிட்ட சாபததை ஏற்று மனம வருந்தி ஏக்கமடைநது இந்தச் சாபம தீாவது எபபடி? எனறு கலஙகித தெளி

ந்து, பணணிய பாவம் தொலைததருளப் ப்ரமசிவம் இருக்கின்றது ஸ்ரீபஞ்சாட்சரம் இருக்கினறது. யாம் இருக்கின்றோம். நமக்கு எனன குறை? நாம ஏன் கவலைபபடவேணடுமே? என்று துணிநது நீர்வளம் பொருந்திய காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, சிவகஙகையிலே படிந் தெழுந்து, ஒருமாவடி நிழலில வீறறிருந்தருளும் ஏகாம்பரநாதனைத் துதி த்து, அவவிடம் விடடுப் புறபபட்டு, அதன் பக்கததில் தான்வாசம் செய் வதறகு ஓர ஆசிரமம் அமைத்து, அந்த ஆசிரமததில் சிவலிஙகப் பிரதி ஷ்டை செய்து, அன்பு மிகுந்து அருச்சனை பண்ணித் துதிதது, அந்த மூர்த்தியின அநுக்கிரகம் பெற்று, அருந்தவம் செய்யச் சஙகற்பிததுத தேகமெலலாம் திரு நீறு பூசி, நெறறியிலே விபூதியைத திரிபுண்டரமாக அணிந்து, உருத்திராட்சமாலை தரிததுச் சீதளமான சடைமுடி யுடைய சிவபெருமானுக்குரிய சத வுருததிர மநதிரததைச் செபித்துச சருகு பட் சணம் சலபட்சணம கனிபட்சணம் வாயுபட்சணம் செயபவனுகித் தெ யவததனமையுள்ள ஸ்ரீபஞ்சாட்சரஙகளைக் கணிதது இதயார விநததின நடுவிலேபாாவதி சமேதனை எழுந்தருளவைத்துப் பஞ்சாக்கினிமததியில் நின்று அகோரமான தவம் செய்தனன்.

இந்தப்பிரகாரம் நெடுங்காலம் மாதவன் மாதவம செய்துகொண்டிரு க்கையில, சோமசூரியாக்கினி என்னும் திரிநேததிர தாரியாகிய சிவபெரு மான பாாவதி சமேதராய்ப் பல பூதகணஙகள் இருபககததிலும் நினறு துதித்துவர, அந்த இலிஙகததிலிருந்து தோன்றி ரிஷபவாகனததினமேல் இருந்து காட்சிகொடுதது, மாதவனே! நீ வேணடும் வரமயாது சொல்? எ னலும, அந்த மாதவன அஷ்டாங்க பஞ்சாஙகமாக அடிக்கடி பூமிமேல் வி ழுந்துபணிநது அஷ்டமூர்ததியே! சரணம். அடியேனை ஆடகொளளவந்த அரசே! சரணம். என்இருவினைக்கட்டு அறுததவனே! சரணம். மாறிலாக் கருணை வெள்ளமே! சரணம. சரணம். என்று மனதிற்பூரித்தோங்கும் அ னபுடன அழுதுதொழுது உருகி ஆனந்தக் கண்ணீர சொரிந்து ஐயனே! உன்னைஅடைககலமாக அடைந்தேன். உன்னை அன்றி எனக்கு வேறு தி க்கிலலை. ஞானநூற் கேள்வியால் விளஙகும் பிருகுமாமுனி இட்ட சாப த்திற்குப் பயந்து நொந்திருககினற நான் பிழைக்கும்படி கிருபைசெ ய்ய வேண்டுமென்று முறையிட்டுச சோாவுடன நினறு வேணடுதலும் கேளாய் திருமகள் மார்பா! என்று திருவாய்மலாந் தருளுவாா. நடுவில் விணடுபோகாமல் தொண்டு செயயும் எமது அடியவர்களால் சொல்லபப ட்டது எதுவோ அது தபபாமல் பலிக்கும். ஒருபோதும பழுதாகமாட் டாது. இப்பொழுது நீ வருந்த வதைக்கும இந்தச்சாபமும் அநுபவிததால் அலலாமல் உனனைவிட் டகலமாட்டாது. கொணடவிரததததில் சிறந்த

எமது அடியவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யும் கொடியவர்களைத் தண்டிப்ப தே தருமமாம். எமது அன்பருக்கு இடர்செய்தவர்கள் மறுமையிலும் மீளா நரகத்தில் விழுந்து வருந்தப்படுவார்கள். ஐயோ! அந்தப் பாவி கள் எப்படிப் பிழைப்பார்களோ? எம்மை நீ பேரன்புகொண்டு வந்தனை வழிபாடுசெய்த புண்ணியத்தினால், பெருமைபொருந்திய பிருகுமாமுனி வன் சாபங்கொடுத்த பத்துப்பிறப்பும் லோகோபகாரமாம் என்று உன கருள் தெளிந்துகொள். அந்தத்தசாவதாரங்களில் ஐந்து அவதாரங்களு க்கு அநுக்கிரகமும் மற்று ஐந்து அவதாரங்களுக்கு நிக்கிரகமும் யாம் செய்வோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், அந்தத் திருமால் மறுப டியும் பணிந்து அடியேன் உய்ந்தேன் உய்ந்தேன் என்று மகிழ்ந்துரை த்துச் சுவாமி! தேவரீரோ இந்த உலகத்தில் வந்து அடியேனுக்குத் தண் டனையும் அநுக்கிரகமும் செய்வீரானால், இந்தப் பெருஞ்செல்வத்தைப் பார்க்கிலும் அடியேன் பெறும்பேறும் உண்டோ? மஹாப்பிரபு! அடி யேன் இன்னமும் ஒருவரம்வேண்டுவேன். உம்மிடத்தில் மாறாமல் நிலை பெற்றிருக்கும் பூரணபத்தி தந்தருளும். புகழ்ந்துபேசும் இந்த அரிசாப பயந்தீர்த்தருளிய இலிங்கத்தில் எந்நாளும் வீற்றிருந்தருள்க என்றுசொ லலுதலும் எம்பெருமான் அந்த வரங்களையெல்லாம் கொடுத்தருளினார். அ தனால் பாடல்பாடும் வண்டினக்கூட்டங்கள் கூடி மதுவிருந்து செய்யும் து ளசிமாலை யணிந்த மார்பையுடைய திருமால் பரம சந்தோஷம் அடைந்து செந்தாமரை மலர்போலும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, சந்நிதானத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கச் சிவபெருமான் அந்த இலிங்கத்தினிடமாக மறை ந்தருளினார்.

(திரிகாலஞானேசம்.)

கேளீர் முனிவர்களே! பூர்வம் சிலமுனிவர்கள் திரிகாலக்கியானம் அடையும்பொருட்டு, அந்த அரிசாப பயந்தீர்த்த தானத்தின் கிழக்கில் திரிகாலஞானேசனை ஸ்தாபித்துச் சிவபெருமானுக்கு இனிமையான பூ சைசெய்து இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்னும் மூன்று காலங்களிலும் நடக்கும் காரியங்களை உணர்த்தும்படியான திரிகாலக் கியானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அந்தத்தலம் திரிகாலஞானே சம் என்றுசொல்லப்படும்.

திரிகாலஞானேசா திருவடிபோற்றி.

(மதங்கேசம்.)

மதங்கமாமுனி ஐம்புலன்களையும் அகத்துள் அடங்கச்செய்து அருச்சனைபண்ணிப் பேறுபெற்ற மதங்கேசம் என்னும் தலம் இப்பொழுது யாம் எடுத்துச்சொல்லிய திரிகால ஞானேசம் என்னும் தலத்திற்கு வடக்கே உள்ளது.

மதங்கேசன மலரடிபோற்றி

(அபிராமீச்சரம்.)

நெடியோன் மிகக்குறியன் ஆகி மாவலி என்பவனை அடக்குவது எப்படி? என்று மனங்கலங்கித் தனக்குள் தெளிந்து பூசித்து வேண்டும் வரம்பெற்ற அபிராமீசம் என்னும் தலம் அந்தமதங்கேசம் என்னும் தலத்திற்கு மேற்கே உள்ளது.

அபிராமீசன அடியிணை போற்றி.

(ஐராவதீச்சரம்.)

பூர்வம் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து கும்புகூடிக் கடையும்போது, திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய அயிராவதம் என்னும் வெள்ளையானை அருச்சனைசெய்து, யானைகளுக்கெல்லாம் அரசாகித் தேவேந்திரனைச் சுமக்கும் பேறுபெற்ற ஐராவதீச்சரம் என்னும் தலம் அந்த அபிராமீசம் என்னும் தலத்திற்கு மேற்கே உள்ளது.

ஐராவதீசன் அடியிணைபோற்றி.

தேன்துளி துளிக்கும் நிறைமலர்ச்சோலை சூழ்ந்திருக்கும் திரிகால ஞானேசம், மதங்கேசம், அபிராமீசம், ஐராவதீசம் என்னும் இந்த ஸ்தலங்களில் எந்தத் தலத்திலாவது எமது பரம பிதாவாகிய சிவபெருமானுடைய சீபாத கமலங்களை வந்தனை வழிபாடு செய்யும் புண்ணியம்பெற்றவர்கள் இடையறாமல் சஞ்சலப்படுத்துகின்ற கொடிய வினையால் உண்டாகும் பிறவிக்குக் காரணம் ஆகிய காமக்குரோத லோப மோக மத மாற்சரியங்களைக் கடந்து கழிந்து, எம்பெருமான் இணையடி நீழலைச் சேர்ந்து இறுமாப்புடன் இனிது வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

அரிசாப பயந்தீர்த்தார் அடியிணை போற்றி.

பதினைந்தாவது

இட்டசித்தீச்சரப்படலம்.

விஷய சுகத்தை விஷம்போல் நினைக்கும் வேதியர்களே! அரிசாப பயந்தீரதத தானம் முதல் ஐராவதீசம் வரையிலும் சொனறோம். இனி அந்த ஐராவதீசததிற்குத தென்பக்கததில இருக்கினற இட்ட சிததீசத் தின்பெருமைசொலவோம் கேளுஙகள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத தொடஙகினா.

எவரும் கைகூப்பித தொழும் பெருமை பெற்ற சுக்கிரன் அந்த இஷ்டசிததீச்சரததை அடைந்து பூரணபததியுடன பூசைசெய்து சகல சித்திகளையும் பெறறனன. அந்தச் சுக்கிரன் சொல்லியபடி ததீசிமுனி வன் வந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து வச்சிரதேகம்பெற்றன என்று சொல்லுதலும், சவுனகாதி முனிவாகள் எலலாரும் சூதமாமுனிவரை நோக்கிப போதசாகரமாகிய சூதமாமுனிவரே! அந்தத் ததீசி முனி வன் வச்சிரதேகம பெற்றவரலாறறைவிரிததுசசொல்லவேணடும் எனறு வேணடுதலசெய்யசசூதமாமுனிவர் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து அந்தமுனி வாகளை நோக்கி முனிவர்களே! வடதிசையில உள்ள மாமேருவை வில் லாகவளைதது முப்புரஙகளை அழித்தருளிய அயிராவதீசனுக்குச் சற்றுத் தென்பாரிசத்திலே வீறறிருக்கின்ற அறிவுக்கெட்டாத இஷ்டசித்தீசனைப் பூசித்து வச்சிரதேகம்பெற்ற ததீசிமுனிவன் செய்கைகளை விரித்துச் சொல்லுகிறோம் கேளுஙகள் என்று சொல்லுகிறார்.

பிருகு முனிவன சந்ததியிலே தோனறிய ததீசிமுனிவன் மலை மேல் அருவிபோல் ஒழுகும மதயானைச் சேனையுடைய குபன் என்னும் அரசனுக்குப் பிரியாத தோழனுகி மனங்கலந்து வாழும நாளில் ஒரு நாள் இருவரும் கூடிக்குலாவிப் பெசிச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது குபன ததீசி முனிவனைப் பார்ததுத் ததீசியே! விபபிரராகிய பிரா மணர்கள் மேலானவாகளோ? வேந்தராகிய அரசர்கள் மேலானவாக ளோ? சொல் என்று கேட்க, அந்த முனிவன அரசர்களைபபார்க்கிலும் அநதணர்களே மேலானவாகள் என்று சொலலக் குபன் அந்தணரைப் பாாக்கிலும் அரசரே மேலானவாகள் என்று சொலலினன். இந்தப் பிரகாரம் சொல்லச சொல்ல அவ்விருவருக்கும் பகை உண்டாயிறறு அதனுல அந்த முனிவன் நெருப்புப் போல் சீறி அரசனை அடித்தான். அரசனும் அதிக கோபங்கொண்டு வச்சிராயுததைதச் சுழற்றி எறிந்து

அந்த முனிவனுடையதேகத்தை இரண்டு துண்டாக வெட்டினன். ததீசி முனிவன வெட்டுண்டு பூமியில் விழும்போது சுக்கிரனை நினைந்தது, அந்தச சுக்கிரன் அவ்விடத்தில வந்து உடலின் இரண்டு துண்டுகளையும ஒன்றுபடப் பொருத்தி உடனே எழுப்பித் ததீசிமுனிவனுக்குத் தேறுதல் சொல்லித ததீசி முனிவனே! நீ விரைந்து போய்க் காஞ்சிமா நகரத்தை அடைந்து சிவபெருமானைப பூசித்து மார்க்கண்டேயர்போல் சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்திருக்கும் வரம பெற்றுக்கொள்.

நவரத்தினமயமாய் விளங்கும் காஞ்சிமா நகரத்தில் இட்டசித்தீசத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெருமான் ஸ்ரீபாத கமலங்களை வணங்கி வாழ்த்தி நான பெற்றுக் கொண்ட மிருத சஞ்சீவினி இதோ இருக்கின்றது பார் அந்த இஷ்டசித்தீசத்தின் தென பக்கத்தில இட்டசித்தி தீர்த்தம் என்று ஒரு தீர்த்தம உண்டு. அந்த இட்டசித்தித்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பெற்றவர்களுக்குச சிவானுக்கிரகம உண்டாகும பத்தியுடன் அந்தத் தீர்த்தத்தைத தரிசித்தவர்களுக்கும் பரிசித்தவர்களுக்கும் உடகொண்டவர்களுக்கும அறிவுடன் ஆடப்பெற்றவர்களுக்கும அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் உண்டாகும். மேலும அணிமா, மகிமா முதலிய அஷ்டமாசித்திகளையும்பெறுவார்கள் என்றால், அந்த இஷ்டசித்தி தீர்த்தத்தின் மகிமை சொல்லப்படுமோ? புத்திரபாக்கியம இல்லாதவன் ஆதிவாரத்திலே அந்தத் தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்வானானால் புத்திரபாக்கியம் பெறுவன். கலியாணம இல்லாதவன கலியாணம் பெறுவன. ஆயுள் இல்லாதவன தீர்க்காயுள பெறுவன். கல்வி யறிவில்லாதவன கல்வியறிவைப் பெறுவன. கண்ணில்லாதவன் கண்பெறுவன. செல்வமில்லாதவன் செல்வம பெறுவன் அரசாட்சியை இழந்தவன் அரசாளப் பெறுவன். பேய் பிசாசு பூதவேதாளங்கள் பிடித்து ஆட்ட வருந்துகின்றவர்கள் ஆதிவாரத்தில் அந்தத் தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்தால அந்தப பேய் பிசாசு முதலியவைகள் அவர்களை விட்டு நீங்கி நெடுந்தூரம போய்விடும். குஷ்டரோகம், முயல்கனமுதலிய கொடிய நோய்கள எல்லாம் அந்த நீரில் மூழ்கிய வுடன சூரியனைக்கண்ட பனிபோல விலகிப போய்விடும். இது சத்தியம். வந்து ஸ்நானஞ்செய்பவர்கள காதுகளுடன கலந்திருக்கும் குழை எனனும் ஆபரணத்தைப பிளந்து விஷம்மிகுந்து குமிழம்பூபபோன்ற நாசிமேல் மோதும்வாளாயுதம்போற செவ்வரிபடர்ந்த கண்களையும தாமரை அரும்புபோன்ற தனங்களையும சிறுத்த இடையையுமுடைய மாதா ஆனாலும் புருஷரானாலும் அவர்கள் வேண்டும் எல்லாவற்றையும் அந்த இஷ்டசித்தி தீர்த்தம விரைந்து கொடுக்கும்.

பராக்கிரமசாலியாகிய தநிசிமுனிவனே! கிருதயுகத்தில் பிரமதே வன சரசுவதியுடன வந்து அநத இஷ்டசித்தி தீர்த்தம் ஆடிச்சந்திரசேக ரனுகிய இஷ்டசித்திசீனப பூசித்துச சத்தியலோகவாழ்க்கையையும் சக லலோகங்களைப் படைக்கும திறத்தையுமபெற்முன். திரேதா யுகத்திலே சூரியபகவானவநது நீராடி வேதத்திருமேனி பெறறு, ஆயிரங்கிரணனுகி, த தன் வாரமாகிய பானுவாரத்திலே அநதத தீரததததில முழுகின வர்களுக்கு வேண்டும்சித்திகளைச் சிவபெருமான விரைந்து கொடுக்கவும், கார்த்திகைமாசம் ஞாயிறறுக்கிழமையில் நீராடப பெற்றவர்கள் வேண டும் போக போக்கியஙகளைமிகவும் விரைந்து கொடுக்கவும வரம்பெ ற்முன். துவாபரயுகத்திலே திருமால் இலட்சுமி தேவியுடன்வந்து அந் தத்தீர்த்தநீராடி உலகஙகாக்கும் தொழிலையும் வைகுண்டப பதவியையும் பெற்முன. பூரணசந்திரனைபபோல்விளஙகும் முகத்தையுடைய காமாட்சி தேவி கலியுகததிலே அந்தத்தீர்த்த நீராடித் திருவேகமபமுடையவரது திருமேனியில ஒருபாதி அடையப்பெறறனள். பிரமா, சூரியன், விஷ் ணு, பார்வதி என்னும் இவாகள நான்குபெயரும் முறையே கிருதயுகம, திரேதாயுகம, துவாபரயுகம, கலியுகம என்னும் நான்குயுகங்களுக்குத தலைவா ஆனூர்கள்.

மேலும் பூர்வம் இந்தப்புண்ணிய தீரதத நீராடிச்சூரியன் தக்கன் செ ய்தயாகத்தில் வீரபத்திரமூர்த்தியால் இழந்துபோன பலலுகளைபபெறறு வெண் குஷ்டரோகமுமநீங்கப்பெற்முன். பகன் எனனும் சூரியன வீரபத் திரசுவாமியால் இழந்துபோன கண்களைப்பழையபடிவிளங்கப்பெற்முன். குபேரன பாாவதிதேவியினுடைய திருமேனியை உற்றுப்பார்த்து இழந்த கணகளையும் சிவபெருமானுக்குப பிரியாத்தோழன ஆகுமபதவியையும்பெ ற்முன் துச்சுருமேளன் என்பவன அமபிலுங்கொடிய கண்களை யுடைய அரம்பையரில் ஊர்வசி போகம்பெற்முன. பராக்கிரமததால விளங்கும் கண்ணன் பெற்றெடுத்த சாம்பன் எனபவனும குஷ்டரோகம் நீங்கப்பெ ற்முன்.

ஐம்புலன்களை அடக்கி ஆளவல்ல தநிசிமுனிவனே!

மலர் மணம் வீசும் இஷ்டசித்தி தீர்த்தத்தில் நீராடப்பெற்ற புண் ணியத்திஞல் நிடத தேசாதிபதியாகிய நளச்சக்கரவர்த்தி, அயோத்திக்கு அரசனுகிய ஸ்ரீராமன், நெடிய புகழ்பெற்றேங்கும பாண்டவர்கள் என் னும் முத்திறத்தாரும் தங்கள் சத்துருக்களை வென்று, தாங்கள் இழந்து போன நாடுநகரங்களை அடைந்து அரசாட்சிசெய்து அகமகிழ்ந்திருக்கப் பெறமுர்கள்.

அநத இஷ்டசிதகி தீர்த்தத்தின வடபாகததில கொடியநோய் தீர்க்கும தருமதீாததமும, கிழக்கிலதேவர்கள் புகழும் அருததகீர்ததமும், தென்றிசையில் காமதீாததமும், மேற்குபபக்கததில் மோட்சதீாததமும விளங்கும. அறம் பொருள் இனபம் வீடு எனனும நான்குபயனைக் கொடுக்கும்படியான நால்வகைததீர்த்தங்களையுடைய இந்த இஷ்டசித்தி தீாததம் எந்தமாசமும் சிறபபுளளது. ஆயினும் ஆடிமாசததைப பாரக்கிலும வைகாசி, மாசி, கார்த்திகை, என்னும்மூனறுமாசஙகள் மிகவுமசிறந்தவைகள். அந்த மூன்றுமாதங்களில் கார்த்திகைமாசம் பானுவாரம விடியற்காலத்திலே அநதத்தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் எவர்கள் ஆனாலும் அவர்கள் அடையும்பலன் இவ்வளவு என்று ஒருவராலும சொல்ல ஒண்ணாது. செந்தாமரைததேன பெருகும் இட்டசித்தி தீாததததில் தானம்செய்தல், ஸ்நானஞ்செய்தல், ஓமம்வளாததல் முதலியவைகள் ஒன்றுககு ஒனறு அனநதமாம். ஆதலால, அநததகீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்து எவராலும் கொலலப்படாத மேனமையைபபெற்றுககொள் எனறுசொலலி மிருதசஞ்சீவினி எனனும் மநதிரததையும உபதேசிததுச் சுக்கிரன் விடைகொடுததலும், அந்ததததீசிமுனிவன் பரமசந்தோஷம் அடைந்து காஞ்சிமாநகரததைச்சோந்து இஷ்டசித்தி தீாதத ஸ்நானஞ்செய்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக இஷ்டசிததீசனைப பூசைசெய்து பேரன்புபூண்டுவாழ்ந்திருக்கையில, சநதிரசேகரனாகிய சிவபெருமான பிரத்தியட்சமாகி இனி ஒருவராலும் கொல்லப்படாத வச்சிரதேகமும் கொடுததருளினாா. அந்தப்பிரகாரம் சிவபெருமா னிடததில் பலவரம் பெறறுக்கொண்டபின்பு அந்தத ததீசிமுனிவன் இராஜசபையிற்சென்று, தன இடது காலைததூக்கிக குபன என்னும் அரசன தலைமேல் உதைத்தான். இந்த அரசனுக்குத்துணையாய் வநது போாசெய்த மாயனையும் வென்று மகிழ்ந்துவாழ்ந்திருந்தான். "நெடிய மதிலாற் சூழப்பட்ட இட்ட சித்தீசத்திலே மேற்குமுகமாய் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானை வணங்கிவாழ்ததி மாசுதீர்ந்து இட்டசிததிபெறறவாகள் இனனும் அநேகா.

பூலோகத்தில் அந்த இட்ட சித்தீசத்தின் மகிமைசொல்ல வல்லவர் யாவா?

இட்டசிததீசன் இணையடி போற்றி.

பதினாறுவது.

கச்சபேசப்படலம்.

ஒடுங்கும் மனம்பெற்ற உத்தமர்களே! செவ்வரி பரந்த கண்களையுடைய மாதர் ஆடலும் பாடலும் ஒழிவிலலா தோங்கும் இட்டசித்தீசத்தின பெருமைசொன்னோம.

இனிப்பார்வதி சமேதராகிய சிவபெருமான் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கின்ற அந்த இஷ்டசித்தீசத்தின தெற்கில் இதழவிரிந்த பூஞ்சோலையால் சூழப்பட்ட கசசபேசத்தின் மகிமை சொலவோம் கவனித்துக் கேளுங்கள் எனறு சூதமாமுனிவா சொல்லத்தொடஙகினார்.

முன்னொரு கற்பகாலமுடிவில ஞானமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் அண்டரண்டசராசரஙகள் அனைததையும் அழித்து அந்த ராத்திரியில் மயில்போலும் சாயலையுடைய மலைமகளுடன ஆனநதக்கூத்தாடிப்பழையபடி பஞசபூதங்களையும பிரமா, விஷ்ணுமுதலானவாகளையும உண்டாக்கத திருவுளமசெய்து, சகலலோகமும ஒடுஙகியகாலததிலும் தன்காவலில் சறறுந் தளராதோங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தில சோதிலிஙகத் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளிததன்சத்தியினால்சகலலோகங்களையும் சராசரப்பொருள்களையும் படைப்பித்தார். அந்தச்சோதிலிஙகதரிசனம் செய்தவர்கள் பரமானநதபோக வீடு பெறுவாாகள. பிரமதேவன் சரசுவதியுடன் அந்த இடததில் அகோரமானதவமசெய்து அந்தக்கடவுள் அருளால் அகிலலோகஙகளையும் படைககும் திறம்படைததோங்கினான். பூர்வம் ஒரு பிரமகற்பததிலே நாரயணன திருப்பாற்கடலில் அழுந்தும் மந்தரமலையை ஆமையாகிமுதுகுகொடுத்துத்தாஙகி, அந்தக்கடலைக்கடைந்து அமுதம் எடுத்துத் தேவாகளுக்குக்கொடுத்து இறுமாப்படைந்து, அகிலலோகமும் அதல சுதலமாகும்படி அந்தக் கடலைக் கலக்கும்போது உயிர்களெல்லாம் பயமில்லாமல் வாழும்பொருட்டுப் பைங்கிளிபோலும் பார்வதிபாகனாகிய சிவபெருமான் அநதக்கடலை அணுகி அந்தக் கச்சபத்தின் (ஆமையின) உயிரைப்போககி அதன்மேல் ஓட்டைககழற்றிவிரைந்தெடுததுத்தான அணிந்திருக்கும் தலை மாலையின் நடுவில அறிகுறியாகக்கோதது அணிநதுகொணடாா. இப்பால் அநதநாராயணன் இந்தக் குற்றந்தீாந்து ஈடேறும் பொருட்டுப் பூலோகத்திலே சிவபுரம் என்று சொல்லும்படியான காஞ்சிமாநகரத்தில் விளங்கும் சோதிலிங்கத்தை வழிபட்டு மெய்யன்புடன் மேன் மேலும் பிராாத்திக்கையில், செம்ப

வளம்போறு சிவந்துவிளங்கும் சடாமுடியுடைய சிவபெருமான் சிவநப வாகனத்தின்மேல காட்சிகொடுத்தருளக்கண்டு, கண்ணீர சொரிந்து கத றிப்பதறிக கங்குகரைகாணாத காதலுடன அடிக்கடி விழுந்து பணிந்து புகழ்ந்து போறறி ஆண்மையனே! ஆருயிர்த்தலைவனே! அழகிய கணணாளா! உன்திருவடியில் நிலையாகவைக்கும பத்தியும்வைகுண்டத்தி ல்மாறுமல்வாழும வாழ்வும இன்றுதொட்டு இந்தச் சோதிலிஙகத்திற்குக் கச்சபேசம் என்னும் திருநாமமும் தேவாகள் எல்லாம தொழுது செல் லும்படி தேவரீா பாாவதி தேவியாருடன இநத இலிஙகததில் எந்நா ளும் இனிதுவாழ்நதிருத்தலும் இந்தத்தலம அந்தக்காசியிலு உளள அவி முததேசத்தைப்பாாக்கிலும் அதிகசிறப்படைந்திருப்பதும ஆகிய இவ்வ ரங்களை அடியேனுக்குக் கொடுத் தருள வேண்டுமென்று வேண்டுதலும் வேணடியதை வேணடினோர்க்கு வேணடியபடி விரைந்து கொடுக்கும் சிவபெருமான் மனமகிழந்து அவ்வரமெல்லாம் கொடுததருளி அந்தச் சோதிலிஙகத்தினிடமாக மறைநதருளினா.

அன்றுதொட்டு எந்நாளும் அந்தக்காஞ்சிமாநகரத்தைவிடடு நீங்காம ல்வீற்றிருக்கும் கொன்றைபபூமாலை அணிந்தவராகிய கச்சபேசனைக்கும் பிடுவதற்குச் சென்றவர்களும், தரிசனம் செய்தவர்களும், தியானம்செ ய்தவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் பாசங்கழிநது பதியுடன இரணடறக் கலந்து பரமானந்தபோகம் பெறுவர்.

துர்க்கையும் சாததனும் சூரியனும் வயிரவமூர்த்தியும் விநாயக மூ ர்த்தியும் ஆகிய ஐவரும் கசசபேசனுடைய சீர்பாத கமலஙகளைப் பூசிதது அவர்சந்நிதானத்திலேயே வீற்றிருந்து எதற்கும் அஞ்சாத கணங்களுடன் அந்தக்காஞ்சிமாநகரததைக்காக்குந்தொழிலை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்தணர்களே! கச்சபேசததின் மேற்கில செந்தாமரைப் பூவில் வாழ்ந்தருளும் திருமகள் மணாளனாகிய திருமால் துதிசெய்து பேறுபெ ற்ற சததியவசன விநாயகக்கடவுள் இருக்கின்றார். அந்தச்சத்தியவசன விநாயகக்கடவுளை வணஙகி வாழததுகிறவாகள் யாதொரு இடையூறும் இலலாமல் இம்மையிலேயே வேணடுமபோக போக்கியஙகளைப்பெற்று இனிது வாழ்வாாகள்.

சததியவசன விநாயகர் தாண்மலர்போற்றி.

கச்சபேசன் கழலகழலபோற்றி.

பதினேழாவது.

சகோதர தீர்த்தப்படலம்.

வெள்ளிபபோராவை போராததாற்போல் விளங்கும் விபூதியின் வெள்ளொளிககிரணம்வீசும திருமேனியுடையவாகளே! கசசபாலயததின் மகிமை சொனனோம். இப்பால் ஆணவமலம காமியமலம் மாயாமலம எனனும மும்மலஙகளையும் போககி முததிச செல்வங் கொடுததருளும் அந்தக்கசசபேசத்திறகு மேறகில உளள சகோதர தீர்ததக்கரையில்சிவபெருமான் சிறந்து வீறறிருககும் ஸ்தலங்களின பெருமைசொலவோம் கேளுங்கள் எனறு சூதமாமுனிவா சொல்லததொடஙகினர்.

சததிய விநாயகர் சந்நிதானததிற்குத் தெற்கில் மாண்டுகென்னிமுனிவன் மாண்டுகனனிசனை ஆகமவிதிபபடி பூசிதது வணங்கி வாழ்ததிவருகையில், சிவபெருமான காட்சிகொடுததருளி, மாணடுகென்னிமுனிவனே! உனககுவேணடும வரம் யாது? என, ஐயனே! மறுமையில் அநுபவிக்கும அரமபையர் போகததை இமமையிலேயே அடியேன் அநுபவிககககருணை செய்யவேணடும எனறுவேணடுதலும, அந்த வரஙகொடுத்து அந்த இலிஙகத்தினிடமாக மறைநதருளினா

இப்பால் அந்தமாண்டுகென்னி முனிவன் சிவாநுக்கிரகததால் அரம்பையர்களில் ஐந்து பெயரை அடைந்து சகோதர தீரததக்கரையில் ஒரு அலஙகாரமாளிகை கட்டி, அந்த அலஙகார மாளிகையில் தங்கித் தேவேந்திரனும் வெட்கிப்போமபடி நெடுங்காலம் அந்த மாதாபோகத்தை அநுபவிதது, வெறுத்து, எக்காலததிலும எவராலும் வெறுக்கபபடாத அகண்ட பரிபூரணனந்த முத்தியில் ஐக்கியமானன். அந்தத்தீர்த்தம் பஞ்ச கனனியரால் நீராடப பெறறமையால் பஞ்சகன்னியர் தீரததம் எனறு சொல்லபபடும. வணடுகள் முழஙகும் மாலைசூடிய கூந்தலையுடைய மாதர்கள் செவ்வரிபடர்ந்த கண்கள் சிவக்கவும், குடமபோல பருத்திருக்கின்ற பயோதரஙகள் செழிக்கவும, வளையல்கள் ஒலிக்கவும், ஆடப்பெற்ற அந்தத்தீர்ததததின கரைமேல் மழுவேந்து கையனுகிய மாண்டுகனனீசன வீற்றிருக்கும ஆலயத்திற்கு மேறகிலே வனனீசம்என்று ஒரு ஸ்தலமிருக்கின்றது. அதனவரலாறு சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள். அக்கினிபகவானுக்கு மூதத சகோதரர்கள் மூவா இருந்தாாகள். எதற்கும் அஞ்சாத ஆண்மை யுள்ளவாகளாகிய அநத மூனறு பெயரும அமுதம் சுமக்கமாட்டாமல மாணடுபோனாாகள். அககினிபகவான அவாகள

மாண்டுபோனதைப பார்தது இனி நான் என்ன செய்வேன் எனக்கும் இந்த இடர்வருமே என்று ஏக்கமடைந்து, மகா சமுத்திரம் போன்ற பஞ்சகன்னியா தடாகத்தின் உள்ளாகமறைந்து, அதைநோக்கித தடாகமே! சகோதரர்களைப் பறிகொடுத்த எனக்கு நீயே சகோதரம். என்னைக் கைசோரவிடாமற் காப்பாற்று. என்றுசொல்லி அவ்விடத்திலேயே மறைந்தபடி வாசம்செய்துகொண்டிருநதான. அன்றுதொட்டு வண்டுகள் முகேர் என்று பாயும் அந்தததடாகம் சகோதர தீர்த்தம் (ஒக்கப் பிறந்தான் குளம்) என்று சொலலப்பட்டது அகனிபகவான் அப்படி வாசம்செய்துகொண்டிருக்கையில, [தேவர்கள அநத அகனிபகவானை எஙகும் தேடிக்காணமல திகைத்து, அங்கேவந்து சோதலும, அநததடாகததில் இருக்கின்ற மீனகள் அக்கினிபகவான அங்கே மறைநதிருககிறதை அவர்கள அறிநதுகொள்ளத தெரிவிததன. ஆகவே அக்கினிபகவான அதிக கோபஙகொணடு அநத மீனகளைபபாாதது மீனகளே! அடைககலமாக வந்து அடுதத என்னைக் காட்டிக்கொடுததபாவததினல் நீஙகள் தூணடில்முள்ளினல் மாண்டுபோகக்கடவீாகள், என்று சாபங்கொடுததுககாமேகத்திலிருநது தோன்றும மின்னல்போல வெளிபபட்டுத் தன்னைவேணடி அழைககின்ற தேவாகளைப்பார்த்துத் தேவர்களே! நீஙகள் முநதி நடவுஙகள். இதோ உங்கள் பின்னலேயே நான்வருகின்றேன் என்று சொல்லிச செந்தாமரை மலர்மணம் வீசும் அநதச்சகோதர தீாததக்கரைமேல்வனனீசனைஸ்தாபிதது, ஆகமவிதிப்படி அருசசனைசெய்து, அநதவனனீசனுடையஅநுக்கிரகத்தால தேவாமிாதமெல்லாம சுமக்கும திறம்பெற்றான. இநதப்பிரகாரம் அக்கினி பகவான் தன தமையன்மார் மூவா சுமக்கமாட்டாமல் தளரும்படியான அமுத மெலலாவற்றையும் தான் ஒருவனே சுமக்கும் திறம்பெறறுத தேவாகூட்டத்துடன கலந்து சென்றான். மேருவை வில்லாகவளைத்துமுப்புரங்களைச்சுட்டெரித்த எமது பரமவிதாவாகிய வன்னீசனைத் தஞ்சமாக அடைந்து அனபுமிகுநது வநதனை வழிபாடு செய்யபபெற்றவர்கள் ஆணமையுள்ளவர்களாகி ஆனந்தவீடு பெறுவாாகள்,

வனனீசன மலரடிபோற்றி.

(சவுனகீசம்.)

யாம் இபபொழுது சொல்லிய வனனீசத்திற்கு மேற்கில சவுனகமுனிவன் சவுனகீச்சரம் என்னுந்தலததில் நீலகண்டனகிய சிவ பெருமானை ஆவாகனம் செய்து ஆகமவிதிப்படி அருச்சனைபணணி ஆணவாதி மலங்களை அகறறிப பேரின்பவீடு பெற்றான.

அந்தத் தலம் சவுன கீச்சரம் என்று சொல்லப்படும்.

சவுன்கீசன தாண்மலர் போறறி. மாணடுகனனீசன் மலரடி போற்றி.

பதினெட்டாவது.

சுரகரீசப் படலம்.

சிவஞானச் செல்வர்களே! ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தருளும் சிவபெருமான் சகோதர தீர்த்தக்கரையில் வீற்றிருக்கும் மாண்டுகேனீசம், வனனீசம், சவுனகீசம் என்னும் ஸ்தலங்களின் மகிமை சொன்னோம். இனி அந்தச் சவுனகீசத்தின் வடக்கில் சிறந்து விளங்கும் சுரகரீசத்தின் பெருமை சொல்வோம் கேளுங்கள், என்று சூதமா முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

அதிரூப சுந்தரியாகிய திருமகள் மார்பன் முதல் சகல தேவர்களுக்கும் அமுதம் அளித்ததாய்க் குகைகள்தோறும் முனிவர்கள் தங்கி யோகஞ்செய்யப்பெற்ற மந்தரமலை என்று ஒருமலையுண்டு. அந்த மலையைச் சூழ்ந்திருக்கும் குகைகளில் யாளிகள் படுத்துத் தூங்குவது, தேவர்கள் கூடி அந்தமலையை மத்தாக நாட்டிக் கடலைக் கடைந்தபோது உண்டாகிய அமுதம், அந்த மத்தின் இடையிடையே தோற்றிநிற்குந் தன்மைபோலும். தேவர்களால் அமுதம் பெறாமல் வஞ்சனை செய்யப்பட்ட அசுரர்கள் வேறுபட்டுத் திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து அமுதங் கண்டெடுப்பதற்கு அந்தத்தேவர்களுக்குத் தெரியாமல் அந்த மலையைப்பெயர்த்தெடுப்பதுபோல் கரடிகள் கண்டோர் அஞ்சும்படி அங்குள்ள புற்றுகளைப் பறித்துத்தோண்டுதல் செய்யும். அசுரர்கள் அந்த மலையைப்பெயர்த்தெடுக்க வந்ததை அறிந்து, அவர்கள் பெயர்த்தெடுப்பதற்கு அசாத்தியம் ஆகும்படி திருமால் அந்த மலைமேல் பள்ளிகொண்டிருப்பதுபோல், கார்மேகங்கள் படிந்துகிடக்கும். இப்படிப்பட்ட அபூர்வமான அலங்காரத்துடன்பல வளம்பெற்று, மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்து பேச, ஓங்கி உயர்ந்து, மணமலர்ச்சோலை சூழ்ந்து மேகத்தை மேலே போர்த்த போர்வைபோல் போர்த்துக் கொண்டு, நவரத்தின ஒளி வீசும் சிகரத்தின் மேல் வெள்ளைவஸ்திரம் தரித்தாற்போல் ஆகாயகங்கை சூழ்ந்து விளங்கவும், தன் கீர்த்தி எங்கும் பரவவும், மலை அரசாய் வசிக்கும் அந்த மந்தர மலையிலே ஆன்மகோடிகள் அனைத்தும் உய்யும்பொருட்டு அற்புதத் திருமேனிகொண்டு, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் திருவிளையாட்டாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தருளும் சிவபெருமான், சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் தந்தருளும் பொருட்டு, மலையரசன் மகளைத் திருமணம் புரிந்தபின்பு, அந்த மலைமகளுடன் எழுந்தருளி அந்த மலையினிடத்து அதிகவிசித்திரமாய் விளங்கும் அந்தப்புரத்தில் தங்கி, ஆனந்தக் கலவி நடத்தத் திருவுளம்

செய்து வண்டுகள் முழங்கும் கூந்தலையுடைய மலைமகளை மகிழ்ந்து, திருமார்புறத் தழுவிக், கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறிந்து, நெடுங்காலம் போகமூர்த்தியாய்ப் போகம் அநுபவிக்கும்போது, தேவர்கள் அறிந்து அஞ்சிப்பயந்து அந்த மலைமகள் வயிற்றில் கர்ப்பம் உண்டாவதற்குமுன் சின்னமாகும்படி அக்கினிபகவானுக்குக் கட்டளை யிட்டார்கள். கட்டளையிட்டவுடன், அக்கினிபகவான் அவ்விடத்திற் போய், எம்பெருமான் கோவிலுக்குமுன் எம்பெருமாட்டிக்கு வாகனமாகிய சிங்கம் வாசம் செய்வதைப்பார்த்துப் பயந்து மீண்டு வந்து, தேவர் கூட்டத்தை அடைந்து, கர்ப்பசின்னமாக்கிவிட்டு வந்தாயோ? என்று கேட்ட தேவர்களுக்கு நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி, எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. என்னால் இலவலேசமும் முடியாது நீங்களே அங்கே போய் அழித்தல் செய்யுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டான். பிரம விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் எல்லாரும் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மனம் நொந்து வருந்தி, மந்தரமலைச்சாரலை அடைந்து, பூமியில் வீழ்ந்து பணிந்து, சுருதி முறையாகத் துதித்து நின்று, ஓலமிடுவதை உணர்ந்து, எம்பெருமான் இன்பக் கலவியை இடையில் விட்டுத் திகம்பரனாய் அந்தத் தேவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு எழுந்தருளினன். எழுந்தருளிய காமதகனனாகிய சிவபெருமானைக் கண்டு, கடலில் மடைவிண்டதுபோல் காதல் பெருக, அரி அயன் உருத்திரர்கள் தேவர்கள் மருத்துவர் சாத்தியர் முதலியயாவரும் அன்புகூர்ந்து, ஆநந்த பரவசராகிக், கைகூப்பித் தொழுது, ரிஷபக் கொடி தாங்கி, மழுவாயுதம் ஏந்தி, மாயையால் மயங்கும் வஞ்சகருடைய மனதிற்கு எட்டாத மகாதேவா! உன் பாதாரவிந்தங்களை அமிர்த்தத்தால் பூசைசெய்து நாங்கள் அமிர்தர் ஆனோம். நல்ல மலர்கொண்டு பூசித்துச் சுமனர் என்னும் பெயர்பெற்றோம். கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலே ஒரு கிராமாதிபதியை அடுத்தவர்களும் குறைவில்லாமல் மகிழ்ந்து வாழ்கின்றார்கள் என்றால், அகிலலோக நாயகனாகிய தேவரீரைத் தஞ்சம் என்றடைந்த அடியேங்களுக்குக் கொஞ்சம் ஆயினும் குறை உண்டாகுமோ? அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றுகளையும் பற்றத்துறந்த பெரியோர்களுடைய இருதயாரவிந்தத்தில் இனிது வீற்றிருக்கும் தேசோமயானந்தனே! சரணம் சரணம் துஷ்டநிக்கிரகம் செய்தருளும் சூலபாணியே சரணம்! உன் மலரடிகளே சரணம்! நாங்கள் எல்லாரும் உனக்கே அடைக்கலமானோம் கண்டுகொள்க, என்றுதாழ்ந்து துதித்தலும், எம்பெருமான் அவர்கள் எல்லாரையும் அருள் சுரந்து இனிது நோக்கித் தேவர்களே! உங்களுக்கு வேண்டுவன யாதென்று கேளுங்கள், உடனேயாம் தருகின்றோம், என்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், திருமால் முதலானோர் கட்டளையிட்டபடி பிரமதேவன் தொழுது துதிசெய்து எம

பெருமானே! மலையரசன் மகள் வயிற்றில் காபபம் வாய்ப்பது வேண் டாதவாகளாய இந்தத திருமால முதலிய தேவாகள எலலாரும் தஙக ளைத தரிசிகக வநதாாகள நாஙகள இனிச்செய்வ தறியோம், ஆதலின தஙகள ஸ்ரீபாதம எஙகள பாகதேயம என்று விணணபபம் செய்தலும், தனக் கென்று ஒரு பிரயோசனததை இலவலேசமும் விருமபுதல் இலலாத வனும ஆனமாக்கள உய்யுமபொருட்டு ஆனநதக் கூததாடுபவனும் ஆகிய சிவபெருமான அந்தத தேவாகளைப் பாாத்துத தேவாகளே! உஙகள் கருதது இது ஆயின் உருககிய முததுப்போல விளஙகும இநதச்சுக்கில ததை உட்கொணடு விடுஙகள என்று சொலலியவுடன் அககினிபக வான் அஙகையால ஏற்றுப் பலலாயிரம் வருஷம் பல்லாயிரம் சூரியர் போல் தோன்றி விழுகின்ற அநதச் சுக்கிலம் எலலாவற்றையும் உண் ணவே, தேவாகள் எலலாரும் கருபபம் அடைந்து, பயநது நடுஙகிச் சுரத திறற் பீடிககப்பட்டார்கள். வாளாயுதம்போல பிறழ்ந்து, நீணடு மதர் ததுச செவ்வரி பரந்து யமனைக் கீழ்ப்படுததி மை அணிநது குடஙகை போல் அகன்றிருக்கும் கணகளையுடைய மாதாகளைச சேனையாகக்கொ ணட மதவேடனை நிருகடிய வீராதி வீரனாகிய சிவபெருமான கருணை கூாநது, தனனை மறுபடியும் தாழந்து வேணடும தேவாகளைநோககி, முத லையைக் கொன்று யானையைக காத்த திருமால் முதலிய தேவாகளே! நீஙகள் தொன்றுதொட்டுத தொழுது துதிசெயதுவருங காஞ்சிமாநகர ததிலே சுராககன என்னும் அசுரனைத் தொலைக்கும்பொருட்டு நாம் ஏற் படுததிய சுரகரீசம் என்னும தலம் நமக்கு மிகவும் பிரியமானது. அந்தச் சுரகரீசததின் பக்கததில் சுரகரதீர்த்தம என்று ஒரு தீாத்தம் உண்டு. அந்த நீரிற் கலந்து ஆடப்பெற்றவாகள பாவமெல்லாம் பறநதோடிப் போய்விடும. அந்தத தீாத்தம் ஆடுவதற்குப பானுவாரம மிகச் சிறந்ததாம். நீங்கள் எலலாரும் அந்தச சுரகரீசததை அடைந்து அந்தச் சுரகரதீாத்த நீராடி எமமைத தொழுது துதிபபீாகளானால், இந்தச்சுரநோய் உங்க ளைவிட் டொழிநதுபோம. சுரம் தீர்நதபின்பு அவ்விடம்விட்டு நீஙகி மே ருமலையையடைநது, அந்த மலைச்சாரலிலே நீங்கள் கொணடிருக்கும் கர் பபததை வெளிப்படவிட்டு விடுஙகள், என்று விடைகொடுததலும், மாய வன் முதலான தேவாகள் எலலாரும் மனமகிழ்ந்து, மகிமைபெறறோங் கும காஞ்சிமாநகரததைசசேர்ந்து, சுரகரீசத்தைக் கண்டவுடன் மகிழ் ந்து, தெணடனிட்டு, நிததியாநுஷ்டானஙகளை முடிததுத திண்டினோர் பிறவிபோககும் சுரகர தீாததநீராடிச், சுரகரீசனைப் பூசித்துத தொழுது துதிசெய்து, சுரநோய் தீரப்பெற்றாகள். சுரநோய் தீர்ந்தபின்பு, அவ்வி டம விட்டு மேருமலையைச்சேர்நத வுடன் அவர்கள் கர்பபநோயும கழிந் தது. அந்தக்காபபமானது அந்தத் தேவாகள வயிற்றிலிருநது கோடி

சூரியப பிரகாசத்துடன் பரவிததோனறி, மேருமலை முழுமையும் செமபொன்னிறமாக்கிக், கஙகை நதி யூடு தவழ்ந்து செனறு சரவணப பொய்கையிலே தங்கித தேவா மாதவா எல்லாரும உய்யுமபடி திருவருளசுரநது, சோதிமயமான வேலாயுதமேந்திய ஆறுமுகக கடவுளாக அவதாரம செய்தது.

சுரநோய் தீர்தது தேவாகளைக் காததருளிய சுரகர தீாததமாடி வேண்டும் வரங்களைவிரைநதுகொடுக்கும் சுரகரீசனைவணஙகி, வாழ்ததும், மெய்யன்புடையவர்கள எல்லாரும கடலசூழ்நத இநத உலகததிலே நோயற்ற வாழ்வினராகி மறுமையில் நித்தியானநத முத்தி பெறுவாகள்.

☞ இந்தப படலத்தில சில கவிகள் சிததிரக்கவிகளாய் உரையிடப்பட்டிருககின்றமையால, விருபபமுடையவாகள அவைகளைப புராணததிற் கணடுகொளளககடவா.

சுரகரீசன் துணையடியே துணை.

பதிற்றென்பதாவது

தான்றோன்றீச்சரப்படலம்.

மனேலயச் செல்வராகிய மாதவாகளே! சந்திர சேகரரும வளைத் தழும்புடையவருமாகிய சிவபெருமான வீற்றிருக்கும் சுரகரீசததின் மகிமை சொன்னோம. இனி நீராடினோா பிறவியைப் போக்கும சுரகர தீாததததின் தெனபக்கததில ஏழைகளுக்கு இரஙகும் தான்றோனறீச்சரத்தின் பெருமை சொலவோம. கேளுஙகள், என்று சூதமாமுனிவர் சொலலத தொடங்கினா.

ஆன்மாக்கள் தரிசிதது ஆணவம் முதலான பாசத்தை அறறுப் பரகதிகாணும் பொருட்டுப பரமசிவம் தானே தோன்றினபடியால, அந்தத்தலம் தானதோனறீச்சரம என்று சொலலப்படும. ஒரு சிறுவன் அந்தத தானதோனறீச லிங்கததைத் தொழுது நீம்பால் உண்ணப பெறறான். அதையும் சொலலுகிறோம கேளுஙகள். ஞான சிரோமணியாகிய வியாக்கிரபாத முனிவர் மேன்மேலும் இன்பந்தரும் தவததையே பொருளாக நாடிய வசிட்ட முனிவர் தங்கையைத திருமணம புரிந்து பெறறெடுதத சிறுசதஙகைக் காலகளை யுடைய உபமன்னிய முனிவன், தன் மாமனாகிய வசிட்ட முனிவா ஆசிரமத்தில தங்கிக், காமதேனுவின் பாலுண்டு, களிதது வாழும நாட்களில், ஒருநாள் தன் பிதாவாகிய வியாக்

கிரபாத முனிவரும் தாயாரும் வந்து, புத்திரனை அழைத்துக் கொண்டு, தங்கள் இருப்பிடத்திற் போய் இருக்கும் போது, அந்தச் சிறுமுனி நீம் பாலுக்கு ஆசைப்பட்டுத் தாயாருடைய பாதங்களைப் பணிந்து வேண்டியதனால், அவள் அரிசி மாவைத் தண்ணீரில் குழைத்து இந்தப் பாலைக் குடி என்று கொடுத்தாள் அம்முனிவன் அதை வாங்கிக் குடித்து இது பால் அன்று. தண்ணீரென்று தள்ளிவிட்டுத் தனமாமனாகிய வசிட்ட முனிவர் மாளிகையில் தான் உண்டபாலை நினைத்து நினைத்துத் தேம்பித் தேம்பி, அழுதழுது, வருந்துவதைப் பார்த்துப், பெற்றதாய் ஆனவள் மனம் வருந்திச் சொல்ல லானாள். அப்பா! நாங்கள் தவசிகள்; அதல்லாமல் முன் பிறப்பில் சிவபெருமான் சீபாத கமலங்களைச் சிந்தை செய்யாத பாவத்தால் தரித்திரரா யிருக்கின்றோம். உன் ஆசையைப் போக்கும் பசுவின் பால் எவ்விடத்தில் பெறுவோம். ஆதலின் உனக்குப் பால் வேண்டு மானால் முக்கண் மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை வந்தனை வழிபாடு செய்து பெற்றுக் கொள். எவ்விடத்தில் பூசைசெய்யலாம் என்னில், காஞ்சிமா நகரத்தைச் சேர்ந்து, கடவுள் நாயகனாகிய கண்ணுதல் மூர்த்தியைப் பூசைசெய்து, உன் ஆசையினும் அதிகமாகப் பெற்றுக் கொள், என்று சொல்லிய தாயைப் பணிந்து, விடை பெற்று மீண்டு, காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் மூன்றுலகமும் புகழ்ந்து பேசும் தான்தோன்றீச்சரத்தில் அமர்ந்தருளும் சுயம்பு லிங்கத்தைக் கண்டு, மனங் குழைந்து நெக்குற்று, அணை கடந்து அன்பு பெருக; "அடியேன் உய்ந்தேன்" என்று தாழ்ந்து, பணிந்து, எழுந்து ஆடிப்பாடிச் சிவபெருமானைப்பூசித்து, அவ்விடத்தில் தங்கி அமர்ந்தருளும் அதிசயிக்கும்படி அருந்தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, அந்தச் சுயம்பு லிங்கத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் மேக வாகனனாகிய தேவேந்திரனைப் போல் வடிவங் கொண்டு வந்து, அந்த முனிவனுடைய பத்தியைச் சோதித்துப், பின்பு தேவேந்திரனைப்போல் வந்தவர் தானே என்பதை விளங்கக் காட்டித் திருமுகமலர்ந்து, திருப்பாற்கடலை அழைத்து, உண்ணக் கொடுத்துக் கற்பக விருட்சம், காமதேனு, சிந்தாமணி, சங்க நிதி, பதுமநிதி, முதலியன வெல்லாம் தன்னிடத்தில் அன்பு வைத்துத் தொழுகும் அடியவர் ஏவலின்படி தொண்டு செய்யக் கட்டளை கொடுத்தருளும் அந்தக் கடவுள் அந்தமுனிவனுக்குப்பரி பூரணஞானமும் என்றும் இளமையாகவே இருத்தலும், மரணமில்லாமையும் வரமாகத் தந்து இன்னும் உனக்கு வேண்டுவதைக் கேள் என லும், அந்த முனிவன் தாழ்ந்து பணிந்து எம்பெருமானே! அடியேனுக்கு உன்திருவடியில் மாறாத பத்தி வேண்டும். மேலும் தேவரீர் இந்தச் சுயம்பு லிங்கத்தில் எந்நாளும் வீற்றிருந்து தரிசித்தோர் பாவங்களைப் போக்கிப் பரகதி

கொடுத்தருள வேண்டும், என்று நின்று வேண்டுதல் செய்ய, அந்தவரங்களையும் கொடுத்தருளிப் பார்வதி தேவியாருடன் அந்த இலிங்கத்தினிடமாக மறைந்தருளினார். இப்பால் அந்த முனிவன் அந்நாள் முதல் அறிவுடையோர் யாவர்க்கும் ஆசானாகி, வெற்றி அடைந்தோர்க்கும் ரிஷபவாகனத்தையுடைய சிவபெருமானுக்குப் பிரியமான சைவசமயத்தை உலகத்தில் உள்ள எல்லாருக்கும் விளங்க உபதேசித்துக் கொண்டு மேம்பட்டிருந்தான். பிருகு மாமுனிவன் இட்ட சாபத்தால் பிறந்து இறந்து போகும் திருமால் கண்ணனாய் அவதரித்தபோது, மானிடதேகம் மிகவும் அசுத்தமானதென்று அவ்விடத்தில் வந்து சேர்ந்து, அந்த உபமன்னிய முனிவரிடத்தில் சிவதீக்ஷை பண்ணிக்கொண்டு தேகசுத்தி பெற்று, பாண்டவர் தூதன் எனனும் பெயருடன் அவ்விடத்திலேயே அந்தக் குருமூர்த்தியை வந்தனை வழிபாடுசெய்து வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அன்று தொட்டு உலகளந்த பெருமானை "நிறை திருநீறாக கோலம் பூண்டு உயர்ந்த சைவன்" என்று உயர்ந்தோர் எல்லாரும் வியந்து கொண்டாடுவார்கள்.

தான்றோன்றீசன் தாண்மலர் போற்றி.

இருபதாவது
அமரீசப்படலம்.

உலக ஆசையை ஒழித்த உத்தமர்களே! வரிகளையுடைய வண்டுகள் தெத்தே என்று பண் பாடத் தேனசொரியும் மணமலர்ச் சோலை சூழ்ந்த தான்றோன்றீச்சரத்தின் மகிமை சொன்னோம். இனி முத்துப் போல விளங்குந்தண்ணீர்த்துறையை யுடைய அந்தத்தான்றோன்றீச்சரத்தின் கீழ்த்திசையில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் பூசித்துப் பேறுபெற்ற அமரீச்சரத்தின் பெருமை சொல்வோம். கேளுங்கள், என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

முன்னொரு காலத்திலே வண்டின் கூட்டங்கள் முழங்கப் பெருத்த மணமாலை சூடிய தேவர்களும், திதி புத்திரராகிய அசுரர்களும், அக்கினி போல் சீறி எதிர்த்து, நரிகளும், பேய்களும், காகங்களும், பருந்துகளும், கழுகுகளும் சூழும்படியான போர்க்களத்தில் நின்று போர் செய்யலானார்கள். அவர்கள் பலயுகம் கழிந்தும் விடாமல் சண்டை செய்தமையால், அவர்கள் செய்யும் சண்டைத் திறத்தைப் பார்க்கும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் பார்வதிசமேதராய் உயர்ந்த ஆகாயத்தினிடமாகத் தங்கியிருந்தார். இருதிறத்தாருக்கும் வெற்றியும் தோல்வியும் உண்டாகாதபடி

மேன்மேலும் சண்டை வளாநதது. அதைக்கணடு அமுதம் போனறவ ளாகிய பாாவதி தேவி, எனனையும அடிமையாகக கொணடருளும சிவ பெருமான திருமுகததைப பாாததுப், பதி ஞானததிறகே அன்றிப் பாச ஞானததால அறிய வொணணாத பரஞசோதியே! இரண்டு கடசிய ராகிய இவாகளில ஒருகட்சிக காராகள வெறறிமாலை அணியககடவா எனறு திருவாய மலாநதருளுதலும, சிவாநுக்கிரகததால அசுராகள ஆண மையுளளவாகளாகித தேவாகளை வெனறு கீழபபடுததினாகள். அது கணடு உமையவள ஐயோ! எனறு இரஙகி எம்பெருமானே! தேவாகள, வெறறிமாலை அணியக கடவா எனலும், சநதிரசேகரனாகிய சிவபெரு மான தேவாகளமேல கருணை வைகக, உடனே தேவாகள திடஙகொ ணடு, அநத அசுராகளை அழிதது, ஐயபேரிகை அடிததுப் படுகளததை விடடு மீணடு, தேவசபையைச சோநது, அசுரரைப பகைதது அழித தோஙகிய ஆணமையுடன அகமகிழநதிருநதாாகள. அபபொழுது தே வேநதிரன அகஙகாரங் கொணடு ஆ! எனது ஆணமையை எடுததுச் சொலபவா யாா? என்று தனனைத தானே புகழநது பேசினன. அப படிப புகழநது பேசிய இந்திரனை அககினி பகவானும, அநத அககினி பகவானை யமனும, அநத யமனை நிருதியும, அநத நிருதியை வருண னும, அநத வருணனை வாயுவும், அநத வாயுவைக குபேரனும, அநதக குபேரனை ஈசானனும, அநத ஈசானனைப பிரமதேவனும, அநதப பிரம தேவனை நாராயணனும, பகைததுத தஙகள் தஙகள பேராணமையைப புகழ்ந்து பேசிப பிணஙகிப் போராடுவதை நோக்கி, எமபெருமாட்டி, எமபெருமானைததொழுது, எமபெருமானே! இந்தத தேவாகள் கொணட செருககு ஒழியுமபடி திருவுளம செய்க என்று வேண்டுதலும், பகைவ ருடைய நிணததுடன கலந்திருக்கும் சூலாயுதத்தை வலமாக ஏந்திப பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலான தேவாகளுடைய பிரேதம் அடாநதிருக் கும் இடுகாடடிலே நடுராததிரியிலே ஆனந்தக கூததாடிச சநதிரனைச சடைமுடிமேல் தரிததிருக்கும சிவபெருமான கூட்டமாகக் கூடியிருக் கின்ற தேவாகள் செயயுங்கலகததைதத தவிாககும் பொருட்டு, அநதத தேவாகளுககுமுன் அழகிய வண்டுகள் விருமபுமபடியான மணமாலை சூடிய தோள்களையுடைய ஓா இயக்க வடிவம கொணடுவந்து, ஒரு சிறு துருமபை நட்டு, அவாகளுக்கு முன் இறுமாப படைந்திருகக, அபபடி இறுமாபபடைந்திருககும அநதக கடவுள நாயகனைத திருமால முதலிய தேவாகள் எலலாரும பாாதது, இவவிடததிலே நீ நாட்டிய இது எனன? எஙகளுககு முன் எவ்வளவும அஞசாமல தைரியங கொணடு நிற்கின்ற நீ யாா? சொல எனறு சொலலிய சொலலைக் கேட்டு, ஞானததிற சிறநத தவசிகள தங்கள் இதயாரவிநதததினிடமாகக்கணடு கொளளும்படியான

அந்தக கடவுள நாயகன் சொல்லலானை. உஙகள் ஆணமையை அள கக இஙகேவநத நான் எவன ஆனுலும் ஆகட்டும். உஙகளுககு முன அசையாமல நாட்டிய இநதச் சிறு துருமபை இரணடு துணடாகக வல லவன எவனே அவனே அசுராகளை வென்ற வீரன் அறிந்து கொளளுங கள என்று சொல்லுதலும, தேவேநதிரன் திடீரெனறெழுந்து தனகை யில் ஏந்திய வச்சிராயுதத்தைச சுழறறி வீசி வீணே எறிந்து அநதச் சிறு துருமபை வெட்ட மாட்டாமல அலுததுப போனன்.

மறறும அககினி பகவான யமன நிருதி முதலிய திக்குபபாலகா எழுவரும் தஙகள பலம முழுமையும செலுததி, ஒரு சிறு துருமபை அசைவிககும் திறம் இலலாதவாகளாய மனந்தளாந்து விடுதலும், உக கிரஙகொண டெழுநத பிரமதேவன வீசிய பிரமாஸதிரமும சககரபா ணி வீசிய சககராயுதமும கூட மழுஙகிபபோய்விட்டன. இவ்வணணம் ஒரு சிறு துருமபினுல வலி இழநதுபோன தேவாகள் எலலாரும பயநது ஆச்சரியம அடைந்து நீர யார சொலலும் எனறு நயந்து கேடடவுடன, இயக்க வடிவத்துடன் வந்த கடவுள் நாயகன் சடுதியில மறைநதுபோ னதினல மனஙகலஙகித் திகைககும அந்தத தேவாகளுககுமுன பாரவ திதேவி காட்சிகொடுததருளினுள். காட்சிகொடுத தருளிய கருணைப பிராட்டியின் சீர்பாத கமலஙகளைச் சேவிததுத தேவாகள் எலலாரும பேரனபுகொண்டு வநதனை வழிபாடுசெய்து, தலைமேறகூபபிய கையுடன நின்று, சகல லோகஙகளையும பெறறெடுதத தாயே! இயககவடிவங கொ ணடு வந்தவர்யார? அறியாமையால அவரை அவமதிததோம. அவரை இனனர் எனறு தெரியச்சொல்லவேணடும எனறு வேண்டுதலும, மலை மகளசொலலுகினருள். தேவர்களே! சரஸ்வதிக்கு நாயகனுகிய பிரம தேவனமுதல சகல தேவாகளுடைய பதவிகளை நிலைபெறசசெய்பவன் எவன? எபபொருட்கும ஆதாரமாகி எவராலும தொழபபடுகிறவன எவ ன? எலலாவற்றையும படைததுககாததுத ஞானிகளுககு இனபந் தருப வன எவன? அவனே இயக்கவடிவாகி வந்த அழகன் எனறு அறிநதுகொ ளளுஙகள. சகலமும் தானய் விளஙகுகிறவன எவன்? ஒருவராலும் தன் உணமை அறியபபடாதவன எவன? எவ்விடததிலும இருநது எலலாவற றையும் அறிபவன எவன? உலக்வியாபாரததை ஓயாமல் நடததுகிறவன எவன? வேதாகம புராண சாஸ்திரஙகளால் துதிசெய்யபபடுகிறவன் எவன? அவ்வேதங்களாலும் அறியபபடாதவன் எவன? அவனே இயகக வடிவாகி வநத அழகன எனறு அறிநதுகொள்ளுங்கள.

எவனுடைய திருநாமததை எண்ணினல்? எவன்பாதத்தைதத துதி செயதால்? எவனைத் தியானம பணணினுல? எவன் அன்பர்களைச் சேவி

த்தால ? பாவங்கள் எல்லாம் பறந்தோடப் பரகதி கிடைக்கும். சச்சிதா னந்தசொரூபி என்னும உணமை அறிவானநத உருவாகி விளங்குகிறவன் எவன்? அவனே இயககர் பதியாகிவநத அழகன் எனறு அறிநதுகொள்ளுஙகள். ஒரு சிறு துரும்பினுல உஙகள வலியை ஒழிதது மறைந்து போன அந்தக் கடவுள் நாயகனை நீங்கள் பறறறுக் கண்டு தெளியாமற் போனீாகள். தமக்கு மூலமாகிய மண்ணின பலம் எவ்வளவோ அவ்வள வே அநத மணணுலாகிய பாத்திரம முதலியவைகளின பலமாம். அது போல் எதறகும் மூலகாரணன ஆகிய அந்தக்கடவுள்சததியே அவனிட ததுணடாகும் அனைததிறகும் உள்ள சததியாம். ஆதலின அந்தச் சிறுது ரும்பை வெட்டாமற் போனீாகள.

தேவாகளே! இனி நீங்கள் பிழைப்பதற்கு உபாயம் சொலவேன் கேளுங்கள; நீஙகள எல்லாரும் சோமசூரியாககினி என்னும்திரிநேத்திர தாரியாகிய சிவபெருமான, கம்பாநதியின அதி சீதளமான திவலை வீசப் பெறற ஒரு மாவடியில் என்னை ஆட்கொண்டு மகிழ்ந்தருளும் காஞ்சிமா நகரததைசசோந்து, அவனது சரணமே சரணம் என்றுசரணமடைந்து தொழுதல்செய்யுங்கள் எனறு உலகமாதாவாகிய உமையவள் மறைதலும், அபபொழுது பிரமவிஷ்ணுககள்முதலிய தேவாகள எலலாம் நமது அறிவு நன்றாயிருநதது ! என்று தஙகளுக்குள் நாணம் அடைநதுஅவ்விடம் விட் டுப் புறபபட்டுக் காஞ்சிமாநகரம வந்து சோநது, திரிதசீச்சரன் என்னும் பெயரால் சிவலிஙகப் பிரதிஷ்டைசெய்து, சிவபெருமானைப் பூசித்துப் பேராண்மையும் மற்றும் வேண்டிய வரஙகளும் பெற்றுக்கொணடார்கள். அநதத திரிதசீச்சரம எனனும திருக்கோயிலானது பாாவதி சமேதனுகிய சிவபெருமானுககு மிகவும் பிரீதியானதாம்.

திரிதசீச்சரன் திருவடிபோற்றி.

இருபததோராவது

திருமேற்றளிப் படலம்.

நலலொழுக்க முடையவாகளே ! தேன் துளிக்கும கற்பகப் பூமாலை சூடிய தேவாகள் தொழுது பேறுபெறற அமரீசத்தின் பெருமை சொன் னேம். இனி உருத்திரர் முதலானவாகள அன்பு மிகுநது தொழுது துதிசெய்த நூற்றுப பதினெட்டுத தலஙகளின் மகிமை சொல்வோம் கேளுஙகள் எனறு சூதமாமுனிவர் சொல்லத தொடஙகினுர்.

மலவலி தீர்த்தருளும் அமரீசத்திற்குத் தெற்கே நெடுந்தூரத்தில் ஆகாயத்தை அளாவிய மதிலாற் சூழப்பட்ட காயாரோகணத்திற்கு மேற்கில் நூற்றுப் பதினெட்டுத் தேவர்கள் வந்தனை வழிபாடு செய்ய விளங்கும் நூற்றுப் பதினெட்டுத் தலங்கள் உண்டு. அந்தத்தலங்கள் பூர்வம் அண்டங்களைக் காக்கும் நூறு உருத்திரர்களாலும் ஸ்ரீகண்டன், வீரன், குரோதன் முதலான எண்மராலும் பூமியை ஆளும் அரசர் எண்மராலும் துதிக்கப்பட்டன. இகபர சுகங்களைக் கொடுக்கும் மேன்மையுள்ள அந்தத் தலங்களை எந்நாளும் தபசிகள் யாவரும் நேசித்துப் பூசிப்பார்கள். பெரும் புகழ் படைத்திருக்கும் அந்தத் தலங்களின் நடுவில் காணப் பெற்றவருடைய பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கி முத்தியின்பம் கொடுக்கும் திருமேற்றளி என்று ஒரு தலம் உண்டு. பூர்வம் சேஷசயனனாகிய திருமால் இப்பொழுது யாம் சொல்லிய அந்தத் திருமேற்றளியை அடைந்து முருக்கம் பூப்போல் சிவந்திருக்கும் இதழையும் சிற்றிடையையுமுடைய காமாட்சி தேவியின் ஸ்தன முலைச் சுவடு தோய்ந்திருக்கும் சிவபெருமானுடைய சாரூப பதவியை இந்தப் பூமியிற் பெற விரும்பித் தவம் செய்யத் தொடங்கினான். ஐம்புலன்களை அடக்கி அருள் வழியில் நின்று காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் மதம், மாற்சரியம் என்னும் ஆறு பகையை அகற்றி விபூதி உருத்திராட்ச மாலைதரித்து, அசையாமல் உருத்திர மந்திரத்தை உருவேற்றி, இதயார விந்தத்தில் எம்பெருமான் திரு உருவை இடையறாது வைத்துச் செய்வதற்கு அருமையான தவம் செய்யும்போது, யமனை உதைத்தருளிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து, ரிஷப வாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளி, எமது அடியவர்களில் மிகச் சிறந்தவனே! நீ தவம் செய்து வருந்தினாய், வேண்டியதைச் சொல் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளவே அந்தத் திருமால் அளவில்லாத சந்தோஷம் அடைந்து, ஸ்ரீபாத கமலங்களின்மேல் விழுந்து, பணிந்து, எழுந்து என் பிதாவே! நீ கொடுக்க நான் சகல பாக்கியமும் பெற்றிருக்கின்றேன் ஐயனே! இப்பொழுது அடியேனுக்கு உன் வடிவமாகிய சாரூப பதவி கொடுத்தருளவேண்டும் என்று வேண்டுதலும், எம்பெருமான் அந்தத் திருமாலை நோக்கிக் கருடக் கொடியுடையவனே! யாம் சொல்வதை நன்றாகத் தெரிந்துகொள். இருபத்தெட்டாங் கலியுகத்தில் வைவசுத மனு அந்தரம் வரும். அப்பொழுது சீகாழியிலே கவுணியர் குலத்தில் திரு அவதாரம் செய்யும் திருஞானசம்பந்தன் என்னும் எமது அடியவன் இங்கு வந்து உனக்கு எமது உருவமாகிய சாரூப பதவி கொடுப்பான். சக்கரபாணி! நீ அதுவரையில் இந்தத்தலத்திலிருந்து தவம்செய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிமறைந்துபோதலும், அந்தத்திருமால், மனவருத்தம் இல்லாமல் அவ்விடத்திலேயே வாசம் செய்து, கொன்றைப் பூமாலை சூடிய

சிவபெருமானைக் கண்டு சேவிக்க வந்த இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் விரகர் ஆகிய திருஞானசம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ் வேதமாகிய தேவாரப்பதிகத்தால் சிவபெருமானுடைய திருவுரு வாகிய சாரூப பதவி பெற்றான்.

திருமேற்றளியார் திருவடி போற்றி.

இருபத்திரண்டாவது

அநேகதங்காவதப் படலம்.

அந்தணர்களே! அந்த நூறு உருத்திரர் முதலானவர்கள் போற்றித் துதிசெய்த நூற்றுப்பதினெட்டு தலங்களின் பெருமை சொன்னோம். இனிக் குறைவில்லாதோங்கும் திருமேற்றளியின் வடதிசையில் விளங் கும் கச்சி அநேகதங்காவதம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங் கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

உரல்போற்கால்களையும், சிறியகண்களையும், கடுநடையையும், சொரி கின்றமதத்தையும், பிறைபோன்றதந்தத்தையும், பெருவலியையும், பிளிறு ஒலியையும் உடைய யானைமுகம் படைத்த விநாயகக் கடவுள் புகழ்பெற் றோங்கும் காஞ்சிமா நகரத்தை அடைந்து, பேரன்புடன் எம்பெருமா னாகிய சிவபெருமானைப் பூசிக்க நினைந்து, தன் பெயரால் அநேக பேச் சுரன் என்னும் இலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணி, ஆவலுடன் ஆகமவிதிப் படி அருச்சனை செய்யுந் தன்மையைத் திருவுளத்திற் கொண்டு, எம்பெ ருமான் காட்சி கொடுத்தருளி, மகனே! நீ வேண்டிய வரம் யாது? சொல் என, அந்த விநாயகக் கடவுள், தன் பிதாவினுடைய பாதாரவிந் தங்களின்மேல் விழுந்து பணிந்து பிதாவே! இவ்வுலகத்தில் யான் செய்யவேண்டிய காரியம் யாது? கட்டளையிட்டருளவேண்டும் என்லும், இசைபாடும் வண்டுகள் சூழும் கொன்றைப் பூமாலை யணிந்த சிவபெரு மான் சொல்லலானார்.

குமாரா! வேதசாஸ்திர விதிகளை நிலைநிறுத்தவும், நல்லோர் செய் யத்தொடங்கும் காரியங்களை இடையூறில்லாமல் நிறைவேற்றவும், அசட ராகிய அசுரர்களுக்கு இடையூறு செய்யவும், நீ இந்த உலகத்தில் வரு வதை நாடித் தேவர்கள் முன்னமே எம்மை வருந்திக் கேட்டுக் கொண் டார்கள். ஆதலால் நீ எமது கட்டளையால் புறச்சமய சாஸ்திரப் புரட்

டாகளுக்கு எந்நாளும இடையூறு செய். வேதாகம சைவசித்தாந்த நெறி தப்பாதவாகளுக்கு இடையூறுணடாகாதபடி துன்பந்தீரததுத் துணைசெய் திரு. எல்லாரும உன்னை வாழ்த்தக் கடவா. உன்னை வந்தனை வழி பாடுசெய்யாதவர்கள் மேன்மைமிகுந்த வேதியர்களானாலும், அவாகள் பூமியிலே செய்காரியங்கள் பயன்படாமற் போகக் கடவன. உன்பாதங் களைவணங்கி வாழ்த்துகிறவாகள் எல்லாரும் பெருஞ் செல்வம் பெறக்கட வர். உன்னை வணங்கி வாழ்த்துதல் செய்யாதவாகளுக்குச் சுபகாரியங் களும் அசுபகாரியங்களாம. பெரியோனே! இவ்வரஙகளை யாம் உனக் குக் கொடுத்தோம. இபபொழுது இனனும் ஒருவாாத்தை சொல்லக கேள். இரணிய புரததில் கேசி முதல பல அசுரர்கள் வாழ்கினறார்கள். அநத அசுரர்கள் எல்லா உயிாகளையும் வருத்திக் கொலைசெய்கிற படி யால் உன் காலால் அவாகள் உயிரைப போக்கி, அந்த அசுர மாதா கர்ப பத்திலே அநத அசுராகள் சததியாய் வீற்றிருக்கும வலலபையுடன் கலந் து சுகிதது வாழ்க்திருபபாயாக. அந்த வலலபையுடன் உன்னை வநதனை வழிபாடு செய்யப பெற்றவர்களுக்கு வேணடுவனவெல்லாம் விரைவில உண்டாகக் கடவன, என்று திருவாய் மலர்நதருளிப்பெருங கருணையுடன் உச்சி மோந்து வாரி யெடுத்து மார்புறத் தழுவி விடை கொடுததலும விநாயகக் கடவுள் மீண்டு இரணிய புரததைச் சோந்து அவ்விடத்தில் அடர்ந்திருக்கும் அசுரர் கூட்டங்களைக் காலால் வீசி, அவாகளுடைய ஆணமை அடங்க அழித்து, அந்த அசுரமாதா காப்பததில் அவர்கள் சத தியாய் வீற்றிருக்கும் வல்லபையைத் தும்பிக்கையால வெளிபபட வாஙகி அவளைத திருமணம செய்து கொண்டு இனிது வாழந்திருநதாா.

முனிவர்களே! விநாயக மூாத்தி அருச்சனை செய்ய வீற்றிருக்கும் அநேகபேசனை அநேகதங்காபததத்தில் கணடு தொழுவாராயின், தொழும அவர்கள் பிறவிப பெரும்பிணிதீர்ந்து நாயேனையும அடிமையாக உடைய சிவபெருமான சிறந்து வீறறிருக்கும் கைலாச பதவி பெற்று, எக்கா லத்திலும் இன்பததுடன் வாழ்நதிருப்பாாகள்.

அநேகபேசன் அடியிணைபோற்றி.

இருபத்துமூன்றாவது

கயிலாயப் படலம்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே! புஷ்பசயனத்தின்மேல் ஆண் அன்னங்கள் பெண் அன்னங்களைச் சிறகால் அணைத்துக்கொண்டு தூங்குவதற்கு இடமாகிய தடாகஞ் சூழ்ந்த அநேகதங்காவதத்தின் பெருமை சொன்னோம். இனி மணிஒளி வீசும் அந்த அநேகதங்காவதத்திற்கு மேற்கில வந்து வணங்கினவர்களுக்கு விரைந்தருள் செய்யும் கைலாயத்தின் மகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்,

பூர்வம் புஜபலபராக்கிரம சாலிகளாயிருந்த அசுரர்களுக்கு மயன் என்னும் அசுர தச்சன் அருந்தவம் செய்து, சுவர்க்க மத்திய பாதலம் எனனும் திரிலோகங்களிலும உள்ள பொன், வெள்ளி, இரும்பு இவைகளால் நிருமிக்கப்பட்ட மூன்று கோட்டைகள் இருந்தன. அந்தக் கோட்டைகளில் வாழும் அசுரர்கள் எல்லாரும் சுருதி ஸ்மிருதி ஆராய்ந்துணர்ந்தவர்களும், மாசில்லாதோங்கும ஆகமங்கள் அனைத்தையும் அறிந்து ஒழுகும ஆசாரம் உடையவர்களும், சிவபெருமானைப்பூசிக்கும் செயலைமேற்கொண்டவர்களும், விபூதி அணிந்து வெண்ணிலாக்கிரணம் பொழியும் திருமேனியுடையவர்களும், சிவலிங்கத்தைப் பூசிக்கும் திறத்தைக் கடமையாகக் கொண்டவர்களும், சிவதரும சிந்தனை யுள்ளவர்களும், சிவனடியாரைக் கண்டால் களிக்கும் மனமுடையவர்களும, சைவாசார நெறி தவறுதொழுகும சீலத்தில் நிகரில்லாதவர்களுமா யிருந்தார்கள். அந்த முப்புரங்களின எவ்விடத்திலும சிவபுராணம் சொல்லுகிற வர்களும, சொல்லசசிரத்தையுடனகேட்கிறவர்களும், சிவபணிசெய்கின்றவர்களும், செய்கின்றவர்களையும், செய்த சிவபணிகளையும், வியந்துகொண்டாடுகிறவர்களும், சிவனடியாரையும் வருவிருந்தையும் எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்துவந்து அனபுடன் அமுதூட்டுகின்றவர்களும், சிவநாமமுழக்கமுமே அன்றி மறறொன்றும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட அசுரர்களால் அல்லற்பட்டு மனந்தளர்ந்து ஓடிப்போன தேவர்கள் எல்லாரும் மாயவனை உன் பாதமே கதி என்று வந்து அடுத்தார்கள். சேஷசயனத்தின் மேற்கணவளரும சௌந்துளபமாலையணிகிய அந்த மாயவன் தன்னை வந்தடுத்த தேவர்களுடன வேதமந்திரங்களைச சொல்லி ஒரு கொடிய யாகம் செய்யும்போது, அந்த யாகத்திலிருந்து அனேக பூதங்கள் புறப்பட்டன.

அந்தப பூதங்கள் எல்லாம் மாயவன் சொற்படி விரைந்து போய் நீதிநெறி யுள்ள திரிபுராசுராகளுக்குமுன நிற்கமாட்டாமல அழிந்துபோய்விட்டன. அதைக்கண்டு நடுநடுங்கும் அமராக்ள் முகத்தைப பாாதது, மாயவன சொல்லுகினறுன. நேசாகளே! ஆ! இதுகேளுஙகள். அசுரர்கள் எல் லாரும அம்பலத்தில் ஆனநதக் கூததாடும ஐயன திருவடிக்கு ஆளான வாகள். அவர்கள் எல்லாரும் தீமை செய்யுங் கொடியாகளே. ஆனுலும் சிவபத்தியுடைவர்களும், அழியாத ஆணமை பெறறவாகளுமாயிருக்கிறுா கள். ஆதலால் நாம அவர்களை ஒரு பாணத்தால் அழிகரும் திறம இல் லாதவர்களா யிருக்கின்றேும. அவாகளை ஒருபாணததால அழிபபதறகுச சிவமெருமான் ஒருவனே வலலவன. அவாகள அநதச் சிவபெருமானைப் பூசிதது வேண்டும வரமெல்லாம் பெற்றவாகள். இனி நாம அவாகள் சிவபத்தியைக் கெடுபபோம. அவாகளை அழிபபதற்கு இதுவே உபாயம் அல்லாமல் வேறிலலை எனறு, அநத மாயவன வேதவிதி யெல்லாம்பொய் எனறும், மோட்சம் என்பது ஒன்று இலலை எனறும, வாசம செயயும பொருள்கள் எல்லாம் ஒருக்ஷணததிலே நாசம் ஆய்விடும் என்றும், எடுத துப் போதிக்கும் பிடகநூல ஒனறை ஏறபடுததித தன உடற்கூறுகப் புத்தன எனபவனைத தருவிதது, அவன் முகததைப் பார்ததுப புத்தா! நீ இந்தப்பிடக நூலைக்கொணடுபோதனைசெய்து, சிவநேசம் பூணடுவிளஙகும் திரிபுராசுரர்களை மயஙகச்செய்து, அவாகள் சிவபத்தியைக் கெடுத்துவிடு. இந்நாரதமுனிவனைததுணையாகக் கொணடுபோ. நீஙகள் இருவரும உண மையானவேதப பொருளை விடாது மனதிலேயே வைததுககொளளக்கட வீர்கள் என்று விடைகொடுததலும், புதத நாரதா விரைந்து செனறு திரிபுரங்களைச் சேர்ந்து செய்யும் மாயாஜால போதனையால அஙகேவ சிக்கும் அசுரர்கள் எல்லாரும் மதிமயங்கி அவர்களுக்குச் சிஷர்களாகி அவாகள் எடுத்துப போதிக்கும பிடகநூலை நம்பித் துன்மார்க்க வழியில் சென்று சன்மாாக்கமாகிய சைவ சமயாசார நெறி தப்பிப்போனுர்கள். இப்படி இழிவான சமயநெறியில் தங்கிப் பரானந்த வாழ்வுதரும் விபூதி, உருத்திராட்சம், சிவதருமம், வேதநெறி முதலியவைகளைக் கட்டோடே விட்டுவிட்டாாகள். ஐயோ! “ஊழ்வினை யுருததுவந்தால் ஒருவரால் ஒழிக்கப்போமோ? என்றபடி ஊழ்வினையை ஒழிக்கவல்லவருமுண்டோ? இவாகள் பத்தினிமார்களும் மகதிவீணை யேந்திய நாரதன் பேச்சைக் கேட்டுக் கற்பிழந்து போனுாகள். கணனுறகண்டதே மெய். கதி உண் டென்பது பொய் என்று சொல்லத்துணிந்தவர்களாய்ப் பொல்லாங்கு என்பன எல்லாவற்றையும் இந்த அசுரர்கள் செய்துவருவதை மாயவன் பார்த்து, நமது எண்ணம் பழுத்தது எனறு, மனமகிழ்ந்து, தேவர்கள் எல்லாம் தன்னைச்சூழ்ந்துவரத் திருக்கைலாசததிற்குச்சென்று சிவபெ

ருமானுடைய சீர்பாதகமலங்களைத தொழுது துதிசெய்து, செந்தாம ரை மலர்போலுங் கைகளைக்குவித்துப் பரிந்து, கைலாசபதி! முப்புர ஙகளில் வாசம்செய்யும அசுரர்கள் எஙகளுககு இடா செய்கின்றமை யால நாஙகள இநநாளவரையில இடாபபட்டோம, பூர்வம் யாமளை முத லான சததிகளை மயக்கிய மகாதேவா! புததனுடைய மாயாஜால போ தனையால மருணடு சுதத வேததகைக் கைவிடடு அசுததம் அடைந்தி ருக்கும் அநத அசுராகளைக் கொனறு அடியேஙகளைக காததருள்க எனறு வேண்டிய சொல், அம்பலததில் ஆனந்தக் கூத்தாடும் ஐயன் திருச்செ வியில் சேரந்தவுடன், அந்தப் பரஞ்சோதி நந்திதேவர் முகததைப்பார் த்து, நந்தியப்பா! முப்புரஙகளைப போராசெய்து அழிக்க நமக்கு ஆள அம்பு இல்லையே. ஆளும் அம்பும் இருந்தால் ஒரு கணததிலே அவர்கள் எல் லாரும அழியப்பார்ப்பாய். எனறு மலர்நதருளிய திருவாய் மொழியை மாயவன் கேட்டு மறறைய தேவர்களுடன் ஆலோசனை செய்யும்போது, பூமி ஒருதேரும், சந்திரசூரியர்களா இருபக்கத்துச் சக்கரங்களும், நா னகு வேதஙகள் நான்குகுதிரைகளும், பிரமதேவன் இரதசாரதியும், மே ருமலை விலலும், ஆதிசேஷன அந்த விலலிற்பூட்டும் நாணும், மாயவன் பாணமும, மற்றையதேவாகள் மற்றும் கருவிகளும் ஆனாகள். அப்பொ ழுது சிவபெருமான் அந்தத தோமேல ஏறி மாமேரு விலலை வளைத்து, அக்கினிச் சுவாலை வீசும் ஓா அம்பு தொடுத்து, அந்த அசுரர்களுடைய பலா பலங்களைப பாாத்துப புன்னகை செய்தனன். அந்தப் புன்னகை யால் முப்புரங்களும் நெறு நெறு நெறு எனறு வெந்து விழுந்து நீறாய் விட்டன. அதைப்பார்த்த தேவர்கள் எல்லாரும் மகிழ்ந்து கூத்தாடித் தேகமெல்லாம் புளகிதது ஹர ஹர ஹர என்று ஆரவாரம் செய்தார்கள். ஹர ஹர ஹர என்று முழங்கிய தேவாகளுக்கு வேணடும வரம கொடுத்துச் சிவபெருமான் கைலாயத்திறகு எழுந்தருளினான். அப்பொழுது தேவர் கள் எல்லாரும் பிரம விஷ்ணுக்களுடன கூட்டம் கூடி, உலகத்தில் உள் ளவாகள் வினைதீர்ந்து பிழைக்கும் பொருட்டு, இந்நாள் முதல் சிவலி ஙக பூசைசெய்யாதவாகளும, விபூதி உருத்திராட்சஙகளை விட்டவாகளும், சிவபெருமான திருநாமஙகளைப் புகழ்நதுபேசாதவாகளும், பல நூல்களை நிரமபககற்றும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரஙகளைக் கணிததல் செய்யாதவர்களும், எங்களுக்கு அனனியா ஆககடவர். இநத நெறி தப்பினவாகள் யாவரோ ஆயினும் கடையரோ ஆவார்கள் . என்று வகுததல்செயது அவரவர் இரு பபிடம்போய்ச் சேர்நதாாகள்.

இபபால் நாரத முனிவனும், புத்தனும் மனக்கவலை கொண்டு வருந் தித் திகைததுந தேவாகள் சொல்லிய சொல்லைக்கேட்டு, நாம் என்னகா

ரியம் செய்துவிட்டோம். சிவ பத்தர்களிற சிறந்தவாகளும, பழைய வேதங்களின் கரைகணடவாகளும் ஆகிய, அந்த அசுராகளை அநியாயமாய் மயக்கிவிட்டோமே ஐயோ! உண்மை நெறியாளராகிய பல பெயரைத தப்புவழியிற்செலுத்திய இந்தப் பெரும்பாவத்திறகுப பரிகாரம வேதாகம புராண சாஸ்திரஙகளில் யாம் கணடிலலே. கறபகோடி காலம சென்றாலும் இநதப்பாவம கழியமாட்டாது. எஙகளுக்கு நரகமே கதி. இனி என்னசெயயலாம் எனறு ஏங்கி மனந்தளார்ந்து, தம்மைபபறறிய பழி பாவங்களைத் தொலைக்கும்பொருட்டுக்காஞ்சிமாநகரத்தை தவந்துசேர்ந்தாகள். பிறவித்துனபங்களைபபோககிப பேரின்ப வீடு கொடுததருளும் சிவபெருமான ஆட்சியில்விளங்கும், காஞ்சிமாநகரததில பிரவேசிததவுடன, இருமபுமலைபோல் அதிபாரமான, அநதப பெருமபாவம் எமபெருமான் கருணையால்பருத்திக்குனறுபோல் இலேசாயிற்று. அதுகண்டு அவ்விருவரும அந்தஇடததிற்குப்பருததிகுன்று எனறுபெயா வைததாகள. இருவரும் அவ்விடததில் இருநதுகொணடு அதறகு வட கீழததிசையில் அதிவிசித்திரமான ஓர் ஆலயம் உண்டாககி, அந்த ஆலயத்திலே கைலாயநாதனைத் தாபித்துப் பூசைசெய்து துதிதது, நெடுஙகாலம் அகோரமான தவம் செய்துகொண்டிருந்தாகள். அபபோது பளிஙகுமலைபோல விளஙகும் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் பலகணஙகள் புடைசூழநதுவரப், பெருஞ்சோதிமயமாய்க் காட்சிகொடுத தருளியகைலாசபதியைப் புதத நாரதாகள்கண்டு கண்ணீர்சொரிந்து, பலமுறை விழுந்து, பணிநது, ஐயனே! உமது அடியவர்களை அடியேஙகள் வஞ்சனையான புறச்சமய சாஸதிரததினால மயககிவிட்டோம. மகாதேவா! இந்தப் பிழை பொறுததருளவேணடுமெ என்று வேண்டுதலும், சந்தனக்கோலமபூணடு இறுமாநது, ஓஙகி, அழகுமிகுநது, முத்துவடமணிந்து விளங்கும் பயோதரங்களையும், இநதிரகோபம்போற் சிவந்த வாயினையும உடைய பாாவதி தேவிக்கு இடபபாகம கொடுததருளிய சிவபெருமான, அவர்களைநோககிக கேளீா புதத நாரதர்களே! நீஙகள செய்தகொடிய பாவமானது, கோடிவருஷம செய்யும ஜப தபம் முதலிய எவற்றினாலும் சறறும் கழியமாட்டாது. எமது அடியவாககளைப பொய்யாககட்டிய சாஸ்திரததினாலும மணணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசைகளைக் காட்டியாலும, மயஙகச செய்கினற பாவிகள் மீளா நரகததிற்கே ஆளாவாாகள். நூல்களெல்லாம் சகல மாபாவஙகளுக்கும் பரிகாரம் சொலலும் எமது அன்பாகளை மயக்கினவர்களுக்கு நரகதண்டனையே அன்றி, வேறு எடுததுச் சொலலமாட்டா. சொல்லுமிடத்து அந்த மாபாவமும காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்தவர்களைவிட்டுத் தொலைந்துபோம். மூன்றுலகமும புகழுமபடியான யாழ்முனிவனே! புத்தர் சிஙகமே! நீஙகள் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைநதபடியால்

உங்கள் பாவம் இலேசாயிறறு. இவ்விடத்தில் இலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து எம்மைப் பூசித்த புண்ணியத்தினல மிகவும் கழிநதுபோய் விட்டது. ஆயினும் சொலலக்கேளுஙகள். எப்போதும் பாவம் எவவளவேனும் செய்யக்கூடாது. பிறருக்கு உபகாரமாகுமபடி ஒருவேளை சிறிது பாவம் செய்வார் ஆயினும், சைவசமயாசாரபத்தி நெறியைக் கெடுபபதற்குச் சொப்பனததிலும நினைக்கக கூடாது. கெடுக்க நினைக்கிறவாகள் இரௌரவம் முதலான நரகங்களில விழுநது பெருந்துன்பப் படுவாாகள. இநதநாள் நீஙகள் எம்மைததுதிசெய்யும் அனபிறகு யாம் மனம் இரஙகினோம். உஙகள் பாவம அனநதஙகோடி பிறவிகள்தோறும் உங்களுடன் இடையறாது சுழன்றே கழியும் அலலாமல் வேறு விதமாய்க் கழியமாட்டாது. அநதப்பாவம கழிவதறகுப்பரிகாரம சொல்லுகிறோம கேளுங்கள். இந்நதத தலததிலே எந்நாளும எமமைப்பூசிததுப் பிரதட்சிணம் செய்து கொண்டிருங்கள். பிரதட்சிணம செய்வதற்கு உள்ளே பிரவேசிக்கும்போதும வெளிபபடுமபோதும வாசற்படிவழியை நுழைந்து செல்லும் சிறு துவாரங்களாகச் செய்வோம். உள்ளே நுழையும துவாரமும, வெளிப்படும துவாரமும ஆகிய அந்த இரணடுமே செய்த காமபலனை அநுபவிக்கும் பிறபபு இறப்பு எனனும் பகுதியாகி விளஙகக் கடவன. இவ்விடததில் இனிதுவாழ்நதிருஙகள. இறுதியில முததி யினபம தருகின்றோம். சகல சிததிகளையும தரும்படியான பல விசிததிரச சிறபமபொருந்திச சிததாகள் அருச்சனைசெய்து தொழுது துதிக்க விளஙகும கைலாசம என்னும தலமகிமை ஞானிகளுககே அலலாமல் மற்றவர்களுக்குத் தெரியமாட்டாது எனறு திருவாய்மலாநதருளிக் காம தகனனாகிய கைலாசபதி மறைந்தருளினா.

முனிவாகளே! இப்பால் அவ்விருவரும அந்தபபிரகாரமே அவ்விடத்திற் கைலாச நாதனைப் பிரதடசிணம்செயது துதித்துப் பிறவிப் பெருமபிணி தீரும்படி நெடுஙகாலம் வசித்துப பின்பு சிவபெருமான திருவருளால சிவானநத வீடுபெற்றாாகள். செல்வம்பெருகும் காஞ்சிமாநகரத்திலே விளஙகுகின்ற கைலாசம் என்னும தலம்போலும ஒருதலம மூன்றுலகங்களிலும இலலை என்க.

கைலாசநாதா கனைகழல்போறறி

இருபத்தி ஒன்காவது,

வீரராகவீசப்படலம்.

மனமடங்கப்பெற்ற மாதவர்களே! புததேவனும, யாழ் வாசிப்ப தில் சிறந்த நாரதமுனிவனும், வந்தனை வழிபாடுசெய்யச் சிவபெருமான சிறநது வீற்றிருக்கும் கைலாயம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இனி இந்தக கைலாசததிறகுக் கிழக்கில் இளந்தேன் உமிழ்ந்து கொத்துக் கொததாகப் பூத்திருககும் பூஞ்சோலை சூழந்த வீரராகவீசததின் பெருமை சொல்வோம் கேளுஙகள் என்று சூதமாமுனிவா சொல்லத் தொடங்கினா.

பூாவம் இராவணன் சந்நியாசி வேடம்பூண்டு, தண்டகாரணியத்திற் பின்வரும் பெருநதுன்பஙகளைச சிறிதும் நினைக்காமல், ஸ்ரீராமன்பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியை அபகரிததுக்கொண்டு இலங்கைக்குபபோய்விட்டான. வீரகண்டை அணிந்த வீராதி வீரனாகிய ஸ்ரீராமன் அப்பொழுது தன தம்பியாகிய இலட்சுமணனுடன் இடரடைநது ஏங்கித் திகைதது அந்த வனமெல்லாம் சுற்றித்திரிந்து செந்தாமரைக்குளங்களும், செந்நெற் புலங்களும் சூழ்ந்த காஞ்சிமாகரத்தை அடைந்து, சிவகங்கையில் நீராடி, ஒரு மாவடியில் வீற்றிருக்கும ஏகாம்பரநாதனைத் தொழுது, துதிததுச சனகராஜன புததிரி ஆகிய சீதாதேவியைக் கண்டு அடையும்பொருட்டுத் தாழ்நது பணிநது வேணடி மீணடு, அந்தத் திருவேகமபததிறகுத தெற்கில சிறந்து விளங்கும் அகத்தி யீசா ஆலயத்தினருகேவசிககும அகஸ்திய முனிவனைக கணடு, அதி துககததுடன விரைந்து ஓடி அவர் பாததததில விழுந்து பணிந்து புலம்புதலும், அமமுனிவன் ஆறுதல சொல்லித தேறுதல்செய்து ஸ்ரீராமா! இவ்வளவு பெருந்துன்பம் உனக்குவநத காரணம யாது? என்று கேட்க, எமபெருமானே! அடியேன் விணணபபத்தைக் கேடடருள் என்று சொலலலானன். என க்குப் பட்டம கட்ட இருநத என பிதாவாகிய தசரதச் சககரவாததி என்னைநோககி ஸ்ரீராமா! நீ பதினுலுவருஷம் வனவாசம்பணணு, அதுவரையில் உன் தமபி பரதன அயோததியாபுரியிலிருந்து அரசாட்சி செய்யக்கடவன் என்று என்னைக் காட்டுக்கு அனுபபினர். நான் காட்டுக்குப் புறபபடுமபோது இலட்சுமணனும் சீதையும என்னைததொடாந்து வந்தாாகள். நாஙகள் மூவரும் தண்டகவனத்தில வாசமபண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் மாரீசன ஒரு மாயமானகி வநதான். அதைபபிடிததுக் கொடுக்கும்படி வேணடிககொணட சீதையின இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும்

பொருட்டு அந்தமானைபபிடிக்கப் பின் தொடர்ந்தேன். அது எனக்கு எச்சிலு அகப்படாமல என்னை நெடுந்தூரம் இழுத்து அலைத்ததனுல் நான் சலித்து அதைக்கொல்ல நினைத்து ஓர் அம்புதொடுத்தேன். அந்த அம்பு தைத்து அவன் மாண்டு போகும்போது சீதா! இலட்சுமணு! என்று வாய்விட்டுக் கூவி விழுந்து மாண்டு போனுன். அந்தக்குரல் ஓசையைக்கேட்டு என்தம்பி சீதையை விட்டுப் பிரிந்து என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான் அந்த வேளையில இராவணன் அந்தச் சீதையை அபகரித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். ஐயனே! அதனுல நான் படும்பாடு சொல்லிமுடியாது என உயிர் போகின்றது. அதுபோய விடுவதற்குமுன் கருணைசெய்யவேண்டும். உமமையே அடைக்கலமாக அடைந்தேன் என்று தேம்பித்தேம்பி அழுது சொல்லினுன்.

அதைக்கேட்டு அகஸ்தியமுனிவர் சொல்லுகின்றுர். மணமாலையணிந்த தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமா! கேள். கடலசூழ்ந்த உலகத்திலே பஞ்சபூத சம்பந்தமான தேகமுடையவைகள் எல்லாம் கூடப்பிறந்தவைகள் என்றே தெரிந்துகொள். பல நூல்களையும் கற்றுணர்ந்த ஸ்ரீராமா! உயிருக்குள் ஆண், பெண், அலி என்கிறபேதம் சிறிதும இல்லை. நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம என்னும அஞ்சுபூதங்கள தமமில கூடுவதும பிரிவதும் சமுத்திரத்திலே பல சிறு துரும்புகள் தம்மில கூடிப் பிரிவதுபோலுமாம். இந்தப்பூதங்கள் தம்மில கூடுவ்தற்கும் பிரிவதற்கும் மாயையேகாரணமாம். அவரவர்கள் வினைக்கு ஈடாக வருவதுதானே வரும, வராதது ஒருபோதும வரவேமாட்டாது என்று உன்மனதில் நிச்சயப்படுத்திக் கொள். வினைப்பயன அநுபவித்தே ஆகவேண்டும். ஆதலின் நீ துன்பத்தால் வருந்தி மனஸ்தாபப படாமல மகிழ்ந்திரு, என்று எழு கடலையும ஒரு உளுந்தளவாக்கி உட்கொண்ட அகஸ்திய முனிவர் சொல்லக்கேட்டு, ஸ்ரீராமனும் சொல்லுகின்றுன். ஐயனே! நீ சொல்லியதெல்லாம் வாஸ்தவமே, ஆயினும் இந்தவார்த்தை இவ்வுலகத்திறகு ஏறகுமோ? மனையாளை மாற்றுர் கொள்ளத் தத்துவவிசாரணை செய்பவன் பித்தன் என்று உலகத்தார் சொலலுவா. ஆதலின் பெரியோனே! ஐயனே! யுத்த களத்திற் சென்று, பகைவரைக் கொன்று, அவர்கள் உயிரை உண்டு, சீதையை மீட்டபின்பு, தேவரீர் போதிக்கின்ற வலிய தத்துவ ஞானசாஸ்திர விசாரணைககு உரியனுவேன். நான சொல்லிய சபதத்தை முடித்தால் அலலாமல என் மனம அடங்கவே மாட்டாது. மனமடங்காதவன் தத்துவ விசாரணை செய்வதில பயனுண்டோ? என்று சொல்லக் கேட்ட அகஸ்தியமுனிவா ஸ்ரீராமனை நோக்கி, ஸ்ரீராமா! நீ ஆசைகொண்டு அழுவது ஆகாயத்திற் செல்லும் சந்திரனைத் தாவிப் பிடி

ரு சிறு குழந்தை ஆசைப் படுவது போலும், இது நிற்க;
! இராவணன் சீதையை அபகரித்துக் கொண்டு போன சங்க
, உனக்குச்சொன்னவா யார்?' என்று கேட்கச் சுவாமி! சீதையின்
ாருட்டு இராவணனைவிடாமல் தடுத்துச சணடைசெய்து இறபபவனு
கியசடாயு என்னும் கழுகு அரசன்சொல்லத் தெரியலானேன இனி அந்தச் சீதையைக கண்டு அடைவதற்கு ஓர் உபாயம் கூறவேண்டும் எனறு மேன்மேலும் வேணடுதலால், அந்த முனிவன், ஸ்ரீராமா! உன கருதது இதுவானுல் உன் துனபம் தீரும்படி மேருவை வில்லாக வளைத்து, முபபு ரஙகளையுமெரிதத சிவபெருமானுடைய சீர்பாதகமலஙகளைத தஞ்சம் என று அடை. அந்தச சிவபெருமானே உன் கோரிக்கையை ஈடேற்ற வல்லவன் என்று அறி; ஒருக்ஷணததிலே உலகமெல்லாமஅழிபபவனும், அழியாத வில் உடையவனும, எல்லாவறறையும அதமாக்கும் அமபுபிடிததவனும, உருத்திரன் ஒருவனே அனறி வேறில்லை யெனறு வேதஙகளெல்லாம வியந்து பேசும். திருவடியிலுள்ள ஒருவிரலினுல இராவணன் வலியை அழிததான. பூர்வம ஒரு சிறுதுரும்பைக் கொணடு தேவர்கள் செருக்கையும் ஆணமையையும் அழிததான. கூர்மையான நகததையும் புன்சிரிப்பையும் நெற்றிக் கணணையும் ஆயுதமாகப படைத்தவன. அப்படிப்பட்ட முதற் கடவுளை அடைக்கலமாக அடைந்தவர்கள் வேணடியதெல்லாம் எளிதில் பெறுவார்கள். ஆகையால் நீ இந்தக் காஞ்சிமா நகரததிலே பார்வதி பாகனுகிய சிவபெருமானைப் பூசை செய். ஸ்ரீராமா! நீ உன் சத்துருவை வெல்லும் வீரம வேண்டினுய். ஆதலின் ஆகமவிதிப்படி வீரராக வீசனைப் பிரதிஷ்டைசெய்து, தொழுது துதிசெய் எனறு சொல்லுதலும், வீராதிவீரனுகிய ஸ்ரீராமன, அபபடியே அருச்சனைசெய்யலானுன் : விபூதி உருததிராட்சமாலையணிந்து, பாசுபதவிரதம பூண்டு, வீரராகவீசனை ஸ்தாபித்து, ஆயிரம் திருநாமங்களை எடுததுச் சொலலி, அருச்சனைபண்ணித்துதிசெய்து பேரன்பு வளாந்தோங்கத தொழுது, நயந்து உருகுமபோது, அந்தப் பூசையினுல் எம்பெருமான் திருஉளமிரஙகி, அந்த இலிங்கத்திலிருந்து தோன்றி, ரிஷபவாகனததின் மேல் பார்வதி சமேதராய்த தேவாகள் புடைசூழ்ந்துவரக் காட்சிகொடுததருளக கண்டு, பலமுறையும் தெண்டனிட்டுத துதிசெய்து அணணலே! அடியேனுக்கு எளிதில் கிடைத்த பெருங் கருணையமுதே! அனபா புண்ணியமே! இராவணன் என் பததினியைக் கவாந்துகொண்டு போய விட்டான். நீதிநெறி தபபிய அந்த இராவணனையும, அவனைச் சோந்த அரக்காகளையும், இப்பொழுதே யமபுரததிற்கு அனுபபும திறம் அடியேனுககுக்கொடுததருளவேணடும் எனறு வேணடுதலும், எம்பெருமான் திருவருள்சுரந்து ஸ்ரீராமா! நீ இந்த நாள் தொடஙகி எமக்கு இஷடனுகி உலகததில் வீர

ராகவனென்னும் பெயா பெற்றுவாழ்வாய். உன்னை யெதிருக்கு எச் எத்தனையோபெயர்களானுலும, அவர்களெல்லாருந் தளர்நது ஓடி, நடந்து, சசெய்வாய், என்று பாசுபதாஸ்திரத்தையும அளிததுப் பிரமதேவனை கொண்டு பிரமாஸதிரததையும, நாராயணனைக் கொணடு நாராயணாஸ்திரததையும கொடுபபித்து, மற்றையதேவாஸ்திரஙகளையுமகொடுத்தும்கொடுப்பிததும,சததுருககளை அழிக்கும் ஆண்மையையததந்து ஸ்ரீராமா! இவைகளெலலாவறறையும் யாம் உனக்கு அனபுடன் அளிததோம் இவைகளுடனும இலட்சுமணனுடனும் சென்று, கிஷ்கிந்தா புரியைச சேர்ந்து, சுககிரீபன சேனையுடனபோய்ச் சேதுபந்தனம் செய்து, கடலைக் கடந்து இராவணன, கும்பகானன் முதலானவர்களைக் கொன்று, சீதையைச் சிறைமீட்டு, அயோததியா புரியை அடைந்து, அரசு செலுததி, அக்கிரமங்களை அகறறி, இனிது வாழ்நதிருப்பாயாக என்று திருவாய் மலாந்தருள, மீண்டும் பணிநது, திரிபுரதகனு! உயிர்களுக்கு ஆண, பெண், அலி என்கிற பேதம் இலலை. பஞ்சபூத சம்பநதமான தேகமெல்லாம் கூடப் பிறந்தவைகளேயாம்; எனறு அகஸ்தியமுனிவா சொல்லியதை அடியேனுககு விளங்க விரித்துச் சொல்லவேணடுமென்று வேண்டுதலும், அப்படியே வேதாநத ரகசியஙகள் எலலாவற்றையும் விளஙக உபதேசித்து, மேலானவரஙகளையுமகொடுததுப், பாாவதிதேவியாருடன் அந்த இலிங்கத்தினிடமாக மறைந்தருளினுா. நாத தததுவததைக் கடநத பரஞ்சோதி மயமாகிய அநத வீரராகவீசலிங்கததைதத தொழுது கொண்டாடுபவர்கள், எல்லாரும் தஙகள் சத்துருக்களை வென்று, இம்மையில் சகல பாக்கிய சம்பனனராகி, மறுமையில் முத்தியின்பமுமபெறுவாாகள்.

(கற்கீசம்)

முனிவர்களே! மேன்மை பொருந்திய இந்த வீரராகவீசத்தின் தெற்கில், மணணித்தீர்த்தக் கரையில் கற்கீசம என்று ஒருதலம் உண்டு. பிருகுமாமுனிவனசாபததால் திருமால் ஒருயுகமுடிவில், கற்கிஆகித் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யும் பொருட்டுக் காஞ்சிமாநகரததில் அங்கே வந்து, கற்கீச லிஙகப் பிரதிஷ்டைசெய்து, பூசைபண்ணித துதி செய்து, வேணடும் வரம் பெற்றுன. பெரியோர்கள்புகழும் அந்தககற்கீச லிஙகத்தைத் தொழுது, மண்ணித்தீாததம் ஆடுகிறவாகள் இகபரசுகம் அடைவாாகள்.

கற்கீசன் கழைகழல் போற்றி,

வீரராகவீசன் மென்முள் போற்றி.

இருபத்தைந்தாவது

பலபத்திரராமீசப் படலம்.

சதானந்திகளே! சூரியன் பல்லை உதிர்த்துச், சந்திரனைத் தேய்த்து, மனமதனை நீறுக்கிய எங்கள் நிமலன வீற்றிருக்கும் வீரராக வீசததுடன, கற்கீசததின் மகிமை சொன்ளும். இனிப புகழ்பெற்றோங்கும் கற்கீசத்தின மேற்கில் கண்டோாகள் எமனுடைய வலியை விணடோடச் செய்யும் பலபத்திரராமீசததின் பெருமை சொல்வோம கேளுஙகள், என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத தொடஙகினர்.

பூலோகத்திலே பலவளஙகள மலிந்து விளங்கும் துவாரகா புரி வாசனாகிய கணணனுககுததமையனும், கலபபை ஆயுதம உடையனும் ஆகிய பலபததிரராமன் பூாவம பாரத யுத்தம உணடானபோது, தன் தம்பியாகிய கண்ணன் செயயும் கபட நாடகங்களைக் கண்டு, மனம்பொறு மல் தீர்த்தயாத்திரை செய்யப புறபபட்டுச், சரசுவதி நதிக்கரையை அடைந்து, அவ்விடத்திலுள்ள சிவாலயஙகள் எல்லாவற்றையுங கணடு, கைகூப்பித் தொழுது, அந்தச் சரசுவதி நதி தீரத்தில் கூட்டங கூடியிருநத முனிவர்களைத தாழ்ந்து பணிநது தபசிகாள! சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் தலங்கள் எவை? அந்தத் தலங்களில மிகவும் சிறப்புள்ளது எது? சொல்லவேண்டுமெ எனறுவேணட, அந்த முனிவர்கள் பனம் பூமாலையணிநத பலபத்திரராமா! பூலோகததிலே பரத கணடமே கரும பூமி என்று சொல்லப்படும். அந்தக் கரும பூமியே சகல லோகங்களிலும் சிறந்ததாம். பெருமைக் குணமுடையோனே! அநதக் கரும பூமியிலும் தேவாகள் வசிக்குந் தலமெலலாம் சிறந்தவைகளாம். அந்தத் தெய்வத் தலங்களிலும் விஷ்ணுத்தலங்கள் மேற்பட்டவைகளாம். அநத விஷ்ணுத தலங்களிலும் மனிதரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவஸ்தலஙகள் சிறந்தவைகளாம. அவைகளிலும தேவாகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிவஸ்தலங்கள் சிறந்தவைகளாம். அவைகளிலும் சுயம்புவாகிய சிவஸ்தலங்கள சிறந்தனவாம். அந்தச் சுயம்பு லிஙகஙகளிலும வியந்து சொல்லப்பட்டவைகள் சிறந்தவைகளாம். அவைகளிலும் காசி மிகவும் உயர்ந்ததாம். அந்தக் காசியைப் பாாக்கிலும காஞ்சிமாநகரம் மிகவும் உயர்ந்ததாம. இப்பொழுது யாம சொல்லிய காஞ்சிமாநகரததிற்கு உயாந்ததும் ஒப்பானதும் ஆகிய ஒரு தலம் உலகத்தில் இல்லை. அந்தக் காஞ்சிமா நகரத்தில் கலியுகததால வரும் பீடையும, பாவத்தின் கொடுமைகளும் ஒருபோதும் வந்தணுகமாட்டா. அந்தக் காஞ்சிமா நகரததிலே

பிறநதவர்களும், வாசம் செய்யப் பெற்றவாகளும், இறந்துபோனவருக்கு எச் ஆகிய எலலாரும் ஏகாம்பரநாதர் கிருபையால முததி யடைவது டந்து, மை என்று கூறிய முனிவர்பாதத்தைத தாழ்நது பணிந்து, விடைபெற்று மீணட பலபததிரராமன காஞ்சிமா நகரததை அடைந்து, அங்குளள வளமெல்லாம பாாதது மகிழ்நது, சிவகஙகை முதலிய தீாத்தங்களில எலலாம் நீராடிப, பலவாததியஙகள ஓயாமல முழங்கும் சிவாலயங்கள் அனைததையும் தரிசிதது, வணடு முழஙகும பூஞ்சோலை சூழ்ந்த திருவேகமபததைப் பூசிததுத துதிசெய்து மீணடு, அநதக காஞ்சிமாநகரததிலே வேதாகம சைவசிததாந்த உண்மைகளை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் எடுத்து உபதேசிததுக் கொண்டிருககின்ற உபமன்னிய முனிவரை அடுத்துத தொணடு செய்து, அவரிடததில் சிவ தீட்சை பெற்றுத், தனபெயரால் பலபததிரராமலிஙகப் பிரதிஷ்டை பணணி, ஆகம விதிப்படி அருச்சனை செய்து, அகமகிழ்ந்து அன்பு முதிர்நது, தோததிரம் செய்யும் போது, சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து, தேவாகள் போறறப் பாாவதி சமேதராய் ரிஷப வாகனததினமேல் காட்சி கொடுததருளக் கண்டு, கண்ணீா சொரிந்து, ஆனநதத்தால் ஆடிபபாடி, அழுது தொழுது நிறபதை நோக்கிப பலபததிரராமா! உனக்கு வேணடும் வரம யாது? எனலும் எம்பெருமானே! உன திருவடியிலே எநநாளும் மாறாத பத்தியும் இந்த இலிஙகததில பாாவதிசமேதராய் வீற்றிருந்து கணடு சேவிக்கினறவாகள் எல்லாருககுமஇகபரசுகமுமகொடுத்தருளக, என்று வேண்டுதலும், அந்த வரங்களைக் கொடுத்தருளி அந்த இலிங்கத்தினிடமாக மறைந்தருளினர்.

முனிவர்களே! பலபத்திரராமன ஸ்தாபித்துப் பூசிததுத் துதிசெய்து பேறுபெறற பலபததிரராமீசததைத் தரிசனம செய்தவர்கள் எல்லாரும் சாலோக பதவியாகிய கைலாசபதவி பெறுவார்கள்.

பலபத்திரராமீசன பதமலா பொற்றி.

இருபத்தாறுவது.

வன்மீகநாதப் படலம்.

ஜீவகாருணியச் செல்வர்களே! தேன் ஒழுகப் பொன்போல் மலரும் கொன்றைப் பூமாலை மணக்கும் தோள்களையும, நீலகண்டத்தையும் உடைய சிவபெருமான சிறநது வீற்றிருககின்ற பலபத்திரராமீச மகிமை சொன்னோம. இனி அந்தத தலத்தின் மேறகில் தேவேந்திரன் தொழுது

வன்மீகநாதபடலம்.

.ற்ற வன்மீக நாதத்தின், பெருமை சொல்வோம்,கேளுங்கள் என் ுமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

பூர்வம் தேவாகள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரக்கியாதி அடையும் பொருட்டு, ஒரு யாகம் செய்யஉத்தேசித்து, இந்த யாகத்தால வரும கீாத்தி நம எல்லாருக்கும் பொது என்று பார்வதி பாகனுகிய பரமசிவனைத தியானிததுக, குருக்ஷேத்திரத்திலே யாகம் செய்தபோது, சிவாநுக்கிரகத்தால் அந்தயாகத்திலிருந்து பளிங்குமலைபோல் பெருங் கீர்த்தி உண்டானவுடன், திருமால் அநதக் கீாததிமுழுமையும் தான் ஒருவனே அபகரித்துக் கொணடதனுல், தடைசெய்த தேவாகளுக்குப் பகிாந்து கொடாமல் ஓடுவதைப் பாாதது அவாகளும் பின தொடாந்து போனுர்கள். அதனுல் அநதத திருமால் வில்லும அமபும் கொணடு, பெரும்போா புரிந்து, தேவாகளைமுதுகுகாட்டி ஓடச்செய்து, நெடுந்தூரமசெனறு நினறு,தேவர்களே! நீங்கள் எலலீரும் எனக்குத தோற்றுப போனீாகள், எனறு சிரிக்கலுற்றுன். அவ்வாறு பழிததுச சிரிக்கலுற்றவன் முகத்தின் வழியாய அவன அழுகெல்லாம் சாமையாய் வெளிப் பட்டுப் போய்விடடமையால் தன் கையில் பிடித்த வில்லைக் கழுததில ஊன்றிக கொண்டு ஒன்றும் தோன்றுமல் நெடுநேரம சும்மா இருந்துவிட்டான். கீழ்த்திசைக காவலனுகிய இந்திரன் அதுகண்டு, அநதப் புகழைக் கவர்நது கொள்வதற்குக் காஞ்சிமா நகரத்திற்கு விரைந்து வந்து, கைலாச நாதா சிறந்து வீறறிருக்கும கைலாசததிற்கு மேறகில சிவலிஙகப பிரதிஷ்டை பண்ணித் தொழுது துதிசெய்யுமபோது, எம்பெருமான காட்சி கொடுததருளி உனக்கு வேணடும் வரம் யாது? என்று கேட்க, எம்பெருமானே! துளசி மாலை அணியும் திருமால் அபகரிததுக் கொண்டுபோன கீாததியைத் தேவர்கள் அடையக் கிருபை செய்ய வேணடு மென்று மேன்மேலும பிராாத்திக்க, எம்பெருமான் கருணை கூாந்து, நீ ஒரு புற்றுய் வளாநது செல் உருவம் எடுதது, அநதத திருமால் கையிலேநதிய வில் நாண அறத தின்று, பின்பு அநதக கீாததியைக் கவர்ந்து கொள் எனறு அருள செய்தவுடன் விடைபெற்று மீணடு, விரைந்து ஒருபுற்றுக ஓங்கி வளாந்து அந்த வில்லின் நாண் அறத் தின்றுவருமபோது, அநதவில் விசையால அந்தத திருமால் தலை அறுபபுண்டு விழுந்தது. அதனுல அநதத தலம சின்னமாகேசவத்தலம் என்று சொல்லப்பட்டது. அறுபபுண்ட தலையானது அவ்விடததில் உண்டாகிய உதிரவெள்ளத்தில் ஓடத் தலைபபட்டது.

அவ்வேளையில் தேவர்கள் அந்தத் திருமால் இடததிலிருந்த புகழையெல்லாம் அபகரித்துக் கொண்டு பெருமகிழ்சசியுடன் போய்விட்டாா

கள். இப்பால் பூலோகத்திலே யாகத்தீ வளர்க்கும் வேதியர்களுக்கு எச்சனுகிய மாயவன இல்லாமையால அநத இநதிரன் மனவருத்தமடைந்து, மறுபடியும காஞ்சிமாநகரததிறகு வந்து, ஆகம விதிப்படி அருச்சனை பண்ணி, அன்பு மிகுந்து தொழுது துதிசெய்யும போது எம்பெருமான் காடசி கொடுத் தருளக் கணடு, சுருதி முறையாகத துதித்து, வணடுகள் இசைபாடும் கொன்றைப பூமாலை சூடிய சடைமுடியுடைய பரமபதி! எச்சனுகிய மாயவன்தலைவில்லால அறுந்து போயிற்று, எம்பெருமானே! எச்சன் இறநது போனமையால் வேள்விககு உறுப்பாகிய எங்களுக்கு உதவும் அவிப்பாகமும, வீரர்களுக்கு வீரசுவாக்கமும், இலலாமற் போய் விடடன. ஆதலின எச்சனுகிய அநத மாயவனுக்குத தலைகொடுத்தருள வேண்டுமெ என்று மேன்மேலும் வேண்டிக் கொணடதனால், சந்திரசேகரனுகிய சிவபெருமான திருவாய் மலாந்தருளுவாா.

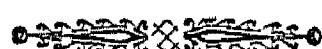
அன்பனே! கேள். பூர்வம எமமிடததில வரம் பெற்ற மருத்துவர் இருவரால் அந்தமாயவன்தலை உடலுடன்பொருநதக்கடவது. எம்மை அடுததவர்களாகிய இநதமருததுவர் இருவரும எமது கட்டளையால் இன்று முதல அவிப்பாகம பெறக்கடவா. எனறு சொல்லுதலும, மீண்டும் பணிந்துதுதிசெய்து, உடைய நாதனே! உனனருளால நான்புற்றுகக்கிளைதது அநதமாயவன் ஏநதிய வில்லின் நாண் அறறுப்போக, அதைத் தின்னும் திறம பெற்றேன. ஆதலின் கொடியவினைகளைபபோககும் இந்தத்தலம் வனமீக நாதமஎன்று சொலலப்படவும, இதைக் கணடு தொழுகினறவாகள் பிறவிப் பிணி நீஙகவும, வரங் கொடுததருள வேண்டுமென்று கை ஏந்த, அப்படியேவரம்கொடுத்தோமென்று சொல்லி, மறைந்தருளுதலும், இநதிரன் மீண்டும் மருத்துவர் இருவரைக் கொண்டு, எசசன் தலையை முனபோல் பொருந்தச செய்விததவுடன், செநதாமரைக் கண்ணனுகிய திருமால சிவானுககிரகததால உயிர்த்தெழுந்து கோவைப் பழமபோற் சிவந்தவாயினையுடைய பார்வதிபாகனுகிய பரமபதியைத் தொழுது, அந்தபபரமபதி கட்டளையின்படி தன்னைப பிழைப்பிதத மருத்துவர் இருவர்க்கும் அவிப்பாகம் ஏறபடுத்தி விட்டுப பின்பு வைகுண்டத்திற்போய் வாழ்நதிருந்தனன்.

கேட்டீாகளோ முனிவர்களே! எல்லாரும் புகழும்படியான புருஷோத்தமனுகிய மாயவனே இந்தப் பிரகாரம இழிவு அடைந்து, இடாப்பட்டமையால, இவ்வுலகததில செல்வததை யாவது, தேகத்தையாவது அலலது புகழையாவது விருமபுவதும் பெருந்துன்ப மேயாம். ஆதலின் துன்பத்திற்கே ஏதுவாகிய புகழையும், இகழையும் நாடாமல் இன்பத்திற்கேகாரணமாகிய எமபெருமான் திருவருளை நாடுதலே நன்று.

வன்மீகநாதன் மலரடி போற்றி.

இருபத்தேழாவது.

வயிரவீசப் படலம்.

பாசவைராக்கியப்பாக்கியவான்களே! வச்சிரபாணியாகிய இந்திரன்வணங்கிவாழ்த்திப பேறுபெற்ற வன்மீகநாதத்தின் மகிமைசொனனோம். இனி அந்த வன்மீகநாதத்திற்குத் தெறகில விளஙகும வயிரவீசத்தின் வரலாறு சொல்வோம்கேளுஙகள் என்று சூதமாமுனிவா சொலலததொடஙகினா.

மேருமலைததொடாச்சோந்த உஞசமான எனனும உன்னத பாவதத்தில் சிலமுனிவாகள்கூடித்தவம்செய்துகொணடிருககையில், அன்னவாகளுஞகிய பிரமதேவன் ஐந்துமுகத்துடன்காட்சிகொடுக்கக்கண்டு, அவன் பாதத்தைப்பணிநது துதிததுக் கைகூப்பித தொழுதுகேட்கலானாகள்.

சதுாவேதத் தலைவனே ! பல விசித்திரமாய் விளஙகும் இவ்வுலகததிறகு மூலகாரணன் எவன்? உலகமெல்லாம எவனிடத்தில் உற்பததியாகி ஒடுஙகும? ஆன்மாக்களின் பாசததளையை அறுததுப்பரகதி கொடுபபவன் எவன்? அடியேங்களுக்கு விளஙகச சொலல வேணடுமென்று வேண்டுதலும், பிரமதேவன் பிராந்தியால்பிரமித்து, அநதமுனிவாகளைபபார்தது, முனிவாகளே! இநத இரகசியப் பொருளை எல்லாரும உய்யும்படியாய்ச் சொல்லுகிறேம், கேளுஙகள். அகில லோகஙகளுக்கும் நானே அதிபதி. உலகமெல்லாம என்னிடததிலே தான் உறபததியாகி ஒடுஙகும். உயிர்கள் எலலாம் எனனைத தொழுது துதிசெய்தே கதி அடையும. இது சத்தியம். எனறு சொலலியவுடன வேதஙகள் எலலாம அவ்விடததில தோனறி, அவன் எதிரில்நின்றுசொல்லலுற்றன. தாமரைப்பூஙகட்டவிழத் தோன்றினவனே! வேதாகமபுராண சாஸ்திரங்கள் எலலாம சிவபெருமானையே மூலகாரணன் என்று வியந்து சொல்லும். அநதச் சிவபெருமானேபாசம்கழிந்தபரம. அவனேபிரமம். அவனே அநாதியானவன் அவனே அகிலலோகஙகளையும தரும் காரணன். அனைததுயிர்க்கும் அவனே தலைவன். தனனைத தொழுகினறவாகளுககுச் சதானநத வீடுதருபவனும் அவனே. என்று சமூகமாய்ச்சொல்லியதும் அலலாமல தனித்தனியாயும் சொலலலுற்றன.

முதலாவது இருக்குவேதம் எதிர்த்துப், பிரமாவே! அந்தச்சங்கரனே எச்சனுககும், இமையவர்களுக்கும், எல்லாவேதியாகளுக்கும இராஜனும், இராஜ ராஜேஸ்வரனும் ஆவன். அவனே உன்னைப்படைத்து எல்லாவுலகஙகளையும் படைக்கும் திறம் உதவும் ஞானமூாததி எனறு அறிநதுகொள் என்றது.

இரண்டாவது யசுர்வேதம் எழுந்து நின்று, பிரமாவே! உருத்திரர்களாலும் சரபாதியாகளாலும சகல தேவர்களுடைய சமாதனை அழித்தவன் எவனே, அவனே சகலலோக காரணன என்று கண்டுதெளி என்றது.

மூன்ருவது சாமவேதம் முன்னின்று, பிரமாவே! வெற்றிதோல்வி இல்லாமல சண்டை செய்யுமபோது, கூட்டத்தின நடுவிலேவந்துநினறு, ஒரு சிறு துருமபை நட்டு, இதை இரணடு துண டாகவெட்டுஙகள, பாரப்போம் எனறு திருமால் முதலிய தேவாகள்செருக்கை அழித்தவனும்; அபயமிட்டலறிய அமராபொருட்டாக ஆலாலவிஷம உண்டவனும எவனே, அவனே அகிலலோக காரணன என்று அறிநதுகொள் என்றது.

நான்காவது அதர்வணவேதம் அதட்டி எழுந்து, பிரமாவே! காற்றுக்கு மூலமாகிய ஆகாயதனதப பசுந்தோலபோல சுருட்டவல்லவா இருப்பாராஞல், பார்வதி பாகனுகியபசுபதி அருள் இலலாமல, பரகதி அடையக்கூடும் என்று நன்ருகத் தெரிந்துகொள் என்றது.

இந்தப்பிரகாரம நான்குவேதங்களும் தனித்தனியாயும், அந்த முனிவர்கள் முன்சொல்லியதைககேட்டுப, பிரமதேவன மாயாவசத்தனுகி, மருண்டு வெகுணடு வேதஙகாள்! நீஙகள் இபபோது சொல்லிய தாமமகுணசீலனுகிய உருத்திரன்தான் மனமவாக்குக் காயஙகளைக் கடந்துவிளஙகும் நிஷ்களமான பரம்பொருள், மகிமைபெறறோஙகும் ஓம் என்னும பதத்திறகுப் பொருள், சம்பு என்றுசொல்லுதல் எவ்வளவும்சரி அன்று, எனறு மறுக்க, அந்த ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரம் ஒரு வடிவம் கொண்டு வந்து முனனினறு, பிரமாவே! நீ மதிமயக்கத்தால் இப்படிச்சொன்னுய், யான் சொல்வதைக் கேள் எனறு சொல்லலுற்றது. நான, வேதத்தின் ஆரமபததில் சொல்லப்பட்டு, அந்த வேதத்தின முடிவிலும் நாதமாத்திரையாய் நிறுததப்படும தன்மையுடையேன். அநத நான்கு வேதங்களுக்குள் அடங்கி முற்றிலும் விளங்கும் எனக்கும் ஆதிகாரணன் எவனே அவனே அந்தமகேசன.

"காமநாசனே கடவுளாமென
ஓமெனும்பத மோதிநின்றதே."

இந்தப்பிரகாரம் எடுத்துச்சொல்லிய பிரணவ மந்திரத்தையும் இகழ்ந்து, தனபெருமையையே பெருமையாகப்புகழ்ந்து பேசும்போது, துளசிமாலையணியும் திருமால் அவ்விடத்திலே தோன்றி, நிச்சயமாக நானே சகலலோக கர்த்தா என்று சொல்லினன. இவ்வாறு இவர்கள் இருவரும் ஆணவ மலததிற்கு ஆளாகி அகங்காரம்கொணடு, மேனமேலும் பகைத்

துப் பெரும்போர் செய்கையில, செந்தாமரை மலாபோல் இரண்டுகண் களையும அருமபுபோல ஒருகண்ணையும் பொனனிறம்பெறற சிகையை யும் மீசையையும திருமேனியையும்கொண்டு, சூரியமணடலததிலே வீற் றிருக்கும சிவபெருமான, அநதக்கலகத்தைதகணடு, அவாகளைசசமாதானப் படுததும்பொருட்டு, ஒரு திரு உருவங கொணடு, சடுதியில் அவாகளுக்கு முன்பொன்மலைபோலும்தோன்றி நின்முர். அதைக்கணட வுடன் திருமால் திடுக்கிட்டுப் பயந்து, அவ்விடம்விட்டு அபபாற போய்விட்டான். பிரம தேவன் அநதக்கடவுள்நாயகனைக்கணடு, சிறிதும அஞ்சாமல், என்மகனே! இஙகேவா எனறு அழைக்கக், கோபங்கொண்டருளிய எம்பெருமான் திருமேனியிலிருந்து தோனறிய வயிரவமூர்த்தி பிரமாவைத தாககப போதலும், அநதப பிரமதேவன் பிரமாஸ்திரததை அபிமந்திரித்து விட் டான். யாவராலும் தடுக்கபபடாத அந்தப பிரமாஸ்திரம் அதி வேக மாய் வந்தது. அது தவிடுபொடி யாகும்படி. அதைபபாாககிலும அதி வேகமாயச் செலலுகினற வயிரவமூாததி, சிவதூஷணம் செயத அந்தப் பிரமாவினுடைய ஐநது தலைகளில ஒருதலையைத்தனகை நகத்தால் கொய் துவிட்டார். அதனுல பிரமதேவன வலியிழந்து உயிாமாணடு விழுந்த பின்பு, சிவானுக்கிரகததால் மீண்டு பிழைதது, மருள்தீர்ந்து எழுநது நின்று எம்பெருமானைத் தொழுது துதிசெய்கின்முன.

தாமரைப் பொகுட்டில் இருக்கும் எனனை எடுத்தாண்டவனே! என் னுயிர்த் துணைவனே! புலிததோலுடையானே! பரமனே! பினகபாணி! உனக்கு நெய் அவி ஊட்டி ஓமம் வளர்த்து வருகிமுேம. மாளாமல் வா ழும வாழ்வைக்கொடுதது எஙகளைப பாதுகாத்தருளாக. மண்ணுலகதறி ற்கும் விணணுலகத்திற்கும் நடுவேதோன்றினவனே! அஞசாமையும், அதி கோபமும், கொடியசெய்கையும், எருமைக்கடாவின்மேல ஏறிவிரைந்து செல்லுதலும் உள்ள எமன் வீசும் காலபாசததைக் கண்டித்துத் துண் டித்து அடியேங்களைப பாதுகாத தருள்க. உலகமெல்லாம் உற்பத்தியா கும் காலததிலே, ஒருவனுகி நின்றவனே! அணடங்களைக காத்து ஆள வல்லவர்களை அணி அணியாய்ப்படைத் தருள்பவனே! விசாலமான இட த்தையுடைய உலகமெல்லாம மீளவந்து ஒடுஙக வீற்றிருந் தருள்வோனே! திருவருள்புரிந்து யாங்கள் கொடுக்கும நெய்யவியைத திருவமுது செ ய்து, தீர்க்காயுளைக்கொடுத்து, அடியேங்களை ஆதரிததருளாக. தக்கன் புத் திரி, அம்பிகை, இலக்குமிகோ அகிலகாரணி, மலையரசன் மகள் என்னும பெயரையுடைய மகாதேவி! பராசகதி! வினைதீர்ந்து உய்யும்பொருட்டு உன் பாதார விந்தங்களைப் பலமுறையும் பணிகின்முேம். அடியேஙகளு க்குத் தீர்க்காயுள் கொடுத்துக் காத்தருள்க. அகிலலோகஙகளையும் பெறறு பெற்றெடுத்த அம்மை அப்பராகிய உஙகளுடைய பாதமே கதி என்று

துதிசெய்கின்ற பிரமதேவனுடைய தோத்திரத்திறகு மனம் இரங்கிக் கருணைமிகுநது, பாாவதியை இடபபாகததிற் கலந்து, யமனுடைய உயி ரைக்குடிததுப பகைவாகளை அழிததருளும பரசுபாணியும ஆதி பகவ னும ஆகிய சிவபெருமான் அந்தபபிரமதேவனைப்பார்த்து இநத வாாத தை சொலலலானா.

அன்னவாகனு! கேள். இந்த நாள் முதல் நீ நான்முகன் ஆகி எமது கட்டளை நெறி தபபாமல இனிது வாழவாயாக. நீ வேணடும்வரம் யாது? சொல் எனக் கேட்டு மகிழ்நது, நாயினுங் கடையேன உய்ந்தேன், உயந் தேன், சுவாமி! உன திருவடியில் மாறுத பததி கொடுதது அடியேனசெ ய்தகுற்றங்கள் அனைததையும பொறுததருள்வாய் என்று வேணடுதலும, அவ்வரங்களைக கொடுததுபபினபு, கூர்மையான சூலமும் கபாலமும் கொ ணடு,கைகூபபித்தொழுது, ஒருபக்கத்தில் நிற்கும் வயிரவமூர்ததியைப் பாாததுக், கரிய மேனியனே! கால வைரவனுகிய நீ கலவிகரணனும் (ஞானத்தை விருத்தி செய்பவனும) பெலவி கரணனும் (பலத்தை விரு ததிசெயபவனும், பெலபபிரமதனனும (பிறாபலத்தை அழிபபவனும) ஆகினறுய். மேலும, சாவபூதைகதமனன் (பஞசபூதஙகளையும் அழிக்க வல்லவன்) ஆகிய நீ எமமுடைய குமாராகளில மூததகுமாரன் ஆகின் றுய் என்று திருவருள் புரிந்து, நீ இந்தக்கணங்கள் புடைசூழ்ந்து வரத், திருமால் முதலிய தேவ லோகங்களுக்குப் போய் உதிரபலியேற்று, அவ ாகள் அகங்காரத்தை அழித்துப், பிரமதேவனை அடுத்திருக்கும் இந் தமுனிவாகள் செருக்கையும் அகற்றுவாய், என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிய பரமபதியைப் பணிந்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு, வயிரவமூர்த்தி புற ப்பட்டார். இபபால் சந்திரசேகரனுகிய சிவபெருமானும் மறைந்தருளி ஞர். மறைநதருளவே, பிரமதேவன முதலிய யாவரும அவரவா இடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். எப்படிபபட்ட வீரர்களும் அஞசும்படி தோன றிய வயிரவமூர்த்தி முந்தி வைகுண்டத்திற்குப் போக, அங்கே தடைசெ ய்த துவாரபாலகரைத் துரத்தி, விடுவச்சேனனைத் தாக்கி, அவனைத் தன் சூலத்தின் நுனியில் கோத்துக்கொண்டு, மாயவனவசிக்குமிடததில் உதி ரபபிச்சை எடுக்கவரும் செயலை அந்தமாயவன் கேள்விப்பட்டுத் தன் பத்தினிகளாகிய ஸ்ரீதேவி பூதேவி என்னும் இருவரும் தொடர்ந்துவர எதிர் கொண்டுவந்து, செச்சைமலர் போலுந் திருவடிகளைத் தாழ்நது பணி ந்து, யாவரும் மெச்சும்படி தன் நெற்றிநரம்பைப்பிடுங்கி, அதன்மூலமாய் அநதப பிரமகபாலத்தில் இரத்தப் பலியிட்டான். அந்த இரத்தம நெடுங் காலம் தாரைதாரையாய் ஒழுகியும் அந்தப் பிரம கபாலத்தை நிறைக்க மாட்டாமற் போயிற்று.

உதிரமெல்லாம வற்றிப்போனமையால் மாயவன் மூர்ச்சையாய் விழுந்தான். அப்பொழுது வயிரவமூர்த்தி திருவுளத்திரங்கித் தன மலர்க்கையால் தடவிய வுடன் அந்தமூர்சசை தெளிந்தது. சாரங்கபாணியாகிய திருமால் ஆயாசந்தீர்ந்து எழுந்துநின்று, கைகூப்பித் தொழுது, சுவாமி! நான உன திருவடிப் பத்தியும் உன் அருளும் பெறும்படி திருவுளம் செய்க என்று வேண்டுதலும, பரிந்து அவ்வரம்கொடுத்து அவ்விடமவிட்டுப் பிற இடங்களுக்கு உதிரபலி ஏறகசசென்று, உலகமெல்லாந்திரிந்து தேவர்கள் செருக்கை அழித்துப, புன்னகைசெய்து ரிஷி பத்தினிமார்களையும் மயக்கி, மயலூட்டிக, காஞ்சிமா நகரத்தைச் சேர்ந்து, உதிரபலி ஏற்ற பிரமகபாலத்தை ஓரிடத்தில்வைத்துத, திருமால வேண்டிகொண்டதனால சூலத்தின் நுனியில கோப்புண்டு கிடந்த விடுவசேனனை விடுவித்து, அந்தத திருமாலவசம் சேர்த்துப் பின்பு தன் பெயரால் வேதநாயகனுகிய வயிரவீசனை ஸ்தாபித்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து, ஐயனே! வேதத்தினமுடிவில நடனம செய்தருள்பவனே! என்னை ஆண்டவனே! நீ பார்வதி சமேதனாய் எந்நாளும் இந்த இலிங்கத்தில் வீற்றிருந்தருள், நானும் உன் சந்நிதானத்தின் எதிரில் வாசம்பண்ணி உய்யும்படி அடியேன் செய்யத்தக்க பணிவிடையை அநுக்கிரகம் செய். என்று மேன் மேலும் வேண்டலால் சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து காட்சிகொடுத்தருளி, அன்பனே! நீவேண்டியபடியே யாம் இங்கு வீற்றிருக்கின்றோம். நீ எமது சந்நிதானத்தின எதிரில இருந்து கொண்டு இந்தக் காஞ்சிமாநகரத்தைக் காவல்செய். பிரமகபாலத்தில உள்ள இரத்தத்தைக்கணங்களுக்கு உண்ணக் கொடுத்துவிடு என்றுமறைந்தருளுதலும், வயிரவக்கடவுள் கபாலத்தில் உள்ள இரத்தைக் கணங்களுக்குக் கொடுக்க, அந்த இரத்தமெல்லாம் சில கணங்களுக்கே போதாமைகண்டு, பூலோகத்திலே போர்க்களத்தில் நின்று போர்செய்யும் வேந்தருடன் பகைத்துப் போராடி மாண்டு போகும் வீரர்கள் வீரசுவர்க்கம் அடையவும், அந்த மாண்டுபோன வீரருடைய உதிரமெல்லாம் உண்டுமகிழவும் ஏற்படுத்திக், காஞ்சிமா நகரத்தைக் காவல் செய்துகொண டிருக்கின்றார்.

முனிவர்களே! ஆயர்பாடியிலே வெண்ணெய் திருடியுண்ட அந்த மாயவனுடைய ஆயாசந்தீர்த்தருளிய வயிரவக்கடவுள தொழுது துதி செய்த வயிரவீசனை வணங்கி வாழ்த்துகிறவர்கள் எல்லாரும் அவமரணத்துக்கு ஆளாகாமல், முடிவில் அநாயாச மரணமடைந்து, சிவபெருமான் திருவடி நீழலைச்சேர்ந்து சிறப்புற்று வாழ்வார்கள்.

வயிரவீசன் மலரடிபோற்றி

இருபத்தெட்டாவது.

விடுவசசேனீசப் படலம்.

பற்றற்று விளங்கும் பரமஞானிகளே! அழகிய பூஞ்சோலை சூழும் காஞ்சிமாநகரததில சிறந்திருக்கும் வயிரவீசததின மகிமைசொனனேம்; இனி ஆதி அந்தமிலலாத சிவபெருமான் அமாந்தருளும் அநத வயிர வீசததிற்குத தெற்கேயுள்ள விடுவச்சேனீசததின் பெருமைசொலவோம். கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லததொடங்கினர்.

கொடிய தக்கனசெய்த யாகம் அழிந்தபின்பு மாயவன் சந்திரசேக ரனுடைய சரணுரவிந்தத்தைத் துதிசெய்து, விடைபெற்று மீணடு, விர சாநதியைககடந்து வைகுணடம அடைந்து, நவரததினமயமாய் விள ங்கும் பீடததின்மேல் ஏறி வீற்றிருந்து யோசிக்கலானுன். விடுவச்சே னன் முதலாகிய மநதிரி முதலானவாகளுக்குத தக்கன யாகத்தில் நட ந்ததையும், தானபட்ட பாடடையும எடுததுச சொலலி, மநதிரிகளே! இராட்சதர்களையும், அசுராகளையும், போரிற் கொலைசெய்து, உலகமெல் லாம் பாது காபபதே எனதொழில.

சூரியமண்டலம்போல் விளஙகும் என் சக்கராயுதமானது வச்சிர தேகம்பெற்ற ததிசிமுனிவனுல் கூர்மடிநதுபோயிறறு. இனி உழுவதற் குக் கலபபையிலலாமல் பயிரிடத்தொடங்கும் ஓர் உழவன் போல் ஆயுதமில்லாமல் அகிலலோகங்களையும் நான் எப்படிக்காப்பாற்றக் கூடு ம் ? அந்தச்சுதரிசனம் என்னும சக்கராயுதமானது பூாவம் சிவபெருமா ன் சலந்தராசுரனைக் கொல்லப்படைத்துப் பினபு அவாகொடுக்க நான் பெற்றுககொண்டேன். அநதச்சககராயுதத்தை இந்த நாள் தக்கன் யாக ததைக் கெடுக்கவந்த வீரபததிரனமேல விடடவுடன் அந்த வீரபததி ரன பூணடிருந்த தலைமாலையில் ஒருதலையானது அதை வாயிற் போட் டுக்கொணடது. இனி என்னசெய்யலாம? சொல்லுஙகள். விஷபபலலை யிழந்துபோன பாமபின்சீறலும, பகைவர் அஞ்சும்படி ஓடிப்பாயும் தந் தங்களையிழந்த யானைவலியும், எதிாத்தவர் மார்பில ஊடுருவப்பாயும இர ண்டுகொம்பும் இழந்துபோன எருதின் கோபமும, ஆயுதம் இழந்துபோ னவீரனுடைய வீருப்பும், எனனசெயயும்? மலைபோலுந் தோள்களையு டையவர்களே! சக்கராயுதம் கையில் இருந்தால் சிவபெருமான் திருவ ருளால் உலகமெல்லாங் காவல்செய்வேன. அல்லாமல் நான என்ன செய்வேன. எனறு கவலைப்பட்டு வருந்துமபோது, அந்த மாயவன் சேனுபதியாகிய விடுவச்சேனன் எழுநது நினறு சபையைப்பார்த்துச்

சபையோரே! முனபு எனனை வயிரவமூர்ததியின் சூலததிலிருநது மீட்டல்செய்த இந்தமாயவனுக்கு அந்தச்சக்கராயுதம கொணடுவநது கொடுதது என்கடனைத் தீரத்துகொள்வேன். என்று சொலலிப்பின்பு மாயவனைதொழுது சுவாமி! நான் இபபொழுதே வீரபத்திரசுவாமியிடம சென்று அவாமன மகிழச்செய்து அநதச்சககராயுததததைக் கொணடுவருகினறேன். விடைகொடுககவேண்டுமெ என்று போறறுதலும், மாயவன் அந்த விடுவச்சேனனை வியந்துகொணடாடி விடை கொடுககப்பெறறு மீண்டு வீரபததிர மூாததி வீற்றிருக்கும் இடத்தின தலைவாசலில் வந்தபோது, அஙகுக்காவலாயிருந்த பானுகமபன் முதலானவாகள் கோபஙகொண்டெழுநது அசசபபடுததி அதட்டி, வருதத முணடாகுமபடி கைகொண்டு கழுததைப்பிடிதது நெட்டி நெடுநதூரததில தள்ளி விடுதலும், அவ்விடததில அவன் மிகவும சஞ்சலபபட்டு, அநத வழியே போகின்ற முனிவாகளைபபாாதது அவாகளை அணுகி, பானுகம்பன முதலானோர் செயத கொடுமைகளையும் தன்வரலாறறையும் அவாகளுநகு விளஙகச்சொல்லி, ஐயமாரே! இனியான செய்யவேணடியதை நீங்கள சொல்லுங்கள் என்று வேண்ட, அநத முனிவாகளும நெடுநேரம் யோசித்து, அப்பா! நீ காஞ்சிமா நகரததிலபோய்ச் சிவலிஙகப் பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூசிததுப் போற்றுவாயானுல், உன் எண்ணமெலலாம் ஈடேறும். என்று சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, ஆதொணடைக்கனி போலும செவ்வாயினையுடைய காமாட்சிதேவி சமேதனுகிய சிவபெருமான சிறந்து வீறறிருக்கும் காஞ்சிமாநகரததைச்சோந்து, தனபெயரால் விடுவச்சேனீசம் எனனும் இலிஙகப் பிரதிஷடை செய்துமகிழநது பூசை பண்ணிததுதிததுப் பேரனபுகொணடு அகோரமான தவம் செய்து கொண்டிருந்தான். அந்தக்காலததில் விஷத்திறகொபபான வியாகிரன், அசகரன், பஞ்சமேட்டிரன என்னுமபெயர்பெறற மூன்று அசுராகள் தவம் செய்து பெறற வரததால பெருமை அடைந்து சகல லோகஙகளும் நடுஙகத தீமைசெயது வந்தாாகள். அநத அசுராகளைக் கொலவதறகுத தேவாகள் எல்லாரும் பிரமதேவனுடன் கலநது யோசனைசெய்து, மாயவன்கையில சக்கராயுதம் இலலாமையை உணாநது, எம்பெருமானிடத்தில வநது மகிழ்நது வணஙகி விண்ணப்பம செய்து வேண்டுதலும, மலைவளா காதலிக்கு மணளனுகிய சிவபெருமான், திருவுளமிரங்கி வீரபததிர சுவாமியை அனுப்ப, அவர்போய் அந்த அசுராமூவரையும போாசெயதழிதது மீண்டு காஞ்சிமா நகரத்திற்கு வரும் போது, அந்தமாாக்கத்தில் தவம செய்துகொணடிருந்த விடுவச்சேனன தன் கவலையெலலாம் பறந்தோடுமபடி அநதவீரபத்திரசுவாமியை எளிதிலே காணபபெற்றுன்.

மாதவாகளே! நெடுங்காலம முயன்றும் காணபதற்கு அருமையான அந்த வீரபததிரசுவாமியை யாதொரு முயறசியும இல்லாமலே காணப பெற்முன். என்முல், சிவபூசையால் வருமபேறு சொல்ல யாரால் முடியும? தான தேடிக்கொணடு போகும தீாததமெல்லாம் எதிரே வரக் கணடு ஆடபபெறறவனபோல அந்த விடுவசசேனன அகமகிழநது, தாழ்நது பூமியில விழுந்து பணிந்து சுருதிமுறையாகத துதிககினமுன். பஞசபூத சமபந்தமான உலகமெங்கும் வியாபிததிருபபவனே! சரணம். நான்கு திசைகருட்பட்ட மணணுலகமும் விணணுலகமும அழியாதிருக்குமபடி ஏந்திய உன் வில்லுக்கு ஒருசரணம். அனபர்கருக அன்பனே! அனந்தம் சரணம கொடியவாகளுக்குக் கொடும்புலி போனறவனே! சரணம் சரணம் எனறு வாழ்த்துதல செயயககேட்டுத, திருவுளம மகிழந்து, விடுவசேனு! நீ வேணடும் வரம யாது? என்று கேட்கக, கைகூபபிதொழுது நின்று, சுவாமி! பாாவதி பாகனுகிய பரமபதியின மகிமை உணராத தககன யாகத்தைதத தாஙகள் அழிததபோது, தஙகளைக கணடு தெளியாமல போாசெய்யதொடஙகி மாயவன் தஙகள்மேல் விட்ட சக்கராயுததைதத தாங்கள் தரிததிருககும் தலைமாலையில ஒரு பிரமகபாலம பிடிதது விழுஙகிவிட்டது. அநதச சககராயுததைத இபபொழுது அடியேனுக்குக கொடுததருளவேணடும் என்று சொலலககேடடு, விடுவசசேனு! நீ சொல்லியது எமமிடததிலலை, கபாலததின வாயில இருக்குமாளுல எவ்விதததினுலாவது அதுவே கொடுகக நீ வாஙகிககொள் எனறு சொலலக்கேட்டு, இனி என்ன செய்யலாம் என்று யோசிதது, எலலாரும கணடு சிரிக்கும்படியாக இரணடு கால்களையும் இரணடு கைகளையும் கோணலாககிக்கொணடு, வீரகண்டை தரிதத வீரபத்திரசுவாமி முன்பு நின்று, வாய், மூக்கு, கண் இவைகளை மாறி மாறிச சுருககி அசைத்துப பாாககினறவாகள் பயநது நடுஙகப பல்லை இளிததுக்காட்டி உடலை ஒடுக்கி வளைததுக் கூனிநெளிநது விகடகூதது (கோணஙகிக் கூத்து) ஆடக்கண்டு, வீரபததிரசுவாமி குலுங்க நகைததலும, உடனே சூழநதிருந்த கணங்கள் எல்லாரும கடல் முழக்கமபோல் முழங்கிச் சிரிததாாகள். அபபொழுது அநதப் பிரமகபாலமும் அந்தக் கோணங்கிக் கூத்தைபபாாததுச சிரித்தது. சிரித்தவுடன அதனவாயிலிருந்து சக்கராயுதம் பூமிமேல் விழுநது விழக்கணடு, விநாயகக்கடவுள் அதைக் கையாறபிடிதது மறைதது ஒன்றுந் தெரியாதவாபோல் மௌனமாயிருககபபாாத்து, விடுவசேனன இனி இதற்கு எனன செய்யலாம என்று ஏஙகிததிகைத்து அந்த விநாயகக்கடவுள் சநநிதானததிலும, முனபோல விகடக்கூத்தாடிவேணடிககொள்ள, அநத விடுவசசேனன ஆசையால தாழ்ந்து ஆடும் விகடககூததைநெடுநேரம்பாாதது, அநத விநாயககடவுள்அருளசுரந்து,

அந்தச சக்கராயுததததைக் கொடுத்தருளினா. வரம்பெற்றுயர்ந்த மாதவ ாகளே? இநதககாரணததால அந்நாள் முதல் காஞ்சிமாநகரத்தில அநத விநாயகமூாததியை விகடசக்கரவிநாயகன என்று உலகம எடுததுச் சொல்லும். இப்பாலவிகடசக்கரவிநாயகமூாத்தி கொடுத்தருளிய அநதச் சக்கராயுததததை விடுவசசேனன அகமகிழநது வாங்கித் தொழுது, மீண்டு, மாயவன பாதாரவிந்தஙகளை வணஙகிக் கொடுததுவிட்டான. சேஷசயனஞகிய அந்ததிருமால், அதைக்கண்டு கவலை யெலலாம்விண்டு, அந்த விடுவச்சேனனைத தழுவிக்கொணடு, வியந்து கொண்டாடித, தனக்கு மநதிரியாயிருநத அநத விடுவசசேனனுககுத் தேவர்கள் எலலாரும் புகழும்படி சேஞதிபதி பட்டஙகொடுததது, உருததிரமூாததிபோல் எலலாவற்றையும் அழிககவல்ல வீரபத்திரசுவாமியிடததில நீபோய இந்தச்சககராயுதம பெறறவிதம் எபபடி? சொல என, அவன் நடநத வரலாறு அனைத்தும சொலலககேட்டுச, சிரித்துப பகைவாகளுக்குச சிஙகமபோன்றவனே! அநத விகடநாடகததை எமக்கு எதிரிலே செய்து காட்டு என்று சொல்லியவுடன அப்படியே ஆடிககாட்டினன.

அந்த விகடக்கூததைபபாாதது மாயவன் அற்புதம் அடைந்து மகா பராக்கிரமசாலியே! கணணும் கருததும களிககும்படி செயயும் இந்த அறபுதக கூததைக்கணடு மகிழாதவாகள யாா? ஒருவருமிலலை. எமக்குபபரம சந்தோஷம தரும் இநதககூத்து இனிமேல் எமமுடைய சந்நிதானத்தில் நினறு ஆடுகிறவாகள் எமககு அடியவா ஆவாாகள். அவர்கள் வேணடுமவரமும விரைநது கொடுபபோம. நவரததின மயமாய விளஙகும காஞ்சிமாநகரததில வரதராஜன என்னும் பெயர்கொணட எமது சநநிதானததில அனபுடன் இநதக கூததாடுகிறவாகள எவாகளோ அவாகள் எமககு மிகுநத அனபா ஆவாாகள். எனறு சொலலிப் பினபு உலகமெலலாம் புகழ்நது பேச, அந்தச் சககராயுதததை ஆகமவிதிப்படி பூசைசெய்து, சநதோஷத்துடன் தனகையில எடுத்துக்கொணடு விடுவசசேஞ? முன்ஞள் காஞ்சிமா நகரததிலே வயிரவமூாத்தியைப பிராாததிததுச சூலாயுதததின நுனியில் கோப்புண்டு கிடநத உனனை நான விடுவிததேன. அதற்கு ஈடாக நீ இந்த நாள் எனககு இநத உபகாரம் செயதாய், உலகததிலே ஒருவாசெய்த நன்றியை நினைககிறவாகளும, அந்த நனறியினபயனைப பெறுகினறவாகளும், உன்னையலலாமல மறறொருவா உணடோ? இலலை நீ காஞ்சிமாநகரததில தொழுது துதிசெய்த விடுவசசேனீச லிஙகதரிசனம பண்ணி, உன பததி நெறியை உணாததும் இந்தச்சரிததிரததை அனபுடன கேட்பவாகள எல்லாரும எமது பதவியாகிய வைகுண்டம அடையக்கடவா, என்று அந்த விடுவச்சேனனைததழுவி இருவரும் இனிது வாழ்நதிருந்தார்கள்.

விடுவச்சேனீசன் மெனருள் போறறி.

இருபத்தொன்பதாவது

தக்கீசப் படலம்.

தத்துவ ஞானத்தபசிகளே! அன்புடன் அடுத்தவர்கள் ஒருபோதும் விட்டுப்பிரியப்பெருத விடுவசேனீசம் என்னும் தலமகிமைசொன்னேம். இனி அதன்கிழக்கில் நல்லமனமுடையவர்களுக்கு வேண்டும் வரமகொடுத்தருளும், தக்கீசம் என்னும் தலமகிமைசொல்வோம் கேளுங்கள்என்று சூதமா முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

தாமரைப் பூவில் வாழ்ந்திருக்கும் சதுமுகன் கட்டளைப்படி தக்கன் தவமசெய்து பெற்றவரத்தால் பல புத்திரரைப்பெற்ருன். அந்தப் புத்திரர்கள் தங்கள்பிதாவினசொற்படி உலகமெல்லாமபடைக்க உத்தேசம்செய்து வருந்தி, முயற்சிசெய்து கொண்டிருக்கும்போது, மகதியாழ் எடுத்து மதுரகீதம்பாடிச சிவபெருமானைத்துதிசெய்யும் நாரத முனிவன் அங்கேவந்து, அவர்களைநோக்கி, நீங்கள் இங்கே என்ன செய்கின்றீர்கள் என்றுகேட்க, அவர்கள் ஐயனே! எங்கள் பிதா ஏவியபடி நாங்கள் சிருஷ்டிசெய்யும் திறம்தெரியாமல் திகைக்கின்ருேம். சிருஷ்டிப்பதற்கு ஓர் உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வேண்ட, அந்தநாரத முனிவர், மாதவர்களே! கேளுங்கள். படைத்தல் காத்தல, அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்துதொழில்களை இடையருமல் நடாத்திவரும் முக்கண்மூர்த்தி ஒருவனே எல்லாவற்றையும் படைக்கவல்லவன். அவனையல்லாமல் நீங்கள்படைக்கமுயலவீர்களானல், உங்கள்படைப்பெல்லாம் பாசபந்தத்திற்கே ஏதுவாகும பாசபந்தத்திற்கு ஏதுவாகியபடைப்பினுல் வரும்பயன் என்ன? எப்படிப்பட்டவர்களும் தம்மைக் கட்டிய கட்டை அறுத்துக்கொண்டு தப்பிப்போகும் வழிதேடுவார்கள். இதனை நன்ருகத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள் கருணைக்கடலாகிய நீலகண்டப்பெருமானுடைய சீர்பாதகமலங்களைச் சேவித்துத் தியானிப்பதொன்றே கட்டறுத்துக் கதிகொடுக்கும. அல்லாமல் மற்றையகாரியமெல்லாம் பாசபந்தத்தையேகொடுக்கும். ஆன்மாக்களுக்கு உறுதிப்பொருளாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கில் வீடு என்றே மிகச் சிறந்ததாம். மற்றைய மூன்றினுல வரும துன்பங்கள் சொல்லிமுடியாது. ஆதலால, நீங்கள் எல்லாரும் பார்வதிபாகனுகிய பரமபதி வீற்றிருக்கும் காஞ்சிமா நகரத்தைச்சேர்ந்து, சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து, பூசித்துச் சிவானுக்கிரகத்தால் உண்டாகும் சிவஞானத்தினுல் மாயப்பிறவிக்கு வித்தாகிய மும்மலங்களை ஒழித்து, முத்தியடைய முயலுங்கள் என்று

சொல்ல, அந்தமுனிவனைத் தாழ்ந்து பணிந்துமீண்டு, அவர்சொல்லிய படியே செய்து சிவானந்த வீடு பெற்றார்கள். அவர்கள் முத்தி அடைந்த செய்தியைத் தக்கன்கேள்விப்பட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டுத் தனக்குள் வருத்தமடைந்து, வேறு புத்திரர்களைப்படைத்து, முன்போல அனுப்பினான். இவர்களும் அந்த நாரதன் சொற்படி காஞ்சிமா நகரத்திற்றிறகு வந்து, சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூசைசெய்து, சிவானந்த முத்திபெற்றார்கள். இதைக்கேட்டுத் தக்கன் துக்கசாகரத்தில் அழுந்தித், துன்பப்பட்டு, நாரதமுனிவனை நோக்கி, நாரதா! என்மக்கள் எல்லாருக்கும் சிவபத்தி உண்டாக்கி உலகவாழ்க்கையைக் கெடுத்துவிட்டாய். ஆதலின் உனக்கு மக்களும் மனைவியும் இல்லாமற்போகக்கடவது, என்று சாபம் கொடுத்துப் பின்பு, அந்தத் தக்கன் பெண்களையே பெற்றெடுத்தான். இப்பால் நாரதமுனிவன் கவலைப்பட்டுத் தக்கனைப்பார்த்து, உன் புத்திரர்கள் எல்லாரையும் நல்வழியில் செல்லவிட்டேன். அதற்கு நீ மனமகிழாமல் என்னைச் சபித்தாய். இந்தத் தோஷத்தினாலே நீ எமபெருமானாகிய சிவபெருமானால் தண்டிக்கப்படுவாய் என்றான். தக்கன் ஸ்திதி இதுவாகும். இப்பால் ததீசிமுனிவன் தன்னைப் பகைத்ததேவர்களைப்பார்த்துத் தேவர்களே! நான் பார்ப்பான். நிரபராதி, மேலும் தனியேன். என்னை வீணில் போர்செய்து எல்லாரும் நிஷ்காரணமாய் எதிர்த்தீர்கள். ஆதலால் நீங்கள் எல்லாரும் சிவபெருமான் கோபாக்கினிக்கு இரையாகக்கடவீர்கள் என்று சபித்தான்.

இப்பால் தக்கன், தேவர்கள் என்னும் இருதிறத்தாருக்கும் சாபம்பலித்தவிதம் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள். நாரத முனிவன் சாபம் கொடுத்தபின்பு தக்கன் மதிமயங்கிச் செருக்கடைந்து, சிவபெருமானை மாத்திரம் தள்ளிவைத்து ஓர்யாகம் செய்யத்தொடங்கினான். மருத்துவர் முனிவர், சித்தர், பன்னிரண்டு சூரியர், உருத்திரர், பிரம விஷ்ணுக்கள் மற்றும் உள்ளவர்கள் எல்லாரையும் ஒருமிக்கச்சேர்த்துக்கொண்டு யாகம் செய்யும்போது, ததீசிமுனிவன்கோபங்கொண்டு, சபையைப் பார்த்துத், தக்கனுக்குச் சொல்லுகின்றான். தக்கனே! காத்தருள் செய்யும் யாகத்தலைவனாகிய சிவபெருமானை இங்கே அழைப்பிக்காத காரணம் என்ன? என்றுகேட்கத் தக்கன் சொல்கின்றான். "எச்சத்தை எச்சத்தால்" தொழுக என்று தெரிவிக்கும் சுருதியானது மாயவன்றான் எச்சன் என்றும் சொல்லும். ஆதலின் யாகத்தலைவனாகிய மாயவனே அன்றித்தாமசகுணத்தனாகிய உருத்திரன் இங்கேவருவதற்குக் காரணமில்லை. என்றுசொல்லுதலும், ததீசிமுனிவன் பெருநகைசெய்து, சபையில் உள்ள யாவரையும் பார்த்துச் சபையோரே! "எச்சத்தால் எச்சம்" என்னும்வேதவசன

த்திற்கு பொருள் இதுதானோ? சொல்லுங்கள். சுருதிகள் பலகாரியங்க ளை எடுத்துச் சொல்லும். அந்தக் காரியங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலான காரியம் எச்சமே. அதுபோல் எச்சத்திற் குரியவர்கள் எல்லாரையும்பார்க் கிலும் சிவபெருமானே மேற்பட்டவன் என்னும் கருத்தைக்கொண்டுதா னே, அந்தச் சுருதிகள் அவ்விடத்தில் எச்சம் என்னும் பதத்தால், சிவ பெருமானைக் குறிப்பிட்டுச்சொல்லும் ஆதலின், எச்சம் என்னும் வேதபதத் திற்குப் பொருள் பாாவதிபாகனாகிய பரமபதியை, மாயவன் முதலான தேவர்கள் எல்லாரும் வந்தனைவழிபாடு செய்து, உய்வர் என்பதே யல் லாமல், எச்சம் தன்னாலே தன்னைத்தொழும் என்பது சரியாகுமோ? உலகத்தில் எவரும் தம்மைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்தவர்களையே உபசரிப் பார்கள். தம்மிலும் உயர்ந்தவர்களுக்கே யல்லாமல் தமக்கு ஒப்பானவர் களுக்கும், தம்மிலுந் தாழ்ந்தவர்களுக்கும், மரியாதை செய்பவர்களும், உண்டோ? ஒருவருமில்லை.

வேதவிதியும் இதுவேயாம் ஆதலின் சிவபெருமானே யாகத்தலை வன் என்று வேதமெல்லாம் சொல்லும். ஆலகால விஷம் உண்டருளிய சிவபெருமானே அகிலலோகமும் தொழுங்கடவுள் என்று அறியாதவர் கள் யார்? என்று ததீசிமுனிவன் சொல்லக்கேட்டு, அந்தச் சபையில் அடர்ந்திருக்கும் பார்ப்பார்கள் எல்லாரும் தக்கன்கொடுக்கும் தட்சணை க்கு ஆசைப்பட்டுத் தங்கள் அற்பபுத்தியால் மதிமயங்கித் தக்கன் சொல் வியபடியே சொல்லலானார்கள். அதுகேட்டுத் ததீசிமுனிவன் அதிக கோபத்துடன் அவர்களைப்பார்த்துப் பார்ப்பனப் பதர்களே! பொருள் ஆசையால் பொதுவாய்ப் பேசாமல், பட்சபாதமாய்ப் பேசுகிறீர்கள். இந்தத் தோஷத்தால் நீங்கள் எல்லாரும் கலியுகத்திலே பூலோகத்திற் பிறந்து, பொய்யொழுக்கம்பூண்டு, கெடுமதி கண்டெரியாமல் சிவதூஷ ணஞ் செய்து, உங்களுக்குள்ளேயே ஒருவரை ஒருவர் பகைத்துச் சண் டைசெய்து மண்டையுடைத்து, அல்லலமிருந்து, வைதிகமார்க்கத்திற்கு அன்னியராகி, சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரத்தைக் கைவிட்டுப், பிழைக்கும் வழிதெரியாமல் பிரமிக்கச்செய்யும் புறச்சமயநூல்களைத்தழுவிச், சத்திய வேதத்தை அறபமாக நினைத்து, நிந்தைசெய்து, அவ்வேதத்திற்கு அன் னியமான நூல்களை ஆதரித்து, நரகத்திற் செலுத்தும் நாமத்தை நெற்றி நிரம்பப் போட்டுக்கொண்டு, வேதாகமசாஸ்திர புராணமெல்லாம் விய ந்து கொண்டாடுகின்ற விபூதி, உருத்திராட்சம், சிவலிங்க பூசைகளில் தீராவிரோதமடைந்து, நெருப்பில் வெந்த சங்கு, சக்கரம், கதாயுதக்குறி களைத் தேகத்தில் சூடுபோல வடுப்படத்தாங்கி, அந்தணர்களுக்குக் கடவு ளாகிய சிவபெருமானுடைய சீர்பாதகமலங்களைத் தொழாமல், அரசர்க

ளுககுத தெய்வமாகிய மாயவனைத தாழ்ந்து பணிந்து, நிந்தனைக்கே ஆளாகி அலையககடவீாகள். நிங்கள் வீணே வருநதித தொழுகினற மாய வனும உங்களுக்குக் கிருபை செய்யமாட்டான. என்று கொடிய சாபங கொடுததுப பினபு மூடததன்மையனுகிய தககனைசீறிச் சினந்து, வெருட் டிபபாாதது, அடா தக்கனே! நீ சிறிதும பயபபடாமல் செமபொன மய மான சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானை இகழ்நதுபேசினுய். அடா! புததியில்லாதவனே ! உனவம்சம் இபபொழுதே நாசமாம். என்று நன் ருய் நினை. வந்தனை வழிபாடு செய்தறகு உரியவாகளை, வநதனை வழிபா டுசெய்யாமல, மறறவாகளை மதிதது, வணஙகுகிறவாகளுககுத தெய்வம் கொடிய தணடனைவிதிககும. அபபடிப்பட்டவாகளுக்குக கொடியதண டமே குரு. எனபது சாஸதிரவழககமும உலகவழக்கமுமாம், எனறு சொலலிவிட்டுத நநதிமுனிவன தன் இருபபிடம்போய்ச் சோநதான். அதுகணடு பிரமதேவன பயந்து விரைந்துபோய்ச் சிவபெருமான பட்சந தில சோநதுகொணடான. பிரமதேவன போயவிட்ட பினபு தக்கன் எழுநது நினறு, எசசனுகிய மாயவனைத தொழுது துதிதது, அந்தமாயவ னைககொணடு யாகஞசெய்யத தொடஙகினுன. இந்தச் செய்தி யெல் லாம் நாரதமுனிவன சொல்லக் கேள்விப்பட்டுப், பைங்கொடிபோலும் பாாவதி, பரமபதிககுச் சொலலுகின்ருள். பிராணநாயகா ! அடியேனுக் குப பூாவம் பிதாவாகிய தககன, நமக்கு எந்நாளும் தீஙகுசெய்துவருகின் ருன. அவன இப்பொழுது செய்கினற யாகத்தை அழித்தருள்க. அது வே அடியென வேணடும் வரம் எனறு சொலல, அதுகேட்டுக் கருணைநிதி யாகிய சிவபெருமான் வீரபததிரசுவாமியைப படைததருள, உடனே எமபெருமாட்டியும் அதிககோபஙகொணடு, பததிரகாளியைப் படைததரு ளினுள. படைததருளலும், வீரபததிரசுவாமி, பததிரகாளி ஆகிய இரு வரும் அமமை அபபரைத தாழ்ந்து பணிநது, அடியேங்கள் செயயவேண் டிய பணிவிடையைத தெரிவிககவேண்டும் என்று கேடகச், சிவபெரு மான வீரபததிரசுவாமியைபபாாதது, நீ இநதப பததிரகாளியுடன் ஒரு கூணததிறபோயத தக்கன் செயகின்ற யாகத்தை அழித்து, இநத உமைய வள் கோபததைததணிததல்செய். என்று கட்டளையிட, உமையவளும் அப்படியேபோய் அழிதது விட்டு வாருங்கள் என்று விடைகொடுததனு ப்ப மீண்டு, பிரசணடமாருதம் மந்தமாருதமாகவும், வடவாமுகாககினி தண்ணென்று குளிாந்துபோகவும, தீப்போல் சுடுகினற சூரியன் சீதள சந்திரனுகவும, யமனுடைய மனதிறகதம் தீாந்து சாநதமாகவும, வீரபத் திரன் அதிககோபஙகொணடு, அநதப் பத்திரகாளியுடன் அதிவேகமாய் யாகசாலைக்குவந்து சோந்து, தனனைப்போல் அஞ்சாத ஆண்மையயுடையா ஆகிய உரோமசக்கணஙகளையும், தன் கணங்களையும் நோக்கிக, கணவீர

களே! நீங்கள் இந்த யாகசாலையை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தி நிர்மூலமாக்கி விடுங்கள், என்று ஏவிவிட்டு, உள்ளே பிரவேசித்துத், தக்கன் தலையை வெட்டித்தள்ளியபோது, மான் உருவங்கொண்டுதுள்ளி ஓடிய யாகத்தின் உயிரைப்போக்கி, சூரியனுடைய கண்களையும், முப்பத்திரண்டு பற்களையும் பறித்து, உதிரத்தைத் தப்பிப்போக வழிபாராகும் சந்திரனைச் சிறிக் காலால் தேய்த்து, அக்கினி பகவானுடைய ஏழு நாக்குகளையும், கைகளையும் கண்டித்துத் துண்டித்துச், சரசுவதி மூக்கையும் அரிந்து, அந்தச்சரசுவதியைப்போலவே தெய்வபத்தினிகளுக்கும் சிட்சைபண்ணி, மற்றையதேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும்திக்குப்பாலகருக்கும், தக்கதண்டனை செய்தருளினன். அந்தவேளையில் கணங்கள் எல்லாம் களிப்புடன் சென்று அந்தயாகசாலையைக்கொளுத்தி, யூபஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கி, யாகத்தை நடத்தினவர்கள்கழுத்தைக் கயிற்றினால் இறுக்கிக்கட்டி, அங்குள்ள பண்டபாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் வாரிவாரி கங்கைநதிக்குள் கலக்கும்படி எறிந்துவிட்டார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் அந்த யாகசாலைமுழுதும் அழிந்து போனதைக் கண்டு, மாயவனானவன் மனம்பொறுமல் புழுங்கி வெட்கப்பட்டுப் பின்வாங்கப்பார்க்கையில், மானமானதுமுன்னிற்கத்தூண்டுவதினால் புள்ளரசு என்னும் கருடவாகனத்தின்மேலேறிச் சக்கராயுதத்துடன் வந்து, எதிர்த்தான். அப்பொழுது வீரபத்திரன் சிவபெருமான் கட்டளைப்படி பிரமதேவன்கொண்டுவந்து நிறுத்தியதேர்மேல் ஏறிக்கொண்டு, அந்தமாயவனுடன் எதிர்த்து அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பிரயோகம்செய்தான். அவ்விடத்தில் அவ்விருவருக்கும் உண்டானயுத்தம் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லயாரால்முடியும்? இவர்கள் இருவரும் வெற்றி தோல்வியில்லாமல் எதிர்நின்று நெடுங்காலம் போர்செய்யும்போது, மாயவன் உக்கிரங்கொண்டு சக்கராயுதத்தைவிட்டான். அந்தச்சக்கராயுதத்தை வீரபத்திரன் மார்பில் அணிந்திருந்த தலைமாலையில் ஒருதலையானது பிடித்து விழுங்கிவிட்டது.

அந்தச்சக்கராயுதம் அழிந்துபோனதை அறிந்து கணங்கள் அண்டகடாகமெல்லாம் பட்டொன்று வெடித்து, அதிரும்படி ஆரவாரம்செய்து, இருபுடையும் விலாப்புடைக்கத் தட்டிக் கூத்தாடியதனால் உண்டாகிய ஓசையை மாண்டவர்கள் போக மற்றைய தேவர்கள் கேட்டு, மனங்கலங்கிப் பெரு ஓட்டம் பிடிக்கும்போது, வீரபத்திரன் அந்த தேவர்களைக் கணங்களால் ஓடவிடாமல் மடக்கிக், கால்களுக்கு விலங்குபூட்டிச் சாய்த்துக்கொண்டு வருவதைக்கண்டு, அப்போது ரதசாரதியாயிருந்த பிரமதேவன் அந்த வீரபத்திரனைத் தொழுது சுவாமி! கோபந்தணிந்தருள

வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள, அதைக்கேட்டுத் திருவுளம் இரங்கிக், கணங்களுடன் கோபந்தணிந்து, சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாத கமலங்களைத் தியானித்தவுடன், அந்தச் சிவபெருமான் பார்வதி சமேதராய் அங்கே எழுந்தருளினார். - குடமுழா, பதலை, தக்கை, கொக்கரை, பணவம், கோதை, படகம், ஆகுளி, தடாரி, தகுணிச்சம், பம்பை, மொந்தை, துடி, பணை, திமிலை, கணடை, தொண்டகம், பேரி, கல்லவடம் முதலிய பல வாத்தியங்கள் எங்கும் முழங்கவும், வளைவயிர், (சங்கு,) திருச்சின்னம், வங்கியம், தாரை, எக்காளம், வீணை, புள்ளாங்குழல் முதலிய துளைக்கருவிகளும், மிடற்றுக் கருவி முதலிய கீதவாத்தியங்களும் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து, ஒரேகாலத்தில் முழங்குவதனால் உலகமெல்லாம் இசைமயமாகித் தேங்கவும், சந்திரவட்டக் குடைகளும் மயிலகுஞ்சங்களும், வெண்சாமரைகளும், மணிமாலைகளும், ஆலவட்டங்களும் ரிஷபக்கொடியின் அருகே அடுத்துவரவும், யமனை உதைத்ததும், முப்புரங்களைச் சிரித்தெரித்ததும் முதலான வீரப்பிரதாபங்களை உலகத்தார் கண்டுதெளியப் பூதகணங்கள் விருதுபோல எடுத்துப்பாடவும், ரிஷபமாகித் தன்னைப்போல் இணையடி தாங்கப்பெற்றுத் தன் எதிரில் தருக்குற்ற மாயவன் தற்காலம் கால்விலங்கு பூண்டிருப்பதைக் கண்டு, களிக்கும் களிப்புடன் சிவபெருமானை ஏறி நடத்தும் வெள்ளை ரிஷபம் எங்கும்பரவிச் செண்டாடிவரவும், செங்கண்மால் பறித்துச் சாத்திய கண் அவன் படும்பாட்டைக் காண வெட்கமடைந்து, மறைந்தாற்போல, சிவபெருமான் திருவடியில்சாத்திய புஷ்பங்களுக்குள் மறைந்துபோகவும், என்புமாலைகள் தங்கள் சுற்றத்தார் வருத்தமடைந்து மெலிவதைப்பாராது, மனங்கசிந்து அழுவதுபோல, ஒன்றோடொன்று கலந்து அசைந்து ஆடவும், துன்மார்க்கநெறியில் நின்று, எம்பெருமானை இகழ்ந்துபேசித் துன்பத்திற்கு ஆளாகிய இந்தத் தேவர்களையெல்லாம் எமது இறைவன் எனக்கு உணவாகக் கொடுத்தருள்வான் என்று சந்தோஷம் பெருகி, மலர்ந்ததுபோல் செந்தாமரை மலர்க்கையில் விளங்கும் மழுவானது, ஒளி மிகுந்து ஓங்கிக் கூத்தாடவும், பிழைக்கும்திறம் உணராத மற்றைய தேவர்கள் போல பழிக்கு ஆளாகாமல் பின்வரும் பெருந்துன்பத்தை முன்னமே அறிந்து, வீரபத்திரனுக்கு இரத சாரதியாகி மேன்மைபெற்று விளங்கும் தன் சுற்றத்தானாகிய பிரமதேவனுடைய சூழ்ச்சியை அறிந்து, மனமகிழ்ந்தாற்போல பிரமகபாலம் அதிசய நகைசெய்து காட்டவும் பதைத்துக் கொலைசெய்யும் நமது ஆண்மையைச் சிவபெருமானுக்கு அறிவித்து, நம்மைக்கொல்வித்து இடையூறு செய்த இந்தத் தேவர்களுக்கு இந்தத் தண்டனை தகும் தகும் என்று பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு ஆடுவதுபோல சடைமுடிமேல் கொக்கிறகு

அசைந்து ஆடவும், வேதகாரணன் ஆகிய சிவபெருமான கட்டளைப்படி வீரபத்திரன்செய்த தண்டனையைப பூர்த்திசெய்ய நினைத்துக், கொடிய விஷம் இறைப்பதுபோல் சாபபாபரணங்கள் வாய் திறந்து, கவைநாவை நீட்டிப்பெருமூசசெறிந்துகணபிதுங்கநோககவும், பலவண்ணபபந்தல்போட்டாறபோலபருந்துமுதலிய பட்சிகள் சூழ்ந்திருக்கும போர்க்களத்திலே படுவிழுந்த தேவர்களுக்கு உயிர் உண்டோ இல்லையோ என்று கை நீட்டித்தொட்டுப்பார்ப்பதுபோல, சடைமுடிமேல உள்ளசந்திரன் நிலாக்கிரணங்களை எங்கும் நீட்டிப் பரவசசெய்யவும, சிவபெருமான தன்னை இகழ்ந்துபேசிய தேவர்களைத் தண்டித்து விடாமல், அவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்யப்போவதை அறிந்து, மனமபொறுமல் வேர்த்துப பிணங்கி வெடபி எழுந்து விழுந்து புரண்டு கையால, அடித்துக் கொள்வதுபோல சடைமுடியில தங்கிய கஙகை நாயகி இடையறுமல் ததும்பி ஆடவும, தகபபனுயிருந்தும் நன்மைசெய்யாமல தீஙகேசெயதுவந்த அநதத துஷடன முகததைப பார்க்க, நான் வரமாட்டேன் என்று மறுதலித்த உமையவளை வாவென்று கையால தழுவிககொண்டு போகும் தன்மைபோல, அந்த உமையவளை அனபுமிகுந்து இடதுகையால் இறுகத்தழுவி அணைகும் காட்சிதோனறவும், செவ்வெலும்பும, இரததமும், மூளையும, குடலும, அறுபட்ட முண்டங்களும அடாநதிருககும படிகளததைப் பார்க்கக்கூடாதென்று திரைபோட்டு மறைப்பவர்கள்போல் புஷபமாரி பெய்து, உருத்திர கணங்கள் புடைசூழ்நதுவரக் கருணை கூர்ந்து காட்சி கொடுததருளிய கடவுள நாயகனை அஙகிருநதவர்களெல்லாரும் கண்களிக்கககண்டார்கள். தூக்கத்திலகொடிய கனவுகணடு உடம்புவேர்த்து வாய் குழறிப்பயந்து நடுங்கும்போது, பெற்றதாயானவள் பக்குவமாய்அந்தககனவை ஒழிதது விரைநது பக்கததில அணைத்துக்கொள்ளப்பெற்ற சிறுபிள்ளைகளைபபோல், நடுககமுற்றிருந்த தேவர்கள் எல்லாரும் சிவபெருமானைக கண்டவுடன் பரமசந்தோஷமடைந்து, பணிந்து, வணங்கி நின்றார்கள். எம்பெருமான அவர்களைப்பார்ததுப் புன்னகைசெய்து, நீங்கள் செய்தயாகததில் எமககு அவிபபாகம் கொடாதகாரணம் என்ன? அது இருக்கட்டும், மிக்க வீரர்களாகிய நீஙகள் பலரும் இந்த ஒரு வீரனுக்குத் தோற்றுபபோனது ஏது? சொல்லுஙகள என்று வினவ, மாயவனமுதலிய தேவர்கள் எல்லாரும தாழ்நது பணிந்து, பெரியோனே! சிறியேங்கள் வீரமெல்லாம் ஒரு சிறு துருமபினுல் அளவிட்டிருக்கின்றும். அடியேங்களை அடிக்கடி குரங்குபோல் ஆட்டுவிபபது அடிகளுககு அழகாகுமோ? எமது பரம பிதாவே! இனி ஒரு கணமேனும சகிககமுடியாது. எஙகளைக் காததருள்வாய எமபெருமானே! பலமுறையாக அடியேஙகளைக்கணடிதது தண்டிதது அறிவு விளங்கச்செய்தும், ஆடையில அழுக்கு ஏறுவதுபோல்

எங்கள் மனதில் மலினம் ஏறுவதனால் மதமடைந்து மென்மேலும் மயங்குகின்றோம். கைகளைக் கட்டித் திட்டி அடித்து வருத்தியாவது, ஆண்டுகொள்வார்களே அல்லாமல் எத்தனைபிழைசெய்தாலும், அடிமைகளைக் கைசோரவிடுவார்களோ? அடியேங்கள் உமது நீலகண்டத்தை நினைத்திலோம். கையில் ஏந்திய பிரமகபாலத்தைக் கண்டு தெளியோம். அஸ்திமாலை அணிந்திருப்பதை ஆராய்ந்தறியோம். செங்கண்மால் பறித்துச் சாத்திய கண் தேவரீர் திருவடிமேல் இருப்பதை உணரோம். ஆமையோடும் வராகதந்தமும அணிந்திருப்பதை ஆழ்ந்து சிந்தைசெய் தறியோம. "விதிவழி மதி" என்று பெரியோர் சொல்வதை எங்களிடத்தில் கண்டறிந்தோம். பரமானந்த பரிபூரணப் பரம்பொருளே! இவ்விடத்தில் அடியேங்களைத் தடுத்தாட் கொள்ளும் பொருட்டே படைத்தல்முதலிய ஐந்து தொழில்களை நடாத்திவருவதை அறியோம. மலைமகளை மணம்புரிந்தாய் என்றும், மக்களைப்பெற்றாய் என்றும் எங்களில் ஒருவனாக மதித்து உன்னை இகழ்ந்து கெட்டுப்போனோம், மகாதேவா! நாங்கள் எல்லாரும கண்டு செருக்கடையாதபடி ஆலகால விஷம் முதலிய அடையாளங்களைத் திருமேனியிற் கொண்டிருக்கின்றாய் அந்த அடையாளங்கள் அனைத்தையும் கண்டும் தெளியாமல் அகங்காரம் கொண்டமையால இந்நாள் எங்கள் உடம்பிலும் பல அடையாளங்களை ஞாபகக்குறியாக வைத்தருளினாய். இதனால் நாங்கள் கடைத்தேறினோம் இதற்கு ஐயமில்லை. வீரபத்திர சுவாமி இந்நாள் எங்களைத் தண்டிக்கவந்தது உன் அருளே என்றும் செவ்வையாய்க்கண்டு தெளிந்தோம். கருணாநிதி! இப்பொழுதும் அடியேங்களுக்குத் தக்க புத்திமதிகளைச் சொல்லி, எந்நாளும் நல்வழியில் நிலைபெற நிறுத்துவதும் உமது கடமைதானே எமது பரமபிதாவே! பூர்வம் உம்மை மதிக்காமல் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்ததும் அல்லாமல், எங்களைக் கொல்லவந்த விஷத்தைத் திருவமுது செய்யக்காட்டியகுற்றமும் செய்திருக்கின்றோம் இப்பொழுது தங்களை இகழ்ந்த குற்றம் ஒன்றினால் சகலகுற்றமும் தவிரலானோம் அநந்தம்கோடிகாலம் இரவுரவம் முதலிய நரகங்களில விழுந்து நொந்து, வெந்து சாம்பலாயினும், சற்றேனும் தீராமல்வளரும் இந்தச் சிவத்துரோகம்வீரபத்திரசுவாமியால் எளிதில தீர்ந்துபோய்விடும்படி செய்தருளினீர். இப்படிப்பட்ட பெருங்கருணைக்குச் சிறியேங்களாகிய நாங்கள் என்ன ஈடுசெய்யப்போகிறோம். என்று தேவர்கள் எல்லாரும் இந்தப்பிரகாரம் பலவாறு பன்னிப்பேசி வேண்டி வேண்டி மனங்கலங்கித் தொண்டைகம்மிப்போகவும், வாய்குழறவும், கண்ணீர்பெருகவும், கைகள் சிரமேற் குவிந்திருக்கவும், துதிசெய்யும்போது, முள் அடாந்த தண்டின்மேல் பூத்துவிளங்கும் தாமரைப்பூமாளிகையில் வாழ்ந்திருக்கும் பிரமதேவன், எமபெருமானாகிய சிவபெருமானை வணங்கி விண்ணப்பம் செய்கின்றான். பரமகருணாநிதி! வேள்வி

யிலே தங்களுக்கு அவிப்பாகம் கொடாத இந்தத்தேவர்கள் எல்லாரும் தக்கனுடன் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். இந்தத் தண்டனையேபோதுமானது. இனித் தேவரீர் அவிப்பாகம்பெறும் வரங்கொடுத்துப் பாழ்பட்டழிந்து போகும் அவர்கள் எல்லாரும் பழையபடி வாழ்ந்திருக்கத் திருவுளம் செய்தருளுக. காலிற் கட்டுண்டுகிடக்கும் தேவர்களையும், கட்டறுத்துக் காத்தருள்செய்க. என்று வேண்டுதலும் யானையயுரித்துப் போர்த்தவராகிய எம்பெருமான் திருவருள் சுரந்து கடைக்கண் சாத்தியவுடன் தேவர்கள் எல்லாரும் துன்பம்தீர்ந்து பரம சந்தோஷமடைந்து துதிசெய்யப் பார்த்துத் தேவர்களே! நீங்கள் செய்த குற்றமெல்லாம் தீருமவழி சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள். எமக்குநீங்கள் பெருங்குற்றஞ் செய்திருக்கின்றீர்கள். அந்தக் குற்றந் தீர்ந்து பிழைக்கும்படி நமக்குப் பிரியமான காஞ்சிமாநகரத்தைச் சேர்ந்து, கைலாயம் என்னும் தலத்தின் பக்கத்தில் நாரதமுனிவன் சொற்படி தக்கன் புத்திரர்கள் நம்மையே நம்பிப் பூசித்துத் தொழுது துதிசெய்து, பேறுபெற்ற ஸ்தலத்தின்கண் இலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூசை செய்யுங்கள். பழிபாவம் தீரும்படி தக்கனும் இந்தமுறையாகப் பூசைசெய்யக் கடவன். நீங்கள் இது செய்கிறவனாயில் உங்களுக்குப் பகைவராகிய அசுரர்கள் துன்பமேசெய்து வருவார்கள்.

அந்த அசுரர்கள் யார்? எனில், தாரகன், சூரபத்மா முதலானவர்களாம். என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி வீரபத்திர சுவாமியும் மற்றும் பூதகணங்களும் புடைசூழ்ந்துவரக் கைலாசத்திற்கு எழுந்தருளினார். இப்பால் திருமால் முதலிய தேவர்கள் எல்லாரும் சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியதை மறந்துவிட்டமையால், மகா வீரர்களாகிய தாரகன், சூரபத்மா முதலான அசுரர்கள் தோன்றித் துன்பப்படுத்தி வந்தார்கள். அதனால் தேவர்கள் எல்லாரும் துக்கசாகரத்தில் அழுந்திப் பிரமதேவனுடன் கலந்து யோசனைபண்ணிச் சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந் தருளியதைச் சிந்தித்துக் காஞ்சிமாநகரத்திற்குப்போய்ச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து, பூசைபண்ணித் தொழுது துதித்துத் துன்பம் தீர்ந்து, சுகித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். தக்கனும் அவர்களுடன்போய்த் தன் மக்கள் பூசித்துப் பேறுபெற்ற ஸ்தலத்தின் அருகில் தன் பெயரால் தக்கீசம் என்னும் இலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூசித்துச் சிவபெருமான் திருவருளால் வினைதீர்ந்து சிவகணங்களுக்குத் தலைவனாகும் பதவி பெற்றான்.

தக்கீசன் சரணமே சரணம்.

முப்பத்தாவது,

முப்புராரி கோட்டப்படலம்.

நிமலநித்தியானந்தத் தபசிகளே! அடியேன் உன் அடைக்கலம் என்றடுத்த மார்க்கண்டேயனை அஞ்சாதே என்று அபயாஸ்தமளித்து, யமனை உதைத்தருளிய சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் தக்கீசம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இனிச் சர்வதீர்த்தத்தின் மேற்றிசையில் கண்டு சேவிப்பவர்களுடைய கவலையெல்லாம் விணடுபோகச் செய்தருளும் முப்புராரீசம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

முப்புரங்களில் வாழ்ந்திருந்த அசுரர்களில் சுதன்மன், சுசீலன், சுபுத்தி என்னும் மூன்று அசுரர்கள் மாத்திரம் புத்தனுடைய பொய்ப் போதனையால் மதி மயங்காமல் சிவபெருமானுடைய சீர்பாத கமலங்களைப் பணிந்து, சைவாசாரத்திலும் சிவபத்தியிலும் சிறிதும் தவறாமல் இருந்தார்கள். அதனால் அந்த முப்புரங்களும் சிவபெருமான் புன்னகையால் கரிந்து பொரிந்து சாம்பலாய்ப் போனபோது, நீற்றறையில் நீந்தி விளையாடிய அப்பர் சுவாமிகளைப்போல், அந்த அசுரர் மூவர்களும் அக்கினிக்கு இரையாகாமல் தப்பிப் பிழைத்தார்கள். சிவபெருமான் ஆணைவழியில் அடங்கி யிருப்பவர்களுக்கு அபாயம் நேரிடுமோ? நேரிடவே மாட்டாது. எம்பெருமான் அவர்களை நோக்கி, உங்களுக்கு வேண்டுமவரம் யாது? சொல்லுங்கள் என, அவர்கள் தாழ்ந்து பணிந்து, சுவாமி! அடியேங்கள் உன் கோயில் வாயிற்படியைக் காத்துக்கொண் டிருக்கக் கருணைசெய்யவேண்டும் என்று வேண்ட, அப்படியானால், நீங்கள் காஞ்சிமாநகரத்திற்குப்போய், இலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து, எம்மைப் பூசித்துக்கொண் டிருங்கள். உங்கள் இஷ்டப்படியே துவாரபாலகராய் வாழ்ந்திருக்கும் பதவி தருகின்றோம், என்று மறைந்து போதலும், அவர்கள் மூவரும் காஞ்சிமாநகரத்திற்குப்போய்ப் பலவரம் கொடுத்தருளும் முப்புராரி இலிங்கப்பிரதிஷ்டைபண்ணிப் பூசைசெய்து, எண்ணியவரம் பெற்றார்கள். இந்த முப்புராரீசம் என்னும் தலமகிமைசொல்ல யாரால் முடியும்? அந்தத்தலங் காஞ்சிமாநகரத்திலே முப்புராரி கோட்டம் என்று சொல்லப்படும் என்றுசொல்லிய சூதமாமுனிவரைப்பார்த்து, மற்றைய முனிவர்கள் ஐயா! சூதமாதவரே! திரிபுராசுரர்களில்இவர்கள் மூவர்மாத்திரம்புத்தனுடைய மாயாபோதனைக்கு உட்படாமல், சிவபத்தர்களாய்ச் சிறந்திருந்தது எப்படி? இது மிகவும் ஆச்சரியம். இதை எங்களுக்கு விள

ங்கச் சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அவர் அம்முனிவர்களைப் பார்த்து, முனிவர்களே! சிவபத்தியானது காமியபத்தி, நிஷ்காமியபத்தி என்று இரண்டுவகைப்படும். காமியபத்தி, புத்திமுதலியவைகளைத் தருவதாகும். நிஷ்காமியபத்தியோ ஏகபரிபூரணானந்த பரமபொருளுடன் இரண்டறக் கலப்பதாகிய முத்திதருவதாகும். இந்த இரண்டு பத்தியும் முத்திக்கு மூலம் என்றாலும், வினைவலைப்பட்டவர்களுடைய காமியபத்தியானது நடுவில் விண்டுபோய் விடும். நிஷகாமியபத்தி தன்னை உடையவர்களை ஒருபோதும் விட்டுநீங்காது. செய்தவைகளும் செய்பவைகளும் ஆகிய தீவினைகள் எல்லாம் இப்படிப்பட்ட சிவபத்தர்களைத் தாமரை இலைமேல் தண்ணீர்போல கலந்தும் கலவாமலே இருக்கும் என்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். காமிய பத்தியும் முற்றத்துறந்த முனிவர்கள் வேண்டுவாராயின முற்றிலும் நிலைபெற்றிருக்கும். திரிபுராசுரர்கள் காமிய பத்தி யுடையவர்களும், தீமைசெய்கின்றவர்களுமா யிருந்தார்கள். ஆதலால் அவர்கள் புத்தநாரதருடைய போதனையால் மயங்கி மாண்டுபோனார்கள். இவர்கள் மூவரும் நிஷகாமியபத்தியுடையார் ஆதலால், அவர்கள் மாயாபோதனையால மதிமயங்காமல் திடசித்தம் கொண்டு நின்று சிவபெருமான திருக்கோயிலின் வாயில காத்திருக்கும் பதவிபெற்றார்கள் என்று, அந்த முனிவர்களுக்கு விளங்கச்சொல்லி வேறுகதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

முப்புராரீசன் முளரித்தாள் போற்றி.

முப்பத்தோராவது,

இரணீசப்படலம்.

மெய்யைப் பொய்யென்று வெறுக்கும் வேதியர்களே! முப்புரத்தில் தீமூட்டினவரும் யமனை உதைத்தவருமாகிய சிவபெருமான சிறந்து வீற்றிருக்கும் முப்புராரீசம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இனி அதன் கிழக்கில இரணியன் பூசித்துப் பேறுபெற்ற இரணீசம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அசுரர்களில் ஆண்சிங்கம் போன்றவனாகிய இரணியன் தன் வமிச குருவாகிய சுக்கிரனை ஏகாந்த ஸ்தானத்தில வருவித்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து சுவாமி! அகண்ட செல்வம்தரும் அரசாட்சி பெறுவதற்கு நான் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய விரதம் யாது? தெரியச்சொல்லவேண்டும் எனச், சுக்கிரன், அப்பா! உனக்கு அரசாட்சிவேண்டுமானால் சிவபெருமானைப் பூசைசெய். சிவபூசையின் பெருமை சொல்ல யாரால் முடியும்?

பிரமதேவன் சகல லோகங்களையும் படைக்கும திறம் பெற்றதும், திருமால் அவைகளைப் பாதுகாககப பெற்றதும், இநதிரன் விண்ணுலக த்தில் வீற்றிருந்து இந்த மண்ணுலகத்தில் கீழ்த்திசைக காவலனாகி மகி ழ்ந்து வாழ்வதும், ஆகிய இந்த வாழ்வெலலாம சிவபூசையால்வநத வாழ் வேயாம். அன்றியும் கலவி, செல்வம, தைரியம, அழகு, கீர்த்தி, பெரு வாழ்வு, தயை, பேரழகுடைய மாதாபோகம், செலவாக்கு, முனயோ சனை இவைகள் எல்லாம் சிவபூசையால வருபவைகளேயாம். இநதிர போகம், பிரமலோகம், வைகுணடப் பதவிகளை வேண்டினாலும் சிவப த்தி ஒன்றே தடையிலலாமற் கொடுககும. மேலும் சிவபததி யுடையவ ர்களுக்குப பகைவர்களும் பாமபு முதலிய துஷ்ட செந்துககளும, நோ ய்களும், பூதவேதாளப் பேய்களும, சனிமுதலிய ஒன்பது கிரகஙகளும், இடாசெயய முடியாது. ஆதலின, புஜபல பராககிரமசாலியாகிய இரணி யனே! அந்தச் சிவபெருமான சீரபாத கமலஙகளைத தொழுது, துதிசெ ய்கின்றவாகளுககு எந்தககாரியமும சுலபமாய முடியும் சிவபெருமான திருமேனியைக் காணாத கண்களே குருட்டுக்கணகளாம. சிவபெருமான் திருமேனியைத தியானமசெய்யாத சிநதையே வெறிபிடிததநதாம். சிவ பெருமான் கீாததியைக் கேளாத செவியே செவிடாம். சிவபெருமான் புகழை எடுத்துபபேசாத வாயே ஊமையாம். இளமைப் பருவமானது நீரிறகுமிழிபோல் நிலையிலலாததாம். தேகமும மினனல்போல் தோன்றி மறைந்துபோய் விடும். பிறவியால் வரும் பிணிகளும, கவலைகளும், இவ வளவு என்றும இநதககாலததில் வரும் என்றும் தெரிநது சொலலவல்ல வர்யாவா? ஆதலின்,

காய நெகிழாமுன் கண்க ளிருளா முன்
வாயிலுள்ள பல்லும் வழுவாமுன்—காயம்பாாத்
தோடிநமன் வாராமு னுள்ளமே சோணகிரி
நாடிநம வென்றே நட. என்றும,

மாயஙகள் செய்தைவர் சொன்ன வழிநின்று
காயஙகொண்டாடல் கணக்கனறு—காயமே
நிற்பதன்முதலாற் காளத்தி நின்மலன சீர்
கற்பதே கண்டீா கணக்கு. என்றும்,

படைகொள்கூற்றம் வந்துமெய்ப் பாசம்விட்ட போதினகண்
இடைகொள்வா ரெமக்கிலையெ ழுதுகபோது நெஞ்சமே
குடைகொள செலவன்மூதாதை குழகனகோவலூா தனில
விடையதேறுங கொடியினை வீரட்டானனு சோதுமே. என்றும்,

உற்றாராருளரோ வுயிா கொண்டுபோமபொழுது
குற்றாலததுறை கூததனல்லானமக
குறறாாருளரோ. என்றும,

மத்தயானையேறி மன்னர் சூழ வருவீகாள்
செத்தபோதி லாருமில்லை சிந்தையுள வைம்மின்கள்
வைத்தவுள்ள மாற்ற வேண்டா வமமின் மனத்தீரோ
அத்தாகோயி லெதிர்கொள் பாடியென்பதடைவோமே. என்றும்,

எனனெஞ்சேயுனனை யிரந்துமுரைக்கின்றேன்
கன்னஞ்செய்வாயாகிற காலத்தால்—வன்னெஞ்சேய்
மாகமபத்தானை யுரித்தானை வணங்கச்சி
ஏகமபத்தானை யிறைஞ்சு. என்றும்,

பெரியோர்கள் திருவாய்மலர்ந் தருளியபடி இந்ததேகம் இடிகரைபோல் இடிந்து விழுந்து கரைந்து மறைந்து மண்ணுடன் மண்ணாகி மாய்ந்துபோவதற்கு முன, விரைந்து மனங்கரைந்து, சிவனை சம்பூண்டு, சிவபூசைசெய்து, சிவஞான நெறியில் நிற்கின்றவாகள் இப்படிப்பட்ட துன்பங்களுக்கு ஆளாகாமல், சிவன் முத்தாபோல் எப்போதும் சிவானந்த போகிகளாயச் சிறந்து வாழ்ந்திருப்பாாகள். மேலும் பத்தர் என்னும் பதத்திற்கு மூலமாகிய பத்தியெனபதற்கு அர்த்தம். சேவை (வணக்கம்) என்று சொலவதனுலும் அந்தப பத்தாகளுக்கு இனிமையான சேவியன் (வணக்கத்திற்குபபத்திரமானவன) சிவபெருமானே ஆதலாலும், சிவபத்தருடைய பிறபபு, ஆசாரம, குலம், கோத்திரம முதலியவைகளைப பாராட்டல கூடாது. திருமேனியில திருநீறும், திருக்கணமணியும, தரித்தவர்களே சிவபத்தர் என்று சொல்லப் படுவாாகள். சிவனடியார் தரிசனம் செய்யப்பெற்றால், கஙகைநீராடிய பலன கிடைக்கும். சிவனடியாருடன் கலந்துபேசப் பெற்றால், சகல தீர்த்தங்களிலும் சென்று ஆடிய பலனுண்டாம. சிவனடியார்களுக்குச் செய்யும் பூசையானது, சகலதேவர்களுக்கும் திரிமூர்த்திகளுககும் பிரீதியாம். சாதுக்கள் அந்தச் சிவனடியாரிடத்திலேயே தானஙகொடுத்தலும் கொள்ளலும் செயவார்கள். பிரம விஷ்ணு தேவேநதிராதி தேவாகளுடைய வாழ்வை ஒரு துரும்பாகமதிக்கும் சுபாவமுள்ள சிவனடியாா பெருமையை மிக அற்பனுகிய நானே சொல்ல வல்லவன். ஆதலால், பெரும் புகழ் படைத்தோஙகும் இரணியனே! நான் பலவிதமாகப் பன்னிப பேசுவதில் பயன என்ன? நீ மற்றைய காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து, சிவபெருமான் சீபாத கமலங்களையே சிந்தித்துப் பூசை செய்து, கடைத்தேறுவாயாக. என்று பிருகு முனி புத்திரனுகிய சுக்கிரன் சொல்லக் கேட்டுத் தனக்குள வியப்படைந்து தாழ்ந்து பணிந்து, சுவாமி! தாங்கள் சொல்லிய சிவபெருமானை எவ்விடத்தில் எவ்விதமாகப் பூசித்தல் வேண்டும? என்று கேட்கச் சுக்கிரன் சொல்லுகின்றான். அப்பா இரணியனே! எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போல எஙகும நிறைந்திருக்கின்ற சிவபெருமானுக்குப பிரியு

மான தலங்கள் இந்த உலகத்தில் அனந்தம் உண்டு. அந்தத் தலங்களுக்குள் காசிப் பட்டணம் மேலானதாம். அந்தக் காசிப் பட்டணத்தைப் பார்க்கிலும் காஞ்சிமாநகரம் மேலானதாம். அந்தக் காஞ்சிமா நகரத்தைப் பார்க்கிலும் மேற்பட்ட தலம் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் இல்லை. சூரிய மண்டலம், சந்திரமண்டலம், அக்கினிமண்டலம், அடியவர் மனம், மந்தரமலை, கைலாசகிரி முதலிய தலங்களைப் பார்க்கிலும், சிவபெருமானுக்கு அதுவே மிகவும் பிரியமானது. அந்தக் காஞ்சிமா நகரத்தில் எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான் தன் அடியார்கள் வேண்டும் வரங்களை வேண்டியபடியே விரைந்து கொடுத்தருளுவார். ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரங்களைக் கணித்துப் பச்சிலையாலும், பனிமலராலும், பத்தியுடன் பறித்தணிந்து, தொழுது, துதி செய்வதே அந்தப் பரம சிவத்திற்குப் பரம சந்தோஷம். ஆதலின், நீ அவ்விடத்திற்குப் போய் விபூதி உருத்திராட்சமணிந்து, சிவபெருமானைப் பூசித்து, வேண்டும் வரம்பெற்றுக்கொள். என்று உபதேசித்த குருவின் பாதங்களைப் பணிந்து, விடை பெற்று மீண்டு, புள்ளிவண்டுகள் முழங்கும் பூஞ்சோலை சூழ்ந்து விளங்கும் காஞ்சிமா நகரத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டான். அவனுடன் அவன் தம்பியாகிய இரணியாட்சனும், அந்த இரணியாட்சன் குமாரனாகிய அந்தகாசுரனும், தன் மகனாகிய பிரகலாதனும், தன் பேரன்மார்களாகிய மாவலி, வாணன், விரோசன் முதலானவர்களும், தன்னிடத்தில் அன்பு வைத்தொழுகும் காயாது முதலான பத்தினிமார்களும், மற்றும் சுற்றத்தார்களும் புறப்பட்டுக் காஞ்சிமா நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து, தங்கள் தங்கள் பெயரால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்துக் கொண்டிருக்கத் தான் முப்புராரிகோட்டத்தின் கீழ்த்திசையில் தன் பெயரால் இரணீசம் என்னும் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணித் தன் குரு உபதேசம் செய்தபடி விபூதி உருத்திராட்சம் அணிந்து, அன்பு மிகுந்து, ஆகம விதிப்படி பூசைசெய்து, உண்ணல் உறங்கல் முதலியவைகளை ஒழித்து, நெடுங்காலம் தவம்செய்து கொண்டிருக்கும் போது, பொன்போல விளங்கும் சடைமுடியுடைய சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்தருளக் கண்டு, கைகூப்பித் தொழுது, மனிதர்களாலும், மிருகங்களினாலும், மற்ற பிராணிகளாலும், ஆயுதங்களாலும், மண்ணிலும், விண்ணிலும், வெப்பம், குளிர்ச்சி முதலியவைகளிலும் உள்ளிலும், புறத்திலும், பகலிலும், இரவிலும், மாளா வரமும், சுவர்க்க மத்திய பாதலம் என்னும் மூன்றுலகங்களையும், ஏகச்சக்கராதிபதியாய் ஆளும் திறமும் பெற்றுக்கொண்டான். இரணியாட்சன் முதலானவர்களும் அவரவர்களுக்கு வேண்டும் வரம்பெற்றுக்கொண்டார்கள், அந்த இரணியாட்சன் முதலானவர்கள் மணமலர் கொண்டு பூசித்துத் தொழுது துதிசெய்த தலங்களுடன் தேவர்கள் எல்லாரும் பிரதட்சிணம் செய்யும் இரணீசம் என்னும் தலமும் மிகவும் உத்தமஸ்தலங்களாய்ச் சிறந்து விளங்கும்.

இரணீசன் இணையடிபோற்றி.

முப்பத்திரண்டாவது

நரசிங்கீசப் படலம்,

சிவநேசச் செல்வர்களே! பூலோகத்திலே புகழ்பெற்றோங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தில் விளங்கும் இரணீசம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இனி அதற்கு மேற்கில் உள்ள நரசிங்கீசம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இரணியன், தக்கன் செய்த யாகத்திலே அவி உண்ண வந்து சோர்ந்திருந்த தேவர்கள், படுகளத்தில் விழுந்து புரளும்படி போர்செய்தழித்த முக்கண் மூர்த்தியாகிய சிவ பெருமானிடத்தில் வரம் பெற்றுக் கொண்ட பின்பு, மூன்றுலகத்தாரையும் கீழ்ப்படுத்தி மேற்படடிருத்தலால், வண்டுகள் முழங்கப் பெற்ற கற்பகப் பூமாலை சூடிய தேவர்கள் எல்லாரும் மனங்கலங்கித், துளபமாலையணியும் திருமால் திருவடிகளைத் தாழ்ந்து, பணிந்து எழுந்து, அந்த இரணியன் தாட்சிணியமில்லாமல் செய்துவருகின்ற அக்கிரமங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிவித்தார்கள். அது கேட்டு மாயவன், அந்தத் தேவர்களுக்கு அபயாஸ்தமளித்துக், காஞ்சிமா நகரத்திற்குப் போய்ச், சிவபெருமான் சீபாத கமலங்களைத் தொழுது, துதி செய்து, அந்த இரணியனைக் கொல்லும் உபாயம் தெரிந்து கொண்டு, தன் ஒரு சத்தியை அவன் குமாரன் ஆன பிரகலாதனிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கவைத்து, இருவருக்கும் பகை மூட்டியபோது, ஒரு நாள் இரணியன் பிரகலாதனை அழைத்து, மகனே! நீ பிழைக்க வேண்டுமானால் அந்த மாயவனைத் தெய்வமென்று மதிக்காதே என்று சொல்லப், பிரகலாதன், என் உயிர் போனாலும் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியை நான் மறக்கமாட்டேன் என்று மறுதலித்ததனால், அவன் அதிக கோபங்கொண்டு, இரண்டுகண்களிலும் நெருப்புப் பொறி பறக்கும்படி வெருட்டிப் பார்த்து, அடா பிரகலாதா! நீ சொல்லிய மாயவன் எங்கே இருக்கின்றான்? என்று கேட்க, எங்கள் இறைவன் எங்கும் இருப்பான் என்றுசொல்லவே, பெருங்கோபங்கொண்டு, இந்தத்தூணில் இருக்கின்றானோ? என்று அதட்டிக்கேட்கையில், அதற்கும் அஞ்சாமல் தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலும் இருப்பான் என்று சொல்லுதலும், இரணியன் பின் வருவது தெரியாமல், வடவாமுகாக்கினிபோல் சீறிச் சினந்து, அந்தத் தூணைக் கையால் ஓர் அறை அறைந்தான். அறையவே, மாயவன் நரசிங்க ரூபத்துடன் அந்தத் தூணைக் கிழித்து வெளியிற்புறப்பட்டு, அந்த இரணியனைத்தூக்கி பிடித்தெடுத்துத், தன்தொடைமேல் வைத்து, அஸ்தமனம் ஆகும் வேளையில் அவன் ஊட்டியைக் கடித்து உதிரத்தில் ஒருதுளியும் சிந்தவிடாமல் எல்லாவற்றையும் உறிஞ்சி, அகங்காரங்கொண்டு, உன்மத்தனாகி, மூன

றுலகத்தாருக்கும பெருந்துனபம் உண்டாக்கக்கண்டு, பிரகலாதனும், இல ட்சுமியும, மற்றும் தேவாக ளும, தொழுது, துதிசெய்து சொலலும உப சார வாரத்தைகளையும கேளாமற் போய்விட்டான், உன்மததன் காதில உபசாரவாததைகள் நுழையுமோ? இனியளவேனும நுழையமாட்டாது. மாணடுபோன இரணியனுடைய இரத்தமே இவ்வளவு அநாததம செய் யுமானுல, அநதப் பாவி செய்த கொடுமைகளை அளவிட்டுச்சொல்ல வல் லவா யாா? அபபொழுது பிரமதேவன் முதலானதேவாகள் எல்லாரும் மனவருத்தமடைநது, திகிற்பட்டு, மந்தர கிரிககுச் சென்று, எம்பெருமா ளுகிய சிவபெருமான சேவடிகளைத் தஞசமாக அடுதெதுத, துதிசெயது, அசசததால வாயவறணடு, நடுநடுஙகித திகைததிருககையில, அநதப பரமபதி பலகணஙகள் கொணடாடப பாாவதி சமேதராய் ரிஷபவாக னத்தின்மேல காட்சி கொடுததருளித தேவாகளே! நீங்கள் அஞ்சவேண டாம என்று அநுக்கிரகம செய்து, உடனே ஒரு சரபப்பட்சியின உரு வம கொணடு, அம்பிலும அதிவேகமாய்ப பாயநது, அநத நரசிஙகததைக் கொனறு, அதன் தோலை உரிததுக் கொண்டு, சோதிமயமாகத தோன்றி னா. இபபால நரசிஙக ரூடங்கொணட நாராயணன காஞ்சிமாநகரம் சேர்ந்து, நரசிஙகீசன எனனும் சிவலிஙகப் பிரதிஷ்டை செய்து, ஆகம விதிப்படி அருசசனை பண்ணி, அனபுடன் துதித்து, வினைதீர்ந்து வேண டுமவரம பெறறு, மீணடு போய்விட்டான. நீாவளம் பொருநதிய அந்த நரசிஙகீசம் எனனும் தலம மிகவும் உததமமான தலமாம.

நரசிஙகீசன் நற்றாள்போற்றி.

(வராகீசம்.)

அநத நரசிங்கீசததிற்குத் தெற்கில் வராகீசம் என்னும் தலம் ஒனறு இருககினறது, அது பூர்வம் இரணியன் தம்பியாகிய இரணியாட்சன் பூமியைப பாய்போற்சுருட்டிக் கககததில் இடுக்கிக்கொணடு, பாதாள த்தில பதுஙகிவிட்டமையால், துளபமாலை யணியும் திருமால், வராக அவதாரம் எடுதது, அந்த இரணியாட்சனை வதைததுப் பழையபடி பூமி யை நிலைபெறநிறுததிச செருக்கடைந்து திரியும்போது, சிவபெருமான் வேடனைபபோல வேடம்பூணடுவநது வேட்டையாடி, அந்த வராகத தைக்கொன்று, அதன தநதஙகளில ஒரு தந்தத்தைபபிடுஙகி, அடை யாளமாகத் தாம் அணிநதிருககும் ஆபரணத்துடன் கோத்து அணிந்து கொண்டபினபு, அநதத் திருமால் பததிமிகுநது பூசித்துப பேறுபெற றதலமாகும.

வராகீசன் மலரடிபோற்றி

முப்பத்து மூன்றாவது

அந்தகேசப் படலம்.

உலகம் பொய்யென்று உள்ளபடி உணர்ந்த உத்தமர்களே! கொன்றைப் பூமாலைசூடிய சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் நரசிங்கேசம், வராகேசம் என்னும் தலங்களின் மகிமைசொன்னோம். இனி அந்த வராகேசத்தின் கிழக்கில் மிக்க பலமுள்ள ரிஷபவாகனராகிய எம்பெருமான் இனிதுவீற்றிருக்கும் அந்தகேசம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம். கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

இரணியாட்சன் மகனாகிய அந்தகாசுரன் என்பவன், தன்பிதாபூசை செய்து பேறுபெற்ற தலத்திற்குவந்து, ஆகம விதிப்படி அருச்சனை பண்ணி, வேண்டும் வரம்பெற்று மீண்டு போய், முரன் என்னும் அசுரனைக்கொன்ற மாயவன் முதலான தேவர்களையெல்லாம் போர் புரிந்து, வென்று, முதுகுகாட்டி ஓடச்செய்து, உலகமெல்லாம் ஏகச்சக்கராதிபதியாய் ஆண்டுவந்தான். அந்த அசுரனுக்குத் தோற்றுத் திருமகள் மார்பனாகிய திருமால் முதலியதேவர்கள் எல்லாரும் மின்னற்கொடிபோலும் இடைநுடங்க இறுமாப்படைந்து, முத்துமாலையணிந்து விளங்கும் பயோதரங்களையுடைய பெண் உருவெடுத்துக், கொள்ளி வட்டம்போல உலகமெல்லாம் இடையறாமல் சுற்றிச் சுழன்று, கைலாசகிரியைச்சேர்ந்து, சிவபெருமானுடைய திருவருள்பெற்று, வள்ளி நாச்சியாருக்கு மாமியாகிய பார்வதிதேவியாருடைய பாங்கிமாருடன் கலந்து, தேவிக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு, அவ்விடத்திலேயே வாசமாயிருந்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் நெடுங்காலம் சென்றபின்பு, எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான் தாருகாவனத்தில் வசிக்கும் ரிஷிகளுக்கு மருள் உண்டாக்கி, அந்த ரிஷிகளுடைய உண்மை நிலையைச்சோதித்து அறியும்படி திருவுளம்செய்து, அந்தத்தாருகாவனத்திற்குப் பிக்ஷாடன மூர்த்தியாய் எழுந்தருளினார். அந்தச்சமயத்தில் அந்தகாசுரன், தேவர்கள் எல்லாரும் பெண்ணுருவெடுத்துக் கைலாசகிரியில் மறைந்து வாசம்பண்ணுவதைக் கேட்டறிந்து, பெருங்கோபம்கொண்டு, அந்தக்கைலாசக்கிரிக்குச்சென்று போர் செய்யும்போது, மாயவன் மகாதேவியாகிய பார்வதி கடாக்ஷம்பெற்று, எண்ணிறந்த மாயாமடந்தையரைப் படைத்து, அவனுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்ய அனுப்ப, அந்த அசுரன் அந்த மாயாமடந்தையர் முன்னின்று சண்டைசெய்யமாட்டாமல்முதுகுகாட்டி ஓடிப்போய்விட்டான்.

இபபால எபபெருமான் தாருகாவனத்திற்குபபோய்ச் செய்தகாரி யங்களைச் சொல்வோம். காலில அணிநத சிலமபுகள கலீல் கலீல என்று சத்தமிடக கையில பிக்ஷாபாததிரம எநதிக்கொண்டு, பலகோடி பாலசூ ரியப பிரகாசராய் எழுநதருளிய எம்பெருமான முழக்கும் தமருகத்தின முழககத்தைக் கேட்டுப, புள்ளாங்குழல ஓசைக்குமகிழ்நது ஓடிவரும அசு ணபபட்சிகளைப போல் அகமகிழ்நது அநதரிஷி பததினிகள எல்லாரும் பிச்சையிடுமபொருட்டுத தெருவாயிறபடிககு வநது, அழகெலலாம் திர ண்டு ஒரு வடிவுகொண்டு வநதாற்போல வநதிருக்கின்ற எமது ஐயனு டைய சநதிர கிரணமபொழியும் புன்னகைக்கும, செம்பவள வாய்ககும, பொன்மலைபோல விளங்கும் புஜங்களுக்கும, மலைபோல் விசாலமான மா ர்பின அழகுக்கும, பாரவதிதேவி தனமெலலிய விரலகள் சிவநதுபோகும் படி தடவும் தொடைகளுக்கும், தங்கள் கணமலாகளைச சாத்துபடிசெ ய்து தாழநது பணிநதாாகள. எம்பெருமான் அநத ரிஷிபததினிகளுடைய கணமலரைக கவாநது கொணடபடியால, மினனறகொடிபோலும் அந் தமாதாகள், அவருடைய பணமலரும வாய்மலரையும், பனிமலரும் முக மலரையும், கருணை மலரும கணமலரையும, தாளமலரையும், கைமலரை யும ஈடாகக் கவர்நதுகொணடாாகள். எம்பெருமானுடைய சுநதரத தி ருமேனியானது அந்தமாதருடைய மனமெலலாம் தன இருபபிடமாக் கிக்கொண்டபடியால, அவாகள நம்பியிருநத நாணம், மடம், அச்சம, பயிாப்பு என்னும நானகு குணங்களும் ஓடடுககுடியிருநதவாகளைபபோல் தஙகளைவிட்டு நீஙகிபபோய்விட்டதனால, அவாகள எலலாரும மதுபா னமசெய்து மயஙகினவாகளுக்கு ஒபபாகமதிமயங்கி, அநதசசுந்தரவேட னைச்சூழ்நதுகொணடு, சோபனமபாடி ஆடததொடங்கினாாகள். இதைய ன்றி அவாகள் வேறு எனனசெய்வாாகள்? அவாகள அணிநதிருநத களபச்சந்தனம் பொரிந்து போகவும, முத்துமாலைகள் பஸ்பமாகவும, தேன் ஒழுகப்பூததிருக்கும பூமாலைகள் மொய்ததிருக்கின்ற வணடுகளு டன் கரிநதுபோகவும், இவ்வளவு எனறு சொலலபபடாத அளவிலையு டைய காமததீயிலவிழுந்து அழுநதி, இந்தசசுவாமிகளுயுடையபுனனகை யானது முபபுரஙகளிமேல தி மூட்டிய முககண மூாததியின புனனகை போலும் எனபாாகள். விரகததால் உடல மெலிநதுபோகினறமையால இடையிலிருநது கலைந்து சரிந்துபோகும சரிகைசசேலைகளை இறுககிக கட்டிககொள்வதறகு அவகாசம இலலாமல், கையால் இடுகக்கியபடி யே, விரைநது கொணடுவநத பிச்சையைப பாததிரததில இடாமல, அவா திருவோட்டினமேல அணியுமபொருட்டுப பூமாலை எநதிககொ

ண்டு போகின்ற ஒருத்தியைப் பார்த்துப், பெருமூச்சுவிட்டுப் பிரமித்திருப்பார்கள். இவ்வாறு திகைத்திருக்கின்றவர்கள்மேல் எம்பெருமான் கடைக்கண் சாத்தக் கண்டு தெளிந்து, நாம் எல்லாரும் இந்தச் சுவாமிகளுடைய பூரண கடாக்ஷம் பெற்றுக் கடைத்தேறினோம் என்று, அகமலர்ந்து முகமலர்ச்சி கொள்வார்கள். ஐயரே! நீர் தக்ஷந்தபிச்சை ஏற்க வந்தீர் நாங்கள் தனப்பிச்சை தருகின்றோம். அதைத் தாங்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டு போகலாம். அந்தத் தனப்பிச்சை இதோ இருக்கின்றது பாரும் என்று மாரபை நெளித்துக்காட்டிக் காமம் தலைக்கொண்ட நாங்களும் நீரும் திகம்பரர் ஆய்விட்டோம்.

இங்கே கிடக்கின்ற உத்தரீயம் தங்களுடையதோ? அல்லது எங்களுடையதோ? சொல்லும் என்பார்கள். ஐயரோ! எங்கள் அரையானது தங்கள் அரைக்கு ஒப்பாகும்போல் தோன்றுகிறபடியால், இரண்டையும் கலக்கவைத்துக் கண்டுதெளிவோம் என்று அவர் அண்டையிற் போவார்கள். சுவாமிகளே! எங்கள் பயோதரங்களாகிய மதயானைகள் இடையை முறித்து, இடையூறு செய்யாமலிருக்கத் தங்கள் கைக்கமாகிய அங்குசத்தால் வடுப்பட அழுத்தி நடத்துவீரானால், தங்களுக்கு நல்ல புண்ணியமாம். ஐயரே! தாங்கள் கேட்ட பிச்சையை நாங்கள் இல்லையென்னுமற் கொடுத்தோம். நாங்கள் கேட்ட பிச்சையைத் தாங்கள் கொடுக்காமற்போனால், தங்களுக்குப் பழியாகுமல்லவோ? நாங்கள் கேட்ட பிச்சையைத் தாங்கள் இல்லை என்று சொன்னாலும், தங்களை விடுவோமா?; விடமாட்டோம். அடீ தங்கையரே! நாம் எல்லாரும் கூட்டமாகப்போய், மன்மதனுடைய போர்க்களத்தில் முனைந்து நின்று போராடுவோம். இந்தச் சுந்தரரை விடாமல் சூழ்ந்து வலைபோட்டது போல வளைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்று ஆரவாரம் செய்து போவார்கள். அழகரே! நாங்கள் கொண்டுவந்து போட்ட பிச்சையுடன், எங்கள் கைவளையலும், கைவிரல்மோதிரமும் ஆகிய, (வளை ஆழிகளைத்) தங்கள் பிக்ஷாபாத்திரத்தில் ஏற்றுக்கொண்டீர். நித்தியானந்த நிமலரே! அந்த வளை ஆழிகளை எங்களுக்குக்கொடுப்பீர் ஆனால், காஞ்சிமா நகரத்திற்கு வந்து யாசித்தமாலார்க்கு, வளை ஆழி (சங்கு சக்கரம்) கொடுத்தருளிய விகட சக்கர விநாயகருக்கு ஒப்பாவீர் என்பார்கள். ஆரண்ய சுந்தரரே! இவ்விடத்திலே இருக்கின்ற இது, பாம்பு அன்று; அல்குல் இவை யானைகள் அல்ல; பயோதரங்கள், இது பச்சோந்தி அன்று; நாசி, இது சிங்கம் அன்று; இடை, தங்களைக்கண்டு மகிழும் இவைகள் தங்களுக்கு இடர்செய்யும் என்று எண்ணிப்பயந்து போய்விட

வேண்டாம். எங்களைத் தழுவிக் கலந்தருளும் என்று அவர் திருவடி மேல் விழுந்து கும்பிடுவார்கள். இவ்வண்ணம் எம்பெருமானுடைய செவ்வண்ணத்திருமேனி அழகைக்கண்டு, ரிஷிபத்தினிகள் எல்லோரும் கற்பிழந்து போனார்கள். அதைக்கண்டு வெகுண்டு, வடவாமுகாக்கினி போற சீறி எழுந்த ரிஷிகள் எல்லாரும இட்ட சாபம், எம்பெருமானிடத்திற், செல்லாத காசுபோற் செல்லாமையால், அந்த முனிவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து, ஒரு யாகம் செய்யத்தொடங்கினார்கள அந்த யாகத்தினிடமாகத்தோன்றி, எதிர்த்துவந்த முயலகன் என்னும அசுரன், புலி, பாம்பு, மான, பூதம், எரி, மழு முதலானவைகளைத் தமது செந்தாமரைமலர்க்கையில ஏந்திக்கொண்டு, எம்பெருமான் ஆனந்தக் கூத்து ஆடுவதைக்கண்டு, அந்த முனிவர்கள் எல்லாரும் சோர்ந்து, அயர்ந்து, பூமியில் விழுந்து, மனந்திடுக்கிட்டுத் திகைக்கும்போது, சிவபெருமான அவர்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கக் கண்டு, தெளிந்து, கைகூப்பித் தொழுது, எழுந்து, சிரசின்மேற் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, தெய்வசிகாமணியே சரணம். அருளால் எங்களை ஆளவந்த அரசே! சரணம். பொன்போல் மலரும கொன்றைப் பூமாலை யணிந்தவனே! அடியேங்கள் செய்த அபசாரமெல்லாம் உபசாரமாகக் கொண்டருளி, அடியேங்களுக்குப் பரமானந்த முத்திச் செல்வம கொடுத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்படியாகக் கைகூப்பித்தொழுது முத்திச்செல்வம்வேண்டிய முனிவர்கள்மேல கிருபை வைத்து, முனிவர்களே! உங்களுக்கு முத்திச்செல்வம வேண்டுமானால், காஞ்சிமா நகரத்திற்குப்போய, அந்தணர், அரசர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும நான் குசாதிகளில் பிறந்து, அவ்விடத்தில் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருங்கள். அகப்பற்று, புறப்பற்று என்னும் இரண்டு பற்றும அறத்துறந்தவர்கள் ஆனாலும், பற்று நீங்கப்பெறாதவர்களானாலும், பரம ஞானிகளானாலும், ஞானமில்லாதவர்களானாலும், பன்றி, கழுதை, நாய், பாம்பு, புல பூண்டு, மரங்கள், புழுப் பூச்சியானாலும் காஞ்சிமா நகரத்தில், பிறந்து இறந்துபோகப்பெறறால், அவ்வுயிர்கள எமது திருவடி நிழலைச்சேர்வது உண்மை. நீங்கள் எல்லாரும அந்தக்காஞ்சிமா நகரத்திற் பிறந்து, இல்லறநெறியில் நின்று எம்மைப்பூசித்து, இன்பமுத்தி அடையுங்கள் என்று சொல்லத் தாழ்ந்து, பணிந்து, மீண்டு, பிருகுமுனி முதலான நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும் காஞ்சிமா நகரத்திற்கு வந்து, நான்கு சாதிகளிலும் பிறந்துவளர்ந்து, தனித்தனியாகச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணிப், பத்தியுடன் மலர்கொய்து, ஆகமவிதிப்படி அருச்சனைசெய்து, துதி

த்துச், சிவபெருமான் திருவருளால் வேண்டும் வரம்பெற்று, இல்வாழ்க்கையில் மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். முனிவர்களே! இந்தக் காரணத்தால் காஞ்சிமாநகரத்தில் வாசம் பண்ணுகிறவர்கள் எல்லாரும் முனிவர்களேயாம். அங்குள்ள சிலையெல்லாம் இலிங்கங்களாம். நீரெல்லாம் கங்கையாம். மனிதர்கள் சொல்லும் சொல் எல்லாம் மந்திரங்கள். கைகளாலும் கால்களாலும் செய்யப்படும் தொழில்கள் எல்லாம் சிவ பணிவிடைகள். அந்த ஊரில் யமன் அதிகாரஞ் செல்லமாட்டாது. தாருகாவன ரிஷிகளுடைய செயல் அப்படியிருக்க, இப்பால் பிக்ஷாடன மூர்த்தியாய் நடித்தருளிய சிவபெருமான் கைலாசத்திற்கு எழுந்தருளி, பார்வதி தேவியாருடன் கலந்து மகிழ்ந்திருந்தார். பெண் உருவெடுத்து அங்கே வாசம் செய்துகொண்டிருக்கும் திருமால் முதலானதேவர்கள் எல்லாரும், அம்மை அப்பரைத் துதிசெய்தலுடன் இருபுடையும் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, அந்தகாசுரன் தன்னை முதுகுகாட்டி ஓடச்செய்த அந்தப்பெண்களைச்சிறையாகப் பிடித்துக்கொண்டு வருவோம் என்று மீண்டு வருவதைப்பார்த்து, மாயவன் முதலான தேவர்கள் எல்லாரும் விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டு, எம்பெருமான் அந்த அந்தகாசுரனைக் கொல்வதற்கு வயிரவ மூர்த்தியை ஏவினார்.

சிவபெருமானால் ஏவப்பட்ட வயிரவ மூர்த்தியானவர், வச்சிரபாணியாகிய இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு இடையூறுசெய்யப் பகைகொண்டு, துடித்துப், படையுடன் போர்செய்ய வந்தவனைப், போர்செய்து வென்று, தன் சூலாயுதத்தில் கோத்து ஏற்றிக்கொண்டு, பரமசந்தோஷத்துடன் கூத்தாடும்போது, சிவாநுக்கிரகத்தால் அந்தகாசுரனுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் உதிக்கவே, அவன் அந்தச்சூலாயுதத்தில் கோக்கப்பட்டிருந்தபடியே வயிரவமூர்த்தியின் பாதாரவிந்தங்களை வணங்கி, வாழ்த்துதலும், அவர் திருவுளம் இரங்கி, அன்பனே! யாம் உனதோத்திரத்திற்கு மகிழ்ச்சியடைந்தோம். உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது? சொல் என, அவன் ஐயனே! அடியேனுக்கு முத்தியே வேண்டும். மற்றொன்றும் வேண்டுவதே இல்லையென்றான். அந்தகாசுரனே! உனக்கு முத்திவேண்டுமானால், சிவபெருமான் திருவருள் பெற்றுக், காஞ்சிமா நகரத்திற்கு போவோமவாவென்று சொல்லிக் கைலாசபதியினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தன் காவலில் விளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்திற்குவந்து; சூலாயுதத்தில் கோப்புண்டு கிடந்தவனைத் திரிபுர தகனம் செய்தருளிய ஏகாம்பரநாதர் இனிதுவீற்றிருக்கும் திருவேகம்பத்திற் சிறந்து விளங்கும் சிவகங்கையில் நீராடச்செய்து, அநுக்கிரகம்பண்ணி, ஆணவமுத

விய பாசஙகளை அறுதடுதறிந்தார். பாசத்தளையை அறுத்துவிடுதலும், அநத அந்தகாசுரன் பூர்வம தான் பூசிதது வரம்பெற்றுக்கொணட அந்தகேச இலிஙகத்தில் மறைநது, அருட் பெருஞசோதியுடன ஐக்கியமானன.

அந்தகேசன் அடியிணை போற்றி.

முபபததிஞனகாவது

வாணிசப்படலம்.

பரிபூரணானந்தப் பாக்கியவானகளே! தருமஙகளுக்கெல்லாம் தாய் வீடாகிய காஞசிமாநகரத்தில் சிறந்து விளங்கும அந்தகேசம் என்னும் தலமகிமையை யாம அறிந்தபடிசொன்னோம். இனி அதனகிழக்கில மேருவில்லியாகிய சிவபெருமான் வீறறிருநதருளும வாணீசம எனனும் தலமகிமை சொலவோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவா சொல்லத தொடஙகினர்.

மகா பலசாலியான வாணாசுரன பூரவம காஞசிமா நகரததிற்குப் போய்த் தன்பெயரால் வாணீசம் என்னும சிவலிங்கப பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூசைசெய்து, தபசிகளைப்போல் நெடுஙகாலம தவம செய்துகொண்டிருந்தான். அடியார்க்கு எளியன் ஆகிய சிவபெருமான அநத அசுரன முன் நின்று, ஆனந்தக் கூத்தாடுவதைக் கண்டுகளிதது, உடம்பெல்லாம் குழைந்து, மனமெல்லாம் உருகித், துதிசெய்து, நந்திதேவர் முதலிய கணஙகளுடன் தானும மத்தளம் தட்டினன். இரண்டுகைகளும் குலுஙகும் படி அவன் மத்தளந் தட்டுந்தோறும் சிவபெருமான் திருவுளம் மகிழ்ந்து, திருவருள் சுரந்து, அவனுக்கு ஆயிரம்கைகொடுத்து, வாணாசுரனே! உனக்கு வேணடும்வரம் யாது? சொல் என, ஆயிரம செநதாமரை மலருடன ஓஙகிப் படாநதிருக்கும் நீலகிரிககு ஒப்பாகிய அவன், தாழ்நது பணிநது, எழுந்து, ஒருமாவடியில் தானே முளைதத தனிநாயகனே! அடியேனுக்கு அக்கினிமதிலசூழந்த கோட்டையும, அதிக பலமும், அகண்ட ஐசுவரியமும், மூன்றுலகங்களை ஏகச்சக்கராதிபதியாய் ஆளும திறமும், மாளா வாழவும், உன் திருவடிபபததியும் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கையில், சிவபெருமானும் அந்த வரமெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு, அந்தாத்தானம் ஆய்விட்டார். இபபால் அநத வாணாசுரன சகலலோகங்களை

யும் தன் வசபபடுததிக்கொண்டு, அகங்காரம அடைநது, அக்கிரமம் செய்து வாழுங்காலததில், ஒருநாள், பாரவதிபாகனுகிய பரமபதியைக் கணடு சேவிப்பதறகுக் கைலாசகிரிககுபபோனுன். அஙகே எம்மை அடிமையாகப படைத்தருளும் சிவபெருமான ஆனநதக்கூததாடும வேளையில், அந்த வாணுசுரன நவரததினக் கடகம் அணிநதிருக்கும தன் ஆயிரங் கைகளாலும தொம, தொம எனறு ஒலிகக மததளம அடிததததுல், அந்த நடராஜன மனமகிழ்நது, அவனைநோககி, நீ எந்தவரம வேணடிறுலும் யாம் தருகின்ருேம். கேள் எனலும, அந்த அசுரன தாழநது பணிநது, கைலாசபதி! அடியேன உமது திருவடிகளைத தினநதோறும் கணடு சேவிகக விருமபினேன ஆதலால், தேவரீா பாரவதிதேவி, விநாயகக்கடவுள், சுப்பிரமணியசுவாமி, டிற்றும் கணங்களுடன அடியேன் கோட்டைவாசறபடியில குடிகொண டிருநதருள வேண்டும் என்று குமபிட்டான். தன அடியாாகள் எணணியபொருள்களை எணணியபடியே கொடுத்தருளும் எம்பெருமான், அந்த அசுரன் கேடடுககொண்ட பிரகாரம், அவன் கோட்டைவாயிலிற கோயிலகொண டிருநதாா. யாவராலும் மதிககும்படியான அந்த அசுரனும், தினந்தோறும காலம தபபாமல அநதக் கடவுள் நாயகனைக் கணடு, கைகூப்பிததொழுது, களிபபுறறு வாழும் நாட்களில், இந்திரன், மாயவன் முதலான தேவாகள எலலாரையும போாசெய்து, வென்று, முதுகு காட்டி ஓடவைதது, நீலகண்டனுகிய சிவபெருமானுககு முன நின்று சிறிதும் அஞ்சாமல் அகஙகாரத்தால் இதுசொல்லலானுன்.

சுவாமி! தேவர்கள் எல்லாரும் எனனுடன் எதிர்ததுப் போர்செய்ய மாட்டாமல் ஓடிபபோய் விட்டாாகள் எம்பெருமானே! இனி என் தோளில உள்ள தினவை உமமுடன போாசெய்து தீர்த்துககொள்ள வந்தேன். உமமுடைய கருதது என்ன? சொல்லும எனறு சறறேனும அஞ்சாமல் சந்நிதானததில் நினறு சொல்லக்கேட்டுப், பகைவர்களாகிய யமனையும, இராவணனையும், பிரமதேவனையும, மன்மதனையும், திரிபுராசுரர்களையும, திருவடியாலும், திருவடியிற் பெருவிரலாலும், திருவிரல் நகத்தாலும், திருநெறறிக் கணணுலும், திருநகையாலும், உதைததும், மிதித்தும், கிள்ளியும், சுட்டெரிததும், சாம்பலாககியும, கீழ்ப்படுததி, யாவரிலும மேற்பட்டிருக்கும் சிவபெருமான, சநதிரகிரணம வீசுமபடி சிரிதது, அவனைப்பாாதது, வாணுசுரனே! நீ வீணுய் அவசரப்படாதே. சற்றுப் பொறு. மகாதபசியாகிய பிருகுமுனிவன இட்ட சாபததால் யாதவகுலததிறபிறநது, எமக்கு அன்பனுகிவிளஙகும கணணன், உன தோளில உள்ள தினவு எலலாம் விரைவில் தீர்க்கவருவன. எனறு சொல்லிஞா.

என் இபபடிச் சொன்ஞா எனபீாகளாகில் முனிவர்களே! தன்னைந தொ ழுகிறவனைத் தானே கொலைசெய்தல் தருமம அல்ல. எனபதை நாடி யே அனறி, அவனைக் கொல்லமாட்டாமையால அபபடிச சொலலியது அல்லவென றறிக. ஆனமாக்கள், பரமானநதம தரும பரமபதியாகிய தனனை மறநது, விடடுப பிரிநது, பாழபபடுததும மாயையுடன சம்பந் தப பட்டமையால, திருவுளததிற் கோபங்கொணடு, அந்த ஆன்மாக்கள் எல்லாவறறையும, அவன, அவள, அது எனனும பிரபஞ்சமாகப படை த்து, இடையருமல ஆட்ட வலலவஞகிய அந்தக் கடவுள் நாதனுக்கு இந்த வாஞசுரனை அடக்குவது அருமையாகுமோ? ஒருபோதும அரு மையாகமாட்டாது. பூாவம எமபெருமான வரதராஜப பெருமாளுககு வரம்கொடுததபோது, வரதராஜனே! நீ யுததகளததிலே எம்மைபபாாக கிலும் வெறறியிற சிறநதவன ஆவாய் என்று திருவுளம பறறியது, அஞ் ஞானததால் இருணட மனமுளள இநத வாஞசுரனை மாததனம செ ய்யவேயாம். சிவபெருமான அபபடிச சொலலுதலும, அநத அசுரன கைதட்டிச் சிரிததுச் சுவாமி! அநதச செநதாமரைக கண்ணன முபபது தரம் எனனுடன எதிாத்துப் போாசெயது, என யுததததிற்குச சகிக்க மாடடாமல தனக்குத்துணையாய் வநத தேவாகளுடன் ஓடி ஒளிததுக் கொண் டிருக்கின்முன.

எனபிதாவே! அப்படி ஓடி ஒளிததுக் கொண்டிருக்கின்றவனை ஒருவீரஞக வைததுத தாஙகள் இபபடிச் சொல்லலாமோ? என்று ஊழ்வினை வலியால அவன இகழந்து சொல்லககேட்டு, அவன பண ணிய சண்டைககுப பயநது போனவனைக கொணடே, அவனை அடக்க த்திருவுளம் செய்து, எமபெருமான் சிரிதது, மகாபராக்கிரம் சாலியான வாஞசுரனே! கேள் என்று சொலலுகின்முா. அந்தக் கண்ணன் உன் சண்டைக்குத் தோறறு ஓடிப போனபின்பு, உன்னை அடக்கும் பொருட்டு, எமது அனபஞகிய உபமனனிய முனிவனுக்குத் தொணடு செய்து, எமது அருள்பெற்று, எல்லாரைக்காடடிலும் மிகக பலசா லியா யிருககின்முன. அவனை முன்போல் இலேசானவன் என்று எண்ஞதே. அவன் எப்போது வருவான என்று கேட்பாயாகில், உன மகளாகிய உஷா என்பவளுக்கு ஒரு பழி நேரிடும். அந்தப பழிககு உற் பாதமாக உன் பட்டணததுக் கொடிமரஙகளில ஒன்று ஒடிநதுவிழும போது வருவான். என்று சொலலுதலும. அநதவாஞசுரன் மீண்டு, தன் இருபபிடம ஆகிய சோணிதபுரததிற்குப் போயச் சேர்நதான. அவ்வி டததில் அவன் பெறற பெணஞகிய உஷா என்பவள், ஒருநாள இரா

த்திரி நித்திரைசெய்யும்போது, கண்ணன குமாரனுகிய பிரத்தியும்ன நன் பெற்ற மகனும், பேரழகுள்ளவனுமாகிய அனிருத்தன் என்பவன் அவள சொப்பனத்திலே தோன்றி, அவளைக் கட்டித்தழுவ, அவளும் அவனைத் தழுவிப் புணர்ந்து, பரமசந்தோஷம் அடைந்து, கண்விழித்துப் பார்க்கும்போது, அவன காணப்படாமையால், கை அடித்துக, கண்ணீர்விட்டுக், கதறி அழுது, களைத்து ஆபரணமெல்லாம சிதறுண்டு, வெறறுடம்பாய் இருக்கக்கண்டு, அவள்பினுல் தனக்கு மருமகள ஆவாள என்பதை உணர்ந்தவன போல் மனமதனுனவன் தன் கையில் உள்ள பஞ்ச புஷ்பங்களால் இலேசாகச் சாத்துபடி செய்துவைத்தான். களாப்பழம்போல் கறுத்திருக்கின்ற தன கூந்தலால் கவலைமூட்டித் தன்னை நெடுநாளாக வருந்தச்செய்யும பகை தீர்த்துக்கொள்ளச் சமயம வாய்த்தது என்று, மனமதனுடைய போர்க்குச் சிறந்த இராத்திரி என்னும் யானையானது அவள் எதிரில் நின்று தனபலத்தைக் காட்டியபடியால், அவள் இதற்குத தப்பிப பிழைப்பது எப்படி என்று, மனங்கலங்கி வேரறறுவாடும் இளங்கொடிபோல வாடிப்போய்விட்டாள். பூர்வம சிவபெருமான் வாணனைநோக்கி, உனமகளுக்கு ஒருபழி நேரிடும என்று சொல்லிய சொல்லுக்குப் பழுதுவராதபடி, அவள மானம்போவதைத் தடுக்க விரைந்து வருபவனபோல், அவளை மருட்டிய இருட்டைப்பிளந்து கொண்டு சூரியன் கருங்கடல் முகட்டில் தோன்றிறன்.

அனிருத்தன வந்து தன்னைக் கலந்ததையும், கண்விழித்துப் பார்த்தவுடன் காணுமற் போய்விட்டதையும், அவள் சொல்லக் கேட்டறிந்த உயிர்த்தோழி ஒருத்தி தனக்குள் ஆலோசனைபண்ணி, உலகத்தில் உள்ள இராஜகுமாரர் உருவங்களைப் படத்தில எழுதிக் காட்டிக்கொண்டுவருகையில, அவள அனிருத்தன் படத்தைப்பார்த்து, இவன்தான் என்று மகிழ்ச்சியடையக்கண்டு அந்தத்தோழி உடனே துவாரகாபுரிக்குப்போய, அங்கே விசித்திரக் கட்டிலின் மேல் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த அவனை அந்தக் கட்டிலுடன் அசையாமல் ஒரு சித்திரம் போல் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அவள் எதிரில் வைத்தாள். வைக்கவே அசுரனமகள் அவனைக் கண்ணாரப்பார்த்து, அமுதம அள்ளி உண்டவளபோல் ஆனந்தம் அடைந்து, அவனைக கட்டித தழுவி, அவன் திருமேனி அழகெல்லாம உற்றுப்பார்த்துக் கவலைதீர்ந்தாள். அப்போது அவன் விழித்துக் கொண்டான். விழித்துக்கொண்டவுடன அவனுக்கும் விரகமமேலிட்டது. அதனுல, அவன் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உறறறியும் ஐம்புலன்களும் ஒரேகாலத்தில மகிழும்படி கங்குகரை காணுமற் பெருகிவரும்

புதிய சுகானந்தபோகக்கடலில் முழுகிவிட்டான. தன்கணகள் சிவக்கவும், செவ்வாயதுடிககவும், அழகுபெருகிவழிநது ஒழுகுவதுபோல், நெற்றியில் வேரவைநீாபெருகவும், காடை, குயில, புறு ஓசைபோல கண்டததினி டமாகக குமுகு, குகுகு, குஙகுங எனறு ஓசைஉணடாகவும், கைவளை யலகள் கலீல கலீல எனறு கலிக்கவும, அவனுடைய தோள் மலைகளைத் தன பயோதரஙகள் எனனும் யானைகள் அடிககடிமுட்டி இடித்துக் குலு ஙகச்செயயவும், மலாணைமேல மருவி அவளும் மன்மதப போராடினுள். மாதா, ஆடவா, மதனலீலைசெயது மருவும் இடததில நிறபது தகுதியலல வென்று மௌனமாய் விலகிபபோய விடுகினற புததிமானகளைபபோல, அவள் ஆடையும் நாணமும் அவளைவிட்டு அபபாறபோயவிடவும், வில கிப்போய்விடாமற சூழநதுபாாதது அலர்தூறறி அறிவிக்கும் அற்பாக ளைப்போல், வாரிமுடிதத கூநதல அவிழ்நது அவளைச சூழ்நதுகொள்ள வும், பாதச்சிலமபுகள் வாயவிட்டொலிககவும, அவனைவிடடுப பிரியா மல இன்பம் அநுபவித்து வாழும் நாட்களில், அவள் மேனி வேறுபட் டுக் கருபபம் அடைநதிருப்பதைத தாதிமாாகள் அறிநது, வாணனுக் குத தெரிவிக்கவே, அந்த வாணன் அனிருததனைப் பிடித்துச் சிறை பபடுததினுன. அதைககணடு பெண்கொடியாகிய உஷா எனபவள மன ஙகலங்கும் மயிலபோல் கலஙகித்தேம்பி அழுது மூாசசையாய்விட்டாள்.

பூமிமேல் விழுந்து சோர்ந்துகிடககும் அந்தப் பெணகொடிக்குக் கொழுகொம்புபோல் உதவியாக, ஆகாயததை அளாவியிருக்கும் கொ டிமரஙகளில் ஒனறு, காற்றிஞல முறிநது விழுநதது. வாணசுரன் தவம் செய்து பெற்ற வாழ்வும கூடவே இறறு விழுந்தது. இஙகேநடந்த கா ரியங்களை நாரதமுனிவன் அறிந்து, விலலெடுததுப போாசெய்வதில் வல லவனுன தன குமாரன் பிரத்தியுமநன பெற்றபிள்ளை யாகிய அனிருத் தனை எஙகும் தேடிக்காணுமல சருகுபோல் தன் சுற்றததாருடன் வாட் டம் அடைநதிருககும் துவாரகாபுரி வாசனுகிய கணணன் இடத்திற்குப் போய்த தெரிவிக்கக்கேட்டுத தெளிந்து திரணடகல்போலும் தோள் களின்மேல் துளசிமாலை அணியும அந்தக கணணன் தூதாகளை அழை த்து, வாணசுரனுடன்சணடைசெய்வதற்குச் சேனைகள் எல்லாம் புறப்ப டுக எனறு பறை அறைவிததான.

தூதர்களால் தெரிந்துகொண்ட வள்ளுவர் பறைசாற்றக் கேட்டவு டன், அவ்விடத்தில் இரதகஜ துரகபதாதி என்னும் சதுரஙக சேனைகள் சோந்தது. அது அன்றியும தேவர்களிடத்திலிருந்து திசாதிசைகளில சித

றுண்டிருந்த புண்ணியங்கள் எல்லாம் மீண்டுசேர்ந்து, அந்தத் தேவர்க ளிடத்தில் போய்ச் சேர்ந்துகொண்டன. கொடுமை செய்யும் அசுரர்க ளால் நெடுநாள் வருத்தமடைந்திருந்த் யமதூதர்கள், அந்த அசுரர்களைப் பிடிக்க மகிழ்ந்து வேற்றுருவெடுத்துக் கொலை முதலிய கொடுந்தொழில் களை நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டு வந்தாற்போல் விளங்கும் கூர்மையான தந்தங்களையும், தும்பிக்கையையும், கொல்லும் தொழிலையும், அஞ்சாமை யையும் உடைய எண்ணிறந்த யானைகளை யானைப்பாகர்கள் அலங்கரித் தார்கள். நவரத்தின முடி சூடிய தேவர்களுடைய மனமெல்லாம் கூட் டமாகச்சேர்ந்து, நம்மைக் கவலைப்பட வருத்திய அசுரர்களை வெல்வத ற்குஇதுசமயம் என்று காலமுதலிய அவயவம்படைத்து, அனந்தமாய்வரு வதுபோல, விரைந்து செல்லுங் காட்சியுடன் விளங்கும் கடிவாளம் பூண்டிருக்கும் எண்ணிறந்த குதிரைகளைக் குதிரைப்பாகர்கள் அலங்கரி த்தார்கள். பார்வதி, பரமசிவன், சுப்பிரமணியசுவாமி, விநாயக மூர்த்தி என்னும் இப்படிப்பட்டவர்களைத் தன் கோட்டை வாசலில் குடி யிருக் கவைத்த வஞ்சகனாகிய வாணசுரன்மேல் மலைகள் எல்லாங் கோபங் கொண்டு போர்செய்யப் புறப்பட்டாற்போல, விரைந்துசெல்லும் பல கோடி கொடித் தேர்களைச் சாரதிகள் சிங்காரம் செய்துவைத்தார்கள். முன்பு திரிபுரங்களில் தீ மூட்டிய சிவபெருமான் இப்பொழுதுதனனை ஏவி விடவும் வரம்பெற்றுக்கொள்ளவும் கூடும் என்று நிச்சயித்து, அந் தவாணசுரனுடைய உயிரை வாங்குவதற்குப் பலகோடி உருவங்கொண் டுவந்தாற்போல், தோன்றும் வடவாமுகாக்கினிக்கு ஒப்பாகிய பெருங் கோபமும் பேராண்மையும் உள்ள வீரர்கள் அநேகர்நெருங்கினார்கள்.

இவ்வாறு அலங்கரிக்கப்பட்ட இரதகஜ துரகபதாதி என்னும் சது ரங்கசேனையின் பெருக்கத்தைப்பார்த்துப் பூமியில் உள்ளவர்கள் பயப் படாமல் இருக்கும்படி சந்திரவட்டக் குடைகளும், மயில் குஞ்சங்களும், மேல்நின்று மறைக்கத், திருப்பாற்கடல் நடுவிலும் தான் வீற்றிருக்கும் காட்சிபோல் கண்ணனும், அந்தச்சேனாசமுத்திரத்தின் நடுவில் மும்மதங் களையுடைய ஓர் யானைமேல் ஏறிச்சென்றான். நான்குவகைப்பட்ட சே னைகள் புறப்பட்டுப் போகும்போது பூமியிலிருந்து ஆகாயத்திற் பறக் கும் செந்தூளானது, நமது கணவனாகிய கண்ணன் யுத்தத்திற்குப்போக, நாம் இங்கே சும்மா இருந்து வீணில் பொழுதுபோக்காமல், நமது வைகு ந்தம் எனனும் பழைய திருமாளிகையின் ஸ்திதியை விரைந்துபோய்ப் பார்த்துவருவோம் என்று பூமிதேவியும் ஆகாயத்திற் படர்ந்துபோவதை ஒக்கும்.

இந்தப்பிரகாரம எழுகடலும ஏக காலததில் அணைகடந்து பெருகி வந்தாறபோல பரவிவருகின்ற சேனையானது, சததுருக்கள்வந்து அணுகுவதறகு அருமையான சோணிதபுரத்தைச் சூழ்ந்துகொளள, அதை அநதவாணன அககினிபபொறிபறககப் பார்ததுபபெருநகைசெயது, தனனைபபோல கொலைசெய்யும் போரிலசிறநத சேனைத தலைவாகளை ஏவினன. ஏவுதலும நாலவகைச்சேனைகளும் புறப்பட்டன. எஙகும வாததியஙகள்முழுஙகப்பெற்றன. குதிரைவாய்நுரைகள் கொபபுளிதது வீழ்ந்தன. தூரததில இருநதுபார்ததவாகள் வாணனுடைய பட்டணமாகியசோணித புரததில மணமாரி பெய்கினறது போலும என்று மருட்சியடையுமபடி மணணுலகததிலும், விணணுலகததிலும், செநதூள கருநதூள பறந்தன. பூமிதேவியானவள தன பிராணநாயகனாகிய கணணனமேல் யுததமசெய்யபபோகினற அநதசசேனையில உள்ளவாகள் மனம வருநதும்படி புழுதிமணணை வாரி இறைததது, அவர்கள கணணை மறைககினறதனால், அவாகள அதிக கோபஙகொணடு, அநதப பூமிதேவியின மாாபு நோகப பாதஙகளை அழுநதவைதது, ஆரவாரமசெய்து நடநது, படடணத்தைவிட்டு வெளியிற புறப்பட்டாாகள். பளபளவென்று சொலிககின்ற ஆயுதஙகள் மின்னொளிகாட்டவும், குதிரைவாய் நுரைகள மழைத்தாரை காட்டவும், ஆரவாரம இடியோசை காட்டவும, அநதநாள இரண்டு மேகபடலஙகள் ஒனறோடொனறு எதிர்ததாற்போல் இருதிறததாருடைய சேனைகளும ஜயலட்சுமி சபாஷ் எனறு மெச்சும்படி கைகலந்து சணடைசெயயத் தொடஙகி யுததகளததிலே உடலகிடகக, வீரசுவாக்கத்திறகு வருகின்றவீராகளை எதிாகொணடு அழைககவருகிறவாகள் போல, சீதளமான மலர்மாலைசூடிய முடியுடைய தேவாகள் எல்லாரும் அந்த யுததததின் காட்சியைக் காணபதற்கு வானத்தில எஙகும் நிறைநதிருநதாாகள்

நவமணிபோலும் யுததகளமாகிய நடனசாலையில் ஜயலட்சுமி கூததாடுமபடி அடர்நத பல வாததிய வோசைபோல படகம், சல்லி, தக்கை முதலான பலவாததியங்கள் முழுஙகின. திரிபுரதகனனாகிய சிவபெருமான ஒருவனே போாசெய்வதில வலலவன என்று உணாந்தவாகள் போல, அந்தசசிவபெருமான் திருமுடியில அணிநதுகொள்ளும தும்பைமாலையை அணிநதுகொணடு, ஆரவாரமசெயது, ஆணமை மிகுநது, இரணடுகட்சியாரும் செய்த சணடையை விரிததுசசொலல எவரால முடியும? யானை ஏறும் வீரருடன் யானை ஏறும் வீராகளும், குதிரை ஏறும் வீரருடன் குதிரை ஏறும் வீராகளும, தேர் ஏறும் வீரருடன தேர் ஏறும் வீராகளும், காலாளகளுடன காலாள்களும கலநது சணடை செயதாாகள. தணடம் எனனும் படைககுத துணைசெயயும் மதவீர வேழுவா

டங்கள் (மதத்தையும வீரததையும் உடைய யானைகள) தும்பிக்கையால் சுழற்றி எறியும் தணடாயுதங்கள், பகைவாகையில ஏந்திய தண்டாயுதங் களும, தோள்மேலதாஙகிய தணடாயுதங்களும், முறிநது, பூமியில் உருஞ ம்படி தணடனைசெய்யலாயின. படுகளததில உறவுபாாப்பது உணடோ? பாாபபதில்லை. அதுபோல ஆயுதஙகள ஆயுதஙகளைஅழிக்கலாயின. ஆகாய ததைஅளாவும்படிஓஙகியிருககும உனனதபாவதத்தில உள்ளகுகைகளில் இருநது புறபபட்டுபபெருமபறவைகள் வட்டமிடடுப பறநதுவிரைநதுவே றுமலைககுகையிலகுடியிருககபபோவதுபோல, தோமேலசணடைசெயயும வீராகள எதிாததுச சுழறறி எறியும சககராயுதஙகள் கிறு கிறு வென்று வட்டமிடடுச சுழனறு விரைந்துபோய வேறு தோமுகததிற பாயாது அடஙகும. போர்செய்யுஙகுதிரைகள் வலசாரி இடசாரியாக ஓடுநதோறும பகைவருடைய முடிததலைகள் அறறு விழுநது, நீஙகளும் எஙகளைபபோல் வலியிழநது முதுகுகாட்டி ஓடவேணடாம எனறு தடைசெய்வதுபோல், தமமைசசோநத வீரர்கள் ஏறி ஓடும தோச்சககரஙகளை ஓடவிடாமல் தடுககும. வண்டுகள் முழங்கும் வாவியிலுவசிககினற செந்தாமரை என னும் தன பததினியைத் தாவி எடுததுககொணடு தன மண்டலததிறகு மீணடுபோகின்ற சூரியன் எனனும புருஷனைபபோல, பராககிரமசாலி களாகிய பகைவாகள் சுழற்றிவிடும சககராயுதஙகள் எதிரிகளுடைய தலை களைககிள்ளி ஏநதிககொணடு அண்டகடாகததில சுழனறு சொலிதது ககொணடிருககும். பகைவாமேலவிரைநதுசெலலும் வீரமுள்ளயானைகள ஒன்றின் மேல் ஒனறுவீசி அடிக்கும் இருப்பு உலக்கைகளும், அவை களைத் தடுக்கும இருபபு உலகைகளும செம்பவளம் போற் சிவ நத வாயினை யுடைய பெணகள் மாறிமாறித் தட்டி ஆடும் கோ லாட்டம போல் இருந்தபடியால், ஆகாயததில் அடாந்திருநத தேவர் கள எலலாரும கண இமையாமறகணடு ஆசசரியப்படுவார்கள் திதிபுத் திரராகிய அசுரர்கள்கோபததுடனவிழிததுபபாாத்த கண்களில்இடக்கண அடிககடி துடிதததனல், நமது சததுருக்கள நம்மை இலேசாக நினைதது அழிதது, அட்டகாசம செய்வாாகள் என்று, வெடகமடைந்து அந்த இட ககணணல் பாாப்பதைவிட்டு, வலக்கணணல் நெருப்புப பொறிபறக்கப் பாாத்து, ஆரவாரம்செய்து தங்கள் சௌரியததைத் தாமேபுகழ்நதுபேசிச் சணடைசெய்யத தலைபபட்டாாகள். கடுஙகோபம்கொணட யானைகள் தும்பிககையால சுழற்றி எறிவதனல் ஆகாயத்தி னிடமாக வருகினற அசுராகள் ஆயுதபாணிகளாய் வருவதைக்கணடு, நமககு இடாசெய்யும் பொருட்டு இஙகே வநதாாகள் என்று மனம திடுக்கிட்டு, அங்கே அட ாநதிருநத தேவர்கள் எல்லாரும ஓடிபபோய்விட்டார்கள. பகைவாகளைக் கொனறு கொதிபபடைநதிருககும் வாளாயுதம் ஏநதிய அசுரர்கள் ஆகா

யததிற்செல்லும்படி தூக்கி எறிநதயானைகள்குளிறிப்பிளிறி, மதநீா ஒழு கப் பூமிமேல விழுவது, வலன் என்னும அசுரனை வருநத வதைத்த வச சிரபாணியாகிய இந்திரன கட்டளையால் மேகஙகள் வில்லுடன் கணண னுககுத துணைசெய்யவருவதை ஒக்கும். மகாவீரனுகிய ஒரு அசுரன கோ பஙகொண்டு செலுததிய குதிரையானது, உயாந்த ஆகாயததில செ ன்று, அவ்விடத்தில் உ ள்ளசுழல்காற்றில அகபபட்டுச் சுழன்று அலையுங காட்சியானது, அநதச் சணடைக்குப் பயந்து அதிவேகமாய் வருகின்ற சூரியனுடைய தேரில கட்டிய குதிரைகளில் ஒன்று அந்தத் தோசெல் லும் விசையால் தபபித் தன இனததைக்காணுமல் திகைப்படைந்து அவ்விடததில திரிந்துகொண் டிருபபதுபோல விளஙகும போாக்களம் எலலாம் சதுப்பு அடையும்படி நிறைந்திருககும் இரதத மாமிசத்தில் சறுககி விழுகினற சூரருடைய முதுகில, மதயானைகள் குததிய தந்தங கள் ஊடுருவி மாாபில நிமிாநதிருககிறதைக் கண்டு, இந்தப புருஷாகள் ஸ்திரீகளைபபோல பயோதரம்பெற்றிருககிறகாரணம எனனவெனறு, அர ம்பையர் எல்லாரும் அதிசயம அடைவாாகள். சத்துருசமமாரம்செய்து வீ ரகண்டை அணிநது கோபம்கொணடிருக்கும் வீரருடைய தேகததிலே வேலாயுதம் பட்ட துளையிலிருந்து இழிநது பாய்நது வருகின்ற இரத்த வெள்ளமானது இந்தசசத்துருககள் உயிரை நான குடிதது விடுவேன் என்று அவாகள் மனதினிடமாக மறைநதிருந்த கோபாக்கினி வெளிப் பட்டு விரைந்து ஓடிவருவதை ஒக்கும். கொடிய யானைகள், தஙகள்தும் பிக்கையால் சூலாயுதங்களைச் சுழற்றி எறியும்போது, தோக்கொடிஞசி யில் இழைககப்பட்டிருக்கும் மாமணிகள் பல பல வென்று உதிாந்துவி ழுங் காட்சியானது, கொலைதொழிலிற் சிறந்த ஆயுதஙகளை ஏந்திய வீர ாகள் அட்டகாசம்செய்து அதட்டி நடக்கும அதிாச்சிஞல ஆகாயததில் உள்ள நட்சத்திரங்கள் பல பல வென்று உதிர்நது பூமிமேல விழுவதை ஒககும். வீராகளுடைய வீராவேச முழக்கததால விண்ணுலகததிலிருக் குங கறபக விருட்சம் வேராட, உதிாநது விழுகினற இலைகள் போல் கொடிமரததில் கடடபபட்டிருக்கும், சீலைகள் எல்லாம் பாணங்களால சினனபின்னமாகச் சிதறுண்டு பறககும். பொருள் எல்லாம இழந்து தரி த்திரர் ஆனபோதும் நாஙகள் பகைவர்கள் கொடுக்கும் பொருளைவாஙக மாட்டோம எனறு வைராக்கியம் படைததிருக்கும் மானிகளைப போல், கையில்பிடிததிருககும் ஆயுதஙகளை இழந்துவிட்டவர்கள்தம்மோடு எதிாததவர்கள் விடும ஆயுதங்கள் அனைததையும பிடிதது அவாகள் மேலேயே எறிநது விடுவாாகள். வீராகள எல்லாரும் மாணடு போஞா கள். வாததியஙகள் எல்லாம அழிநதுபோயின. உதிரவெள்ளம பூமி யை மூடிக்கொண்டது. பிணஙகள் குமபல கும்பலாய்க் குவிநது கிட

ந்தன. காக்கைகளும் பருந்துகளும் கூட்டம் கூட்டமாயக் கூடின. பேய்கள மகிழ்ந்து கூத்தாடின. அறுபட்ட முண்டங்களும் ஆடியதுகள் அந்த யுத்தகளமெல்லாம் பிணங்களும், குடல்களும், இறைச்சிகளும், மூளைகளும், முறிந்துபோன விலலுகளும், வாளாயுதங்களும, கேடயங்களும, வேலாயுதங்களும, கிடுகுகளும், இருசுகளும சககரங்களும, கொடிஞ்சிகளும், முடிததலைகளும மிகுந்திருநதன. பிணங்களையும சோர்ந்து விழுகிறவர்களையும், அறுநதுவிழுந்திருககும தோளகளையும், ஆயுதங்களையும் வளமான வார கொணடு இறுக்கிககட்டிய வாததியஙகளையும், தழுவிக்கிடக்கும குடல்களையும், பிணஙகளையும், முடிகளில சிநதியநவமணிகளையும், இவ்வளவு என்று கணககிட்டுச்சொலல முடியாது பிணங்களின குவியலால மண்ணுலகம மெலிநது போயிற்று உடலைவிட்டு வீரசுவாககததிற்குபபோகின்றவர்களால பிளவுபட்டுச சூரியமணடலம் மெலிநதுபோயிற்று. அந்த வீரர்கள் அடர்நது விணணுலகம் மெலிநதுபோயிறறு. அடர்ந்திருக்கினற வீரரகளை எணணி அளவிடமாட்டாமல அமரர்கள் அலுததுபபோனாரகள. இருதிறததாரும் நெருஙகி இந்தப்பிரகாரம போர்செய்யும்போது, இசை பாடும வணடுகள் மூழ்கிக்கிடக்கும பூமாலை அணிநத வலிய அசுரவீரரகள் வலி அழிநது, மனம தளர்நது, நடுஙகி, ஒடுஙகிச, சிதறுணடு, பின வாஙகிச் சணடைசெயவதைவிட்டுத, திசைகள்தோறும ஓடிப்போய்விட்டார்கள். தேன் ஒழுகப் பூததிருககும் மலர்களையுடைய தடாகங்களால் சூழபபட்ட துவாரகாபுரிககு அரசனாகிய கணணனுடைய கடல்போல அளவுப்படாத பெருஞ்சேனையில் உளள வீரரகள எறிந்த ஆயுதஙகள் என்னும் கல் அடியால், தஙகள் தைரியம் என்னும் குடம் உடைய, அதனுள்ளிருந்து புறப்பட்ட நணடுகளைப்போல (நணடுக் குடுவையை நடுததெருவில் உடைத்தாற்போல) வாணாசுரனுடைய பெருஞ்சேனைவீரர்கள், தனிததனியே நாலாமூலையும் பரவிப் படர்நது ஓடித தஙகள் நகரத்தை நோக்கிபபோய்விட்டார்கள். கண்ணனுடைய போர் வீரர்கள, அப்படி ஓடுகின்றவர்கள் பின்னாலே விரைநது போதலும், பலமாலை அணிந்துகொண்டு தலைவாசலில் வீற்றிருக்கின்ற பிறைபோலும, ஒற்றைக் கொம்பையுடைய யானைமுகமுள்ள விநாயகக் கடவுள் கணடு, பயங்காட்டிவந்த அந்தச்சேனை வீரர்களை வருததி அழுததி, மீணடு, ஓடிப்போகச் செய்துவிட்டார். இபபால் கணணனும் இனி எனனசெய்யலாம் என்று விரைந்துபோய், உணணுதற்குரிய பால் அன்னம், பழவகைகள், மிக்க சுவையுள்ள பட்சணங்கள் முதலியவைகளை திருவமுது செய்யப் படைததுத தாழ்ந்து பணிநததனால், அவ்விநாயகமூர்த்தி அந்ததொழிலில் அகமகிழ்நது அமர்ந்தருளினார். இதைப்பார்த்து இரணடாம் வாசலில் வாசஞ்செய்யும் சுப்பிரமணிய சுவாமி, எதுகுல

குமாரா! வருக என்று வில்லை வளைத்து எதிர்த்து வருதலும், துளசிமாலைசூடுவோனாகிய அந்தக்கண்ணன் சோடச உபசாரமசெய்து மகிழவித்ததாலே, அந்த ஆறுமுககடவுளும அகமகிழநதிருந்தார். விநாயகக்கடவுள், சுபபிரமணிய சுவாமி இவாகள் இருவரும், விடைகொடுததருளப்பெற்று மூனறாம வாசலில அடைந்து, அவ்விடததில வீறறிருக்கும பாாவதிதேவியைககணடு சேவிததுத திருவருளா பெற்று, மீண்டு வருவதைநான்காம வாசலில் சிறநது வீற்றிருககும சிவபெருமான கணடு, பூாவம்மைநாகபாவதம்போதும அததிகிரியில் அருநதவம செய்து கொணடிருநத இநதக கணணனுக்கு எமபெருமான் யுததகளததில யாம்வநது எதிர்த்தாலும நீயே வெற்றி அடைவாய் எனறு கொடுதத வரம பொய்த்துபபோகாமல, அதைக காக்கும்பொருட்டுத் தன்பிநாகம் என்னும்பெரியவில்லை எடுததுககொணடு எதிாதது நிறக, அநதக கணணன,அநாதியாய, அநநதமாய், ஆனந்தமாய், அருட்சோதியாய, மனம்வாக்குக்காயங்களுககு எட்டாதிருக்கும மாறுக்கருணைப் பரமபொருளைத, தன்கண்களா களிககக கணடு சென்று, தாழந்து, எழுந்து, நாவுதடிபபேறப்புகழநது பாடி, நளின மலாபோலும கைகூபபி, என பிதாவே!சோதது (உயாநதோாக்குத தாழ்நதோர் செய்யும் அஞசலி) எனறு சொல்லிந தேவர்களுககே திருவருள் சுரந்து காத்தருளும் கடமை யுடையானே! இரக்கம் இல்லாத அசுரர்களுக்குத தலைவனாகிய வாணாசுரனைவதைக்கும் திறம் அடியேனுக்குக் கொடுததருளா வேணடும எனறு மென்மேலும பிராாத்திகக, அதைககணடு மேருவிலலியாகியசிவபெருமான் புனனகை செயது துவாரகைவாசனாகிய கணணா! நீ எம்மை வென்றுதானே வாணனை வெற்றி கொள்ள வேணடும. ஆதலால் முநதி எமமுடன் போாசெய்ய வாராய் என்றுசொல்ல, அந்தக் கண்ணன் மனங்கலஙகி, எமபெருமானே! தேவரீர் இப்படித திருவாய் மலாந்தருளியது யாது காரணமோ? எல்லா வுயிாகளுக்கும், எளியேனுக்கும், இறைவன் நீ. ஆணடவனுடன எதிாபபது அடியேனுககு அழகாகுமோ? சுவாமீ! உன திருவடிககே மெய்த தொணடுபூண்டு, உனககு உரிமையான பணிசெய்கினற அடிமை யாம் எனனிடததில உன திருவருளா இப்படியாகலாமோ? எனபிதாவே! உன பாத பூசையால் பகைவாகளை முதுகுகாட்டி ஓடச்செயயும் திறம் பெற்றேனாகிய நான், உனனுடன எதிாததுப்போாசெய்ய வல்லவன் ஆவேனோ? உப நிஷதஙகள் எல்லாம் எடுததுரைக்கும் ஒபபிலாத முதறகடவுளே! பாச பந்ததிற்கு ஏதுவாகிய உலகமெல்லாம் படைததாளுகினற உன எதிரில் எதிாதது நினறு பிழைத்தவாகளும உண்டோ? ஒருவரும் இலலை எனில், உன்னுடன் எதிாததால அடியேன் பிழைபபது எப்படி? எணணிறநத

அண்டங்கள் எல்லாவறறையும் ஒரு நொடிக்குள அககினிககு இரை யாக்கி விடுஙகண்ணுதலே! கடையேனுகிய நான் உனக்குஒரு பொரு டடோ? உனககுவேணடுவன எலலாம யாஙகள செய்ய நீ புனனகை செய்த மாததிரததில முபபுரங்களும கூடடோடே அழிந்துபோய்விட் டனவே. ஒரு சிறு துரும்பை நாட்டித தேவாகள் செருக்கைப போக் கிவிட்டாய். கருமபு வில்லியாகிய காமனை, நெறறிககணணுல நீறுக்கி விட்டாய். வேதமாகியவணடுகள் மொய்ததுக கீதம்பாடும உனது பாதா ரவிநததத்தின பெரு விரலால, இலஙகாபுரியை ஆளும வன்னெஞ்சனு கிய இராவணனை இடர்ப்படுத்திவிட்டாய். பெருமையிலலாத யமனைச, சீரபாதததால உதைத்துவதைததாய். தாமரைபபூவில வசிக்கும் பிரம தேவனுடைய தலைகளில ஒனறை நகததாறகிள்ளி எறிநதாய். மசசம், கூாமம, வராகம், நரசிங்கம், வாமனம் ஆன என் பிறவிகளும, உன்னுல தணடிக்கப்பட்டன. நீர படைதது அனுப்பிய வீரபததிரன் தககன் யாகத்தில வநது பகைதது வருததபபடுததிய நாள, என்னுடன தேவ ாகளும சோநது பட்ட பாடு சொலல எவரால முடியும்? இவைகள் எலலாம் உன் திருவிளையாட்டே யாம. எஙகுமபரவிப பெருகி வெகு ண்டுவந்த கஙகையின் வலியை அடககிய, கற்றைச் செஞசடையானே! எனனை வெல்ல நினைபபா யாகில சறறு நீ முகம எடுததுபபார்ததால் அது போதாதோ? செநதாமரை மலாபோலும உனகைககு வேறு ஆயுதமும் வேணடுமோ? பாணமாகவும, ரிஷபவாகனமாகவும பாரி யாள் ஆகவும, உனனை அடுததிருக்கினற எனனை, எதிாபபது உன பெருங்கருணைக்குத் தகுமோ? என்னையும் என குடுமபததையும அடி மைகொண்டவனே! இபபொழுது என்மேற கடாக்ஷம வைததருள். ஆலகாலவிஷம் உணடருளிய நீலகண்டனே! உன் திருவடிபோற்றி எனறு, பலமுறையும இரந்துவேணடி தொழுது பணிகினற கோவா ததனகிரியைக குடையாகபபிடிதத கோபாலனுக்கு எமபெருமான் சொல்லுகினமுர். கண்ணு! நீபயபபடாதே. கவலையைவிட்டுவிடு. பூர்வம் அத்திகிரியில் யாம் உனக்குக் கொடுதத வரததை மறந்துவிட்டாயோ? நீ போாசெய்ய வருவதை வாணுசுரனுக்குமுனனமே யாம தெரிவிததிரு க்கினறேம். அந்தவாணனை இனி நீ வெனறுவெறறிமாலைஅணிவாய். மின்னல போல் விளங்கும் கவுத்துவமணி மாாபனே! அருசசுனனுடன் யாம் பூாவம் செய்தபோர், எமககு இனிய குமாரனுன முருகனுடன் விளையாடும் விளையாட்டுபபோல் பரம சநதோஷமாயிருநதது. ஆதலின் அந்த விளையாட்டுபபோல் ஒருக்ஷணம் உனனுடனசண்டைசெய்வோம். நமது சணடையைப்பாாத்து, மனிதர்களும் தேவாகளும மகிழ்ச்சி அடை யககடவர். விநோதமாகச்சணடை செயவதே அலலாமல, பகையாளி

கள்போல் கொலைசெய்யமாட்டோம் நீ அஞ்சாதே யென்றுதேறுதல் சொல்லித், தேற்றித், தன்கையில் பிடித்திருந்த பினாகம் என்னும் பெரியவில்லை வளைத்தருளினார். பசுந் துளசிமாலை அணியும் அநந்தக்கண்ணனும் எம்பெருமானே! அடியேன் கடைத்தேறினேன். திருவுளத்தின் படி செய்தருள்க என்று அடிக்கடி சொல்லி, அவருடைய ஸ்ரீபாதக மலங்களைத்தொழுது போர்செய்ய உடன்பட்டுப் பகைவர்களைப் பயமுறுத்தி அழிக்கும் சாரங்கம் என்னும் வில்லிற்கு நாண் ஏற்றினான். தாருகாவன ரிஷிகள் ஏவிய யானையைக் கொன்ற, சிவ பெருமானுடன் கஞ்சன் ஏவிய யானையைக்கொன்ற கண்ணன் பவளமலையுடன் நீலகிரி எதிர்த்தாற்போல் எதிர்த்து, விரைந்து, வில்லின் இருதலையும் வளையவளைத்து, நாண் ஏற்றிட்டதனால் உண்டாகிய குணத்தொனியானது மூன்றுலகத்தாரும் செவிடுபற்றிப்போம்படி எங்கும் நிறைவுற்றது. அப்படிப்பட்ட ஓசையால் அவர்கள் கோபாக்கினியைத் தணிப்பதற்கு உலகில் சலம்போதாமையால், ஆகாயகங்கையைக் கொண்டு அவிக்க வானத்தில் வழிதிறந்தாற்போல அண்டகடாகம் அதிர்ந்து பிளவுபட்டது. பூமியும் அந்த ஆகாயகங்கையை உண்ணும் ஆசையால் வாடி வாய்திறந்தாற்போல் வெடித்துப் போயிற்று. பெருங்கோபத்துடன் போர்செய்ய அடுத்தபோது சிவபெருமானை எல்லாருக்கும் இறைவன் என்று எண்ணி, அநந்த கண்ணன் அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து, பணியும்பொருட்டு, மலர் கொண்டு பூசை செய்வது போல் 'ஒருபாணம் தொடுத்துவிட்டான். சத்தியாகிய திருமாலும் சத்திமானாகிய சிவபெருமானும் அக்கினிச்சுவாலை வீசும் அம்புகளைப் புங்காநு புங்கமாய்த் தொடுக்கப் பெரும்போர் மூண்டது. அதனால் பூமியில் உள்ளவர்கள் இது என்ன விபரீதமோ என்று சந்தேகப் பட்டார்கள். சித்தர், சாரணர், இமையவர், இயக்கர், கந்தருவர் முதலானவர்கள் உயர்ந்த ஆகாயத்தில் ஓடிப்போயிருந்தார்கள். முதுகில்கட்டிய அம்பறாத்தூணியில் இடையறாமல், கைபோட்டு எடுத்து, வில்லின் இருதலையும் வளைந்து, போகும்படி தொடுக்கும் பாணங்களை, யுகாந்தகால மழைபோல பொழிந்து, அஷ்ட திசைகளையும் நிறைத்து விடுவார்கள். ஒரு க்ஷணத்திலே அந்தப்பாணங்கள் அனைத்தையும் அழித்து, மறுபடியும் கொடியபாணங்களைத்தொடுத்துத் தொலைந்து போகச் செய்வார்கள். எண்ணிறந்ததேவதாஸ்திரங்களைத் தொடுப்பார்கள். சூலத்தையும், குளிரையும், தருமபடியான ஆயுதங்களை ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக விடுப்பார்கள். பகை கொண்டு வரும் அந்த ஆயுதங்கள், ஒன்றினால் ஒன்று அழிந்துபோகச்செய்வார்கள். இந்தப்பிரகாரம் இருவரும் அற்புதப் பெருமபோர் செய்தார்கள். முனிவர்கள் எல்லாரும் சிவபெருமான் கருத

தை உணராமல், பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரா என்னும் மும்மூர்த்திக ளும தொழுதற்குரிய முதறகடவுளே போர்செயயத தொடங்கியபடி யால, காரியம் எப்படியாமோ ? என்று பயந்து போனார்கள். சகல தேவாகள் பயநதாாகள். பஞ்சபூதஙகள் பயந்துவிட்டன. தேவேந்திர னும் பயநதுபோனன. இநதபபிரகாரம் நெடுநேரம போா செய்யும் போது, கணணன சிவபெருமானை நோக்கிச சுவாமி! அடியேனால் இனிச் சகிக்கமுடியாது எனறு தாழ்ந்து பணிதலும், எமபெருமான் புனனகைசெய்து, அடியாாககு எளியன் எனபதைத் தானுமதாழ்நது பிரத்தியட்சமாகக காட்டினார்.

நான்கு வேதங்களும் காண்பதற்கு அருமையான சீர்பாத கம லஙகள் மிகசசிவந்து வருந்தும்படி நடந்துபோய்ச, சறறும வெட்கபப டாமல் யான பாணபததிரனுடைய அடிமை எனறு விறகு சுமந்தும, வந்தி எனபவளுடைய ஆள் என்று மணை சுமநதும், பாண்டியன் அடிதத பிரம்படி தாஙகியும, சுந்தரமூாததியார் பொருட்டுப் பரவைநாச்சியாரி டம் தூதுசெனறும, தன் அடியவருடைய கோரிககைககளை நிறைவேற் றுவதையே விரதமாகக்கொணடிருக்கும எமபெருமான், இநதககண்ண னுககு வெற்றிஉணடாககியது ஓர் ஆசசரியமோ? ஆசசரியம அல்ல. தேவாகள் எல்லாரும் சிவபெருமானுடைய பெருஙகருணையை நோக்கி ஆரவாரம் செயதாாகள். கருடககொடியோனாகிய கணணனும், ஆ! ஆ!! எமபெருமான் என்னிடத்தில் வைதத திருவருள இப்படிபபட்டதோ என்று பாாவதி பாகனாகிய அந்தப் பரமசிவனுடைய பாதாரவிநதஙக ளைததொழுது பரமானநதம அடைநதான்.

சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமான், போாதொழிலை விடக்கண்டு கோபம கொணடு, வாணாசுரன் அணட கடாகம படீர் எனறு வெடித் தாறபோல ஆரவாரம்செயது கணணனை எதிாத்தான. இருவரும் தஙகள் வில்லுகளை வளைத்துப போர்செய்தார்கள். கொலை செய்வதில் கொடுமையான ஆயுதங்களைக்கையிறபிடிததிருக்கும் அவ்விருவரும், தங் கள் மேன்பாட்டை எடுததுச்சொல்லியும, யுகமுடிவிலதோன்றும் வட வாமுகாக்கினிபோல் கண்களில் நெருப்புப் பொறிபறக்கச் சீறியும், உலகததைப் புழுதியாக்கியும், வலசாரி இடசாரியாக மாறிமாறிச் சுழன் றும போாசெய்தாாகள். இததனமையான பெரும்போரில எம்பெரு மான் திருவருள் பெற்றுவிளஙகும் கணணன், அதிக பலமகொணடு, வாணாசுரனுடைய விலலையும, பாணத்தையும், தேரையும், நவரத்தினமு டிகளையும் அறுததும, முறிததும், அவனைத தனியனாக நிறகுமபடி செய்தான. தனியனாக நிற்கசசெய்து அவனுடைய பொாமலைபோ

லும் ஆயிரம தோள்களையும், கருமபுதனுண்டுபோல் துண்டிக்குமபோது, காமதகனனுகிய சிவபெருமானை, அவாகள் முனபு எழுந்தருளிக கஜேந்திரன் எனனும் யானையைக் காததருளிய கண்ணனமேல கருணைவைத்துக் கணணு! இதுகேள். இநத அசுரன உனனைப் போல எமமிடத்தில் மெய்யன்புள்ளவன். இவன் எண்ணம் ஈடேற நம்மைபபூசித்த கைகள் இரண்டையும் செந்தாமரை மலர் முகத்தையும் சேதிக்கவேண்டாம் என்று திருவாய்மலர்நதருளினுர். இதைக் கேட்டவுடன, யாதவகுல சிகாமணியாகிய 'கண்ணன், தாழ்ந்து, தொழுது, எழுந்து, சுவாமி! சகலமும் உருத்திரனே அனறி மற்ருென்றிலலை எனறுவேதங்கள் எல்லாம் முறையிடுகிறபடியால, உம்மைப பூசிததவன் எஙகள எலலாரையும பூசிததவன ஆவன. ஆதலின இவன இரணடுகைகளையும் வெட்டாமல விட்டு விடுகின்றேன. ஐயனே! அடியேன் செய்த அபசாரம அனைததையும் பொறுததருளக. எனறு தாழ்ந்து, சிவபெருமான் கட்டளைபபடி அந்த வாணுசுரனைச் சிநேகஞகக் கொணடு, அவன மகள் உஷாவைததன பேரனுகிய அனிருததனுக்குத் திருமணம் செய்விததுத, தன்னுடன் அழைததுக்கொணடு, மீணடு துவாரகாபுரிககுப் போய்விட்டான. முபபது தரம் தோலவி அடைந்து இகழப்பட்டான் என்று சொல்லப்பட்டவனைக்கொணடே, இநதவாணுசுரனுடைய அகங்காரததை அடக்குவிததார, ஒருவர்செய்த காரியததைச் செய்து முடிக்கவும, செய்யாமல் விடவும, மற்ருனறைச்செயயத்தொடஙகவும் செய்யவல்லவனுகிய சிவபெருமான் மகிமையை எடுததுச்சொலல வல்லவா யாா? ஒருவருமில்லை.

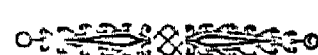
உலகத்திற்குத் துணைக்காரணமான காாமேக வண்ணனுகிய கண்ணன் துவாரகாபுரிக்குப் போய்விட்டபினபு, பார்வதிபாகனுகிய சிவபெருமான் வாணுசுரனைப்பார்தது, வாணுசுரனே! உன தோளில் உள்ள தினவு எல்லாம் தீாநதுபோய்விட்டதோ? என்று புனனகை செய்து கேட்டலும், பேரனபுடையவனுகிய அவன தலை சாயந்து, எம்பெருருமானே! துனபததிற்கே ஏதுவாகிய அரசாட்சி முதலிய ஒன்றும வேணடியதிலலை. அடியேனுக்கு நிததியானநத முததி ஒனறே கொடுத்தருளவேணடும் எனறு பிராாததித்தான. அதுகேட்டுச சிவபெருமான் அவனைநோக்கி, வாணுசுரனே! உனககு நிததியானநதமுத்திவேணடுமாஞல் காஞ்சிமாநகரததிற்குச் சென்று, நீ முன்பு எமமைஸ்தாபித்துத துதிசெய்து வரம்பெற்றுக்கொண்ட வாணீசம என்னும தலததிலே மீணடு பூசித்துப் பெறறுக்கொள் எனறு மறைந்தருளினா. இபபால் பத்தியிற் சிறந்த அந்த வாணுசுரன், காஞ்சிமா நகரத்திறகு

ப்போய்ப், பூர்வம் தான் தொழுது துதிசெய்த வாணீசனை வாழ்த்தி, அந்த வாணீசனுடைய திருவருளால் சிவகணங்களுக்குத் தலைவனுகும் பதவியுடன் பரமானந்த முத்திபெற்றான் அன்பர்களே! வரி அமைந்த சிறைகளையுடைய வண்டுகள் நடனஞ்செய்கின்ற அரும்புகளின் கட்டு அவிழ்ந்து பரவும் வாசனையுடன் விரிந்த நெட்டிதழ்களை யுடைய தாமரைப்பூந்தடாகங் சூழ்ந்து கண்டோர் வியக்கத்தக்குந்த வாணீசம் என்னும் தலத்தில் சிறந்து வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானை ஆகம விதிப்படி அருச்சனை செய்து, அன்புடன் தொழுது துதிக்கும் அடியார்கள், பிறவித்துன்பமெல்லாம் நலிந்து ஒழிந்துபோகப் பேரானந்த முத்தி பெறுவார்கள்.

வாணீசன மலரடிபோற்றி.

முப்பத் தைந்தாவது

திருவோணகாந்தன் றளிப்படலம்.

அகண்டபரிபூரணானந்தச் செல்வர்களே! பூவும்புனலுங்கொண்டு பூசிக்க வல்லவர்களுடைய பிறவித்துன்பங்களைப்போக்கிப், பேரானந்த முத்திகொடுத்தருளும் வாணீசம் என்னும் தலமகிமைசொன்னோம். இனி அழகும் வளமும் உள்ள இந்தத் தலத்தின் கிழக்கில் சிறந்து விளங்கும் ஓணகாந்தன்றளி என்னும் தலமகிமை சொல்வோம். கேளுங்கள், என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பகைவர்கள் முடிசாய்ந்து வணங்கப்பெற்ற வாணாசுரனுடைய சேனைத் தலைவர்களும், தருமநெறியில் தவறாதவர்களும் ஆகிய ஓணன், காந்தன் என்று இரண்டு அசுரர்கள் இருந்தார்கள். மாசில்லா மனத்திறகே அல்லாமல் மலினமான மனதிற்கு எட்டாத சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாத கமலங்களில் அன்புவைத்து அருள்நெறியில் ஒழுகும் அந்த அசுரர்கள் இருவரும் துன்பத்திற்கே ஏதுவாகிய பிறவியை ஒழிக்கும்பொருட்டு, நகரங்கள் அனைத்திலும் சிறந்துவிளங்கும் காஞ்சிமா நகரத்தை அடைந்து, ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கி, அதன் பக்கத்திலே தங்கள் பெயரால் சிவலிங்கங்களைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி, அன்புமிகுந்து பூசைசெய்து வந்தார்கள். இவ்வண்ணம் பூசைசெய்துவந்த இருவருடைய அன்பை அறிந்த சிவபெருமான் பார்வதிதேவியாருடன் ரிஷபவாகனத்தின்மேல்

காட்சிகொடுத்தருளக்கண்டு, அவ்விருவரும் ஆனந்தக்கடலில் அழுந்தினார்கள். கங்குகரையில்லாமல் பெருகிவரும் அன்புடன் கைகூப்பித்தொழுகின்ற அந்த அசுரர்கள் இருவருக்கும் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான் அநுக்கிரகம்செய்து, அன்பர்காள்! உங்களுக்கு வேண்டும் வரம்யாது? சொல்லுங்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அந்த அசுரர்கள் கைகளைக் கூப்பிக் கண்ணீர்பெருகச் செந்தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைத்தொழுது, ஐயனே! சிவஞானசெல்வம் அளித்து அடியேங்களை ஆதரித்து அருளவேண்டும். அடியேங்கள் உனது அடைக்கலம். இந்தத் தீர்த்தநீராடி எங்கள் பெயரால் விளங்கும் ஓணகாந்தன்றளி என்னும் இலிங்கங்களைக்கண்டு சேவிக்கின்றவர்களுடைய எண்ணங்களை நிறைவேற்றி, இவ்விடத்திலே நீர் எந்நாளும் வீற்றிருந்தருள்க என்று போற்றிய அவ்விருவருக்கும் வேதமணம் வீசும் ஒரு மாவடியில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமான் அவ்வரங்களைக்கொடுத்து அங்கே அமர்ந்தருளினார். அந்நாள்முதல் அந்த ஓணகாந்தன்றளி என்னும் தலம் அற்புதத் தலமாம்.

ஓணகாந்தன்றளியீசன் உபயதாள்போற்றி.

முப்பத்தாறாவது

சலந்தரீசப்படலம்.

சத்தியஞானனந்தத் தபசிகாள்! திருஓண நட்சத்திரத்திற் சூரிய திருமாலால் அறியப்படாத சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் திருஓணகாந்தன்றளி என்னும் தல மகிமை சொன்னோம். இனி மகிமைபொருந்திய அந்த ஓணகாந்தன்றளிக்கு வடக்கில் சலந்தராசுரனால் பூசிக்கப்பட்ட சலந்தரீசம் என்னும் தலமகிமைசொல்வோம், கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சலத்தில்பிறந்த சலந்தரன் என்னும் அசுரன் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, சலந்தரீசமென்னும் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணித் தினந்தோறும் தொழுது துதித்து, நெடுங்காலம்தவம்செய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது காட்சிகொடுத்தருளிய சிவபெருமானைத் தொழுது எழுந்து நின்று, ஆண்மையும், வீரமும், அரசாட்சியும், பகைவரை அழிக்குந் திறமும், அழியாதிருக்கக்கொடுத்தருளவேண்டும். நீண்ட சடைகளை உடையானே! மேலும் உன்னாலேயே அல்லாமல் பிறரால் அடியேன் மாளாவரமும் மாளுங்காலத்தில், நான் இந்தவிடத்தில் முத்திபெறுதலும் தரல் வேண்டும் என்று அவ்வரமெல்லாம் பெற்று மீண்டு மூன்றுலகங்களையும் தன் கா

வின்கீழ் அடங்கவைத்து, ஏகச்சக்கராதிபதியாய் ஆளுங்காலத்தில், இந்திரன்முதலான திக்குபாலகர்களையும், தாமரைப்பூவில் வாழ்ந்திருக்கும் சதுமுகனையும் வென்று, பின்பு பசுந்துளப மாலையணியும் திருமாலையும், அந்தத்திருமாலுக்கு வாகனமாகிய கருடனையும் நாகபாசத்தினால் கட்டிச் சிறையிட்டு வைத்தான். சிலநாள்செல்லத் தேவர்கள் எல்லாரும் கூட்டமாய்வந்து வணங்கி, அந்த அசுரனை வேண்டித் திருமாலையும் கருடனையும் சிறையிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு போனார்கள். பிறைபோலும் கோரதந்தங்களையுடைய அந்த அசுரனும் பெருமைபடைத்து வாழுங்காலத்தில் முடிவுகாலம் நெருங்கியதனால் ரிஷபவாகனனாகிய சிவனை "நான் போர்செய்து அழிப்பேன்" என்று சேனையுடன் சென்று, கைலாசத்தில் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தான். அந்தச் சலந்தராசுரன் பத்தினியாகிய பிருந்தைமேல் மோகங்கொண்டிருந்த கண்ணன், இதுவே சமயம் என்று அறிந்து, தவவேஷங்கொண்டு, அவள் அரண்மனைக்கு எதிரில் உள்ள ஒரு பூஞ்சோலையில் தங்கி இருக்கக்கண்டு, ஒடியும் இடையையும், பருத்திருக் கும்பயோதரங்களையும் தொழில்முற்றிய ஆபரணம் உடையவளும் ஆகிய அந்தப்பிருந்தையானவள், அந்த வேடதாரிமுன்னின்று இதுகேட்கின்றாள்.—தபோதனராகிய சுவாமிகளே! சிவபெருமானை அழித்துவிட்டு வருவேன் என்றுபோன என் கணவனுக்கு உண்டானது வெற்றியோ? தோல்வியோ? இவ்விரண்டில் யான் எதுவும் அறியேன். இது எப்படியாகும்? சொல்லுங்கள் என்னத் திருமால் அவளை நோக்கிக், கூட்டமாய்ப்பிரகாசிக்கும் வளையலை உடையாளே! நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாசம் என்னும் அஞ்சு பூதங்களும், அவைகளில் உள்ள சராசரப்பொருள்களும், பஞ்சுபட்டபாடுபட, நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தருளும் நீலகண்டப் பெருமானுக்கு முன்சென்று பிழைத்தவர்கள் யார்? ஒருவரும் இல்லை என்று நீ அறியவில்லைபோலும். அறிந்திருந்தால் எம்மை நீ இப்படிக் கேட்கமாட்டாய். பாம்பின் படம்போலப் படர்ந்து அகன்றிருக்கும் பகம் உடையாளே! அந்தப்பேராளனாகிய சிவபெருமானுடன் போர் செய்யப்போனமையால், உன் கணவன் மாண்டுபோவான். இது சத்தியம் என்றுசொல்ல, அந்தவேளையிலே ஒரு அசுரன் குடுமிகலைந்து அலையவும், தோளில் இட்ட உத்தரீயம் தரையிற்புரளவும், நெற்றியில் வேர்வைநீர் ஒழுகவும், பெருமூச்சு வீசவும், உடம்பெல்லாம் நடுங்கவும், பெரு ஓட்டமாய் ஓடிவந்து, வாய்வறண்டு, எதிரில்நின்று இது சொல்லுகின்றான்: எம்பெருமாட்டியே! உன் கணவன் கைலாசத்திற்குச்சென்று கைலாசபதியைச் சண்டைக்கு அழைக்கும்போது, அந்தக் கைலாசபதி, தன் கண்ணால் பார்வையிட்டு, நமது கடல்போலும் சேனைகளைச் சுட்டெ

ரிந்து, நீருக்கிவிட்டார். அதன்பின்பு ஆயிரமசூரியர்களைப்போல் விளங்கும் ஒரு சககராயுததததை உண்டாக்கினர். அநதச் சக்கராயுதத்தினல நமது அரசனுகிய சலந்தராசுரன் மாய்ந்துபோனுன. நான் இவைகளை எல்லாம நெடுந்தூரததில் இருந்து பார்ததுப பயந்து மீணடு இஙகு ஓடிவந்துவிட்டேன். எனறு சொனன சொல்லைக்கேட்டுக், கொழுகொமபை இழநது அலையும் பூஙகொடிபோல் அலைநது, சேவலைக் காணுமற்கலங்கும பெணமயிலபோல திகைபபடைந்திருக்கும் அவளை, மனமதபாணங்கள் உடம்பெலலாம துளைக்க, அதனுல் நலிநது, மெலிநது, வாடி, வதஙகி, வருநதிக, கரிநது கிடக்கும் கணணன விரைந்துபோய்த தாவிப பிடிததான். பிடிககும்போது அவள் எணணமிட்டுசசொல்லுகினருள். பெருமானே! நான கணவனைப பறிகொடுததுப் பரிதபிததிருககினறேன். மூனறுநாள் போனபினபு உனககு நான பாரியாவேன், என்று தந்திர மாய்சசொல்லித தபபிததுககொண்டு போய்விட்டாள். பதிவிரதையாகிய அவள் அபபடிச்சொல்லித தப்பிததுககொண்டு அரணமனையிறபோய்ச் சேர்ந்து, தீயைவளர்தது அதில விழுந்து, சிவலோகப் பிராபதியாளுள்.

மூன்றுநாள் ஆனபின் நமக்கு மனைவியாவாளென்று மகா சந்தோஷத்துடன் அஙகே தங்கியிருந்த மாயவன், அவள் மாய்ந்துபோனதை அறிநது, அவள மாண்டு மடிந்த சாம்பலிலேபுரணடு, பேயபிடிக்கப பட்டவாபோல் பிரமைகொண்டு, வருந்தித், தேம்பி அழுது, அவளுடைய திருமேனியைத தன் மனதில அழுந்தவைத்தான். இதையன்றி அவன் வேறு என்னசெயவான? இபபடி அவளை நினைத்துககொணடே அவ்விடததில நெடுஙகாலம் போககிவிட்டான். இப்பால், தேவாகள் எல்லாரும் கூடித திருமாலை எஙகும்தேடிக் காணுமல, சிகரஙகளுடன் நீண்டிருக்கும கைலாசகிரியை அடைந்து, சிவபெருமான் திருவடிகளைப்பணிந்து விணணப்பமசெய்ய, மூங்கிலபோல் திரண்டு, பசந்து, ஆபரணங்களுடன் விளங்கும் தோள்களையுடைய பார்வதி பாகனுகிய எம்பெருமான் அந்தமாயவனுடைய நிலைமையை உணாந்துசொல்லுகின்ருர்.

சோதிமயமாகச் சொலித்துவிளங்கும் சுவாக்கலோக வாசிகளாகிய தேவர்களே! கேளுங்கள். புகழ்பெற்று விளஙகும இலட்சுமிபதியாகிய மாயவன் இப்பொழுது, சலந்தராசுரனுடைய பததினியும், கற்பில் சிறந்தவளும், கட்டழகு படைத்தவளும் ஆகிய பிருந்தை யெனபவளமேல் மோகங்கொண்டு, அவள் திருமேனியை இழந்த மயானத்திலே உள்ள சாம்பலில் புரணடுகொண் டிருக்கின்ருன். என்றுசொலலிப பின்பு, பதினுலு உலகங்களையும் பரிந்து பெற்றெடுத்த பார்வதிதேவி தன் திருமே

ணியில் அணிந்துகொண்டிருக்கும் களபச்சந்தனத்தின அழுக்கை உருட டித, திரட்டி எடுதது்த் தேவாகளே! நீஙகள் இதை எடுத்துககொண்டு போய், அந்தச சாமபலில விதைத்தவுடன அநத மாயவனுடைய மயக் கத்தை நீககும்படியான மரஙகள மூனறு உணடாகும என்றுசொல்ல க்கேட்டுத, தேவாகள் அதை வாஙகிககொணடு வணஙகி விடைபெற்று மீணடு பிருநதை மாணடு மடிநத சாம்பலிலே விதைததவுடன துளசி, நெல்லி, அகத்தி எனனும் மூன்றுமரஙகளும் தன எதிரில் தோன்றக் கணடு, அந்த மாயவன் மனமகிழ்நது, மெல்லிய கொத்துகளையுடைய துளசியைப் பிருந்தையாக எணணித, துணிந்து தழுவிப பெருமபிணி தீர்ந்து, தன் இருப்பிடம்போயச் சோநதான். துவாதசியிலே இந்தத் துளசி, நெலலி, அகததி என்னும் மூன்று மரங்களையும் துதிசெய்யப் பெ ற்றவாகளுக்கு மாயவன் கருணைவைத்துக் காத்தருளுவன். மலைபோலும் தோள்களையுடைய சலந்தராசுரன் கைலாசகிரியில் சிவபெருமானுல் மா ண்டு காஞ்சிமாநகரததில் சோதிமயமாகததோன்றித, தான் பூாவம் பூசி த்த இலிங்கததினிடமாகக் கலந்துகொணடான். அந்தச் சலநதரீசனு டைய பெருமை சொலல யாரால முடியும?

சலநதரீசன் சரணமே சரணம்.

முபபத்தேழாவது
திருமாற்பேற்றுப்படலம்.

உலகெலாம்புகழும உத்தமாகளே! தனனை வணங்குகிறவர்களுக்கு இகபரசுகத்தை மிகவுமகொடுத்தருளும் எமபெருமானாகிய சிவபெருமான் சிறநது வீற்றிருக்கும் சலந்தரீசம் என்னும் தலமகிமை சொனனேம். இனி அரமபையாபோல் அழகுவாய்நதிருககும் மாதர் ஆடலும் பாடலும் இடையறுது முழஙகும் மணிமாட வீதிகளில் எலலாம தேவகணங்கள் சூழ்ந்திருக்கப்பெற்ற திருமாற்பேறு என்னும் தலமகிமையைச சொல் வோம கேளுஙகள் எனறு சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பூலோகததில் அனைவரையும் காக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டிரு க்கும் குபன் எனனும் அரசனுககு உடந்தையாய்ச், சிவபத்தியிற் சிறந்த ததீசிஎன்னும் முனிவனுடன் சண்டைசெயதபோது, விட்ட சககராயுத மானது அநதத ததீசி முனிவனுடைய வச்சிரதேகததில் பட்டு வாயமடி ந்து போய்விட்டமையால், கவலைப்பட்டு அந்த முனிவனுடன் போர்செ

ய்வதை விட்டு நீஙகிபபோன மாயவன, இனிச்சககராயுதம் பெறுவது எபபடி என்று கொடிய அசுராகளால நலிநது, தன் இடததில வநதிருக்கி ற தேவாகளுடன கலநது ஆலோசனை செயது, ஆயுதஙகளுககெலலாம ஆசானுககசிவபெருமான சலந்தராசுரனைககொலலபபடைததமகா உககிரமான சககராயுதம ஒனறு இருககின்றது என்று அறிநது, பரமசநதோஷம் அடைநது, தேவாகளுககுத தெரிவிததுத தேவாகளே! சிவபெருமானுடைய சீர்பாத கமலஙகளைப பூசிததால, உடனே அநதச் சககராயுததகை அவா மகிழ்நது கொடுததருளவார் என்று சொலலி, அநதத தேவாகளுடன் வந்து காஞசிமாநகரததிறகு வடமேற்கில செமபவளம போற சிவநத வாயினையுடைய பாாவதிதேவி பரவிப பூசிதத சோதிமயமாய் விளஙகும் சிவலிஙகததைக கணடான, செமபொன ஆபரணஙகளை அணிநதிருககும பாாவதிதேவி தன அருமைத திருக்கரததால தடவச் சிவநதுதோனறிப பவள மலையார் என்னும திருநாமம்பெற்று நாறபததெணணாயிரம் முனிவாகள நாலாயிரம் யுகம அங்குததஙகி வாழ்ந்தி வணஙக வீறறிருககும் எமபெருமானைப பாாகருந்தோறும அந்த நாராயணன் அறபுதம அடைநது, பேரனபுகொணடு, நியமம் பூண்டு, ஆசை, கோபம், அகந்தை முதலிய குறறஙகளை ஒழித்துப், பாசுபதவிரதததை அநுஷ்டித்து, முறையாகப் பெறற திரு வெணணீறு அள்ளித் தேகம் எலலாம் பூசி, ஆசாபாசத்தை அறுத்தெறியும விபூதியை நெற்றியில திரிபுணடரமாகத தரித்துத, திருககண மணிமாலை அணிநது, சூரியனைபபோல் சொலிககும சக்கராயுதம அடையவேணடும என்று சஙகறபம் செயது கொணடு, வேணடும் பொருள்கள் எலலாவற்றையும் விணணவாகள் எடுததுக்கொடுக்க, மேன்மேலும பெருகும் அனபுடன ஆகமவிதிபபடி பூசை செய்யலானான். தினந்தோறும ஆயிரம் செநதாமரை மலாகளைக கையிற் கொணடு எமபெருமானுக்கு உரிய ஆயிர திருநாமஙகளை அடைவுடன சொல்லிச் சொல்லி, அருசசனைசெயது துதிதது, அவ்விடததிலேயே வாசமாயிருந்தான்.

வேதாகம புராண சாஸ்திரஙகள எலலாஙகணடு தெளியபபெறாத பரம பொருள் ஆகிய சிவபெருமான, அந்தத் திருமாலுடைய பததியைச சோதிதது அறியும்படி ஒரு நாள அவ்விடததிலே பூசைக்குக கொணடு வநது வைககபபட்டிருந்த ஆயிரம் செந்தாமரை மலர்களில ஒரு மலா மறைந்துபோகத திருவுளஞ் செயதார். செய்தவுடன ஒரு பூ மறைந்து போய்விட்டது. இபபால் காாமேக வண்ணனாகிய திருமாலும் பழையபடி "பவன" முதலாகிய ஆயிரம் திருநாமஙகளை அடைவுடன் சொல்லி,

அன்பு மிகுந்து, தாமரை மலர்கொண்டு பூசை செய்யும்போது, தான்
சொல்லிவருகின்ற திருநாமங்களில் ஒரு திருநாமத்திற்கு ஒரு பூ காணாமற்
போனமையால், வெயிலிற்பட்ட புழுப்போல பதைத்துத் துடித்து,
இனியென்ன செய்யலாம், என்று ஏங்கித்திகைத்துத் தேர்ந்து தெளிந்து,
தன் இருகண்மலர்களில் ஒருகண்மலரைப்பறித்து, எம்பெருமானுடைய
சிரீபாத கமலங்களில் சாத்துப்படி செய்து பரம சந்தோஷம் அடைந்
தான். கொண்ட கொள்கையில் நிலைத்திருக்கும் பெரியோர்கள் தங்கள்
அவயவங்களை அறுத்துக்கொடுத்தாயினும் தாங்கள் கொண்ட விரதத்தைக்
காத்துக்கொள்வார்களே அல்லாமல் இடையில் கைசோர விட்டுவிடுவார்
களோ? ஒருகாலும் விடமாட்டார்கள். பரசுபாணியாகிய பரமபதி
அந்த மாயவனுடைய பத்திவைராக்கிய விசித்திரத்தைப்பார்த்துத், திரு
வருள்சுரந்து பெருகி ஊற்றெடுக்கவும், சோதிப்பிரகாசம்வீசவும், நூறு
யோசனைதூரம் அக்கினிச்சுவாலை வீசவும், கண்கொண்டு பார்க்கக்கூடாத
பேருருவங் கொண்டு, சூரிய மண்டலத்தில் இருந்து இறங்கி எதிர்நின்று
காட்சி கொடுத்தருளினார். எம்பெருமான் இவ்வண்ணம் எழுந்தருளிய
தைக்கண்டு பயந்து, தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த தேவர்கள் எல்லாரும் ஓட்டம்
பிடித்ததைப் பார்த்து, திருமால் பரம சந்தோஷமடைந்து, பூமிமேல்
விழுந்து தாழ்ந்து அட்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து, சிரசின்மேற்
குவிந்தகையுடன் நின்று, சுருதிமுறையாகப்பாடி ஆடி, ஆநந்தக்கண்ணீர்
வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து விட்டான். அப்பொழுது எம்பெருமான் அந்தத்
திருமாலைப்பார்த்து, திருமாலே! நீ பண்ணிய பூசைக்கு யாம் மன
மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இந்நாள் உனக்கு யாம் செந்தாமரைக் கண்
கொடுத்தோம். இன்று முதல் செந்தாமரைக்கண்ணன் என்னும் பெயர்
பெற்றுவிளங்குவாய். இந்த ஊரானது திருமாற்பேறு என்று விளங்கக்
கடவது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப்பின்பு கோடிசூரியப்பிரகாசமாய்
விளங்கும் சுதரிசனம், என்னும் சக்கராயுதம் கொடுத்து, மேலும் எம்
பெருமான் திருவுளம்பற்றுவார்: திருமாலே! பிறர் வெல்வதற்கு அருமை
யான வீரர்களையும் நீ இந்தச் சக்கராயுதத்தால் வென்று விடுவாய்.
இவ்விடத்தில் நீ எடுத்துச்சொல்லிய ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொ
ல்லி, எம்மைப் பூசிக்கின்றவர்களுக்கு ஆணவாதி மும்மலங்களையும் அக
ற்றி, அனந்தானந்த முத்திவீடு தருவோம். இவ்விடத்தில் இவை அல்
லாமலும் திண்டசிவந்தார் முதலிய திருநாமங்களைக் கொண்டு எம்மைத்
தொழுகின்றவர்களும் இன்பமுத்தி அடைவார்கள். இது உண்மை. சாந்த
பதம் அடைந்த மனமுடைய மாதவர்கள் புகழ்ந்துபேசும் திண்டசிவ
ந்தார், சாசுருபர், மணிகண்டர், தயாநிதியார், பவளமலையார், வாட்டம

தவிர்த்தார, பாசவிமோசனராகிய சாகிசனர், திருமாற்குப் பேறளித்தார் எனனும திருநாமஙகள் எட்டும், "பவன" முதலிய ஆயிரம்திருநாமங்களு கககு ஒபபானவைகளென்று அறிநதுகொள என, எம்பெருமான் திரு வாய் மலர்நதருளியதைக் கேட்டுச் செநதாமரைக்கண்ணன ஆன திரு மால் எமபெருமானுடைய சிரபாத கமலஙகளில் விழுந்து, பணிநது, செ வ்வையாக நினறு, சிரசின்மேறகைகூப்பிக்கொண்டு, நாவாரப் புகழ்ந்து, எமபெருமானே! இநதத தலத்திலே ஒரு க்ஷணம் ஆயினும் வாசம பண ணப்பெற்றவர்களுககு மாளாச்செலவமும், மீளாவீடும கொடுததருளவே ண்டும. அது அலலாமல் அடியேனுக்கு இன்னும் ஒருவரம் தரலவேண் டும், அது யாது எனில், மஹாப்பிரபு! அடியேனபண்ணிய பூசையைக் கொணடருளிய இந்தப் பரமலிஙகததைப பணிநது வணஙகபபெற்றவர் கள கடலசூழ்நத உலகத்தில் உள்ள இலிஙகஙகள் எல்லாவற்றையும் வண ங்கிய பலன அடையுமபடி கிருபைசெய் தருளவேண்டும். எனறு வே ண்டுதல்செய்ய, வேண்டுவார வேண்டியதையே விரைநது கொடுக்கும எம்பெருமான அந்தத திருமாலுக்கு அவ்வரமெல்லாம கொடுததருளி அந் தசசோதிலிஙகததில் மறைந்தருளினார். முத்துமணிகளைத திரட்டும் பே ரலைகளை யுடைய நீர் நிலைகளில் வாளைமீன்கள் துள்ளிபபாயச் செழித்தி ருக்கும பூஞ்சோலை சூழந்துவிளங்கும் காஞ்சிமணடலததில் உள்ள தல ங்கள் எலலாவற்றிலும் மேன்மைபெற் றிருக்கும் திருமாற் பேறு என் னும் இந்ததலத்திலே ஊாபபிரயாணம செய்யும்போதாயினும் ஒருநாள் தஙகி வாசமபணணப பெறறவாகளும பிறவித்தளை அறுத்துப்பேரின்ப வீடு பெறுவா என்றால், எந்நாளும அந்தததலத்திலே வாசம செய்வோா பெறுமபேறு சொலல எவரால் முடியும்?

திருமாற்குப்பேறளித்தார் திருவடி போற்றி.

முபபத்தெட்டாவது,

பராசிராமீசப்படலம்.

தபோநிதிகளே! வலம் சுழித்திருக்கும் உந்தியையுடைய பார்வதி தேவியும், யோகியாகளும், திருமாலும் வநதனை வழிபாடுசெய்ய மகிழ்ந் தருளும மணிகணடருடைய வாசஸ்தலமாகிய திருமாற்பேறு என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இப்பால் இசைமுழங்கப பாடல்பாடும் வண டுகள்மொய்த்திருக்க மணமலர்ச சோலை சூழ்நது விளஙகுன்ற திருமாற்

பேறு என்னும அந்தத்தலத்திற்குக் கிழக்கில் அரசர்களைப்பழித்து அழித்தல்செய்த பரசிராமன் பூசைசெய்து பேறு பெற்ற பரசிராமீசம் என்னுந் தலமகிமை சொல்வோம கேளுங்கள், எனறு சூதமாமுனிவர் சொல்லத தொடஙகினா.

சிவபததியில சிறந்த பிருகுமுனி இட்ட சாபததினுல் திருமால் பூர்வம் தவமெல்லாம் ஒரு உருவஙகொணடு வந்தாறபோல் விளங்கும்சமத க்கினி முனிவனுக்கும இரேணுகைக்கும ஒரு புததிரனுகபபிறநது, சதானந்தம் தரும் தவத்தை நாடாமல் அவமான காரியஙகளைச் செய்து, அநர்த்ததைதயே உண்டுபண்ணுகினற ஐமபுலன்க ளாகிய அரட்டரை அடககும் அறிவாளியாய் இராமன் எனனும் பெயாபடைத்து, வாழ்ந திருக்கும் நாள்களில் ஒரு நாள் காத்தவீரியாாச்சுனனுல் தனதாயாருக்கு நேரிட்ட பொல்லாஙகை உணாநது, அவனை வெட்டி விடுமபடி தனபிதா திட்டம செய்யககேட்டு மனஙகலஙகித, தகப்பன் சொலலைத் தள்ளாமல செய்வதே சற்புத்திர தர்மம் என்று தெளிந்து, தனனைப்பெறறு வளர்தத தாயைக் கொனறு, பின்பு தனபிதா அநுக்கிரகம் செயதபடி அவளை உயிருடன எழுபபிவிட்டு மீணடுவந்து, அநதபபிதாவைத தொழுது அருகில் நினறுன். அதைக்கண்டு, அந்த முனிவன மனமகிழநது, கோபநதணிந்து, நிஷ்டையி லிருக்கும்போது, காததவீரியாாசசுனன அங்கேவந்து,

கொலையஞ்சார் பொய்நாணர் மானமு மோம்பார்
களவொன்றோ வேனையவுஞ் செய்வார்—பழியொடு
பாவமிஃதென்னுர் பிறிதுமற் றென்செய்யார்
காமங்கதுவபபட்டார்.

என்றபடி அந்தமுனிவனைக் கொலைசெயது விட்டான். புஜபல பராக்கிரமசாலியாகிய இராமன் அதைக்கணடு, அதிக கோபமகொண்டு, ஆணமைபடைதத அரசாகுலத்தைக்கருவறுபபேன என்றுசபதம்பணணி ஆரவாரம் செய்து, ஆலகால விஷம் உணடருளிய எமது ஐயன திருவருளை நாடி விரைந்துவந்து, வாசமசெய்யப் பெற்றவர்கள் தாம் பெறுதற்கரிய மானிடதேகத்தைப் பெற்றதனுல் பெறுமபேறு பெறுதற்குரிய காஞ்சிமண்டலத்திலே சிவலிங்கப பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூசைசெய்து, ஐம்புலனகளையும ஐந்து ஆசைவழியில் விடாமல் அகமுகமாகத் தடுத்து, அருந்தவம் செயதுகொண் டிருந்தான்.

அப்பொழுது சந்திரசேகரனுகிய சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து னுடைய அன்பைச்சோதித்து அறியுமபொருட்டு, வேதங்கள் எல்

லோம கணடுதெளியபபெருத சீபாதஙகள, பூமிதேவி செய்ததவம ஈடே றுமபடி பூமிமேற படிய நடநது வருகினறுா மலையரசன மகளாகிய பா ாவதிதேவியும் பூணூலபுரளும மலைபோல விசாலமான மாாபையுடைய விநாயகககடவுளும, வேலாயுததைத வலதுகையில எநதிய சுபபிரமணிய சுவாமியும, தனனைபபோல வடிவஙகொணடு தொடாநதுவரவும, நானகு வேதஙகளும் கூாமையான நகஙகளையுடைய நானகு நாய்களாகிபபுறம சூழநதுவரவும, பாதாரவிநதஙகளில தொடுததிருககும் பாதரட்சைகள் அழகுகாட்டவும, புலாலநாறறம வீசும நீலவஸ்திரம இடையில உறுத தவும, தோலால ஆகிய கசசு அழகுகாடடி விளங்கவும், தோள்மேல சா த்திய வாாபபடடையுடன கணடோா அஞ்சுமபடியான நடையுடைய வஞ்கிக் கோவதைசெயயும் புலையன்போல் கறுததிருககும தேகமகொ ணடு, சூரியன் உச்சியிலவருமவேளையில விருததக்ஷீர நதிககுவநது காமா நுஷடானஙகளைச செயயததொடஙகிய அநத இராமனுககு எதிரில எழு நதருளினுா. குயவன சககரம்போல இடையருமல சுழனறுகொண டிருக்கும் மனதை அலையவிடாமல சிவததியானததிலே அழுந்தவைத்து நிலைபெறச செயதமையால, வெடகம அடையும்படி ஐமபுலனகளை அட க்கிய இராமன, கள்ளுண்டு களிபபவனுகிச சறறும் அருசாமல தன் எதிரில்வருகினற சிவபெருமானைபபாாத்துத தன வாயைத திறவாமல மௌனமாய்க கைகளை அசைததுத தூரமாய விலகிபபோயவிடு எனறு குறிபபிககவும, அந்த முக்கண்மூாததி சிறிதும விலகாமல சமீபததில வந்துவிடடமையால, புலையா! நீ விரைநது விலகிபபோ எனறு வாய்தி றநது சொலலினுன. வாயதிறநதுசொலலவும் நீஙகாமல் பிரமவிஷ்ணு ககளுடைய மனதிற்கு எட்டாத எங்கள் இறைவன மிகவும சமீபமாய் வருதலும, அநத முனிவன் அதிக கோபததுடன சொலலுகினருன: பாவததொழிலசெய்து பசுமாமிசம தின்னும் பறையா! நீ அகஙகாரம் அடைவது என? உனனைத தணடிக்கிறவாகள இஙகே ஒருவரும இல லையெனறு நினைததாயோ? எனறு சொலல, வாசனைவீசும் கொனறைப் பூமாலை சூடிய சடைமுடியை மறைதது வநத எமபெருமான, பொருள நிறைநதிருககும் வேதஙகளாகிய நாயகளை அவனமேல ஏவினுா வெற றிபெற்று விளஙகும வடிவேல முருகையனும, வலியயானை முகமுடைய விநாயக மூாததியும கோபஙகொணடவாகளாகி, ஓடி, அவனுடைய இர ண்டுகைகளையும் பிடிததுக்கொணடார்கள. நாயகள புடைசூழ இரண்டு பிள்ளைகள கையில பிடிப்புண்டு திகைககும் அநத முனிவனைபபாாதது, ஐயோ! பாவம், நீ பிச்சையெடுககும பாாபபான. இவாகள் கையில் அக பபட்டு மிகவும் வருத்தம் அடைநதாய எனறுசொலலிப பாாவதிதேவி

திருவுளமிரங்கி, நாய்களை விலக்கி அவனைத் தன் மக்கள் கையிலிருந்து விடுவித்தாள். விடுவிக்கவே, தவநெறியில தவறுதல் இல்லாத அநத இராமன் எம்பெருமான் திருமுகததைபபாரததுப பறையா! நீ அருகிலவந்து என்னைத தீணடுவது தருமம் அலல. உனககுப பாவமாம எனறுசொலல, எமபெருமான் அவனைப்பாரததுபபாவம் உனக்கு உணடோ? எனககுஉணடோ? நீ என உறவினன்போல காணபபடுகினறாய். நீ யாரசொலலென, அவன எமது ஐயனைபபாரதது, எனனசொனனாய்? நான் சமதக்கினிமுனிவன புததிரன. நீ பறையன. சற்றேனும் வெட்கமில்லாமல எனனை உன உறவினன் என்றது நன்றாயிருககின்றது எனத, தனக்கு ஒபபில்லாத வளுகிய சிவபெருமான்நகைதது ஓ ஓ! நீதானோ சமதககினிமுனிவன புததிரன்? நீ சமதககினி முனிவன புததிரன் ஆனதால் எனககு நெருஙகிய பாததியஸ்தன் ஆய்விட்டாய். இதற்கு எவ்வளவும சந்தேகம் இலலை. உனனைப் பெற்றெடுத்த இரேணுகை எனபவள் என் உத்தம பத்தினிக்கு நேசம் ஆனவள் இந்த முறையால நீயும எனக்கு நேசன் ஆகினறாய் எனறுசொல்ல, இராமன் பெருங கோபம்கொணடு, நெருபபுப பொறி பறககபபாரதது, உலகததில எலலாரும் புகழுமபடியான பிராமணனும் என் எதிரில நினறு, இந்த வாரததைசொல்லிய உனக்குததணடனை உன் நாககையறுபபதே யல்லாமல், வேறுதணடனை இலலையெனறு சொலலச் சகலலோக நாயகன், உலகததில் எல்லாரும் அஞ்சும்படியான தாய்க்கொலைசெய்த மகாபாவி! நீ தயை தாட்சிணியம் இலலாதவன், நீ வல்லவன் ஆனால என் நாவைமாததிரமோ அரிவாய்? தலையையும அரிநது விடுவாய் வெட்கஙகெட்டவனே! இனி நான் சொல்வதைக்கேள். உலகத்தில் சுற்றத்தாரைத் தழுவிக்கொள்ளாமல நீககிவிடுபவர்கள் உண்டோ?

பாம்புடனே பழகினாலும் பழகினவாகள பினபு அதை விலக்கமாட்டாாகள். தமது சுற்றததாா வேபபங்காய்போல் வெறுப்படையச்செய்தாலும, உலகத்தாா அவர்களை விட்டு நீஙகமாட்டாாகள் உதாசினம் பேசி உறவினனை வெறுக்கும் கொடியவனாகிய உனனைவாடி வருநத வதைக்க வேணடுமென்று கோபங்கொண்டு, நாய்களை யெல்லாம் அவன்மேல் ஏவி ஏசுதல் செய்து, கற்களையும் ஓடுகளையும விரைநதெடுதது விறுவிறெனறு வீசி எறியும் போது, அந்த முனிவன் வடவா முகாககினிபோல சீறிச்சினந்து தணடாயுதம் எடுத்துச் சுழற்றி, நாய்களைப் பயம் உறுததி அசுரருடைய முப்புரங்களையும் அக்கினிபகவானுக்கு ஆகாரமாக்கிய சிவபெருமான்மேல் செல்லவிட்டான். உடனே யானைமுகமுடைய விநாயகப்பிள்ளை அந்தததண்டாயுதத்தைககையாற்பிடித்துஒடித்து இரண்டு துண்டாக்கி விட்டாா. பூாவம் காளியுடன் கூத்தாடிய கடவுள்

நாயகனை அந்த முனிவன்மேல் கோபங்காட்டிக்கடுஞ்சொற்களைச் சொல லிப், பறைத்தேவடியாள மகனே! நீ என் அருமையான மகனை வருந்தும படி தண்டாயுதம் எறிந்தாய். அந்தத்தண்டாயுதம் தெய்வச்செயலால ஒடிந்து போயிற்று. நாயைக் கொலை செய்வதற்கு அஞ்சாதவனே; அருள இல்லாதவனே! உன்னை இனிக் கொலவேன, என்று கொல்ல உடனபட்டுக் கைகளை ஓங்கிக்கொண்டு போகும் போது, நாயகள் எல்லாம முந்தி விரைந்து சூழ்ந்து துரத்ததலும, அந்த இராமன் பயந்து விரைந்து ஓடிப்போனான. சந்திரனைத்தரித்த சடை முடியையுடைய சிவபெருமானும் அவசரத்துடன் பின தொடர்ந்துபோய ஒருகையால் அவனைப்பிடித்துக் கொள்ளுதலும், எல்லாரையும அடிமையாகக கொண டிருக்கும இறைவன் தீண்டப பெறுதலால, அவன தேகமெல்லாம புளகிக்கும்படி பரமசந்தோஷம் அடைந்தான. அடைந்தும், புலையன் தீண்டப்பட்டதே என்று வெட்கம அடைந்து, துயககடலில அழுந்தி, அதிக உககிரங்கொண்டு சொலலுகினறான. அந்த அந்தசசாதியாா தங்கள் தங்கள் சாதி ஆசாரம தவறாமல நடந்துவரச சிவபெருமான நடந்திவரும காலததில கடலசூழந்த இந்த உலகத்திலே எஙகேயாவது பிராமணனைச சற்றேனும பயப்படாமல் அறிவீனனும, இழிதொழில செய்பவனும, ஆன ஒரு பறையன தன் அசுத்தமானகையால தீண்டத் துணிவானோ? துணியமாட்டானே! ஆ! இது என்ன விபரீதம? புலை பா! இப்பொழுதே உன தலை அறுந்துபோவது நிச்சயம் அறிந்துகொள் என்று சொலலித் தனமனம கொதித்து, ஒரு புலையன் கையில சிக்கிக் கொண்டேனே அந்தோ! சீசீ! என தவமும் கெட்டது. நானும் கெட்டுப போனேனே என்று வருந்துகையில, நெற்றிக் கண்ணையும, நீலகணடத்தையும, மான மழுவையும, செப்பவளத் திருமேனியையும மறைத்துப், புலையனவேடம் பூணடு வந்த கருணாகர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான், அந்த இராமன் சொலலியவைகளைக்கேட்டுத் திருவாய மலர்ந்தருளுவார். அடா! நீமாசில் லாத மறையவா குலத்தான என்றால், நான உன்னைத் தொடமாட்டேன். நீ பாாப்பான அலல சணடாளன. யானகொலைத்தொழிலசெய்யும் புலை யன. ஒருபோதும் நாயக்கொலை செய்யமாட்டேன. நீநாய்க்கொலை செய திருக்கினறாய். ஆதலின நின்னைப்பார்ககிலுமானனை, கடையரிலுங்கடை யனான நீ இனி எனக்கு அடிமையாகி அகமகிழ்ந்திரு. உனககுநான் ஆதர வாயிருப்பேன். யான் சொலவது பொய அன்று, மெய், என்று சொலல, அந்த வார்த்தைகளை அந்தமுனிவன கேட்டுத் தடியால் அடிக்கப்பட்ட சாப்பம்போல் சீறி, எமபெருமானைத் தன்கைக்கொண்டு அடித்தான. தேவர்கள் இன்னுங்கணடு தெளியாத புண்ணியப்பொருளாகிய சிவபெரு மானும் விரைந்து, தன செந்தாமரைக கைகளில் ஒரு கையால அந்தமுனி

வனுடைய இரண்டு கைகளையும் பிறழ வொட்டாமற பிடித்துககொண்டு, மற்றொரு கையால் அவன் கண்பிதுஙகவும, கனனம் தடிக்கவும், அறைந்தனா. இந்தபபிரகாரம இருவரும மாறி மாறி ஆரவாரமசெய்து அடித்து, உக்கிரங கொணடு, உயிாகள எலலாம பயநது துனபமடையக் கொடிய யுததம செயதலும், எம்பெருமாட்டியாகிய பாாவதி தேவி பாாதது, பிராண நாயகா! இவன உன திருவடிமேல பததிவைததுப பணிவிடை செய்யும பததன். இவன பொறுககுமபடி அடி எனறாள. அபபடியே எம்பெருமான அவன் பொறுக்கும்படி மெதுவாய் அடிகக, வேதவிதிகளை உணாந்த அநத முனிவன, வெறறி தனனுடையது எனறு எணணி, மேருவை விலலாக வளைததருளிய, சிவபெருமானுடைய திருடாயில வலிநது தன்கையால தாககித திடஙகொணடு வீரநாதம செயதான். சிட்டருக்கே அனறித தேவாகளுககு அருமையான சிவபெருமான பெருஙகோபங் கொணடவன் போல நடிததது, அநத முனிவனை வருததுமபடி கைகளையும கால்களையும சோததுக கட்டித, தன ஒரு திருவடியால உருட்டி வெகுதூரததில தள்ளிவிட்டாா. அபபடி வெகுதூரததில கட்டி உருட்டித தளளபபட்டவனே, வேதஙகளாகிய வலிய நாய்கள் வளைததுககொணடன; பககததில நினற விநாயகமூாததி சுபபிரமணிய சுவாமி எனனும மககள இருவரும் கணடு, தமமை விலாப புடைககச சிரிததாாகள் திருவிளையாட்டாக எமபெருமான தன சிபாதகமலஙகளால வெகு தூரததில உருட்டித் தளளிவிடவே, வாசனை வீசு மலர் சூடிய கரிய கூந்தலையுடைய இரேணுகை புததிரனான இராமன மனவருததமுடையவனாகி, பசுஙகிளைகள் அடாநது ஓங்கிய ஒரு மரததின அடியில உயிரபோனவன போல் மூாச்சை அடைநது, விழுநது அளவுபடாத துக்ககடலில அழுந்தும்போது, அவ்விடததிலே தேன பெருகப பூத்திருககும தாமரைததடாக நீரில படிநது, அநதத்தாமரை மலர் மணததைத தாஙகிக கொணடுவரும தெனறல காறறானது, விரகவேதனையால மெலிநத, மிருதுவான மனசினை யுடைய புருஷோகளில குறிபபிடஙகளில தஙகி, கணணும பூததுப போக வழிபாாததுப பாாதது, வாடி வருநதிச் சோாநது கிடககினற சோரநாயகா உயிா தழைகக நாடிவரும சோரஸ்திரீகளைப போல மெல்ல நடந்து வந்தது. இனிமையான இநதத் தெனறறகாறறானது தன உடம்பைத் தடவுதலும, தெளிவு உணடாகி ஆயாசநதீரக் கணவிழிததுப பாாததுத, தேமபித திகைததுத் துனபத்திறகு இடம் ஆனவனாகி, மாறுபடாத மனமெல்லாம நிரமப ஒதிய அநத மறையவன தன மனதில பரபலவிதமாய் எணணலுறறான. வேத நெறியில் தவறாத முனிவாகளுக கெல்லாம தலைவனாகிய சமதக்கினி முனிவன குலததிற பிறநதேன. நாலு வேதஙகளையும, ஆறு அஙகஙகளையும, காம

நூல், ஞானநூல் என்னும் இருவகை நியாய நூல்களையும் பதினெண் புரா ணஙகளையும், முறைமையாக ஓதி உணாநதேன். தனுா வேதத்திலும் சமர்ததன ஆனேன். எதிலும நிபுணனுயிருககும் எனககு இநத வேளை யில் முறபிறபபில செய்த வினை மூண்டுவிட்டது. இது என்ன பாவம்? இநதப பாவததைப் பரிகரிததுப் பாதுகாப்பவாகள் யார்? எனனைப பெற்ற தாயானவள் கொடிய பழி அடைந்து எனனுல தலை வெட்டப பட்டாள். பினபு என் பிதாவும மூடாந்தகனுகிய காததவீரியார்ச்சுனனுல் தலைவாஙகப பட்டார். மேலும இப்பொழுது ஒரு புலையன் கையால தொட்டு அவமானப படுததுமபடி நேரிட்ட கொடுமபழிககு ஆளாகியும், ஐயோ! மாபாவியாகிய நான் இனனும் மாளாதிருககினறேன. ஆலகால விஷததை அமுது செயதருளிய சிவபெருமானைத துதிபபவாகள ஒரு போதும துனபம அடைய மாட்டாாகள. அநதச் சிவபெருமானுடைய சீாபாத கமலங்களை விடாது பிடிததும, என துனபததிற்கு அளவு காணேன். இது அறபுதம்! அறபுதம! ஆன்மாககளுககு இனபம் தருவதனுல் சஙகரன என்றும, இனபமயம ஆககுவதனுல சமபுவெனறும், துனபமெலலாம் தொலைததலால உருததிரன் என்றும், எமபெருமானை அறிவுடையோா சொலவாாகள. அறிவுடையோர் சொல்லியவைகள் எல்லாம் என்னிடத்தில் பொயததுப்போய்விடடனவோ? அஞ்ஞானத் தால் பெருத்த அபசாரம் செய்திருககின்றேன். ஆதலால இபபடிபபட்ட துன்பத்திறகு ஆளானேன. இனியாயினும் பசுபதி ஆகிய சிவபெருமா னைத துதிதது, என்பாவததைபபரிகரிததுக் கொளவேன் எனறு நிச்சயம் பணணிககொணடு துதிசெயயலானுன. எநநாளும் வளாந்து ஓஙகிவரும் படைபபு முதலிய ஐந்து தொழில்களையும இடையறுமல நடததி, ஆன்மகோடிகள் அழிநதுபோகாதபடி ஆணவம முதலிய மும்மலங்களை யும் அகற்றி, ஆனந்த வீடு தருவோனே! ஆ! ஆ! அடியேன உன் அடைககலம். பிருதிவி முதலான பலததததுவஙகளாய் நாதததததுவம் வரை யில் படாந்திருககினற பரஞ்சோதியே! ஆதி அநாதி ஆனவனே! சுவாமி! அடியேன் உன அடைக்கலம். பாாவதி தேவியை இடபபாகத் தில வைததவனே! முறையோ? மேருமலையை வில்லாக வளைத தவனே முறையோ? உணணக கூடாத விஷம உணடு உவநத வனே! முறையோ? ஆன்ம சொரூபம் அறிந்த பெரியோர்களுக்கும் பெரியோனே! முறையோ? காஞ்சிமா நகரத்தை அடைநது உன் பாதாரவிந்தங்களைப் பத்தியுடன பணிநது போற்றுகின்ற சுரா நரா என்னும இருதிறததாருள் வேண்டியவைகளை வேண்டியபடி பெறுவிட் டாலும் வெறுஙகையராய்ப் போனவாகள் உணடோ? ஒருவரும்

இலலையே! எமபெருமானே! அடியேன் படும்பாடு அறியாயோ? உன்னை அன்றி எனக்கு வேறு ஆதாரம் இல்லை. சந்திரசேகரா! நான் மெலிந்து போகாதபடி இனியாயினும் கிருபை செய்தருளாய். என்று இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளால் துதித்துச் சோர்வடைகின்ற மேரு மலை போலும் தவம் உடையவனாகிய அந்த இராமனுடைய அன்புடன் கலந்த உபசார வார்த்தைகளைத் தன் திருச்செவி சாத்திப் பரம சந்தோஷம் அடைந்து, பார்வதி பாகனாகிய பரமசிவன், அந்த இராமனுக்கு முன்பாகக் கொண்ட வேஷத்தை மாற்றிப், பழைய ரூபத்துடன் தோன்றித், தன்னைப்போல் பழைய வடிவங்கொண்டு சூழ்ந்திருக்கும் பார்வதிதேவி, சுப்பிரமணியசுவாமி, விநாயகமூர்த்தி, என்னும் இவர்களுடன் காட்சி கொடுத்தருளினார். அதைக்கண்டு அந்த முனிவன் பேரன்பும், நடுக்கமும், அச்சமும் கொண்டு எழுந்து, துன்பம் மிகுந்திருக்கும் இடங்களை எல்லாம் கடந்து, ஆநந்தக்கடலில் அழுந்தி, மருள் கொண்டு நீங்காத அன்புடன் எம்பெருமானுடைய இணையடிகளில் விழுந்து பணிந்தான். தன்திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்தவனைச் சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமான் விரைந்து எடுத்து, அணைத்து அருள் சுரந்து, நம்மிடத்தில் மாறுத பத்தியுடையவனே! நீ விரும்பியது யாது? சொல் என, அந்தமுனிவன் ஆறுதல் அடைந்து, அன்பு மிகுந்து, அஞ்சலியாஸ்தனாகி நின்று, பின்புறமாக நீண்டிருக்கின்ற சடைகளையுடைய சிவபெருமானே! பஞ்சேந்திரியங்களை வென்றவனும், என் பிதாவும் ஆகிய சமதக்கினி முனிவனைக் கேகயதேசாதிபதியான கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் கொலை செய்தான். அவனையும், அவன் குலத்தையும் கொன்று அழித்து, அவர்கள் உதிரத்தைக் கையில் அள்ளி, என் பிதாவுக்குத் தர்ப்பணம் பண்ணச் சங்கற்பஞ் செய்திருக்கின்றேன். அவர்களைக் கொல்லும் திறம் அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கையில், எமது ஐயன், எல்லாரும் புகழ்ந்து பேசத் தன் திருக்கைமேல் விளங்கும் மழுவாயுதத்தின் மேல் கடைக்கண் வைத்தலும், அந்த மழுவானது அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்தை உணர்ந்து, தன் ஒரு கூறுகொண்டு ஒரு பெலத்த ஆயுதம் ஆக்க, அதை எடுத்து அவனுக்குக் கொடுத்து, வெள்ளை யானைக்கு இறைவனாகிய இந்திரன் உடந்தையாய் வந்து எதிர்த்தாலும், சத்துருக்களை யுத்தகளத்தில் தப்பாமற் கொன்று நீயே வெற்றி பெறுவாய். பரசு என்னும் இந்த ஆயுதம் எம்மிடத்திற் பெற்றுக்கொண்டாய், அதனால் இனிப் பரசிராமன் என்று பெயர் படைத்து வாழ்ந்திரு என்று திருவாய் மலர்ந்தருளப் பரசிராமன் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகத் தாழ்ந்து விழுந்து பணிந்து, புரம் எரித்தருளிய புண்ணியனே! அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்த இந்த இலிங்கத்தில் நீ எந்நாளும் வாழ்ந்தருள். இந்தப்பழைய பாலாறு

என்னும் விருத்தக்ஷீரநதியில் நீராடி, வெண்ணிலாக் கிரணங்களை வீசி இருளை அகற்றும் சோமவாரம் முதலான சுபதினங்களிலே என் பெயர் கொண்டு விளங்கும் இந்தப் பரசிராமீச லிங்கத்தை வணங்கி, அடியார்களுக்கு ஒருபொழுது அன்னம் படைத்தவர்கள் மாளாச் செல்வமும் மீளாவீடும் பெறக்கடவர். என்று வேண்டி வணங்கி எழுந்தபோது, அந்த முனிவனுக்கு அந்தவரம் எல்லாம் கொடுத்துப் பர்வதராஜ புத்திரியாகிய பார்வதிதேவி, விநாயகமூர்த்தி, சுப்பிரமணிய சுவாமியுடன் மறைந்தருளியபின், அந்தப் பரசிராமன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு, அதிக கோபத்துடன் அந்தப் பரசு என்னும் ஆயுதத்தினால் நவரத்தின முடியையும், நால்வகைச்சேனைகளையும் உடைய அரசர்களைப் போர் செய்து கொன்று, அக்கினி மயமாய்ப் பெருகும் உதிரத்தால் தர்ப்பணம் செய்து, பிதிர் தேவதைகளின் கடனைத் தீர்த்துப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

பெரியோர்களே! அப்படிப்பட்ட அருள்மயமான சிவலிங்கத்தை எப்படிப்பட்டவர்கள் ஆனாலும் கண்டு, மெய்யன்பு கொண்டு, அவ்விடத்தில் தாழ்ந்து வணங்குவார்கள் ஆயின் அவர்கள் வணங்குவதற்கு முன்னமே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லாமல் பெருஞ் செல்வத்துடன் பரமானந்த போகவீடும் பெற்று வாழ்வார்கள்.

பரசிராமீசன் பதமலர்போற்றி.

முப்பத்தொன்பதாவது.

இரேணுகீச்சரப்படலம்.

தரும சிந்தனையுள்ள தபசிகளே! வாசனையுடன் மலரும் கொன்றை மலர் சூடிய சடை முடி யுடையவனாகிய சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் பரசிராமீசம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இனி அதன் தெற்கில் விருத்தக்ஷீரநதிக்கரையில் பூஞ்சோலையால் சூழப்பட்ட இரேணுகீச்சரம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பெண்யானை நடைபோல நடக்கும் பார்வதிதேவி மணாளனாகிய சிவபெருமானுடைய பத்தராரூபாதத்தூளியதைக் கவசமாகத்தன் உடலில் தாங்கித், தன்னுடன் எதிர்த்த அரசர்களுடைய வலி சிந்தும்படி போர்

செய்து வெல்லும் பரசிராமன் விரும்பும் தாயாகிய இரேணுகை என்பவள் அழகெல்லாம் குடிகொண்டிருப்பதற்கு ஓர் இடம்போன்றவள். தனுர்வேத முதலான சாஸ்திரங்களைக் கசடறக் கற்றிருக்கும் தன்மையுள்ள வருமராஜன் தவம் செய்து பெற்ற வரத்தால் பிறந்தவள். அந்தச் சமதக்கினி முனிவனுக்குப் பத்தினி ஆனவள், மாசில்லாத கற்பினால் விளங்கும் பெருமை பெற்றவள் இல்லற வாழ்க்கையில் நெறி தவறாமல் நடக்கும் விலையுயர்ந்த ஆபரணம் அணிந்தவளும், அரும்பு அவிழப்பூத்த மலர்சூடிய கூந்தலை யுடையவளுமாகிய அந்த இரேணுகை, ஒரு நாள் பொய்கையில் சலம் திரட்டிக்கொண்டு வரப்போனபோது, ஊழ்வினைவலியால் அவளைக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் கண்ணுறக்கண்டான். கண்டவுடன் அவன் மன்மதபாணங்களுக்கு இலக்காகி, அவள் எதிரில் நெருங்கிவந்து நின்றான். பெருமைபொருந்திய தன் புறவடியைப் பார்த்து நடக்கும் அந்த ஸ்திரீ, நிறைந்த பேரழகுடைய அந்த அரசனைக் கண் எடுத்துப் பார்க்காமலிருந்தாள் அதனால் அந்த அரசன் இனி என்ன செய்யலாம் என்று தனக்குள் ஆலோசனை செய்து, அந்தப்பொய்கையில் உள்ள சலத்தின்மேல் ஆகாயத்தினிடமாக விளக்க முறத்தோன்றினன். சமதக்கினி முனிவன் பத்தினி யானவள் அந்தப் பாதகனுடைய நிழலைக்குளிர்ந்திருக்கும் நீப்பரப்பினிடத்திலமுன்னிற்கப் பார்த்தாள். அவள்பார்த்த வுடன் மன்மதனும் தன்பலத்தைக் கொஞ்சம் காட்டினன். மலர் சூடிய கூந்தலையுடைய அவள், புறத்திற் சென்ற தன் மனதை விரைவில் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு, வழக்கப்படி சலம்திரட்ட வராமையால், ஒரு பொன் குடத்திலே சலம் மொண்டு எடுத்துக்கொண்டு மீண்டு வீடு போய்ச்சேர்ந்தாள். வீட்டில் குடத்தை இறக்கிவிட்டுக் கணவனுக்கு எதிரில் வந்தபோது, முனிவர்களில் ஆண்சிங்கம் போன்றவனாகிய அந்தச் சமதக்கினி முனிவன், சந்திரன் போலும் முகத்தையுடைய தன் மனைவி காலதாமதம் செய்து வந்ததைத் தன் அறிவினால் சிந்தனைசெய்து, நீதி நெறி தப்பிய மூர்க்கனாகிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுடைய துஷ்டத்தனத்தை விரைவில் தெரிந்துகொண்டு, வடவாமுகாக்கினிபோல வெகுண்டு, தன் மகனைப் பார்த்துப் பெரும் புகழ் படைத்தோங்கும் இராமா! ஆலகாலவிஷம்போல தோன்றிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் உன்னைப் பெற்ற தாயின் பேரழகைக்கண்டு மோகங்கொண்டு போயிருக்கின்றான். அவன் இளமையும், அரசாட்சியும், அதிக பலமும், அறிவீனமும் உடையவன். ஆதலால் எம்மை மதிக்காமல் இவளைப்பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவான். உயர்குணம் உடையோனே! நான் சொல்வதைக் கேள். நீ எனகட்டளை வழியில் நிற்பாயாகில், இவள் தலையை வெட்டிவிடு. விரைந்துபோ

என்று சொல்லத் தன் பிதா வார்த்தையைத் தலைமேல் வைத்துத்தாயை அழைத்துக்கொண்டு படுகளத்திற்குப்போக வெளியிற் புறப்பட்டான்.

அந்தணர்களே! பெண் என்று பிறப்பதே துன்பம். இளமைப் பருவத்திலசெல்வமாய்ச்சிறந்திருப்பது அதைப்பார்க்கிலும் அதிகதுன்பம். அதிக அழகுபடைத்திருப்பது அதைப்பார்க்கிலும் அதிகதுன்பம் தரித்திரனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவது அதைப்பார்க்கிலும் அதிகதுன்பமேயாம். மேலும் "பெண் பெற்ற போதே மீளாப்பெருந்துன்பம்பெற்றனமே" என்பர், ஆதலின் பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்குப் பெருந்துன்பமே உண்டாமென்று உணர்க. அரத்தையும் துணடிக்கும் படியான வாளாயுதத்தைக் கையில் ஏந்தி, வலிமையில் சிறிதும் குறைவுபடா தோங்கும் அந்த இராமன், தன்தாயாருடைய தலையைவெட்டி, எறிந்துமீண்டுவந்து, தன் பிதாவின் சிரீபாதங்களைத் தொழுதலும், மகா தபசியாகிய சமதக்கினிமுனிவன் துன்பம் அடைந்து, மனம் இளகிச் சொல்லுகின்றான். அறிவிற் பெரியோனே! நீ பராக்கிரமசாலியாகிய வாமராஜன் மகளுக்கு மகன் என்பதையும், என்னிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவன் என்பதையும் இன்றுதான் நான் உன்னிடத்தில் கண்டு தெளிந்தேன். பிதாவாகிய என் சொல்லைத்தட்டாமற்செய்தாய் என்றாலும், தாயைக் கொலைசெய்வது தருமம் அல்ல. உலகத்தாரும் உன்னைப்பழிப்பார்கள். ஆதலால் நீ என் சொற்படி அந்தப் படுகளத்திற்குப்போய், உன் தாயாருடைய தலையை உடற்குறையுடன் பொருந்தச் சேர்த்து எழுப்பி, பேரன்புடன் அவளுடைய புனிதமான பாதங்களை வணங்கிக் கைகூப்பித்தொழுது துதித்து, என் தாயே! உன் இஷ்டப்படி நடந்து கொள் என்று விடைகொடுத்து மீண்டு, நீ இங்கே வந்துசேர் என்று போதித்துப், பின்பு அந்த முனிவன் கோபமே எல்லா வுயிர்களுக்கும் கொடுமை செய்யும். கோபமே சற்குணத்தையும் தவத்தையும் கொண்ட விரதத்தையும் கூட்டோடே அழித்துவிடும். கோபமே அறிவைக்கெடுத்துவிடும். கோபத்தைப் பார்க்கிலும் ஒருவனுக்குக் கொடிய சத்துரு வேறில்லை.

கோபத்தாற் கௌசிகன் றவத்தைக் கொட்டினன்
கோபத்தான் குடனுங் கோலமாற்றினன்
கோபத்தாலிந்திரன் குலிசம்போக்கினன்
கோபத்தா லிறந்தவர் கோடி கோடியே.

கோபமே பிறவியைக் கொடுக்குங் கொள்கையாம்
கோபமே யறிவினைக்குறைக்குங் குட்டநோய்
கோபமே தாயையுங் கொல்லுந் திண்படை
கோபமே தவத்தினைக் குலைக்கும் பேயரோ.

"சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி
யினமெனனும ஏமபபுணையைச்சுடும.

ஆறுவதுசினம.

என்று இவைபோலவனவற்றைத தன் மனதில் எண்ணிக் கோபம் எல்லாவற்றையும் விட்டுத்துறந்து மகிழநது வாசமசெய்திருக்கும காலத்தில்,

காமத்தாலிந்திரன் கலக்கமெய்தினன
காமததாலிராவணன கருததழிந்தனன
காமததாற கீசகன கவலையுறறனன
காமததாலிறநதவர் கணககிலாகளே.

ஆசையாற் சநதிரனஙகந தேய்நதனன்
ஆசையாற் சவுபரி யதிவைகீனகினன
ஆசையா னராசுரருவி போக்கினன்
ஆசையால வாலியுடழிநதுபோயினன.

பையராவணிநத வேணிபஙகவனையனைபதஙகள்
ஐயனுமவியாழபபுகதேளா யிடையடைநதானுகச்
செய்யதாள்வழிபாடினறித தேவாகோனிருநதானநதோ
தையலாரமயலிற்பட்டோா தமக்கொருமதியுணடாமோ.

சாப்பமாகெனமுறகொம்பு தாஙகிமுன்செனறதெனறல்
வெற்பனுமுனிவன்சாபம் விளைத்தனன்விளைத்தலோடும்
பொற்பமாசுணமேயாகிப போயினனறிவில்லாத
அறபரானவர்கருச்செல்வமன்றியும பகைவேறுணடோ,

என்றபடி காமத்தாலும, செல்வததாலும், கண்தெரியாமல் மதோன் மத்தனுய் மயஙகிக்கிடக்கும காத்தவீரியாாச்சுனன் அதை அறிந்து, அவ்விடததில் விரைநதுவந்து, உலக ஆசையை ஒழித்தவனுகிய அந்த முனிவனுடைய தலையை வெட்டிவிட்டு மீண்டுபோய்விட்டான்.

இபபால் தனமகனுல் உயிர்பெற்றெழுந்த இரேணுகை, தன்பிராண நாயகனை இழநத துன்பததுடன் சிறிதுகாலங்கழித்துப், பின்பு தன்மகன் சிவபெருமானைபபூசிதது வரம்பெற்றதை அறிந்து, அநத மகனுடையசம் மதி பெற்றுக்கொணடு அவ்விடம்விட்டுப் போயினுள். இள வண்டுகள்

இசைபாடும் பூஞ்சோலை சூழந்து செழிததிருக்கும் காஞ்சிமா நகரத்தை அடைந்து, தன் மகன் பூசித்துப் பேறுபெற்ற பரசிராம புரததிறகுப, (பளூவூருக்குச) சமீபமாகச சோதிமயமாய விளங்கும் சிவலிஙகப்பிரதிஷ்டைசெய்து, பிள்ளையிடததில் வைசகும் பேரன்பிலும் பெரிது அன்புவைத்து, நெடுநாள் தவறுமல் பூசைசெய்துகொண்டு வரும்போது திருவருள் சுரநது, பாாவதிதேவியுடன் எம்பெருமான் அவள் எதிரில தோனறிக் காட்சிகொடுததருளிஞர். சிறறிடையையுடைய இரேணுகை எம்பெருமானைத்தரிசிதது, உள்ளததில பெருகும் அனபால் தீபபடுமெழுகுபோல் உருகிக், கைகூபபிதொழுது, இனியகுரல் ஓசையுள்ளகுயிலகளும்வெட்கிப்போம்படி தன் செம்பவளவாய்திறந்து எமபெருமானைத் துதிததுச் சொல்லுகினருள்.

எமபெருமானே! சகல ஜீவாததுமாக்களுக்கும் தந்தை நீ. தாய் பாாவதி. அன்பான தாய்தந்தையரிடத்தில் தங்கள் குறைகளைச் சொலலிக கொள்வதற்கு வெட்கபபடுகிறவாகள உணடோ? இலலை எனில், அமமை அப்பா ஆகிய உங்களிடததில் என் குறைகளை முறையிட்டுக் கொள்ள நான ஏன் வெட்கப படவேணடும்? அடியேன் பலவிதங்களிலும் அவமானம் அடைந்தேன. திரு நீறு தாங்கிய திருமேனியனே! இப்பொழுது உன் அருளால் உன்னைப் பூசிக்கும் பெருவாழ்வு அடைநது உன்னைக கண்ணுரக் காணப்பெற்றேன். இனி உலகம் எனனைப் பழித்து ஒழித்து விடாதபடி என்மேல கருணைவைததுக் காததருள்வது உன் பாரம். ஆனமாக்களுக்குப் புகழும், செலவமும், முத்தியும்கொடுபபவனும், துனபமெல்லாம தொலைத்தருள் செய்பவனும, அஞ்ஞானததால இருண்டு கிடக்கும் ஆணவமுதலான மும்மலங்களை வோ அறக் களைந்து எறிபவனும், எள்ளுக்குள் எணணெய்போல் எங்கும் நிறைநதிருபபவனும், அடியவருடைய அன்பிற்கு எளியவனும் ஆயிருப்பவன் சிவபெருமான் என்றும, பெணணுக்குக் கணவன மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் பிரியமானவன் என்று பெரியோர்கள் சொல்வார்கள், யோசித்துப் பாாக்கு மிடததில் அந்தக்கணவன இந்தத தேகததிற்கு மாததிரம் பாததியம் உள்ளவன. ஆன்மாக்களுக்குக் கொன்றைப் பூமாலை சூடிய சடாமுடி யுடைய சிவபெருமானே கணவனும், தந்தையும், தாயும், செல்வமும், மறறவைகளும் என்றும், இப்படிபபட்ட உன் பெருமைகளை வினைதீர்ந்து விளங்கும் என கணவன் நாள்தோறும எடுதெடுத்து எனக்கு விளங்க விரித்துச் சொல்லிவருவார். அபபடிப்பட்ட மகத்துவமுடைய உன்னைத்தொழுது, துதிசெய்து, கடைததேறினவர்கள் அனேகர். அடியேனுடைய குமாரனுக்கும் பெரும் பேறுகொடுததாய். ஐயனே! அடியேனையும் காத்தருள்.

மலைமகளே! சகலலோகங்களையும் தந்தருளிய தாயே! அடியேனை ஆதரித்தருள். அஞ்ஞானிகள் மனதிற்கு அகபபடாதவர்களே! உங்களைத தஞ்சம என்று அடைந்தேன். சரணம் என்று பிரார்த்தித்தாள். அம்மை அப்பராய் அகிலலோகஙகளையும படைததுக காத்தருளும பரம கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான, புன்னகை அரும்பித தோன்றத திருவுளம் மகிழநது, அன்புள்ளவளே! நீ எமமிடததிலவேண்டும வரஙகளைக் கேள. இநதப பார்வதி அநதவரஙகளை உனககுத தருவாள் என்று சொல்ல, அனபு மிகுந்துதுதிசெய்து, இரேணுகை வேணடுகின்ருள். அடியேன செயயுந் தொணடிற்கு அனபுகொணடவளே! பலதுன்பஙகளால் பஞ்சபடும பாடு பட்டநான் உன்னருளால் பெருஞ்சிறப்பு அடைந்து, மனிதர்கள் எல்லாம் வந்தென வழிபாடு செய்யும் தேவதையாய விளங்கி, அவரவர்கள் வேணடும் போகபோக்கியங்களை எல்லாம பிரத்தியட்சமாகக் கொடுக்கும் திறம் எனக்குக் கொடுத்தருள் ஏகநாயகனே! நீ இநதலிங்கததில் இனிது வீற்றிருநது, வநது தரிசனம் செய்பவர்களுக் கெலலாம் இகபர சுகம் கொடுததருள் என்று சொலலுதலும், எமபெருமான் திருவுளமகிழ்நது, பார்வதி தேவியின ஒரு சத்தியைக்கொணடு அநத இரேணுகைககுக் கொடுதது, இநதப் பூலோகததிலே கலியுகததில வாழும மனிதர்கள எணணியவரங்களை எணணியபடியே கொடுக்கவும், இழிகுலததிற பிறந்தவர்கள வநது அடுதது வேணடும் பொருள்களை விசேஷமாகக் கொடுக்கவும், கொடுததருளிப, பூங்கொடிபோலும் அழகுளளஅவளுக்குதடெய்வத் திருமேனிகொடுததுப பார்வதி தேவியாருடன மறைநதருளினர். இயற்கை மணத்துடன நீண்டிருககும் கூநதலையுடைய இரேணுகை அப்பொழுதே பூலோகத்திறகுக் கணகணட தெய்வம ஆனாள். செவிகளிலே சர்ப்ப குணடலம தரிததுக், கைகளிலே கேடகமும, வாளாயுதமும் ஏந்தினவளாகிப், போதராஜன முதலான பலகணஙகள இருபுடையும் சூழந்துவர, வேதவேதியர் வாழ்தொலி பரவும காஞ்சிமாநகரததிற்கு வந்து சேர்ந்து, அவ்விடத்திலே தெய்வமாய்க் கோயில் கொணடிருக கினருள். பிரார்த்தனை செலுததுகிறவர்கள் எண்ணியபடி யெல்லாம கொடுத்தருளும் இரேணுகை யீசசரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுடைய மகிமையை அளவிட்டுச் சொல்ல வலலவர்கள யார்? அறிவுடை யோரால் மதிககப படும் இந்தஸ்தல சரித்திரத்தைக்கற்றுப பிறருககு விளங்க எடுத்துச் சொலலுகின்றவர்களை அந்த இரேணுகாதேவி இடையூறு செய்யாமல காத்தருளுவாள்.

இரேணுகேசன இணையடி போற்றி.

நாற்பதாவது.

யோகாசாரியர்தளிப் படலம்.

சற்குணானந்தத்தபசிகளே! பெருவெள்ளந் தாங்கிய சடைமுடியுடைய சிவபெருமான், பார்வதி தேவியுடன் கலந்துவாழ்ந்தருளும் இரேணுகை யீச்சரம் என்னும் தலமகிமைசொன்னோம். இனி மேற்சொல்லிய பரசிரா மீசத்தின் தென்பக்கத்தில் யோகாசாரியர் பூசித்துப் பேறுபெற்ற பல தலங்களின் பெருமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று, சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

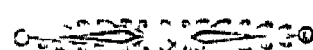
சுவேதன், சுவேதகேது, பிறவித்தளை அறவீசிய சுவேதசிகன் சுவேதாச்சுவன், மாசில்லாத புகழ்பெற்றோங்கும் சுவேத லோகிதன், சாதனமாகத் திருவெண்ணீறணிந்து விளங்கும் துந்துமிமுதல் மெய்த் தப சிகளாகிய இலகுளீசன் ஈறானவர்களும் மற்றும் எண்ணிறந்தவர்களும் உலகமெல்லாம் பரவிய சிறப்படைந்த யோகசாரியர்களாய்ச் சிவபெ ருமான் கூறாகத்தோன்றினவர்கள். யோகாசாரியர்களாகிய இவர்கள் தங் கள் தங்கள் மேலானபதவிகளை அடையவும் அஞ்ஞானங் காரணமாக வரும்வினை அணுகாத முத்தி உலகத்தில் வாழவும் நினைத்து அண்டக டாகத்தை அளாவும்படி ஓங்கிய கைலாசகிரியில் அருந்தவம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, ஏகநாயகனாகிய சிவபெருமான் அவர்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாகி, யோகிகளே! நீங்கள் காஞ்சிமாநகரத்தைச் சேர்ந்து ஒருமாவடியில் வீற்றிருக்கும் எமது பாதங்களை வாழ்த்தி, அவ்விடத்தி லே தனித் தனி இலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணிப்பூசித்து, மருள் நீங் கும்மாதவம் செய்துகொண்டிருங்கள். அவ்விடத்தில் உங்கள் எண்ணம் ஈடேறச்செய்கின்றோம், என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதைக்கே ட்டு அவர்கள் கைகூப்பித்தொழுது துதிசெய்து. எம்பெருமானிடத் தில் விடைபெற்று மீண்டு, தொழில் முற்றிய ஆபரணங்களை அணிந்தி ருக்கும் பேரழகுடைய மாதர்கள் தங்கள் கணவருடன் ஊடிய ஊட லில் அறுந்தெறிந்த முத்துகள் சந்திரகிரணம் வீசி இருளை உண்டு ஒழி க்க நெடிய தேரோடும் வீதிகளால் விளங்குகின்ற காஞ்சிமாநகரத்தை ச்சேர்ந்து, இசைபாடும் வண்டுகள் பாய்வதனால் அரும்பு அவிழ்ந்து இனிய தேன் சொரியும் செந்தாமரைகளையும் தெளிந்த நீரையும் உடை யசிவகங்கையிலே நீராடித்துன்பமெல்லாம் தொலைத்தருளும் ஒரு மாவ டியில் வீற்றிருக்கின்ற ஏகாம்பரநாதரை வணங்கிவாழ்த்தி, வேதவிதிப

படி வெவ்வேருக இலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணிஞர்கள். முன்பு ஒரு காலம் அவ்விடத்தில் சிவபெருமானை வந்தனைவழிபாடுசெய்து, மூன்றூற்றைம்பதனைந்து பெயர் யோகாசாரியர் ஆகி முத்தியைத் தங்கள் பதவியாகப் பெற்றூர்கள். அவர்களைப்போல இவர்களும் எம்பெருமானைத் தங்கள் தங்கள் பெயரால் ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்து புகழ்ந்து, நீலகண்டப்பெருமான் திருவருளால யுகங்கள் மாறினும் மாருதோங்கும் புகழ்பெற்ற யோகாசாரியர்களாகி அகண்ட பரிபூரணுனந்த முத்திபெற்றூர்கள். அவ்விடத்திலே அந்த யோகாசாரியர்கள் மகிழ்ந்து போற்றிய எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் பல தலங்களும் தரிசனம் செய்யப்பெற்றவர்கள் எல்லாருக்கும் எளிதில் பரமானந்த போகவீடு கொடுக்கும். பாசத்தை வென்றருளும் இந்தத்தலங்கள் எல்லாம் பரசிராமீசத்தின் தென்றிசை தொடங்கிச் சாவ தீர்த்தத்தின் வடதிசை வரையில் சுவேதலிங்கம்முதல இலகுளீச லிங்கம் ஈருகத் தொடர்ந்திருக்கும் இந்தத்தலங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் இலகுளீசம் என்னும் தலமமேலானதாகச்சொல்லப்படும்.

யோகாசாரியர் தளியீசன் உபயதத்தாள்போற்றி.

நாற்பத்தோராவது

சர்வதீர்த்தப் படலம்.

சின்மயானந்தச் செல்வர்களே! அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகும்கொடிய பிறவிகளைப்போக்கி முத்திகொடுத்தருளும சுவேதேசசரம் முதல் இலகுளீசம ஈருக விமலஞானனந்த போகானுபவர்களான யோகாசாரியர்கள் பூசித்துப் பேறுபெற்ற பல தலங்களின் பெருமைசொன்ஞேம். இப்பால் வாசனை அடாத மலர்கள்மேலே பூத்திருக்கும் வளமான நீராடப்பெற்றவர்களுடைய பிறவித்துன்பத்தை நீக்கிப் பேரின்ப வீடுகொடுக்கும் தன்மையுள்ள சாவதீர்த்தக்கரையில விளங்கும் சிவாலயங்களின் மகிமை சொலவோம் கேளுங்கள் என்று சூதமா முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

காமீசம்.

குடம்போல் பருத்திருக்கும சங்குகள் வருநதி ஈன்ற முத்துகள் சநதிரகிரணம் வீசிச சூழ்நதிருககும இருளை ஓட்டும்படி துறைகளில எலலாம் அந்த முததுகளை அடிததடுதது ஓங்கிவரும் அலைகளால ஒது ஙகச்செய்யும் தெண்ணீர்முழங்கும சர்வதீர்த்தக்கரையில காமீசம எனனும் தலம் ஒனறு இருககிறது, அதனவரலாறு யாது? எனில, பூர்வம் பார்வையைபபடைத்த துணையாகக் கொணடு சென்று கருமபை வில லாகவளைதது, முலலை, அசோகு, முளரி, நீலம், சூதம எனனும் பஞ்ச புஷ்பஙகளைக கொஞ்சமேனும இரககமில்லாமல பாணஙகளாகததொ டுதது, நெருப்பில் பஞசுபட்டபாடு பட்டுக் கெட்டழிநது போன மனமதன சிவபெருமான் திருவுளப்பாங்காக அனஙகன எனததோனறி அவர் சீபாதகமலஙகளை வணஙகிவாழ்ததி, எம்பெருமானே! அடியேன் புததிரசந்தான விர்த்திக்கு ஏதுவாகி, ஆனமாக்களுககுப போகம் அளி தது, எனபத்தினியாகிய இரதிககு இனிய மணவாளனாய்த தானம் கொடுபபவாகள் வாங்குகிறவர்களை மனதில தங்கிககொடுததல வாஙகல செயது, என அதிகாரததை மூனறுலகஙகளிலும் செலுததும பேறு கொடுத்தருளவேண்டும எனறு விண்ணப்பம் செய்யககேட்டு, எம்பெ ருமான அவனைப்பார்த்து, காமனே! எமக்குபபிரியமான தலமகாஞ் சிததலம. நீ அதைச்சேர்ந்து எம்மை வநதனை வழிபாடு செயது அவ் விடத்தில் இவ்வரங்களைப் பெறறுககொள். எனறு சொல்லுதலும் அந் தக்காமன் விரைந்து காஞ்சிமாநகரததிற்குவநது, சாவதீர்த்தத்தின அலை வீசும் கரையில் இடையறாதோங்கும் பேரன்புடன காமீசனை ஸதா பித்து விதிப்படி பூசைசெய்து, பூரணசநதிரனைப போன்ற முகததை யும் மெல்லிய தோள்களையும் சோதிமயமான ஆபரணங்களையும் உடைய பாரவதி தேவியை இடபபாகததிற் கொணடிருக்கும் எம்பெருமானு டைய கடாக்ஷம பெறறுத தன்மனதில் விருமபியபடி எலலாம அடை ந்து, உயிர்கள் யாவும் உறபததி ஆவதற்குககாரணமாகித தானங்கொ டுபபவனும் கொள்பவனும் தானேயாய், மூனறுலகததையும்தன் ஆணை க்கு உட்படுததும ஆணமை அடைந்து இரதிதேவியுடன அகமகிழ்நதிரு ந்தான். ஆதலின் பிராமணர்கள் கோதானம, பூதானம்முதலிய சோட சதானங்களை வாஙகுமபோது தஙகளமனதில அநதமனமதனை நினைத்து வாங்குவாாகளாயின, தாஙகள வாஙகும தானததால யாதொரு பீடை யும அடையாமல கடைததேறுவாாகள். தனனைபபூசிததுப புகழ்வோ ருடைய இஷ்டகாமியார்த்தஙகளைக கொடுததருளும காமீசம என்னும் தலம் வநதவாறு சொன்னோம்.

காமீசன் கழலைகழல் போறறி.

தீர்த்தீசம்.

செவியில் அணிந்திருக்கும் குண்டலங்களைத் தாக்கும் வெண்மை கருமை, செம்மை, அகலம், நீளம, ஒளி எனனும் அறுவகை இலக கணங்களில குறைவிலலாமல் நிறை பெருங்கருணை குடிகொணடிரு க்கும கண்களையும செம்பவள வாயையும் உடைய காமாடசி தேவி பயநது நயநது தனனைத தழுவிககொளளும் பொருட்டு வேதவடிவாய் விளஙகும ஒருமாவடியில வீறறிருக்கினற ஏகாம்பரநாதர், தீாததங்கள் எலலாவற்றையும வருக என்று அழைதத நாள தீாத்தராஜனுகிய வரு ணனுடன் ஒருபெரிய நதி வடிவம்கொணடு அண்டரண்ட பகிரண்டங் களின் உள்ளும் புறமும் கலநதுகிடக்கும தீாததஙகள் எல்லாம ஒன் றுசோந்து காஞ்சிமாநகரததிறகு மேறகேவந்து, எம்பெருமாட்டி ஒப் பிலலாதோஙகும ஒருமாவடியில் சிறந்துவிளஙகும ஏகாமபரநாதரை விரைந்து தழுவிக்கொண்டதனுல வேகமதணிநது பெருவெள்ளமாய் ஓடி வருவதைவிட்டுச சுருஙகி அடங்கி அவ்விடத்திலே சநதிர சேகரனுகிய சிவபெருமானைத் தீாத்தராஜன் எனனும பெயரால் பிரதிஷ்டை பண் ணிப பாாவதிதேவியையும் பரிந்து பூசைசெய்கையில, எம்பெருமான் காட்சிகொடுததருளிததீாத்தஙகாள்! இநதநாள்முதல் உஙகளிடததில்வநது நீராடி,முனிவாகளுககும,தேவர்களுககும, தென்புலததாாகளுக்கும் உரிய நீக்கடன முதலியகடனகளைக்கொடுத்துப புணணியவழியில கஷ்டபபட் டுத்தேடியபொருளைப் புண்ணியாததுமாக்களுககும ஏழை எளியவர்களுக் கும் தான தருமங்களைச்செய்து இவ்விடத்தில் எம்மைக்கண்டு சேவிக்கி னறவாகளை முத்தியின்பததுடன் கலந்திருக்கச்செய்வோம். இதல்லாம ல்இன்னமும சொல்லக்கேளுஙகள் என்று பெருங்கருணை கூர்ந்து ஒப்பு உயாவில்லாத பெருமாட்டி தனனை மாாபாரததழுவிக்கொளளச் செய்த தனுல், அநத உபகாரத்திற்கு ஈடாகபபிரதி உபகாரமசெய்பவனைப்போல் பொன்னிறமாகவிளங்கும சடைமுடி யுடைய சிவபெருமான பலதீர்த் தங்களுக்கும் இதைசசொல்லுகினருா். புணணியதீாத்தங்களே! பந்தபா சமாகிய பகைவனைக் கொலைசெய்யுந் திறமுள்ள உங்களிடததில் வந்து நீராடி, எம்மைக்கண்டு தொழப்பெற்றவர்களுக்குக் கொலைத் தொழில் எல்லாவற்றிலும் மிகக்கொடுமையான பிராமணக்கொலை, வலியவீரரை வதைசெய்யுஙகொலை, சிசுக்கொலை, தாய்க்கொலை, தந்தைக்கொலை,கோக் கொலை முதலானமற்றும் கொலைப்பாதகமெல்லாமதொலைநதுபோய்விடும். காற்றினுல் முரிந்து மடியும் தெண்ணீரை யுடைய உங்களிடததில் ஒருமு றைநீராடிப்புகழ்பெற்றோங்கும்திருவேகம்பம்என்னும்எமது ஆலயததைத் தரிசிககப்பெற்றவர்கள் பெறுதற்கரிய மானிடதேகத்தைப் பெற்றதனுல்

பெறும்பேறு ஆகியஅறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னுமநான்குபயனை யும் பெறுவா. மறுபடியும் தாயவயிற்றில ஜனிக்கமாட்டார்கள். எமது அருள்மயமான காப்பத்திலே எப்போதும் இனிதுவாழ்ந்திருப்பார்கள். என்று இவ்வாறு சொல்லி விட்டுத் தீர்த்தநாயகனுகிய சிவபெருமான அந்தத்தீர்த்தசிலிங்கத்திலமறைந்தருளினர். அந்தநாள்முதல அவ்விடத் தில்சிறந்து விளங்கும் சாவதீர்த்தத்தில நீராடித் திருவேகம்பத்திறகுச சென்று எம்பெருமானைக்கண்டு தொழுகின்றவர்கள கலிதீர்ந்து களித்து வாழ்வார்கள். சாவதீர்த்த நீராட்டப் பெற்றமையால பிரகலாதன் தனபிதா வாகிய இரணியனைககொன்ற பாவத்தை ஒழித்தான். விபீஷணன தன தமயனமாராகிய இராவணன, கும்பகாணன் முதலாயினோரைக் கொல வித்த பாவத்தை ஒழித்தான். பராக்கிரமசாலியான பரசிராமன வீராக ளைககொன்ற பாவத்தை ஒழித்தான். அருச்சுனன் துரோணுசாரி முத லான பெரியோர்களைக்கொன்ற பாவத்தைப்போக்கினன அசுவத்தாமன சிசுக்களைக்கொன்ற பாவத்தைத்தீர்த்தான. உலகத்திலினனும அனேகா சாவதீர்த்த நீராடித் திராக்கொலை முதலிய பாவங்களைப் போக்கினவர்கள். வில்போல் வளைந்திருக்கும் புருவங்களையுடைய மாதா ஆடவர்கள இந்த க்காலத்திலும அந்த நீரிலமுழுகுவாராளுல், அவர்கள்செய்தகொலைமுதலா னகொடும பாவங்களிலிருந்து நீங்குவார்கள். இது இடையருமல முழங்கும் கடல் என்று எண்ணி நீா உண்ணவரும் மேகங்கள் அங்கங்கே வாய்வைத் து உறிஞ்சும் நீர்வளமுள்ள சாவதீர்த்தத்தின பெருமையை அளவிட்டுச சொல்ல வல்லவர் யார?

தீர்த்தீசன திருவடிபோற்றி.

வருணீசம்.

மேலும அந்தச் சர்வதீர்த்தக் கரையின் கிழக்கில வருணன எமபெரு மானைக் கங்காதேவியுடன் ஸதாபித்துத் தொழுது துதிசெய்து சலசரங்க ளுக்கும சலத்திற்கும் தலைவனுகும பதவி பெற்றுன். அதன் பெயர் கங்காவரம் என்று விளங்கும்.

வருணீசன மலரடி போற்றி.

விசுவநாதம்.

இந்த விசுவநாதம என்னும் தலம பரசுபாணியாகிய எமது பரம பிதாவின கருணைக் கடல் போல பரிபூரணமாய் நிறைந்து எங்கும் பெய ர்பெற்றோங்கும் குளிர்ந்த நீரை யுடைய சாவதீர்த்தத்தின் மேற்கரையில் இருக்கின்றது.

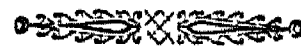
விசாலமான இடத்தையுடைய இநத உலகததிலே சிவபெருமான் சிறந்து வாழ்ந்திருக்கும் தலஙகள் எல்லாம காசி விசுவநாதனைக் கலநது விளஙகும். அபபடிப்பட்ட மகிமையுள்ள காசிவிசுவநாதனும இந்தக் காசியைய பாாககிலும் காஞ்சியே எமககு மிகப பிரியமானது என்று திருவுளம புரிந்து, கைலாசகிரி, மநதரமலை, திருககோகரணங, ஸ்ரீசைலம் முதலான பல தலஙகளிலும் சிறநது விளங்கும காஞ்சிமா நகரததில் சாவ தீாததக கரையின மேற்பககததில எழுநதருளி யிருககினறாா. அவ்விடத்தில எழுந்தருளியிருககினற காசிவிசுவநாதனைககணடுதொழுது, முததி மண்டபததைததரிசிககினறவாகள முததிககு உரியர் ஆவர். யுகமுடிவிலும முடியாதோஙகும் காஞ்சிமாநகரததிலே மூனறுமுததி மண்டபஙகள் உணடு. அவற்றுள் ஒருமுத்திமணடபமமுததீச்சரத்தின் எதிரில் உளளது. ஒருமுத்தி மணடபம் சர்வ தீாத்தக கரையிலுளளது. இந்தமுத்திமண்டபங்கள் தம்மைததரிசித்தவர்கள் எல்லாருககும் எளிதில்முத்தியினபம் கொடுக்கும். செந்தாமரை மலர்கள மலர்ந்திருக்கும் சிவகங்கைக்குத் தெற்கில் திருவிராமீசததில் வீற்றிருககினற சிவபெருமான் சந்நிதானத்திற்கு எதிரிலே, இருவினைகாரணமாகவரும் பிறவிததுனபததிற்குப் பயநதுவந்து அடுத்தவாகளுககுப பேரினபமதரும முததி மணடபம ஒனறு உண்டு. இந்த முத்திமண்டபங்கள மூன்றையும விடியற்காலததில நிததிரை விட்டெழுந்துநேசங்கொண்டு மனமார நினைககின்றவாகள் தஙகள் மனமெல்லாம் கொளளை கொண்டோடும் பழவினை வலியையும் மும்மல வலியையும் கடந்து பரமானநதக் கடலில் பரம சந்தோஷத்துடன் படிந்து வாழ்வாாகள்.

விசுவநாதேசன் மெனறுள் போற்றி.

சாவதீர்த்தக கரைநாதர் சரணமே சரணம்.

நாற்பத் திரணடாவது

நவக்கிரகீசப் படலம்.

தத்துவக்கியானிகளே! இடையறுமல் முழங்கும் கடல்போல் விளஙகும் சாவதீாததக்கரையினிடததுத தன்கைமேல் ஒருமான் எந்தியபெருமான் சிறந்துவீற்றிருக்கும் காமீசம் முதலான தலங்களின் மகிமை சொனனேம். இனிவாயுபகவானும் நவக்கிரகங்களும் பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலஙகளின் பெருமைசொல்வோம கேளுங்கள என்று சூதமாமுனிவா சொலலததொடங்கினர்.

தலைமாலை தரிததிருக்கும் வயிரவமூரத்தி புஜபல பராக்கிரமசாலி யான அநதகாசுரனைத தன் சூலாயுததகிலிருநது விடுவிததநாள அதனு ல உண்டாக்கபபட்ட சூலதீரத்தம இநதபபூமியிலசிறநதுவிளஙகும, அமா வாசை முதலிய புணணியகாலஙகளில் அநதத்தீரத்த நீராடிதசெனபுல ததார் கடனைசசெலுத்தினல், அவாகள் சுவர்க்கம அடைந்து சுகான நதபோகம பெறுவார்கள். பூரவம வாயுபகவான் அநதசசூல தீரத்தக்கரை யில சிவலிஙகபபிரதிஷ்டை பண்ணிப பனிநீரால அபிஷேகம் செயது, சுகந்தபரிமளமுள்ள செவ்வநதி (சாமநதி) மலா பலகொணடு, விஙனதீரப பூசைபுரிந்து கந்தவாகனன் எனறு சொலலபபதம் பெற்ருன். இவ்வ ணணம் வாயுபகவான பூசித்துப பேறுபெற்ற செவவநீசசரததிறகு வடமேற்கான திருநகரத்தில ஆயிரஙகிரணனுகிய சூரியபகவான தன் பெயரால்விளஙகும பரிதிக்குளம உணடாக்கிப் பிறவிப பிணிதீரத்துப பேரினபவீடுகொடுக்கும அநதத்தீரததததால் அபிஷேகம செய்து, அசு ராபுரஙகளை அழிதது அமரர்களுக்குப்பெருவாழ்வு கொடுத்தருளிய பெரு ஞ்சோதியைததொழுது வேணடும வரமபெறறுன.

சூழ்ந்திருக்கும் இருளை அழிததுப் பால்போலும் நிலாக்கிரணங்களைப் பரவச்செய்து, பலவிதமான பயிாகளை வளாக்கும் சந்திரனுனவன இனி யதாமரை அரும்பு அவிழ்ந்து மலாநதிருக்கும் சாவ தீரத்ததகின தென திசையில் அமுத தீரத்தம என்று ஒரு தீர்த்தம் உணடாக்கி, அநதத தீர்த் தககரைமேல் தன்பெயரால் சிவலிங்கப பிரதிஷ்டை பணணி. விதிப்படி பூசிதது வேணடும் வரம் பெறறுன. சிவானந்த போகம தநதருளும் செவ்வந்தீச்சரததிற்குக கிழக்கில், செவ்வாயும், புதனும், வியாழமும், வெள்ளியும, சனியும இராகு, கேதுக்களும் ஆகிய இவாகள் தனிததனி யே இலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிததுச் சிவாநுக்கிரகததால் நவக்கி ரக நிலைபெற்றுர்கள்.

செவ்வந்தீசர் திருவடிபோற்றி.
நவக்கிரகீசன நற்றுள்போற்றி.

நாறபததுமூனருவது

பிறவாத்தானப்படலம்.

சிவபுராணச்சிரவணனநதச செல்வர்களே ! வாயுபகவானுடன் நவக்கிரகஙகளும் பூசைசெய்து பேறு பெற்ற தலஙகளின் மகிமை சொன் னேம். இப்பால் சிவபெருமானைச் செவ்வாய முதலானவாகள் விளக்கமு

றப்பூசித்துப் பேறு பெற்ற ஸ்தலங்களில் சிறந்து விளங்கும் பிறவாததானம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம். கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர்சொல்லததொடங்கினார்.

தேனமுகமபிலிறறுமபைந்தாட்செய்யபங்கயத்தினமேவும்
நானமுகததேவே நின்றுறுட்டியவகிலமாயை
கான்முயறகொமபேயென்கோகானலமபுனலேயென்கோ
வானமுகமுளரியெனகோ மறறெனகோவகுததலவேணடும்.

எனறபடி விளஙகும் இநதிரசாலப் பிரபஞ்சததில் வாமதேவன் என்னும் மகாரிஷி தன் தாய் வயிற்றில் இருககுமபோதே,

பிணிகளுஙகவலையும் பேசினேழ்கடல்
அணை தருமணலினு மனந்த கோடியால்
இணை தருபிறவியினிடரலாதொரு
கனமது மிலதெனக்கணடு நொந்தனன்"

"பிறவியால வருவனகேடுள"

இறைகளோடிசைநத வினபமினபத் தோடிசைநத வாழ்வு
பறைகிழிததனைய போர்வைபற்றி யானேக்கினேறகுத்
திறை கொணாநதிணடிததேவா செம்பொனும்மணியுநதூவி
அறைகழலிறைஞ்சுமாரூரபபனேயஞ்சினேனே. (க)

ஊன்மிசையுதிரக்குபபை யொருபொருளிலாத மாய்
மானமறிதநனைய நோக்கமடநதைமாா மதிககுமிந்த
மானிடப பிறவிவாழ்வுவாழவதோா வாழ்வு வேண்டேன்
ஆனல் வெள்ளேற்ற வாரூரபபனே யஞசினேனே. (உ)

அறுபதும் பதது மெட்டுமாறி ரேடைஞ்சு நான்கும
துறுபறிததனைய நோக்கிச்சொலலிறமுன்முகசசொல்லாா
நறுமலாபபூவுநீரும்நாடொறும் வணங்குவாாகரு
அறிவினைககொடுககு மாரூரபபனேயஞ்சினேனே. (ங)

சொலவிடிலெல்லையிலலைச்சுவையிலாபபேதைவாழ்வு
நலலதோா கூரைபுககு நலமிகவறிந்தேனலலேன்
மலவிகை மாடநீடு மருங்கொடுநெருங்கி யெஙகும்
அலலி வணடியங்குமாரூரப்பனே யஞ்சினேனே (ச)

நரம்பினோடெலும்பு கட்டி நசையினோடிசைவொன்றில்லாக்
குரம்பைவாயகுடியிருநது குலத்தினால வாழமாட்டேன
விரும்பியகமழுமபுன்னை மாதவிதொகுதியென்று
மரும்புவாய் மலருமாரூரபபனே யஞ்சினேனே. (ரு)

மணமென மகிழ்வர் முனனேமககடாய் தநதை சுற்றம்
பிணமெனச்சுடுவர் போதநே பிறவியை வேணடேனுயேன
பணையிடைசசோலை தோறும் பைம்பொழில விளாகத்தெஙக
ளணைவிளைகொடுக்குமாரூரபபனே யஞசினேனே. (சா)

தாழவெனுநதன்மை விட்டுதநதனதநைதயேமனதிலவைதது
வாழவதேகருதிதொண்டர்மறுமைகொன்றீயகிலலா
ராழகுழிப்பட்டபோது வலககணிலொருவாக்காவ
ரியாழமுயனறிருககுமாரூரபபனே யஞ்சினேனே. (எ)

உதிரநீரிறைச்சிக்குப்பையெடுத்தது மலககுககைமமேல
வருவதோர மாயக்கூரை வாழவதோர் வாழ்வுவேணடேன
கரியமாலயனுநதேடிக்கழலிணை காணமாட்டா
வரியனாய் நின்றவாரூரபபனே யஞ்சினேனே (அ)

பொய்த்தன்மைத்தாயமாயபபோரவையைமெயயெனறெண்ணும்
வித்தகத்தாய வாழ்வுவேணடிநான் விருமபகில்லேன்
முததினைதொழுது நாளுமுடிகளால வணங்குவார்க்கு
வததனமைததாகுமாரூரபபனே யஞசினேனே. (கூ)

தஞ்சொலாரருள்பயக்குந் தமியனேன்றடமுலைக்க
ணஞ்சொலாரபயிலுமாரூரப்பனை யூரனஞ்செ
செஞ்சொலானயநதபாடல் சிநதியாவேததவல்லார்
நஞ்சுலாஙகணடத்தெஙகளுததனை நணுகுவாரே. (கo)

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனறு பரமஞானிகளும பயபபடுவதறகு ஏதுவான பிறவிகருப் பயந்து மனஙகலஙகி, ஆதி அநதம் இல்லாத ஆனந்தப பெருஞ்சோதியா கியசிவபெருமானைததன இதயாரவிநததினிடமாக எழுந்தருளவைத்துச சகலலோக காரணா! சாவஜீவதயாபரா! சாவவியாபி! சாவததவாதிபதி! சாவஞான சர்வவல்லபா! சமபு! சதாசிவா! சகள நிஷகள சசிதானநதா! பராபரா! பராசததிபாகா! பராணநதயோகா! பரமபதீ! பரமகருணாநிதீ! பரஞ்சோதீ! பரமேட்டீ! சுதத சூனயமான மாயாபிரபஞ்சததிலே அடி யேன எனறுமபிறநது எணணிறநத துன்பஙகளால் மதிமயங்கி, வாடிவரு

ந்தி மாண்டு மடிந்து, மேன்மேலும் இந்தப்பிரகாரமே சனனமரண சாகரத்திலே சுழன்று உழன்று தட்டுக்கெட்டுத் தத்தளித்துத் தடுமாறிப் பிறந்த இடமும் வளர்ந்த இடமும் இறந்த இடமும் தெரியாமல் மறைந்து போகாதபடி அநுக்கிரகம் செய்யவேண்டும். மகாதேவா! என்று பேரன்புடன் துதிசெய்யும்போது எம்பெருமான் அவ்விடத்தில் அந்தமுனிவன் தம்மை நினைத்த வடிவத்துடன் தோன்றிச் சொல்லுகின்றார். அன்பனே! நீ அஞ்சாதே. பூலோகத்திலே பிறந்து காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து எம்மைப் பூசைபண்ணு. பூசைசெய்தால் கொடிய பிறவித்துன்பம் உன்னை அணுகமாட்டாது என்று சொல்லக்கேட்டு, மேன்மேலும் மனமகிழ்ந்து, கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் பிறந்து காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணி, ஆகமவிதிப்படி பூசித்து, மனங்கலங்கித் தவிக்கச் செய்யும் பிறவித்துன்பத்திலிருந்து நீங்கிச் சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்திருக்கின்றான். அதனால் அந்தத்தலம் பிறவாத்தானம் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப்பிறவாத்தானம் என்னும் தலத்தை வந்தனைவழிபாடு செய்யப்பெற்றவர்கள் மறுபடியும் தாயவயிற்றில் பிறந்து அல்லற்சேற்றில் அகப்பட்டுச் சஞ்சலம் அடைந்து தவிக்காமல், பார்வதிபாகனான பரமசிவனுடைய திருவருள்பெற்றுச் சிறந்துவாழ்வார்கள். வாமதேவமுனிவன் பிறவாத்தானத்தில் பூசைசெய்து மறுபடியும் பிறவாவரம்பெற்றுக் கைலாசகிரிக்குப் போய் எம்பெருமானுடைய சீர்பாதகமலங்களைத் தாழ்ந்து பணிந்து எழுந்து, அவர்கொடுத்தருளிய இலிங்கத்தைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு நீர்வளத்தாற்சேறுபட்டிருக்கும் வயல்கள்சூழ்ந்த காஞ்சிமாநகரத்தை மீண்டு அடைந்து, மகிமைபெற்றோங்கும் பிறவாத்தானத்திற்கு மேற்கில் உள்ள ஞானதீர்த்தத்தின் பக்கத்தில் முத்தீசன் என்னும் திருநாமத்துடன் முத்தித்தளியில் ஸ்தாபித்து மனமகிழ்ந்து பூசைசெய்து வாழ்ந்திக்கொண்டிருந்தான். அந்த முத்தித்தலம் ஆனது வராகதந்தம் அணிந்திருப்பவராகிய சிவபெருமானுக்கு மிகப்பிரீதியானதாம்.

முத்தீசன் முளரித்தாள் போற்றி.

பிறவாத்தானத்-துறவோன்பாதம்
மறவாதாரொடு-உறவாவாரே.

அ

நாற்பததினான்காவது

இறவாத்தானப்படலம்.

போதானந்தப் புண்ணிய முனிவர்களே! புள்ளிவண்டுகள் பெண்வண்டுகளுடன் கலந்து புஷ்ப சயனத்திலே பள்ளிகொண்டிருக்கும் பிறவாத்தானம் என்னும் தலத்தின் பெருமைசொன்னோம். இனி வாளைமீன்கள் துள்ளிப்பாயும் நீர்வளமுள்ள இந்தப் பிறவாத்தானத்தின் பக்கத்தில் சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் இறவாத்தானம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

படைகொள்கூற்றம்வந்துமெய்ப்பாசம்விட்டபோதின்கண்
இடைகொள்வாரெமக்கிலையெழுகபோதுநெஞ்சமே
குடைகொள்வேந்தன்மூதாதைகுழகன்கோவலூர்தனுள்
விடையதேறுங்கொடியினான்வீரட்டானஞ்சேர்துமே (க)

கரவலாளர்தம்மனைக்கடைகடோறுங்காணிமாத்
திரவலாழிநெஞ்சமேயினியதெய்தவேண்டினீர்
குரவமேறிவண்டினங்குழலோடியாழ்செய்கோவலூர்
விரவினாறுகொன்றையான்வீரட்டானஞ்சேர்துமே. (உ)

உள்ளத்திரேபோதுமின்னுறுதியானதறிதிரேல்
அள்ளற்சேற்றிற்காலிட்டங்கவலத்துள்ளழுந்தாதே
கொள்ளப்பாடுகீதத்தான்குழகன்கோவலூர்தனில்
வெள்ளந்தாங்குசடையினான்வீரட்டானஞ்சேர்துமே. (ங)

கனைகொளிருமல்சூலைநோய்கம்பதாளிகுன்மமும்
இனையபலவுமூப்பினோடெய்திவந்துநலியாமுன்
பனைகளுலவுபைம்பொழிற்பழனஞ்சூழ்ந்தகோவலூர்
வினையைவென்றவேடத்தான்வீரட்டானஞ்சேர்துமே. (ச)

உளங்கொள்போகமுய்த்திடாருடம்பிழந்தபோதின்கட்
டுளங்கிநின்றுநாடொறுந்துயரலாழிநெஞ்சமே
வளங்கொள்பெண்ணைவந்துலாவயற்கள்சூழ்ந்தகோவலூர்
விளங்குகோவணத்தினான்வீரட்டானஞ்சேர்துமே. (ரு)

கேடுழப்புச்சாக்காடுகெழுமிவந்துநாடோறு
மாடுபோனவைகளாயாக்கைபோக்கதன்றியுங
கூடிநின்றுபைமபொழிற்குழகனகோவலூர்தனுள்
வீடுகாட்டுநெறியினனவீரட்டானஞ்சோதுமே. (சு)

உரையும்பாட்டுந்தளாவெய்தியுடம்புமூத்தபோதின்கண்
நரையுந்திரையுங்கணடெளகிநகுவாநமாகளாதலால்
வரைகொளபெணணைவந்துலாவயல்கள்சூழ்ந்தகோவலூர்
விரைகொள்சேர்வெணணீற்றினன்வீரட்டானஞ்சோதுமே (எ)

ஏதமிக்கமூபபிணேடிருமலீளையெனறிவை
ஊதலாககையோமபுவீருறுதியாவதறிதிரேற்
போதிலவண்டுபணசெயும்பூந்தண்கோவலூர்தனில்
வேதமோதுநெறியினன்வீரட்டானஞ்சேர்துமே. (அ)

ஆறுபட்டபுனசலடையழகனையிழைக்கொரு
கூறுபட்டமேனியானகுழகனகோவலூாதனில்
நீறுபட்டகோலத்தானீலகணடனிருவாக்கும்
வேறுபட்டசிநதையான்வீரட்டானஞ்சேர்துமே. (கூ)

குறிகொளாழிநெஞ்சமேகூறைதுவரிட்டாகளும்
அறிவிலாதவமணாசொல்லவத்தமாவதறிதிற
பொறிகொள்வண்டுபண்செயும்பூநதண்கோவலூர்தனில்
வெறிகொள்கங்கைதாங்கினனவீரட்டானஞ்சேர்துமே. (கo)

கழியோடுலவுகானல்சூழகாழிஞானசம்பந்தன
பழிகடீரச்சொன்னசொறபாவநாசமாதலால்
அழிவிலீாகொணடேத்துமினந்தணகோவலூர்தனில்
விழிகொள்பூதப்படையினனவீரட்டானஞ்சோதுமே. (கக)

கொலலத்தானமனாதமர்வந்தக்கால்
இலலத்தாரசெயலாவதென்னேழைகாள்
நல்லத்தானமைஞனடையான்கழல்
சொல்லத்தான்வல்லிரேற்றுயர்தீருமே.

இன்றுளார்நாளையில்லையெனுமபொருள்
ஒன்றுமோராதுழிதருமூமாகாள
அன்றுவானவாக்காகிவிடமுண்ட
கண்டனாகாடடுபபள்ளிகணடுய்ம்மினே.

காலபாசமபிடிததெழுதூதுவா
பாலகாவிருததாபழையாரொணா
ஆலநீழலமாநதவாடபோககியாா
பாலதாயினார்பாவமபறையுமே.

மத்தயானையேறிமன்னாசூழவருவீகாள்
செத்தபோதிலியாருமிலலைச்சிந்தையுளவைமமின்கள்
வைததவுளளமாறறவேண்டாவமமின்மனததிரோ
அததர்கோயிலெதிாகொள்பாடியெனபதடைவோமே.

நடுவிலாககாலனவநதுநலியும்போதறியவொணா
அடுவனவைநதுபூதமவைதனக்காற்றலாகேன்
படுவனபலவுங்குறறமபாஙகிலாமனிதாவாழககை
கெடுவதிபபிறவிசீசீகிளரொளிச்சடையினீரோ.

ஒருமுழமுள்ளகுட்டமொன்பதுதுறையுடைததாய்
அரைமுழமதனகலமதனுள்வாழமுதலையைநது
பெருமுழைவாய்தல்பறறிக்கிடந்துநான்பிதறறுகின்றேன்
கருமுகிலதவழுமாடக்கச்சியேகம்பனீரோ.

நாட்டுக்குநாயகனம்மூர்த்தலைமகன்
காட்டுசிவிகையொன்றேறிககடைமுறை
நாட்டாாகள்பின்செல்லமுன்னேபறைகொட்ட
நாட்டுக்குநமபிநடககினறவாறே.

க்ஷேத்திரததிருவெண்பா

ஓடுகின்றநீாமையொழிதலுமேயுற்றாருங
கோடுகின்றாமூபபுஙகுறுகிறறு— நாடுகினற
நல்லச்சிற்றமபலமேநணணுமுனனனெஞ்சே
திலலைச்சிற்றமபலமேசோ. (க)

கடுவடுத்தநீாகொடுவாகாடிதாவென்று
நடுநடுததுநாவடஙகாமுன்னம்-பொடியடுதத
பாழ்ககோட்டஞ்சேராமுன்பன்மாடத்தென்குடந்தைக்
கீழ்க்கோட்டஞ்செபபிக்கிட (உ)

குந்திநடந்துகுனிந்தொருகைகோலூன்றி
நொந்திருமியேங்கிநரைத்தேறி-வந்துந்தி
ஐயாறுவாயாறுபாயாமுனெஞ்சமே
ஐயாறுவாயாலழை. (௩)

காலைவடிவொழிந்தகையுறவோடையுறவாய்
நாளுமணுகிநலியாமுன்-பாலை
அவிழ்கமுகமபூஞ்சோலையாரூறகாளாய்க்
கவிழ்கமுகங்கூம்புகவென்கை. (௪)

வஞ்சியனநுண்ணிடையாராவாட்டடங்கணீாசோரக்
குஞ்சிகுறங்கினமேற்கொண்டிருந்து-கஞ்சி
அருதொருததிகொணடுவாவென்றுமுனெஞ்சே
திருதருத்தியானபாதஞ்சேர். (௫)

காலைக்கரையிழையாற்கட்டித்தாங்கையார்த்து
மாலைதலைககணிநதுமையெழுதி-மேலோர்
பருக்கோடிமூடிப்பலரழாமுனனந்
திருககோடிகாவடைநீசென்று. (௬)

மாண்டுவாயங்காவாமுனனமடநெஞ்சே
வேணடுவாயாகிலவிரைநதொலலைப-பாண்டவாய்த்
தென்னிடைவாயமேயசிவஞாதிருநாம
நின்னிடைவாய்வைத்துநினை. (௭)

தொட்டுததடவிததுடிப்பொனறுங்காணாது
பெட்டபிணமெனறுபேரிட்டுக்-கட்டி
எடுங்களததாவென்றுமுனேழைமடநெஞ்சே
நெடுங்களததான்பாதநினை. (௮)

அழுகுதிரிகுரம்பையாங்கதுவிட்டாவி
ஒழுகுமபொழுதறியவொண்ணா-கழுகு
கழிததுண்டலையாமுனகாவிரியின்றென்பாற்
குழிததணடலையானைக்கூறு. (௯)

படிமுழுதுமவெணகுடைக்கீழ்ப்பாரொலாமாண்ட
முடியரசாசெல்வததுமும்மை—கடியிலங்கு
தோடேந்துகொனறையந்தாாச்சோதிககுத்தொண்டுபட்
டோடேந்தியுண்பதுறும். (௧௦)

குழீஇயிருநதசுறறங்குணங்கள்பாராட்ட
அழீஇயிருந்தவங்கங்களெல்லாந—தழீஇயிருந்து
மென்றனைககாவாவிதுதகாவெனறுமுன
தெனறனைக்காவடைநீசெனறு. (கக)

துயிலொதிருள்குஞ்சிகொககொத்திருமல்
பயிலப்புகாமுனனெஞ்சே-மயிலைத
திருப்புன்னையங்கானல்சிநதியாயாகில
இருபபின்னையங்காந்திளைதது. (கஉ)

காளையாகவிளையர்களாகிக்கருமயிரும்
பூளையெனபபொஙகிபபொலிவழிநது-சூளையாகள
ஓகாளஞ்செயயாமுனனெஞ்சமேயுளசேனை
மாகாளங்கைதொழுதுவாழதது (கங)
இலலுமபொருளுமிருநதமனையளவே
சொல்லுமயலாதுடிபபளவே-நலல
கிளைகுளத்துநீரளவேகிறறியேநெஞசே
வளைகுளததுளீசனையேவாழ்தது. (கச)

அஞ்சனஞ்சோகண்ணாருவருக்குமப்பதமாய்க்
குஞ்சிவெளுத்துடலங்கோடாமுன்-னெஞசமே
போய்க்காடுகூடபபுலமபாதுபூம்புகாச
சாய்க்காடுகைதொழுநீசாாநது (கரு)

இட்டகுடிநீரிருநாழியோருழககாச
சட்டவொருமுட்டைநெயதானகலந-தடட
வருவாச்சாரெனறங்கழாமுனனம்பாச்சிற்
றிருவாசசிராமமேசோ. (கசு)

கழிந்ததுநெனனற்றுக்கட்டுவிட்டுநாறி
யொழிநததுடனிராவணண-மழிநத
திராமலையாகொணடுபோவெனறுமுன னெஞசே
சிராமலையானபாதமேசேர் (கஎ)

இழவாடிச்சுறறத்தாரெலலாருங்கூடி
விழவாடியாவிவிடாமுன்னம-மழபாடி
யாணடானையாரமுதையனறயனமால்காணாமை
நீண்டானைநெஞ்சேநினை. (கஅ)

உள்ளிடத்தான்வலலேயெநெஞ்சமேயூழ்வினைகள்
கள்ளிடததான்வநதுகலவாமுன-கொள்ளிடததின்
றென்றிருவாய்பபாடியானறெய்வமறைநான்கினையும
தனறிருவாய்ப்பாடியானருள். (கக)

எனனெஞ்சேயுன்னையிரநதுமுனைககினறேன
கனனஞ்செயவாயாகிறகாலததால-வன்னெஞ்சேய்
மாகம்பத்தானையுரிததானைவண்கசசி
யேகம்பததானையிறைஞ்சு (உ0)

கரமூன்றிக்கணணிடுஙகிககால்குலையமறவேரர்
மரமூனறிவாய்குதட்டாமுனனம்—புரமூனறும்
தீசசரததாற்செறறனறிருப்பனந்தாட்டாடகைய
வீச்சரததானபாதமேயேதது. (உக)

தஞ்சாகமூவுலகுமாணடுதலையளிதநிட்
டெஞ்சாமைபெறறிடினும்யான்வேண்டேன—னெஞ்சங்
கரந்துண்டகணடாதமமொற்றியூர்பற்றி
இரந்துண்டிருக்கபபெறின். (உஉ)

றாற்றனைததோரபலனூழிநுணவயிரவெண்குடைக்கீழ்
வீறறிருந்தசெல்வமவிழையாதே—கூற்றுதைததா
ஞடரவங்கசசாவரைககசைத்தவமமான்றன
பாடரவங்கேட்டபகல். (உ௩)

உய்யுமருந்திதனையுண்மினெனவுற்றர்
கையைபபிடிதநெதிர்காட்டியககாற்—பைய
வெழுந்திருமியான்வேணடேனெனறுமுனெஞ்சே
செழுந்திருமயானமேசேர். (உச)

திருச்சிற்றம்பலம்.

புலனைந்தும்பொறிகலங்கிநெறிமயஙகியறிவழிநதிட்டைமேலுந்தி
அலமந்தபோதாகவஞ்சேலென்றருள்செயவானமருங்கோயில
வலம்வந்தமடவார்கணடமாடமுழவதிரமழையென்றஞ்சிச்
சிலமந்தியலமந்துமரமேறிமுகில்நோக்குந்திருவையாறே.

படிறனசொல்லிப்பாழுடலோம்பிப்பலகடைச்சென்
றிடறதொழிதுமெழுநெஞ்சமேயெரியாடியெம்மான
கடறயினநஞ்சமுணடபிரானகழல்சேர்தலகண்டா
யுடறனுளபயனாவசொன்னேனிவ்வுலகினுள்ளே,

நீநாளுநன்னெஞ்சேநினைகண்டாயாரறிவார்
சாநாளும்வாழநாளுஞ்சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூநாளுந்தலைசுமபபபுகழ்நாமஞ்செவிகேட்ப
நாநாளுநவின்றேத்தபபெறலாமேநலவினையே.

பொத்தையூன்சுவர்புழுப்பொதிந்துளுத்தசும்பொழுகியபொய்க்கூரை
இத்தைமெயயெனக்கருதினறிடர்ககடற்சுழித்தலைபபடுவேனை
முத்துமாமணிமாணிக்கவயிரத்தபவளத்தின்முழுசசோதி
அத்தனாண்டுதனனடியரிறகூட்டியவதிசயங்கண்டாமே.

கல்வாயகிலுங்கதிராமணியுங்கலந்துந்திவருநிவவின்கரைமேல்
நெல்வாயிலரததுறைநீடுறையுந்நிலவெண்மதிசூடியநின்மலனே
நல்வாயில்செய்தாரநடந்தாருடுத்தார்நரைத்தாரிறந்தாரொனறுநோனிலததிற்
சொல்லாயககழிகின்றதறிநதடியேனெருடாங்தேனுயப்போவதோர்சூழல்
[சொல்லே.

புக்கிலமைநதின்றுகொல்லோவுடம்பினுட்
டுச்சிலிருந்தவுயிாக்கு.
நெருநலுளனொருவனின்றில்லையென்னும்
பெருமையுடைத்திவ்வுலகு.

இறப்பெனுமெய்ம்மையையிம்மையாவர்க்கும்
மறப்பெனுமதனின்மேற்கேடுமற்றுண்டோ
துறப்பெனுநதெப்பமேதுணைசெயாவிடிற்
பிறபபெனும்பெருஙகடறபிழைக்கலாகுமோ.

என்று சிவஞானச் செல்வர்களாகிய ஜீவன் முத்தர்களும், சிவநேசச் செலவர்களும, தெய்வப்புலமைத் திருவளளுவர் முதலானவர்களும திருவாய மலர்நதருளியபடி, சிலமுனிவர்கள 'புலிஅடிக்குமுன் கிலிஅடிககும்' என்பதுபோல மரணம் வருவதற்கு முன் பயமடைந்து பூரவம முறைமையாக அருந்தவஞ்செய்து கொணடிருந்தாாகள். அப்பொழுது ஒரு நாள் தாமரைப்பூவில வீற்றிருககும் பிரமதேவன அவர்களுககுப் பிரசனனமாகி, முனிவாகளே! உஙகள விருப்பம் யாது? எனறு கேட்க, அந்த முனிவர்கள் சகலலோகங்களையும் படைத்தருளும் எங்கள் பரமபிதாவே! அடியேங்களுக்கு உனபாதமே அன்றி வேறுகதி இல்லை. நாங்கள் மரணத்தைப்பற்றித்திகில் அடைந்திருக்கின்றோம். அந்த மரணபயத்தை நீக்கிக் கொள்ள ஓர் உபாயங்கூறவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். செம்ப

ளக்கால்களையுடைய அன்னவாகனனான பிரமதேவன் அவர்கள்பிரார்த்த னையைக்கேட்டுத் தேன்பெருகும் பூங்கொத்துகள் நிறைந்து வாசனை மலி ந்திருக்கும் பூஞ்சோலை சூழ்ந்துவிளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந் து, பார்வதிசமேதனாகிய சிவபெருமானுடைய சீர்பாதகமலங்களை வந் தனைவழிபாடுசெய்யின், அவ்விடத்தில் இந்தவரம்பெறலாம் என்றுசொ ல்லுதலும, அந்தமுனிவர்கள் பிரமதேவனுடைய பாதங்களைப் பணிந்து விடைபெற்று மீண்டு காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, சிவலிங்கபிரதி ஷ்டைசெய்து துதிபுரிந்து, சாவாவரமபெற்று மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந் தார்கள்.

சுவேதன் என்பவன் தனக்கு மரணகாலம் கிட்டியதை உணர்ந்து முத்துசசுண்ணம திற்றிய மாடமாளிகையுடைய அந்த இறவாத்தானத் தில் இனிதுவீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுடைய சீரபாதகமலங்களைத் தொழுது, திருவெண்ணீறணியும் சிவபெருமான் திருவருளால் மரணா வஸ்தை வராமற் காத்துக்கொண்டான.

மேலும் மார்க்கண்டேய முனிவன் அவ்விடத்தில் எம்பெருமானைப் பூசித்துபபுகழ்ந்து, யமனை எதிர்த்து, அழித்துசசிரஞ்சிவியாக வாழ்ந்திருக் கப்பெற்றான். சாலங்காயினன என்பவனது செல்வப புத்திரனுடைய குமாரனும் அவ்விடத்தில எம்பெருமானைப் பூசித்துத துதி செய்து, மரணம் அடையாமல் சிவகணங்களுக்குத்தலைவன் ஆனான். இன்னும் அனேகர் தங்கள் ஆயுள் முடியும்போது அனபுமிகுந்து தொழுது மாளா வரம்பெற்றார்கள். ஆதலால் அன்பர்களே! ஆயுள்விருத்தியாகவேண்டுகி றவர்கள் பெரும்புகழ்படைத்தோங்கும் இந்த இறவாத்தானம் என்னும் தலத்தை அடைந்துவணங்கல்வேண்டும்.

கூகாவென்று குரைப்பதல்லாற்சமன்
வாவாவென்னில் வரோமெனவல்லிரோ
தேவேசன்பயிறில்லைனெல்லையில்
சேர்வீரோலதுசெய்யவும்வல்லிரோ.

வெஞ்சமன்வஞ்சவேல் கொடெதிர்ந்தானமரங்காள்
அஞ்சலெனுஞ்சொலார் சொலவல்லார் நமரங்காள்
மஞ்சிவரிஞ்சிமன்ற மிறைஞ்சீர நமரங்காள்
நஞ்சமயினரார் நல்குவர்மாதோநமரங்காள்.

அம்பெருங்கணணாககழிநத மடநெஞசே
கொமபேறுடையான் கழலிறைஞ்சாதெனை கொலியாம்
வமபே யிறநதுவிடல்,

வாணேருங்கணணார்ககழிந்த மடநெஞ்சே
நீணுகமபூணடானகழலிறைஞ்சாதென்கொலியாம்
வீணே யிறநதுவிடல.

வாளாருங்கண்ணாக்கழிந்த மடநெஞ்சே
ஆளாகியாணடான் கழலிறைஞ்சாதெனகொலியாம்
வாளாவிறநதுவிடல.

"பாற்கடல்போலாவிபலமீன்போலாருயிர்கள்
பாற்கடலாலுணடோ பயன்."

மணமகனே பிணமகனுய் மணப்பறையே பிணபபறையாய
அணியிழையாரவாழ்தநொலி போயழுகையொலியாயக்கழியும்
கணமதனிற்பிறந்திறுமிக் காயமிதிலவரும்பயனே
உணாவுடையாா பெறுவருணாவொன்றுமிலாாகவொன்றுமிலை.

மக்களாக்கையிற்பிறத்தலே யரிதுமற்றதிலும
துக்ககூனகுருடூமையைத் துறததலுமரிது
நற்குலத்திடைவருதலுமரிது ஞானததால்
முககணீசனுககாடபடல்முறறிலுமரிதே.

எனச்சாதுக்கள் பலவாறு போதிததுப்பாடியும் எழுதிவைத்திருதத லால் தேகமானது மின்னல்போலவும் நீரிற்குமிழிபோலவும மலையாடும் மஞ்சுபோலவும வானவில்லுபபோலவும் மாய்நது போவதன்முன் மகா தேவனுடைய மலரடிகளைததஞ்சம் எனறு அடுதது,

எனக்கினித்தினைததனைப புகலிடமறிந்தேன
பனைக்கனிப்பழம்படுபரவையின்கரைமேல்
எனக்கினியவன றமாக்கினியவனெழுமையும்
மனக்கினியவன் மருவிடம்வலம்புரமே

என்று திருவாயமலர்ந்தருளியபடி மறுமையிலும் மகிழ்ந்து வாழாது வாழ்ந்திருககும் வழிபாாததலே தகுதி.

இறவாததானத-தறவோனபாதம்
மறவாதாாமேற்-பிறவாதாரோ.

நாற்பததைநதாவது.

மகாலிங்கப்படலம்.

தபோதனரகளே ! சநதிரனுடனவிளஙகும சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான சிறநது வீறறிருககின்ற இறவாததானம எனனும தல மகிமைசொன்னோம். இனிககிளிப்பிள்ளைபோல் மழலைசசொலலைச்சொலலுகின்றமாதரகள் வாசம்செய்யும் அநத இறவாததானத்தின் கிழககில் விளஙகும் மகாலிஙகததானம என்னும தலமகிமை சொலவோம் கேளுஙகள் எனறு சூதமாமுனிவர் சொலலததொடஙகினர.

ஒரு யுகமுடிவிலே அண்டரணட சராசரங்கள் அனைத்தும் அழிந்து எஙகும இருள்சூழ்நதுகொளளும்படி சமுத்திரஙகள் எலலாம் அதிவேகமாயபபாயநது பொஙகிததததும்பிய பெருகிககிடந்தபோது சததியலோகவாசியான பிரமதேவன நிததிரைதெளிநது மெள்ள விழித்துப் பாரததுப் பழையபடி எலலாவற்றையும் படைகக நினைத்துப் பாரதத விடமெலலாம அலைகள் புரளசசலம் கோததுக கொணடிருபபதையும் அநதவெள்ளததில கார்மேகமபோல பள்ளிகொணடிருககும திருமாலையும பாரததான், பாரததுபபககததிலேவநது அநதத திருமாலைத்தட்டி எழுபபி மதிமயக்கததால நீ யார ? எனறு கேட்கக் கார்மேகவணணனாகிய அநதத்திருமால் அணட சராசரமெல்லாம் காக்கும் அகில லோகநாயகன், மிண்டுபேசும நீ யாவன் ? எனனை நாடிவந்த காரியம்யாது ? சொல் என்றான்.

அதைமலரவன் கேட்டுததனககுள் நகைததுச் சகலலோகங்களையும் படைததுக் காக்கும் தலைவன நானே அன்றி நீயும் அலலை. பிறரும் அல்லர். என்றான. இநதபபிரகாரம் இருவரும மறுதது மறுததுப் பேசித் தமக்குள் பகைவளரநது, மனதில் உள்ள நாணகழன்றுபோக வில்லில் நாண்பூட்டிய பாணஙகளால நிறைத்து அக்கினி அஸதிரம , வருணாஸ்திரம, சநதிராஸ்திரம், சூரியாஸ்திரஙகளை விட, அவைகள தம்மிலபோர் செய்து அழிநதுபோகப் பந்தவினையால மருள்கொண்டு தங்கள் ஆயுதஙகளாகிய தண்டாயுததததையும் சககராயுதததையும் விட்டு வீரநாதம் செய்தாரகள். பிரம தணடாயுதமும், விஷ்ணு சக்கராயுதமும் தம்மில் போரசெய்து ஒழிந்தபின்பு பிரமதேவன பாசுபதாஸ்திரமவிடத திருமால்

உருத்திராஸ்திரம் விட்டு உக்கிரங்கொண்டு நின்றான். அந்தப் பாசு பதா ஸ்திரமும் உருத்திராஸ்திரமும பதினாயிரம் வருஷம்வரையில தம்மில் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்யும்போது நெருப்புப் பொறிகள் குபீர் குபீர் என்று பறக்கும்படி எமபெருமான் ஒரு சோதிலிங்க சொரூபமாய் அவைகளுக்கு நடுவே தோன்றி நின்றார். நடுவில நின்ற சோதிலிங்கத தில் அந்த இரண்டு ஆயுதங்களும் கலந்து மறைந்துபோகக்கண்டு திகை த்து அரியுமஅயனும இப்பொழுது இவ்விடத்தில்தோன்றிய இந்தச்சோதி யாது? இதன அடிமுடிகளை யாம காணபோம் என்று, வராகமும் அன் னமுமாகி அடியையும முடியையும தேடிககாணமல ஆயிரவருஷம்வ ரையில் அலைந்தார்கள். அலைந்து ஆகாயத்திற பறந்துபோனபிரமன ஆகிய அன்னம் தனனுடைய பெருஞ்சிறகுமுறிந்து வருந்திவிழுந்தும், வராகமா ய்சசென்றவனும் திருவடியைக்காணமல் வீறுபபும வலியும் குறைந்து இளைபபும் தவிபபும் அடைந்தும், வேறு மகாசமுத்திரத்தில் தோன்றி அவ்விடத்தில் மாறுபட்டிருக்கும பிரமவிஷ்ணுக்கள இருவரும மருண்டு மதிமயஙகினார்கள்.

இவ்வண்ணம் இருவரும் இறுமாப் படைந்திருக்கும்போது அவ்வி டத்தில ஒலிவடிவாக ஒரு நாதம உண்டாகி ஓம் என்றும் உமை என் றும இரணடு பிரிவாகிககலந்து இருக்குவேதம், எசுர்வேதம், சாமவேதம் எனப்படார்ந்து விரிந்தன. அவ்வேதஙகள் இறுமாபபடைந்திருக்கும் அவ் விருவர்முன் தஙகள வடிவததுடன நின்று, கருணைகூர்ந்து சொல்லனு றறன. பிரமவிஷ்ணுக்களே! வேதியாகள தங்கள் வினைதீருமபடி எவனு டையபாததகதை யாகததால வந்தனைவழிபாடு செய்வாாகள்? அரி அயன் என்னும உங்களைத்தன இடபபக்கத்திலும் வலபபக்கத்திலும உணடாக் கினவன எவன்? உஙகள்பதவிகளாகிய வைகுணடத்திலும சத்தியலோ கத்திலும் உஙகளை நிலை பெற்று வாழ்ந்திருகக வைப்பவன எவன? உங் களுடைய அஞ்ஞானம் அகலவரும அந்தககடவுள் நாயகனுடைய குறி இது. அறிந்து கொளளுஙகள் என்று அந்தவேதஙகள் அனபுடனசொலல, அவ்விருவரும் கேட்டு மயக்கந்தெளிந்து, ஆலகாலவிஷம் உணடருளிய எம்பெருமானைத் தனிததனியே தாழ்ந்து, பணிந்து எழுந்து துதிசெய் தாாகள. நாயேனையும அடிமையாகக் கொணடிருககும எம்பெருமான் அவர்களுக்குக் காட்சிகொடுத்தருளி அனபர்காள! உங்கள மதிமயக்கத் தைவிட்டுவிடுங்கள். வேண்டியதைக் கேளுங்கள் கொடுக்கின்றோம் என றுசொலல, மலரவன் தன் கைகளைச்சிரசின்மேல் கூபபிக்கொணடு எமபெருமானுடைய சீரபாதகமலங்களில் விழுந்து பணிந்து, மனம

உருகி அடியேன்செய்த அபசாரத்தை இன்று பொறுத்தருளி, எளிதில் காட்சிகொடுத்தருளிய எங்கள் இறைவனே! உன்னை அறிந்து கொள்ளாதபடி இங்கே எனக்கு உண்டாகிய மதிமயக்கம் இனி என்னை அணுகாமலிருக்க, உன்னிடத்தில் நிலையாகவைக்கும் பத்திகொடுத்து, ஊழிதோறும் எனவடிவமாகிய இந்த அன்னத்தின்மேல் ஏறிவந்தருளவேண்டும் என்று சொல்லினன்.

இலட்சுமிதேவி ஆசைப்படும்படி விளங்கும் மார்பினையுடையமாயவனும் எம்பெருமானுடைய இணை அடிகளைத்தொழுது, எம்பெருமானே! இந்த மருளானது இனி என்னை ஒருபோதுந்தொடராமல் ஒழிக. உன் திருவடிகளை வந்தனைவழிபாடும் செய்யும் தொழில் வழுவாமலிருக்கக்கடவது. கார்மேகம்போலும் நீலகண்டம் உடையவனே! உன் கருணையை என்னிடத்தில் நிலைபெற வைத்தால், உன் திருவடித்தொண்டு செய்யும் அடியேனுக்கு ஒரு குறை உண்டாகுமோ? ஒருக்காலும் உண்டாகமாட்டாது, என்று மகிழ்ச்சியுடன் வாய்திறந்து சொல்லினன்.

இவ்வண்ணம் பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் குறைகூறித் துதி செய்து முறையிட்டுக்கொண்டதைக் கேட்டு, அப்படியே ஆகுக என்று அருள்சுரந்து, அகிலலோகங்களையும் பெற்றெடுத்த அன்னை ஆகிய பார்வதிதேவியின் திருமுலைத்தழும்பும் வளைத்தழும்பும் மாறாத செம்பவளத்திருமேனியையுடைய சிவபெருமான் மேலும் அவர்களுக்கு விளங்கச்சொல்லுகின்றார். தொண்டர்களே! இந்நாள் நீங்கள் கண்டு தரிசனம்செய்த இந்த மகாலிங்கத்தைக் கற்பாந்தத்திலும் அழியாமல் ஓங்கும் காஞ்சிமாநகரத்திலே ஸ்தாபித்து, வந்தனை வழிபாடுசெய்து, சகல லோகங்களைப் படைத்துக் காக்கும் திறம்பெற்று வாழ்ந்திருங்கள். கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலே உங்களுடன் தேவர்கள், அசுரர்கள், சித்தர்கள், பழவினைப் பகை அறவீசிய முனிவர்கள், மனிதர்கள், எல்லாரும் பாசங்கழிந்துபரமானந்தம் அடைய, இந்நாள்முதல்எம்மைச் சிவலிங்கத்தின் மூலமாய் நேசங்கொண்டு பூசைசெய்யக்கடவர். எம்மைப் பூசை செய்கிறவர்களுக்கு எந்நாளும் மருள் அணுகாமல் இருக்கக்கடவது. அவர்களைப்பாதுகாப்பது எமது கடமையாம் தரித்திரம், பயம், மனக்கவலை, பசி, பாவம், கொடியநோய், முதலானவைகள் அவர்களை வருத்தப்படுத்தாமல் விலக்கக்கடவன.

எமது அடியார்களாம் அவர்களுக்கு வினைகாரணமாக வரும் பிறவி மீளவாராமல் ஒழிந்து போகக்கடவது. ஒருவேளை மறுபடியும் பிறந்தா

லும் இன்பம் அடைந்து பெருமகிழ்ச்சியுடன் நெடிது வாழக்கடவர். நமது விநாயகக்கலி என்னும் கட்டளை வலியால், கடுங்கோபங்கொண்டு வரும் எமன் அவர்களிடத்தில் அணுகாதிருக்கக்கடவன். அந்தணர். அரசர், வைசியர், சூத்திரர், அநுலோமர், பிரதிலோமர் முதலிய சங்கர சாதியார் ஆனாலும், தேவர்கள், நாகர்கள், அசுரர்கள், இராட்சதர்கள், கந்தருவர்கள், முனிவர்கள் ஆனாலும் இம்மைக்குரிய லீலா விபூதியையும் மறுமைக்குரிய நித்திய விபூதியையும் கொடுத்தருளும் சிவலிங்க பூசை இல்லாதவர்களும் அடியார்களுக்கு இன்றி அமையாதனவாகிய விபூதி, உருத்திராட்சம் முதலிய சாதனங்களை விரும்பாதவர்களும் எமக்கு அன்னியர் ஆவர். எமக்கு அன்னியராம் அவர்களுடன் பேசினவர்களுங் கடையரிலும் கடையரே ஆவர். மேற்சொல்லிய சிவபூசையின் மகிமையையும், சிவனடியார் பெருமையையும் அடியில் வருவனவற்றாலும் காண்க.

பூசனைசெயாதகைபுராந்தகனபுகழ
பேசுதலிலாதவாயபெற்றுழன்றிடும்
நீசரானவர்தமினெடுவனத்திடைக்
கூசுதலிலாதபுன்குரங்குநன்றரோ.

ஆவுரித்திடினுநீறணியுமன்பனம்
மாவுரித்தவனெனவணங்கத்தக்கவன்
பூவுரித்தவனபதமபுனையப்போற்றுற
நாவுரிதெனமறைநானகுமோதுமால

ஆரங்கண்டிகைஆடையுங்கந்தையே
பாரமீசன்பணியலதொன்றிலார
ஈரநெஞ்சினரயாதுங்குறைவிலார
வீரமென்னால்விளம்புந்தகையதோ.

சங்கநிதிபதுமநிதியிரண்டுந்தந்து
தரணியொடுவானாளப்பெறுவரேனும்
மங்குவாரவர்செல்வமதிப்போமல்லோ
மாதேவர்க்கேகாந்தரல்லராகில்
அங்கமெலாங்குறைந்தழுகுதொழுநோயரா
யாவுரித்துத்தின்றுழலும்புலையரேனும்
கங்கைவார்சடைக்கரந்தார்க்கன்பராகி
லவர்கண்டீர்நாம்வணங்குங்கடவுளாரே.

வைதிகமுறையாகச செய்யும யாகம, தவம், தானம், விரதம், முத லியவைகளால செய்யபபடும பூசையால வரும் பிரயோசனம எலலாம் சிவலிஙகபூசையால வரும் பிரயோசனததின கோடிபஙகில ஒருபங்கு ஆயினும இணையாகமாட்டா. உலகம எமமைபபூசிதது உய்யும்பொருட் டே நாம இபபடி ஏறபாடுசெயதோம. நீஙகளும பூசிததுத துதிசெய்து கடைத்தேறககடவீரகள என்று திருவாய மலாநதருளிச சிவபெருமான தன அடியாருடைய திருமனக்கோயிலில குடிகொண்டருளப போய் விட்டாா

இபபால சேஷசயனத்தின்மேல பள்ளிகொள்ளும திருமாலும் தாமரைபபூவில் வசிககும பிரமதேவனும பணிந்து விடைபெற்று மீணடு கட்டுககோபபு அமைநத தணணீாததடாகங்களையும பெருஞ்செலவததை யுமஉடைய காஞ்சிமாநகரததிறகுவந்துசேர்நது,அவ்விடததில்மேறபட்டு விளங்கும மகாலிஙகப்பிரதிஷ்டை பண்ணி விதிபபடி பூசைசெய்து தொழுது துதிநது, வேணடும வரம பெற்று மீண்டுபோனார்கள்.

அனபாகளே! கடல சூழநத நெடிய உலகத்திலே சிவலிஙகபூசை செய்வதனாலவரும் பேறு இவ்வளவு என்றும் இபபடிபபடடது எனறும எடுததுசசொல்லவல்லவாயாவா?

மகாலிஙகேசன மலரடிபோற்றி

நாறபததாறாவது.

வீராட்டகாசப்படலம்.

தததுவானந்தத்தபசிகளே! நீர்விளையாடும் மடமகளிா அணிந்திருக்கும வாசனைததிரவியஙகள் நெடுந்தூரம் வரையில் மணம்வீசபபெற்ற தடாகம் சூழ்ந்து விளஙகும் மகாலிஙகேசம் எனனும் தலமகிமை சொன்னோம. இதன வடக்கில பூாவம தேவாகளமுன புனனகைசெயது, எமது உள ளஙகையில உருண்டு திரண்டு ஒடுங்கி இருககின்ற இநத ஆலகாலவிஷத் தை விட்டெறியவோ? அல்லதுஉணணவோ? எனறு திருவருள் சுரநத தருளிய சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருககும வீராட்டகாசம் என்னும தலமகிமை சொல்வோம் கேளுஙகள எனறு சூதமாமுனிவா சொலலத தொடஙகினா.

இன்னம்போலும் வாய்நிறைந்து வழியும் தேன் பொருந்திய வெள்ளைத்தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் அன்னநடையைப்பார்க்கிலும் அழகிய நடையையுடைய சரசுவதியின் பயோதரங்களின் மேல் எழுதப்பட்டிருக்கும் கலவைச்சந்தனத்துடன் கலந்த பரிமளம் வீசும் பூமாலைகளைத் தரித்ததோள்களையுடைய

பிரம தேவனுக்கு, யாவரிலும் கடையனும் என் மனத்தைத் தன்னிருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் ஏற்படுத்திய இரண்டு பரார்த்தங்களும் ஒழிந்தபோது, வெண்மை, கருமை, செம்மை, பொன்மை, பசுமை, எனனும் ஐந்துநிறம் படைத்திருக்கும் சத்தியோசாதம், வாமம், அகோரம், தற்புருடம், ஈசானம், எனனும் ஐந்துதிருமுகங்களையுடைய சிவபெருமான் திருவருளால் அந்திவண்ணம்போலும் காலாக்கினி ருத்திரமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து பெரு நெருப்புத்தோன்றி, அண்டரண்டங்களில் எல்லாம் சடசடவென்று முழங்கி நிமிர்ந்து ஓங்கி எல்லாவற்றையும் அரக்குப்போல் உருக்கி உண்டு தெவிட்டி, மெய்யன்பருடைய பாவமலை பஸ்பமாவதுபோல பஸ்பம் ஆகிவிட்டது. எல்லாம் நீறாய் வெந்து விடுகையில் இரவு இல்லை-பகல்இல்லை. அயன் இல்லை-அரியும் இல்லை-ஆகாசம் முதலான பூதங்கள் ஐந்தும் இல்லை-எனில் பூதசம்பந்தமான மற்றைய பவுதிகங்களைப்பற்றி யாம் என்ன சொல்லலாம்? திரிபுராந்தகனாகிய உருத்திரமூர்த்தி இந்தப்பிரகாரம் சகல அண்டங்களையும் சாம்பலாக்கிவிட்டுப் பரமானந்தம் அடைந்து; தன் இயல்பையுணர்ந்து தன் இடப்பாகத்தில் கலந்திருக்கும் எம்பெருமாட்டி காவலில் கற்பமுடிவிலும் அழியாமல் விளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தில் அமர்ந்தருளிச் சகல லோகமாதாவாகிய காமாட்சிதேவி கண்டு களிக்க, அந்தராத்திரியெல்லாம் ஓயாமல் ஆனந்தக்கூத்தாடி அடிக்கடி ஆரவாரம் செய்து மேன்மேலும் வீரநகை புரிந்தருளினார். அந்த ராத்திரி மாறும் வேளையில் ஆனந்தக் கூத்தாடுவதை விட்டு, இலிங்கமூர்த்தியாய் அவ்விடத்தில் சிறந்து விளங்கினார். ஆதலால் அந்த மூர்த்தி வீராட்டகாசமூர்த்தியாம். அந்த வீராட்டகாசலிங்கத்தை வந்தனை வழிபாடுசெய்து சில சித்தர்கள் பல அற்புதமான சித்திபெற்றார்கள். சித்தர்கள் சித்திபெற்றதைக் கேள்விப்பட்டுக் கொங்கணமுனி அங்கேவந்து சேர்ந்து, அந்த இலிங்கத்தின் மகிமையைச்சோதித்து அறியும்பொருட்டு, அதன் சிகரத்தின்மேல் தன்குளிகையைவைத்தான். எந்தப்பொருள்மேல் வைத்தாலும் எல்லாவற்றையும் நீறாக்கிவிடும் தன்மையுள்ள அந்தக் குளிகையை அந்த இலிங்கம் ஒரு க்ஷணத்திலே தனக்குள் அடங்கும்படி இழுத்துக்கொண்டது. அதைக் கண்டு அந்தக் கொங்கண முனி அதிக ஆச்சரியம் அடைந்து அந்த இலி

ங்கத்தின் எதிரில் வாசம் பண்ணி, நெடுங்காலம் தவம்செய்து அந்தக்கு ளிகையுடன் வேண்டிய வரமும் பெற்றான். இன்னமும் அந்த இடம் சேர்ந்து எமபெருமான திருவருளால்வேண்டும் சித்திகளெளிதில பெறுகி ன்றவர்கள் அநேகர். சூலபாணியாகிய வீராட்டகாச நாதருடைய மகிமை சொல்வார் எவர் ?

மாயவன பூர்வம அந்தத் தலத்தில் வந்தனை வழிபாடுசெய்து பவள் வண்ணமபெற்றான். அதையும் சொலவோம் கேளுங்கள். படர்ந்திருக் கும அலைகளைச் சுருட்டிக் கரைமேல வீசும வெள்ளிமயமான திருப்பாற கடலில இரத்தினமயமாய் விளங்கும் மாடமாளிகைகளை யுடைய போக புரத்திலே ஓர ஏகாந்தஸ்தானத்தில தனித்திருந்து, கட்டவிழ்ந்து தேன் உமிழும் செந்தாமரை மலர்பபீடத்தின மேல சிறந்து வீற்றிருக்கின்ற சீதேவியுடன சேர்ந்து, பாஞ்சசன்னியம எனனும பருத்த சங்கு ஏந்திய கையையுடைய திருமால திருவிளையாட்டாகச சரசசல்லாபஞ் செய்து சந்தோஷித்திருக்கும நாளில் அண்டரண்ட சராசரங்கள் அனைத்தையும் ஈன்று காத்தருளும மனைவியும் மணவாளனுமாகிய அவ்விருவரும அவ்விட த்தில் பொழுது போக்கத் தங்களில சிலகதை சொல்லலானார்கள். சேஷ சயனத்தின மேல அறிதுயில செய்யும திருமால் திருமகளைப் பார்த்துச சிற்றிடையுடன பேரழகு படைத்தவளே ! நான் ஒருகதை சொல்லுகி றேன் கேள் என்று சொல்லத்தொடங்கினான்.

பார்த்தவர்களுக்குப பயம கொடுக்கும் நல்ல நிறம் படைத்த நீரப்ப ரவையையும் பேரலைகளையுமுடைய திருப்பாற கடலின அழகுமாறிப் பின்னிட, வெண்சோதி விரிக்கும கைலாசகிரியில் எமபெருமான மின் னல்போல் துவளும சிற்றிடையை யுடைய பார்வதிதேவியுடன ஒருநா ள் இடையறாமல முழங்கும அருவிகளுடன அழகுவாய்ந்திருக்கும சார லையுடைய மந்தரகிரியில ஏகாந்த ஸ்தானத்தில இனிது வீற்றிருக்கும போது, எம்பெருமான எம்பெருமாட்டியை ப்பார்த்துக் காளி! என்று அழைக்க, அதுகேட்டு மனம் புழுங்கிக் கண்ணீர் முத்தம் சிந்தி எம்பெரு மாட்டி சொல்லுகின்றாள். பிராணநாயகா! நான் காளநிறம் (கருநிறம) படைத்திருக்கின்றேன். நீவெள்ளைநிறம பெற்றிருக்கின்றாய். நமக்குப் பொருத்தம் எபபடி உண்டாகும் ? இவ்வளவு நெடுங்காலம் என்னிடத்தி ல அனபுவைத்து இனபக்கலவி செய்து மகிழ்ச்சி அடைந்தாய். பரசுபாணி ! இனி நான அந்தக்காளநிறத்தை விட்டுக் கவுரநிறம் பெற் றுக கவுரி ஆகும் விதம் அநுக்கிரகம்செய்யவேண்டும், என்று பிரார்த்தித் தாள். செமபொற் சிகரங்களையுடைய மலையரசன மகள் சொல்லிய சொ ல்லைத் திருச்செவியிறகொண்டு, சந்திரகாந்தி வீசும் திருவெண்ணீறு அ ணியும் அந்தச்சுந்தரக்கடவுள் சொல்லுவார்

செவ்வரிபரந்த கண்ணுளே! கேள்- நீ வருத்தப்படாதே. உலகமெல்லாம க்ஷேமம் அடையும்படி எந்நாளும்பாதுகாப்பது நமதுகடமை, ஆதலால், தேவாகளுக்கு ஆகவேண்டிய ஓர் காரியத்தைப்பற்றி இப்படி அழைத்ததே யல்லாமல வேறல்ல நீ அதைப்பின்னல அறிந்து கொள்வாய் நீ கவுர நிறம பெறுமமார்க்கம சொல்வேன கேள. ஊசி நாட்டவும் இடம் இல்லாமல் எங்கும நிறைந்து பரவெளியில் வீற்றிருக்கும தனமையுளளவன் நானே, ஆனாலும் மேனமையுள்ள தலங்களிலும ஞானிகள மனதிலும் கருணைகூர்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருப்பேன. மேனமையுள்ள அந்தத்தலங்களிலும் உத்தமத்தலங்களும் வேதாந்த சைவசிததாந்த சமயாசார நெறிகளைப் பாதுகாத்து மிகவும் மேனமையடைந்திருப்பவாகளுடைய மனமும எனக்கு உசிதமானவைகள், உத்தமததலம, சமயாசாரநெறி தப்பாதவர்கள் மனம என்னும அவைகளைப்பார்க்கிலும காசிப்பட்டணமும சிவயோகிகள் மனமுமசிறந்தவைகள காசிப்பட்டணம், சிவயோகிகள மனம என்னும இவவிரண்டிலும காஞ்சிமா நகரமும்மெய்யனபர் இருதயமுமேசிறந்தவைகளாம. மேன்மைபொருந்தியகாஞ்சிமாநகரம, மெய்யடியாாமனம் என்னும் அவைகளைபபார்க்கிலும எனக்கு அனபானதலம் மற்றும எங்கும் இலலை. பூங்கொடி போனறவளே! நீ அந்தக காஞ்சிமா நகரத்தை அடைந்துவிரும்பி எனனைப்பூசைசெய்து, மாசிலலாததவம்புரிந்து வேணடியபடி கவுரநிறம் பெற்றுக்கொள் என்று சொலலுதலும், அந்தப்பாாவதிவிடைபெறறுமீண்டு, காஞ்சிமா நகரததை அடைந்து, பஞசதீாததக்கரையின பக்கததில் மாதவமசெய்து, பொன்வணணம் பெற்றுக்கவுரியாய் விளங்கினாள். செந்தாமரைப்பூவில் வசிக்கும முத்தநகையாளே! இந்த அற்புததததை நான் என்னவென்று சொல்வேன் எனறு, மந்தரமலை அலையச்சுழற்றித திருப்பாறகடலைக்கடந்து தேவாகளுக்கு அமுது ஊட்டிய திருமால் சொலலச், ஸ்ரீதேவி கேட்டுமிகவும் ஆச்சரியம அடைந்து சொல்லுகின்றாள். பிராணநாயகா! அம்பாளுடைய செய்கையைக்கேட்கும்பொழுதெல்லாம் அற்புதம் உண்டாக்குகின்றது. உணமை அறிவானந்த உருவாய் விளங்கும சத்தியும் சிவனும செய்கின்ற இந்தச்செய்கைகள் எலலாவற்றையும செவ்வையாகத்தேர்ந்து உணர்ந்த பெரியோாகள அம்மை அப்பராம அவாகளுடைய திருவிளையாட்டு என்பாாகள். நீலமணிவண்ணனே! இந்தன்மையதேயல்லாமல் மனமதனை நீருக்கி, எல்லாம் அறிந்து, எல்லையிலலாத இன்பமுடைய ஈசனுக்கு வேறுபிரயோசனம் யாது? அந்தத் திருவிளையாட்டும் உலகம் உய்யும்பொருட்டேயாம். அத்தன்மை யதென்று அறியாத அசடாகள் காமவிஷயம்என்று நினைப்பாாகள். அப்படி நினைக்கினறவர்களுடைய மடமையின் கொடுமையை அறியவல்லவர்கள் யார்?

ஒருவரும இல்லை. அண்டரண்ட சராசரபொருள்கள் அனைததையுமநிலை பெற நிறுததிய தலைவன ஆன அவனே படைததுக காத்து அழிப்பதறகு ததன இடப்பாகததிலிருநது பாாவதியையும உன்னையும், வலப்பாகத திலிருந்து பிரமதேவனையும் என்னையும, மனதிலிருநது காலாககினி ருத திரனையும சரசுவதியையும் உண்டாக்கினன. சகலமும் தானே ஆகிப் பஞ்சகிருததியங்களைசசெய்து வருகின்ற அநதககடவுளுக்கு எல்லாவற றைபபாாககிலும பேரன்பு பாாவதி தேவியிடததிலும் உனனிடததிலு மே அலலவோ? பெருமானே! காாமேகம்போற் கரிய கூநதலையுடைய அநதககவுரிபோல நீயும் அடியேனுககுப பெருமகிழ்சசி உண்டாகுமபடி அப்படிபபட்ட திருமேனிபெற்றுக்கொள் என்றாள். செம்பொன ஆப ரணம் அணிநதவளான திருமகள் வாாததைதயைத திருமால்கேட்டுப்பெ ருஙகோபஙகொண்டு, அடீ பொன்னனி! உன் எண்ணம் இதுஆனுல், களாப் பழமபோல் கறுததிருப்பவனுகிய என்னுடன் இநநாள்வரையிலும் எப படி கலநது போகததை அநுபவித்தாய்? இனி இநதககரு நிறத்தைமா ற்றி நீ கண்டு மகிழுமபடியான செம்பவளததிருமேனி பெறுவேன என் று அவளுக்குச் சொலலிவிட்டு, அவ்விடததிலிருநது விரைவிலமறைந்து காஞ்சிமாநகரததை அடைநது, வீராட்டகாசம் என்னும் தலததிறகு எதிரில அந்த வீராட்டகாசனுடைய வீரநகை எலலாம் ஒன்றுசேர்ந்து விளஙகுகின்றபோல் விளஙகும் சககரதீாததம என்று ஒரு தீர்ததம் உண் டாக்கி, மூன்றுலகததாரும் புகழ்கின்ற கங்கையைபபாாக்கிலும் சிறநதி ருக்கின்ற அந்தததீர்தத நீராடி, விரதம்புரிநது பச்சைமால் வாசமாயிரு ந்தான். அந்தபபச்சைவண்ணப் பெருமாள் வாசமாயிருநத இடம் பச சைவண்ணன ஆலயம என்றுசொல்லபபடும. அவ்விடத்தில் வாசமா யிருந்து தினநதோறும வண்டுகள் மொய்ககும்படியான பதினுயிரம் செநதாமரை மலாகொண்டு வீராட்டகாசப பெருமானைப பூசைசெய்து பேரன்புடன விழுநதுபணிந்து எழுந்து பிராாததிக்கையில, மாங்குயில் போல் வசனிககின்ற பாாவதிதேவிபாகனுகிய சிவபெருமான் திருவருள் சுரநது காட்சிகொடுத்தருளிச செம்பவளவண்ணம கொடுததருளினுர். இப்பால் சேஷசயனனுகிய திருமால் பொருக்குகளால் அடாநதிருக்கும அடியையுடைய காயாமபூப்போலும் கருநிறததைக் கழித்துச் செம்பவ ளவண்ணம் பெற்றுப்பரமசந்தோஷம் அடைந்து, அவ்விடததில் சில நாள வாசம்செய்து, மீண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்று, திருமகளு டன் கலந்து விசேஷமான ஆபரணஙகளை அணிநதிருப்பவளே! செம் பவளச்சோதியுடன் தழைத்திருக்கும் இந்த வடிவத்தைபபாா. இரவுக கையின்கட்டுததளரும்படி பருத்துப பக்கமெலலாம் படாநது ஓஙகிய

மணிவடம் அணிந்த மார்பை உடையவனே! இந்தச்செம்பவள வண்ணத்தை நான் என் சுவேச்சையால் பெற்றுக்கொண்டேன். இனி நீ விரும்பியபடி என்னிடத்தில் இன்பம் அநுபவி என்றுசொல்ல பச்சை மயில்போலும் சாயலையுடைய அந்தத்திருமகள், சுவாமி! இந்தச்செம்பவளவண்ணம் தனக்குச் சுவேச்சையால் பெற்றுக்கொண்டதானல், அது மாயவித்தைபோல மாய்ந்துபோகுமே அன்றி நிலையாக நிற்கமாட்டாதே. இது எனக்கு என்ன பிரயோஜனம் தரும் என்றாள். அதைக்கேட்டுக் கருடவாகனத்தையும் ஆயிரம் பணமுடியுடைய சேஷசயனத்தையும் தனக்கு உரிமையாகக் கொண்டிருக்கும் திருமால் கோபம்கொண்டு அடிபொன்னி! என்னைப்பழித்தபடியால், இனி நீ கரிநிறம் பெறக்கடவை என்று சபித்தலும், அந்தத் திருமகள் தன்னுடைய செம்பொன் மேனி கறுத்துப் போனதைப் பார்த்து மனம் துடித்துப் பூதேவி நாயகா! சிறியேன் செய்தபிழை பொறுத்து இந்தச்சாபம் தவிர்த்தருள வேண்டும் என்று பாதங்களில் விழுந்து பணிந்தாள். பகைவர்செய்யும் சண்டையைக் கடந்த சக்கரபாணியாகிய திருமால் மனம் இரங்கி என்கண்மணி போலும் பெண்மணியே! கோபத்தால் விரைந்து உன்னைச் சபித்தேன் அதனல் நீ கருநிறம் பெற்றாய் ஆனாலும் கறுப்பில் அழகியான உன் போகம் முன்போலவே எனக்கு உண்டாகுக நீ பயப்படாதே என்று அவளைத்தன் இரண்டு கைகளாலும் தழுவிக்கொள்ள, அந்தத்திருமகளும் அந்தத்திருமாலுடைய திருவடிகளைத் தாழ்ந்து பணிந்து, அதி விசித்திரமாய் விளங்கும் தன் அரமனைக்குள்ளாகப் போயினாள். அரமனைக்குள் போனபின்பு தன் பாங்கிமாருடன் ஆலோசனைசெய்து, புதிய தேன் பொழிந்து மணந்துவிளங்கும் பூஞ்சோலைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, அவ்விடத்தில் தேசமெல்லாம் புகழவிளங்கும் உலகாணித்தீர்த்தக்கரையின் பக்கத்தில் காமாட்சிதேவி இனிது வீற்றிருந்து தவம்செய்தருளிய தலத்தைத்தன் இருகண்களும் களிக்கக்கண்டாள். உலகமெல்லாம் தன்புகழ் விளங்கச்செய்யும் காஞ்சிமாநகரத்திலே அந்தத்தலமானது அதிசூட்சுமமான பிலமாகிப்பரவெளியாய்ச்சிறந்து விளங்கும். சத்திக்கின்ற சமுத்திரத்தை ஆடையாக உடுத்திருக்கும் பூதேவிக்கு நாபித்தானமாம். கொன்றைசூடியாகிய சிவபெருமானுக்கும் காமாட்சிதேவிக்கும் உயர்வு ஒப்பில்லாமல் ஓங்கும் ஒரு திருமேனியாம். அடியார்களுடைய வினைகளைப்போக்கி விமலமாக்கி வீட்டின்பம்கொடுக்குமமூலகாரணத்திருமேனியும் அதுவேயாம். அகண்ட பரிபூரணமாய், உண்மையாய், அறிவாய், குயவன் சக்கரம்போல இடையறாமல் சுழன்று உழலும் மனம் அடங்கும் இடமாய், வேதாந்தப்பொருளாய், இன்பமாய்ச் சிவமாய், நிர்மலமாய் விளங்கும் பரஞ்சோதியாகிய

சிவபெருமானை நிறைகுடம்போல் நிறைதவத்துச் சிவயோகிகள் இந்தப் பரவெளிமயமாகத் தஙகள் மனதில் அகமுகமாய்த் தரிசனம் செய்வார்கள். சத்திக்கின்ற கடல்சூழ்ந்த உலகத்திலே காஞ்சிமாநகரத்தில் அந்த பபிலத்தினிடமாகப் பகிர்முகமாய்த தரிசனம் செய்வார்கள். ஒருமுறை அந்தப்பிலத்தில் இஷ்டகாமியார்த்தமாகும் தருமம் செய்கிறவர்களுக்கும் அந்தத தருமம் தரும்பயன் கோடி ஆதலால, கரடமதத்தை வெள்ளம் போற் பொழியும யானைமுகம்படைத்த விநாயகமூர்த்தியையும் சுப்பிரமணிய சுவாமியையும் பெற்றவளான காமாட்சிதேவி அமாநதருளும அந்தப்பிலமானது காமககோடி என்று உலகத்தில காரணப்பெயராய விளஙகும். அல்லாமலும் தனனைவந்து தரிசிப்பவாகளுடைய இஷ்டகாமியாாததங்களை வரையாது கொடுக்கும்பொருட்டுக் குபேரனைப்போல் கோடி காமத்தலைவரைப் படைத்தபடியால், எபபொழுதும் ஒரே தன்மையாய எங்கும் வியாபித்து எல்லாவற்றையும கடந்துவிளஙகும் பரஞ்சோதியாகிய சிவபெருமானைத தனமலைபோல் குவிந்திருக்கும் பயோதரஙகளால குழைத்தருளிய கருணைப்பிராட்டி காமாட்சிதேவி சிறந்துவீற்றிருக்கும் பெருஞ்சோதிமயமான பிலத்திற்குக் காமக்கோடி என்னும அந்தபபெயா சொல்லுதலும்தகும். மேலும் காமியாாததஙகள் என்பன:—மனைவியர், மககள், ஆடை, ஆபரணஙகள், மாடமாளிகைகள், உணவுகள் முதலாகப் பலவகைப்படும. பூந்தளிரைப்பாாக்கிலும மெதுவான தன்பாதஙகளை வணங்கிக குறைகூறி வேண்டினவாகளுக்குப் பாவதராஜ புத்திரியாகிய காமாட்சிதேவி அந்தக்காமியார்த்தஙகளைக்கோடி, கோடியாய்க் கொடுக்கின்றமையாலும் காமக்கோடி என்னும்பெயரை அந்தப்பிலம் அடையப்பெறும. அல்லாமலும் கவைக்கால்களையும் கருநிறத்தையும் உடைய எருமைவாகனனுய்க் கொல்லும் தொழிலைககொண்டிருககின்ற யமனை உதைததருளிய ரிஷபவாகனனுகிய சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண் நெருப்பால் நீறாய்விட்ட ஒருகாமனைத் தேவி திருவிளையாட்டாகத்தன் கடைக்கண் பாாவையால் கோடி காமர் ஆகப் படைததமையால் காமக்கோடி என்னும் பெயரைப் பூண்டதும் ஆகும். மற்றும் ஆன்மாக்கள் அடையும் நால்வகைப பிரயோசனங்களில் மூன்றாவதாக வகுக்கப்பட்டது காமம். அந்தககாமத்தின் கோடியாகிய முடிவில் இருப்பது மோட்சம தன்னைத் தஞ்சம் எனறு அடுததவர்களுக்குக் காமத்தினகோடியாகிய மோட்சம கொடுக்கின்றமையாலும், உலகமாதாவாகிய காமாட்சிதேவி வீற்றிருக்கும் செமபொற்சோதி விமானமானது அந்தக்காமக்கோடி எனனுமபெயரால் சொல்லப்படும். பின்னும் ஏகாட்சரமாகிய பிரணவமானது அகரம, உகரம், மகரம் எனறு மூன்று அட்

சரங்களாகப்பிரியும். அந்த மூன்று எழுத்துகளும் முறையே அரி அயன அரன என்னும் மும்மூர்த்திகளை உணர்த்தும இந்த மும்மூர்த்திகளைக் கோடி முறை யுகங்கடோறும் தனகண்களிலிருந்து படைத்தாள் என பதனாலும, அந்தக்காமக்கோடி என்னும் பெயர்விளங்கும் எனபதாம். வேறு ஒருவகையில கா எனபது சரசுவதி. மா என்பது இலட்சுமி. கா, மா, என்னும் சரஸ்வதியும் இலட்சுமியும தேவியின திருக்கடைக்கண்ணிலிருந்து பிறபபதனால எமபெருமாட்டிக்குக் காமாட்சி என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று, என்று பெரியோர்கள சொல்லுவார்கள விந்துதத்துவத்திலிடமாக விளங்கித தேவி வீற்றிருக்கும மகாசக்கரத்தின்வடிவம ஆகிய அந்தபபிலமானது காமியார்த்தங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடம ஆகிக்காமகோட்டம என்று ஒருபெயர்கொண்டிருக்கும. அந்தப் பிலம மற்றைய பீடங்களுக்கெல்லாம் முதற் பீடம் ஆதலால ஆதிபீடம் என்றும சொல்லப்படும்.

இப்படிப்பட்ட மகத்துவம் உடைய பிலத்தைத திருமகள் கண்டு கைகூப்பித்தொழுது, அந்தப்பிலத்தின இடப்புறத்தில் வாசம்செய்து, திரிபுரதகனனாகிய சிவபெருமானுக்கு ஒருசத்தியாய, ஆனந்தமாய், சகலமும தானாய்விளங்கும் அகிலகாரணியும், நிலத்திலே நிவிர்த்திகலையால் ஒருபாதத்துடனும, நீரிலே பதிஷ்டாகலையால இரண்டு பாதத்துடனும், தீயிலே வித்தியாகலையால நான்குபாதத்துடனும, காற்றிலே சாந்திகலையால் எட்டுபாதத்துடனும, ஆகாயத்திலே சாந்திய தீதகலையால் ஒன்பது பாதத்துடனும், அதற்குமேற்பட்ட பரவெளியில் ஆயிரம் பாதத்துடனும், தங்கிய அட்சரங்களுக்கெல்லாம் தலைவியாகியபராசத்தியும, கருமை, செம்மை, வெண்மை நிறமுடையவளும் காமக்கோடியில பிலவடிவமாயிருப்பவளும், மலைமகளும, மாயையுடன் சகலலோகங்களைப் பெற்றவளும ஆகிய எங்கள் காமாட்சிதேவியைத் தனமனக்கோவிலில் எழுந்தருளவைத்து, மகாதேவி! சாமபவி! சதானந்தி! சத்தி! நித்தியகலயாணி! நிரஞ்சனி! நிமலி! பதமினி! பராசத்தி! பராபரி! அந்தரி! சுந்தரி! ஆரணி! காரணி! ஏகநாயகி! லோகநாயகி! என்தாயே! என் தாயே! என பொன்மேனியை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தக்கரிய நிறம் செதிள் எடுத்துப்போகக் கருணைசெய்யவேண்டும் என்று வந்தனை வழிபாடுசெய்யத்தொடங்கினள். பூர்வமுவருணபகவான உன்னைவாருணி என்று பிருகுமாமுனிவனுக்குக் காதற்புத்திரியாகக் கொடுந்த காரணத்தால் பிருகுவாரமாகிய சுக்கிரவாரந்தோறும உன்னைத் தரிசித்துவந்து னைவழிபாடு செய்கிறவர்கள எல்லாரும் நிறைசெலவம பெற்றுப் பெருவாழ்வுபெறுவார்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். இருவினை

களுக்கும் காரணமாய் எதிர்த்துவரும புலன்களாகிய பகைவர்களை அறவீசிவிளங்குகின்ற பிருகுமாமுனிக்குப்பிரியமான புத்திரியே! கரும்பை வில்லாகவுடைய மனமதனைச் சுட்டெரித்தவராகிய சிவபெருமானுக்குப பிரியமானவளே! அடியேனுக்கும் கருணைசெய்வது உன கடமையாம். கலைபோல் பிறழும கண்ணுடையாளே! கா என்னும் பெயருள்ள சரசுவதியைப் பூரவம உன கணணைபபோல காததருள செய்தாய். மா என்னும்பெயருளள எனனையும உன கணணைபபோல காததருள் செய்து, காமாட்சி என்னும் பெயர் பெறுவாய். என்று செந்தாமரைபபூவில வாழ்ந்திருக்கும திருமகள் துதிசெய்தலும், எம்பெருமாட்டி கருணைகூர்ந்து காட்சிகொடுத்தருளிப பூமகளே! நீ நடுங்காதே. உன் உடம்பின் கருநிறம்கருஞ்சாந்து ஆகக்கழிந்துபோகக்கடவது. முன்னையிலும நலலஉருவம் பெறுவாய. இப்பொழுதே திருமாலுக்கு உகந்தபத்தினியாவாய். வீணிலே இரவுக்கையைக் கிழித்து உயர்ந்து அணைந்து மதர்த்துப்பருத்திருக்கின்ற பயோதரங்களை உடையவளே! அதிரூபசுந்தரியாகிய உன் திருமேனியிலிருந்து கழிந்துபோகும அந்தக்கருஞ்சாந்தை எடுத்துநெற்றியில திலதமாக இட்டுக்கொள்பவர்களுக்குக் கலியாணமும் சந்தோஷமும செலவமும் புகழும் மேனமேலும விருத்தி ஆகுக. பழிபாவங்கள அணுகாமல ஒழிக, பழையவேதம எல்லாம ஓதி உணர்ந்து பெருமை பெற்றிருக்கும சரசுவதியும இங்கே வாசம செய்கின்றமையால, அன்புடன நீ விரும்பியபடியே எனக்குக் காமாட்சி என்கின்ற பெயர் உண்டாகுக என்று சொல்ல, இந்தப்பிரகாரம இவ்விடத்தில சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருக்கையில, வண்டுகள முழங்கும் தாமரைமலர் போலும நாபியையுடைய திருமால அந்தப்புரத்திற் சென்று, தன மனைவியாகிய திருமகளைககாணாமல மனம வருந்திப பிரிவெனனும பெருநோய் வருத்தப்படுத்துவதனால சகிக்கமாட்டாமல, கடலசூழ்ந்த உலகம எங்கும தேடிக்கடைசியில் காஞ்சிமாநகரத்திற கண்டு. தனபத்தினியாகிய திருமகளும் எமபெருமாட்டி ஆகிய காமாட்சி தேவியும தம்மில கலந்து பேசுவதை உற்றுககேட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்தில மறைந்து நினறான். செம்பொன்வளையல அணிந்த கைகளை யுடைய அவ்விருவரும அவன ஒளிந்துக கொண்டு நிற்பதை அறிந்து, எமபெருமாட்டி அவனைபபார்த்து, இங்கே திருடனைப்போல பதுங்கி நிற்பவன் யாவன? என்று கேட்டலும, திருமகள் வெட்கம் அடைந்து தேவி திருவடிமேல் முந்தி விழுந்து பணிந்தாள். மாயவனும விரைவில எமபெருமாட்டியின் இணையடிகளைத் தொழுது மனமகிழ்ந்து ஒருபக்கமாக ஒதுங்கி நினறான. எமபெருமாட்டி அந்தச்சேஷசயனனைப்பார்த்துச் செந்தாமரைககண்ணா! நீ நன்றாயிருக்கி

ன்றையோ ? நீ பாதுகாக்கும் மூன்றுலகத்தில உள்ளவர்கள் எல்லாரும் க்ஷேமமா யிருக்கின்றார்களோ ? என்று கேட்டலும, கருடவாகனன் ஆகிய அந்தத் திருமால கைகூப்பித் தொழுது மகாதேவி ! உன்கருணை பெற்றிருக்கின்ற எங்கள்வாழ்வுக்கு ஒரு தாழ்வுவருமோ? நானும் என்ப த்தினியாகிய இவளும் கடைத்தேறினோம். இனி எங்களுக்கு என்னகு றை ? என்று வணக்கமாய்ச் சொன்னான். எமபெருமாட்டி பின்னும் அவனுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றாள். மாயவனே ! முப்பத்திர ண்டு தருமங்களைஉளாக்கும என் அறச்சாலை இது. இந்தத்தருமங்களுக்கு இடையூறாக இங்கே ஒரு மகா பூதம் மிககபலத்துடன் சஞ்சரித்துக்கொ ண்டிருக்கின்றது. நீ அதன் துஷ்டத்தனத்தை அடக்கிவிடு என்று ஏவ, அந்தத்திருமால் நயந்து தொழுது பஞ்சதீர்த்தக் கரைமேல் தன்னைப்ப கைத்த பூதத்தைத் தரைமேல் தள்ளித் தன்பலமெல்லாம் கொண்டு மிதி த்து மிதித்தபடியே அதனமேல நின்றான். அந்தப்பூதம் தனனை மிதித் துககொண்டு நின்றவனைக் கீழேதள்ளி மேலே எழும்பவே அது எழும் பாதபடிககு அதன எலும்புகளை ஒடித்து அதன மேல் உட்காாந்திருந்தா ன். அந்தவெற்றி மிகுந்த வலிய பூதமானது தனமேல உட்காாந் திருந்த வனையும அந்தரத்தில தள்ளவே அவன் நீண்டு வளாந்து அதன்மேல் படு த்துக்கிடந்தான. உக்கிரங்கொண்ட பூதமானது தன்பலமெல்லாம இழ ந்து அந்தத்திருமாலை வணங்கி ஒருவரம் கேட்கலுற்றது. மகாப்பிரபு ! மலாமகள் விளையாடும் மார்பனே ! அடியேன பெரும்பசியால் மனங்க லங்கினேன். வருஷந்தோறும அடியேனுக்கு ஒரு பிள்ளையை உயிருட ன் பலிகொடுத்தால அநதப்பலி ஏற்று மனமகிழந்திருப்பேன. அடியே னுக்கு இந்தவரம கொடுத்தருள் என்று பிரார்த்திக்கச சேஷசயனனாகிய திருமாலும அப்படியே ஆகுக. என்று சொலலிப பக்தர்கள் எல்லாரும் போற்றும்படி அநதத்தலத்தில இனிது வீற்றிருநதான். பாஞ்சசன்னி யம் என்னும தவளசசங்கு ஏந்திய கையை யுடைய திருமால் அவ்விடத் திலே கள்வன, நின்றவன், இருநதவன், கிடநதவன் என்னும நான்குவ கையான வடிவங்களுடன் அமாந்திருநதான. காமாட்சிதேவி கட்டளை யால் திருமகளும அந்தப் பிலத்தின் பககத்தில் அமர்ந்திருந்தாள்.

கருடக்கொடி உயர்த்திய திருமாலுக்குப்பிரியமான அவ்விடத்திலே அந்தத்திருமாலை வந்தனைவழிபாடு செய்யப்பெற்றவர்கள்வைகுந்தப்பதவி பெறுவார்கள்.

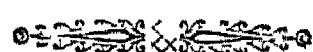
அன்பர்களே ! நீலகண்டனாகிய சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் வீராட்டகாசம் என்னும் தலமகிமையின் தொடர்ச்சியால் இந்தக் காமக்

கோட்டத்தில் திருமால வரலாறு எல்லாம சொன்னோம்; அநதவீராட்டகாசம எனனும் தலத்தை அன்புடன வநதனை வழிபாடு செயபவர்கள் இம்மையிலபெருவாழ்வு பெற்றவாகளாகி, மறுமையில சநதிரசேகரனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிக்கலபபில் உண்டாகும் சினமயானநத போகம பெறுவாகள்.

வீராட்டகாசப் பெருமான்மெய்யடிபோற்றி.

நாற்பத்தேழாவது

பாண்டவீசப்படலம்.

சிவயோகச் செல்வர்களே! பேரனபுகொண்டு சாக்கிய நாயனார் எறிந்த கல அடிக்கும் கதிகொடுத்தருளிய சிவபெருமான சிறந்து வீற்றிருக்கும் வீராட்டகாசம் எனனும் தலமகிமை சொன்னோம். இதன தெற்கில் மேகமணடலததை அளாவிய மதிலால் சூழப்பட்ட பாண்டவீசம் என்னும தலமகிமை சொலவோம் கேளுஙகள் எனறு சூதமாமுனிவா சொல்லத்தொடஙகினார்.

தருமக்கடவுள் புததிரனாகிய தருமனுடன் வீமன், அருச்சுனன், நகுலன, சகாதேவன் எனனும் பாணடவா ஐவரும் வனவாசம பண்ணியகாலததில் உரோமசன் முதலான முனிவாகளுடன் கலந்து சகல தீர்த்தங்களிலும் நீராடநினைத்துத்தீராத ஆவலுடன் யாத்திரை செய்தார்கள். சிஙகததைக்கொல்லும் திறல் வீரா ஐவருமசெனற இடங்களில் எல்லாம் சிவலிஙகப் பிரதிஷடை பண்ணிச சிவபெருமானைத தொழுது துதித்து வரும்வழியிலே, தென்னஞ்சோலை சூழ்ந்து விளஙகும் திருக்காஞ்சிமாநகரத்தைச சேர்ந்து, அங்குள்ள பல தலஙகளையுமபார்த்துப் பரமசந்தோஷமடைந்து, கஙகாதரனாகிய சிவபெருமான் சிறநது வீற்றிருக்கும் திருவேகம்பம முதலான சிவாலயஙகள் எல்லாவறறையும் பததியுடன் தொழுது போய்க் கடைசியில் வீராட்டகாசம் என்னும் தலததில் மலாகொண்டு பேரன்புடன் பூசைசெய்து, அதன் தெற்கில் தஙகள் தஙகள் பெயரால் தனிததனியாகச் சிவலிஙகப பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன, சகாதேவன் எனனும் ஐவர்கள், இந்த ஐவருடைய மனைவாழ்ககைக்கு உரிய கற்பிற சிறந்த துரோபதை முதலானபததினிமாாகள், திருஷ்டத்துய்மனன், சிகண்டி மறறும் யதுகுல மன்னவர்கள், ரிஷபவாகனனாகிய சிவபெருமானிடத்தில் அன்பு

வைததொழுகும் உரோமசர், முற்கலனா, வியாசா முதலான பலமுனி
வாகள் எனறுசொல்லபபட்ட இவாகள் எல்லாரும தனிததனியே இலி
ஙகப பிரதிஷடை பணணிப பூசிதது வேணடும் வரம பெறறாாகள்.
அந்நாள அந்தத தருமன முதலாஞோ தொழுது துதிசெயத சிவலிஙக
ஙகளைத தரிசித் தவர்கள்பொனனம்பலததிலே ஆனந்தக்கூததாடும எமது
ஐயனுடைய அநுக்கிரகம பெறுவாாகள.

அநததலங்களுக்குத் தெறகில் கயிலாயம் எனறு ஒருதலம் இருக்
கின்றது. பகைவாகளுககு இடா செய்யும் சூலாயுதம ஏநதிய ஈசானன்
பூாவம அந்ததலத்தில கயிலாயநாதனை ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்து திக்
குப்பாலகரில் ஒருவனுகும் பதவிபெறறான. எனறு பெரியோாகள
சொலலுவாாகள.

கயிலாயநாதன் கனைகழல்போற்றி
பாணடவீசன பதமலாபோற்றி.

நாற்பதரெட்டாவது.
மச்சீசப் படலம்.

பற்றற்றுவிளங்கும் பரமஞானிகளே! அருச்சுனன் முதலானவர்
கள வநதனை வழிபாடுசெய்த பாணடவீசம எனனும தலஙகளின மகி
மைசொனனோம். அநதப பாணடவீசததிறகு மேறகில் இபபிரீர்ததத்தின
அருகில உளள மசசீசம எனனும தலமகிமை சொலவோம கேளுஙகள்
எனறு சூதமாமுனிவா சொலலததொடஙகினாா.

எம்பெருமானுடைய நிகரில்லாத அற்புததைதை அறிவிக்கும்படி
இப்பிராததம எனனுமபெயா வழஙகலாயிறறு.

அநத இப்பிரீதத்க்கரைமேல் திருமால் பூசைசெய்து பேறுபெற்ற
மச்சலிஙகம் என்று ஒரு சிவலிஙகம் இருக்கினறது. மகாபாவியான
சோமகாசுரன் வேதஙகளை யெலலாம திருடிககொணடு சமுததிரததில
ஒளிததுக கொணடபோது, உலகததிலே வேதம் இல்லாமல யாகம
செயவது ஒழிநதுமழைவளம் குறைந்து அவி அளிபபார் இலலாமையால்
தேவர்கள எல்லாரும கொடியபசியால நலிந்து மெலிந்து திருமாலைத
தாழ்ந்து பணிநது தஞ்சம என்றடுத்துத் துதிசெய்தாரகள். அதுகேடடு

த்திருமால் தேவர்களே! நீஙகள் அஞ்சாதிருங்கள் என்று அபயம் அளி ததுத தனமனதிறல் தியானிததது, அநதச் சோமகாசுரன வேதங்கள எலலாவற்றையும் திருடிககொணடுபோயக் கடலில மறைநதிருபபதை அறிந்து, பிருகுமுனி இட்டசாபததால மச்சரூபம்கொணடு மணமலாச சோலைசூழ்நத விளஙகும் காஞ்சிமாநகரததில இபபிதீர்த்ததைத அடைந்து, மசசரூபஙகொணட தன பெயரால மசசலிஙகப் பிரதிஷ்டைசெயது, அனபு மிகுந்த அருசசனைபணணிச் சிவபெருமான திருவருளபெறறுப், பல பணடஙகளால் நிறைந்திருககும் கப்பல்கள் உலாவும கடலில சென்று, சோமகாசுரனைககொனறு, அவன் திருடிக்கொணடுபோன வேதங்களை எடுததுக்கொணடுவந்து வேதியாகளுக்குக கொடுததான இது அலலாமலும் கண்டோா அஞ்சுமபடியான நீரப்பெருககுளள சமுததிரததிலே சேஷசயனததினமேல் செந்தாமரைக்கண்வளரும் மாயவன சஙகுவணணனுகிய பஞசசனன் என்னும்பெயரையுடைய அசுரனையும் அந்தசசமுததிரத்திளிடமாக வதைததது, வலம்புரிச்சஙகுவடிவமாய் விளஙகும அந்த அசுரன எலுமபைததன் கையில் பாஞசசனனியம் என்னும் சஙகு ஆகததரிததுக்கொண்டான.

அன்பாகளே! காஞ்சிமாநகரததிலே செந்துளசி அணியும திருமால் மச்சாவதாரம் எடுததுப பூசைசெய்த மசசலிஙகததை இசசிதது வாழ்ததுகிறவர்களும் பெறுமபேறு இவ்வளவென்று அளவிட்டுசசொலல வலலவா இவ்வுலகததில் யாவர்?

மச்சீசன் மலரடிபோற்றி.

நாற்பத்தொனபதாவது.

அபிராமீசப்படலம்

பரம ஞானிகளே! வணடின் கூட்டங்கள் வாழ்ந்திருக்கும் பூஞ்சோலைகள் சூழ்நது விளஙகும் மச்சலிஙகேசம் என்னும் தலமகிமை சொன்னேம். செநதாமரை தடம் சூழநதிருக்கும் அந்த மச்சலிஙகேசததிறகு வடமேறகில மாசிலலாதோங்கும அபிராமீசம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம்.

அசுராகளுக் கெல்லாம் தலைவனுகிய மாவலி என்பவன் சகலலோகஙகளையும் ஏகச்சக்கராதிபதியாய ஆணடுகொணடிருக்கும நாளிலதேவேந்திரனுடைய அதிகாரம் குறைநது போனபடியால, இனி நான என்ன

செய்வேன் என்று எங்கித்திகைக்கும்போது, அந்த இந்திரனுக்கு இளையவனாகிச் சுவர்க்கலோகத்திலே உபேந்திரன் என்னும் பெயர்கொண்டிருக்கும் திருமகள் மணாளனாகிய மாயவன் தன் தமயனுக்கு அந்த அரசாட்சியைத்தருமபொருட்டுக் காசிபமுனிவன் புத்திரனாகி வாமனவடிவங்கொண்டு, காஞ்சிமாநகரத்திற்குச்சென்று, அபிராமீசம் என்னும் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து ஆகமவிதிப்படி பூசித்துத்துதித்துச் சிலநாள் அவ்விடத்திலவாசஞ்செய்து, சிவானுக்கிரகம்பெற்றுமீண்டு அந்தமாவலியினுடைய யாகசாலைக்குப்போய், மூன்று அடி நிலம் வேண்டினன். வேண்டியபோது தன் வஞ்சனையை உணர்ந்து மூன்றடிமண்தானம் கொடுத்தால் விபரீதமாய் முடியும். கொடுக்கவேண்டாம் என்று புத்திசொல்லித்தடைசெய்த சுக்கிரன் கண்ணைக்கெடுத்துக் குருடனாக்கி விட்டுத் தன் அடியால் மூன்று அடி நிலம் தானமாக அந்த அசுரன் கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு சரசர வென்று அண்டகடாகம் வரையில் ஓங்கிவளர்ந்து, மண்ணுலகத்தையும் விண்ணுலகத்தையும் இரண்டு அடியாக அளந்து, மற்றொரு அடிக்கு இடமில்லாமல், அந்த அசுரன் தலைமேல் ஓர் அடிவைத்து அழுத்தி, அவனைப்பாதாளத்திலே சிறைப்படுத்தி, ஏகாதிபதியாய் அரசாளும் பதவியை இந்திரனுக்குக்கொடுத்து, மாசில்லாதோங்கும் காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வந்து கொன்றைப்பூமாலை சூடிய சடைமுடியையுடைய அபிராமீசனுக்கு அபிஷேகம் செய்யத் தன்பெயரால் வாமனதீர்த்தம் என்று ஒருதீர்த்தம் உண்டாக்கி, அந்தப்புண்ணிய தீர்த்தத்தால் அபிஷேகம் செய்து தொழுது துதிபுரிந்து உலகமெல்லாம் அளந்த தன் உருவத்தை எம்பெருமானுக்குக்காண்பித்து, இன்னருள்பெற்று உலகளந்தபெருமாள் என்னும்பெயர் பூண்டு அவ்விடத்தில் அமர்ந்து சிவபணிசெய்து கொண்டிருந்தனன்.

அபிராமீசன் அடியிணைபோற்றி.

ஐம்பதாவது.

கண்ணீசப்படலம்.

உலகம் பொய் என்று ஒழித்தவர்களே! மாயவன் வாமனவதாரம் எடுத்துப்பூசித்துப் பேறுபெற்ற அபிராமீசம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இப்பால் நீர்வளம் பொருந்திய காஞ்சிமாநகரத்தில் சிறந்துவிளங்கும் கண்ணீசம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

திருப்பாற்கடலில் உண்டாகிய விஷம் பட்டுத் தேகமெல்லாம் கறுத்து வேக்காடு உண்டானபடியால் சேஷசயனனுகிய மாயவன வாடிவருநதி, அநதவிஷத்தை அமுது செய்தருளிய எமபெருமானைததுதிசெய்யும் பொருட்டுக காஞ்சிமாநகரததை அடைந்து! தன்பெயரால் கண்ணலிங்கப்பிரதிஷ்டைபண்ணி, அனபுமிகுநது பூசைசெயது துதிசெய்தலும் பைஙகொடிபோலும் பார்வதிபாகனுன சிவபெருமான் காட்சிகொடுத்தருளிக கண்ணனே! உனக்குவேணடியது யாது? சொல் எனறு கேட்கவே, அநதக்கண்ணன் கைகூப்பிதொழுது, செவ்வல்லிமலாபோல சிவந்திருக்கும் வாயினையுடைய பாரவதிபாகனே! நீ அடியேன்பொருட்டாக ஆலகாலவிஷம் அமுதுசெயதருளினை. அமுதுசெயதருள்வதற்கு முன அந்த விஷம் சற்று என்னைததாக்கியபடியால், தேகமெல்லாம வெந்து கருகிபபோய்விட்டேன். இனி நான் இந்தவேக்காடுபொறுக்கமாட்டேன். நறுமணம்வீசும் கொன்றைமலருடன் குளிர்ந்த சந்திரனைத் தரித்திருக்கும் சடைமுடியுடையவனே! நீ ஆனமாக்களுக்குப் பாவ விமோசனம் செய்து பரகதிகொடுக்கும் தன்மையால், சங்கரன், சிவன, சம்பு, உருத்திரன் என்னும் திருநாமங்களைக் கொண்டிருக்கின்றாய். அழகிய கண்ணுளா! அடியேன் உன அடைககலம். எனறு மாயவன தன் குறைகூறிவேண்டுதலும், கொன்றை சூடியாகிய சிவபெருமான் திருவுளம் இரங்கி, நறுமணம் வீசும் துளசிமாலை அணியும மாதவனே! யாம் ஒன்று சொல்கிறோம் கேள். உனககு இந்தவரம் வேணடுமானுல், எநநாளும் யாம் மகிழ்ந்திருக்கும் திருவேகமப லிங்கத்திற்கு எதிரில் சென்று, எமதுசடைமுடிமேல விளங்கும் சந்திரபிறைக்கு அருகில் நின்று, கச்சிநிலாத்துண்டமால் என்னும் பெயர்பெற்று வாழ்ந்திரு என்று அந்தமாயவன் துயரம் தீரத்திருவாய்மலர்ந்தருளிப பார்வதிதேவியுடன் மறைந்தருளினூர். இப பால் அந்தமாயவன் தாழ்ந்து பணிநது எழுநது தன்துயரம எல்லாம நீஙகும்படி அப்படியே ஏகாம்பரநாதர் சநநிதானததிலே கச்சிநிலாத் துணடமால் எனனும பெயருடன் அமர்ந்திருக்கின்றனன்.

அன்பாகளே! கார்மேகவண்ணனுகிய கண்ணன் தொழுது துதிசெய்த கண்ணலிங்கேசனைப் பத்தியுடன வந்தனைவழிபாடு செய்தவாகள் தேவலோகததை அடைந்து தேவாகளாய் வாழ்வார்கள்.

கண்ணீசன் கனைகழல்போற்றி.

கவுசிகீசம்.

மேலும் அவ்விடத்திலே கவுசிகீசம் என்று ஒரு சிவஸ்தலம் இருக்கின்றது. அந்தக்கவுசிகீசம் என்னும் தலம் பூர்வம் எம்பெருமான் பார்வதிதேவியைக் காளி என்று அழைத்தநாள் அந்தத்தேவி திருமேனியிலிருந்து கழிந்துபோன கருமேனியின் உரி ஆகிய கோசத்திலிருந்து உண்டான கவுசிகி என்பவள் பத்திமிகுந்து பிரதிஷ்டைசெய்து பூசைபண்ணிப்பேறு பெற்றதாம்.

கவுசிகீசன் கழலிணைபோற்றி.

மாகாளீசம்.

அன்பர்களே! காமக்கோட்டத்தில் கதிகொடுத்தருளும் உலகாணித்தீர்த்தத்திற்கு அருகில் மாகாளீசம் என்று ஒருதலம் இருக்கின்றது. அந்தமாகாளீசம் என்னும் தலம் பூர்வம் மாகாளன் என்னும் சர்ப்பராஜன் முத்தியின்பம் அடைய விரும்பி பூலோகத்திலேதென்கைலாசம் என்று புகழ்பெற்றுவிளங்கும் காளத்தியீசனைத்தொழுது துதித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தக்காளத்திநாதர் கட்டளைப்படி காஞ்சிமாநகரத்திற்குவந்து, மாகாளீசம் என்னும் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து, வந்தனைவழிபாடு புரிந்து விடைபெற்று மீண்டு காளத்திக்குப்போய்ப் பரமானந்த போக வீடு பெறப்பட்டது.

மாகாளீசன் மலரடிபோற்றி.

ஐம்பத்தோராவது.

குமரகோட்டப்படலம்.

ஞானசூரியர்களான நற்றவசிகளே! நீந்துவதற்கு அருமையான பிறவிக்கடலை வற்றிப்போகும்படி செய்தருளும் கணணலிங்கம், கவுசிகலிங்கம், மாகாளலிங்கம் என்னும் மூன்று இலிங்கங்களின் மகிமைசொன்னேம். இனி வலி அமைந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கிய பகைவருடைய சேனைகளை அனைத்தையும் அழித்து அதம்செய்து நிணம் உண்டு மகிழ்ந்து அந்தப்பகைவருடைய குடலை மாலையாகத் தரித்திருக்கும் வேல் ஏந்திய குமாரசுவாமி வீற்றிருக்கும் குமரகோட்டத்தின் பெருமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமா முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

மிகச்செருக்கு அடைந்திருந்த தாரகன் என்னும் அசுர ராஜனையுந்த
களத்திலே வருத்தி வதைசெய்து, தேவேந்திரனுக்கு அரசாட்சிகொடுத்த
பின்பு பகைவருடைய செருக்கை அழித்து ஓங்கும் வடிவேலை வலது
கையில் ஏந்தும் சுப்பிரமணியசுவாமி கைலாசகிரிக்கு எழுந்தருளிக்கொன
றைப்பூமாலை சூடிய சடாமுடியையுடைய பரமசிவனையும் இடப்பக்கத்
தில் வாழ்ந்தருளும் பார்வதிதேவியையும் வணங்கி மகிழ்ந்து, எண்ணி
றந்த அண்டரண்ட சராசரங்களை எல்லாம்படைத்துக் காத்தருள்கின்ற
அம்மையுடன் விளங்கும் செங்கனிவாய் அழகுகாட்டி நெடுநேரம் விளையா
டிப்பார்வதிதேவி பல ஆபரணம் பூட்டி அனுப்ப மீண்டு, கொடிச்சிலைகள்
நீண்டுவிளங்கும் தலைவாயிலில் மகாபராக்கிரமசாலியான கஜமுகாசுரனை
மாத்தனம் செய்தருளிய விநாயகமூர்த்தி வசிக்கும் இடத்திற்போகவே,
அந்த விநாயகமூர்த்தி, தன் தம்பியாம் அவரைமடிமேல்வைத்துப் பலமு
றை உச்சிமோந்து, கன்னத்தில் கரும்பிலும் இனிய முத்தங்கொண்டு,
பேரன்புடன் தழுவிப் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து விடைகொடுக்க, ஆறு
திருமுகங்களையுடைய எம்பெருமான் எவ்விடத்திலும் வாசஞ்செய்து
கொண்டிருக்கின்ற கணநாதர்கள் இடந்தோறும் சென்று திருவிளையா
டல்செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமதேவன் தேவர்கூட்டத்துடன் அம்
மை அப்பரைக்கண்டு சேவிக்க அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தனன். அந்த இட
த்தில் தங்கித்திருவிளையாடல் செய்துகொண்டிருக்கும் சிவசுப்பிரமணிய
சுவாமியைச்சற்றும் மதிக்காமல் சரேலென்று உள்ளே நுழைந்து பார்வ
தியையும் பரமசிவனையும் பணிந்துவாழ்த்தி வேண்டும்வரம்பெற்று விடை
கொண்டு தன் உலகத்திற்குப்போகத்திரும்பினன். திரும்புங்காலையிலும்
அவ்விடத்தில் திருவிளையாடல் செய்துகொண்டிருக்கின்ற வேலாயுதமூர்
த்தியைமதிக்காமற்போகையில், மயில்வாகனமூர்த்தி அதைக்கண்டு, அந்
தப்பிரமதேவன் தம்மை மதிக்காமல் போகும்மடமையைக் குறித்துக்கண
கள்சிவந்து புன்னகைசெய்து, ஓய்! இங்கே வாரும் என்று அழைத்தலும்
அவன் திகிலடைந்து வணங்கி அடங்கி ஒடுங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு
ஒருபக்கமாக ஒதுங்கி நின்றான். அப்படி அடங்கி ஒடுங்கி ஒதுங்கி நின்ற
பிரமதேவனுடைய முகத்தைப்பார்த்துக் கிரவுஞ்சகிரியை இரண்டாக
பிளந்த சுடர்வேல் ஏந்திய சுப்பிரமணியசுவாமி சொல்லுகிறார். நீ யா
வன்? உன் இருப்பிடம் எது? உன் உத்தியோகம் என்ன? உனக்கு
என்னசாஸ்திரம் தெரியும்? சொல் என்றுவினவ, அந்தப் பிரமதேவன்
ஐயனே! நான் பிரமன். கருணைக்கடலான உமதுபிதா பூர்வம் எனக்கு
க்கலைஞானங்கள் அனைத்தையும் உபதேசித்து, உலகங்களைப் படைக்க
ஏவியபடி, சத்தியலோகத்திலே வாசஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

என்று பல்முறை தாழ்ந்து பணிந்துசொல்லி, அமலநாயகனே! இன்று பார்வதிதேவியையும் பரமசிவனையும் கண்டு துதிசெய்யும்பொருட்டு இங் கேவந்தேன் அம்மை அப்பராம் அவர்கள் அநுக்கிரகம் பெற்றுமீண் டேன். மீண்டுவருகையில் நான்செய்த தபோபலத்தால தங்கள்கடாக்ஷ மும் பெற்றேன. உமது அடிமையான நான் இனி என் ஊருக்குப்போய் வருகிறேன் என்று சொல்ல, ஆறுமுக சுவாமி அதைக்கேட்டு, நன்றாய்ச் சொன்னாய். மகாபுத்திசாலி! சகலலோகங்களையும படைக்கும சதுமுகன நீதானே? சிவபெருமான் திருவருளால் கலைஞானஙகள், எலலாவற்றை யும் கசடறக்கற்று உணாந்தாய் அல்லவா! அநதக்கலைகள் எல்லாம் எடுத்துரைக்கும் ஆதி அட்சரம் எது? அந்த ஆதி எழுத்தின ஆாததம் என்ன? இப்பொழுது எனக்கு இதைச்சொல் எனச் (சிலேடையால் மடலவிழ்நதமலாமேல் வசிப்பவன் என்றும் ஆாததம் தெரியாமையால புஸ்தகததின் ஏட்டை அவிழ்த்துப்பார்க்கும் மலரவன் என்றும் பொருள் படும்) ஏடவிழ்க்குமலராளி தாழ்ந்துபணிந்து, ஐயனே! உன்பிதாவின அருள் இலலாமல எங்களுக்குச்சிறிது அறிவும் உதயம் ஆகுமோ? ஆதி எழுததை அறியேன். அதன் ஆாத்தமும் தெரியாது. உய்யும்படி கருணை வைத்து அடியேனைக்காத்தருள்க என்று பிராாததனைசெய்து, விரைந்து தப்பிததுக்கொணடு போய்விடமுயன்றான். சுப்பிரமணிய சுவாமி அதை அறிந்து மலரவனே! நீ ஆதி எழுத்தின அர்த்தம் சொல்லாமற் போகக் கூடாது. போவாயாகில், ஐந்து திருமுகஙகங்களையுடைய எமதுபிதாவின் ஆணையாகிய விரையாக்கலி வைப்போம், சீக்கிரமாய்ச்சொல் எனலும், அந்தப்பிரமதேவன சுவாமி! அநதப் பரமேஸ்வர மூாததி தநதருளிய செல்வபபுததிரன் நீ. கலை ஞானங்கள் எலலாம் உனனிடத்தில குடிகொ ணடிருககின்றன. நீ அறியாதது ஒனறு உணடோ? எமபெருமான் திரு வடிமேல் ஆணை வைக்கவேண்டாம். ஆதி எழுத்தின் அாத்ததை நான் அறிந்தமாததிரம் சொல்லுகிறேன் என்று சொலலலுற்றான், சுவாமி! கலைஞானஙகளுக்கெல்லாம ஆதியாகச் சொலலப்படுவது ஓம என்னும் பதமாம். அந்தப்பதத்தின்பொருள் அயன், அரி, அரன் எனனும் மும் மூர்ததிகளாம. என்று பெரியோர்கள் சொலலுவார்கள், மெய்ஞ்ஞானப பொருளால் நிறைந்திருக்கும் வேதங்களின் உட்பொருளாயச் சோதிம யமாயசிவயோகிகள் மனதில்தோன்றும மகிமை பொருந்திய அந்தப் பிரணவ மந்திரத்தை அறிநதவாகளே இன்பவீடு அடைவதற்கு உரியர் ஆவர். முதல் எழுத்தும் அதன் பொருளும் நான் அறிந்து கொண்டது இவ்வளவே சுவாமி! சரணம். நான்போய் வருகிறேன் விடைகொடுத் தருளும் எனறு சொல்லுதலும், சுப்பிரமணிய சுவாமி தன் கணங்களை ப்பார்த்துக் கணநாதர்களே! இவன் அற்பன். அணுவளவேனும் அறி

விலலாதவன். சிறியகேளவியோர் கழியவும் செருக்குடையார் என்றபடி அகங்காரம்மாத்திரம் அடைநதிருக்கின்ருன். ஆதலின் இவனைச் சிறைச் சாலையில் அடைத்துவிடுவோம் எனறு கோபம்கொண்டு சொல்லித தன்னு டையவாசஸ்தலமான கந்தகிரிகுகையிலே அநதப்பிரமதேவனைச்சிறைப் படுததித தாமே சகல லோகஙகளையும படைககத் தொடஙகிஞா.

கணநாதாகள் அந்தப்பிரமதேவனைச் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகும்போது ஆறுமுக சுவாமியுடன அஙகிருந்த முனிவர் களும் தேவர்களும பின்தொடர்ந்து அந்தக் கந்தகிரி வரைகரும் போஞ ாகள். அப்பால் செல்ல விடாமல கணநாதாகள் கழுத்தைபபிடி தது நெட் டித தளளுவதஞல, மீண்டு வருந்திக் கைலாசகிரிக்குப்போய்க் கண்ணு தல்மூர்ததியைக் கண்டு தெண்டனிட்டு எழுந்து நடநதகாரியங்களைச சொ ள்லி முறையிடுதலும், அந்தக்கடவுள அவாகள் முகததைப் பார்த்துச் சொலலுகிருா. தேவர்களே! முனிவாகளே! வேதஙகள் எல்லாம் எம்மை யும் எமது இளங்குமரஞகிய சுப்பிரமணியனையும் பிரணவப் பொருளாக எடுததுச்சொல்லுகின்றன அன்ருே? அநதவேதங்களை ஓதி உணாந்த பிர மதேவன் இப்படிச்சொல்லியது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது. சக லகலைகளுககும் பஞசபூதஙகளுக்கும் பிரமதேவனுக்கும தேவன என்று சொலலததக்க முதற்கடவுளை அந்தவேதங்கள் பரம் பிரமம சதாசிவன ஓம் என்று பிரணவத்தை ஒருமுறை கூட்டி உச்சரிக்குமே அல்லா மல் இரண்டுமுறை கூட்டி உச்சரிபபதில்லை. ஆஞல், எமது குமாரன் சுப்பிரமணியனை மாத்திரம் ஆகவனீயம், தக்கிஞக்கினியம், காருகபத்தி யம் என்னும் மூன்றுவகையான செந்தீயால் வளர்க்கப்படும் யாகத்தின் கண் சுபபிரமணியன ஓம எனறுமூன்றுதரம எடுத்துச்சொல்லும். இப்ப டிச் சொலலுவதின் கருததை அறிந்துகொள்ளாத பிரமதேவனை யாம சிறையிலிருந்து விடுவிபபது எபபடி? சொல்லுங்கள். விடுவிததல் கூடா து. ஆயினும் காருண்ய சத்தியால் அவனை விடுதலைசெய்வோம். நீஙகள் பயப்படவேண்டாம் என்று பரிந்துசொல்லி, நநதிதேவனைப்பார்த்து, நந் தியப்பா! நீ ஆறுமுகனிடத்திற்குபபோயப பிரமதேவனை விடுதலைசெய். கோபிக்காதே, என்று யாம் சொலலியதாகசசொல்லி, அந்தப் பிரமதே வனைச் சிறையிலிருந்து மீட்டு எம்மிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுவா என்று கட்டளையிட்டருளிஞர். அது கேட்டு வேத்திராயுத பாணியாகிய நந்திதேவா விடை பெறறுக்கொண்டு வேலாயுதமூர்த்தி யிடததிறகுப் போய், மாமரததின வடிவமகொண்டிருந்த சூரபதமனை வதைத்தருளிய அந்தச்சுப்பிரமணிய சுவாமியைத் தொழுது தரையில விழுந்து பணிந்து எம்பெருமானே! பரசுபாணியான சிவபெருமான்பிரமதேவனைத் தாஙகள்

விடுதலைசெய்யச்சொன்னார் என்று துதிசெய்யும்போது, அந்த ஆறுமுகக்கடவுள் தமது உதட்டைக்கடித்து உக்கிரங்கொள்ளுதலும் பயந்து மீண்டு, விரைந்து ஓடிவந்து, கைலாசபதி! உமது கட்டளையை அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்யச் சிறிதும் விரும்பாமல், மயில்வாகனக்கடவுள் கோபங்கொண்டமையால், பயந்து ஓடிவந்துவிட்டேன் என்று சொல்ல, மொய்த்திருக்கும் வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்யும் பூமாலைசூடியதேவர்களும், முனிவர்களும் கேட்டுத் தங்கள் கைகளை நெரித்துக்கொண்டு இனி என்னசெய்வோம் என்று ஏங்கித் திகைத்துச் சுவாமீ! கைலாசபதி! அடியேங்களைக் காத்தருளாய் என்று அவர் திருவடிமேல் விழுந்து பணிந்தார்கள். கைலாசகிரியைக் காவல்செய்பவர்களில் தலைவரான நந்திதேவர் வாய்ச்சொல்லையும் சுரர்முனிவருடைய துயரத்தையும் எம்பெருமான் திருவுளத்திற்கொண்டு, கருணை மிகுந்து அந்தக்கந்தகிரியில் வசிக்கும் தமது புத்திரனைக் காணும் அபேட்சையால், பார்வதி தேவியாருடன் வருவதைப் பார்த்து, வேலாயுதமூர்த்தி விரைந்து எதிர்கொண்டு சென்று, அம்மை அப்பருடைய பாதங்களை வணங்கித் துதிசெய்து நிற்க, அவ்விருவரும் அவரைத் தங்கள் மடிமேல் வைத்து, மனமகிழ்ந்து அன்புகூர்ந்து, செங்கனிவாய் முத்தம் உண்டு, உச்சிமோந்து மனங்குழைந்து தழுவியபின்பு நாயேனையும் அடிமைகொண்டாளும் சிவபெருமான் புன்னகைசெய்து அழகுகாட்டித் திருமேனியைத் தடவிக் குமாரா! உன்னை அவமதித்த பிரமதேவனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய் என்று சொல்லிப் பின்னும் நீ நமது கட்டளையை மறுத்தாய். அந்ததோஷம் தீர நீ பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்வதற்குக் கொடியமாயை அணுகுவதற்கு அருமையான காஞ்சிமாநகரத்திற்குப்போய், அன்புடன் அவ்விடத்தில் தேவசேனாபதீச்சரம் என்று இலிங்கப்பிரதிஷ்டைபண்ணி விதிப்படி பூசைசெய்து புகழ்ந்து மனவூக்கங்கொண்டு தவம் செய் என்று சொல்லக்கேட்டுக் கடப்பம் பூமாலையணிந்திருக்கும் சுப்பிரமணியசுவாமி தன் கணங்களைக்கொண்டு பிரமதேவனைச் சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில் சேர்ப்பித்து, உள்ளன்புடன் அம்மை அப்பருடைய திருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்று மீண்டு, வயல்களால் சூழப்பட்டு மாசில்லாதோங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, உலகாணித்தீர்த்தத்தின் மேற்கில் மாகாளேசத்தின் அருகில் தேவசேனாபதீசலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து, விதிப்படி பூசித்துத் துதித்து, வள்ளிநாச்சியாருக்கு உகந்த மணவாளன் ஆகிய அந்தக் குமாரசுவாமி ஆனவர் தமது அரையில் புள்ளிமான்தோல் ஆடையும் மௌஞ்சி அரைஞாணும் விளங்கவும் திருக்கரங்களில் திருக்கணமணிமாலையும் கமண்டலமும் பிர

காசிக்கவும் நினைப்பவருடைய பிறவிகளைப்போக்கிப் பேரின்ப வீடுகொடுக்கும் திருக்குமரகோட்டம் எனனும் ஆசிரமத்தில் முனிவர்கள் புடைசூழ்ந்து போற்றுதல்செய்ய இனிது வீற்றிருந்தார்.

அன்பர்களே! அழகிய மாணிக்கங்கள் ஒளிவீசப் பதித்திருக்கு நெடிய மதிலால் சூழப்பட்ட குமரகோட்டம் என்னும் தலத்தை ஒருமுறை இருவிழியாலும் காணப்பெற்றால், கடையார் ஆனாலும் மறுபிறப்பில் மறையவராய்ப் பிறப்பர். அந்தணர் முதலானவர்கள் தொழுதுவணங்கப் பெறுவராயின், மறுமையில் தேவர்கள் யாவரும் கண்டுதெளியாத பரமபொருளின் இயல்பை அறிந்து பேரின்பவீட்டில் பரமானந்த போகம்பெற்று மாறாமல் வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

தேவசேனாபதீசன் திருவடிபோற்றி.

துறவிகாள்! இடையறாமல் முழங்கும் அருவிகளையும் செம்பொற் சிகரங்களையும் உடைய கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்த வேலாயுத மூர்த்தியாகிய குமாரசுவாமி வந்தனைவழிபாடுசெய்ய விளங்கும் இத்தத் தேவசேனாபதீசத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானை ஆவலுடன்பூசித்துப்புகழ்ந்து, வலிமையால் விளங்கும் சக்கராயுதத்தை வலதுகையில் ஏந்திய மாயவன் "உருகும உள்ளத்தான்" என்று பெரியோர்கள் எடுத்துச்சொல்லும் ஒரு திருநாமம் பெற்றான். அந்தப்பெயர் பெற்றவிதமும் சொல்வாம் கேளுங்கள்.

முள்ளுடன் கூடிய அடியையுடைய வளமான தண்டின்மேல் மலர்ந்த தாமரையில் வாசம்செய்யும் பிரமகற்பம் ஒன்று முடிதலும், உயிர்கள் எல்லாம் நடுங்கும்படி விரைந்து பரந்து உலகங்களை எல்லாம் சூழ்ந்து கொண்ட சலப்பிரளயத்தின்மேல் மார்க்கண்டேய முனிவன் மிதந்துகொண்டிருந்தான் தனியனாகிச் சலப்பிரளயத்தில் நீந்தனித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த முனிவன் அவ்விடத்தில் சேஷசயனத்தின் மேல் இன்பநித்திரை செய்து கொண்டிருந்த மாயவனைக்கண்டு அருகில் சென்று பணிந்து, மனமகிழ்ந்து சொல்லுகின்றான். துளசிமாலையணியும் திருமாலே! சண்டபானுக்கள் நிலையாகநின்று எரிக்க அண்டரண்ட சராசரங்கள் எல்லாம் சாம்பலாய்ப் போகக் கண்டேன். அப்பொழுது பலத்திறசிறந்த அறிவை இழந்து மயக்கம் அடைந்தேன். அப்பொழுது உண்டான மயக்கம் தீர்ந்து இப்பொழுது உணர்ச்சிபெற்றெழுந்தேன். சலப்பிரளயத்திலே நீந்தி நீந்தி என் கால்களும் கைகளும் மெலிந்து ஓய்ந்துபோயின. புண்ணியவசத்தால் யான் உன்னை இங்குக் கண்டேன். பூமிதேவியின் புணர்முலைப்போகம் அநுபவிக்கும்மார்பு உடை

யவனே ! பேராண்மையுள்ளவனே ! உலகமெல்லாம் காரிருள் மூடிக்கொண்டது. சோதிமயமான சூரிய சந்திரர்கள் எங்கே போனார்கள். மற்றும் கிரகங்களும் எங்கே மறைந்துபோய்விட்டன ? பூலோகத்திலே இருந்த பொருள்கள் எல்லாம் எங்குசசேர்ந்தன ? இவைகளையெல்லாம் விளங்க நீ எனக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அந்த மாதவன் இந்த மாதவனைப்பார்த்து, மார்க்கண்டேயமுனிவனே ! அண்டரண்ட சராசரங்கள் எல்லாம் என் வயிற்றுக்குள் அடங்கியிருக்கின்றன. நீ பார்க்கவேண்டுமானால் என் வாய்க்குள் நுழைந்துபார் என்று சொல்லுதலும், அந்த முனிவன் சொல்லுகின்றான். மாயவனே ! நீ இப்படிப்பட்ட நயவஞ்சகமான வார்த்தையிலேயே முன் ஒரு கற்பத்தில் பிரமதேவனை மோசம்பண்ணிவிட்டாய். அம்பரீஷன் என்னும் அரசன் அரமனையில் நாரதமுனிவனையும் ஸ்ரீசைலமுனிவனையும் வஞ்சித்து, அந்த அரசன்மகளை அபகரித்துக்கொண்டுபோய்விட்டாய். வருந்தும்படியாகமாவலி என்னும் அசுரனுக்கும் பூர்வம் வஞ்சனைசெய்தாய்.

இந்தப்பிரகாரம் உன்னை நம்பியிருக்கும் அடியார்களுக்கும் மோசமேசெய்வது உன் உத்தியோகம் என்று தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றேன். ஆதலின் உனக்குநான் அஞ்சுகிறேன். இனி வழிபார்த்துக்கொண்டுபோகின்றேன் என்று சொல்லிவிட்டு அந்த வெள்ள நீரைத் தன்கைகளால் நீந்தி அவ்விடம்விட்டுப்போய்விட்டான்,

அப்படியாக நீந்திக்கொண்டு போகும்போது அந்த வெள்ளத்தின் மேல் தோன்றும் வேதமாகிய மாமரத்தின் கிளைகளில் தழைத்திருக்கும் தழைகளைக்கண்டு அவைகளை ஆதரவாகப்பிடித்து, விரைவில் உள்ளே இறங்கி, அவ்விடத்திலே சோதிமயமாக நீண்டிருக்கும் செம்பொன்மதிலாற் சூழப்பட்ட மாடமாளிகைகளையுடைய காஞ்சிமா நகரத்தைக் கண்டான். வீசுகின்ற அலைகளை யுடைய வெள்ளமானது மதில்போல் சூழ்ந்துகொள்ள, ஒரு நீர்க்குமிழிக்குள் அடங்கிய வெளிபோல் விளங்கி நீண்டிருக்கின்ற ஒருமாவடியிலே வீற்றிருக்கும் ஏகாம்பரநாதருடைய அருட்சோதி ததும்ப நிலைபெற்றிருக்கும் காஞ்சிமாநகரத்தில் உள்ள அதிசயங்களைப்பார்க்குந்தோறும் அதிசயம் அடைந்தான். அவ்விடத்தில் தங்கி ஆயாசம் தீர்ந்தபின்பு திருவேகம்ப முடையவரை அடுத்து அருச்சனை செய்து, அந்த இராத்திரிமுழுதும் திருவேகம்பர் சந்நிதானத்திலே தங்கியிருந்தான். சங்கு சக்கரங்களை ஏந்திய மாயவனும் அந்த மார்க்கண்டேய முனிவனைத் தொடர்ந்து வந்தனன். வரும்வழியில் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, அந்த நகர அலங்காரம் எல்லாம் அதிசயம் உண்டாகப்பார்

தது. வடியில சிறநது வீற்றிருககின்ற ஏகாம்பரநாதனைவணங்கிவழுததி, அநத மார்ககண்டேய முனிவன் சொலலிய எலலாவற்றையும் எண்ணி, எண்ணி, மனம் புண்ணுகி நான் என்னகாரியம் செய்யநினைந்தேன் என்று அநுதாபபபட்டு, என்னை அடைக்கலமாக அடுததவாகளுககும் எந்நாளும வஞ்சனையே செய்கின்றேன் பராசததியான பாாவதி தேவியின மாயையால மதிமயஙகினேன். எனக்கு உண்டான மாயையை நீக்கும் பொருட்டுப் பாாவதிதேவியாருடைய பாதாரவிந்தஙகளை ஆதாரமாக அடுதது அருச்சனைசெய்வேன் என்றுகாமககோட்டததிற்குபபோயினன. அந்தக்காமக்கோட்டத்தில் சிறந்து வீற்றிருக்கின்ற காமாட்சி தேவியைப் பூசித்துத் துதிசெய்து அநததேவி அருளால் மாயையை ஒழிதது மெய்ஞ்ஞானம்பெறறுப பஞ்சதீாதத நீராடித தேவசேனபதீசத்திற்குபபோய அந்ததேவசேனபதீசனை விதிபபடி பூசைசெயது கொணடிருககையில, எமபெருமான திருவருள்சுரநது காட்சிகொடுக்கக்கண்டு தெண்டனிட்டுப்பணிநது தொழுது சுவாமி ! அடியேனுககு உன் திருவடியில் மாரு பத்தி கொடுததருளவேணடும. அதலலாமல மெயபததபசிக விடததிலும் மெய்யடியவரிடததிலும ஒருக்ஷணம் ஆனாலும வஞசனைசெயயக்கூடாது என்னும மனமுமகொடுததருளவேணடும. எமபெருமானே ! இந்தததலததில உன்குமாரனுடன் உன சந்நிதானததிலே வாசம்செய்துகொணடிருககவும் வரம்தரவேண்டும். என்று குறைகூறி விண்ணபபமசெயதுகொள்ள, வெண்பிறை அணிநது நீணடிருககும் செஞ்சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான திருவுளமகிழ்ந்து அப்படியே ஆகுக என்று அநுககிரகம் செய்துபின்னும் சொல்லுகின்றார்.

நிலையானபததியுடையானே ! இனி நீ உருகும் உள்ளக்கோயிலான் என்று ஒரு பெயாபெறறுசசிறநதுவாழ்க என்று மறைந்தருளினர். இப்பால பூாவம கோவாததனமலையைக குடையாக எடுததுபபிடித்துபபசுககூட்டஙகளைபபாதுகாத்த திருமாலும் உருகும உள்ளககோயிலான என்னும்பெயருடன் மணம்வீசும வெட்சிமாலை சூடிய குமரக்கடவுள் அருளபெற்று அவ்விடத்தில் மகிழ்ந்து வாழ்நதிருந்தான்.

அன்பாகளே ! இபபடிப்பட்ட மகததுவமுள்ள குமரகோட்டம என்னும தலததில சிறநது வீற்றிருக்கும் வேலாயுதமூாததியின சீபாதகமலஙகளைக காாததிகைநட்சததிரததிலும், விசாகநட்சததிரததிலும. சனி, நாயிறு, செவ்வாய தவிர மறறவாரஙகளிலும விரும்பிச்சென்று தொழுது துதிசெய்பவாகள் பெறும்பேறுகள் எலலாம் எடுததுச்சொலலுந் தனமையுடையவாயாவா ?

குமரகோட்டத்தெம்மான் குரைகழலபோற்றி.
உருகுமுள்ளக்கோயிலான உபயதாள்போற்றி.

ஐம்பத்திரண்டாவது.

மாசாத்தன் றளிப்படலம்.

புண்ணிய குணசீலர்களே! தேன் உமிழும் தாமரைப் பூம்பொகுட்டில் வாழ்ந்திருக்கின்ற பிரமதேவனைச் சிறைப்படுத்திய சுப்பிரமணிய சுவாமி சிறந்து வீற்றிருக்கும் குமரகோட்டம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம், இனி நிறைமலர்ச் சோலை சூழ்ந்துவிளங்கும் அந்தக் குமரகோட்டத்திற்குத் தெற்கில் புகழ்பெற்றோங்கும் மாசாத்தன்றளி என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கூர்மையான கோரதந்தங்களையுடைய அசுரர்களும் தேவர்களும் மந்தர மலையை நாட்டி வாசுகி என்னும் பாம்பைவடமாகப்பூட்டி இழுத்துக் கடைந்தபோது திருப்பாற்கடலில் உண்டாகிய தீய விஷத்தைக் கண்டத்தில் அடக்கி அச்சம் தீர்த்தருளிய சிவபெருமான் திருவருள்பெற்று மறுபடியும் அவர்கள் அந்தக் கடலைக் கடைந்தபோது அதிலிருந்து மூதேவியும் சீதேவியும் சிந்தாமணியும் காமதேனுவும் கற்பக விருட்சமும் தெய்வப்பெண்களும் மருத்துவர்களும் நான்கு தந்தங்களையுடைய வெள்ளை யானை முதலான பல பொருள்களும் தோன்றியபின் அவர்களை வாட்டும் மரணநோய் தீர்க்கும் மருந்தாக அமுதம் தோன்றுதலும், அந்த அமுதத்தை அபகரித்துக்கொள்ளுதற்கு ஆசைப்பட்ட தேவர்களும் அசுரர்களும் தம்மில் கலகம் செய்தார்கள். அந்தச் சண்டையில் அசுரர்கள் தங்கள் பராக்கிரமத்தால் அமுத கலசத்தை அபகரித்துக்கொள்ளத் தோல்வியடைந்து வருந்திய தேவர்கள் மனங்கலங்கித் திகைக்கும் துயரத்தைப் பார்த்துத் தேன்பொழியும் துளசிமாலை யணிந்த மேகவண்ணனாகிய கண்ணன் தன் இரு கண்களைப்பார்த்து யமனும் பயப்படும்படியான மோகினி வடிவங் கொண்டான். பெண் தன்மையும் பேரழகும் மாயமும் பேதம் இல்லாமல் தம்மில் கலந்து திரண்டு ஒருவடிவம் கொண்டாற்போல விளங்கி அவர்கள் முன்தோன்றி அசுரர்கள் கையிலிருந்த அமுதத்தைத் தன் கையில் வாங்கிக்கொண்டு, சுராசுரர்களே! நீங்கள் எல்லாரும் விரைவில் வரிசை வரிசையாய் உட்காருங்கள். இவ்விடத்தில் இந்த இனிமையான அமுதத்தை எல்லோர்க்கும் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி நான் பகுத்துக் கொடுக்கின்றேன். வேலாயுதம்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்திரீ ஆகிய நான் ஆசைப்படப் பெற்றவர்களுக்கு அமுதம் அதிகமாகக்

கொடுப்பேன் என்று திருப்பாற்கடலிலே சேஷ சயனத்தின்மேல் வாழ்ந்திருக்கும் சங்கபாணியாகிய மாயவனை எல்லாரும் மகிழ்ச்சி அடையச் சொல்லுதலும், அழகிய வளையல் அணிந்தவளான திதிபுத்திரர் ஆகிய அசுரர்கள், அந்த மோகினியினுடைய, சத்தம் இடுகின்ற சமுத்திர சலத்தைக் குடித்த சூல்கொண்ட கார்மேகங்கள் வெட்கப்பட்டு வெளுத்துப்போகும்படி நுனி சுழன்று இருண்டு நெய்ப்பசையுற்று நீண்டு மகரமச்சக் கோலம் வலம்புரிக்கோலம் என்னும் தலைக்கோலங்களை விளங்கத்தரித்து இழைபோல சிறுத்திருக்கும் இடையைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற மலர்க்கூந்தலையும், சாதிலிங்கத்தின் தன்மை கலந்து பாலசூரியப் பிரகாசத்தைக் கவரும் காட்சியுடன் விளங்கும் பரிமளச்சாந்துஎன்னும் அருமையான திலகம் இட்ட சிறு பிறைபோல பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையும், பிறர் வெல்வதற்கு அருமையான வீரத்தையும் பஞ்சபாணங்களையும் உடைய மன்மதனால் வளைக்கப்பட்ட இனிய மதுரமான தேன்மொழியும் கொடிய கரும்பு வில்லுக்கு வில்லுத்தொழிலைக் கற்பிக்கும் பேரழகு வாய்ந்த புருவக்கடைகளையும், கோபமும் கொடுமையும் உள்ள ஆலகால விஷமும் அமுதமும் கலந்து சிதறிய செவ்வரி படர்ந்து, மை அணிந்து யமன் அதிகாரம் செய்துகொண்டிருக்கும் கண்களிலிருந்து கண்டோர் உயிரைக் களவுசெய்யப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கடைக் கண்களையும், மாசு மறுவில்லாத முத்துமணியானது அவளுடைய புன்னகையைப்பார்த்துத் தன்னைப் பழிப்பதாக நினைத்து வெட்கப்பட்டு அந்தப் புன்னகைக்குப் பழி உண்டாக்க வேண்டும் என்று அதன் அருகில் தூக்குப்போட்டுக்கொண்டதுபோல் தொங்கலாடச் சிறந்த அழகு படைத்து, நேர் நின்று பார்த்தவர்களுடைய உயிரை உண்டு, குமிழம் பூப்போல் விளங்கும் நாசி அழகையும், சூரியகாந்தி வீசும் இரத்தினாபரணம் அணிந்திருக்கின்ற வாலிபருடைய மனமெல்லாம் ஆடும்படியான பொன்ஊசல்போல் விளங்கிக் கத்திரிக்கோலின் வளையம்போல் வட்டமாக விளங்கும் இரத்தின குண்டலங்களுடன் பிரகாசிக்கும் செவிகளையும், குயிலின் கூட்டங்கள் வெட்கம் அடையப் புள்ளாங்குழல் இசையுடன் பழகும் மழலைச் சொல்லும் புன்னகையும் அரும்பும் அரும்பு அவிழப்பூத்த செவ்வல்லிப்பூப்போல் சிவந்த வாயினிடமாக அமுதம் ஊற்றாகச் சுரந்து ஓங்கும் கனி இதழின் ஒளியையும், மடல்விரிந்த பாளைகளையுடைய பைங்கமுகோ? (பாக்குமரம்) வயிறுநொந்துபுலம்பி முத்துகளை ஈனும்பருத்தசங்கின் விளக்கமோ? என்று கண்டோர் கருத்தை மயக்கும்படி அழகு குடிகொண்டிருக்கும் கழுத்தையும், மணம் வீசும் இரசம் ஒழுகவும் கணுக்கள் முறியவும்மெல்லிய கரும்புகளை ஒடித்து, இளம் பச்சை மூங்கிலை மலைகளில்

செலுததிப் பூமாலைகளை வாடச்செய்து மேன்மை பெற்றிருக்கும அழுக மைந்த தோள்களையும், காற்றினல மடிகினற அலைகளையுடைய திருப்பாற் கடலில தோனறிய அமுதமபோல் மதுரகீதம் பொருந்திய மகரவீணை முதுகுகாட்டி ஓடச் செம்பொன வளையலும வயிரக கடகமும் நெருஙக அணிந்து பேரழகு படைததிருககும் முழஙகையையும், வாரததைசொல லும பைங்கிளியின செம்பவள வாயபோலும் நுனியுள்ள நகஙகளின அழகுவாயந்து, நிகரில்லாதிருககும் விரல்கள் அமைந்து, பெருஞ்சோதி வீசும் குளிர்ந்த மலாகளையுடைய காநதளுக்கு ஒபபான கைகளையும, தேமல படாந்திருக்கும் அழகும் முத்துமாலையும எழுதபபட்ட சநதனக் கோலமும சநதனககுழம்பும கலநது மேல நோககி அண்ணாநது, ஒரு பாதி வெளியிற காணும்படியாக மறுபாதி மேல பொன உததரியததால மூடபபட்டிருக்கும் மலைபோலும பயோதரஙகளையும், காம நோயை உண் டாககி வாலிபருடைய மனம் என்னும மதயானையைப பிடிக்கும படு குழிபோனற உந்தியினமேல் சிறிய வணடின் தாரைபோல் கரியரோம ரேகை வாய்ந்து அழகு படைததிருககும் ஆலிலைககு ஒபபான வயிற்றின் அழகையும், பூஙகொடிபோல அசைந்து, மன்மதனைப்போல மறைந்து, பருததிருககும பயோதரஙகளுககுத தளாந்து, ஒரு கைபபிடிக்குள் அடஙகி உடுக்கைபோல் சிறுதது, மின்னல்போல் விளஙகுமசிறறிடையையும, தபசிகளுடைய துறவு ஒழுககம் என்னும சிறறரசாகளை அடககிக் கீழ்ப் படுத்தி, நடு நிலை உயாநது பரநது பேரொழில்படைதது, மதுமலாக்கணை ஏநதிய மனமதசசக்கரவாததிகொலுவிருகக விளஙகும் கடிதடததையும, நீணடிருக்கும இலைகளையுடைய வாழைத்தண்டுபோல இளைத்து நெருஙகி நீணடு, விலை மதிக்கபபடாதவட்டிலினல் நுழைக்கப்பட்ட செவ்வொளியு ள்ள இழைகளையுடைய செம்பொறபட்டுச் சேலையின் அழகு வாய்ந்திருக் கும் வளமான தொடைகளையும், ஆசைபபட்டவாகள் மருள் அடையப பேரழகுள்ள மன்மதன எடுத்து ஊதும் எக்காளமும் அம்புகள் நிறைந்தி ருக்கும் அம்பறாத்தூணியும் வீற்றிருந்தாற்போல விளங்கும் செமபொன மயமானகணைக்கால்களையும், தன்மேற் கோபம் கொண்டிருக்கும் ஒளிமய மான அவள் முகததிற்குப் பயந்து பாததில் விழுந்துபணியுமசந்திரனைப போன்ற வெண்மையான நகஙகளுடன மன்மதனால் எழுதப்பட்ட புதத கததிறகு ஒபபான புறவடிவையும், அன்னநடைபோலநடக்கும பூநதளிா அடிகளையும, அறிவுடையோர் எணணிச் சொல்லுகின்ற உபமானங்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்து அள்ளிககொள்ளத்தக்க பேரழகு அமைந்தமாசு மறுவில்லாத மேனியில் இளமை மிகுநது மாணிககச் சோதிவீசும் தளிா நிறத்தையும, உறறுபபாாததார்கள். அசுராகள் உற்றுப்பார்த்தலும மன்

மத பாணங்களுக்கு இலக்கு ஆகி மாண்டு மடிந்தவர்களபோல் அறிவை இழந்து விரகதாபம அடைந்தார்கள். ஸ்திரீ ரூபம் கொண்டுவந்த மாய வன் மாயையால் அந்த அசுரர்களை வசித்துத் தேவர்களுக்கே அமுதமெல் லாம விரைவாகக் கொடுத்து, அந்தத் தேவர்கள்போல் வடிவம்கொண்டு அவர்களுடன தங்கியிருந்த இராகுவை அமுதம அளளிப படைத்த அகப் பையால தலை அரிந்து, தானும் அமுதம் உண்டு மனமகிழ்ந்திருந்தான். அதைக்கண்டு பகைகொண்டு எதிர்த்த அசுரர்களைச்சத்துருசம்மாரம்செய் யும் சக்கராயுதம் ஏந்திய மாயவன் யுத்தம்செய்து வென்று தன் இருப்பி டம் போய்ச் சேர்ந்தான். அழகுள்ள நெடிய ரிஷபக்கொடி ஏந்தி அக்கி னிபோல் நீண்ட சடையிலே ஆகாயகங்கை தாங்கியிருக்கும் சிவபெரு மான இவைகளை எல்லாம் கேள்விப்பட்டு, ஒரு நாள் தமது பாதங்களைக் கண்டு சேவிக்கவந்த மாயவனை நோக்கி, மாதவா? நீ அமுதம் பகிர்ந்த போது நடந்த காரியம் என்ன? கொண்ட வடிவம் எது? அந்த வடிவ த்தை எம் எதிரில் காண்பிக்கவேண்டும் என்று சொல்லச் சாரங்கபாணி யும் பார்வதி தேவியாருடைய திருமுக தரிசனம்செய்து கடாக்ஷம் பெற் றுத் தேவர் மாதவா யாவருக்கும் மோகம்மூட்டும மோகினி வடிவத்தைக் காட்டி விரைவாக நடந்துபோயினன காமதகனனாகிய சிவபெருமான் விரைந்து எழுந்து நடந்து பிடித்துத்தழுவவும கார்மேக வண்ணனாகிய மாயவன் கைகளைத்திமிறிக்கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டான். மறுபடியும் எம்பெருமான் அந்த மாயவனை வலியப் பிடித்து இறுகத் தழுவியபோது, சகல லோகங்களிலும் வேத விதிகளை நிலைபெறச்செய்யும் நீதிபரனாகிப் பெரும்புகழ் படைத்தோங்கும் சாத்தன் என்பவன் அவ்விடத்தில் அவ் விருவருக்கும் ஒரு புத்திரனாகப் பிறந்தான். இவன் பிறந்த பின்பு மாய வன் வெட்கப்பட்டுத் தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமானுடைய சேவடிக ளைத்தொழுது தன் உலகத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். பெரும் புகழ் படைத்த சாத்தனும் பரமசிவனுடைய பாதாரவிந்தங்களை வாயார வாழ்த் தி வணங்கி வேண்டுதல் செய்யலானான். ஆலகால விஷம் உண்டரு ளிய ஆதாரபூதனே! என் ஐயனே! உன திருவடிகளைத் தஞ்சம் என்று அடுத்திருக்கின்ற சிறியேன் ஆகிய எனக்கு வினைதீரச் செய்யும் தொழி லைக் கட்டளை யிட்டருளி உன் திருவருளுக்குரிய பெருந்தன்மையை யும் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கச் சாமகண்டனாகிய எம் பெருமான சொல்லுகின்றார். மகனே! யாம் சொல்வதைக் கேள். நீ வேண்டும மகிமை எமது அருளால் அடையுந் தன்மையுள்ளது. அந்த அருளும் மெய்யன்பினால் உண்டாகும். அந்த மெய்யன்பும் பூசை செய் வதனால் வரும் செல்வமாம. பூசையாவது சிவலிங்க பூசையேயாம்.

அந்தச் சிவலிங்க பூசை செய்வதற்கு உரிய இடமும் மேன்மை மிகுந்த மாசில்லாத ஸ்தலங்களாம். அந்தத் தலங்களிலும் காசிப்பட்டணம் சிறந்ததாம். அந்தக் காசியைப்பார்க்கிலும் காஞ்சிமாநகரம் சிறப்புடையதாம். விசாலமான மதிலால் சூழப்பட்ட காஞ்சி மண்டலத்திலே புண்ணியரூபமான சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணிப் பூசைசெய்து தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றும் யாவரும் பெரும்பேறு பெற்றுப் பேரின்பம் அடைந்தார்கள். ஆதலால் அந்தக்காஞ்சிமாநகரத்திலே நீ எம்மைப் பூசைபண்ணித் துதிசெய்திரு. நீ வேண்டியபடியே தலைவனுக்கும் பதவி நாம்தருவோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், பகைவரைக்கோபிக்கின்ற இலைபோலும் அச்சவடிவமான வேல் ஏந்திய அந்தச்சாத்தன் காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அதிரூபசுந்தரியாகிய காமாட்சிதேவியின் செந்தாமரைமலர்போலும் திருவடி சுவடுபடிந்து செல்வம்பெருகி விளங்குமகாஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, வேலாயுதம் ஏந்திய குமாரசுவாமியைக் குமரகோட்டத்தில் வணங்கிவாழ்த்தி, அவர் அருள்பெற்று, அவர் ஆசிரமத்திலே சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணி விதிப்படி பூசைசெய்துகொண்டிருந்தான். பூசைசெய்துகொண்டிருக்கும்போது கலீல கலீல என்று சத்திக்கும் வீரகண்டைஅணிந்த தேவர்கள் எல்லாரும் புடைசூழ்ந்துவர அந்தச்சாத்தனுக்கு வேதநாயகனாகிய சிவபெருமான் காட்சிகொடுத்தருளித்தமது கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவனும்பட்டம் கட்டி மணிமுடி சூட்டினார். அவரிடத்தில் எண்ணிறந்ததேர்கள், யானைகள், குதிரைகள், வீரர்களுடன் நிலையாக நிற்கும் தலைமைப்பட்டம் பெற்றுக்கொண்டு அந்தச்சாத்தன் சிற்றிடையையுடைய காமாட்சிதேவிமகிழ்ந்து வாழ்ந்தருளும் காமகோட்டத்தின் அயலில் களித்துவாழ்ந்திருந்தான், பகைவரைஅழிக்கும் பராக்கிரமசாலியாகிய அந்தச்சாத்தன் ஏழுமுழ உயரமான மதயானைகள்மேல் ஏறிநடத்தி மனமகிழ்ந்து இறுமாப்படைந்து, நாள்தோறும் காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வடக்கில் உள்ள செண்டுவெளியிலே திருவிளையாடல்செய்து வருவான். மகாபலசாலியான மாசாத்தன் துதித்துப் பேறுபெற்ற மாசாத்தநாதனை அறிவு வளர்ந்தோங்கும் மனநிலை தியானம்செய்து போற்றப்பெற்றவர்கள் தரித்திரத்தால் துன்பப்படாமல் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பமே அநுபவிப்பார்கள்.

மங்களீசம்.

முனிவர்களே! அந்தமாசாத்தன்றளிக்கு வடக்கில் பார்வதிதேவியாருடைய பாங்கிமார்களில் மங்களை என்பவள் ஓர்விசித்திர மண்டபம் செய்து, அந்தவிசித்திரமண்டபத்தின் பின்பக்கத்தில் மங்களீசனைவிதிப்படி பிரதிஷ்டைபண்ணிப் பெரும்புகழ்படைத்தோங்கும் மங்களதீர்த்தம் என்று ஒருதீர்த்தம் உண்டாக்கி அந்ததீர்த்தத்தால் அபிஷேகம்செய்து வந்தனைவழிபாடு புரிந்து வேண்டும்வரம் பெற்றுள், மங்களவாரத்தில் (செவ்வாய்க்கிழமை) அந்தத்தீர்த்த நீராடி மங்களீசனை வணங்கி வாழ்த்துகிறவர்கள் இகபரசுகம்பெறுவார்கள்.

மங்களீசன் மலரடிபோற்றி.

இராமநாதம்.

இப்பொழுது யாம்சொல்லிய அந்தமங்களீசத்திற்கு மேற்கில் தசரதன் மகனாகிய ஸ்ரீராமன் இராவணனைக்கொன்ற பழியையொழிக்கும்பொருட்டுச் சேதுவிலே சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்துச் சிவபெருமான் கட்டளையிட்டபடி காஞ்சிமாநகரத்திற்குவந்து இராமநாதனைப் பிரதிஷ்டைசெய்து வந்தனைவழிபாடு புரிந்து, தீவினை தீர்த்து நீர்வளம் பொருந்திய அயோத்திக்குப்போய் அரசாட்சி செய்திருந்தான். அந்த இராமநாதம் என்னும் தலம், சேதுவைப்போல சிறப்புள்ளதாம்,

இராமநாதன் இணையடிபோற்றி.

மாதலீச்சரம்.

இந்த இராமநாதத்திற்குவடக்கில் தேவேந்திரனுடைய இரதசாரதியான மாதலி என்பவன் பூர்வம் ஸ்ரீராமன் இலங்கைக்கு அரசனான இராவணன் தலைகளைக்கொய்தநாளில் தேவேந்திரன் அனுப்பவந்து இரதசாரதியாகி, வெற்றிமாலைசூடியபின்பு அந்த இராமனுடன் காஞ்சிமாநகரத்திற்குவந்து தன்பெயரால் மாதலீச்சரம் என்னும் சிவலிங்கபிரதிஷ்டைபண்ணிப்பூசைசெய்து வேண்டும்வரம் பெற்று மீண்டு விண்ணுலகத்திற்குப்போய் இந்திரனுக்கு மிகுந்த இஷ்டனானான்.

மாதலீசன் மலரடிபோற்றி.
மாசாத்தநாதன் மலர்த்தாள்போற்றி.

ஐம்பத்து மூன்றாவது.

அனந்தபத்மநாபேசப்படலம்.

ஆனந்தச்செல்வர்களே! ஜனனங்கள்தோறும் விடாமல் பின்தொடர்ந்துவருகின்ற வினைகளைப்போக்கி வீட்டின்பம்கொடுக்கும் மாசாத்தன்றளி, மங்களீசம், இராமீசம், மாதலீசம் என்னுந்தலங்களின் மகிமைசொன்னோம். இனிவிருட்சங்களில் உள்ளமலர்கள் உதிராது சிதறுண்டிருக்கும் மாதலீசத்திற்கு மேற்கில் மாறாப்புகழ் படைத்தோங்கும் அனந்தபத்மநாபேசம் என்னும் தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

எண்ணிறந்த உயிர்களை ஈன்றருளிய அம்மை அப்பரான பார்வதியும் பரமசிவனும் கைலாசகிரியில் வீற்றிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் உலகமெல்லாம் உய்வதை நாடி மனமகிழ்ந்து சொக்கட்டான் ஆடநினைந்தார்கள். அப்பொழுது மாயவன் வந்துவணங்கி நின்று விருப்பத்துடன் விசிறி எடுத்து வீசித் திருமேனியில் துளிக்கும் வெயர்வை நீரை நீக்க நோக்கி, அந்திவெண்பிறைசூடிய சடைமுடியையுடைய பரமசிவனும் பார்வதிதேவியும் அந்தமாயவனை ஆட்டத்திற்குச் சாட்சியாவைத்து ஆடினார்கள். கையாற்பிடித்து எறியும் சூதாட்டத்தில் சிவபெருமான்றோல்வியடையச் செந்தளிர்போலும் திருவடிகளையுடைய பிராட்டி எம்பெருமானைப்பார்த்துச் சுவாமி! தங்களை நான் வென்றேன் என்றாள். அதைக்கேட்டு பெருமான் நீ வெல்லவில்லை. நாமே வென்றோம் என்றுசொல்லினார். பாசமாகிய கோட்டையைப் புழுதியாக உடைத்தவர்களாகிய அவர்கள் இருவருக்கும் இப்படியாக மேன்மேலும் கலகம் மூண்டது. மூண்டபோது இனி நாம் சச்சரவுசெய்வதை விட்டுவிடுவோம். என்று இருவரும் மாயவனைப்பார்த்துத் தோற்றவர் யார்? கெலித்தவர் யார்? என்று கேட்டலும் அந்தமாயவன் சிவபெருமானுடைய திருமுகத்தைப் பார்த்துச் சுவாமியும் கெலித்தார் என்று கோமுட்டிசாட்சியாய்ச்சொல்ல மாந்தளிர்போலும் திருமேனியுடன் அழகிய வளையலை உடையவளாகிய அம்பிகை அதிககோபங்கொண்டு சீதளமான துளசிமாலையணியும் மாயவனே! கண்ணாற்கண்டதைக் கண்டபடிசொல்லாமல் பொய்ச்சாட்சி சொன்னபடியால் நீ தேவர்களும்மற்றயாவரும் இகழும்படி சர்ப்பமாகக்கடவது என்றுசாபம்கொடுக்க, மாயவன் மனந்துடித்துக் குறைகூறித்தாழ்ந்து தொழுது, பராசக்தி! அடியேன் அறியாமையால் சொல்லிய

அபசாரத்தைப் பொறுத்தருள், என்று பலமுறைசொல்லி ஏங்கித்திகைத் திருக்கும்போதுபெருமாட்டி அவனைப்பார்த்துத் திருவருள்சுரந்து மாயவனே! நீ பயப்படாதே. நீரவளமுள்ள காஞ்சிமாநகரத்திற்கு விரைந்து போய், எம்மைப்பூசைசெய். இலிங்கவேதி என்பது என்வடிவம். இலிங்கமூர்த்தி சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமான் வடிவம், சகலரும் புகழும்படியான இலிங்கவேதி என்னும்பெயரினால் என்னை உன்பெயர்விளங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்துப் புகழ்ந்து இந்தச் சாபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்.

வலம்புரிச்சங்கு ஏந்திய கையுடையவனே! நீ இனி அனந்த பத்மநாபன் என்னும்பெயர்பெற்று விளங்குவாய் என்று அநுக்கிரகம் செய்தாள். செய்தலும் உருண்டுக்கல்போலகுவிந்திருக்கும் வலிய தோள்களையுடையமாயவன் பார்வதியையும் பரமசிவனையும் தொழுது விடைபெற்று மீண்டு காஞ்சிமாநகரத்திற்குப் போய்த் திருவேகம்ப லிங்கத்தைக் கண்டு வணங்கி அதன் அருகில் அனந்தபத்மநாப வேதிலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து, விதிப்படி பூசைபண்ணித் தேவிகடாக்ஷம் பெற்றுப் பாம்புதோலுரித்தாற்போல் தன்னைப் பற்றிய சாபத்தைத் தவிர்த்துத் திருவருளுக்கு உரியன் ஆனான்.

அனந்தபத்மநாபேசன் அடியிணைபோற்றி.

ஐம்பத்துநாலாவது.

கச்சிமயானப் படலம்.

முத்திச்செல்வத்திற்குரிய முனிவர்களே! பலவிதச்சிற்பத்தொழில் அமைந்த மாளிகைகளாலும் நெடியமதிலாலும் சூழப்பட்டிருக்கும் திரு அனந்த பத்மநாபேசம் என்னும் தலமகிமை சொன்னோம். இனிசராசரப்பொருள்களாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற சிவபெருமான் இனிது வீற்றிருக்கும் மகா அற்புதமான திருக்கச்சிமயானம் என்னும் தலமகிமைசொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமா முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்

பூர்வம் ஒரு பிரமகற்பமாகிய புருஷகற்பம் முடிந்து பின்உண்டான அகோரகற்பத்திலே விளங்கும் உலகங்களில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம் தழைத்துவளர்ந்து ஓங்கும் காலத்தில் மகாபலசாலியான பண்டாசுரன் என்னும் ஒரு அசுரன் இவ்வுலகத்தில் தோன்றினான். அந்தப்பண்டா

சுரன் செய்தமாதவத்திஞல் மனமகிழ்ந்து காட்சிகொடுத்த பிரயதேவ ஹுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து சுவாமி ! நான சுரா சுரருடைய உடம்பிற்கலந்து அவர்கள வீரியம் எலலாவற்றையும் உணணுமபடி வரம் கொடுத்தருள் என்றுசொல்ல, மலரவனும் தீர்க்காலோசனைசெயது, அப படியே ஆகுக என்று சொலலி மறைதலும், அந்த அசுரன சகலருடைய உடமபிலும் பிரவேசிதது உயிருடன்கலந்து வீரியம உணடு இருகக, ஆதாரமான வீரியம்போய் உயிரகள எல்லாம வருததமடைந்து, திருமே னியின் அழகு மாறி உறபத்தியில்லாமல் குறைந்துபோயவிட்டன.

மருததுவர்களும, யட்சாகளும், தேவாகளும், அசுராகளும, மனிதர்க ளும், சிததாகளும், கந்தருவாகளும, உருததிராகளும, வசுககளும, இரா ட்சதாகளும, சூரியாகளும, சாத்தியாகளும், மருத்துககளும, பிரமவி ஷ்ணுககளும், மறறவாகளும அநதத்துனபம சகிக்கமாட்டாதவர்களாய் க்கூட்டமகூடிக் கைலாசகிரிக்குபபோய்ச் சிவபெருமான திருவடிகளைத் தொழுது விண்ணபபம் செய்யலாஞர்கள்.

கைலாசபதீ ! அடியேங்கள் வீரியம் இல்லாமல் பலம் குறைந்து நடமாடு பிணம்போல் திரிகினமுேம். அதனகாரணம் அறியோம் என்று நாரணன் முதலானவர்கள் வாடிநின்று முறையிடச் சகலலோக நாயகன் புன்னகைசெய்து, திருமால்முதலியவாகளே ! உஙகளவீரியம எலலாவ ற்றையும்போரிற்சிறநதபணடாசுரன அபகரிததுககொணடான. அநதப்ப ண்டன சகல தேகங்களிலும கலந்து உயிரினிடமாய்த தஙகியிருக்கிறபடி யால், இனி அவன் எப்படி வெல்லபபடுவான் ? எனறு திருவாய்மலர்ந்த ருளத் தேவர்கள் முதல் யாவரும்பயநது, மாஙகுயில்போல் மதுர வசனங களை வசனிக்கும் மலைகள் மணவாளா ! திருபபாற்கடலில தோனறிய ஆலகாலவிஷததை அடககிய நீலகண்டனே! அடியேங்களைப் பாது காப்பது உனபாரம் எனறு துதிக்கலாஞாகள். ஐயனே ! சாவ சததி யும், சர்வ சுதந்தரமும், சாவஞானமும, சாவதயையும, நிமலமேனியும், இயற்கை உணாவும, இயலபாகவே பாசஙகளில நீஙகுதலும, எலலை இல லாத இன்பமும் ஆகிய எண்குணங்கள் உடையானே! அடியேஙகள் எந் நாளும உனது அடைக்கலம். பாாவதிபாகனே ! எஙகள் ஐயனே ! அண் டஙகள் எல்லாம் அணுவாகுமபடி வளாநதிருக்கின்றுய. அணுவிலும் அணுவாய இருககினறுய், அணடபிண்டஙகள் எஙகும் அசைவற்று நின்று அசைக்கும்நிமிதத காரணஞய் வியாபித்திருக்கினறுய். உன்னைக் கண்ட சிவயோகியருடைய சிநதையிலேவீற்றிருக்கின்றுய். மனம்

புத்திசித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்களைக் கடந்திருக்கின்றாய். அடியேங்கள் உனது அடைக்கலம். பிரமம் என்பவர்களும் சிவன் என்பவர்களும் சீவன் என்பவர்களும் மயங்குகின்ற காமம் என்பவர்களும் வேறு அந்த அந்தக்கடவுள் என்பவர்களும் ஆகித்தம்மில் கலகமிட்டு அந்தஅந்தச்சமயவாதிகள் வாதித்துக் கொண்டிருக்க யாவருக்கும் பொதுவாய் நின்றருளும் புண்ணியப்பொருளே! ஆதியந்தம் இல்லாதவனே! எங்கள் ஐயனே! அடியேங்கள் உனது அடைக்கலம். என்று இந்தப்பிரகாரம் தன்மனம் மகிழும்படி துதிசெய்கின்ற தேவர்களை வீரகண்டை அணிந்திருக்கும் சிவபெருமான்பார்த்துத்தேவர்களே! உங்களுக்கு வீரியம் பெறுவதே கருத்து ஆனால் தக்ககாரியம் செய்து அவனைக்கொல்வோம். அல்லாமல் உடம்பிலும் உயிரிலும் கலந்திருக்கும் அந்தவஞ்சகனைக் கொல்வது அரிது. தக்ககாரியம் செய்து கொல்வது உங்களுக்குச்சம்மதமா! என்று வினவினார். ஐயன் வாய்மொழிகேட்டலும் தேவர்கள், செந்தீ ஏந்திய கையனே! எங்கள் சம்மதிபெற்றோ சகலலோகங்களையும் பாதுகாத்தருள்வது?, எங்கள் சம்மதிபெற்றல்லவே ஆதலின் உன சித்தத்தின் படியே தாமதிக்காமல் அந்தக் காரியம் செய்ய வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கப் பெருமானும் அப்படியானால், காஞ்சிமாநகரத்திலே யாம் வளர்க்கும் யாகத்தீயிலே அவிபோல உங்கள் தேகத்துடன் குதித்து அத்தீயுடன் ஒன்றுபடக்கலந்து விடுங்கள். என்று அநுக்கிரகம் செய்ய, அவர்கள் எம்பெருமானே! நாங்கள் இவ்வுலகத்தில் இருந்து என்ன பயன்? உனது சோதிசொருபத்தில் கலந்து விடுவோம் ஆனால்மேன்மேலும் ஓங்கும் இன்பமே அடையப்பெறுவோம், என்றுசொல்லிப் பாதங்களைப்பணிந்து துதிசெய்யும் அவர்களுக்கெல்லாம் விடைகொடுத்துப் பார்வதியுடன் காஞ்சிமாநகரத்தின் ஒருபக்கத்தில்சோதி மயமான அக்கினிச் சுவாலைவீசும் ஒருதிருமேனி கொண்டருளினார். எண்ணிறந்த சுவாலைகள் கவைகொண்டுமேலே எழுந்து எங்கும் தணல்வீசும்படி தோன்றி நின்று தன் வலப்பக்கத்திலே நகத்தினால் யாககுண்டம் உண்டாக்கி, அந்தக் குண்டத்தினிடத்தில் வாமதேவமூர்த்தியாய் நெய்பூரித்து அறிவை விளக்கும் தத்துவசாஸ்திரங்களைத் தருப்பையாகவும் இராசதம், தாமதம், சாத்துவிகம் என்னும் மூன்று குணங்களை யூபஸ்தம்பமாகவும் கொண்டு, யாகமும்தானே; யாகத்திற்கு உரியபொருள்களும் தானே, யாகம்செய்பவனும்தானே, யாகத்தின் பலனை அனுபவிப்பவனும் தானே, யாகத்தால் வரும் பயனும் தானே என்னும் வேதரகசியங்களை வெளிப்படையாகக்காட்டி, எம்பெருமான்தன் அருட்சத்தியுடன் யாகம்செய்வதற்குரிய தீக்ஷை பெற்றுக் கொண்டார். வண்டுகள் வாசம் செய்யும் தாமரைப் பூவின்மேல்

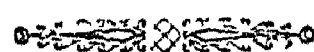
வசிக்கின்ற பிரமதேவன முதலிய தேவாகள முதல் மரங்கள் ஈருனதாவரம் வரையில அண்டரணடங்களில் உள்ள சராசரப் பொருள் அனைததையுமசணடமாருதமபோல அதிவேகமாய் எடுதெடுததுச் சுததிசெயது நெய்பூரிதது விளங்குகின்ற யாககுண்டததில ஓஙகும் செழுந் தீயில இட்டருளினா. இங்கேதோறும மேலஓஙகி விளஙகிச் சுவாலை வீசும் தழற கூட்டததில கலாது நனைக்கினற ஆகாயகஙகையால அணடகடாகஙகள் எலலாம வெந்து போகாதபடி தடைசெய்ததாகும ஆகாயகஙகையான து அபபமத தடைசெயயாவிட்டால சராசரப பொருள்களால நிறைந் திருக்கும மேலேழுலகமும் உருகி இவ்வுலகமும கவிழநது போய்விடும். இநதப பிரகாரம சராசரஙகளையெலலாம் அககினியுடனகலநது போகச செய்து, பழியிலலாதோஙகும காலாககினி ருத்திரன முதலான கணஙகளையும் தேசுமயமாய் விளஙகும தன திருமேனியில ஐககியமாகச சோதது கொணடு, பினபு அஙகுவநது சோந்த பணடாசுரனையும் யாகததீயில இட்டருளினா. எணணிறநதவுயிாகளும் யாகத்தீயில ஒடுஙகி நாள்தோறும நித்திரைசெய்யும் போது அடைந்தசுகம் போலும சுகம அடைநது மகிழ்நது வாழ்நதிருநதன. அனுகுவதறகு அருமையான அந்த அககினியானது அநதநாள் தொடஙகிபபுணணியலிஙகமாகிக் கசசிமயானலிஙகம எனனும்பெயாபெறறுவிளஙகியது. அப்படிபபட்ட மகததுவம் உள்ள கச்சிமயான லிஙகததிலே எம்பெருமான பெருஙகருணைகொணடு பாாவதிதேவியாருடன் தனபாதாரவிந்தங்களை ஆதாரமாகத்தியானம் செய்கின்றவாகளுக்கு இகபரசுகம் அளிதது இனிதுவாழநதிருககின்றார். திரிபுரங்கள்சாமபலாயவிடததிருமால் என்னும் ஒருபாணம்தொடுககவலலவராகிய சிவபெருமான அநதயாகததைப பூாததிசெயது, யாககுண்டததைச் சிவகஙகை என்னுமபெயரால விளங்வைத்துச சாதுககளபுகழநதுபேசும் அபபிருதநீராடினா, வலிய யானைககாலடியால மற்றக்காலடிச்சுவடுகள் மறைந்து போவது போலவும் பெரிய ஆலமரமானது சிறுவித்துக்குள் அடஙகியது போலவும அணடத்தின புறத்திலும உள்ளிடத்திலும் உளள தீர்த்தங்கள் எல்லாம எம்பெருமானால உணடாக்கபபட்ட சிவகஙகையினிடமாகக்கலநது சிறந்து விளஙகும.

நிர்மலமானமனமுடையவாகளே! பூர்வம் சிலமுனிவாகள் அநதச்சிவகங்கையில் நீராடிக்கச்சிமயானததில வீறறிருக்கும் கடவுள் அருளால வினைநீங்குவீடு பெற்றாாகள். அநதச் செந்தாமரைததடாகததின மகிமை இபபடிபபட்டது என்று தெரிநது கொள்ளவல்லவர்கள் யாவர்?

கசசிமயானத்தான் கனைகழல போற்றி.

ஐம்பத்தைந்தாவது.

திருவேகம்பப்படலம்.

பூரணானந்தத்தபசிகளே!

தெய்வத்தன்மையுள்ள இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்ப் புலவர்களும் சிவன் முத்தர்களும் ஆகிய திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் என்னும் அப்பர்சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் முதலான பெரியோர்களால் புகழ்ந்துபாடப்பெற்ற கச்சித்திருமயானம் என்னும் தலமகிமை இதுவாகும். இனி மாசுமறுவில்லாமல் சிறந்துவிளங்கும் தலங்களுக்கெல்லாம்தலைமை யான தாய் நவரத்தினமயமாய் ஓங்கிவிளங்கும் தேவாலயங்களையுடைய எங்கள் செல்வத் திருவேகம்பத்தின் மகிமையை மனமாரத்தியானம் செய்து சொல்வோம் கேளுங்கள் என்றுசூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

திருமால்கண்டு தெளியாதபரம் பொருள் ஆகிய சிவபெருமான் கச்சித்திருமயானத்திலே அக்கினியமாகத்தோன்றி, உடல் உயிர்தோறும் கலந்த இரக்கம் இல்லாதமகாபாவியான பண்டாசுரனைப் பஸ்பமாக்கிய பின்பு உயிர்கள் எல்லாம் ஆயாசந்தீர்ந்து உடலுடன் கலக்கும்படி யாகத் திருவுளம் செய்து, பிரிவு இல்லாமல் விளங்கும் பழைய வேதத்தைப்பார்த்து, வேதமே! யாமஎல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிக்கும் பொருட்டு நீகச்சித் திருமயானத்தின்மேற்கில் இலை, பூ, காய், கனிகள் அடர்ந்திருக்க, ஒரு மாமரமாகிவிளங்குக என்று சொல்லினர். சொல்லியவுடனேகுற்றம் இல்லாத பழையவேதமானது எம்பெருமான் திருவருளால் கச்சித்திருமயானத்தின்மேற்கில் ஒருமாமரமாகித்தழைத்து அரும்பிப்பூத்துக் காய்த்துக் கனிகளைத்தாங்கிக்கொண்டு குளிர்ந்த நிழலுடன் கவிழ்ந்து ஓங்கிநின்றது.

கொன்றைப்பூமாலைசூடியசடைமுடியையுடையசிவபெருமான் அது கண்டு அந்தமாமரத்தின்கீழ் ஆனந்தப்பெருஞ்சோதிலிங்கமாகத்தோன்றி, அழகெல்லாம் பிறப்பதற்கு இடமாகிய தன்திருமேனியின் இடப்பக்கத்திலிருந்து இயற்கை மணமவீசும் நெடிய கூந்தலையுடைய இலளிதாதேவியைப்படைத்தருளினர். வளர்ந்துபோகும்சிற்றிடைக்குவருத்தம் உண்டாக்கமதாத்துமேல் ஓங்கிமுத்துமாலையணிந்திருக்கும் முலைகளையுடைய இலளிதாதேவி எழுந்துநின்று, துன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய பிறவிப்பெருங்கடலிலிருந்து ஆன்மாக்களைமோட்சக்கரையில் இனிதுஏற்றுதல் செய்யுமகுல

பாணியாகிய சிவபெருமானுடையசீபாதகமலங்களைத்தாழ்ந்து வணங்கித் தேசுமயமாய்விளங்கும் திருவேகம்பத்தில் வீற்றிருக்கும் விமலனே! தேவர்கள் எல்லாமங்குமபடி திருப்பாற்கடலில் உண்டான ஆலகாலவிஷம் கண்டத்தில் விளங்க உட்கொண்டருளிய ஆதாரபூதனே! உன்திருவருளுக்கு உரியபணிவிடையை அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டருளவேண்டும் என்று சொல்லுதலும், பெண்ணே! நீ உலகங்களுக்கெல்லாமதுணைக் காரணம். துன்பங்களை நீக்கிச்சுகமதரும் நிமித்தகாரணம்யாம். ஆதலின் இப்பொழுது அழிந்துபோன உலகங்களைமுன் இருந்தாற்போல பார்க்கும்படி உன்னுடைய அதிரூப சுந்தரத் திருமேனியிலிருந்து சிருஷ்டிசெய் என்று கட்டளையிட்டருளினார். சர்ப்பமும் இளஞ் சந்திரனும அலைவீசும ஆகாயகங்கையும் கலந்திருக்கும் செஞ்சடை முடியையுடைய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கட்டளையைத் தன்சிரசின்மேல் கொண்டு, முத்தநகையுடையவளாகிய அந்த இலளிதை எல்லாவுயிர்களையும் முறையாகப்படைக்கத் தொடங்கினாள்.

முதலாவது.

அந்தப்பெண்ணரசி ஆனவள படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முன்றுதொழில்கள் விளங்கும்படி தன்வலக்கண்ணிலிருந்து பிரமதேவனையும் இடக்கண்ணிலிருந்து விஷ்ணுவையும் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து நெற்றிக்கண்படைத்த உருத்திரனையும் படைத்தாள்.

இரண்டாவது.

நன்மைகளையெல்லாம் பரிவுடன் கொடுக்கும் பெருங்கருணைத்திருமுகத்திலிருந்து அக்கினிபகவான அதிதேவதைஆகவும் காயத்திரிச்சந்தம் சந்தம ஆகவும் இரதந்தரசாமம் சாமம ஆகவும் முன்றுஸ்தோமங்களுடன் வேதியரையும் சந்திரனையும படைத்தாள்.

மூன்றாவது.

மேன்மைமிகுந்த நவரத்நபூஷணம் பூண்டு விளங்கும் மெல்லிய தோள்களில இருந்து இந்திரன் அதிதேவதை ஆகவும திரையிஷ்டுப்பு என்னும சந்தம் சந்தம ஆகவும் மகாசாமம எனபதுசாமம ஆகவும் பதினைந்துஸ்தோமங்களுடன வெற்றிமாலைசூடிய முடிமன்னர்களையும் சூரியனையும் படைத்தாள்.

நான்காவது.

விசுவதேவர்கள் அதிதேவதை ஆகவும் சாகதம் என்னும் சந்தம் சந்தம் ஆகவும் வயிரூபம் என்னும் சாமம சாமம ஆகவும் பதினேழுஸ்தோமங்களுடன பசுக்கள் வைசியர்என்று சொல்லிய இவைகளையெல்லாம் தொடையிலிருந்து படைத்தாள்.

ஐந்தாவது.

செந்தளிர்போலும் திருவடியிலிருந்து அனுஷ்டுப்பு என்னும் சந்தம் சந்தம் ஆகவும் வைராசம என்னும் சாமம் சாமம் ஆகவும இருபத்தொரு ஸ்தோமங்களுடன குதிரைகளையும சூத்திரர்களையும் படைத்தாள். இந் தச்சூத்திரர்களுக்கு ஒரு தேவதைசொல்லப்படாமையால் இவர்கள் தொ ழுவதற்குரியவர்கள் மேற்சொல்லிய பிரமக்ஷத்திரிய வைசியர்களேயாம்.

மற்றும் புல்பூண்டு மரம் முதலானவைகள் எல்லாம அந்தத்தேவி திருமேனியில உள்ளரோமங்களில் இருந்து உண்டாயின. இவ்வண்ணம் எல்லாவற்றையும்படைத்தபின்பு மணம் வீசும் மலர்சூடிய கூந்தலையு டைய இலளிதாதேவி மாவடியில்மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும ஏகாம்பரநாதனை த்தொழுது போற்றினள். கொடுத்த கட்டளையைநிறைவேற்றி விட்டுக் கைகூப்பித்தொழுத இலளிதாதேவியைத் தனபுனிதமான மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு, சாவமும தானே ஆகிய சிவபெருமான் மாமரத்தின் நிழலின கீழமாமணிப பீடத்தினமேல் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தார். உயிர்கள் எல்லாமவருத்தம இல்லாமல சந்தோஷத்துடன விருத்தியாய விட்டன. பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன என்னும் மூவரும இலளிதையின மூன்று கணகளினிடமாகப் பிறந்த பொழுதே நித்திரைதெளிந்து எழுந்தவர்க ளைபபோல், பூர்வக்கியானம பெற்று, அந்தத்தேவி பாதங்களையும் எம் பெருமான் பாதங்களையும் தொழுது எழுந்து பணிந்து துதிசெய்யலானார் கள்.

அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் தோன்றியகொடிய விஷத் தைத் திருவுளம் இரங்கி உண்டு, அப்பொழுது அடியேங்களைக்காத்தருள் செய்தாய. இப்பொழுது மகாபலசாலியான பண்டாசுரனால் மாண்டு போகாதபடி அடியேங்களுடைய உயிர்கள் எல்லாம் உய்யக்கருணைவை த்துக்காத்தருளிய வள்ளலே! சரணம், சரணம், சிவாக்கினியிலே எங்களை நெய்பெய்வதற்குஉரிய சமிதைகளாக்கி, யாகத்தைப்பூர்த்திசெய்த சிவ பெருமான திருவருளால், மீள உயிர் கொடுத்துப் பிழைப்பித்தபெருங்கரு ணைத்திருக்கணகளையுடைய தெய்வப் பூங்கொடிபோல் சிறந்து விளங்கும் தேவி! உனதிருவடிசரணம். தாயாகித் தந்தையாகிச் சற்குருவாகித் தெய் வமும் ஆகி, மிக்கநீர்வளமுள்ள காஞ்சிமாநகரத்திலே சகள நிஷ்களமாகத் தோன்றி, அடியேங்களையும் ஆண்டுகொண்ட அம்மை அப்பரானவர்க ளே! விசுவாசமுள்ள மெய்யன்பருடைய மனங்களாகிய வண்டுகள் விரும் பும் உங்களுடைய மணமலரடிகளே சரணம். குழந்தைகள் குழறிப்பேசும் மழலைச்சொற்களைவீணையிலும பிரியமாய்க்கேட்டு மகிழும் தந்தைதாயா

களைப்போல, சிறியேம் செய்யும் தோத்திரங்களைச் சிந்தையிற் கொண்டு மகிழ்ந்து திருவருள்செய்யுங்கள் என்று மனங்கனிந்து கண்ணீர் பெருக நயந்து துதிசெய்தார்கள். அடக்கப்படாத அன்பானது மேன்மேலும் வளர்ந்து ஓங்கி, ஆனந்தக்கூத்தாடுகின்ற பிரமதேவனையும் திருமாலையும் உருத்திரமூர்த்தியையும், நீலகண்டப்பெருமான் திருவருள் சுரந்து நோக்கி, நீங்கள் விரும்பியது யாது? சொல்லுங்கள் என்று சொல்லக்கேட்டு, அவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். சுவாமி! க, என்னும் பிரமனும் அ, என்னும் விஷ்ணுவும் ம, என்னும் உருத்திரனும் ஆகிய எங்கள் மூவரையும் தன் மூன்று கண்களில் இருந்து படைத்தருளிய இந்தத்தாயார் காமக்கண்ணியென்று பெயர்பெற்று விளங்குக. செந்தீவண்ணமாகச் சிவந்திருக்கின்ற மெல்லிய தளிர்களைக்கோதிக் குயில்கள் இனிதாகக்கூவும் பூங்கொத்துக்களை ஏந்திய கிளைகள்தோறும் இளந்தேன் பெருக்கி, வாசனையுள்ள மகரந்தப்பொடி சிந்திச் சீதளமான புதியநிழலைப்பரப்புகின்ற தெய்வீகமான இந்த மாவடியிலே நீங்கள் இருவரும் எந்நாளும் வாசம்செய்க என்றார்கள். திருவெண்ணீறுபூசிய திருமேனியையுடைய சிவபெருமான் அவ்வரமெல்லாம் கொடுத்தருளப்பெற்று, அவர்கள் மீளவும் கைகூப்பித் தொழுது பிரார்த்தனை செய்ததனால், உலகமெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு மாவடியிலே ஆனந்தச் சோதிமயமாய்த் தோன்றிய சிவலிங்கத்தின் மகிமை சொல்லலானார்.

மதுரகீதம் பாடும் வண்டுகள் தடவும்படியான மலர்மாலை சூடிய தோள்களையுடைய மைந்தர்களே! யாம் சொல்வதைக் கேளுங்கள், உருத்திரனே பிரமம் அந்தப்பிரமத்தை அன்றி மற்றொன்றும் இல்லையென்பதே சித்தாந்தம். உண்மைப்பொருளை விளங்க உரைக்கும் பிரமஞானமான வேதமே ஒரு சூதவிருட்சமாய் முளைத்துத் தழைத்திருக்கின்றது. அந்த வேதத்திற்குத் தலைவன் ஆன யாமே அதன் அடியில் வாசம்செய்வோம். அஞ்ஞானத்தை அதம் ஆக்கும் வேதம் என்னும் சொல்வடிவாகவும் சூதம் (மாமரம்) என்னும் பொருள் வடிவாகவும் விளங்குகின்ற அந்த வேதத்திற்கு நாதன் யாம் என்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். இவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எமது நாமம் ஏகம்பநாதன் என்று அறிவுடையோர் சொல்வார்கள். மூலமந்திரமாக * ஏகம்பநாதன் என்னும் அஞ்செழுத்தால் ஆகிய இந்தமந்திரமே கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்னும் பஞ்சமாபாதகங்களை அறுத்துவிடும். ஏகம்பநாதன் என்னும் இந்தமந்திரம் மற்றும் சொல்லப்படுகின்ற ஐந்துவகையான பிரமமந்திரங்களைப் பார்க்கிலும் பஞ்சாட்சரத்தைப் பார்க்கிலும் உசிதமானதாம். விதிதவறாத பல

* ஏகம்பநாதன் என்னும் திருப்பெயரில் ஓரெழுத்து நீங்கலாக மற்றெழுத்துக்கள் ஐந்து என்க.

அங்கங்களையுடைய வேதத்தில் காயத்திரிசிறந்ததாம். அந்தக் காயத்திரியைப்பார்க்கிலும் அஞ்சமாமந்திரம் சிறந்ததாம். அந்த அஞ்சமாமந்திரத்தைப்பார்க்கிலும் பன்னிரண்டு எழுத்துச்சிறந்தவைகளாம். அந்தப் பன்னிரண்டெழுத்தைப் பார்க்கிலும் எட்டெழுத்துச் சிறந்தனவாம். அந்த எட்டெழுத்தைப்பார்க்கிலும் அஞ்செழுத்து கோடாகோடியின் மேற்பட்டதாம. அந்த அஞ்செழுத்தைப்பார்க்கிலும் யாமசொல்லிய ஏகம்பநாதன என்னும் மந்திரமானது நூறுகோடியின் மேற்பட்டதென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

அப்படிப்பட்ட மந்திரங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டிருக்கின்ற ஏகம்பநாதன் என்னும் மந்திரத்தை உச்சரிக்கும் நாவுடைத்தவனுக்கு மானிடதேகத்தால பெறுதற்குரிய பேரின்பவீடு கிடைக்கும். கீர்த்தியும், விடாமுயற்சியும், செல்வமும, ஆயுளும் மேன்மேலுமவளர்ந்தோங்கும். அவனே கலவிகேள்வி ஒழுக்கங்களில தவறமாட்டான் என்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். மனைவி, தந்தை, தாய, வேதியர் முதலானவர்களைக் கொலை செய்தவர்கள், கள்ளுண்பவர்கள், பிறர்பொருளைத்திருடுகிறவர்கள், குருபத்தினிபோகத்தை விரும்பினவர்கள், மற்றும தீராப பழிவினைக்கும தீவினை செய்தவர்கள் முதல் எப்படிப்பட்டவர்கள் ஆனாலும் ஏகம்பநாதன் என்னும் மந்திரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பார் ஆயின, அவர்களிடத்தில் அடர்ந்திருக்கும் கொடிய பாதகங்கள் எல்லாம் விரைவில் அவர்களைவிட்டு ஓடிப்போய்விடும்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்குவகையான பயன்களை உணர்த்தும் நூல்கள் அனைத்தையும் ஓதி உணர்ந்தவர்களுக்கே உபதேசம செய்வதற்குரிய இந்த மந்திரத்தைப் பெரும்பசிப்பிணி அடர்ந்து, இறந்துபோகும்படி உயிர்வருந்தும இடர்வந்த காலத்திலும் மறதியினாலாவது சொல்லவல்லவர்களே எமக்கு மிகுந்த நேசர் ஆவார்கள். இந்த மந்திரத்தின் மகிமை அறிந்து பிறர் சிறப்படையும்படி இந்த முறையாக உபதேசம்செய்தவர்களுக்கு இன்பவீடு கொடுப்போம் என்று மாவடியில் முளைத்தெழுந்தருளிய இலிங்கமேன்மையை எடுத்துச்சொல்லக்கேட்டதனால், உண்டாகிய ஆனந்தக்கடலில அழுந்தி அந்த மும்மூர்த்திகளும் கொன்றைப் பூமாலை சூடிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான சீர்பாதகமலங்களைத் தொழுது, துதிசெய்து, இடுகாட்டில் இன்பக்கூத்தாடும் இறையவனே! கம்பம் என்னும்தலத்தில் வீற்றிருக்கும் கருணைக்கடலே! கடல்சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் கண்டு அதிசயப்படத்தக்க இந்தக் காஞ்சித்தலமகிமையையும,நீ கோயில் கொண்டிருக்கும

மாமரத்தின் மகிமையையும், அடியேங்களுக்கு விளங்கச் சொல்லுக என்று வேண்டுதலும், சரக்கொன்றைப் பூமாலைசூடிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் காஞ்சித்தலமகிமை சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சொல்லலானார்.

சுழலுகின்ற வண்டுகள்முழங்கும் செந்தாமரை மலர்மாலையும், செந்துளசிமாலையும், செம்பொற் கொன்றைமாலையும்புரளும்தோள்களையுடைய புத்திரர்களே! பதங்களில் சிறந்துவிளங்கும் க, என்னும் பதத்திற்குப் பொருள் பிரமம் என்பதாம். அந்தப்பிரமம் ஆன எம்மால் அஞ்சிக்கப்பட்டதால் (அடையப்பட்டதால்) இந்நகரம் மாறாப்புகழ் பெற்றோங்கும் காஞ்சி என்று உலகமெல்லாம் புகழ்ந்துபேசும் ஒரு திருப்பெயர்பெறும். தருமங்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்ற வேதங்கள் எம்மை பரம பிரமம், அகிலகாரணம் என்று சொல்வதை அறிந்துகொள்ளுங்கள். முத்துப் போலவிளங்கும் தந்தங்களையும், செவ்வரிபடர்ந்து செழித்து மழைபோலக் குளிர்ந்திருக்கின்ற கண்களையும், கார்மேகம்போற் கறுத்து நீண்டிருக்கும் கூந்தலையும், மூங்கில்கள்மருளும்படியானதோள்களையும், கலாபமயில்போலும் சாயலும், அழகும் உள்ள மாதருடைய நாபிஸ்தானத்தைக் காஞ்சி என்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர். சூழ்கின்ற வெண்மையான அலைகடலை ஆடையாகஉடுத்திருக்கும் பூமிதேவிக்குக் காஞ்சிஸ்தானமாய் விளங்கும் தன்மையாலும், காஞ்சி என்னும் அந்தத்திருப்பெயர் வழங்கும். மேலும் க, என்பது சிரசு, இன்பம், பிரமதேவன் என்னும் பலபொருள்களையுணர்த்தும். அஞ்சித்தல் என்பது பூசை, அடைதல் என்பவைகளை அறிவிக்கும். எல்லாரும் சிரசுபோல முதன்மையாகக்கொண்டு தொழுதற்குரியசிறப்பினாலும், நிலையாகவாசம்செய்கிறவர்கள் பேரின்பம் அடைவதனாலும், பிரமதேவன் பூசை செய்ததனாலும் காஞ்சி என்னும் திருப்பெயர்பெற்றதாகும் இதனால் இதுபிரமலோகம் என்றுசொல்லவும்படும். வீட்டின்பம்பெற்றவர்களைத் தேவர்கள் என்பார்கள். அந்தத் தேவர்கள் விரும்பும் இந்த நகரத்தில் வீட்டின்பம் பெற்றுவாழ்பவர்கள் நிறைந்திருக்கிறபடியால் இதுதேவபுரம் என்று சொல்லப்படும். பகைவர்களால் போர்செய்து அழிக்கப்படாத தன்மையால் இந்த நகரம் அயோத்தி என்றும் சொல்லப்படும். அயோத்தியானது அரசர்கள்வசிக்கும்இடமே அல்லாமல் சிவன்முத்தர்கள் வசிப்பதற்குரிய இடம் அன்று. ஆதலால் அந்த அயோத்தியைப்பார்க்கிலும் இந்தக்காஞ்சியே சிறப்புடைத்து என்க. சுவர்க்கம் அடைந்தவர்களைத் தேவர்கள் என்று சுருதிமுறையிடுவதனால், அந்தச் சுவர்க்கலோகம் தேவலோகம் அன்று. அந்த வேதங்களால் புகழ்ந்து பேசப்படும் உருத்திரலோகமே சுவர்க்கம் ஆகும். ஆதலின்

பெருஞ்சோதிமயமாய் விளங்குவது என்னும்பொருள் அமைந்த அயோத்தியும், பிரமலோகமும், தேவபுரமும், காஞ்சிபுரமே அல்லாமல் சுவர்க்கம் மத்திய பாதாளம் என்னும் மூன்றுலகங்களிலும் வேறில்லை இப்படிப்பட்ட மகத்துவம் உள்ள காஞ்சிமாநகரத்திலே யமனுக்குப்பயப்படுகிறவர்களும், இகபரசுகம்அடையவேண்டுகிறவர்களும், எந்நாளும் அன்புடனே எம்மை வந்தனைவழிபாடுசெய்து துதிக்க, யாம்பெருங்கருணையுடன்தோன்றி இனிதுவீற்றிருப்போம். சத்தியவேதமெல்லாம் இவ்வண்ணமுறையிடும் ஆதலின் எமக்குப்பிரியமான உத்தமத்தலம் இது என்று உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். இனி மாமரத்தின் மகிமையையும் சொல்வோம் கேளுங்கள்.

உலகமெல்லாம் பெரும்பிரயோசனம் அடையும்பொருட்டாக, ஆரோகணமாய் மேல்நோக்கி விளங்கும் அடியையும், அவரோகணமாய்க் கீழ்நோக்கி வளரும் கிளைகளையும் உடையதாய ஞானமணம், வீசும் அந்த மாமரத்தின் இயல்பைக்கண்டு தெளிந்தவன் இன்பவீடு பெறுவன். அது பல கனிகளைத் தாங்கிக்கொண்டு கம்பைநதிக்கரையின் அருகில்சத்தியமயமான வேதமாமரம் என்று விளங்கிப்புகழ்பெற்றிருக்கும் சக்கராயுதம் ஏந்திய அரி, அயன், அரன் என்னப்படும் அன்புடைய குமாரர்கள் பதினான்கு சாஸ்திரங்களும் அந்தமாமரத்தின்மேல் மல்லிகைக் கொடிகளாகப் படர்ந்திருக்கும் சாஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் தலைவியாகிய இந்தக் காமாட்சி அந்த மல்லிகைக்கொடிகளிடத்தில் அன்புடையவளாம். யுக முடிவிலும் அழியாதோங்கும் மாமரத்திற்கு யாமே சுதந்தரம் உடையோம். பழுதுபடாத வேதங்கள் எமது வாக்கியமாம். வாக்கியத்திற்கும், வாச்சியத்திற்கும் பேதம் இல்லை ஆதலின், எமக்கும் இந்தமாமரத்திற்கும்பேதம் இல்லை. முடிவில்லாதோங்கும் இந்தமாமரத்தின் அடியில் யாம் இலிங்கமூர்த்தியாய் வாசம் செய்வோம். நேற்றுவரையிலும் எம்மைக்கண்டவர் ஒருவரும் இல்லை. இந்நாள் நீங்கள் காணும்படியாக யாம் பார்வதி தேவியுடன்வீற்றிருந்தோம். தெய்வப்பெயர்கள் எல்லாம் எமக்கு உரிமையான பெயர்களாம். அந்தப்பெயர்களிலும் பவன்முதலான ஆயிரம்பெயர்கள் சிறந்தனவாம். அந்த ஆயிரம்பெயர்களிலும் சம்பு, மயோபு, சங்கரன், மயக்கரன், சிவன், சிவதரன், என்னும்பெயர்கள் இனியனவாம். இந்தப்பெயர்கள் எல்லாவற்றினும் மேலாய்ப் புகழ்படைத்தோங்கும் ஏகாம்பரநாதன் என்றுசொல்லும் பெயரே எமக்கு மிகவும் இனிமையானதாம். புத்திரன் முதலானவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட மகத்துவம் உள்ள இந்தப் பெயர் இட்டு அழைப்பவர்களுக்கு, அவர்கள்பண்ணியபாவங்களைப்பறக்கடித்து, இம்மைக்குரிய செல்வத்தையும், மறுமைக்குரிய முத்தி யின்பத்தையும் கொடுப்போம் பரமரகசியமான இதை உங்களுக்குவிளங்கச்சொன்னோம்

என்று, சிவபெருமான் அவாகள் கேட்ட கேள்விக்கு விடைகொடுக்க, அவ ாகள மூவரும பரமசநதோஷம அடைநது, அமமை அப்பனை வணங்கிவே, ருென்று சொல்லுவாாகள.

இறைவனே! கம்பை நதி என்று ஒரு நதி இஙகே இருக்கினறது என் றுதிருவாய் மலாநதருளினை அதற்கு அந்தப பெயாவநத காரணம அறி யோம் என்றுசொலல, எம்பெருமான தன மடிமேல் இருககும தேவி தி ருமுகததைப்பாாத்து மகிழநது, மைநதர்களே! சொலலுகிறோம் கேளு ங்கள் எனறு அதன வரலாறு சொலலலானா. எமககு நிலம, நீா, தீ, காற்று, ஆகாயம, இநது, இரவி, இயமானன எனறு எட்டுவடிவம் அமை ந்தனவாக வேதஙகள் விளம்பும். அநத எட்டுவடிவஙகளில ஒருவடிவம ஆகிய நீரானது உலகததில எல்லாவற்றையும பரிசுததம ஆககுவதும, சகல உயிர்களுந்தழைகக வழஙகுவதுமாய இருககினறது. இநத நீரா னது உயிாகள் எல்லாம் உயயுமபொருட்டு ஒரு நதிவடிவமகொணடு இவ் விடத்தில செல்லுகினறது இந்த நதியின தெண்ணீரானது எமமை ப்போல யாவா் கணணிறகும புலபபட மாட்டாது. சிவயோகிகள் மன தில் யாம வசிததிருப்பது போல், பூமியின் கீழ் நீண்டு செல்லுகினறது. கண்டுதெளியுங்கள் இந்த நதியானது கமபை யெனறு ஒரு காரணபெ யா பெற்றது. பா என்னும் பதத்திறகுப பொருள் பரிசுததம, உண ணல், பாதுகாத்தல் எனபனவாம். தம்மிடததில வந்து மூழகினவரு டைய பாவஙகளையும, உடலில உளள அழுககையும போககிப, பரிசுத தம் ஆககும்பொருட்டுக், கஙகை முதலான கம் எனனும நீாகளெலலாம் தனனிடததில முழுகி, பா எனனும் பரிசுததம அடைதலால், கம்பா என் னும இநதநதியானது தென்மொழியால் கம்பை யெனததிரிநது, அபபெ யா பெற்றது எனறு அறிவுடையோர்களா சொல்லுவாாகள. கம் என்னும் சிரசின்மேல் தெளித்துககொண்டால், பரிசுததம ஆக்குவதனாலும, உட் கொணடவருடைய கம எனனும உயிரைக் காததலாலும, மூழ்கினவாக ளைக் கம எனனும் வீட்டினபத்தை அநுபவிககசசெய்வதனாலும, செய்தக ர்மங்கள் எலலாவறறையும் ஒழிக்கும் இநத நதி கமபையெனறு சொல் லபபடும்.

கங்கை, மகாநதி, யமுனை, சரசுவதி முதலான நதிகளில உள்ள தீா த்தம் எலலாம் கம்பைநதியில் உள்ள தீாததத்திற்கு இணையாகமாட்டா து. நன்மை தரும கம்பைநதியில் உள்ள தீர்ததததில படிந்த காறறு உ லாவும் இடஙகளில் இருக்கும் புல் மரஙகளும் இன்ப முத்தி அடையும். யோகநிலையிலும், தபோநிலையிலும் தவறிப்போனவாகள், இந்தக் கம்பை

நதியிலே மச்சம் முதலான சலசரங்களாயச் சனித்துப் பின்பு முத்தி பெறுவார்கள். அந்த நதி ஓடும் கரையிலே இளைத்திருக்கின்ற மரங்கள் எல்லாம், உருத்திரலோகத்திலிருந்து வழுவிய உருத்திரரோயாம். இது உண்மையெனத் தெளிந்துகொள்க. எவ்விடத்திலாவது இறப்பவாக ளுக்கு இறந்துபோகும்வேளையில் இந்தத்தீர்த்தம் சிரசின்மேல் தெளிக்கப் பெறுவாராயின், அவ்விறப்பவர்கள் இன்பமுத்தி அடைவார்கள். இனி மையான சுவையுள்ள அமிழ்து உண்பவர்கள், மகா பராக்கிரமசாலிக ளான தேவர்கள் ஆவார்கள், ஆனால் இந்த இனிமையான நீர் உண்பவா கள் எம்முடன் ஒன்றுபட் டிணங்குவர். ஆதலின், அந்த அமுதத்தைப் பார்க்கிலும் இந்தக் கம்பைநதி நீரே சிறந்தது. ஞானிகளுக்கே அல்லாமல் மற்றவர்கள் கண்களால் காண்பதற்கு அருமையான பெருமைபெற்றோ ங்கும் கம்பைநதியால் சூழப்பட்டு, நகரங்களுக்கெல்லாம் அரசாய் விள ங்குவது காஞ்சிமாநகரம். மாறுபபுகழ்பெற்றோங்கும் கம்பைநதி, காஞ் சிமாநகரம் என்னும் இந்த இரண்டிலுமே அன்றி எமது இஷ்டத்தை மகி மைபெற்று விளங்கும் கங்கைமேலும் காசிமேலும் வைத்திலேம் இது உண்மை.

காஞ்சிமாநகரமானது புவனசாரம், மும்மூர்த்திவாசம், விண்டுபுரம், காஞ்சி, கலிசித்து, இலயசித்து, சகலசித்தி, தபோமயபுரம், பிரமபுரம், ஆதிபீடம், கன்னிகாபபு, சிவபுரம் என்று சொல்லப்படும் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடையது. மூன்றுலகங்களிலும் பெறுவதற்குரிய பய னுகிவிளங்குவதனால் புவனசாரம் என்றுசொல்லப் படும். நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாசம். சந்திரன், சூரியன்; உயிர் என்னும் பிரபஞ்ச வடிவாய் விளங்கும் எம்மை, மும்மூர்த்திகளாகிய நீங்கள் பூசைசெய்து கொண்டிரு க்கிறபடியால், மும்மூர்த்திவாசம் என்று சொல்லப்படும். மேக வாகன கற்பத்திலே செந்தாமரைக்கண்களையுடைய வரதராஜன்,எம்மை வந்தனை வழிபாடு செய்தலால், விண்டு புரம் ஆம். காஞ்சிபுரம் ஆனது முன்னமே வருத்துச்சொன்னோம். கலிபுருஷனால் வரும் பீடைகள், கலி யுகத்திலும் அணுகாபடி காத்தருள்வதனால்,கலிசித்து என்று சொல்லப்படும். யுகமுடி விலே இந்த நகரம் எமக்கு நடனசாலையாய் விளங்குவதனால், இலயசித் து என்றுசொல்லப்படும். தடையில்லாமல் சகல சித்திகளையும் தருகிற படியால், சகலசித்திபுரமாம்,இமயமலையில் பிறந்த அன்னநடையுடையவ ளாகிய பார்வதி தவம்செய்து வாழ்த்திய பரம்பிரமமயமான இந்த நகரம் தபோமயபுரமாம். பிரமதேவன் எமக்குத்தக்க சோமயாகஞ்செய்ததனால், பிரமபுரமாம். முதற் பீடம் ஆன மேன்மையால், ஆதி பீடமாம். எல்லா

வுயிர்களையும் பெற்றெடுத்தும், இன்னும்கன்னி என்றுசொல்லும்படியான காமாட்சிதேவி காத்தருள்வதனால், கன்னிகாப்பு என்று சொல்லப்படும். இவ்விடத்தில் எம்மைத் தரிசனஞ் செய்தவர்கள் யாவராயினும் பேதமில்லாமல் சிவானந்தபோகம்பெறலால், சிவபுரமாம். இப்பொழுது யாம் எடுத்துச்சொல்லிய பன்னிரண்டுதிருநாமங்களையும் விடியற்காலையில்நித்திரை தெளிந்து எழுந்து ஓதினால், ஓதுகிறவர்கள் கொடியசொப்பனம், துன்பநோய், வறுமைமுதலிய கொடுமைதீர்ந்து, எமது அருள்பெற்று, ஆனந்த போகவீடு அடையும்படியாயக் காருண்யத்தால் உங்களுக்கு விளங்கச்சொன்னோம் என்று, திகம்பரனான சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், பரமானந்தக்கடலில் அழுந்தி, அந்த மும்மூர்த்திகளும் திரண்ட கல போலும், தோள்களையுடைய பண்டாசுரனால் பழி அடைந்து, வாடி, வதங்கிய எங்களைப், பெருஞ்சோதியில் ஒடுக்கி, மீள இந்த மகாதேவியின் மூன்று கண்களிலும் இருந்து படைத்தருளிய மகாதேவா? அடியேங்கள் அறிவுபெற்று இனிச்செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைக் கட்டளையிட்டருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள் அந்தமும்மூர்த்திகள் செய்த பிரார்த்தனையைத் திருச்செவிசாத்தி, எனது மனம் மகிழும்படி கொடுத்த கட்டளையைத் தள்ளாமல் நடத்திவரும் விசுவாசமுள்ள மைந்தர்கள் நீங்கள் ஆதலால், உங்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்வோம் என்று, தன் இடப்பாகத்தில் மணமலர்சூடிய கூந்தலையும், தாமரை அரும்புபோலும் குஜங்களையும், செம்பொன் வளையலையும், பூங்கணையையும், மதர்த்த வேலாயுதத்தையும் போன்ற கண்களையும், அழகிய பிறைபோலும் நெற்றியையும், பைங்கொடிபோலும் சாயலையும் உடைய பார்வதி தேவியுடன் கலந்திருக்கும் சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளுவார்.

இளவண்டினக்கூட்டங்கள் முழங்கி இசைபாடி, நீண்டு ஒழுகும்தேன் வெள்ளத்தைமிகுதியும் சோர்ந்து உண்ணும் மலர்ப்பூந்தடாகங்களையுடைய சோலைகள்தோறும், கிளிப்பிள்ளைகள் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரங்களைப் பாடும் சிறப்புவாய்ந்த காஞ்சிமாநகரத்திலே, சோதிமயமாய் விளங்கும் இந்த இலிங்கத்தில், யாம் முத்துப்போல விளங்கும் தந்தங்களையும், பவளம்போன்ற செவ்வாயையும் உடைய, இந்தப்பார்வதியுடன் எந்நாளும் வீற்றிருக்கின்றோம். எந்நாளும்வீற்றிருக்கும் எம்மை ஒருவரும் காணமாட்டார்கள் சிவயோகிகளுக்குமாத்திரம் ஒரு காலம் காணப்படுவோம். நீங்கள் வேதவிதிப்படி எமது பாதங்களைப் பூசைசெய்து மூன்றுலகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும்படி முயற்சிசெய்யுங்கள். எமது பாதங்களைப் பூசைசெய்வதனால் எம்மிடத்தில் மிகுந்தபத்தியும

அடைவீர்கள். பிரமதேவனே! நீ சிருஷ்டிசெய், திருமாலே! நீ காத்தல்செய், உருத்திரனே! நீ இவர்கள் படைத்துக்காக்கும் உலகங்களையெல்லாம் பற்றற அழித்தல்செய் என்று அநுக்கிரகஞ்செய்து, இந்த தேவியும் எம்மை இவ்விடத்திலே எந்நாளும் அன்பு மிகுந்து பூசை செய்க, என்றுசொல்லக்கேட்டவர்கள் சுவாமி! விதிகளை விளங்கச்சொல்லும் வேதம் என்பது யாது? அதன் வரலாறு என்ன? என்றார்கள். இப்படி வினவிய மும்மூர்த்திகளுக்குத் எம்பெருமான் இளநிலாக் கிரணம்வீசப் புன்னகை செய்து சொல்லுகின்றார். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மாரம் என்னும் மூன்றுதொழில்களையும் செய்பவர்களே! யாம் சொல்வதை நன்றாகக்கேளுங்கள். எமக்கு உரிய இரவில் ஆனந்தக் கூத்தாடி விடியற்காலையில் எம்மிடத்தில் ஒடுங்கிய அண்டரண்ட சராசரங்கள் அனைத்தையும் தவறாமல் பழையபடி சிருஷ்டிக்க நினைத்தோம். ஆனந்தப் பெருஞ்சோதி மயமான இந்த இலிங்கத்தினிடமாக வீற்றிருக்கும் எம்மிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றவேதங்களைப்பழையபடி படைத்தருளினோம். பலவண்ணப்பாசுரங்களுடன் கலந்திருக்கும் அந்தப்பழைய வேதங்கள் எல்லாம் எமதுபாதங்களைத்தொழுது, துதிசெய்து, பேரன்பு மிகுந்து, கொண்டாடிச்சிரசின்மேற் கைகூப்பி நின்று, நிலத்திலே சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமென்னுமைந்து தன்மாத்திரைகளாக அமர்ந்தன. அந்த நிலத்தை அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒரு மூர்த்தமாகக் கொண்டிருக்கின்றனை அந்த நிலத்தினால் அறியப்படமாட்டாய். நிலத்தையும் அந்த நிலத்தில் உள்ள இருதிணைப் பொருள்களையும், உன் கட்டளையின்படி நடக்கக் கற்பித்தனை. நீரிலே கந்தம் நீங்கலாக மற்ற நான்கு தன்மாத்திரைகளாகத்தங்கின. அந்தநீரை ஒருவடிவமாகக் கொண்டிருக்கின்றனை. அந்தநீரினால் அறியப்படமாட்டாய். நீரையும், அந்தநீரில் வாழும் உயிர்களையும் உன் கட்டளையில் தவறாதபடி நிலைக்கச்செய்தனை. நெருப்பில் இரசத்துடன் கந்தம் நீங்கலாக மற்ற மூன்று தன்மாத்திரைகளாகச்சார்ந்தன. அந்தநெருப்பைஒருவடிவமாகக்கொண்டிருக்கின்றனை. அந்தநெருப்பினால் அறியப்பட்டமாட்டாய். நெருப்பையும், அந்நெருப்பில் உள்ள பொருள்களையும், உன் கட்டளையில் நிலைபெற்றிருக்க நிறுத்திவைத்தனை. காற்றிலே ரூபம், ரசங்களுடன் கந்தம் நீங்கலாக, மற்ற இரண்டு தன்மாத்திரைகளாக இருக்கின்றன அந்தக்காற்றை ஒருவடிவமாகக் கொண்டிருக்கின்றனை. அந்தக்காற்றுக்கு அறியப்படமாட்டாய். காற்றையும், அந்தக்காற்றில் கலந்திருக்கும் பொருள்களையும், உன்கட்டளைவழியில் வாசஞ்செய்ய வைத்தனை. ஆகாசத்திலே சத்தமாத்திரையாய்ச்சார்ந்தன. அந்த ஆகாசத்தை ஒருவடிவமாகக் கொண்டிருக்கின்ற

னும் ஆசையுடன் பிரமதேவனைப் போல் அந்தத் திருவேகம்ப நாதருக்கு இடப்பக்கத்திலே சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து, செந்தாமரை மலர்கொண்டு பூசை செய்தனன். உருத்திரமூர்த்தியும் அபேதமாய்ப் பாவித்து, அன்புமிகுந்து அருச்சனைபண்ணிச் சிவபெருமானுடன் இணங்கி வீற்றிருந்தார். ஆதலால், இவ்விருவருக்கும் வேற்றுமை இல்லை. மலரவன், மாசில்லாத மனத்துடன் வந்தனைவழிபாடுசெய்த வெள்ளக்கம்பமூர்த்தியை அன்புகொண்டு அருச்சனைசெய்து துதிப்பவர்கள் பொதிபோலும் தேகபாரத்தை ஒழித்துச் சிவானந்த வீடுபெறுவார்கள். மயங்கிய மனத்துடன் மாயவன் பூசித்தபடியால் அந்தப்பெயருள்ள கள்ளக் கம்பமூர்த்தியின் சீர்பாத கமலங்களைக் கண்டு சேவிக்கப்பெறமாட்டார்கள், பிறவிக்குக் காரணமான இருவினை மயக்கத்திற்கு ஆளாகமாட்டார்கள். உருத்திரன் அபேதமாய்ப் பாவித்து நல்ல மனதுடன் பூஜைசெய்த நல்ல கம்பமூர்த்தியை, அன்புடன் வந்தனைவழிபாடுசெய்யும் அன்பர்கள் எம்பெருமானுடைய திருவடி நிழலிற் சேர்ந்து சிறந்து வாழ்வார்கள். மணம்வீசும் மலர்க்கொத்துகளையுடைய மாவடியில் வாழ்ந்திருக்கும் சிவபெருமான் ஒருவரே, நல்லகம்பன், கள்ளக்கம்பன், வெள்ளக்கம்பன், திருவேகம்பன் என்னும் நான்குவகையான இலிங்கங்களாய் விளங்கினார். அழகுமிகுந்த காஞ்சிமாநகரத்திலே ஆன்மாக்களுக்குச் சகலசித்தியும் தரும்பொருட்டாக எம்பெருமான் திருவுளமகிழ்ந்து அப்படிப்பட்ட பூசைகளையேற்று மும்மூர்த்திகளுக்கும் வேண்டும்வரம் கொடுத்தருளினார்.

இப்பால் இலளிதாதேவியானவள் இந்தமாமரத்தின் நிழலிலே இனிதுவீற்றிருக்கின்ற வேதநாயகனாகிய ஏகம்பநாதனுடைய சீர்பாத கமலங்களை வணங்கிவாழ்த்திப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் பேரன்புகொண்டு பலவரங்களை வேண்டலானாள். வேதமாகிய கோவணம் உடையானே! வேதமாகிய குதிரையுடையானே! வேதமாகிய பூஷணம் உடையானே! வேதநாயகனே! அந்தவேதத்தினாலும் அறியப்படாத மேன்மை யுடையானே? வேதச்செல்வனே! அடியேன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருள். ஞானமணம் வீசும் வேதமாவடியிலே எந்நாளுமவீற்றிருக்கின்றனை என்றாலும். சிவயோகிகளுக்கே அல்லாமல்மற்றவர்களுக்குப்புலப்படாதிருக்கின்றனை, இனி இவ்விடத்தில் எல்லாருக்கும் எளிதிலே காட்சிகொடுத்தருள்க. சுவாமி! தெளிந்திருக்கும் இனிய நீரையுடைய இந்தக் கம்பைநதியும் ஓரிடத்திலே எல்லாரும் காணும்படி தோன்றி விளங்குக என்றுவேண்டுதலும், சிவபெருமான் சொல்லுகின்றார். உயிர்களையெல்லாம் பெற்றெடுத்தவளே! அந்த உயிர்களெல்லாம் கண்டுதொழுது உய்யும்படி நினை

ந்து கருணையால் இந்தவரங்களை வேண்டினாய், அதனால் யாம் அகமகிழ்ச்சி அடைந்தோம். யாமசொலவதைதமனதிலபதியுமபடி அனபுவைததுக்கேள். அழகிய ஒளியுள்ள நெற்றியுடையாளே ! சிற்பரவியோமரூபம் நீ. சிறபரவியோமரூபியாம். அநதப் பரமாகாசமும மயஙகும்படி இந்தப் பிலதது வாரம சிறநதுவிளஙகும. நம் இருவருககும ஒரு வடிவம் ஆகிய இந்தபபிலததைப புணணியமசெய்து, அகபபறறு புறபபற்றுகளை அறததுறநத ஞானிகளே காண்பாாகள். பறறு அமைநதவாகளுககு இநதபபிலம் அதிக தூரமானதாம. சிறநத செம்பொன வளையலையுடையவளே ! யாம இருவரும அவ்விடத்தில அகமகிழ்நது வாழ்நதிருபபோம, அந்தப பிலததைப்பாாக்கிலும் அதிக அனபுடன் இநதசசோதிலிஙகத்தில உலகமெல்லாம் கணடுதொழுமபடி உன்னுடன் நிலைபெறறு வசிபபோம். இதுவரையில் இவ்விடததிலே எம்மை ஒருவரும காணவில்லை. இனிமேல் நீ பெற்ற வரத்தால் எல்லாரும் கண்டு துதிசெயயக்கடவா. பரமாகாசமாய் விளங்கும் பிலத்தினிடததில் உன்னையும காணக்கடவர். நீர்வளமுள்ள காஞ்சிமாநகரமே எமக்குத்திருமேனியாம். இதை நீ நன்றாகதெரிந்துகொள். இநதக்காரணத்தால தேவாகளும் முனிவாகளும் இவ்விடததில் வாசம் செய்தும பிறர்கணணுககுத தோனறாமல் மறைநதிருபபாாகள். அழகியவளையல்களையும் வேலபோலும் கணகளையும, புளகிதபூஷணம் அணிந்த பயோதரங்களையும், இலவம்பூபபோலுமசிவந்திருககும் வாயையும், பிறைபோலும நெறறியையும், உடைய பாாவதியே !

சாதுக்கள் எல்லாரும் இந்த ஆலயததின் அவயவங்களாய்ச் சூழ்ந்து இவ்விடததில் எம்மைததொழுது கொணடிருப்பாாகள். இருண்மயமான கூந்தலையுடையாளே ! நல்லகம்பம, வெள்ளககமபம, கள்ளக்கம்பம், கச்சிததிருமயானம, வாலீசம் என்னும பஞசலிஙகங்களிலே பஞ்சபிரமமாகி யாம் இனிது வீற்றிருபபோம. என்று சொலலுதலும், வணங்கி, எம்பெருமானே ! வாலீசம எஙகே யிருககின்றது ? அதைபபிரதிஷ்டை செயதவாகளயார் ? அதன் மகிமை எனன ? எனறு பொனபோல விளங்கும் தேமலபடாந்து பொலிவுபெற்றிருக்கும் புளகிதமான குஜஙகளையுடையாள் கேட்க, கருமபை விலலாகவுடைய மன்மதனைச சாம்பலாகப் பாாததருளிய பரமபதி சொல்லலானாா். ஏலவாா குழலி ! வாலீசததின் மகிமைசொல்வோம கேள் கச்சிததிருமயானததின் கிழக்கில், பல சித்தாகள் சில சித்தி அடையும் பொருட்டு வேணடுதல்செய்து போறற, ஆதியாய், அருட்பிரகாசமாய், ஆனந்தமயமாய் வாயுலிஙகம் தோனறிற்று. அநதவாயுலிஙகததில யாம் எந்நாளும் மகிழநது வாழ்நதிருபபோம். மயிலபோலும் சாயலையுடையாளே ! பூர்வம் வாலி என்

பவன் தொழுது, தன்னுடன் எதிர்த்தவர் பலத்தில் பாதியும் எங்கும் தோல்வியடையாத திறமும்பெற்றான். என்று சொல்லத்தேவி, வாலி என்பவன் யார்? எவனுடைய புத்திரன்? உன்னிடத்தில் பல வரம் எவ்வாறு பெற்றுக்கொண்டான்? என்று கேட்டலும், எம்பெருமான், சொல்லத் தொடங்கினார். தேவர்களும், முனிவர்களும், கலவிகேள்விக ளால் நிறைந்தவர்களும், இருபக்கங்களில் சூழ்ந்திருக்கத் தேவேந்திரன் தேவசபையில் சிற்றிடையையுடைய அரம்பையர் மின்னற்கொடிபோல தன் எதிரில் ஆடும் பரத நாட்டியத்தை ஆயிரங் கண்களும் கண்டு களிக்கும்படி நவரத்தின சிங்காதனத்தின்மேல வீற்றிருந்தான். ஆகவே அவ்விடத்தில் அந்த அரம்பையருடைய ஆட்டத்தைப் பார்க்கவேண் டும் என்கிற ஆசையால் சூரியனுடைய இரதசாரதியான அருணன் அந்தச் சூரியனிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு போய்த் தேவ ர்கள் எள்விழுவதற்கு இடமில்லாமல் எங்கும் நிறைந்திருப்பதனால், உள்ளே பிரவேசிக்க முடியாமல், ஒரு உபாயம் செய்யலானான். அற் புதமான அழகுவாய்ந்திருக்கும் அரம்பையர்கள் அந்தச்சபையில் எல லாருக்கும் முன்னாக நிற்பதைப்பார்த்துத், தானும் ஒரு பெண்வடிவம் கொண்டு, அவர்கள் ஆட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கையில், மல லுப்போரில் சிறந்த வச்சிரபாணியான இந்திரன் அந்த வடிவத்தைக் கண்கொண்டு பார்த்தான். பார்த்தலும் விளைத்தவில் ஏந்தியமன்மதனு டைய பாணங்களுக்கு இலக்கு ஆகிப்பெருகிய காமக்கடலில் அழுந்தித் தன்பலத்தால் பலாத்காரம் செய்து பிடித்து, அழகிய குஜங்கள் பொ திர்ந்து போகும்படித் தழுவிச் சுகானந்தபோகத்தை அநுபவித்தலும், பூர்வம் இராவணனைப்பழித்துநகைத்ததனால் எமது நந்தி கோபம்கொண்டு, இராவணா! உன்னை வானரசேனைகள் அழிக்கக்கடவது என்றுசாபம்கொடு த்தபடி தேவர்கள் நயந்து வானரங்கள் ஆனார்களே? இந்த வாலியானவன் அந்தவானரங்களுக்குத் தலைவனாய்த் தேவேந்திரன் அமிசமாக அவ்விட த்தில் பிறந்தான் அதன்பின்பு அரம்பையர் ஆட்டத்தைப்பார்த்து அவ் விடத்திலிருந்து மீண்டு சூரியனுடைய இரதத்தில் சாரதியாக விளங்கி னான். சூரியன் இந்திரசபையில் நடந்ததெல்லாம் உண்மையாய்ச் சொ ல்லும்படி கேட்டு அந்தவடிவத்தை இவ்விடத்தில் காண்பி என்று சந் தோஷமேலிட மேன்மேலும் வேண்டிக்கொள்ளுதலும், அருணன்செம் பவளவாயையும், கரியகூந்தலையும், பாலபோலமதுரமான சொல்லையும் தேமலபடாத குஜங்களையும், விசாலமான அலகுலையும் அழகிய வளையல களையும் துளிர்போலும் கைகளையும்கொண்டு அழகெல்லாம் ஒருவடிவம் கொண்டு வந்தாற்போல் தன் பெணவடிவத்தைக் காண்பித்தான். அந்த

வடிவத்தைப் பார்த்தலும், சூரியனும் காமங்கொண்டு புணர்ந்ததனால் அவ்விடத்தில் வீரனான சுக்கிரீவனபிறந்தான்.

இப்பால் இந்திரன்பெற்ற வாலியைத்தன் செந்தாமரை மலர்போலும் கைகளால்வாரி எடுத்து உச்சியை மோந்து, புத்திசொல்லலானான். மகனே! தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றெல்லாரும் பூசித்துப்பேறுபெற்ற புண்ணியநகரம் காஞ்சிமாநகரம். அவ்விடத்திற் போய் முக்கண்மூர்த்தியான சிவபெருமானைத்தொழுது, வானரங்களுக்கெல்லாம் தலைவன் ஆகும் வரம்பெற்றுக்கொள் என்று விடைகொடுக்க, வாலியானவன் காஞ்சிமா நகரத்திற்குவந்தான். மாயப்பிறப்பை மாற்றிவிடும் சிவகங்கையிலே நீராடி, ஆனந்தச் சோதியமாய் விளங்கும் திருவேகம்பத்தைத் தொழுது, போய்க் கச்சித் திருமயானத்தின் கிழக்கில் பல சித்தர்கள் வந்தனை வழிபாடு செய்யும் பெருமை மிகுந்த வாயுலிங்கத்தைத் தன் கண்களிப்பப்பட பார்த்தான். மாதர்கள் மடல் எழுதுவதற்குரிய அழகுவாய்ந்திருக்கும்வாலியானவன், அந்த இலிங்கத்தைவாயுவின் அமிசமாக நினைத்துக் கடல்போல் பெருகும் அன்புடன் அவ்விடத்தில் தங்கிக், கைகூப்பித் தொழுது, தவம் செய்து, எம்மிடத்தில் பல வரம்கேட்டுத் தன்னுடன் எதிர்த்தவர்கள் பலத்திற் பாதியுடன் வானரங்களுக்கெல்லாம் அரசனாகவும் பெற்றான். வேண்டும் வரம் பெற்றுக்கொண்டபின்பு அந்த இலிங்கத்தைத் தன் இருப்பிடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வலிந்துபிடித்தான். காஞ்சிமாநகரம் எமக்குப்பிரியமுள்ளது ஆதலால், அவனால் பெயர்க்கமுடியாமல் தன் பலமெல்லாம் வைத்து வாலினால்சுற்றி இழுத்து வாலற்றுப்போனவேகத்தால் வெகுதூரமாய் அலறிவிழுந்தான். அப்படி விழுந்தவன் எழுந்துவந்து எமதுபாதங்களைத்தொழுது, துதிசெய்து, சந்திரசேகரனே! அடியேன் அரமனைக்கு எழுந்தருளி யான் செய்யும் பூசையை ஏற்றுக்கொண்டருளாய் என்று மேன்மேலும் வேண்டக் காட்சிகொடுத்தருளி, அன்பனே! யாம் காஞ்சிமா நகரத்தை விட்டுக் கணமேனும் பிரியமாட்டோம். இவ்விடத்திலேயே எம்மைப் பூசைசெய். உன்னால் உறுதியதனால் உண்டாகிய தழும்புடன் யாம் வாலீசரன் என்று விளங்கி மூன்றுலகமும் புகழ வாழ்ந்திருக்கின்றோம் என்று சொல்லி, அந்த இலிங்கத்தில் மறைந்தருளினோம் அழகுள்ள ஆபரணம் அணிந்தவளே! அந்த நாள்தொடங்கி அந்த அற்புதத்தலம் வாலீசம் என்று ஒருபெயரால் விளங்கும். பஞ்சதீர்த்த வாவிகளில் நீராடி, இப்பொழுது யாமசொல்லிய நல்லகம்பம், வெள்ளக்கம்பம், கள்ளக்கம்பம், கச்சித்திருமயானம், வாலீசம் என்னும் இந்தப்பஞ்ச பிரமலிங்கங்களை நன்கு

க்கண்டு துதிசெய்யப் பெற்றவர்கள் துன்பத்திற்கே ஏதுவான பிறவியை ஒழித்துப் பேரின்பவீடு பெறுவார்கள்.

சதாசிவமூர்த்தி இந்தப்பிரகாரம் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் செம்பொற்சிகரங்களையுடைய இமயமலையில் பிறந்த பார்வதி தேவியுடனும் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், என்னும் மும்மூர்த்திகளுடனும் தேசோமயானந்தமாய்விளங்கும் திருவேகம்பத்தில் மறைந்து அமர்ந்தருளினர். அறிஞர்களே! அப்படிப்பட்ட மகத்துவம் உள்ள காஞ்சிமாநகரத்தின் பெருமை எல்லாம் சொல்ல வல்லவர் யாவர்?

வரமாகச்சிப் புரமேகம்பம்.
பரவாவேத்த விரவாவினையே.

திருவேகம்பன் திருவடிபோற்றி.

ஐம்பத்தாறுவது

தழுவக்குழைந்தபடலம்.

சத்தியஞானனந்தத் தபசிகளே! கம்பத்தில் கட்டுதற்குரிய மதயானையை உரித்தவரும், ஆகாயகங்கையைத்தலைமேல் தரித்தவருமான ஏகாம்பரநாதர் ஆன்மகோடிகள் அனைத்தும் தம்மைக்கண்டு தொழுது கடைத்தேறும்பொருட்டுப், பசுமையானபூஞ்சோலைகளில் இரத்தினக்கம்பளம் விரித்தாற்போல் பலவர்ணமானமலர்களைப் பரப்பும் திருவேகம்பத்திலே ஆனந்தசசோதிலிங்கமாய் அமர்ந்தருளியதைச் சிறிது சொன்னோம். இப்பால் சங்குகளை அலைத்து முழங்கி மேல் ஓங்கி விரைந்துவந்த கம்பைமாநதியின் பெருக்கத்தைக்கண்டு நடுங்கி உமையவள் தன் திருமார்புறத் தழுவிக்கொண்டதனால் எம்பெருமான் திருமேனி குழைந்தருளிய திருவருட்சிறப்பையும் சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

தாமரைப்பூம்பொருட்டில் வாழும் பிரமதேவன் அப்பொழுது உண்டான தற்புருடகற்பத்திலே விடியற்காலையில் நித்திரைதெளிந்து, பார்வதிதேவிபாகனாகிய பரமசிவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைத் தொழுது

எழுந்து, சகலலோகமும சலப்பிரளயததில் மூழ்கிவிட்டதைப் பாரத்து, மனக்கவலை அடைநது, இனிச்சகலலோகஙகளையும் படைப்பது எப்படி? எனறு தனககுள் மயங்கும்போது, திருவெணணீறணியும் சிவபெருமான திருவருளால பூரவஞானம்பெற்று, ஆதிகறபததிலே எம்பெருமான்காட்சிகொடுததருளிக் கற்பங்கள்தோறும யாம் குமார ரூபததுடன்தோனறி, வேணடுமவாம தருவோம எனறு முனனமேதனக்குக்கொடுததிருக்கினறவரததைஉணாந்து, இப்பொழுதுமநமக்கு அவரே அநுக்கிரம் செய்வாரெனறுதெளிந்தமன துடன் தன்புருவமத்தியஸ்தானத்தினிடமாக எம்பெருமானுடைய சீபாதகமலஙகளைததியானித்துநெடுங்காலம் தவம் செய்து கொண்டிருக்கையில, தலைமேல் ஆகாய கஙகைதரித்தவராகிய சிவபெருமான உருததிரகாயததிரியுடன குமாரரூபம கொண்டுவந்து, காட்சி கொடுததருளககண்டு, உருததிரகாயததிரி என்னும அந்த மந்திரத்தினுல் முதற்கடவுளாம் என்று உணாநது, கைகூபபித்தொழுது, எமதுபிரார்த்தனையை ஏறறுக்கொணடருளும தறபுருடனபொருட்டாகயாமமிகவுமதியானிககின்றோம. எமக்கு உருததிரமூாததி அநுக்கிரகம் செய்க எனனும் வலி அமைநத காயத்திரிமந்திரத்தை முறைமையாககணிததுபபோறறியதனுல், நீணடு ஒழுகும் அருவிகளுடன அழகுவாய்ந்த ஆயிரமசிகரஙகளையுடைய மேருமலையை விலலாகவளைததவராகிய சிவபெருமான திருவருள் சுரநது சிருஷ்டிககுமதிறம கொடுததருளி மீணடுபோதலும, வெண்டாமரைப்பூவில வீறறிருக்கும் சரசுவதிக்கு மணவாளனுன பிரமதேவன பூரண பத்தியுடன அந்தப்புருடனை நினைந்து, உலகத்தை உண்டாக்கும்போது, எலலாம் ஆணுகவே தோனறினமையால, பெணணையும் படைக்கமுயன்றும முடியாமல், தன்புத்தியால் தோநது தெளிநது, தற்புருடன்பொருட்டு என்பதை நீக்கி, ஆயிரம்கணகளையுடைய புருடனதுபெருங்கருணையைத் தியானிக்கினறோம். எமககு உருத்திரமூர்ததி அநுக்கிரகம செய்க எனனும் வேறு காயததிரி மந்திரததைப புணாச்சியால உலகததை உண்டாக்குமதிறம் வாய்ககும்படிகணித்து, அருந்தவம செய்யுமபோது, பிளவுபட்டராவையுடையசாப்பங்களை அணிந்த சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் பார்வதி பாகனுய்த தரிசனம கொடுததருளி, மலரவனே! நீ இந்த மந்திரததைக்கணித்தல் செய்ததனுல், அபிபபிராயம் அறியலானேம். உன் இஷ்டதேவதையான இவள் எமது இடபபாகத்தை விடடுப்பிரிநது தன் அமிசததால் பெண்ணுருவம்படைக்கும் திறம்கொடுப்பாள்என்றுசொலல, அந்த க்ஷணமே தனக்கு நிகரில்லாத பிராட்டியும் எம்பெருமான் இடபபாகத்தை விட்டுததனித்து நின்று, தன் அமிசததால் அழகுமிக்க வேறு ஒரு பெண்ணைப்படைத்து, மலரவனுக்குச் சொல்லலானுள். மலரவனே!

நீ எந்நாளும் இந்தபெண்ணைவந்தனைவழிபாடு செய்து, பெண்கள் எல்லா வற்றையும் சிருஷ்டி செய் என்று சொல்லி, அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, உன் அமிசமாகப்பெண்கள் அனைத்தையும் வகுத்தலசெய் என்று அநுக்கிரகம் செய்து, அவளைப்பிரமதேவன் வசமாகவிட்டுத் தன் நாயகனுடைய இடப்பாகத்திற் கலந்துகொண்டாள். கலந்து கொள்ளுதலும் எம்பெருமானும் கருணைசெய்து போய்க் கைலாசகிரியிற்சேர்ந்தனர்.

இவ்வண்ணம் எம்பெருமான் கைலாசகிரிக்கு எழுந்தருளிய பின்பு அந்தப்பெண் ஆனவள் தன்னைத்தொழுது துதி செய்கிறபிரம தேவனைப் பார்த்து, அன்பினால் இளகிய மனமுடையவனே! உனக்கு நான் செய்ய வேண்டிய உதவியாது? என்று சொல்லப் பிரமதேவன் வணங்கிக் கருணாநிதியாகிய எம்பெருமான் இடப்பாகத்திலிருந்து தோன்றியதாயே! நீ பெண்ணுருவங்களை எல்லாம் படைத்தருள்க. படைக்காவிட்டால், படைக்குந்திறத்தை அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள்க. தேவர்கள் எல்லாரும் துதிசெய்யும்படியான உன்பாதநூளித்தை என் தலைமேற்கொண்டு நான் படைக்கின்றேன். மகாதேவி! இன்னும் ஒரு விண்ணப்பம். அது யாது? எனில், அடியேன் பெற்ற குமாரனான தக்கனுக்குப் புத்திரியாய் நீ இந்த உலகத்தில் அவதாரம் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டுதலும், உலக மாதாவாகிய எம்பெருமாட்டி கருணைமிகுந்து, சொல்லுவாள். மாசில்லாதவனே! சிவபெருமானே எல்லாமாய உயிருக்கு உயிராய் விளங்குவன் என்று முறையிடும் சுருதி முறையால், யான் அந்தச்சிவபெருமானுடைய இடப்பாகத்தில் வாழ்ந்திருக்குஞ் சத்தியாம். அந்தச்சிவபெருமான் சத்தியனும். அந்தக்காரணத்தால் யாவராலும் தொழத் தகுந்த சத்திமானாகிய அந்தச்சிவபெருமானுடையதிருவடிவமானபிரபஞ்சத்தின் இடப்புறம்என்னுடையநாம் ஆதலால்நீஉன்னுடைய உருவத்தைப்பிரித்துப் பாதிபெண்ணாகவும் பாதி ஆணாகவும் விளங்குக எம்பெருமான் அருட்சத்தியும், சிவனுமாயவிளங்கிய தன்மையால், அந்நாள் தொடங்கி, உயிர்களெல்லாம் பெண்மை, ஆண்மை என்னும் இருவகைப்புணர்ச்சியால், பெண்ணும் ஆணுமாய விளங்கும் என்று சொல்லிப் பல வண்ணங்களையுடைய வேதங்களை யுணர்ந்த பிரமதேவனுக்கு அநுக்கிரகம் செய்து, பாவைபோலும் அழகுவாய்ந்த அம்பிகாதேவியானவள் அவ்விடத்தில் மறைந்து, உலகமெல்லாம் உய்யும்பொருட்டுச் சதி என்னும்பெயருடன் தக்கனுக்கு ஒரு திருமகளாக அவதாரம் செய்தாள். அந்தப் பெண்ணை விதிப்படி எம்பெருமானுக்குக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுத்துப், பிரமதேவன்பாதிபெண்ணாகவும் பாதி ஆணாகவும் விளங்கியதனால், உலகத்திலே உயிர்கள் எல்லாம் ஆணும் பெண்ணுமாய் விளங்கலுற்றன.

இப்பால உலகமாதாவாகிய உமையவள் சிவபெருமானைததிருமணம் புரிந்து, தனனையுமதனமணவாளனையும்பழிதத தக்கனை இகழ்நது, அநதத தககனுக்கு மகளாகிய திருமேனியைநீககி, மலையரசனுக்கும், மேனுதேவிக்கும், ஒரு செல்வபுத்திரியாயத திருஅவதாரம செய்து, அந்த இமயமலைச் சாரலில யோகம்செய்து கொண்டிருநத சிவபெருமானுககுரிய தொண்டு செயதிருந்தனள். ஆகவே, அநதக்காலம் பிரமதேவன்கொடுத்தவரததால், தாருகாசுரன என்னும் துஷடன் தன் பராககிரமததால் சகல லோகங்களையும் வருததபபடுதநியதனுல, தேவேந்திரனனவன் தேவகுருவான வியாழபகவான் முதலானவாகளுடன ஆலோசனை செய்து, பிரமதேவனிடததிற்குவந்து, அசுரன செயயும அக்கிரமங்களைச்சொல்லி, எமபெருமானே ! நீ இந்தததுனபம தொலையும விதமசொல்லுக என்றுதாழ்நதுவேணடுதலும், பிரமதேவன, அந்த வீரனுகிய தாருகாசுரன் ஆண்மையை அடக்கும் திறமுடையவா சுபபிரமணியசுவாமியே அன்றிச, சுகந்தமலர் மாலைசூடிய தேவர்களும், மறறவாகளும், வல்லவர் அல்லர். அந்தச்சுபபிரமணியசுவாமியைத தருமபொருட்டாகச சநதிரசேகரனை பரமசிவன் பாாவதி தேவியைததிருமணம் செயது கொளவதற்குரிய உபாயததை நீ செய் என்று விடைகொடுததான.

விடைகொடுததவுடன இநதிரனமீணடு தன்னுலகம் வந்துசோநது மன்மதனைநினைகக, நினைததமாததிரததில அந்த மன்மதன கரும்பு வில்லையும புஷ்பபாணஙகளையும கையில்கொணடு, பேரழகியரான இரதிதேவியும், மதுதேவியும், இரணடு பக்கமும் இணைநதுவர, விரைந்துவந்து தாழ்ந்து பணிந்து, சுவர்க்காதிபதியே! யான் உன்கருணைத்திறத்தால் எந்தக்காரியமுமசெயயமாட்டுவேன, திரிபுராந்தகனுகிய சிவபெருமானையும் வெல்லவலலேன். வேறு நான் சொல்லவேணடியது யாது? ஒன்றுமில்லை, ஆதலின, நானசெய்யவேணடியதைதத தெரிவிககவேண்டும் என்று, இப்படிப் பட்டதைச சொல்லும்போது இந்திரன் மனமகிழ்ந்து, தேவாகள் படும் பாட்டையும், அசுராகள் செய்யும் அநியாயததையும, பிரமதேவன் சொலலியதையும, விரிததுவிளங்கச்சொல்லி, நாங்கள் எலலாருமமனமபேதிக்காமலிருக்கும்படி சிவபெருமானைப் பார்வதிதேவியுடன் கலந்திருக்கச் செய். போ எனறமாத்திரததில் மன்மதன் இந்திரனிடத்தில் விடைபெறறுக்கொண்டு மீணடு, சிவபெருமான்யோகத்தில் இருக்கும்இடம சோந்து, தன்கையில் ஏந்திய விலலைப்பயத்திஞல் மெல்ல வளைததமாத்திரத்தில் எம்பெருமான், அவனைத் தமது நெற்றிக்கண்நெருபபிற்கு இரையாக்கி, இரதிதேவி வேண்டிக்கொண்டதனுல், அவன் உருவத்தையாரும் காணு

தபடி அருவமாக்கி, அங்கே அருந்தவம் செய்து கொண்டிருந்த பார்வதி தேவியைத்திருமணம் புரிந்து, வேலாயுதக்கடவுளைத தந்தருளித்தாருகாசுர னைத் தொலைததருளினார்.

அதன்பின்பு செவ்வண்ணச்சோதிமயமான திருமேனியில் நீலகண்ட முடையவராகிய பரமசிவனும் பார்வதிதேவியும் அவவிடமவிட்டு, வான த்தை அளாவ வளர்ந்திருக்கும்பலாமரஙகளையும சந்தனமரஙகளையும் முறி த்து மடிததுப் பெருகி முழஙகும அருவிகளுடன உயாந்திருககும் மந்தர மலைமேற்சென்று, அநதபபுரததிலே அலஙகார சப்பரமஞசததில பாஙகி மாாகள் ஐநது அடுக்காகவும்மூன்று அடுக்காகவும இட்டபுஷ்பசயனததின மேல் உலகமெலலாம உய்யுமபொருட்டு வீறறிருந்து, இடையுறாதோங் கும் சந்தோஷம் தருவதான இஙகித சரசசலலாப போகலாபததை விரு மபிப் போகமூாத்தியாய்ததமமில்களிததுச்சுகிததுமகிழ்ந்திருக்குமபோது, மூன்றுலகஙகளும் செய்த தபோபலம் நிறைவேறவும், முழககமுடைய அலைகடலை ஆடையாக உடுததிருக்கும் இநதபபூலோகம புகழ் அடைய வும், வளமான எட்டுததிசைகளில தெனறிசையானது செருககுமிருநது மற்றததிசைகளிலும் மேற்பட்டோஙகவும், அஞ்ஞானததின கூட்டத தை அழிதது அதமாககும செந்தமிழ் நாடுவாழவும், நன்மையால விளங கும் தண்டகநாடுசெழிததுப பலவளம்பெறறோஙகவும், எலலாரும் புகழு ம்படியான காஞ்சிமாநகரத்திற்கு மகிமை உணடாகவும், கொணடாடப படுகின்ற ஆறுசமயத்தாாகளுககும், ஆனந்தம் அதிகரிககவும, வேதசம் பநதமான சைவசமயமானது சகலலோகஙகளிலும் உயாந்துவிளங்கவும, பலவிதமான தவஙகளிலே சிவபூசையே சிறநதது எனறு உலகததாா கணடு தெளிந்து கடைத்தேறவும், பகைவனைப்போல் எநநாளும தீமை செய்யும் பாவமெலலாம் பாழாய்விடவும், துன்பஙகளுக்கு ஏதுவான வறுமை என்னும் களை இல்லாமல், உயிாகள் என்னும் பயிர்கள் எஙகும செழித்தோஙகவும், ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஓதுவாாக்கு உணவு, அறுசமய த்தார்க்கு உண்டி, பசுவுக்கு வாயுறை, சிறைச்சோறு, ஐயம், தின்பண டம் நல்கல, அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவிததல், மகவுவளாத்தல், மகப் பால்வார்ததல், அறவைபபிணம் சுடுதல், அறவைததூரியம், சுண்ணம, நோய்மருந்து, வண்ணார், நாவிதர், கண்ணாடி, காதோலை, கணமருந்து, தலைக்கெண்ணெய், பெண் போகதானம, பிறர்துயர்காத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுரிஞ்சுதறி, விலஙகிற்கு உணவு, ஏறு விடுத்தல், விலைகொடுத்து உயிர்காத்தல், கன்னிகாதானம் என்னும் முப்பத்திரண்டு தருமங்களும் தழைக்கவும், எந்தலோகத்திலும் உள்ள

ஒளியெல்லாம் எம்பெருமானுடைய நெற்றிக்கண் ஒளியின் பெருக்கமாம் என்று எல்லாருமகண்டு தெளியவும், ஆகாய கங்கைதங்கிய சடையுடையவராகிய சிவபெருமானுக்குத் தொண்டுசெய்யும் அடியவருடைய மனமகிழவும், வலமிகுந்தோங்கும் அன்பும் ஆசையும மேனமேல வளரும் குறிப்புடன விம்மிப்பருத்துச் சுற்றுப்பக்கங்களில தடித்து எழுந்த தனங்களின பொலிவையுடைய எம்பெருமாட்டி முதுகின புறமாய மெல்லவந்து சடுதியில் தன மலாபோலுமகைகளால் சந்திர சடாதாரியாகிய சிவபெருமானுடைய திருக்கண்களை மறைததலசெய்தாள். மலாணிநது இருண்டிருக்கும் கூநதலையுடைய எமபெருமாட்டி தன செங்கைகளால இறுகமறைததல் செய்தலும், நீலகண்டமுடைய எமபெருமான் திருக்கண்களாய்விளஙகும சந்திரசூரியர்கள் மறைந்துபோனமையால், உலகமெல்லாம் இருணடுபோயிறறு எட்டுதிசைகளும் இருண்டுபோயின. எந்நாளும இருள இல்லாமல் விளஙகும் தேவலோகமும் இருண்டுபோயிற்று.

அப்பொழுது இருட்கூட்டமானது தன்னை எந்நாளுமபகைத்து ஆகாயததினிடமாக உலாவும் சூரியருடன் ஒழுஙகாகததிரட்டி நீட்டிச் செருகின்றபோலும் சநதிரனையும், அக்கினியையும், நட்சததிரஙகளையும, நவமணிகளையும விழுங்கித தன்வீறுபபு வெளிபபடக்காட்டி எஙகுமவியாபித்திருந்தது கோட்டான் முதலானவைகள் காக்கைக்கூட்டஙகள்போல் குருடாய்விட்டன. கொடும்புலி முதலானவைகள் குரங்குகளைப்போல் அடங்கிவிட்டன. தேன் மணம்வீசும செவ்வல்லியும், செந்தாமரைகளும் மலராமற்குவிநதன. மிகக துயரால் நிலாமுகிப்புட்களும், சகோர பட்சிகளும் வாட்டம் உற்றன. முழஙகும் அலைகளையுடைய சமுத்திரம் சூழ்நத உலகததாரும, விசாலமான பூமியையும், அதில உள்ள சராசரப் பொருள்களையும, தங்கள தங்கள் தேகஸ்திதியையும் காணுமல், எபபொழுதும கணடறியாத வானததில் உள்ள இருள ஒன்றையே ஒழிவறக்காணப்பெற்றார்கள். சிருஷ்டியின் விருததி ஒழிந்துபோயிறறு. யாகம்செய்வது ஒழிந்துபோயிற்று. தவமும் தானங்களும் பறந்துபோயின. தேவாராதனைகள ஒழிநதுபோயின. போகாநுபவஙகள் தொலைநதுபோயின. வேதாகம புராண சாஸ்திர விசாரததால் அடையும் அறிவையிழந்து, உலகமெல்லாம் மயஙகிவிட்டன. தேவா, முனிவர், மனிதர் யாவரும் கவலையடைந்து, அஙகங்கே இருட்கூட்டத்தில முழுகித துடிதுடித்துக கடலின் முழக்கமும வெட்கம் அடையும்படி கூகா என்று கூவி முறையிடும்போது, பாாவதிதேவி தன்மலாக்கைகளை நீக்குதலும், எம்

பெருமான தன் மலர்க்கண்களைத திறந்தருளினா. திறநதருளிய மாத்திரத்தில ஒளிகள் எஙகும் தங்கியதுகள். இருளினதடிபபுக் குறைந்தது. படைத்தல காத்தல் ஆகிய தொழில்கள் மலிநதன தருமஙகள் எல்லாம தழைத்தன. யாகங்கள் விருததியாயின. எம்பெருமான் கீாததி எஙகும பரவியது. வேத நீதிகள் விளஙகின. உயிாகள் எல்லாம பரமசநதோஷம அடைநதன. மணமவீசும் மலர்களைத தருகினற முல்லை அரும்புபோலும நகைத்தலையுடைய எம்பெருமாட்டி எமபெருமானுடைய திருக்கண்களைமறைத்து நீககபபெற்ற ஒரு க்ஷணபபொழுதிலே சகலலோகங்களில பலயுகஙகள கழிநது, வேதநீதிகளும, படைததல முதலான தொழிலகளும் தடைபபட்டமையால், எமபெருமான் எமபெருமாட்டியின திருமுகததைபபாாத்துத திருவாயமலாந்தருளுகினறா. மணமலாக் கூநதலையுடையாளே ! சநதிரசூரியாகளுக்கு ஆதாரமான தாமரை மலாபோலும எமது திருக்கணகளை மறைததபடியால, படைததல முதலான தொழில்கள ஒழிந்து போய், உனனைப பாவம வநது தொடாநது கொண்டது. ஆதலால் அநதபபாவததைப் பரிகரிககுமபொருட்டு நீ வேதாகமவிதிபபடி பிராயசசிததம்செய்து கொள்ள வேண்டும. மாறுக்கருணையுள்ள எம்மையும, உனனையும், நமது அடியவாகளையும பாவம் அணுகமாட்டாது. ஆயினும் எல்லாக்காரியங்களையும், வேதாகம விதிப்படி யாம செய்து காட்டியபடியே உலகமும செய்யும் ஆதலால், யாமசொன்னபடி நீ பிராயசசிததம செயதுகொள் எனறு சொலலககேட்டுப பயநது நடுஙகிததாழ்ந்து வணங்கி எழுந்து நினறு எமபெருமாட்டி சொலலுகினறாள். எம்பெருமானே ! பிராயச்சித்தம் எனறது எனன ? அதைச்செய்யும் காலம யாது? செய்யும இடம எது ? எல்லாவறறையும் அடியேனுக்கு நன்குவிளங்கச் சொல்லவேணடும என்றுவேண்டுதலும் எமபெருமான சொல்லுகின்றா

பிராயச்சித்தங்களாவன

ஒளிவீசும் முத்துமாலை அணிந்து இறுமாப்படைந்து வளரும தனஙகளையும இயற்கை மணம்வீசும் கூந்தலையும் உடையாளே ! சற்றேனும் யோசித்து நீக்கிவிடாமல பாவகாரியஙகளைசசெய்து, பினனுல பயப்படுகிறவர்களுக்குப் பிராயசசிததமாக, முனிவாகள் தரும சாஸதிரஙகளில் விதிததுவைத்தாாகள். அநதவிதிகள் எலலாம பாவததைப பரிகரிபபது அசாததியமாம் இது நிச்சயம். எவ்வளவு கொடும்பாவம் ஆனுலும் முழுதும தொலைக்கும் பிராயச்சித்தங்களாவன. எம்மைமெய்யன்புடன பூசை

செய்தல, ஏகமனமாயத தியானிததல், துதிசெய்தல, எமது பெயரைச் சொலலுதல, எமது அடியவாகளைப பததியுடன் வநதனைவழிபாடுசெய் தல் எனனும் இவைகளாம

பாவைபோல அழகுபடைததவளே ! மேன்மைபொருநதிய இளங் காலசநதி, காலசநதி, உசசி, மாலை, சாயங்காலம, அாததசாமம் என் னும் ஆறுகாலஙகளும முறையே எம்மைப்பூசிபபதற்குரிய காலஙகளாம். யாம் பரமானநதம் கொணடு வாசமசெய்யும் இடஙகள் எம்மைப பூசை செயவதறகு உரிய இடஙகளாம. எமது அன்பாகள்வசிக்கும் இடமும் அத்தனமையதாம் என்று அறிநதுகொள். ஆதலால், யாம வாசமசெய் யும இடததில் ஆயினும எமது அடியவாகள வசிக்கும இடத்திலாயி னும் மேறபட் டோஙகும் அன்புடன் எம்மைப பூசைசெய். இதைக் கணடு சுவர்க்க மததிய. பாதாளம எனனும மூன்று உலகத்தாரும் எம்மைப் பூசைசெயது கடைததேறக் கடவர். என்று சொல்லுதலும், எம்பெருமானுடைய பாதாரவிநதஙகளைத தாழ்நது பணிநது, நாயே னையும் அடிமையாகக் கொண்டருளும் நாயகி, ஏகமனதுடன் சொல் லுகினறாள். விசுவாசமில்லாத மனம வாக்குகளில தஙகுவது இல்லாத நீ, அவரவாகள் தங்கள தங்கள பொய்பபோததததால பூசை செய்யவும் எளிதில் எழுந்தருளினை. அடியேனும மகிழநது உனனைப பூசைசெ ய்யும பாக்கியம பெற்றேன். தேன் ஒழுகப் பூதத கொனறைப் பூமா லைசூடிய செஞ்சடையையுடைய சிவபெருமானே ! மாசில்லாத உன்பூ சைசெய்யும வகையாது ? அதைச்சொலலுக. என்று சொலல, ரிஷப வாகனததையுடைய கருணைக்கடலான சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்த ருளுகினறாா. எனககு உரிமையான பாதபூசைகள் மாசில்லாத நிததிய பூசை, நைமிததிகபூசை, காமியபூசை என்று, மூனறுவகைப்படும். மற்ற உலகஙகளில செயயுமபூசையானது நித்திய பூசை ஆகுமேயல்லாமல, காமிய பூசையும நைமிததிகபூசையும் ஆகமாட்டாவாம. ஒப்பிலலாத இந்த மூனறுவகையான, பூசைகளும கருமபூமியில உள்ளனவாம. கரும பூமியாவது பரதகண்டமாம். கிழக்கு கடல, மேற்கு கடல், சேது, இம யமலை, என்னும இநதநானகு எல்லைகுட்பட்ட பூமியானது பரதகண்ட மாம். முத்துப்போலவிளஙகும் தந்தங்களையும்தொழில்முற்றிய ஆபரணங்க ளையும் உடையாளே? உலகமெல்லாம ஆன்மலாபமடையும் பொருட்டாக நீ இபபடிப்பட்ட பரதகண்டததிலே எமக்குப் பிரியமான உததமத்தலங்க ளில் ஆகம விதிப்படிஎம்மை இலிங்கத்தில் ஆவாகனமசெய்து, விரைநது பூசைசெய். எனறுசொல்லுதலும அப்பொழுது எம்பெருமானே! அந்தப்

பரதகண்டத்திலுள்ள பலதலங்களில் நீ மிகவுமமகிழ்ந்து வசிக்கும மேன்மை பெற்றுள்ளதலம்யாது? என்றுகேட்க, நீதிமுறைதபபிப்பகைதத அசுராகளுடைய முபபுரஙகளை அழித்தருளிய சிவபெருமான சொல்லுகிறார். மணமலாக்கூந்தலையுடையாளே ? அநதபபரதகணடததிலே நாம மகிழ்ந்து வாசம்செய்யும தலங்கள் பலகோடிகளாம. அந்தததலஙகளில ஆயிரதது எட்டுத்தலம் சிறந்தவைகளாம. அநத ஆயிரதது எட்டுத்தலங்களில் நூறறெட்டுத்தலம சிறநதனவாம். அநத நூறறெட்டுததலஙகளில அறுபத்தெட்டுத தலங்கள் சிறந்தவைகளாம. அநத அறுபததெட்டுத தலஙகளில் காசி, காஞ்சி என்னும் இரணடுதலஙகள சிறநதனவாம. அறிவிற்சிறநத பெரியோாகள் ஆராயநதுபாாக்குமிடததில காசி, காஞ்சி எனனும் அநத இரண்டு தலங்களிலும் அழகும சீரவளமும உள்ள காஞ்சியானது நமக்குமிகப்பிரீதியானதாம. இபபடியாகப பல தலங்களை ஏற்படுத்தியது ஏன் ? எனபாயாகில, சொலலக்கேள். மைபோல் கறுததிருககும் மும்மலஙகளால் விளையும் இருவினையாகிய பாசத்தால் கட்டபபட்டு, மருட்கடலில் முழுகிப பிழைக்கும்வழி உணராத ஆன்மாக்களை, மலரகிதனுகிய நாம் கருணையால் கட்டறுத்துக் கதிசோக்கும் பொருட்டாகப் பராசக்தி, ஆதிசக்தி, இச்சாசததி, ஞானசததி, கிரியாசததி, என்னும் ஐந்து சததிகளைப்படைத்துப் பின்பு, அருவவகையான சததி, சிவம, விநது, நாதமும், உருவவகையான பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேச்சுரனும், ரூபாரூபம் ஒனறும் ஆகிய நவ வடிவங்களைத தோற்றுவிததுப் படைத்தல், காததல, அழித்தல, மறைததல், அநுக்கிரகம் செயதல் எனனும் ஐந்து தொழிலகளையும் நடதத நினைததுச் சுததமாயை, அசுத்தமாயை எனனும் இருவகையான மாயைகளால தனு கரணபுவன போகங்களை அந்த ஆன்மாக்களுக்குக கொடுத்து, அவைகளின் மனம், புத்தி, சிததம், அகஙகாரம் முதலியவற்றின் வேறுபாட்டால விளையும் இருவினைகளுக்கு ஈடான பிறவிகளைததநது, புணணியத்தின் மிகுதியால் சுவாக்கத்திலும, பாவததின மிகுதியால நரகத்திலும்,புணணியபாவததால் பூலோகத்திலும, ஊசலபோல் உழலச்சுழலவிததுப, பருவம பாாத்து அவைகள் செய்த வினைப்பயனை மெள்ள அநுபவிககச் செய்து, இகபரங்களில் விஷமும் அமுதமபோல வெறுப்பும்விருபபும் உணடாகக் கலந்து கொண்டுசுத்தபபடுத்தி, அவைகள்அறிந்தும் அறியாமலும்உபாயததினுலாவது உண்மை அறிவினுலாவதுதலஙகளில் சேரும்படி செய்வோம். மலமாசுகளைநீக்கி எமது யதாாத்த சொருபத்தை உணர்த்தும் தலங்கள் சரியை கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று சொல்லப்பட்ட நானகாகும். இந்தச்

சரியை கிரியை யோகம் ஞானங்களில் சேருவதற்கு உரிமை உண்டாக்கும் தீக்ஷைகள சமயதீக்ஷை, விசேஷதீக்ஷை, நிருவாணதீக்ஷை முதலியமூன்றும. அந்தசசரியைமுதலியநான்கும தரும் பதவிகள்சாலோகம, சாமீபம, சாரூபம, சாயுச்சியம முதலான நான்கு என்று சுருதிகள் சொல்லும. தேகருளடைக்கும்படி சுரக்கும தேன போலும இனியமொழியுடையாளே! ஆணவம முதலான மலங்களை அகற்றுதற்கு உரிய தீக்ஷைகள் பலவித மாம அவற்றுள நயனதீக்ஷை, ஸ்பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானசதீக்ஷை, சாஸ்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை, ஹோமசமயந்தமுள்ள ஹௌத்திரிதீக்ஷை ஏழுகச சொல்லப்பட்ட ஏழில, மேலானதாக எடுத்துச் சொல்லப்படும் ஹௌத்திரிதீக்ஷை யானது. கிரியாதீக்ஷை என்றும ஞானதீக்ஷை என்றும் இருவகையாகிச் சமயதீக்ஷை, விசேடதீக்ஷை, நிருவாணதீக்ஷை என்னும பகுப்பினால் மூன்றுவகைப்படும். உலகாயதம் முதலான புறச்சமயங்களிலும, சைவம் முதலான உட்சமயங்களிலும் உண்மை நிலை காணுமல உழன்று, அந்தணர், அரசர், வணிகர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு சாதிகளுக்கும் வகுக்கப்பட்ட, பிரமசரியநிலை, கிரகஸ்தநிலை, வானப்பிரஸ்தநிலை, சந்நியாசிநிலை என்னும் நான்கு நிலைகளில் தவறுமல நின்று, சுருதிஸ்மிருதி முறையாகப் பலயாகங்களைசசெய்து, வேதாந்தப பொருளை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் ஐயம திரிபு அறவிசாரித்து வரும் முறையால், இவைகளை எல்லாம் முடித்துப பின்பு வீடு அடைய வேண்டும் என்னும் அறிவால மிகுந்த பெரியோர்கள் பதி, பசு, பாசம என்னும் முப்பொருள்களைவிளங்க உணர்த்தும் சைவசமயத்தில், விதந்துசொல்லப்படும் சமயதீக்ஷைககு உரியர் ஆவார். சமயதீக்ஷைக்கு அதிகாரிகளாகி யாம் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயில்களில் திருஅலகிடுதல், மெழுகல், பத்தியுடன் மலர கொய்து பலவித மாலையாகத் தொடுத்துச் சாத்துதல், திருவிளக்கிடுதல், தேகத்தால் பெறும பேறு பெறும்பொருட்டாகச சிவனடியார் ஏவியதொழிலில்நின்று, அந்த அடியார் அருளைப்பெறுதலமுதலான இந்த நெறிகளுடன் கூடிய தாதமார்க்கமான சரியாபாதத்தை அநுஷ்டிக்கின்றவர்கள் எமது உலகில் வாழ்வதான சாலோகபதவி பெறுவார்கள் இந்தச் சரியாபாதமாகிய தாதமார்க்கத்தை முடித்த பின்பு, யாகத்திற்குரிய விசேஷதீக்ஷை பெற்றுச் சிவபூசைக்கு விதிக்கப்பட்ட மலர தூபதீபம், திருமஞ்சனம், திருவமுது முதலியவைகளைக் கொண்டு, ஆதாரசத்தி முதல் சத்திஈருக ஓங்கும பதமாசனத்தின்மேல், வித்தியாதேகமாகியமூர்த்தியையும, மூர்த்திமானுகிய சுத்தசிவத்தையும் தியானித்து, ஆவாகனம் செய்து, ஆவரணபூசை புரிந்து, காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணுக்கினியம் என்னும் முத்தீயை வளர்க்கும் புத்திரமார்க்கமான கிரியாபாதத்தில் தவறுதல் இல்லாதவர்கள் எமக்கு அருகில் வாழ்வதான சாலோ

கபதவி பெறுவார்கள். இந்தக்கிரியாபாதமாகிய புத்திரமார்க்கத்தை முடித்த பின்பு இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்னும் அஷ்டாங்கயோக நிலைகளை அடைந்து, இடைகலை பிங்கலைகளாகிய இரேசக பூரகவாயுக்களை ஓடவிடாமல் தடுத்துக் கும்பித்துப் பிராணவாயுவைச் சுழுமுனைநாடியினிடமாக நிறுத்தி, மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்னும் ஆறுதாரங்களில் கூடியிருக்கும் பதமதளம், அதிதேவதை, அட்சரங்களாகிய பொருள்களை அறிந்து மேற் சென்று, விந்துத்தானமாகிய சந்திரமண்டலத்தின் வழியே இறங்கிப்பெருகுகிற அமுததாரைகளைப் புசித்துச் சோதிமயமான எம்முடன் இரண்டறக் கலக்கும் சகமார்க்கமாகிய யோகபாதத்தை வருந்திச்சாதித்தவர்கள் எமது உருவமாகிய சாரூபபதவி பெற்று வாழ்வார்கள். சரியை, கிரியை, யோகம் எனனும் இம்மூன்றையும் முறையே செய்து முடித்துச் சத்தினி பாதத்து உத்தமர்களாய், இருவினை ஒப்பு வாய்ந்து, மலபரிபாகம் அடைந்தகாலத்தில் உயிர்க்கு உயிராய விளங்கும் யாமே குரு மூர்த்தமாய எழுந்தருளி, வேதாகம விதிப்படி நிருவாணதீக்ஷை நெறியால் ஆறு அத்துவாக்களையும் சுத்திசெய்து அருட்பெருஞ் சோதியாம எமமைத் தெரிசிப்பிக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரநிலைகளை விளங்கப் போதித்து, அருவம் உருவம், குறி, குணம், பந்தம், வீடு முதலிய ஒன்றும் இல்லாமல, பெரியதிற்பெரியதாய்ச் சிறியதிற் சிறியதாய்ப் பேரறிவாய், எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற ஒரு முதற்பொருளாய், அழியாதோங்கும சுடர்ச்சோதியாய், அகண்டபரிபூரணமாய், உயிர்கள் தோறும் பாலில் நெய்போலவும், பழத்தில் இரசம் போலவும் கலந்து மறைந்து சத்காரியங்களைச் செய்வித்து, ஆனந்த வீடு கொடுத்தருளும பதியாகிய எமது இயல்பையும், எண்ணிறந்தனவாய், விஞ்ஞானகலா, பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூன்று வகையாய்த் தன்நிறத்தையே காட்டாமல தன்னைச் சேர்ந்த பொருள்களின் நிறத்தையே காட்டும் பளிங்குபோல் தமது உருவத்தைக்காட்டாமல் தாம்பற்றிய பொருள்மயமாகவே விளங்குவனவாய், என்றும் உள்ளதாய், இது சத்து, இது அசத்து என்று பகுத்தறியும் திறமுள்ள சதசத்து ஆனதாய, இருளுடன் கலந்து இருளும் ஒளியுடன் கலந்து ஒளியும் ஆகாதகண்ணின் இயல்பாய் வசிக்கும் நிறைபொருளாய், எமது அருளால்கட்டறுத்து வீடுபெறுபவைகளாய்த் தாமாய் அறிந்து கொள்ளும் தன்மையில்லாமல், அறிவிக்க அறிந்து கொள்ளும் சிற்றறிவுடன பலவாய் விளங்கும் பசுக்களாகிய ஆத்மாக்களின் இயல்பையும் ஒன்றாகி அழிவில்லாமல், பலசத்திகளையுடையதாய்ச் செம்பி

ல்களிம்புபோல் அநாதியாய, அருட்சத்திபதியுங்காலத்தில் விட்டு நீங்கு வதாய, எப்போதும அஞ்ஞானத்தையே விளக்கும் ஆணவமலமும் அந்த ஆணவமலத்தை அகற்றமின்னலபோல ஒருக்ஷண நேரத்திலே தோன்றி மறைந்துபோகும தனுகரணபுவன போகங்களைக் கொடுக்கும் சுத்தமாயையும் அசுத்தமாயையும, சுகதுக்கங்களைத்தரும நல்வினை தீவினைகளுக்கு மூலமென்று சொல்லப்படும் காம மலமும், இந்த மலங்கள் தங்கள் தங்கள தொழில்களைச் செய்யத் தூண்டும் திரோதான காரியும ஆகிய பஞ்ச பாசங்களின இயல்பையும், பொது இலக்கணத்தை நீக்கி ஐயமதிரிபு இல்லாமல சிறப்பு இலக்கணத்தால உணர்ந்து சிந்தித்துத் தெளிந்து நிஷ்டைகூடல ஆகிய சனமார்க்கம என்னும ஞானநிலைபெற்ற பெரியோர்கள், தாம் அடைந்த ஞானத்தால் பாசங்களை நாசமாக்கிச சிவானந்தப பெருஞ் செல்வம் பெற்று, அந்தப்பாசங்கள் மீண்டு குளத் திற்பாசிபோல் விலகுதும கலப்பதும இல்லாமல், ஒரு நிலையாய் விளங் கும அந்த இயல்பில, ஞாதுரு (அறிபவன) ஞானம் (அறிவு) ஞேயம் (அறிபொருள) என்னும மூன்று பகுப்புகளும பற்றறத்தொலைந்து, சூரிய காந்தியுடன்கலந்த கண்களையும, நீரில தண்மையையும, தீயில் இரும் பையும, சலத்தில உப்பையும, சூரியன முன நட்சத்திரங்களையும போல இரண்டறக் கலக்கும கலப்பினால எம்முடன பேரின்பத்தை அநுபவித்து வாழ்வார்கள். வாசனை யுள்ள மலர்சூடிய கூந்தலையுடையாளே! அந்த ஞானிகளுடைய தேகமே எமக்குப பிரியமான கோயிலாம. இதுவேமு த்தி முடிவாகும். ஏனைய சாலோகம, சாமீபம், சாரூபம என்றமூன்றும் முத்திபதங்களாம். இப்படிப்பட்ட முத்திகளை இவ்வண்ணம் முயன்று சாதித்தவர்களே அடைவார்கள் அப்படிச்செய்யும் திறம் இல்லாதவர் கள் எளிதாக முத்தி அடைவதற்கு எண்ணி, அவர்களமேல்வைத்த பெரு ங்கருணைத் திறத்தால, பூலோகத்திலேயாம பலதலங்களை வகுத்தல் செய் தோம். அந்தத் தலங்களிலே வாசஞ்செய்பவர்கள் முயற்சி யில்லாமலே எமது உலகத்தில வாழ்வதான சாலோக சாமீப பதவிகளைப் பெறுவா ர்கள். மணம் வீசும்மலர் சூடிய கூந்தலையுடையாளே! அந்தத் தலங்களி லும் அலங்கார மாடமளிகைகளையுடைய காசியில வாசம் செய்பவர்கள எமது உருவமாகிய சாரூப பதவி பெறுவார்கள். திருக்காஞ்சியில வாசம் செய்பவர்கள் அழிவில்லாத ஆணவாதி மலங்களை ஒழித்து, நம்முடன கலப்பதாகியசாயுச்சியம என்னும பேரின்ப வாழ்வுபெறுவார்கள. எமது உலகத்தில் வாசஞ்செய்வதான சாலோக பதவியைப் பார்க்கிலும எமது அருகில் வசிப்பதான சாமீபபதவி உயர்ந்ததாம். அந்தச்சாமீபபதவியைப பார்க்கிலும் சாரூபபதவி உயர்ந்ததாம். அந்தச்சாரூபபதவியைப பார்க்

னும பேரினபமயனும் எமமுடனகலப்பதாகிய சாயுச்சியம உயர்நததாம். இநதமுறையால தன இடததில வாசம் செய்யும யாவருககும தபபாமல, எமமுடன கலபபதாகிய சாயுசசியம கொடுககும் காஞ்சியானது எலலாத தலஙகளிலும உயாநதது எனறு கணடு தெளி. வேதாநதமும இபபடியே வீடு தரும வளமுள்ள நகரம காஞ்சி எனறேசொலலும. அதையும விரித துச சொல்லககேள எனறு, பூாவம் நிநதைசெயததககனுடையயாகததில வந்திருந்ததேவாகளுடைய அஙகஙகளை யெலலாம வெட்டியும மிதிததும் வருததியுமவாட்டியபின இரஙகிததிருவருள செய்தவராகியசிவபெருமான் திருவாய் மலாநதருளுகினறாா. தனககு நிகரிலலாத கேசாநதமுததியை அடையும உயிரானது தனது கபாலத்தைக கிழிததுத தீயினிடததில் பூ எனறு போயும வாயுவினிடததில பு எனறு போயும், சூரியனிடததில சு என்று போயும, இநதிரனிடததில் மக எனறு போயும பிரமததில் ஒன்று பட்டிணஙகும். இநதக கேசாநத முததியைக காஞ்சிமாநகரமா னது சகலாநமாக்களுக்கும கொடுக்கும். க எனறு சொலலும படி யான பிரமதேவனுககு ஈசனுகிப எமமைக கேசன் எனறு வேதங்கள் சொல்லும், ஆதமாககள எநத இடததிலே எமமிடததிலஅந்தம (ஒடுககம்) அடையுமோ? அவ்விடத்திலே அநத அந்த மாகிய முத்தி கேசாநதமு த்தி எனறு சொல்லபபடும். அநதப்பரிசுததமான இடமும் எமககு இரா ஜதானியாக விளங்கும் காஞ்சிமாநகரமாம். மினனலபோல் விளங்கும சிற்றிடையையுடையாளே! நீ, யாமஇனனும ஒருவகைசொலலககேள். கம் எனறு சொல்வது சிரசாம். அநதச சிரசினமேல சயனிததிருப்பது கேசம. அதை அஞசிததல (அடைதல) காஞசியாம் அதனுலகாஞசி என பதும கேசம எனதும ஒருபொருளை உணாததும மொழிகளாம். ஆதலின் கேசாநதம் எனபதுகாஞ்சியநதம என்றும்சொலலபபடும். மணமலாக்கூ ந்தலையுடையாளே! எநநாளும எமககு இனிமையானதாலும் எமது ராஜ தானியானதாலும் எணசாணுடமபிற்கும்சிரசேபிரதானம்என்பதுபோல் தலஙகளுக்கெலலாம தலை எனறு சொலலபபடும காஞசியெனனும் இப்ப டிபபட்ட கேசாந்ததலததில விவேகமிலலாதவாகள், மிருகங்கள், மரங கள் ஆகுலும எல்லாம் உயிாவிடுஙகாலததில கபாலததைப பிளந்துகொ ணடு, தேகததைவிட்டு நீஙகிககேசாநதமுததியை அடையும். பெணணே! இககாலத்திலும்அநதக்காஞசிததலததில இறநதுபோனவாகளுடைய உட ல்கள காஷ்டததில்வேகுமபோது தலைகளவேடிக்கமாட்டாதுகள். வேதங களெலலாமசிறப்பித்துச சொல்லும் படியான அந்தக்காஞசிமாநகரத்தின் பெருமைசொலலவல்லவர்யாவா? எமது திருககண்களை மறைத்ததனுல் உனககு உண்டாகியகுற்றமதீரும்படி அந்தககாஞசிமாநகரததிற்குப்போய்

ப்பிராய்ச்சித்தம் செய்து கொள் பூர்வம ஒருரிஷபமும தன்குற்றம்நீரப் பிராயசசித்தம் செயதுகொணடது எனறு அநுக்கிரகம செயதார.

சிவபெருமான் இவ்வாறு திருவாய மலாந்தருளியதைக் கேட்டமாத் திரததில எமபெருமாட்டி கைகூபபிததொழுது, எமபெருமானே! அநத ரிஷபம எது? அதுசெய்தகுற்றம என்ன? அநதக்குற்றம தீர அதுசெய் தகாரியம் யாது? சொலலுகவெனறு கேட்க, இருளபோற கறுததிருக்கும் நீலகண்டமுடையவரான எம்பெருமான் சொலலுவார பொனபோலும் தேமலேயும்பொன்னாபரணங்களையும்பூணடபயோதரஙகளையும் இனியசொல்லேயும் உடையாளே! முன் ஒருயுகமுடிவில பிரமதேவன முதல உலகமெல்லாம் எமமால அழிககபபட்டன. அநத நாளில தருமதேவதை யானது உலகமெல்லாம அழிந்துபோனதைப பாாதது, அநிததியமான உலகததில உள்ள சராசரப பொருள்கள் எலலாம் அழிநதுபோயின. நானும அழிந்துபொவேனெனறு தனககுள வருந்தி, இனி யென்ன செய்யலாம? எனறு ரிஷபரூபம கொணடு எமமிடததில வநது பணிந்து சரணம் என்று சொலல, யாம அதைக கணடு, நீ கவலைபபடாதே என்று அதை வாகனம ஆககிககொணடோம. வாகனம ஆககிககொளளபபெற்று அதுபரமசநதோஷம அடைந்திருநதது. வணடுமுழஙகும்கூநதலேயுடைய பூஙகொடியே! அந்த நாள இராததிரி ஒழிந்தபோது காருணயத்தால் யாம் இதுசொன்னோம். தருமதேவதையே! நீ உயிர்களைத தரிககச செய்வதனல் தருமமாம. தரிக்கச்செய்யாமையானது அதாமமாம. எமது அன்பர்கள எம்பொருட்டுச செயயும பாவததையும புண்ணியமாக்கி. அன்பிலலாதவர்கள் தம் பொருட்டுச் செய்யும புண்ணியததையும் பாவமாகச் செய். எந்தததலததிலும் எமது சந்நிதானததில இநத ரிஷபரூபததுடன் வாசம் செய்க எனறு கொடுத்த வரம் பெற்றுக்கொணடு, அப்படியே எமது சநநிதானத்தில் எந்நாளும வாசமாயிருககின்றது. அழகு மிகுந்த செவ்வாயையும் கருமையான கூநதலேயும வெணமையான தந்தஙகளையும் பொனனலாகிய பூஷணஙகளையும் உடையாளே! மகிமைபொருநதிய தருமக்கடவுள் ஆகியரிஷபததிற்கு ஒரு அமிசம் ஆனபடியால், மாயவனும் யாம் திரிபுரதகனம செயத நாள் ரிஷபமாகி எம்மை யாம்வீற்றிருந்த இரதத்துடன சுமந்தான. ரிஷபம் வநத வரலாறு இது. இனி அநத ரிஷபம் செய்த குற்றத்தையும் மறறும் காரியஙகளையும சொலலுவோம்.

பின்பு ஒருகாலததிலே பராககிரமம் மிகுநது பாம்புகளுடன் பகை சாதிதத பறவைகளுககெலலாம் அரசனுகிய கருடன் இலட்சுமிவாசம் செயயும மார்பையுடைய மாயவனைச்சுமந்து கொணடு அதிசீககிரத்தில

உலகமெல்லாம் சுற்றித்திரும்பியது திரும்பிவந்தபின்பு மிகச்செருக்கடைந்து வீறுப்புடன் மாயவனைப்பார்த்துச் சுவாமி! மூன்றுலகங்களிலும் என்னைப்போல் பலமும் வேகமும் படைத்தவர்கள் உண்டோ? நெடியோனே! சராசரப் பொருள்களாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற உன்னைச் சுமந்து கொண்டு அரைக்ஷணத்தில் மூன்றுலகங்களுக்கும் போய்மீண்ட இந்த அற்புதம் எனக்கே அல்லாமல் யாருக்கு உண்டாகும்? என்று இந்த வார்த்தை களைக்கருடன் சொல்லக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அந்தமாயவன் புன்னகைசெய்து, ரிஷப நாயகம் இந்தக்கருடனுடைய கர்வமெல்லாவற்றையும் அழிக்கும் என்று தன்மனதில் நினைத்துத் திருமகள் போகத்தை அநுபவிக்கும்மாயவன் மனதில் கரவடம்வைத்து, முடியையசைத்து, அப்பா! நீசொல்லியது மெய். உலகத்தில் உனக்கு இணையானவர்களயார்? ஒருவரும் இல்லை என்றுசொல்லினன். சொல்லியபின்பு நாம் இந்தநாள் சிவபெருமான் திருவடியைக் கண்டு சேவிப்போம் என்று போகிற சிறந்த வலிபடைத்த கருடனுடன் கைலாசகிரிக்குப்போய், அழகு மிகுந்த போகபுரத்தின் எல்லையில் அந்தக் கருடவாகனத்தை விட்டு இறங்கி நடந்து எமது சந்நிதானத்திற்கு வரும்போது ஐந்தாம் ஆவரணத்தில் எமக்கு எதிரில் ஐந்து பசுக்கள் சூழ்ந்து நெருங்கி வசிக்க வாழ்கின்ற வலியமைந்த ரிஷபமானது அவ்விடத்தில் மாயவனுடன் வந்த பலம் மிகுந்த கருடனைப்பார்த்துத்தன் எதிரில் அலட்சியத்துடன் அகங்காரம் அடைந்திருக்கும் அந்தக் கருடனுடைய அற்ப புத்தியையறிந்து, விரைவில் தன் தலையை இடதுகாலின் தொடைமேல் வைத்துக்கொண்டு தூங்குவது போல பெருமூச்சுவிட்டுப் பிடித்தது ஆபரணங்கள் அணிந்தவளே! மாயவன் எமது பாதங்களைப்பணிந்து அப்பட்டை அவ்விடத்தில் நெடுநேரம் இருந்துவிட்டான். எமது வாகனமாகிய ரிஷபத்தின் பெருமூச்சில் அகப்பட்டு உழலும் கருடனும் மிக நொந்து போயிற்று உச்சுவாச நிச்சுவாசங்களை விட்டுவிட்டு அடக்கும்தோறும் உண்டானவேகத்தால் கருடனை பலநூறு காதங்களுக்கு அப்பால்போய் மீண்டு தன் நாசியில் வந்து தங்கும்படிசுழலவித்து வருத்தப்படுத்தியது இந்தப்பிரகாரம்ரிஷபத்தினபெருமூச்சினால் தாக்குண்டு விரைவில மீளுந்தோறும் கருடனுடைய தேகத்தில் சும்ம் றென்று விரிந்து குவியும் செம்பொற்சிறைகளில் சிறு மயிர்கள் சிதைந்து பஞ்சுகொட்டப்பறக்குந்தூசிபோல் ஆகாயமெங்கும் பறக்கலாயின. மிகவும் உக்கிரங்கொண்டு ஓங்கும் கோப முள்ள ரிஷபத்தின் சுவாசபலத்தால் விண்ணுலகம் எங்கும் அதிர்ந்தது. அஷ்டதிக்கு யானைகள் சோர்ந்துபோயின. பஞ்சதருக்களில உள்ள தழைகள் உதிர்ந்தன. நக்ஷத்திரங்களெல்லாம்பலபலவென்று உதிர்ந்தன. மலைகளெல்லாம்தவி

டு பொடியாய் விட்டன நவக்கிரகங்களும நிலைதப்பிப போய் விட்டன. தனக்கு நேராகவிளங்கும மலைகளையும மற்றப பொருள்களையும ஆதாரமாகப பிடித்துககொள்ளாத தனமனதில நினைபபதற்குமுன ரிஷபத்தின சுவாசவாயுவானது வலியமைநத கருடனை அதிசீககிரத்தில நூறு யோசனைதூரம்வரையிலும் செலுத்தி மீளச்செய்யும இதனால் கருடனுககுக் கர்வம அழிநதது. உடல மெலிந்துபோயிற்று பலம பறநது போயிற்று. இறுமாபபு முறிநதது. பொனவண்ணச் சிறகுகள் ஒடிநதன. துனபநோய் மிகுநதது. பொனனிறமும கரிநிறமாயிற்று. இப்படியாய் விட்டதனால், கருடன துககம் அடையும. தப்பிததுககொண்டு போய்விடச் சுற்றுபபககங்களைபபாாககும இது நீங்கும் தன்மையுள்ளது என்னும நிச்சயம் இல்லாமையால மயங்கும, வாடும, திகைக்கும, தேம்பும், பயப்படும, மாயவனைக்கூப்பிடும் இவைகளல்லாமல அது வேறு என்ன செய்யும? ஐயவோ! உலகம காக்கும அடிகளோ! காயாம்பூவண்ணவோ! எனை ஆணடவிமலவோ! சக்கரமேந்திய கையவோ! ஆபத்துக்குதவும செல்வமாகிய ஆதரவோ! அனபருககு அன்பவோ! பத்தி யில்லாதவாகளுககுப் பகைவவோ! சகலலோக நாயகவோ! ரிஷபராஜனுடைய சுவாசத்தில் அகப்பட்டு மெலிகினறேன ஓலம இந்தச் சங்கடத்தை நீக்கி அடியேனைக காத்தருளவாய ஓலம காவாவிட்டால நாயிலும் கடையேனாகிய நான இப்பொழுதே இறநதுபோவேன ஓலம் நாயேனை அடிமையாக உடையவனே! என்று ஓலமிட்டழைததது. சீறுகினறகொடிய பாம்பின வாயில அகப்பட்ட தவளைபோல் வருந்திக்குரல் ஓசை வேறுபட்டு மாயவனை அழைததததை யாம எமது செவியால்கேட்டுப் பகைவரை அழிக்கும் சக்கரமுடையானே! இககுரல ஓசையாது? என்றுகேட்கச் சத்துருக்களைப் பொடியாக்கும கோபமும பலமும் பெருந்தன்மையும உள்ள மாயவன் சொலவான. விமலநாயகனே! இநதநாள் உனது பாதங்களைப பணியும் ஆவல்கொண்ட என்னுடன மகா பராககிரமசாலியான கருடன் வநது, கோபுரவாசலில நித்திரைசெய்துகொணடிருக்கும் வெள்ளிமலை போலும் முசுப்புள்ள இரிஷபராஜனுடையசுவாசத்தில அகப்பட்டுக்கொணடு இறந்துபோகினறவனைப்போலநொந்து அடியேனை அழைக்கின்றான் என்றான இவ்வாறு மாயவன்சொல்லக்கேட்டு, இப்படியாக நடப்பதற்குக் காரணமயாது? நீ அறிந்திருநதால் சொல்லு அதனை விடுவிக்கிறோம என்றுசொல்ல, எமபெருமானே! கருடன் மிகக கர்வம் அடைந்தான். அந்தக்கர்வததைஅழிக்கும் இச்சையுடன உனசந்நிதானத்திற்குவந்தேன. இதுதான காரணம் என்று சொனனான. சொல்லவே! மாயவா! நீ உன்

ளாதே சொன்னாய் என்று எமது நந்தியைத் திரும்பிப்பார்த்து, தேன் ஒழுகும் மாலையைத் தரித்தவனே! எம்மை வணங்கும் எண்ணத்துடன் வந்த கருடன் வருந்தாதபடி நீ விரைந்துபோய், உக்கிரம்கொண்டிருக்கும் ரிஷபத்தின் சுவாசத்திலிருந்து அந்தக் கருடனை விடுவித்து இங்கே அழைத்துக்கொண்டுவா' என்று கட்டளை இட்டோம். நந்தி இந்தக் கட்டளையை மேற்கொண்டு சென்று அவ்விடத்தில் தூங்குவதுபோல் இருக்கும் ரிஷபத்தைத்தட்டி எழுப்பியமாத்திரத்தில் அதுமெய்யாகத்தூங்கி எழுந்திருப்பவன்போல் விரைந்து எழுந்து கண்கள் சிவந்திருக்கக்காட்டி அவ்விடத்தில் நின்றபோது, யாவராலும் புகழப்படும் சிறப்புள்ள நந்திதேவன் தேகமெல்லாம் புண்பட்டிருக்கும் கருடனையும் ரிஷபத்தையும் எம் எதிரில் நடத்திவந்து நிறுத்தினான். ஆகவே, மகா பலமுள்ள கருடன் கோபமும் கர்வமும் சௌரியமும் வீறுப்பும் குறைந்து எமது பாதங்களை வணங்கி வாழ்த்தி, ஒடுங்கி மனங்கலங்கிப்பெருமூச்சுவிட்டு, வருந்தி தேகமெல்லாம் நடுங்கவும் கண்ணீர்பெருகவும் ஒடிந்த சிறைகள் இருபக்கத்திலும் தொங்கவும் தன் கைகளைத் தலைமேல் குவித்துக்கொண்டு மாயவன் பக்கமாய் ஒதுங்கி நிற்பதைப்பார்த்துக் கோபத்தொழிலில் வல்ல அம்பு போலும் கண்களையுடையாளே! ரிஷபத்திற்கு யாம் இது சொல்லத்தொடங்கினோம்.

ரிஷபமே! இந்நாள் எமது கட்டளை யில்லாமல் எம் எதிரில் நீயே மடமையால் இக்காரியம் செய்துவிட்டாய் ஆதலின் இந்தக்குற்றம் தீரும்படி மனிதரூபம் கொண்டு, கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் காஞ்சிமாநகரம் சேர்ந்து, அவ்விடத்தில் எம்மைப் பூசைசெய் என்று விடைகொடுக்க, எம்மைத்தொழுது, கொடிபோலும் இடைதுவளப் புடைபரந்து எழுந்து பருத்திருக்கும் பயோதரங்களையுடைய பைங்கொடியே! ரிஷபநாயகமானது விரைவில் மனிதரூபம்கொண்டு இடை இடையே மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட செம்பொன் மாளிகைகளையுடைய காஞ்சிமாநகரம்சேர்ந்து, கொத்துக்கொத்தாகப் பூத்திருக்கும் ஒருமாவடியில் எமக்கு எதிரில் தாமரை மலரும் சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தக்கரையில், அது தங்கி இருக்கும் இடத்திற்கு மேற்குமுகமாகத் தன்பெயரால் பசவேசலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூசைசெய்து கொண்டிருக்கையில் யாம் காட்சிகொடுத்தருள எம்மிடத்தில் பல வரம்பெற்றுக்கொண்டு, நெடுங்காலம் உலகமெல்லாம் மனுநீதிதவறாமல் அரசாட்சிசெய்து, முடிவில் எமது அருள் பெற்று, இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து இனிது வாழ்ந்திருக்கின்றது ஆதலால் சகல லோகமும் பிழைக்கும்பொருட்டு நீயும் அந்தக் காஞ்சிமாநகரத்தில் பிராயச்சித்த விதிப்படி எம்மைப் பூசைசெய்யப்போய்வா என்று விடை

கொடுத்தருளினார். எமபெருமாட்டி தாழ்ந்து பணிந்து எம்பெருமானுடைய சம்மதம் பெற்று விருமபி நடக்கலுற்றாள். எமபெருமானை இன்பநகைசெய்யும் வேளையிற பிரியும் துக்கமும் திருவேகம்ப முடையவரைப் பூசைசெய்யும் சந்தோஷமும் பின்னும் முன்னும விடாமல் இழுக்க, எம்பெருமானே! யான் எங்கே இருக்கினும கருணையைத் தருளாய் என்று அடிக்கடி தாழ்ந்துபணிந்து எழுந்து நின்று பூங்கொடிபோல அசைந்து, பலமுறையும் போய்வருகிறேன போய்வருகிறேன என்று வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, காமம, வெகுளி, மயக்கம என்னும் மூக்குறும்புகளை (குறுநிலமன்னர்) அடக்கி, மெய், வாய், கண, மூக்குச்செவி என்னும் ஐமபுலவேடர்கள அடிக்கும கொள்ளையில அகப்படாமல தப்பித்துக்கொண்ட பெரியோர்கள் தங்களுடைய ஞானக்கண்ணால் கண்டுகொள்ள அகண்டபரிபூரண ஆனந்தச சோதிமயமாய விளங்கும் எம பெருமாட்டி, எம பெருமான் கண்களுக்கு எதிரில மறையுமவரையிலும் பின்காலால நடந்துபோய், முதற்கோபுர வாசலைக்கடந்து முன்னோக்கி நடந்து அவ்விடத்தை விட்டுப பிரிய மனமில்லாமையால கஷ்டத்துடன பிரிந்து, சிவபெருமான திருவருளால அங்கே பல பூதகணங்கள் சுமந்து கொண்டுவந்த பெருஞ்சோதிமயமான விமானத்தினமேல தன் பிராணபதமான பாங்கியர் கூட்டத்துடன தானும ஏறிக்கொண்டு பிரயாணமானாள்.

அவ்வேளையில சகலலோகங்களையும் பெறாமல் பெற்றெடுத்த எம்பெருமாட்டி பெருமபுகழ் பெற்றோங்கும திருவேகம்ப நாயகனை ஆகம விதிப்படி பூசைசெய்யப் போகின்றாள என்று பரம சந்தோஷத்துடன் எடுத்துச்சொல்லும மங்கல ஓசையைக்கேட்டு, உருத்திரமாதர் முதலானவர்கள் அளவுபடாத மனமகிழ்ச்சியுடன ஆரவாரம செய்து நடந்து கூட்டமாய்க் கூடிவந்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அழகிய மாலை அணிந்தவர்களாகிய பல மாதர்கள் புடைசூழ்ந்துவரச செந்தாமரைப்பூவில் வாசம செய்யும் இலட்சுமி வந்தாள். பலகோடி மாதர்கள பக்கத்தில சூழ்ந்துவரச் சரசுவதிவந்தாள். இளந்தளிர்போலும அழகுவாய்ந்த பல மாதர் கூட்டத்துடன இந்திராணி வந்தாள் அனந்தங்கோடி மாதர்கள் சூழ்ந்துவரப் பிராமி, மயேசுவரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி என்னும் சத்தமாதர்கள் வந்தார்கள். தெய்வலோகப்பெண்களிலும் கருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதர மாதர்களிலும் பல கோடி மாதர்களும், பகைவருடைய உள்ள அடர்ந்த சூலாயுதமேந்திய இடாகினி, காளி, யோகினி வகுப்பில் அநேகரும், நீலவண்ண மேகமபோல கறுத்திருக்கும் கூந்தலை

யுடைய ரிஷிபத்தினிமாகளும, எஙகும நிறைந்து பரம சந்தோஷத்து டன வணஙகி, அவரவாகளுககுததநதக பணிவிடைசெயதுகொணடு, தே வியுடன சோந்து வரவும், உரகா, கந்தருவா, இராட்சதா, இயககர், உரு த்திரா, மருததுவா, வசுக்களா, கருடா, கிம்புருடா, சாரணா, சித்தா, தேவாகள், பிரமவிஷ்ணுக்கள், நாறபததெணணாயிரம முனிவாகள, பல சமயதேவாகள் முதானவாகள் வநது, தேவி பாதாரவிநதஙகளைந தொ ழுது பணிநது, பெருமகிழசசியுடன சய சய போற்றி எனறு துதிததது முனனடககவும, தணணுமை, முருடு, குடமுழா, மொ௱தை, தகுணிசசம், பேரிகை, தககை, பதலை, முரசம் முதலாகக கொடடுவாததியஙகளும, திருசசினனம, எககாளம், கொம்பு சஙகு, குழல முதலாக ஊது வாததி யஙகளும, மற்றவாததியஙகளும தாம தாம எனறு முழஙகி, எழுகடல மு ழககததை அடககவும, நவரததினஙகளால இழைககபபடட வெணசாம ரைகள் வெணபடடுக குடைகள், விசிறிகள், ஆலவட்டஙகள ஆகிய இவை எலலாம அஙகஙகேவிளங்கவும், கறபகவிருடசஙகள் எஙகும புஷ்பமாரி பொழியவும், குயிலபோல இனிமையாகபபேசும மாதாகள கூட்டம கூட்டமாய்க் கூடி யாவராலும கொணடாடபபடும் பலலாணடு எடுத்து ப்பாடவும், இருகடையும பிடிபபுள்ள நவமணிககுழைபூணும மாதர்கள ஆண உடைதரிததுப பள பள வென்று விளஙகும வாளாயுதஙகளை ஏநதி கொண்டு வரவும, பஞ்சலோகஙகளையும பேதிககும் குளிகைமுதலான அறபுதபபொருள்களும், செல்வததை மிகுதியாககொடுககும பஞ்சதரு க்களும, புணணிய தீாததஙகளும, நதிகளும் குறறமறற சிறபபினையுடைய இவைபோலவனபிறவும் தொடாநதுசெலலவும், குளளாகளுமபூதஙகளும் கைவீசிககொணடு ஆவலுடன் விரைநது குறு குறு வென்று முன்னே நடக்கவும், பல கருவிகளா லுணடாகும் கல கல வென்னும முழக்கமும் கள கள வெனனும முழக்கமும் கலின கலின என்னும் முழககமும சல சல வெனனும முழக்கமும சளசள வெனனுமமுழக்கமும சட சட வென் னும முழக்கமும மறறும்சில சில முழககமும ஹர ஹர வெனனும் முழக்க மும் சயசயவென்னும்முழக்கமுமஆகிய பல பலமுழககமும் எடடுததிசை களின் முழககததை அடககி மேற்பட்டோஙகி மணணுலகததிலும் விண ணுலகததிலும்முழங்கவும், வேதநாயகனை ஒருபாகததிலகலநதவள்வநதாள் எனறும், தேவாகளுககு அருமையானவள் வந்தாள எனறும், பெருங்கரு ணைபபிராட்டிவநதாள எனறும் நிாமலமான பரஞசோதிவநதாள எனறும் நீாவளமபொருநதிய கசசிததிருவேகம்பனைவணஙககசசகலலோகஙகளையும் ஆதிகாலததிலேபெறறெடுததபிராட்டிவநதாள் எனறும்பலஇருசசினனங் களில் உண்டாகும முழககம் எஙகும் வியாபிக்கவும், கணவன கட்டளை

வழியில் நின்றவளாகிய எம்பெருமாட்டி, கங்குகரை காணமற் பெருகிவரும் பெருங்கருணைக் கடல்போலவும், நிறைந்த வல்லிருள் உடைந்து ஓடும் கிளைவழிகளில் தேடித்துரத்திக்கொண்டுபோகும் பெருஞ்சோதிக் கூட்டம்போலவும் பல வளங்களாலும் நிறைந்திருக்கும் தென்றிசையானது செய்ததவம் எல்லாம் திரண்டு வருவதுபோலவும் அளவில்லாத சந்தோஷம் தரும் அலங்காரத்துடன் ஆகாயமார்க்கமாய் எழுந்தருளினாள்.

இந்தப்பிரகாரம் எண்ணிறந்தவர்கள் நெருங்கி ஆகாசமண்டலத்தை மறைத்துச்செல்லுகின்றமையால், சூரியன் முதலான சோதிகள் எல்லாம் மறைந்துபோகக் கண்ணைமூடிச் சந்தேகப்படுவதற்கு முன் விரைவாகப்போகின்றவர்களுடைய மேனிப்பிரகாசம் அந்த இருளை நீக்குதல் செய்யப்பார்த்து இந்த வுலகத்தார்கள், நம்மை மயக்கும் தன்மையுடன் இப்பொழுது தோன்றி மறைந்து போனது நீல நிறமுள்ள மின்னலோ என்பார்கள். இப்படிச் சொல்லுதற்குமுன் ஆகாயத்தில் முழங்கும் பேரோசையைக்கேட்டு, இந்த ஓசையானது, அந்த மின்னலைத் தந்த சூலிருந்த மேக கர்ச்சனையோ என்று சந்தேகப்பட்டுச் செவிகொடுத்து உற்றுக்கேட்பார்கள். ஆகாயமார்க்கமாய்ப் போகின்றவர்களுடைய நெருக்கத்தால் நெறிக்கும்பசும்பொன்னாலாகிய பல பூஷணங்களில் இருந்து உதிருமநவமணிக்கூட்டங்களை விரைந்துபார்த்து, முன்பு முழங்கிய மேகமானது இப்பொழுது நவரத்தினங்களாகிய கல் மழைபெய்கின்றது என்று காணுந்தோறும் அதிசயப்படுவார்கள். ஆகாயத்தில் அணியணியாக அடர்ந்திருக்குமகூட்டங்களைப் பார்க்கின்றவர்களும், உலகமாதா என்று திருச்சின்னம் எங்கும் முழங்கும் பேரோசையைக் கேட்கின்றவர்களும், பெருமகிழ்ச்சியால் தேகமெல்லாம் பூரித்துப் பரமானந்தவெள்ளத்திற் படிந்து கண்ணீர் துளிக்க நின்று கைகூப்பித் தொழுகின்றவர்களும், எம்பெருமானை விட்டுப் பெருமாட்டி இங்கே வந்த காரணம் என்ன? என்று கேட்கத் திருவேகம்பமுடையவரைப் பூசைசெய்யும் கருத்துடன் வந்தாள் என்று சொல்லத் தெளிந்து, அடியேங்கள் ஆனந்த வீடு அடையுங்காலம் இது என்றும் இந்தப் பூலோகம் என்னதவம் செய்ததோ என்றும் சொல்லுகின்றவர்களும் ஆனார்கள். மண்ணுலகத்திலே வாழும் மனிதர்கள் இத்தன்மையராக, இப்பால் மாட்சிமைபொருந்திய ஆபரணங்கள் அணியும் பெண்களுக்குள் நல்லவளாகிய பார்வதிதேவியானவள் பூலோகத்தில்உள்ள புண்ணியஸ்தலங்கள்தோறும் விமானத்திலிருந்து இறங்கிப் போரிற்சிறந்த ரிஷபவாகனத்தை யுடைய சிவபெருமான் இனிது வீற்றிருக்கும் இலிங்கபூசைசெய்துகாசித்தலத்தை அணுகி, மூன்றுலகமும் சூழ்ந்துபோற்றும் திறம்மிகுந்த காசிவிசுவநாதரைப்பூசைசெய்து, வேறு

ஒரு இலிங்கப்பிரதிஷ்டைபண்ணி, அருச்சனைசெய்து துதித்துச் சிலநாள் தங்கிக் காஞ்சிமாநகரத்தின்மேல் வைத்த ஆசை இழுத்ததால் அவ்விடம் விட்டுப்போயினாள்.

அங்கங்கே எம்பெருமான் மகிழ்ந்துவாழும் தலங்கள் தோறும் பேரன்புடன் பூஜைசெய்து போய மங்கலகரமான தமிழ்நாடு என்னும் பெண்ணுக்கு மதிமுகம் என்று சொல்லத்தகுந்த மாட்சிமை பெற்றோங்கும் தொண்டைவளநாட்டை அணுகி, ஐப்பசிமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷம் சோமவாரம் ஏகாதசி பூரநட்சத்திரம் துலாத்தில் சூரியனும் கடகத்தில் சந்திரனும் ஆட்சிபெற்றிருக்கும் சுபதினத்தில் சகலலோகமும் பெருவாழ்வுபெறும்பொருட்டாகத் தெய்வநாயகியான காமாட்சிதேவியானவள் காஞ்சியாநகரத்தின் எல்லைக்குள் பிரவேசித்தாள். பிரவேசித்து யுகமுடிவிலும் அழியாதோங்கு மகாஞ்சிமாநகரத்தைப் பார்த்துமேன்மேலும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, சிரசின்மேல் செங்கைகளைக் குவித்து, உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்து, ஆனந்தக்கண்ணீரை மழைபோற்பொழிந்து, அங்குள்ள ஒரு தீர்த்தத்தில் நீராடிச் சங்கற்பஞ்செய்து, சோதிமயமான கைகளில் செம்பொற்காப்பும் திருமஞ்சட் கயிறும் அணிந்து, அவ்விடத்தில் நிலைபெற்றோங்கும் இலிங்கப்பிரதிஷ்டைபண்ணிப் பூசைசெய்தாள். அதனால் நன்மை மிகுந்த அந்தத்தீர்த்தத்தைக் காப்புத்தீர்த்தம் என்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர். இடையறாமல் தியானிக்கின்றவர்களைத் தங்கள் வம்சத்துடன் ஈடேறச்செய்யும் அந்த இலிங்கமும் காப்பிலிங்கம் என்று பெயர்பெற்று விளங்கும். நவரத்னகடகம் அணியும் இடத்திலும் கடகேசன் என்னும் சிவபரஞ்சோதியைப் பூசைசெய்து தன் கைகளில் தரித்துக்கொண்டாள். முந்த நகையாள் ஆனதேவி பூசைசெய்த காப்பிலிங்கம். கடகேசம் என்னும் இரண்டு இலிங்கங்களையும் தரிசித்தவர்கள் எதனாலும்கெடுதல் இல்லாத மும்மலநோய்களை நீக்கிப் பிறவித்துன்பங்களைப் போக்கி முத்தியிற் கலந்து வாழ்வார்கள். அடியேனை ஆளாகக் கொண்டருளும் எம்பெருமாட்டி அந்தப்பிரகாரம்பூசைசெய்து துதித்துத் தன்னை நினைப்பவர்களுடைய பிறவித்துன்பங்களைப்போக்கும் உள் நகரத்தில் எங்கும் விளங்கும் வளங்களையெல்லாம் மனமகிழப்பார்த்துச் சொல்லுதற்கரிய சிறப்பு வாய்ந்த பரவெளியாகும் பிலத்தைச் சென்றடைந்தாள். அந்தப்பரவெளிப் பிலத்தின் அருகில் பூர்வம் நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாசம் என்னும், பஞ்சபூதங்கள் தங்கள்பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கி, அந்தத்தீர்த்தத்தில் நீராடி, அருந்தவம்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, திருவேகம்பமுடையவர் திருவருள்சுரந்து காட்சிகொடுக்கக்கண்டு துதிசெய்து,

திரிமூர்த்திநாயகா! பிரமவிஷ்ணு ருத்திரா என்னும் மும் மூர்த்திகளும் தங்களில் கூடல், பிரிதல் முதலிய வேறுபாட்டால் விளையும் அந்தக்கரணங்களுக்கும் தேகங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் ஆதாரமாகும் பொருள்களாய விளங்க வரந்தரவேண்டும் என்று வரம்பெற்றுக்கொண்ட காரணத்தால் உலகமெல்லாம் தன்வடிவமா யோங்கும் உலகாணித் தீர்த்தக்கரையின் பக்கத்தில் மகிழ்ந்து வாசம்செய்து தவத்தின்மேல் கருத்துள்ளவளாய்த் தன்னுடன்வந்த தேவர்களுக்கெல்லாம் அநுக்கிரகம்செய்து விடைகொடுத்து, கடல்சூழ்ந்த உலகமெல்லாம்கடைத்தேறும்பொருட்டு அவ்விடத்திலே திரு அறச்சாலை அமைத்துச் சகல தருமங்களையும் வளர்க்கலுற்றாள். எங்ஙனம் எனில்:—பிறவிக்குக் காரணமான அஞ்ஞானத்தை அழிக்கும் மெய்ஞ்ஞானபூங்கொடியாகிய காமாட்சிதேவியானவள் தேவயாகம், பிதிரியாகம், பூதயாகம், மானிடயாகம், பிரமயாகம், என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்துவகையான யாகங்களை நடத்தும் இடமாகிய பூர்த்தங்கள், பற்றறத்துறந்தவர்களுக்கு மடங்கள், பற்றுவைக்கும் இல்வாழ்வார்க்கு வீடுகள், வீடுகளுக்குரிய தட்டு முட்டுச் சாமான்கள், மணமலர் சோத்து அமைந்த தண்ணீர்ப் பந்தல், எங்கும் விளங்கும் பூஞ்சோலைகள், இரப்பவர்களையும் குருடர்களையும் துன்பப்பட்டவர்களையும் பாதுகாத்தல், கொடியநோய்களைத் தீர்க்கும் மருந்து, பரிசுத்தமான வாயையுடைய பாலனைக்காத்தல், சுண்ணாம்பு, தாம்பூலம், எண்ணெய், ஸ்நானம் செய்வதற்குச் சீக்காய் முதலியன, புஷ்பசயனம், பூதானம், கோதானம் கன்னிகாதானம், தாமகல்யாணம், தீபம், தீராக்கடன்தீர்த்தல், சிவனடியார்கள் விரும்புவனவாகிய பொருள்கள் உருத்திராட்சம், விபூதி சிவபூசாபாத்திரங்கள், பாசத்தை நாசமாக்கவல்ல வேதரகசியங்களை விளங்கப்போதிக்கும் சைவாகமங்களையும் சிவ புராணங்களையும் ஓதுவித்தல், சிவபெருமான்திருவடியின நீழ்ந்தங்கும் பத்திமார்க்கத்தை எடுத்து உபதேசித்தல், அபயமென்று அடுத்தவர்களுக்கெல்லாம் மனமகிழ்ச்சியுடன் அபயதானமளித்தல் உட்படச்சொல்லிய மாசில்லாத முப்பத்திரண்டு தருமங்களும் எந்நாளும் நடந்தேறும்படி நிறுத்திப் பின்பு மிகுந்த நீரையுடைய கம்பை நதிக்கரையில் செழித்திருக்கின்ற ஒரு மாவடி நிழலில் பரஞ்சோதிமயமாய் விளங்கும் திருவேகம்பநாயகனைக் கண்ணாரக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசையிழுப்பதனால், வளையும் இயல்புள்ள சிறுமிடைவருந்தப் பருத்துவளரும் பயோதரங்களையுடைய பாங்கியர் முதலானவர்கள் புடைசூழ்ந்துவர நவரத்தின ஒளிவீசும் திருவீதியில் எழுந்தருளினாள்.

பாவதராஜ புத்திரியான பார்வதிதேவி திருவீதியில் எழுந்தருளிய மாத்திரத்தில், வளம்பெற்றோங்கும் நகரத்தில் வாழ்கிறவர்கள் எல்லாரும் தொழுது கூத்தாடி, மேன்மேற்பெருகும் அன்புடன் வணங்குகிறவர்களும், மனமகிழ்ச்சி அடைகிறவர்களும், இடங்கடோறும் அலங்காரம் செய்கிறவர்களும், குலைகளுடன் நீண்டிருக்கும் வாழை கமுகு துகிற்கொடி என்ற இவைபோலவனவற்றை நாட்டுகிறவர்களும், பூமாலைகளையும் நவரத்னமாலைகளையும் அழகு மிகுந்த மகுட தோரணங்களையும் வரிசையாக நிறைக்கின்றவர்களும் ஆனார்கள். வேதங்களை ஓதி விதிகளை நிலைநிறுத்த வல்ல தவமுனிவர்கள் வீதிகள் எங்கும் மணம்வீசும்படி பன்னீர் தெளிப்பார்கள் கையில் ஏந்திய செம்பொற்குடத்துடன் எதிர்கொண்டு வருகின்ற பார்ப்பனப்பெண்கள் வாழ்த்துவதுடன் மங்கலவார்த்தை சொல்வார்கள் மணம்வீசும் கூந்தலையுடைய அரமகளிருடன் நரமகளிர்கள் கைகோத்துக்கொண்டு நடனம் செய்வார்கள் பிறர் காண்பதற்கு அருமையான திருவடிகளை அடியேன் மனதில் குடியாக வைத்தருளிய பிராட்டியானவள், அவ்வேளையில் பேரழகு பெருகும்படி அலங்கரிக்கப்பட்ட திருநகரத்தை விருப்பத்துடன் பிரதட்சணமாகவரும் முறையால், தன்பக்கத்தில் சூழ்ந்திருக்கும் சரசுவதியையும் இலட்சுமியையும் தெய்வப்பெண்களையும் காளிகளையும் சாத்தனையும் எங்கும் பரவிய சிறப்பும் சீரும் உள்ள யோகினிகளையும் சத்தமாதர்களையும் திசைகள்தோறும் அங்கங்கே காவலாகவைத்துக் கிழக்குத்திசைமுதற்கொண்டு, சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் திருநெறிக்காரைக்காடு முதலான சிவாலயங்களுக்கெல்லாம் முறையாகப்போய்க் கொத்தாகப் பூத்திருக்கும் புஷ்பத்தால் பூசைசெய்து சிவானுக்கிரகத்துடன் நாயேனையும் ஆளாகவுடையவள் அரி அயன் முதலானவர்கள் இன்னும் கண்டு தெளியாமற் கலங்கும்படியான ஒருபரஞ்சோதி, மணமலர் தூவும் மாவடி நீழலில் வெளிப்பட்டு எளிதில் காட்சிகொடுக்க விண்ணுலகத்தாரும் மண்ணுலகத்தாரும் கடைத்தேறக்கண்டு தொழும் திருவேகம்பத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

பராக்கிரமத்தால் விளங்கும் மலை அரசன் பெற்ற மயில்போலும் சாயலையுடையவள் மனமகிழ்ந்து, எம்பெருமான் கட்டளைப்படி தெய்வத்தச்சன் தன் மனதினால் மிக விசித்திரமாகச் செய்த திருவருட்கோயிலில் நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டுப் பொன்மயமாய் விளங்கும் மதில்களின் உயர்வைப்பார்த்துப் பரமானந்தக்கடலில் முழுகி, அந்தப்பரமானந்தத்தின் எல்லையைக் காணாதவளாகி, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகவும்

மனம் குழையவும தேகமெல்லாம் புளகிக்கவும் காரமேகமபோற் கறுத் திருக்கும் கூந்தலமேல் காநதள மலாபோலும கைகள் குவிநதிருக்கவும் போய், தேவாகள் கூட்டம கூடடமாய்க கூடியிருக்கும் சுவாக்க லோகத்தை அளாவிய கொடிகளுடன் உயாநதிருக்கும் கோபுரவாசற் படியில் கும்பிடவேணடிய முறையாகக் கும்பிட்டுத துதிசெய்து, அதிக சநதோஷததுடன் உள்ளே பிரவேசிததாள். மலா தலை யுலகமெலலாம தங்குமபடி விசாலமாய் விளங்கும ஐநதாம் ஆவரணத்தில தஙகிச் சைவப பிராமணர்கள் முதலான சைவர்களுககு அநுக்கிரகம்செய்து, பிரதக்ஷணம்பண்ணிப் பன்னிரணடு சூரியா, காலாககினிருததிரா, பிரமவிஷ்ணுககள் என்னும் நாலவருடைய சிருஷ்டி முதலான காரியங்களுக்கு இலககாகிச் சுழலாநினற எஙகளைபபாதுகாததருளும் ஈஸ்வரியானவள மெள்ள நடந்து தெனபக்கததில் விளஙகும் விணடுவீச்சுரததை நேராகக் கண்டாள். என்றுசொலலியசூதமாமுனிவரைமற்றத தவமுனிவாகள எல்லாரும்போறறிப்புகழ்ந்து, எநநாளும் இருள்தஙகுகினற ஐம்புலன்களாகிய அரட்டாகளை அடககிய அறிவுடையோனே! விணடு வீசசரம் என்பது என்ன! நீ அதை விரித்து விளங்கசசொல்லவேண்டுமெ எனறு கேட்க விடை கூறுகிறூர். முததிக்குரிய முனிவர்களே! பூர்வம அதிக கூர்மையான ஆயுதஙகளை ஏந்தியதேவர்களுக்கு அமுதம்கொடுத்ததிருப்பாற்கடலில் சேஷசயனத்தின்மேல் மாயவன் நடராஜனுடைய சிரபாதகமலஙகளைத்தியானிததுக்கொண்டு நித்திரைசெயதிருந்தான் அப்படியாக யோகநித்திரை செய்பவன் ஒருநாள் தனனைமறநது சோதிமயமாய் விளங்கும் இதயாரவிந்தத்தை மலாந்து மேல்நோக்குமபடி செய்தான். எப்படி எனில் தீராவினை தீர்ந்துவிளங்கும் யோகத்தால் பிராணவாயுவை மேலே எழுப்பி நாபிககுமேல் மலரும் அந்தக்கமலத்தில், மாசில்லாமல் பிரகாசிக்கும் அதி சூட்சுமமான குகையில, உண்ணும் உணவைப்பகுததுக்கொண்டிருக்கிற மூலாக்கினியின சிரசில சொலிக்கும் நுட்பமான சுவாலைகளுக்கு நடுவில, வேதாகமஙகளால் விதந்து கூறப்படும மெய்ப்பொருளான பிரமம் என்னும் சதாசிவமூர்ததி வீறறிருபபதை யோகததால கணடான். கண்டமாததிரத்தில் நறுநதேனபொழியும துளசிமாலை சூடிய மாயவன் மனமகிழ்ந்து அன்பு முதிாநது போற்றி போற்றி எனறு கைகூபபிததொழுதான. அன்பிறகு எளியவன் ஆன சிவபெருமான் திருவருள்சுரந்து அவ்விடததில ஆனந்தக்கூத்தாட, முரன் என்னும் அசுரனை முனபுவதைத்த மாயவன் மலவிருள் தீர்ந்து, அந்த ஆனந்தக்கூததாட்டத்தைப் பார்த்துத தேகமெலலாம் நெக்கு நெக்கு உருகிப் புளகம அடைந்து, சரீரம் நெகிழ்ந்து வாய்குழறி ஆனந்தக கண்ணீாசொரிய நடுககமுறறு மேன்மேல்

பெருகும் அன்பினால் தன்னை மறந்து, யோகநித்திரை செய்யும்போது அங்கே அருகில் இருந்தவர்கள் அந்தச் செய்கைகளைப் பார்த்தார்கள். பார்த்து மனமயங்கித் திகைத்துக் கவலைப்பட்டு வருந்திப் பயந்து இரங்கி இலட்சுமிமுதலானவர்கள் தேவாதிதேவனாகிய நம்பெருமானுக்கு இப்படி நடந்தகாரணம் என்ன? என்று சமிக்கைசெய்து தெரிந்துகொள்ளலானார்கள்.

இலட்சுமியானவள் எம்பெருமானுடைய மெல்லியதளிர்போலும் கோமளத்திருவடிகள் வினையேனுடைய கடினமான கைகளால் வருடியதால் வருத்தமடைந்தனவோ? அல்லாமல் என்மடிமேல் அசைந்து நொந்தனவோ? என்று தனக்குள் சந்தேகப்பட்டாள். ஆதிசேஷனானவன் முகர்ந்தால் குழைந்துபோகும் தன்மையுள்ள அனிச்சம் பூவையும் மிருதுத்தன்மையால் வாடச்செய்யும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியானது கருங்கற்போல வலியும் சலவைக்கல்போல சீதளமும் உள்ள அற்பனும் என்உடலில் வசித்தலால் வருந்தியதுபோலும், அல்லது வேறுகாரணம் யாது? என்று பயந்துபோனான். திடம்கொண்டு எதிர்க்கும் சத்துருக்களைச்செய்யும் சண்டை ஒழிந்துபோக யுத்தம் செய்யவல்ல கருடனானவன், பிடரியின்மேல் சுமந்துகொண்டு உலகமெல்லாம் ஒருநொடிக்குள் சுற்றிவந்த என்னால் மணம் வீசும் துளசிமாலை சூடிய முடியுடையவனும் இலட்சுமிவாசம்செய்யும் மார்பையுடையவனுமான எம்பெருமான் திருமேனி வருந்தியதோ என்று எண்ணமுற்றான். இந்தப்பிரகாரம் இவர்கள் எல்லாரும் வெவ்வேறாகநினைத்துப் பெருங்கவலை அடையும்போது பார்வதிதேவிபாகனாகிய பரமசிவன் செய்தருளிய பரமானந்தக் கூத்தினால் விளைந்த பரமசுகத்தை அநுபவித்த இலட்சுமிபதியானமாயவன் யோகநித்திரை நீங்கி எழுந்தான். யோகநித்திரையில்கண்ட சுகானுபவத்தில் அழுந்தியமனத்துடன் எழுந்து வெள்ளம்போல ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக, அம்பலவாணா! அடியேனுக்கு எளிதில் காட்சிகொடுத்தருளினாய் என்று பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து, மேன்மேல் பெருகும் அன்புடன் கைகளைச் சிரசின்மேல் குவித்துக்கொண்டு ஐயனே! அடியேனுக்கு அநுக்கிரகம் செய்க. சுவாலைவீசும் மழுவேந்தியகையனே! அடியேனுக்கு அநுக்கிரகம் செய்க. கோடிசூரியப்பிரகாசமான திருமேனியுடையானே! அடியேனுக்கு அநுக்கிரகம் செய்க. உண்மை அறிவானந்தக் கூத்துக்காட்டிய பெரியோனே! சிறியேனுக்கு அநுக்கிரகம் செய்க என்று பலமுறை சொல்லினான். அதைப்பார்த்து இலட்சுமிமுதல் எல்லாரும் அதிசயமடைந்து சந்தோஷத்துடன் பொன்போலும் பாதங்களைப்பணிந்து, சுவாமி! இது என்ன?

என்ன ? என்றுகேட்டலும் மாயவன பெருமகிழ்ச்சியுடன் அவாகளுக்கு இது சொல்லலானுன. பொருள் அமைந்த நான்குவேதங்களின சிரசில வீற்றிருக்கும் பரமசிவம், காணவேண்டுமென்று முயலும் பெரியோாகளும் காணுத அறபுதத்திருக்கூததை இந்தநாள தனபெருங்கருணையால எனக்குக் காணபிக்கபபெறறேன. மாய்ந்துபோகும இந்தத் தேகததால் வரும்பிரயோசனம் எனக்குக கிடைததது. அந்த அறபுதக்கூததைபபாாதத ஆசையால என்சரீரததில உள்ள உறுபபுகள எல்லாம நடுக்குறுறன. இதை நன்ருக அறிந்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிய சொல செவித துளையை நிறைக்கக் கோவைபபழமபோற் சிவந்த வாயினையுடைய இலட்சுமி முதலானவர்கள் ஆவலுடன கேட்டபொழுது கணணுரககண்டாற் போல் பொங்கிபபெருகும ஆசையான துமேன்மேலும்வளர, அந்தமாயவனுடையபாதங்களை வணங்கிச்சுவாமி ! தாங்கள சொல்லிய அந்த அற்புத நடனததை நாங்களும் காண ஆசைப்பட்டோம் அதைககாணபபெறு மாாக்கததை அடியேங்களுக்கு விளைந்தருள்செயக. என்று, பலமுறை வேண்டலும்; குளிாசசியான துளசிமாலை சூடியமாயவன உங்கள்கருதது நல்லது என்று பெருநகைபுரிந்து முகமலாந்து, மேருமலையைவில்லாகவளைததருளிய சிவபெருமானுடைய சீாபாதக மலங்களைததியானம செய்தனன. அப்பொழுது எம்பெருமான் அருளால தனக்கு நலஞானம் வந்து உதிததது லை தில்லைவனததில விளங்கும சிதம்பரததிலே எமபெருமான எந்நாளும் ஆனந்தக்கூத்தாடுவான் என்று தெரிந்து, அதை இலட்சுமி முதலானவர்களுககுச் சொல்லி, நாம அந்தச் சிதம்பரத்தை அடைந்து, நம்மை ஆளாக உடைய நடராஜன் சந்நிதானததில அன்புடன் அடைக்கலம் அடைந்து போற்றிப்புகழ்ந்து அஙகேவாழுசெயது மெய்ததவம் செய்வோம் ஆனல், திருவருள்சுரந்து நமக்கு எதிரில் ஆனந்தககூதது ஆடிக் காட்டுவான். யோகியாகளும் காண்பதறகு அருமையான அற்புதக்கூதது மெய்யன்புடைய அடியவாகளுக்கு எளியதாம். ஆதலின அவ்விடததிற்குபபோவோம் வாருங்கள் என்று அவாகளுடன புறபபட்டு ஆகாயமார்க்கமாய்ச்சென்று தேசுமயமாய் விளங்கும தில்லைத்தலத்திற்கு வந்துசோந்தான். சேர்ந்து திருமூலட்டம் தொழுது துதிதது மனமகிழ்நது. ஆதிசேஷன், கருடன் முதலானவர்கள கூடியிருக்கத தவம்செய்து, யோகநிலையால் நெடுங்காலம முயற்சிசெய்தான். அபபொழுது, நீணடசடைகளையுடைய சிவபெருமானும் மகிழ்நது காட்சிகொடுததருளி, பகைவருடைய உயிரை உண்டு விளங்கும் ஒப்பில்லாத சக்கராயுதமுடையானே! நீ இவாகளுடன் எம்மிடததில் விரும்பிய பொருள்யாது ! சொல்லுக எனச் செமபொன ஆடைதரிக்கும் திருமால் பூமியின்மேல விழுநது பணிந்து எழுந்

து பவன் முதலான திருநாமங்களை எடுத்துச்சொல்லிப் புகழ்ந்து கைகூப்பி த்தொழுது சொல்லுகின்றான். அண்ணலே ! ஆனந்தத் தெள்ளமுதே ! உன்னைத் தியானிக்கின்றவர்களுடைய எண்ணங்களை நடேறச்செய்யவல்ல எம்பெருமானே ! அடியேங்கள் உன் அற்புதத்திருக்கூத்தின் அமுதம் உண்டு விளங்கும் பேராசை உடையோம். கருணைசெய்தருளாய் என்று பூர்வம் வாமன ரூபமாய் மூன்றுலகங்களையும் அளந்த மாயவன்சொல்லி ய சொல்லைக்கேட்டுத் தருமக்கடலாகிய சிவபெருமான் சொல்லுகின்றார் - சக்கராயுதமுடையோனே ! எப்படிப்பட்டவர்களும் காண்பதற்கு அருமையான எமது அற்புதநடனம் காண ஆசைப்பட்டாயாகில், ஒருபோதும் கலி அணுகாத காஞ்சிமாநகரத்தில் எமக்குரிய இலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து, மணமலர்கொண்டு பூசைபண்ணி விரைவில் மீண்டு இங்கேவந்து சேர். உன் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகின்றோம் என்று அநுக்கிரகம் செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு, மாசில்லாத மனதில் அன்புவைத்தொழுகும் மாயவன் அவ்விடத்தில் எல்லாரையும் நிறுத்திவிட்டு நீர்வளமும் நிலவளமும் உள்ள காஞ்சிமாநகரத்திற்கு விரைந்துவந்து சேர்ந்து, திருவேகம்பத்தில் விளங்கும் சோதிமாணிக்கமும் அன்புள்ள அடியார்கள் செய்யும் தவங்களில் ஒன்றைப்பத்தாகக்கொண்டருளும் பரமனும் வாமனரூபமாய் மாவலிமுன்சென்ற விஷ்ணுவாகிய பாணத்தால் முப்புரங்களைச்சுட்டெரித்த முதற்கடவுளும் ஆகிய ஏகாம்பரநாதனைத் தன் தேகமெல்லாம் நடுக்கமும் புளகமும் அடையும்படி விழுந்து தொழுது எழுந்து, அந்தத்திருவேகம்பமுடையவர்க்குத் தென்பக்கத்தில் அன்புமிகுந்து தழைத்து ஓங்க விண்டுவீசன் என்னும் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணி, ஆணவமுதலான மலங்கள் எல்லாம் அழியும்படி பூசைசெய்து பிரார்த்தித்து வேண்டும் வரம்பெற்று, மீண்டு உலகமெல்லாம் புகழவிளங்கும் தில்லைவனத்திற்குவந்து சேர்ந்தான். அங்கேவந்து சேர்ந்த மாயவனுக்குத் திருவருள் சுரந்து, அமுதம்போன்றவராகிய எம்பெருமான் சோதிமயமாய் விளங்கும் திருச்சிற்றம்பலத்திலே காணத்தக்க ஆனந்தக்கூத்து ஆடிக்காட்டியதைப் பேரன்புடைய ஆதிசேஷன் கருடன் முதலானவர்களுடன் கண்டான். கண்டவுடன் பேரன்பினால் உண்டாகும் ஆனந்தவெள்ளம் அணைகடந்து பெருகத் தன் மனதில் தோன்றிய மகிழ்ச்சியுடன் ஆடிப்பாடிக் கும்பிட்டுப் பழையநிலைமையை மறந்து, மது உண்டு மயங்கிய வண்டுபோலப் பரவசமாகி ஆண்மையுடன் வணங்கித்தொழுது மகிழ்ந்திருந்தான். எப்பொருட்கும் இறைவனாகிய எம்பெருமான் திருக்கூத்துக்கு இசைய, நந்திதேவர் முதலான கணங்கள் பலவாத்தியங்களை முழக்குவதைப்பார்த்து, மாயவன் தானும் படகம் என்னும் வாத்தியத்தை முழக்குதலும் வேதநாயகன் ஆன எம்பெருமான் அதைப்பார்த்து மகிழ்ந்து, படகவாத்தியம் முழக்கும் தொழிலைத் தனக்கே கொடுத்தருளப்பெற்று இனிது வாழ்ந்திருந்தான்.

முனிவர்களே! சந்திரன்தங்கிய சடைமுடியுடையவரான சிவபெருமான் சிறந்து, வீற்றிருக்கும் விண்டுவீசம் வந்தவரலாறு இதுவாகும். இந்த விண்டுவீசத்தில தொழுது வந்தனைவழிபாடு செய்து. கணநாதர்கள் வசிக்கும திருமாளிகைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் திருவாசலில் பார்வதிதேவியந்து சேர்ந்தாள். பெண்களுக்குரிய பேரழகுவாய்ந்த பிராட்டியானவள் வரிவண்டுகள் பண்ணுடன இசையும பாடல்பாடும தாமரைமலர்களையுடைய சிவகங்கையிலே நீராடி, அவ்விடத்திற் சோதிமயமாய் விளங்கும் அகத்தியீசததைக் கண்களிக்கக்கண்டு அப்பாற்சென்றனள்.

என்று சொல்லிய சூதமுனிவரை மற்றமாதவர்கள் எல்லாரும் துதிசெய்து, வராகமான மாயவன காணபதற்கு அருமையானமலரடிகளைப் பற்றிய மனமுடையவரே! மகிமைபொருந்திய அகத்தியீசத்தின வரலாறு என்ன? சொல்க என மிகவும் மகிழ்ந்து விளங்கச சொல்லுகின்றார். தெய்வத்தன்மையுள்ள நாரதமுனிவர் முன ஒருகாலத்தில் கச்சித்திருவேகம்ப நாதரைக்கண்டு, மகதியாழ்வாசித்துத தோத்திரம செய்யும்பொருட்டுக் கைலாசகிரியைவிட்டுப் புறப்பட்டார். சிவபெருமான் திருவடிகளைப்பற்றிய மனதுடன வருகின்ற நாரதமுனிவர் ஆகாயத்தினிடமாகப்போகதுவிரைந்து விந்தமலையானது தன எண்ணம ஈடேற நடக்கும்படியான ஒருவடிவங்கொண்டு, எதிர்சென்று, அருக்கியமுதலான வைகளால் வந்தனைவழிபாடுசெய்து பத்தியுடன் உபசரித்துக கைகூப்பித்தொழுது வணங்குதலும், பிறவியை ஒழித்து மலநோய் தவிர்க்கும தவமுடையவரான நாரதமுனிவர் பரமசந்தோஷத்துடன் வாசனையுள்ள பூஞ்சுனைகளையுடைய விந்த மலைக்கு இது சொலலுகின்றார். மெய்த்தவசிகளிடத்தில் செய்யும வந்தனைவழிபாடுகளில் உனக்கு ஒப்பானவைகளை யான் கண்டதில்லை. அப்படிப்பட்ட உன்னையும தேவர்கள் இகழ்ந்து பேசினார்கள். அவர்கள் இகழ்ந்து பேசியதை எண்ணி எண்ணி என்மனம் வருந்துகின்றது.

என்று சொல்லிய நாரதமுனிவரை மறுபடியும் வணங்கிச் சுவாமிகளே! தேவர்களிலே என்னை இகழ்ந்தவர்யார்! என்னை இகழ்வதற்குக்காரணம் என்ன? தெரிவிப்பீரானால் நான் அதை நிச்சயமாக மாற்றிக்கொள்வேன என்று விந்தமலை சொல்லிற்று. நாரதமுனிவர் அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, யாவராலும் புகழ்ந்து பேசப்படும் மேன்மையுடையோனே! நூல்கள் எல்லாம் மேருமலையை உனக்கு நிகராகச்சொல்லும், சீதளமான சந்திரனைத் தரித்த சடைமுடியுடையவரான சிவபெருமான் தேவர் கூட்டத்துடன் மிகமகிழ்ந்து எந்நாளும் அங்கு வீற்றிருப்பர். ஆதலால் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற கிரகங்கள் நட்சத்திரங்கள் இராசிகளுடன

விளங்கும் சந்திர சூரியர்கள் அந்த மேருமலையை நயந்து எந்நாளும் பிரதட்சிணம் செய்வார்கள். அதன் வாழ்வைப் பார்த்து நான் வருந்துகின்றேன். என்று பின்னும் சொல்லுகின்றார். நிகரில்லாதவனே! இனிப் பலவாதத்தை சொல்வதிற் பயன் என்ன? நீ எனக்கு நேசன் ஆனபடியால், உனக்கு இதை வெளிப்படுத்திவிட்டுப் போகின்றேன். உன் இஷ்டப்படி செய் என்று செல்லிப்போய் விட்டார்.

மகதி வீணை ஏந்திவாசிப்பவரும் தபசிகளுக்குரிய போசனம் செய்பவருமான நாரதமுனிவர் போய்விட்டபின்பு விந்த மலையானது அதிக கோபம் கொண்டு, உலகத்திற் கெல்லாம் ஒரு தீபம் போலும் மேற்கே நோக்கிவரும் சூரியனை மறைக்கும் படி மிக ஓங்கிவளர்ந்து, ஆகாயத்திற் சென்று, அதற்கப்பாலும் உயர்ந்து, காரிருளைப்பிளந்து பேரொளி வீசும் சந்திர சூரியர்கள் சஞ்சரிக்கும் வழியைத்தடுத்துத் துருவமண்டலம் கீழ்ப்படும்படி மேற்பட்டோங்கும் விந்தமலையைத் தேவர்கள் பார்த்துப் பூர்வம் அக்கினி சுவாலை வீசும் வச்சிராயுதத்தால், சிறகுகளை வெட்டிய இந்திரனோடு சண்டைசெய்யும் கருத்துடன் வருகின்றதுபோலும் என்று தம்முள் மயங்கிப் பயந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள். தங்களுக்கு நிகராகும் தன்மைகொண்டு சிறிதும் அஞ்சாமல் வரும் தருக்கை உணர்ந்து, கோபத்தால் பொங்கி விம்மி மதர்த்து எழுந்து எதிரே போர்செய்யப்போகும் தன்மைபோல், பயோதரங்கள் தம்மிடத்தில் அப்பிய கலவைச்சந்தனம் சரிந்துபோக மார்பை அலைவுசெய்து வீறுபெற்றோங்க விரைந்து, தெய்வப்பெண்கள் எல்லாரும் அந்த விந்தமலையின் உன்னதத்தை முந்திப் பார்க்க ஆகாயத்தில் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அப்படியாக அந்த மலை ஓங்கி வளர்ந்திருந்ததினால், படைப்புக்காலம் தொடங்கி ஓய்வில்லாமல் தினந்தோறும் மேருமலையைப் பிரதட்சிணஞ்செய்ய, வட்டமிட்டுழலும் காற்றாடிபோல் சுழன்று அலுத்து நொந்துபோன கிரகங்கள் இராசிகள், நட்சத்திரங்கள் முதலிய எல்லாம் அந்நாள் கொஞ்சம் இளைப்பாறித் தம்முள்ளத்தில் பெருகும் சந்தோஷத்துடன் தங்கி இருக்கப் பெற்றன. மாட்சிமைபொருந்திய மேருமலையின் சிகரத்தில் நிலையாகத் தங்கிக் குயவன் சக்கரம்போல், சூரியன்முதலானவைகளை இடையறாமல் விரையச் சுழற்றி, மிகவும் தளர்ந்துபோன பெருங் கீர்த்திமான் ஆன துருவனும் சற்றுநேரம் வேலையில்லாமல், சும்மாஇருந்து சுகம் அடையும்படி மணி அருவிகளுடன் மிக ஓங்கிய விந்தமலை உதவிசெய்தது. இவ்வண்ணம் அருவிகளுடன் ஓங்கும் விந்தமலை யானது சந்திர சூரியர்கள் சஞ்சரிக்கும் வழிகளைத் தடுத்து மேற்பட்டிருந்ததலால், அதன் ஒரு பக்கத்தில் இருள் சூழவும் மற்றொருபக்கத்தில் ஒளிசூழ்ந்திருக்கும். இப்படி இருளும் ஒளியுமான இரண்டு வகையுடன் கலக்கும் தன்மை பொருந்திய உலகமானது அந்நாள் பார்வதிசமேதராய் விளங்கும் பரமேஸ்வர மூர்த்தியை ஒத்திரு

ந்தது. அடிவாரத்தைப் பெயர்த்துக் கல் என்று முழங்கி, வெள் என்று வெளுத்துப் பெருகும் அருவிகள், அலட்சியம் செய்த நீங்கள் இனி எப்படிப் போவீர்கள்? என்று சந்திரசூரியர்களைப் பழித்துச் சிரிப்பதும் மேருமலையுடன் சண்டைசெய்ய அழைத்து வீரநகைசெய்வதும், இறுமாந்து ஓங்கும் தன் கீர்த்தி பரவுவதும் போல அந்தமலை எங்கும் உள்ளன. குறிஞ்சி நிலத்தில் வாசஞ்செய்யும் குறவர்களுக்கு விண்ணுலகத்தில் வாசஞ் செய்யும் தேவர்கள் விருந்து செய்து மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். குறப்பெண்களும் தெய்வப்பெண்களும் மனங்கலந்து உறவுசெய்தார்கள். வேதநீதிகளை நிறுத்திய தெய்வரிஷிகள் மலைவாசிகளான ரிஷிகளை எதிர்கொண்டு அழைத்தார்கள். குகைகளில் மறைந்திருக்கும் பாம்புகள் வானத்தில் உலாவும் இராகுகேது என்னும் பாம்புகளுடைய வருத்தம் தீர்க்கவந்தன. பலபொருள்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சாரலையுடைய விந்தமலை வானத்தின்மேல் ஓங்கி வளர்ந்தமாத்திரத்தில் சந்திர சூரியர்கள் தடைப்பட்டுப் பகல் இரவு என்னும் காலபேதம் இல்லாமற் போனதனால், தவங்கள்தானங்கள் முதலியவைகள் ஒழிந்து பயிர்கள் விளைவுகுறைந்து உலகம்பாழாய்க்கிடந்தது. அதைப்பார்த்து விரைந்து தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தங்கள் குலகுருவான வியாழபகவானுடன் பிரம லோகத்திற்குப் போய்ப் பிரமதேவனுடைய சீபாதங்களை வணங்கி வாழ்த்தித்தொழுது, அடியேங்களை வெறுத்துக் கைசோரவிடாமற் காத்தருள் என்று இதைச் சொன்னார்கள்.

சந்திர சூரியர்கள் சஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தைக் காடுசூழ்ந்த விந்தமலை தடைசெய்தமையால், பகல் இரவு என்னும் காலபேதம் இல்லாமல், வேதவேள்விகள் எல்லாம் ஒழிந்து உலகம் மயங்கிக் கிடக்கின்றது. தாமரைப் பூவில் வாழ்ந்திருக்கும் சதுமுகக்கடவுளே! அடியேங்களுக்கு இனி உறுதி ஆவது யாது! என்று சொல்லுதலும் இளவண்டுகள் முழங்கும் பனிமலர் சூடிய கூந்தலையுடைய சரசுவதிக்கு மணவாளனாகிய பிரமதேவன் அதைக்கேட்டுச் சமுத்திர சலத்தை ஆசமனஞ்செய்த அகஸ்திய முனிவனே நிகரில்லாத வலிபடைத்தோங்கும் விந்தமலைச் செருக்கை அடக்கவல்லவன் என்று தனக்குள் எண்ணிச்சொல்லுகின்றான். வஞ்சனையான மனவலிகடந்த வியாழபகவானே! கேள். தேவர்கூட்டத்துடன் போய்க் காசிபட்டணத்தில் வாசஞ்செய்யும்அகஸ்தியமுனிவனைக்கண்டு விந்தமலைச்செருக்கை நீக்கவேண்டிக்கொள்க. தவத்தாலமேற்பட்டவனாகிய அந்த முனிவன் பூர்வம் எழுகடலையும் உள்ளங்கையில் உளுந்தளவாகக்கொண்டு உண்டு விட்டான். என்று இந்தவார்த்தைகளை வியாழபகவானுக்குச் சொல்லிப் பின்னும் தன்மனதில் ஆலோசனைசெய்து, அந்த

மலைச்செருக்கை அடக்க நானே மணமலர்ச்சோலை சூழும் காசிபபட்டண தனதை அடைநது அநத அகஸ்திய முனிவனுக்குச சொலலி வருவேன என்று எழுந்து போயினுன். தாமரைப்பூவில வாசஞ்செய்யும பிரமதே வன் வியாழபகவான முதலான தேவாகள புடைசூழநது வரப் போயச் செஙகால் அனனஙகளும கருமையான கூநதலையுடைய அனனஙகளும் (பெணகளும்) நீந்தி விளையாடும தெண்ணீரையுடைய கஙகைநதியால் சூழபபட்ட காசிபபட்டணததிறகுப் போயசசோந்தான். அநதக் காசிப் பட்டணததில வீற்றிருககும் விசுவநாதன திருவடிகளைத தொழுது துதித் துப பகைவரைவதைககும் பராக்கிரமமுளள தேவாகூட்டத்துடன் மாசி லலாத கலவி கேள்விகளால நிறைநதிருக்கும அகஸதிய முனிவருடைய ஆசிரமததை அணுகி, அவரைக்கணடு முக்குறறங்களையும்முனிநதொழிதத முனிவர்கோமானே! மிக ஓஙகிவளரும் விநதமலையானது இறுமாபபடை ந்து, சந்திரசூரியாகள் சஞ்சரிக்கும் வழியைத் தடைசெய்தது. அந்தமலை யின அகஙகாரததை அடக்குவதறகுநீயேவலலவன்.இபபொழுதே விரை ந்துபோ.தாமதஞ் செய்யாதே என்று வேணடிக்கொள்ளும் அன்னககொ டிஉயாத்தினவனுகிய பிரமதேவனுக்குஅகஸ்தியமுனிவாசொலலுகினறுா.

ஐயனே! நீ என்னசொன்னுய? எம்பெருமானுக்குப் பிரியமானகாசி ப்பட்டணததை விட்டு ஒருபோதும் நீஙகமாட்டேன். இநதககாசிபபட் டணம இனபவீடு தருவதல்லவோ? என்று சொல்ல, ஆண வணடுகளும, ஞிமிறுகளும, தேன்வண்டுகளும, பெண வண்டுகளும் முழஙகத தேன துளிக்கும் தாமரைப்பூ்பொகுட்டில வாழுமபிரமதேவன கேட்டுச்சமு ததிரததை உண்டு உயரும அகஸ்தியமுனிவா சம்மதிககுமபடியாகசசொ லலுகினறுன. வெறுபபும் விருப்பும இலலாதவனே! தேவாகள் படும் துனபததை எப்படி யாவது நீககுவதே மேல அல்லாமல முடியாது எனறு மறுபபது தகுதியலல. மூன்றுலகமும் சந்திரசூரியருடைய ஒளி களைபபெறததருகிற பெருஙகாரியம் என்றுல, இனிநாம் சொல்லவேண்டி யதுயாது? பெருமைபொருநதிய ததீசிமுனிவன் முதலானவாகள் தேவர் கள்பொருட்டாகத தஙகள் உயிாக்கு உறுதியாவதைபபாராமல் உடமபை யும் கொடுததாாகள. இந்தக்காரியததை இலேசானதாகநினைககவேண் டாம, ஆராயநது பாாக்குமிடத்தில உனக்கு ஒப்பானவாகள் திரிலோகத திலுமிலலை ஆயாசபபடவேண்டாம. சிவபெருமானுக்குச்சந்தோஷம்தந்து காசியைப்பாாக்கிலும்சிறநதுவிளஙகும்நகரம் ஒனறு அஙகேயிருககின்றது அநதநகரம் மொய்ததிருககும் வணடுகள் பாய்வதனுல, அரும்பு அவிழ்ந்து ஒழுகும் தேனமணம் வீசும மலாத்தடஙகளும வளவயலகளும் சூழ்நது விளங்கும் காஞ்சிமாநகரமாம். மதுமலர்ச் சோலைகளால் சூழபபட்ட காசிப்பட்டணமானது தன்னிடததில ஒருவா இறந்துபோகப் பெற்றுல்

முத்திகொடுக்கும். அந்தமுத்தியும எம்பெருமானுடைய திரு வுருவைப் பெறுதலாகிய சாருபமுத்தியேயாம். காஞ்சிமாநகரம தனை நினைக்க வே முத்திதரும். இந்த முத்தி பற்றுதற்கு அருமையான பரமசிவத்து டன் இரண்டறக்கலப்பதான சாயுச்சியமுத்தியாம். உத்தமகுண முடை யோனே! அந்தக்காஞ்சிநகரத்தின்பெருமை எல்லாம் சிவபெருமான ஒரு வரே அறிவதல்லாமல, வேறு அறியவல்லவாயார்? ஒருவருமில்லை. சகல சித்திகளையும் தரும அந்தககாஞ்சி மாநகரத்திற்குப்போவாயாகில, உனக் குமேன்மேலும் நன்மை உண்டாகும். உயிர்களை அசையவிடாமற் பற் றும் விஷத்தை யுடைய வாசுகி என்னும் பாம்பை வடமாகச்சுற்றித் திரு ப்பாற்கடலைக் கடைந்து பெற்ற அமுதத்தைத் தேவர்களுக்கு ஊட்டிய திருமாலைப்போல், நீ திருவேகம்பத்தில வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமான் றிருவருளால நவரசங்களைத் தெள்ளித்திரட்டும செந்தமிழ் என்னும் ஒரு பாஷையைப் பூலோகத்தில் விளங்கச்செய்வாய. காலதாமதம் செய்தது போதும். இப்போதே விரைந்துபோ. என்று சொல்லிய பிரமதேவனி டத்தில விடைபெற்றுக்கொண்டு, மகிழ்ந்து, செம்பொற கோயிலில்சிறந் துவீற்றிருக்கும் விசுவநாதரை அன்புடன்தாழ்ந்து பணிந்து எழுந்து காசி ப்பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். காஞ்சிமாநகரத்தைக் காணவே ண்டும என்னும ஆசை வலிகொண்டு இழுக்க, நீலகண்டமுடையவரது சிரபாதகமலங்களைத தியானஞ் செய்வதுடன தமதுபத்தினியான உலோ பாமுத்திரையுடன ஆகாயமார்க்கமாய வருகின்ற அகஸ்தியமுனிவரைவிந் தமலைகண்கொண்டுபார்த்தது. ஊற்றுகளுடன் ஓங்கும் சமுத்திரசலத்தை ஒரு உளுந்தளவாக்கி உட்கொள்ளும் சத்தியால்பெரியவராய் உருவத்தால் சிறியவரான அகஸ்தியமுனிவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் மனந் திடுக்கிட் டுப் பயந்து பதை பதைத்து ஒடுங்கித் தளர்ந்து, எதிர்கொண்டு அணுகித் தாழ்ந்து பணிந்து, விதிப்படி அருக்கியம் முதலியவைகளால் பாத பூசை செய்வதைப்பார்த்து, அம்முனிவரும் மகிழ்ந்து, அதன்பத்தியைச் சிறப் பித்துச் சொல்ல, மறுபடியும் அந்தமலைதொழுது துதிசெய்து இந்தவரம் வேண்டலுற்றது. ஐயனே! அடியேனிடத்திலும் பெருங்கருணை வைத்தவ னே! உலோபாமுத்திரை மகிழும திருமேனியுடையானே! எழுகடலையும் உளுந்தளவாகத் திரட்டி ஏந்திய கையுடையானே! அடியேன் இனிச்செ ய்யவேண்டிய பணிவிடையைக் கட்டளையிட்டருள்க என்று சொல்லத் தமக்குநிகரில்லாதவரான அகஸ்தியமுனிவர், விந்தமலையே! நாமதேவர்கள் பொருட்டாகத் தென்றிசைக்குப்போகின்றோம் நீ இந்த நிலையிலேயே இரு என்று கைகளால் தரைமட்டாயத் தாழ்ந்திருக்கவைத்து, காஞ்சிமா நகரத்தைநோக்கிநடந்தார். நிலைபெறறோங்கும் மேருமலையுடன்பகைத்து வளர்ந்தோங்கிய விந்தமலையானது முன்னிருந்த தோற்றத்தையும் வீறுப

யையும் முழுதும் இழந்துவிட்டது. இதனால் தருமநெறியை ஆராய்ந்து அடங்கி அந்தததருமவழியில் நடவாதவனும் தன் வரவு அறிநது செலவு செய்யாதவனும், தனனைத்தானே மதித்துக்கொண்டாடினவனும ஆகிய மூவரும் விரைந்து கெடுவார்கள் என்று பெரியோர்கள சொல்வது யதார்த்தம. இதை இந்த மலையினிடத்தில பிரததியட்சமாகக்கண்டறிந்தோம. தென்றிசைநோக்கிச்செல்லும் அகஸ்யமுனிவருக்கு எதிர்ப்பட்ட விந்தமலையானது பூர்வம தடாதகைப்பிராட்டியார(மீனாட்சிதேவி) திக்குவிஜயஞ் செய்து திருக்கைலாசததினமேல் யுததஞசெய்யப் போனபோது திருக்கலியாணம் செய்துகொள்ள எதிரிலவநத சிவபெருமானைக்கணடு நாணம் அடைந்து மறைந்துபோன ஒருதனம்போல் தான் இருந்த இடமும் தெரியாதபடி மறைந்து போயிறறு .அதைபபார்தத தேவாகள் எலலாரும், எம்பெருமான் மீனாட்சிதேவியைத திருமணம்புரியவரும்செயதிகேட்டு மகிழ்ந்ததாயான பொன்மாலை எனபவளைபபோல் பரமசந்தோஷத்துடன் தங்கள் இருப்பிடமபோய்ச்சோந்தார்கள். மலையில தாக்குண்டு வருநதும் குருவிகளைப்போல் தடைபபட்டு வருந்திநின்ற சூரியன் முதலானவாகள் தடையிலலாமல் தங்கள் மார்க்கத்திலே செல்லவிடுதது, தன்பத்தினியான உலோபாமுத்திரையுடன் வருகின்ற அகஸ்தியமுனிவா மணமலாச்சோலைசூழ்ந்து விளஙகும் காஞ்சிமாநகரத்தை நேராகக்கண்டாா. கணடு தொழுது வணஙகி இருகைகளுமசிரசின் மேற்குவியத தோன்றிய பேரன்புடன் சென்று, விதிப்படி அநுஷ்டானஙகளை முடித்துக் கொண்டு, தேவதேவனுகிய சிவபெருமான் சிறந்து வீறறிருக்கும திருககோயில்களுக்கெல்லாம் முறையாகச்சென்று பணிநது பழமையான வேதஙகள் இடையறாமல் முழஙகும பெருஞசோதிமயமான திருவேகம்பததைச் சேர்நது, செலவததிருக்கோபுரவாசலிற்செனறு வணஙகி உள்ளே பிரவேசிதது, அஙகே சிவபெருமான திருவருள்போல நிறைந்திருக்கும சிவகஙகையிலே நீராடித் திருநீறும் திருக்கண்மணிமாலையும் தேகமெல்லாம் விளஙக அணிநது, திருவேகம்பமுடையவரது திருமாளிகையைச் சூழ்ந்திருககும திருவாசலிலே முறையாகப பிரதட்சிணம் செய்து போய்த் தெய்வததன்மையுடன் நிகரிலலாதோஙகும் ஒருமாவடியில தேசோமயானந்தக் கடல் போல் விளஙகும் கருணாநிதியான ஏகாம்பரநாதனைக் கண்ணாரக்கணடு, கருத்தினிடமாகக்கொணடு, அஷடாஙக பஞ்சாங்கமாக அடிக்கடி வணஙகி மகிழநது சிவானந்த போகததை அநுபவிதது, ஆனநதக் கண்ணீா சொரியக் குணம குறி இலலாமல் தானே முளைதத சகளநிஷ்களத் திருமேனியைத் துதிசெய்து, சிவாநுக்கிரகம்பெறறுத திருமபிப் பழவினைகளைப் பஸ்பமாக்கிப பரமானநத வீடுதரும் திருவேகம்பமுடையவருக்குத் தெற்கில தனபெயரால் அகத்தியீசலிஙகததைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி ஆகமவிதி

ப்படி அருச்சனைசெய்து, பலவரம்பெற்று மேனமேல்வளரும் அன்பினு ல்மறுபடியும எமபெருமானைத்துதிசெய்யத் தொடங்கினர்.

எம்பெருமானே! இந்தநாள் உன்னைக் காணப் பெற்றமையால் அடியேனுககு இநத நாள்தான் பிரயோசனப்பட்டது. இந்தப பிறபபு இந்த நாளதான பிரயோசனப்பட்டது. அடியேன் செய்ததவம இநத நாளதான பிரயோசனப் பட்டது. என் அறிவும் இந்த நாள்தான பிரயோசனப் பட்டது. எமபெருமானே! பிரம விஷ்ணுக்கள் அன னமும்வராகமும் ஆகிததேடியும்காண்பதற்கு அருமையான சீபாதகமல ஙகளை இந்தநாள் அடியேன் கண்ணாரக்கணடுகொள்ளக்காட்டியபடியால் என இஷ்டமெலலாம நிறைவேறியது. என் இஷ்டமெலலாம் நிறைவே றியது. என் இஷ்டமெல்லாம் நிறைவேறியது. சஙகரா! சமபுவே! சஙக ரா! சம்புவே! சஙகரா! சம்புவே! சாம்பசிவனே! என்றும் அங்கணு! என்றும எநநாளும் உன்னை ஓலமிட்டழைக்கினற என் வாழ்நாள்கள் இபப டியே உன்னை ஓலமிட்டழைபபதில் கழிதல வேணடும்.எப்போதும ஒரு தனமையாகவே விளஙகும் பெருமானே! உன்னிடததில் மாறாதபத்தியே உன்னிடததில மாறாதபத்தியே உன்னிடத்தில் மாறாதபத்தியே எந்நாளும் எனக்கு உணடாகுக. எநநாளும் எனக்கு உண்டாகுக. எநநாளும் என ககு உணடாகுக எம்பெருமானே! பூமியில் பிறநதநாள்முதல் இறநது போகும் நாள்வரையில் உன்னையே தெய்வமெனறு உபசாரஞ் செயயாத மூடாகள் ஒருககாலும் என்வமிசத்தில் வந்து பிறவாதிருததல் வேண்டும. ஒருவேளை வந்து பிறந்தாலும் உடனே மாண்டு மடிந்து போகவேணடும். ரிஷபக்கொடியை உயர்ததித் திரிபுராசுரர்களைச் சிரிததெரித்தசெல்வமே! நீயே என் குலதெய்வம் ஆனபடியால், சகலலோகங்களிலும் நானே மகா பாக்கியவான. நானேபாக்கியவான்நானேபாக்கியவான்.பார்வதிபாகனே! உன்னையேசிறந்ததெய்வம் என்றுஉள்ளததில் உணர்ந்துகொள்ளாத உண ர்விலிகள பிறநதகுலத்திலுமபிறவாதினறகுலத்திலும்கருப்பையில்தஙகிய குலததிலுமமறந்தும்பிறவாத வாழ்வே அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள வே ண்டும. சிறுகுறும்புசெய்தலையுடையதேவாகள் பொருட்டுத திருவுள மிர ஙகித்துன்பப்படுததும் கொடியவிஷமுண்டருளிய பேராளனே! கருணை க்கடலே! ஆரமுதே! மலையரசன்பெற்றமாவடுப்போலும்அழகியகணகளை யுடைய பார்வதிபாகனே! உன்பாதாரவிந்தமேசரணம். மலைபோலும்மா தவமுடைய அகஸ்தியமுனிவர் இநதப்பிரகாரம்பலமுறையும் துதிததுத் தொழுதுதாழ்ந்து எழுந்துநினறு, சிரசின்மேல்கைகள்குவிந்திருக்கப்பெரு மகிழ்ச்சியுடன,யமனை உதைத்தருளிய திருவடிகளின் கீழ் ஒரு விண்ணப பஞ்செய்து கொள்ளலானர்.திருநீறணியும்திருமேனியுடைய எங்கள்புண

ணியமே! மலை யரசன் மகளுக்கிசைந்த மணவாளனே! அடியேன் வடகாசியை விட்டுநீங்கி, உனக்குப்பிரியமான காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்து, பெரும்பேறு பெற்றுக் கடைத்தேறினேன். இப்படிப்பட்ட பெரும்பேறுபெற்ற அடியேன் மனதில்அளவுபடாத ஆசையுடன் ஒரு எண்ணம்இடையறாமல் மேன்மேலும்வளர்ந்தோங்குகின்றது. சிறியேனிடத்தில் மாறாமல்வைத்த பெருங்கருணையால் அந்த எண்ணம்ஈடேறச்செய்தருள்க. என்று வணங்கிச் சகலதீவினைகளையும் வராமற் காக்கிறபடியால் திராவிடம் என்னும் பாஷையைக் குற்றமில்லாதபடி நான் நூதனமாக ஏற்படுத்த அநுக்கிரகம்செய்து, அந்தப்பாஷை சகலசாதியாருக்கும் எளிதில்விளங்கவும், தேவர்களுக்கெல்லாம்அமுதம்போல்சுவையுடைத்தாகவும்செய்தருள்க. அறிவுடையோர்கள் அங்கீகாரம் செய்து எடுத்துரைக்கும்சகலபாஷைகளுக்குந்தலைவனே! உயிரெழுத்துப்பன்னிரண்டும்மெய்யெழுத்துப்பதினெட்டும் ஆகமுப்பத்தெழுத்தால், முடிவதாய், உனக்குப் பிரியமானதாய்த் தோன்றும் அந்தத்தமிழ்ப்பாஷையினால் செய்யப்படும் தோத்திரங்களை உட்கொண்டு மகிழ்ந்தருளி, இந்தத் தமிழ்நாட்டில் வாழ்பவர்களுக் கெல்லாம் வேண்டும் வரம் கொடுத்தருள்க. எம்பெருமானே! அடியேன் இந்தத் தமிழ்ப்பாஷையின் மந்திரங்களைக் கணித்து, நீதிநெறிதவறாமல் இந்தக் காஞ்சிமாநகரத்திலே உமக்கு அருகனாய் இனிது வாழ்ந்திருக்கவும் வேண்டும். இவ்வரங்களைக் கொடுத்தருள்க என்று வேண்டினார். சிரசின்மேற்கைகூப்பிவேண்டிய அகஸ்தியமுனிவருக்கு எம்பெருமான் திருவருள்சுரந்து, தமிழ்ப்பாஷைக்கு ஆசானும் பதவியுடன் எட்டுதிசைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் தென்திசையில் வாழும் வாழ்வை அளித்து, மற்றும்வேண்டிய வரமெல்லாம் கொடுத்தருளி, அந்த இலிங்கத்தினிடமாக மறைந்தருளினார். இவ்வண்ணம் எம்பெருமான் திருவருளைப்பெற்ற அகஸ்தியமுனிவர் மெய்ப்பொருள் அமைந்த வேதம்போல, இயல், இசை நாடகம் என்னும் நவரசம் பொழிகின்ற முத்தமிழ்களையும் விளங்கச்செய்து, செவ்வண்ணத் திருமேனியையுடைய சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதகமலங்களைத் தொழுது துதித்து, நெடுங்காலம் அவ்விடத்திலேயே வாசமாயிருந்தார். ரிஷபவாகனத்தையுடைய சிவபெருமான் வடமொழியைப் பாணினிமுனிவருக்கு வகுத்தருளி, அதற்கு நிகராகத் தென்மொழியை உலகமெல்லாம் தொழுது துதிக்கும் அகஸ்தியமுனிவருக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்தார் என்றால், கடல் சூழ்ந்த பூலோகத்திலே இந்தச் செந்தமிழின் பெருமையை அளவிட்டறியவல்லவர் யார்? வடமொழி, தென்மொழி என்னும் இரண்டு பாஷைகளுக்கும் முதல் ஆசிரியர் சிவபெருமான். இரண்டு பாஷைகளையும் இலக்கணக் குறையில்லாமல் விர்த்திசெய்தவர்கள் பாணினிமுனிவர்

அகஸ்தியமுனிவர் என்னும் முனிவரர் இருவர். உலகமெல்லாம் கீர்த்தி விளங்கப்பரவும் இரண்டு பாஷைகளையும் எடுத்துக் கையாடினவர்கள் கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்த பெரியோர்கள் என்றால், அறிவுடையோர்கள் நடு நிலையாய்ச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்தில் இந்த இரண்டு பாஷைகளும் சமம் என்னும் இதற்கு ஏன் அத்தனையேனும் சந்தேகம் உண்டாகுமோ? உண்டாகமாட்டாது. இப்படிப்பட்ட செந்தமிழை விளங்கப் போதித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தில் மகிழ்ந்து வாசஞ்செய்யும் நாளில், இமயமலையில் எம்பெருமான் பார்வதிதேவியாரைத் திருமணம்புரியும் செய்தி உண்டாகவே, சகலலோகத்தாரும் அங்கேபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். முனிவுடனே விந்தமலையை அடக்கிய முனிவரும் அதைப்பார்த்து, இமயமலைக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார். சகலலோகத்தாரும் அங்கேவந்து சேர்ந்துவிட்டமையால், பூமிதேவி பாரம் சுமக்கமாட்டாமல் ஒருபக்கம் சாய்ந்துபோனாள். தென்திசை உயர்ந்து, வடதிசை தாழ்ந்துபோனதனால் தேவர்கள் எல்லாரும் அவலமும் அச்சமும் அடைந்து, சிவபெருமான், திருவடிகளைத்தொழுது விண்ணப்பம் செய்யலானார்கள். எங்கள் பரமபிதாவே! ஆலகாலவிஷம் உண்டருளிய அருளாளா! தாழ்ந்துபோகின்ற பூமியைச் சமநிலையில்வைத்து, ஆணவாதிமலத்துள் அழுந்தும் அடியேங்களை ஆதரிப்பது உனக்கடன். இல்லாவிட்டால் நாங்கள் வாழ்வது அரிது. இப்பொழுதே பாதாளத்தில் விழுந்துபோவது நிச்சயம் என்று தேவர்கள் பயந்து இதைச்சொல்லுதலும், எம்பெருமான் திருமுடியை அசைத்துச் சொல்லுகின்றார். கற்பகப் பூமாலைசூடிய தேவர்களே! சனங்கள் மிக நிறைந்து உண்டானபளுவினாலே பூமி தாழ்ந்துபோயிற்று. ஆகையால் நாமாவது நமக்கு நிகரான முனிவராவது இப்பொழுதே தென்றிசைக்குப் போனால், நீங்கள் எல்லாரும் வருத்தம் அடையாதபடி பூமி சமநிலைபெறும், என்று சொல்ல, வருந்தும் தேவர்கள் கேட்டுக் கவலைப்பட்டு, திருக்கல்யாணம் நடக்கும்வேளையில் நம்பெருமான் தென்றிசைக்குச் செல்லத்தகுமோ? அவருக்கு நிகரானவர்கள் வேறு யார்? வேதங்கள் எல்லாம் நம்பெருமானைநிகரில்லாதவன் என்றும் எப்பொருட்கும் இறைவன் என்றும் எவராலும் அறியப்படாதவன் என்றும் முறையிடுகின்றனவே. என்றும் இவைபோல்வனவற்றை எண்ணி, இணையடிகளைத்தொழுது, துதித்து. முப்புரங்களையும் நீறாக்கிய முதற்கடவுளே! இந்தத் திருமணம்புரியும்வேளையில் தாங்கள்போவது எப்படி? உமக்கு ஒப்பானவர்கள் உண்டென்று எவ்விடத்திலும் சொல்லக்கேள்விப்பட்டதில்லை. என்று சொல்லுதலும், எம்பெருமான் சொல்லுகின்றார். தேவர்களே! நீங்கள் சொல்லியது மெய். இவ்வுலகத்தில் எமக்கு நிகரானவன் அகஸ்தியனே அல்

லாமல வேறொருவரும் இல்லை என்று சொல்லிய சொல்லைக்கேட்டுத் தேவர்கள் பரமசந்தோஷம் அடைந்து, எம்பெருமானே! சுபகாரியமான திருக்கல்யாணம் நடக்கும்வேளையில், தாங்கள்போவது சரியல்லவே. சங்கரனே! அவ்விடத்திற்குப்போகும்படி செந்தமிழ் முனிவராகிய அகஸ்தியருக்கு விடைகொடுத்தல் தரும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டார்கள் கடலில் உண்டான விஷத்தை அமுதமாகக் கொண்டருளிய ஸ்ரீ கண்டப்பெருமானும் அகஸ்தியமுனிவரை அவ்விடத்தில் அழைத்து, நேராகப்பார்த்து, இளநிலாக்கிரணம்போல விளங்கும் புன்னகையுடன் முகமலர்ந்து பெருங்கருணைவைத்துச் சொல்லுகின்றார். முத்தமிழ்முனிவனே! பூமம் வளர்ந்தோங்கிய விந்தமலைசெய்த இடாகளை நீக்கி, மூன்றுலகமும் பிழைக்கச்செய்தாய். இப்பொழுதும் உலகம் உய்யும்பொருட்டாக, நீ பொதியமலைக்கு விரைந்துபோய், இந்தப் பூமியைச் சமநிலையாக்கச் செய் என்று திருவுளம் பற்றினார். அவ்விடத்தில் ஆசமனஞ்செய்த அகஸ்தியமுனிவர் எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாத கமலங்களைத் தொழுது துதித்து, அதிக துக்கத்துடன் சொல்லுகின்றார். அருள்பெற்ற அடியார்களுக்கு அவர்களைப்பார்க்கிலும் அன்புடையானே! கருணைக்கடலே! அடியேன் உன் திருக்கல்யாண கோற்சவத்தைக்காணுமல் நீங்கிப்போய்விடுவது நியாயமோ? கலந்தவர்கள் பின்பு கடலிற் கலந்த நதிபோல் பிரிய ஒண்ணாதவனே! இங்கே வந்திருக்கின்றவர்கள் எல்லாரும் உன் திருமணக்கோலத்தைக் கண்டு களிக்கும் செல்வம் பெறுகிறார்கள். இந்தப் பெரிய திருமணப் பந்தலிலிருந்து பிரிந்துபோ என்று பிரித்துவிட, அருமபாவியான நான் என்ன அபசாரஞ்செய்தேனோ? உன் மணக்கோலத்தைக் கண்டு தொழுது கடைத்தேறும்படி விண்ணுலகத்தாரும் நாகலோகத்தாரும் மண்ணுலகத்தாரும் குடும்பசகிதராய் இன்னமும் வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். எல்லாருக்கும் முந்திவந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்ற அடியேனைத்தள்ளுவது அழகாகுமோ? விரைந்துவருகின்ற முனிவர்கள் எல்லாம் மணம்வீசும் சுனைகளில் நீராடி, அரசிலை, தருப்பைமுதலானவைகளை எதிரில் வைத்துக்கொண்டு, கலசங்களுக்கு நூல் இழை சுற்றுகின்றார்கள். அந்த முனிவர்களுடன் கலந்துதொண்டு செய்து கழியாமல், கலங்கும்படி சிறியேனைத் தள்ளுவது சீராகுமோ? உன் அன்பர்களில் சிலர் பாடுகின்றார்கள். சிலர் ஆனந்தக்கூத்தாடுகின்றார்கள் சிலர் ஆனந்தக்கண்ணீர்விட்டு அழுகின்றார்கள். சிலர் ஓடுகின்றார்கள். இவர்களுடன் கூடி ஓடி ஆடிப்பாடி ஆனந்தக்கண்ணீர்விட்டழுது பரவசமடையாமல் பரிதபிக்கும்படி அடியேனைத்தள்ளுவது பண்பாகுமோ? சிலர் நவரத்தினங்களை மழைபோற் பொழிவார்கள். சிலர் கற்பகப் பூமாரி பெய்வார்கள்.

சிலர் தேகமெல்லாம் புளகம் அடையப்பெறுவார்கள். சிலர் உன்கீர்த்தி எங்கும் பரவ விளம்பரம் செய்வார்கள். சிலர் அளவில்லாத சந்தோஷம் அடைவார்கள். அவர்களுடன் கலவாமற் கலங்கும்படி கடையேனைத் தள்ளுவது கருணையாகுமோ? எம்பெருமான் திருமணக்கோலத்தைக் கண்டோம். கலிவிண்டோம். இடையறாதோங்கும் சிவானந்தபோகம் பெற்றோம். என்று ஆரவாரம் செய்பவர்களுடன் கூடிக்குலாவாமல் துன்பம் அடையும்படி அடியேனைத் தள்ளுவது தகுதியாகுமோ? இளம்பருவமுள்ள மாதர்கள் தங்கள் கூந்தல் அவிழ்வதையும் குழைகள் நழுவுவதையும் ஆபரணங்கள் சரிந்துபோவதையும் ஆலோசிக்காமல், முகம் முகமாய் நின்று மங்கலவார்த்தை சொல்வதை இருசெவிகளும் நிரம்பக் கேட்காமல் நீங்கும்படி கடையேனைத் தள்ளுவது கடமையாகுமோ? முனிவர்களும் கணநாதர்களும் பிரமவிஷ்ணுக்களும் மற்றவர்களும் அறுகுசாத்தும் வேளையில் பெருங்கூச்சலிட்டு, நான் முன் நீ பின் என்று ஒருவர்மேல் ஒருவர் விழுந்து போராடுவதைப் பார்த்துப் பூரிப்படையாமல், மனம் வருந்தும்படி அடியேனைத் தள்ளுவது மாட்சிமையோ? வட்டமாகச் செய்யப்பட்ட வேதிகளிலும் ஓமகுண்டங்களிலும் சமித்துக்களை நிறைத்து, எங்கும் புகை சூழ்ந்துகொள்ள நெய்பெய்து, ஓமாக்கினியில் பொரி இறைப்பதைக்காணாமல், விண்டுபோகும்படி அடியேனைத் தள்ளுவது விரும்பத்தக்கதோ? தன்பத்தினியான மேனாதேவியானவள் நவரத்தினகலசத்தில் உள்ள பாலைவார்க்கப் பர்வதராஜன் உன்பாதங்களை அலம்பி மணமலர் தூவி வந்தனை வழிபாடுசெய்வதைக்காணாமல் தவிக்கும்படி அடியேனைத் தள்ளுவது தருமமோ? ஆத்திமலரையும் சந்திரனையும் அணிபவனே! பர்வதராஜன் தன் அருமைத்திருமகளைக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுக்கும் காட்சியைக்காணாமல் பெருந்துன்பம் அடையும்படி அடியேனைத் தள்ளுவது பிரியப்படத்தக்கதோ? ஒருவர்மார்பில் அணிந்த சந்தனம் மற்றொருவர்முதுகில் அப்பிக்கொள்ளவும் மிக்க விலையுள்ள இரத்தின ஆரங்கள்பட்டுத் தேகத்தில் தழும்பு உண்டாகவும் அணி அணியாய் நெருங்கி நின்று உன்னைக்கண்டு சேவிக்கும் காட்சியைக்காணாமல், கலங்கும்படி அடியேனைத்தள்ளுவது அழகாகுமோ? குடைகளுடன் குடைகள் தாக்கவும் கொடிகளுடன் கொடிகள்தாக்கவும் ஆயுதங்களுடன் ஆயுதங்கள் தாக்கவும் தேவர்கூட்டத்துடன் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளும் காட்சியை எதிர்நின்று இருவிழிகளும் களிக்கக்காணாமல் கடையனாகும்படி அடியேனைத் தள்ளுவது தகுதியாகுமோ? யானைகள் வரிசை வரிசையாய்ச் சூழவும் தாவிவரும் குதிரைகள் வரிசைவரிசையாய்ச் சூழவும் தேர்கள் வரிசைவரிசையாய்ச் சூழவும் தேவர்கள்எல்லாரும் புடைசூழவும்

அதிக அலங்காரமான நகரத்தில் பவனிவரும் உன அற்புதக்காட்சியைக் காணுமல், அல்லறபடும்படி அடியேனைத தளளுவது அமையுமோ ! செம் பொன் வளையலகள் எல்லாம் கழனறு தரையிலவிழவும பயோதரஙகள மிகப பூரிககவும மணம்வீசும் கூந்தல் சோாநதுபோகவும் மடமாதாகள கண்டு மயலகொள்ள மாடவீதியில் வரும் காட்சியைக் காணுமல விழலனு குமபடி அடியேனைத்தள்ளுவது விதிதானே ? மரகதமாணிககமபோலும திருமேனியையுடைய மலைமகளும் மழவிடைபோலும் மகிழசசியடைந் திருக்கின்ற நீயும ஒரு நவரததினபீடததினமேல ஒருஙகு வீறறிருககும காட்சியை என இருகண்களும களிபபுறக்காணுமல தவிககுமபடியாக அடியேனைத்தளளுவது •தகுதியாகுமோ ? திருமணப்பநதலிலே கூட்டம் கூட்டமாகவந்து, உன பாதாரவிந்தஙகளில தாழ்ந்து பணிகின்றவாகள் மேல் வைததருளும கருணுகடாட்சததை அடியேனும அவாகளுடன் தாழ்நது பணிநது மனமகிழசசி அடையப்பெறுமல நைநதுபோகுமபடி யாக அடியேனைததளளுவது நனமையாகுமோ ? அலலாமலும் சததபுரி களிலும தலைமையாய்ச் சிறந்துவிளஙகும காஞ்சிமாநகரததில உன் சநநி தானததிலே வாசஞ்செய்திருக்க முன்பு வரம் அளிததாய. இபபொழுது அநதவரததைமாற்றிப பொதியமலைககுப்போய் வாழ்ந்திருஎன்று திரு வாய்மலர்நதருளியது என்னகாரணமோ ? நாயேனையும அடிமையாகப் படைத்தவனே !உன் திருவருள் இதுவோ என்று இப்படிப் பலவிதமாகப பனனிப பனனிப பரிதபிக்கின்ற அகஸ்தியமுனிவரை நோககிபபாாததுக் கல்யாணசுந்தரக் கடவுள் சொலலுகின்றுா. அருநதவமுனிவனே ? கேள நீ அவலம் அடையவேணடாம். ஆனமாககளைச செவிலிததாய்போல் ஆத ரிக்கும் நீர்வளமுளள பாண்டிததிருநாட்டிலே உன்பொருட்டாக மாசில் லா தோஙகும வேறுகாஞ்சித்தலததை உண்டாக்குவோம். அநதத் தென் காஞ்சியும் எமக்குப் பிரியமானதாம். அவ்விடததிலே பாாவதியுடன் இந் தத் திருமணககோலததை உனக்குப பிரத்தியட்சமாகக காட்டுகினறோம். பரமசநதோஷம் உணடாக உன் இருகணகளாலும காணபாய். அறிவுடை யானே ! நீ கணடுகளிக்கும்படி பூர்வம வேணடும வரமபெறற வடகா ஞ்சியிலும் வருஷந்தோறும நடக்கும பஙகுனித திருவிழாவின முடிவில் பஙகுனி உததிரத்தில் எமக்குத திருக்கலயாணம உண்டாகத் திருவருள் செய்கினறோம் என்று இவைகளைச் சொல்லித தழுவித் தேற்றி விடை கொடுத்தருளப்பெற்று மகிழநது, எமபெருமான் திருவடிகளில தாழ்ந்து பணிநது, மீண்டு, தன் பத்தினியாகிய உலோபா முததிரையுடன் ஸ்ரீசை லம் என்னும் பெரியமலைககு வந்து சோந்தார். முனிவர்களை வஞ்சித துக்கொன்று தின்னும் வைராக்கியம் படைத்திருந்த வாதாவி, வில்வலன்

என்னும் அசுரர்களை வதைத்த மகா தபோபலத்தையுடைய அகஸ்திய முனிவர் அந்தமலையைச் சேர்ந்தவுடன் அலைகடலை ஆடையாக உடுத்திருக்கும் பூலோகமானது பழையபடி சமமாகத் தன்னிலையில் நின்றது. அதைக்கண்டு சகல லோகத்தாரும் பரமசந்தோஷம் அடைந்தார்கள். இப்பால் சிவஞானச் செல்வரான அகஸ்தியமுனிவரும் அவ்விடத்திற் சிலகாலம் வாசஞ்செய்து பின்பு பொதியமலைக்குப்போய்ச் சேர்ந்து தினந்தோறும் தென் காஞ்சிக்கும் வடகாஞ்சிக்கும் சென்று துதிசெய்து சிவபெருமான் திருமணக்கோலத்தைக்கண்டு மனங்களித்து, தன்பத்தியினால் தன்மை, உவமை, உருவகம், முதலியபல அலங்கார வகைகளுடன் நவரசம் பெருகப்பாடிய பலசெந்தமிழ்ப் பாமாலைகளை மனம் வாக்குக் காயங்களைக்கடந்து விளங்கும் மகாதேவனுடைய மலரடிகளமேல் அணிந்து, வயிறு வருந்தித் தென்றல் என்னும் குழந்தையைப்பெற்று, இனிமையான தாமிரபரணி ஆற்றுநீரில் குளிப்பாட்டி, மணம்வீசும் சந்தனச்சோலையில் முத்தமிழ்ப்பிள்ளைகளுடன் வளர்த்து,மெள்ள மெள்ள உலகம் என்னும் ஒரு வாசலில் விளையாடவிட்டுப் பொதியமலையிலும் ஸ்ரீ சைலத்திலும் அகத்தியீசத்திலும் முறை முறையாக மகிழ்ந்து வாசம்செய்துகொண்டிருக்கின்றார். அன்பர்களே ! அகத்தியீசத்தின் வரலாறு இதுவாகும்.

அகத்தியீசன் அடியிணைபோற்றி.

மாதவீச்சரம்.

அன்னம்போல் நடப்பவளான பார்வதிதேவி இந்த அகத்தியீசத்தில் வணங்கி வாழ்த்தி மண்டபவாசல்களிலும் மாணிக்கவாசல்களிலும் அங்கங்கே நெருங்கியிருக்கின்ற கட்டியக்காரர்களும் கணநாதர்களும் வாயில்காப்பவர்களும் தொழுது துதிக்கப்போய் வேதவடிவாய் விளங்கும் ஒரு மாவடியில் வீற்றிருக்கின்ற ஏகாம்பரநாதருக்கு இடப்பக்கத்தில் விளங்கும் மத்தள மாதவீசத்தைத் தரிசித்தாள், என்று சொல்லிய சூதமா முனிவரை வனஞ்சூழ்ந்தோங்கும் மேருமலையை வில்லாகவளைத்தருளிய சிவபெருமான் சீபாதகமலங்களில் படிந்திருக்கும் மனமுடையவர்களான மாதவர்கள் எல்லாரும் புகழ்ந்து, மாதவீச்சரத்தின் வரலாறு சொல்லுக என்றுகேட்டலும் விரித்து விளங்கச் சொல்லுகின்றார்.

மணம் வீசும் துளசிமாலைசூடிய மணிமுடியுடைய மாதவன் மிக்க நீர்வளமும் புகழாலவரும் ஓசையையும் படைத்தோங்கும் காஞ்சிமாநகரத்திலே விண்டுவீச்சரலிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணித் தொழுது துதித்த

புண்ணியவசத்தால நான்குவேதங்களும முழங்க வளாந்தோங்கும் பூஞ் சோலையால் சூழப்பட்டிருக்கும இலலைததலததில பொன்னமபலததிலே ஆனநதக் கூததாடுவதைப்பாாததுப படகவாததியம வாசிககும பேறுபெ றறபின்பு உணடாகிய சந்தோஷததால், உலகளநத மாதவன அநத ஆன நதத் தாணடவததின் முடிவில் எமபெருமானைத தொழுது துதித்து நிக ரிலலாதோங்கும் பெருங் கருணைக்கடலே! அடியேன மததளமவாசிககப பெறுதலும் வேணடும். அநுக்கிரகம் செய்தருள்க என்று போறறுதலும் மிகக் கூாமையான சூலாயுதமேநதிய சிவபெருமான சொல்லுகின்றார். மாதவனே! நீ இந்தத்தலத்திலே எந்நாளும படகவாததியம வாசிகக வர மபெறுாய் மததளம் வாசிககவும் விருமபுவாயாகில, யாம் சொலவதைக் கேள். அஞ்ஞானக்கூட்டத்தை அறவீசி விளங்கும்; தேவர்கூட்டங்கள் தொழும்படியான மிக்க சீாவளமுளள காஞ்சிமாநகரத்தை முனபோல், விரைநதுசோநது, அவ்விடததிலே மததள மாதவீசலிஙகப பிரதிஷடை பண்ணித தொழுது அனபுமிகுநது ஆகமவிதிபபடி அருசசனைசெய். அந் தக்காஞ்சிமாநகரத்திலே சிறநது விளஙகும் பரவெளிபபிலததின் அய லில் யாம் எந்நாளும் காப்புத் திருததாணடவம செயதுகொண்டிருக்கின் றோம். செல்வம நிறைந்து விளஙகும் இநததில்லைவனததில் திருச்சிற றம்பலம் ஒனறே மனோவாக்குகளைக்கடந்து விளங்கும் பரவெளி என்று சொல்லப்படும். சஙகுகள் முழஙகும வளமான தீாததஙகளும் வயலக ளும பூஞ்சோலைகளும் சூழ்ந்தோஙகும காஞ்சிமாநகரததின எலலைக்கு உடபடட இடஙகள் எலலாம் பரவெளி எனறே கண்டுதெளி. ஆதி அந் தம் இலலாத உணமை அறிவானநத சோதியாகிய எமமைநதஙகள் இரு தயமாகிய குகையினிடத்திலும், தன்னைத தொழுவோருடைய பிறவித துன்பஙகளைப் போக்கும காஞ்சிமாநகரம் என்னும பரவெளியிலும் கண்டு தரிசிககபபெறறவாகளே வேதாகமசாஸ்திர புராணஙகளையெல்லாம் ஓதி உணாந்த முனிவாகளும் பெறுதற்கரிய முததியின்பம பெறுவார்கள்.

நெருப்பில்கலந்த பொருள்கள் எலலாம் உடனே நெருபபாகிவிடும். அதுபோல எபபடிப்பட்டவர்களானலும் பரவெளியான காஞ்சிமாநகர ததில் அடைநதமாத்திரத்தில எமது இயல்பைப் பெறுவார்கள். அத ைல் அநதககாஞ்சிமாநகரததிலே இறந்துபோனவாகளுக்கு ஏமங்கடன் கழிப்பவாகளுக்குக்குச் சூதகம் இல்லையாம். சண்டாளர்களைத் தொட்டுக் கொணடாலும் தீட்டு இல்லையாம். சேஷ சயனமுடையானே! இப்ப டிப்பட்ட மகத்துவமுள்ள காஞ்சிமாநகரத்தில் நீ எம்மைப் பூசைசெ ய்து போற்றுவாயானல், அவ்விடத்தில் யாம் காபபுத் திருத்தாண்ட

வம் செய்து காட்டுமென்றோம். அந்தக் காப்புத்திருத்தாண்டவம் என்னும் கூத்துக்கு இணங்க மத்தளம்வாசி என்று அடியேன்பாசத்தை நாசமாக்கி ஆட்கொண்டருளிய பரமசிவம் பரிந்துசொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, வண்டின்கூட்டங்கள் நுழைந்து வருத்த மலரும் துளசிமாலை சூடிய மாதவன் பரமசந்தோஷம் அடைந்து மிகவும் விரைந்து காஞ்சிமாநகரத்திற்குப்போய்ச் சேர்ந்து, வழுவழுப்பான அடியையுடைய ஒப்பில்லாத ஒருமாவடியின்கீழ்த் தேவர்கள் எல்லாரும் துதிசெய்ய வீற்றிருக்கும் ஏகாம்பரநாதருக்குச் சமீபத்தில் மத்தளமாதவீசலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணி, ஆகம விதிப்படி அருச்சனைசெய்யும் நியதிபூண்டனன் நெடுங்காலம் மாசில்லாத மாதவம் புரிந்து சிவானந்தபோகம் தேக்கிட விளங்கும் மாதவன்மேல் பெருங்கருணை வைத்து, மனோவாக்குகளுக்கு எட்டாதவரும் சகலலோகங்களைக் காப்பவரும் ஆன சிவபெருமான் காப்புத்திருத்தாண்டவம் ஆடிக்காட்டினார். எப்படி எனில்.—தடித்திருக்கும் இருட்கூட்டத்தை வாரி வாயிற்போட்டுக்கொண்டு, வெப்பமான கிரணங்களை வீசி ஓங்கும் ஆயிரம் சூரியர்கள் ஓரிடத்திலொன்று சேர்ந்து பிரகாசித்தாற்போல ஒளிவீசும் அற்புதமான செம்பொற்சபையின் சுற்றுப்பக்கமெல்லாம் பெருஞ்சோதிவீசும் கிரணங்களைப் பரப்பவும் அப்படிப்பட்ட அற்புதமான செம்பொற்சபைக்கு ஓர் அலங்கார பூஷணம்போல அழகுகாட்டித் திருநீற்றுப்பொலிவுடன் விளங்கும் திருமேனிப் பிரகாசம் வீசவும் வினைமாசுதீர்ந்த விமலஞானிகள் கணமேனும் விட்டுப் பிரியப்பெறாத திருவடிகளின்மேல் அணிந்திருக்கும் நவரத்தின வீரகண்டை கலின் கலின் கலின் என்று கலிக்கவும் நீண்டிருக்கும் செஞ்சடைகள் எட்டுத்திசைகளிலும் படரவும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கங்கைநதிமுழங்கித் திவலை தெறிக்கவும் இளநிலாக் கிரணம்போல் திருவருள் மிகுந்த புன்னகைதோன்றி, அடுத்திருந்து வணங்கி வாழ்த்தும் அடியார்களுடைய ஆருயிரை அவசமாக்கவும் செந்தாமரை மலர்போலும் திருமுகம் மலரவும் கடைக்கண்பார்வையானது பஞ்சுபோல மிருதுவான பாத பங்கயங்களையுடைய பார்வதி தேவியினிடத்தில் செல்லவும், பஞ்ச பூதங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கவல்ல பூதகணங்கள் புடைசூழ்ந்து விலாப்புடைக்கத் தோள்தட்டிக் கூத்தாடவும் மாசில்லாது ஓங்கும் வசம்பங்கொடிபோல அசைந்து ஒருபக்கத்தில் நின்று இயற்கைமணம் வீசும்கூந்தலையுடைய பார்வதிதேவி கண்டு களிக்கவும் தேவர்கள் எல்லாரும் கற்பகப் பூமாரி பொழியவும் எவ்விடத்திலும் ஹர ஹர சய சய என்னும் முழக்கம்பெருகவும், பெரும் பூதகணங்கள் வார்கொண்டு இறுக்கிக்கட்டிய பேரிகை முதலிய வாத்தியங்களை எட்டுத்திசைகளும் சுவர்க்கலோகமும் செவிடுபடு

றிப்போகும்படி முழக்கவும், கின்னரர்கள் தேன் ஒழுகின்றாற்போலச் செவியெல்லாம் கலந்துகொள்ளும் சுவைமிகுந்த பண்ணுடன் வீணைவாசிக்கவும், மிகுந்த நீரையுடைய பலசமுத்திரங்கள் ஏககாலத்தில் முழங்குகின்ற போல பலவேதங்கள் ஒருபக்கத்திலும் குடம்போல பருத்திருக்கும் சங்குகள் ஒருபக்கத்திலும் மற்றும் பலவாத்தியங்கள் ஒருபக்கத்திலும் முழங்கும் முழக்கம் ஓங்கவும், நடித்தருளும் அற்புதமான காப்புத்திருத்தாண்டவத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில், மணம் வீசும் துளசிமாலைசூடிய மாதவன் தேகமெல்லாம் புளகமடைந்து ஆனந்தக்கண்ணீர்சொரிந்து, நாத் தழும்பேறத் துதித்து, சிரசின்மேற் கூப்பியகைகளுடன் அடியற்றமரம் போல தரைமேல் விழுந்து எழுந்து மனமகிழ்ந்து, பேரின்பக்கடலில் அழுந்திப் பலமுறை பணிந்து துதிசெய்யும்போது, சந்திரனைச் சடைமுடிமேல் தரித்தவராகிய எம்பெருமான் திருவருள்சுரந்து, அந்தமாதவனுக்கு மத்தளம்வாசிக்கும் தொழிலைக்கொடுத்தருளினார். நீண்ட திருமேனியை யுடைய மாதவன் பரமானந்தபோகத்தை அநுபவித்து, அந்த நடனத்திற்கு இசையும்படி மத்தளம்வாசித்து மத்தளமாதவன் ஆயினன். எம்பெருமான் அந்த மத்தளமாதவன் வேண்டும் வரங்கொடுத்தருளினார். மாதவன் பெற்றுக்கொண்ட வரத்தினால், அந்நாள்தொடங்கிக் காஞ்சிமாநகரத்தில் மத்தள ஓசையானது மூன்றுலகங்களிலும் சூழ்ந்துகொள்ளச் சகலர்த்துமாககளையும் பரிந்து பாதுகாத்தருளும் பார்வதிதேவியை இடப்பாகத்தில் உடையவராகிய பரமேஸ்வரமூர்த்தி திருக்கூத்து ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றார். செய்வதற்கு உரிமையான தவத்தைச் செய்கின்றவர்களே? இந்தக் காப்புத் திருத்தாண்டவத்தைக் கண்ணாரக் காணப்பெற்றவர்கள் இருவினைக்கட்டை அறுத்துக்கொண்டு இன்ப வீடு பெறுவார்கள் பிறவியை ஒழித்துப் பேரின்பவீடு கொடுத்தருளும் மத்தளமாதவீசத்தின் வரலாறு இது சொன்னோம். அப்பாற்பட்டதை இனிச் சொல்லுவோம் கேளுங்கள்.

மத்தளமாதவீசன் மலரடிபோற்றி.

எம்பெருமாட்டியானவள் அந்த மத்தளமாதவீசத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமானைக்கண்டு தொழுது துதித்துத் தனனிடத்தில் அதிக விசுவாசமுள்ள தோழியர் கூட்டத்துடன் நடந்து, திருவேகம்பமுடையவரது திருவருட்பெருமை ஒன்றையே சிந்தித்துச் செம்பொன்னால் செய்யப்பட்டு ஒளிவீசும் மகாமண்டபத்திற்குவந்து சேர்ந்தார்கள். மாண்ணிறந்த இரத்தினங்கள் எவ்விடத்திலும் இளஞ்சூரிகைவீசவும் மாற்றுயர்ந்த செம்பொற்றூண்கள்வரிசை வரிசையாக விளங்கவும் கண்களுக்கு இனிமையான பேரழகிற்கு ஒரு அலங்காரபூஷணம்போல் அழகுகாட்டி ஆகாய

தைத அளாவிய கொடிகள் நெருங்கியிருக்கின்ற அந்த மகாமண்டபத்தில தன்னைச் சூழந்துகொண்டிருக்கும தோழிமாாகள வெண்சாமரைகளையும் விசிறிகளையும கையிலபிடித்து இருபக்கங்களிலும நின்று பணிவிடை செய்யவும், சறறுநேரமதங்கி இளைபபாறி, மேல் எழுநது மிகச்செருககு அடைந்திருக்கும இளமுலைகளையுடைய அநதத தோழிமார்களுககு இது சொலலலானாள். நிலைபெற்று விளங்கும் உயிாகளெலலாம மாயையால மறைககபபடடுத துன்பம உணடாககும் இருவினையென்னும பெருவலை யில் சிக்கிககொளளும். இந்தவினைகள உன்னையும் எமமையும எமது அடியாாகளையும் சிறிதும் தொடாமாட்டாது, ஆனாலும எலலாரும உணாநது உய்யும்பொருட்டு, விளையாட்டாக எமது கணகளை மறைத்ததனால் உலகமெங்கும் பேரிருட் கூட்டம் மூடி உயிர்கள எல்லாம துககசாகரததில் முழுகிவிட்டன. அதனால் உணடாகிய பாவததைப பரிகரிக்கக்காஞ்சிமாநகரததைச்சோநது நீ ஆகமவிதிப்படி எமமைபபூசைசெய். என்று மந்தரகிரியில் வாசமசெயயும் எமபெருமான் அனுப்ப இந்த நகரத்திற்கு வந்தேன். வளாநதோஙகும் இளமுலைகளையுடைய தோழியர்களே ! இவவிடததில் இருநது நான செயயும பூசைககு இணஙக, என்கட்டளைவழியில் நின்று, அநதபபூசைககுவேணடும பொருள்களைக் கொடுதநதுககொண்டிருங்கள என்று உணாததினாள். தேவி உணாததியதிருவாய்மொழிகளைக்கேட்டமாததிரததிலமணமவீசுமகூந்தலையுடைய பாங்கிமாாகள் எல்லாரும் பரமசநதோஷம் அடைந்து, தேவிபாதாரவிந்தஙகளில் விழுந்து பணிந்து எழுந்து, திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய அமுதம்போனற தாயே ! நீ உன் செம்பவள வாய்திறந்து, நாஙகள் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைத் தனித்தனியாக அடியேஙகளுக்கு வகுததருள் என்று சொல்லியபடி வகுத்தருள் செயகின்றாள்.

வாசனையுடன் கலந்து இருள்மிகுந்து குளிர்ந்திருக்கும் கூந்தலையுடையவர்களே! நான் காலம் தப்பாமல நீராடி அநுட்டானங்களை முடித்துக்கொள்வதற்குச் சிலமுடைய தேவர்களும் விரும்பத்தகுந்த தெணணீரையுடைய ஒரு கேணியும, நீலகணடப பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்விக்க ஒரு கேணியும் சிலர் உண்டாக்குஙகள். இலைபோலும் அர்சமான முகததையுடைய பொன்னாபரணஙகளுடன் வளாந்தோங்கும மாா்புடையவர்களே! அலைகளால முத்துகளை வீசி முழஙகும் நீரையுடைய வேகவதி நதிக்கரையோரததில் மலாகளும் பச்சிலைகளும் பழங்களும் நிறைந்திருக்கும் மயிலை, விலவம், பலா முதலான, பல விருட்சங்களையுடைய நந்தன வனஙகளைச் சிலா வைத்துப் பயிராக்குஙகள. வாசனையுள்ள சநதனச சாந்தும் களப கஸ்தூரியும் பச்சைக்காப்பூரமும குஙகு

மப்பூவும் மற்றும் வாசனைத் திரவியங்களையும் தெய்வத தன்மையுள்ள இரததினபூஷணங்கள விலை மதிக்கபபடாத பரிவட்டம் முதலியவைக ளையும் சிலா கொண்டுவாருங்கள். பஞ்சகவ்வியததுடன பஞசாமிர்தத தையும் சிலர் சிலர் கொணடுவாருங்கள். வானததை அளாவும்படி மேல் ஓங்கிய கோயில், மாளிகைகள் எங்கும் நவமணிகளாலும நலல புஷ்பங்களாலும் சிததிரப்பூம பட்டுகளாலும சிலா சிலா சிஙகாரம செய் துவையுங்கள். இந்தப்பிரகாரம் எம்பெருமாட்டி ஏவியவுடன அநதத தோழிமார்கள எலலாரும அழகிது எனறு தேவி திருவடிகளில விழுநது தொழுது எழுந்து, நாம முந்திச்செய்வோம், நாம் முநதிச்செய்வோம், என்று அவ்விடத்தில் ஒருவரைப்பாாக்கிலும் ஒருவர்விரைந்து போனபுட ன் தஙகள் தஙகள் தொழில்களில் முயற்சிசெய்தாாகள.

பகைவரைகொல்லும் வேலாயுதம்போலும கண்களையுடைய உமா பத்திரை, கீததிமதி என்னும இரணடு தோழிமாாகள் எப்பெருமான கோவிலுக்கு வடக்கிலும் தெற்கிலும இரணடு கேணி உணடாக்கி, அந தக்கேணி நீரில கங்கை, காளிநதி முதலிய புண்ணிய தீாத்தஙகளைப பூரி தது வைததாாகள. அந்த இரணடு கேணிநீரில குளிப்பவாகள துனபத் திற்கே காரணமான பிறவிப்பெரும்பிணி தீரப பெறுவார்கள். சிலா நீண்டிருக்கும் சடாமுடியையுடைய ஏகாமபர நாதருக்குத் திருவமுது செ ய்யும் பொருட்டு அக்கினி மூலையில் ஒருகேணி உண்டாக்கி அழகுவாய் ந்த மடைப்பள்ளிகளை ஏற்படுத்தி வைத்தாாகள். சிலர் சந்திரனையும் எருக்கம் பூவையும அணிந்திருக்கும சடைமுடிமேல் அணிவதறகுக் கா ஞ்சிமாநகரததின மேறகே விளஙகும வேகவதி நதிக்கரை யோரத்தில் மாசிலலாதோங்கும சுததபூமியில் பலரும கணடு தொழத்தகுந்த மேன் மைபொருந்திய அமபிகாவனம் என்னும் மலா மலிநதிருக்கும் நந்தன வனங்களை வைதது வளாததாாகள். சிலா நீணடிருக்கும் இலைகளையுடைய வாழைகளையும் நெருபபுபபோல் சிவநது பழுக்கும் பழஙகளையுடைய பா க்குமரஙகளையும வெலலககட்டியைத் தரும செஙகருமபுகளையும் தூண கள்தோறும் சேர்ததுக் கட்டிக் காநதிவீசும் மணிமாலைகளைத தொஙகவி ட்டு வாசனையுடன் மலரும பூமாலைகளைச் சரம் சரமாக விட்டுப பலவர் ணமான சிததிரவிதானத்தை மேலே கட்டித் திருமணிக் கோயிலுக்குச் சிங்காரம் செய்தாாகள். சிலா மணம் வீசும் புனுகு அப்பி, மகரந்தப் பொடிசோத்துக் கூட்டிய பன்னீா தெளிதது, மணம்வீசும் அகிற்புகை வளர்த்துப் பொன்னைப் பொடியாக உடைததுக் கரைத்துக் கரைத்து அழகுவாய்ந்திருக்கும் திருமாளிகையின் சுவர்களை யெல்லாம் சுவர்ண மயமாகச் சிததிரித்து வைத்தார்கள். சிலர் மேன்மையால் விளங்கும் வாசனைத்திரவியம கலநதசாதம, வெறுஞ்சாதம், சாக்கரைப் பொஙகல்,

ததியோதனம், சுவையுள்ள மற்றச்சாதங்கள் பரிமளம் வீசும்படி தாளிக்கப்பட்ட பொரிக்கறி முதலான குடிப்பன, நக்குவன, கடிப்பன விழுங்குவன என்னும் நால்வகை உண்டிகளைக் கசப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு என்னும் ஆறு சுவைப்படச் சமைத்து வைத்தார்கள். சிலர் இடையறாமல் பெருகும் தேனையுடைய மலர்களைக்கொய்துகொண்டுவந்து சூட்டு, கண்ணி, இண்டை, தொங்கல் முதலியபலவித மாலைகளாகத் தொடுத்துச்சேர்க்கும்படியான பரிமளப்புகையுடன் சேர்த்துப் பன்னீர் தெளித்துச் செம்பொன் குடலையில் நிறைத்து வைத்தார்கள். சிலர் செம்பொற் குடங்களிலே தெய்வத்தன்மையுள்ள மந்திரங்களைச்சொல்லி, பொன்னுடைகொண்டு, அந்தக்குடங்களின் வாய்களைக்கட்டி, அலைவீசும் தண்ணீரைவடித்து, எடுத்துக்கொண்டு, பூங்கொடி போல அசைந்து நவரத்தின மயமாய் விளங்கும் திருக்கோயிலுக்குள் அடர்ந்திருக்கும் அண்டாக்கள் நிறைய ஊற்றி வைத்தார்கள். சிலர் காந்திவீசும் செம்பொன் மணித்தட்டுகளுடன் கைமணிமுதலிய பூஜாபாத்திரங்களைச் சுத்திபண்ணிவைத்து, பத்திரபுஷ்பங்கள் எல்லாவற்றையும் புழுப்பூச்சிகள் இல்லாதபடி ஆய்ந்து எடுத்து நிறைத்து, வாசனையுள்ள ஏலமுதலியவைகளைத் திருமஞ்சனத்திற் கலந்து சித்தப்படுத்தி மனமகிழ்ந்திருந்தார்கள். சிலர் தொங்கும் இயல்பையுடைய பலாப்பழக் குலையுடன்பழுத்த வாழைப்பழம், மாம்பழம், நாரத்தம்பழம், மாதுளம்பழம், மணம்வீசும் எலுமிச்சம்பழம், தேங்காய், பாக்குப்பழம், முதலியவைகளை அங்கே நிறைத்துவைக்கும்பொருட்டுக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு வந்தார்கள். சிலர் அநேகம் பசுவின் பாற்குடங்களையும் அநேகம் நெய்க்குடங்களையும் அனேகம் தேன்குடங்களையும் அனேகம் கருப்பஞ்சாற்றுக் குடங்களையும், அநேகம் தயிர்க்குடங்களையும், அநேகம் தேவாமிர்தக் குடங்களையும் விரைவிற் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். சிலர் அழகு மிகுந்திருக்கும் சித்திரப்பூம் பட்டாடைகளையும், பலதீவுகளில்விளையும் வெண்பட்டாடைகளையும், பச்சைப் பட்டாடைகளையும், இந்திரகோபப்பூச்சி போல் விளங்கும் செம்பட்டாடைகளையும் செம்பொற் பட்டாடைகளையும், நீலவர்ணப் பட்டாடைகளையும், பஞ்ச தருக்கள் உதவும் பல பட்டாடைகளையும் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். சிலர் கற்பகவிருட்சத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட நவரத்தின முடிகள், குதம்பைகள், பொன்னாபரணங்கள், பட்டங்கள், இருள் நீங்க விளங்கும் தோளணிகள், மோதிரங்கள் கடகங்கள், கண்டசரப்பளிகள், ஆரங்கள் முதலியவைகளைக் கொண்டு விரைந்து வந்தார்கள். சிலர் உலகமெங்கும் மணக்கும்வாசனையுள்ள சந்தனக்குழம்பில் புனுகுச்சட்டத்தைப் பிழிந்து வார்த்துப்

பச்சைக்கர்ப்பூரத்தைப் பொடித்துச் சேர்த்துக் குங்குமப்பூவைக் கலந்து பொருந்தக் கரைத்து வடித்து எடுத்த விழுது அமைந்த குடங்களை ஏந்திக்கொண்டு விரைந்து வந்தார்கள். சிலர் கண்ணாடி, வெண்சாமரை, சந்திரவட்டக்குடை, விசிறி, விபூதி, கர்ப்பூரம், தூபம், செம்பொன் மணிக்குடம், தட்டுமுதலியவைகளுடன் பூஜைக்கு உரிய மற்றும் பலவற்றையும் சேர்த்துவைத்தார்கள். சிலர் முறுக்காணிகளுடன் வச்சிரதொட்டி அமைந்திருக்கும் இன்னிசை வீணையும், பாடும் பாடலும் ஒன்றுபட்டிணங்கப் பண்ணுடன்பாடுங்கள் என்றும், பல வாத்தியங்களை வாசியுங்கள் என்றும், அந்தவாத்தியங்களுக்கு இசைய ஆடுங்கள் என்றும், தேவாகளுக்குக் கட்டளை யிட்டார்கள் இந்தப் பிரகாரம் பணிவிடைகளை யெல்லாம் பாங்கிமார்கள் செய்துகொண்டிருக்க, எம்பெருமாட்டி அந்தமகாமண்டபத்திலிருந்து புறப்பட்டு, ஆவலுடன் உமாபத்திரம் என்னும் கேணிக்குப்போய்ச்சேர்ந்து, அகண்டபரி பூரணானந்தச் சோதிமயமாய் விளங்கும் பரமேசுவரமூர்த்தியின் பாதாரவிந்தங்களைத் தியானித்து, வேதாகம விதி தவறாமல் ஸ்நானஞ்செய்து, அந்தத்தோழிமார்கள் எடுத்துக்கொடுத்த சீலையால் ஒற்றித்திருமேனி ஈரத்தை மாற்றிச் சித்திரப்பூம் பட்டாடை இரண்டு உடுத்து, பழிபாவங்களைத் தீர்த்தருளும் திருநீற்றைத் தேகமெங்கும் பூசி, நெற்றியில் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராட்சமாலை விரும்பி அணிந்து, நித்தியானுஷ்டானங்களை முடித்துத் தன் நாயகனைப் பூசைசெய்யும் ஆசைமேலிடவும் தாதிமார்கள் வேண்டும்பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு இருபுடையும் சூழ்ந்துவரவும் நடந்து இரண்டாம் ஆவரணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள் சங்குகளும் ஊதுகொம்புகளும் தாரைகளும் எக்காளங்களும் திருச்சின்னங்களும் வீணைகளும் புள்ளாங்குழல்களும் இசைக்குழல்களும் பேரிகைகளும் முரசங்களும் திண்டிமங்களும் கடல் உடைந்து பெருகினாற்போல் எங்கும் பெருகி முழங்கவும் கின்னரர்களும் கருடர்களும் கிம்புருடர்களும் கீதம்பாடவும் மடமங்கையர்கள் முகம் முகமாயக் கலந்து கூத்தாடவும், நெருங்கியிருக்கின்ற முனிவர்களும் வேதியர்களும் வேதபாராயணத்துடன் சூழவும், மகாபாரதத்துடன் ஐந்துவேதங்களையும் ஆறு அங்கங்களையும் ஒரு கையிற்கொண்டெழுதும் தெய்வத்தன்மையுள்ள யானைமுகமுடைய விநாயகமூர்த்தியும், கொய்துகட்டிய வாசனையுள்ள கடப்பம் பூமாலை அணிந்திருக்கும் சுப்பிரமணிய சுவாமியும் பரமசந்தோஷத்துடன் வீற்றிருக்கும் அந்தஇடத்தைப்பிரதட்சிணம்செய்துகொண்டுசெல்லவேண்டினவளாய், நிருதிதிசையிலேவிநாயகமூர்த்தியையும்வாயுதிசையிலே வேலாயுதபாணியாகிய சுப்பிரமணிய சுவாமியையும் பூசையால் மகிழும்படி செய்துபோய், நந்திதேவர் காவலாக வாழ்ந்திருக்கும் திரு

வாசலை அடைந்து, துவாரபாலகருக்குச் செய்யவேண்டிய பூசைகளைச் செய்து, மகிமையுள்ள வேதவடிவமாய் வளர்ந்தோங்கும் ஒருமாவடியில் சிறந்து வீற்றிருக்கின்ற திருவேகம்பமுடையவரைத் தன் இரு கண்களும் களிக்கும்படி கண்டமாத்திரத்தில உண்டான அன்புடன் விழுந்து பணிந்து எழுந்து, குவிந்த மனதுடன ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரங்களை உச்சரித்துச் சிரசின்மேற் குவிந்த கைகளுடன பேரானந்த வெள்ளம் பெருக, உள்ளே பிரவேசித்து, எமபெருமான் சமீபத்தில் பலமுறை வணங்கி வாழ்த்தினுள். வாழத்துதல் செய்து ஞானமணம வீசும ஒருமாவடியிலே அற்புதரசம் பெருகததானே தோனறிய அருளா ரமுததனைக் கண்ணூரக் கணடு, கருத்தார உட்கொணடு, பலவிதமாகத் துதிசெய்து, எமபெருமான பெருங்கருணையையே வியந்து பரமசந்தோஷம் அடைந்து, ஆனநதக் கணணீர்த் தாரைகள் திருமேனி எங்கும் பெருக நெக்குருகி, உரோமம் சிலிர்த்துச், சொற்கள் தடுமாறிப், பேரறிவிறகுரிய தொழில் அமைந்த சிவபூசை செய்யத தொடஙகினுள்.

சந்திரசேகரா ! படைபபுமுதலான பஞ்சகிருத்தியஙகளையும் பாழ்ப்படுத்திய பாவத்தீமையைப் பரிகரிக்கும்பொருட்டு உன பூசையை உன்னருளால இநதநாள் மறவாமற செய்வேன. திருவருள் சுரநது உன்பூசைக்கு வரும் இடையூறுகளை நீககி முன்னின்று கொணடருள்க, என்று சங்கற்பம் செயது கொண்டு, புஷ்பசுததி முதல் பூத சுததியும செய்து, மானத பூசை புரிந்து, மணமலரும் வாசனைத்திரவியமும் கலந்த தெண்ணீரால் பாத்தியம், ஆசமனம், அருக்கியங்களைப் பரிசுத்தமாக்கிச் சத்தி ஆதி சத்தி ஈருகவிளஙக வாய்ந்திருக்கும் ஆசனததின்மேல் வீற்றிருக்கின்ற சதாசிவ மூர்த்தியாய எங்கும நிறைந்திருக்கும் பரஞ்சோதி ஆனவரும திருவேகம்பததில் திருவிளக்காய் விளஙகுகின்றவரும அடி நடு முடி இலலாமல், எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற அகண்ட பரிபூரண நிமல நித்தியானநதச் செலவரும், ஆகிய ஏகாமபர நாதனை, அஞ்ஞான இருளைபபிளந்து எறியவல்லமெய்ஞ்ஞானக் கண்ணால கண்டு, தெளிந்து, துதிசெய்து, பாதஙகளில் பாததியமும், திருமுகத்தில் ஆசமனமும், திருமுடியில் அருக்கியமும் கொடுத்து, மதுபருக்கம் அளித்துச், சிவாகமவிதிப்படி மறுபடியும் ஆசமனம கொடுதது, நெய்யும் பாலும கலந்து சமைக்கப்பட்ட திருவமுதளித்து, திரு எண்ணெய்க்காப்பும், திருநெல்லிக்காப்பும், திருமஞ்சட்காப்பும இட்டுப் பஞ்சகவ்வியததாலும், பஞ்சாமிர்தத்தாலும, பல குடங்களில் நிறைந்திருக்கும் பாலாலும், தயிராலும், நெய்யாலும், தேனுலும், இளநீராலும் அபிஷேகம் செயதும், கரும்பின் இரசத்தால் அபிஷேகஞ்செய்தும்,பல கனிவகைகளால் அபிஷேகஞ்செய்தும,

சந்தனுபிஷேகம் செய்தும், சீதநிமதி என்னும் தோழிமணங்கமழ எடு ததத கேணியின தெண்ணீரால், உருத்திர மநதிரதததைசசொலலி விதிப் படி பூரணுபிஷேகம்செய்தும, மெலலிய நூல ஆடை எடுததுத திரு மேனியை மெதசென்று ஒறறித் தேவாகளும விருமபததகுநத செம பட்டாடையும், வெணபூணூலும் சாததியும, பூஷண வாககஙகளையும; பூமாலைகளையும் சாததியும், தூப தீபம காட்டி, அறுசுவை அமைநதிரு க்கும் நால்வகை உண்டிகளைத திருவமுது செய்விததுச், சீதளசலம் கொண்டு திருக்கைககளையும் செம்பவளத திருவாயையும பூசி, மநதிரம சொல்லித தாமபூலமும, தக்கோலமும அளிததுத, தூப தீபஙகளை எல் லாம முறையாகக் காட்டி, மனமகிழ்ந்து, திருஷடிபரிகாரமான ஆரதி (ஆலாததி) சுற்றிப், பலமுறை பிரதட்சிணமபண்ணி, வணஙகி, வாழததி மனதினிடமாக மாருதிருக்கும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரஙகளைக கணிதது, இவை போலவன வெல்லாம் செய்து, பேரனபுடன்செய்யததொடஙகிய பூசை யைப பூர்த்திசெய்தாள்.

சிற்றிடையையுடைய எம்பெருமாட்டி செய்யத்தொடஙகிய சிவபூ சையை முடித்து, விடைபெற்று, மீண்டு, சோதிமயமாய விளஙகும பர வெளிபபிலத்தின் அருகில் அமர்ந்தருளிப பெருங கருணையுடன் முபபத திரணடு தருமங்களும் தழைக்க வளாபபவளாகித திரிபுரஙகளைச் சிரித்து எரித்தருளிய திருவேகமபரை இவ்வண்ணம நெடுஙகாலம பூசைசெய்து வாழும் நாட்களில ஒருநாள் அவ்வணணம பூசைசெய்யும் ஆசை மேன் மேலும் வளாந்து ஓஙகியதனுல் வேதாகமவிதி தவருமல் பூசைசெய்து கொணடிருக்கையில எமபெருமாட்டிக்கு நேரிட்டதைச்சொல்லுகிறேன் கேளுஙகள்.

முனபோல் கம்பைநதியில் நீராடித் திருமேனியில் திருக்கணமணி மாலையும திருநீறும தரிதது, நிததியாநுஷடானத்தை முடித்துச் சிவபணி விடைகளில சிறிதும் தவருமற்செயது, சிவபூசைசெய்யத்தொடஙகிச் சி வநேசம் மிகுநது, திருவேகம்பருக்குத திருமஞசனநீராட்டும்போது, ஞா னமணமவீசப பூததிருக்கினற ஒரு மாவடியில் வாழநதருளும் பெருமானு ர் கருணைமிகுநத ஒருதிருவிளையாட்டால் எமபெருமாட்டியின் பததிவை ராக்கிய விசிததிரததைச் சோதித்து அறிநது, அநுக்கிரகம் செயயநினைந் து, இதைத திருவுளம செய்தருளினா. பலகோடி அணடஙகளின் உள் ளும் புறமும் கலந்துகிடக்கும தீர்த்தங்கள் எலலாம் ஒருமிக்கச்சோநதுவ ர நினைத்தாா. நினைத்தமாத்திரத்தில் அந்தத் தீர்த்தங்கள் எல்லாம் கம் பைநதியுடன கலந்து யுகாநதகால்வெளளம் புறப்பட்டு வருவதுபோல்பு

றப்பட்டு வந்தன. அண்டத்தில அடாந்திருக்கும் தேவர்களும் அஷ்ட திக்குப்பாலகர்களும் பூலோகத்தாரும கண்டு, யுகம் முடியுமநாள் வந்துவி ட்டது என்று பயந்து, கூச்சலிட்டழும கண்ணீர்கள் உபநதிகளாய்வாந்து கலக்க, அதிகவேகத்துடன எவ்வுலகத்திலும உள்ள நீர்களுடன் ஒன்றுப ட்டிருக்கும் கம்பைநதிபெருகிவரத்தொடங்கியது மேகசாலங்களும அந்த மேகசாலத்தினநடுநடுவேவிட்டுவிட்டுப்பிரகாசிக்கும் மாலைபோலவிளங்கும் நட்சத்திரங்களுமமெல்லியபசிலைகளையும அவ்விலைகளின இடை இடை யேபூத்திருக்கும்புஷ்பங்களையும போன்று விளங்க, ஆகாயத்தையும் அளா வும்படிமேல ஓங்கிக்கண்டோராயாவரும கலங்கப்பெருகிவராநின்றது இவ் வண்ணம்விரைந்து ஓடிவரும் வெள்ளமானதுபூர்வம்வராகமாய அடிதேடி ச்சென்ற திருமாலைப்போல பூமியைப்பெயாக்கும். அன்னமாய்முடிதேடி ச்சென்ற திசைமுகனைப்போல, ஆகாயத்தில் தாவிச்செல்ல விரையும். மகா பராக்கிரமசாலிகளான இவ்விருவா எதிரில அக்கினிமயமாய்த்தோ ன்றிய எமது இறைவனபோல கீழுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் நிலைபெ ற்றிருக்கும். வாழைப்பழம்,பலாப்பழம, மாம்பழம்,தென்னம்பழம,அகில குங்குமம், சந்தனம, புஷ்பம், தேன, கரும்புத்துண்டுமுதல்இவைபோலவ ன்வற்றை வாரிக்கொண்டு வருவதனால, பாாவதிதேவி ஆகமவிதிப்படிசெ ய்யும்பூசைக்கு வேண்டிபொருள்களை எந்திக்கொண்டுவிரைந்துவருகின்ற தோழிமார்களைநிகாக்கும. இரண்டு பக்கங்களிலும்மணிதங்கிய (முழங்கும் மணிகள்தங்க, நவமணிகள் தங்கிய) இருகோடுகளை (இரண்டு தந்தங்களை இருகரைகளை) தனக்கு உரிமையாகக்கொண்டு எதற்கும் அஞ்சாத ஆண் மையுள்ளவர்களும் அஞ்சி அவலமடையும்படி ஆரவாரம்செய்து, ஏலவார் குழலியாகிய எம்பெருமாட்டி பயமடைய வருதலால் கம்பைநதியானது பூாவம எம்பெருமானை எதிாத்த யானையையும ஒக்கும், மலைவளங்களான சந்தனமரம குங்குமமரம் தேன முதலிய திரவியங்களையும் பலமணிகளை யும வாரிக்கொண்டு பெருகி அலைவீசி ஆரவாரம்செய்து பூரித்து ஆகாய மெல்லாம் மறையமுடி அடர்ந்து மேற்பட்டுவரும வெள்ளத்தை மலையா சன்பெறறெடுத்த பூரணசந்திரனைப்போலும் திருமுகத்தையுடைய பிரா ட்டி கண்டமாத்திரத்தில மனந்திடுக்கிட்டுக் கலங்கினாள்.

இருபக்கங்களில் சூழ்ந்திருக்கும் தோழிமார்களும் திகில் அடையத் தடையிலலாமல வருகின்றவெள்ளத்தை எதிர் நோக்கிப்பார்த்துக் கடல் பொங்கிப் பெருகினாற்போல் இந்த வெள்ளம் சிவபூசை நடுவில் திடீர் என்று வந்த காரணம என்ன? என்று எண்ணி, என்னுடையகுற்றத்தால், யான்செய்யும் பூசைக்கு இடையூறாக இந்தவெள்ளம் வந்ததுபோலும்,

என்று மனவருத்தப்பட்டுச் சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமானுடைய சீபாதகமலங்களைத் தியானம் செய்வதற்குமுன் அந்தப் பெருவெள்ளம் விரைந்து மிகச் சமீபமாக வந்துவிட்டது. ஆகவே அவலமடைந்து அதைப் பார்த்துப் பயந்து நடுங்கி ஆ! ஆ! ஆகாயத்தை அளாவிவரும் இந்தப் பெருவெள்ளம் எம்பெருமான்மேல் வந்துவிடுமே! இனி என்னசெய்யலாம் என்று திகைத்து, அவரிடத்தில் வைத்திருக்கும் சத்தியபத்தி தழைத்தோங்கும் மனதுடன் மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்மேனி எங்கும் நடுக்கம் அடையவும், திலதப்பொட் டணிந்திருக்கும் நெற்றிநிரம்பச் சிறுவியர்வைத் துளிகள் தோன்றவும், தாமரை அரும்புபோலும் தனங்களின்மேல் தங்கிய முத்துமாலைகள் ஆடவும், சிற்றிடையானது மிகவருந்தி முறிந்துபோகும் என்று சொல்லும்படி துவண்டு வாடவும், கூந்தலில் முடித்திருக்கும் மணமலர்த்தேனில் முழுகிக் கிடக்கும் வண்டுகள் முழங்கவும், இடையில் சூழ்ந்திருக்கும் மேகலாபரணம் கலகலவென்று ஒலிக்கவும், செம்பொற் சோதிவீசும் கிணகிணிகளும்சிலம்புகளும் கலகலவென்று கலிக்கவும், செம்பொற்கடகம் அணிந்திருக்கும் கைவளையல்கள் கலகலவென்று சத்திக்கவும், ஒரு பூங்கொடி தோன்றி, இருபக்கத்திலும் இரண்டு கொழுந்துவிட்டுச் செம்பொன் மலைச் சிகரத்தைத் தழுவிக்கொண்டதுபோல, மரகதமணிப் பாவைபோன்ற பிராட்டியானவள் விரைந்து எழுந்து நறுமணம் வீசும் வேதிமேல், தன் வலப்பக்கத்து முழந்தாளை ஊன்றவைத்துத் தன் கணவனைத் தன் இருகைகளாலும் இறுக்கக்கட்டித் தழுவிக்கொண்டாள்.

மணிமலைபோலும் கொங்கையாலும் வளையலை அணிந்திருக்கும் செங்கையாலும் இறுக்கிக் கட்டித் தீராக்காதல் பெருகத் தேவி தழுவிக்கொண்டமாத்திரத்தில், ஐயர் அஞ்ஞான இருளை அகற்றும் தமது அற்புத ஆனந்தச்சோதித் திருமேனியில் செங்கைவளைத் தழும்பும் கொங்கைத்தழும்பும் கொண்டு குழைந்து காட்டினார் உடம்பெல்லாம் வற்றி வற்றல்மரம்போல் நின்று மாதவம்செய்து, வேதாகம சாஸ்திர புராணங்களைக் கசடறக் கற்றுணர்ந்தவர் உணர்வையும் கடந்த ஆனந்தப்பெருஞ்சோதிமயமான எமது ஐயன் திருமேனியானது சிற்றிடையையும் தொழிலமுற்றிய ஆபரணங்களையும் உடைய தேவி செங்கைவளைத்தழும்பும், கொங்கைத் தழும்பும் கொள்ளப் பெற்றது ஆ! என்ன அற்புதம்? உருவம், அருவம், அணு, மலை, உள்ளது, இல்லது, இருள், ஒளி, முதலிய ஒன்றும் அல்லாமல் எங்கும்வியாபித்திருக்கும் ஆனந்தப் பெருஞ்சோதிமயமான எமது ஐயன் திருமேனியானது வாசனைமலர்சூடிய கூந்தலையுடைய தேவியின் செங்கைவளைத் தழும்பும் கொங்கைத்தழும்பும் கொள்ளப்பெற்றது ஆ! என்ன

ஆச்சரியம்? பெருவிரல் அளவாய மனதினிடமாக வாழ்ந்திருந்து, அண்டாண்ட சராசரங்கள் எல்லாம ஆடாமல ஆட்டுவிக்கும் ஆனநதப பெருஞ்சோதிமயமான எமது ஐயன் திருமேனியானது பெருங்கருணையையும சிறு புன்னகையையும உடைய தேவியின செங்கைவளைத்தழும்பும கொஙகைததழும்பும கொள்ளபபெற்றது ஆ! என்ன ஆசசரியம? இரேசக பூரக வாயுககளை ஒடுககித தூஙகாமல தூஙகவலல சிவயோகியா தமது மெயஞ்ஞானககண்ணால கணடு களிககும் ஆனநதப பெருஞ்சோதிமயமான எமது ஐயன் திருமேனியானது பெண குயில்போல மதுரமாக வசனிககும் தேவியின செங்கைவளைத்தழும்பும கொஙகைத தழுமபும கொள்ளபபெற்றது ஆ! என்ன அற்புதம்?

எந்நாளும ஒருதனமையராய நினைப்பு மறபபு அற்று ஆத்மசொரூபததில அழுந்திநிற்கும் ஞானிகளுடைய அன்பிற்கு எளியவராய ஆனந்தபபெருஞ்சோதிமயமாய விளஙகும என் அப்பனதிருமேனியானது மெல்லிய தளிரபோலும சிறு சேவடிகளையுடைய தேவியின் செங்கைவளைத் தழும்பும கொஙகைத்தழும்பும கொளளபபெற்றது ஆ! என்ன ஆச்சரியம? மனதினால் தன் திருவடியை நினைததமாத்திரத்தில நினைததவருடைய வினைபபெரும்பிறவிகளை வேரறவீசும் ஆனநதப பெருஞ்சோதிமயமான எமது ஐயன திருமேனியானது சகலலோக மாதாவாகிய தேவியின செங்கைவளைத் தழும்பும் கொஙகைத் தழுமபும் கொள்ளப் பெற்றது ஆ! என்ன அற்புதம்? செமபொன்மலையை விலலாக வளைதத செமபவளமலையானது ஆதி அந்தம் இல்லாத வேதமாவடியில் ஒரு பூங்கொடியின செஙகைவளைககும கொஙகைக்கும் குழைநது மெலிந்துபோனது மகா ஆச்சரியம.

திருவேகம்பமுடையவர் தமது திருமேனியில் செங்கைவளைத்தழும்பும் கொஙகைவளைத் தழுமபும் கொணடு கருணைமிகுநது பரமானநதம் அடைந்தமாத்திரததில விண்ணுலகத்திலும மண்ணுலகத்திலும் உள்ள உயிாகள் எல்லாம்பெருமகிழசசி அடைந்தன. மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் மாசில்லாமல பிரகாசிக்கபபெற்றன. எண்ணிறநத வாத்தியங்கள் முழஙகின. தென்றற் காறறானது புதியவாசனையுடன மெள்ளாத் தவழ்ந்தது. கடல்சூழநத உலகமெஙகும தூளிதம அடங்கியது. ஓமாக்கினியானது வலத்தில் சுழிதது எழுந்து ஓங்கி ஒளிவீசியது. சுவர்ணபுஷ்பமாரி இடையறாமற் பொழிநதது. பல சநதங்களை யுடைய வேதங்கள் எல்லாம தனித்தனியே மகிழ்ந்து எழுந்து முழங்கின. சகலலோகமும் மயககத்தால வருநதுதல இன்றிமகிழ்ச்சி அடைந்தன.

எவ்விடத்திலும் இந்தப் பிரகாரம் நடக்கும்போது மும்மதங்களையுடைய வெள்ளையானைக்குரிய தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் அசுரர்கள் எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் பத்தினிமார்களுடன் விரைந்து பரமசந்தோஷத்துடன் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். தாமரைப்பூம் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கும் சதுர்முகனும் ஸ்ரீவத்ஸ துளசிமாலைசூடிய திருமாலும் வெண்டாமரை செந்தாமரை மலர்களில் வசிக்கும் சரஸ்வதியையும் இலட்சுமியையும், அழைத்துக்கொண்டு, இந்நாள் நமக்குப் பேரின்பம் கிடைத்தது என்று மகிழ்ந்து வந்தார்கள். புகழ்பெற்றோங்கும் நாரதமுனிவர் முதலான தேவரிஷிகளும், வசிஷ்டர் முதலான பிரமரிஷிகளும் அளவில்லாத சந்தோஷத்துடன் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கைமேல் திரிதண்டம் முதலிய தண்டங்களும் சடைகளும் விளங்க வந்து சேர்ந்தார்கள் பலசத்திகள், திதி, அதிதி, தக்கன்பெற்ற பெண்கள், யோகினிகள், அருந்ததி, உலோபாமுத்திரை, அனசூயை முதலான ஸ்திரீஜனங்கள் எல்லாரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். சனகன், சனற்குமாரன், சனந்தனன், சனாதனன் முதலான நால்வர்கள், அகஸ்தியமுனிவர், துருவாசமுனிவர், உபமன்னியர், வீராதிவீரராகிய பூதகணங்கள், உருத்திரர்கள், கணாதிபர்கள், திருநந்திதேவர் முதலிய யாவரும் அங்கே ஒருமிக்க வந்து சேர்ந்தார்கள் எல்லாரும் வந்து சேர்ந்து எம்பெருமாட்டி தழுவக் குழைந்தருளிய ஏகாம்பரநாதருடைய அற்புதசசோதி யானந்தத் திருமேனியை இடையறாமல் கண்டு ஹர ஹர ஜய ஜய என்று ஆரவாரம் செய்து, பரமானந்தக்கடலில் விழுந்து புரண்டு அலைந்து, இருகண்ணாலும் பெறுதற்குரிய பெரும்பேறு பெற்று, மலர்போல மலர்ந்திருக்கும் கண்கள் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிய அழுது, தேகமெங்கும் பெருகிய அன்பினால் புளகம் அடைந்து, இரும்புண்ட நீர்போற் கலந்தவர்களாகி, எம்பெருமானுடைய திருவருட் பெருங்கருணைத் திறத்தையே எண்ணி, ஐம்புலன்களும் ஆனந்தத்தில் அழுந்தச் சிரசின்மேல் கைகூப்பிக்கொண்டு, ஆயிரம் சூரியர்போல பிரகாசிக்கும் சக்கரம் ஏந்திய விஷ்ணுவும், பிரமதேவனும் இந்த அற்புதக்காட்சியைக் காண்பதற்கு நாங்கள் ஆயிரம் கண்கள் பெற்றிலோம் என்று வருத்தப்பட்டார்கள்.

தேகமெல்லாம் ஆயிரம் கண்பெற்றிருக்கும் தேவேந்திரனும் ஆயிரம் கண்ணும் போதாது என்று சொல்லினான். இந்தப் பிரகாரம் சொல்லி எல்லாரும் விழுந்து தொழுது எழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, எழுகடல்முழக்கம்போல முழங்கித் துதிசெய்து வாழ்த்தினார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கு உண்டான பேரானந்தத்தைக் கொள்ளைகொண்டுநின்ற தெய்

வமே அறியும். அல்லாமல் மற்று அறிந்துகொள்ள வல்லவர் யாவர்? அந்த வேளையில் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் காணுதற்கு அருமையான பரமசிவம் சுந்தரப் பெருஞ்சோதி லிங்கத்திலிருந்து தேவியின் செங்கைவளைத்தழும்பும் களபச்சந்தனக் கொங்கைத் தழும்பும் படிந்திருக்கும் அற்புதத்திருமேனி விளங்கத் தோன்றினார், சுந்தரப்பெருஞ்சோதி லிங்கத்திலிருந்து தோன்றி, சந்திர கிரணம்பொழியும் சிறு நகை காட்டி, மிக்க விரைவுடன் வரும் வெள்ளத்தைச் சாவதீர்த்தம் என்னும் பெயரால் சிறந்து விளங்க நிறுத்தி, எம் பெருமாட்டியைத் தழுவிப் பேரவாவுடன் செம்பவளத் திருவாய் முத்தம் உண்டருளி, கலாபமயில்போலும் சாயலையுடையாளே! நீ மனம் துடிக்கப் பயப்படாதே எம்மைத் தழுவிக்கொண்டதனால் யாம் பரம சந்தோஷம் அடைந்தோம் பார் என்று சொல்லுதலும், ஏகநாயகியானவள் தன் மணவாளனுடைய அற்புதத் திருமேனியை இரு கண்களும் களிக்கக்கண்டு தான் இறுகத்தழுவிய கைகளைவிட்டு எழுந்து, பூமியில் தாழ்ந்து, அன்பு மிகுந்து அஞ்சலிசெய்து, மாசில்லாமல் விளங்கும் மாணிக்கச் சோதித் திருமேனியைக் காணுந்தோறும் கண்டு கண்களிகூரப் பெருகிவரும் பரமானந்தக் கடலில் படிந்து சிவானந்தபோகத்தை அநுபவித்தாள்.

நெடியவனும் பிரமனும் காணாத நின்மலனானகொழுந்தே! சரணம். அடியேனுக்கு அபயம் கொடுத்தருளிய அருட்பெருங்கடலே! சரணம். பூமிமுதல் முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகி, அவைகளுக்கு வேறாய் விளங்கும் பரமனே! சரணம். ஞானமணம் வீசும் ஒருமாவடியில் வீற்றிருக்கும் தெய்வமே! சரணம் சரணம். அடியேன் இதுகாறும் யாரும்பெறாத பேறுபெற்றேன் சரணம். அகிலாண்டமாக அண்டசராசரங்களையெல்லாம் படைத்துக் காத்து அழிப்பவனே! சரணம். பொன்னம்பலத்திலே வீரகண்டை முழங்கப் பஞ்சகிருத்தியத் தாண்டவம்செய்யும் ஆண்டவனே! சரணம். நிறைந்திருக்கும் மலர்மணம் வீசும் ஒருமாவடியில் வாழ்ந்திருக்கும் நித்தனே! சரணம் சரணம். நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாசம் இந்து, இரவி, இயமானன் என்னும் எட்டுருவம் உடையானே! சரணம் சரணம். சோம சூரியாக்கினி என்னும் திருநேத்திரங்களையுடையானே! சரணம் சரணம். ஞானமணம் வீசப்பூத்திருக்கும் ஒருமாவடியில் வாழ்ந்திருக்கும் ஞானமூர்த்தியே! சரணம் நீலகண்டப்பெருமானே! சரணம். கண்மணியே! சரணம். மறைநான்கினும் வந்தனை வழிபாடு செய்பவர்களுக்கும் பேரருள் வழங்குபவனே! சரணம். வேதவடிவாய் விளங்கும் சூதவிருட்சத்தின் அடியில் வாழ்ந்திருக்கும் வள்ளலே! சரணம். சரணம்.

முந்திபபிறந்த பொருள்களுக்கெல்லாம் முந்தியிருக்கும் பழையோனே! சரணம். பிந்திபபிறககும பொருளகளுக்கெல்லாம பிந்திப்பிறக்கும புதியோனே! சரணம். அவிவேகமுடையவர்களால் அறியவொணுத அகணடபூரணனே! சரணம். சினமயமான திருவேகமபனே! சிவ சிவபோற்றி போறறி. என்று மனம தளாந்து எலலையில்லாத அன்புடையவளாய மணம் வீசும மலா சூடிய கூந்தலையுடைய தேவிபோற்றுதலசெய்ய, எமபெருமான திருவருள சுரநது மிகுநத நேசத்துடனஇது சொல்லிஞா. சுகந்த களபகஸ்தூரி அணிந்திருககும் சுநதரகுஜஙகளை யுடையாளே! காளி! யாம் சொலவதை நீ மகிழந்து கேள்.

பூரவம் இவ்விடத்தில் நீ எமது உருவததிலிருந்து எல்லாரும் வணஙகி வாழ்த்தும்படி தோனறி, அண்டங்களையும பிரமதேவன முதல்சகலரையும் படைததாய. மற்றொரு கற்பததிலே எம்மை விட்டுப பிரிந்து ஞானசததியாயததோன்றிப பிரமதேவனுக்கு அநுககிரகமசெய்து சிருஷ்டிக்கும் திறம் அளிததுப் பிரமதேவன் மகனுகிய தககன் புததிரியாகி, அவன் பழிததபடியால அவனைவிட்டு நீஙகி, மலையரசன் மகளாகி அன்பு மிகுநது மறுபடியும் எமமை திருக்கல்யாணம் செய்துகொணடாய். ஏலவாரகுழலியே! இத்தன்மையான நீ உலகமெலலாம் உய்யும்பொருட்டு யாம் மந்தரமலைமேல் கட்டளையிட்டபடியே இப்பொழுது பிராயசசித்தம செயதுகொணடாய். உன் விருப்பம் யாது? சொல் என, ஒப்பில்லாதோஙகும ரிஷபவாகனமுடையானே! இநதக் காஞசிமாநகரமானது மநதரமலையைப பாாககிலும சிவலோகததைபபார்ககிலும சிறநது விளஙகி என்றும் நமக்குப பிரியமானதாம். ஆதலால் இங்கேவசிபபவாகள எல்லாரும் இன்பமுததி அடையக் கட்டளை கொடுததருளக. மறந்தாயினும்தருமஙகளைபபிறழவிடாதோங்கும காஞ்சிமாநகரததிலே ஒருவா அறிநதுசெய்த பாவமும் அறியாமற்செய்த பாவமும அணுகாமலிருககவும் செயத தபோபலன் ஒன்று பலவாகித் தழைதது அறம் பொருள் இனபம் முதலிய எலலாம் அடையவும் நீ கருணை செய்க. எம்பெருமானே! எனக்கு வேணடும வரஙகள் இவையென்று பெருஙகருணைநாயகி வேணடிய மாததிரததில சஙகக்குழை அணியும் சங்கரன் திருவுள மகிழ்நது, அழகு ஒழுகும் திருமேனியுடையாளே! இது கேள என்று சொலலுகினறா அம்பு தொடுக்கப்பெறும வில்லைப்போலும் நெடிய புருவங்களையும முத்துவடமேந்திய புததமுத கலசத்தையும உடையாளே! எம்மிடததிலும எமது அடியவரிடத்திலும் பொருந்தச்செய்த குற்றமே அல்லாமல், மற்றத தீவினைகளும் செல்வம் மிகுந தோங்கும் காஞ்சிமாநகரததில் தேய்ந்து மாய்நது, செய்யும தவம் ஒன்று பலவாகித் த

ழைத்து, அறம பொருள இன்பம்வீடு என்னும் நான்கு பிரயோசனங்களை யும அடைய, ஏறபடுத்தினோம். இன்னும உனக்குவேண்டியவரம் யாது ? என்று கேடடலும் தேசுமயமாய விளஙகும திருமேனியையுடைய தேவி யானவள் முன நின்று தொழுது துதிதது இளநகையுடன் முகமலர்ந்து சொல்லத தொடஙகினாள்.

சந்திரனைத் தரிததிருக்கும் சடைமுடியுடையவனே! செம்பொற சிக ரஙகளையுடைய மநதரகிரிமேல் முனபு என்னைக் காளீ! என்று புதுமையா கப் பெயரிட்டு அழைததாய் அபபொழுது அதைக்கேட்டதும் கேளாத தும்போல் இருநதுவிட்டேன். இபபொழுதும் அபபடியே அழைததருளி னாய். இது எனக்கு மிக வெடகமாயிருககின்றது. ஆதலின் இந்தப்பெய ரை மாறறிக் கவுர நிறம் பெற்றுக்கொள்ளத திருவருள் செய்க என்றாள். பெருமான் அதைக்கேட்டுத் திருமுகத்தில் புனனகை தோன்றச் சொல் லுகின்றார். பெணணரசியே! மிக்க பராக்கிரமசாலிகளாகிய அசுரர்களால் இநத வுலகம வருததமடைந்தது. வருததமடைந்த உயிரகள் எல்லாம் மகி ழ்ந்து வாழவதறகு எண்ணி இபபொழுதும் அப்படியே அழைததோம். இ ந்தக கருநிறககோசத்தை (சட்டையை) இந்தக்ஷணமே நீககி நீ விரும்பி யபடி கவுரநிறம பெறுவாய். நீக்கபபட்ட அநதககோசததிலிருநது யமன போல கொடுமையுள்ள சும்பனையும, நிசும்பனையும கொல்லும் பொருட் டாக மகா பராக்கிரமசாலியான துாககை இனிபபிறபபாள் - இதோ பார் என்று திருவுளம பறறினா. செமபொனவளையலை அணிந்திருக்கும் தேவி யும அந்தக்ஷணமே பாம்பின தோலபோல் கருமேனியை மாற்றிக் கவுர மேனிபெற்றுத் தன் நாயகனை வணஙகிச் சொல்லுகின்றாள். நாதனே! உன் அருளால் இப்பொழுது காளநிறத்தைமாற்றிக் காதல் விளைக்கும் கவு ரி என்று விளங்கினேன். ஆதலால் மநதரகிரியில் நடந்தாற்போல் தேவர் கள எல்லாரும சூழ்நதிருககும் இநதக் காஞ்சிமாநகரத்தில் இந்த நாள் நம க்குத திருக்கல்யாணம் உணடாக விரும்புகின்றேன். உருத்திரரகள், கண நாதர்கள, தேவகணங்கள், கருடவாகனனாகிய திருமால், வாசனையுள்ள தா மரைபபூவில் வாழ்நதிருககும் சதுமுகன், ஐம்புலன்களை அடக்கிய முனிவர் கள் மறறவரகள எல்லாரும் மனமகிழ்ச்சியுண்டாகத தங்கள் தங்கள் பத்தினி மார்களுடன் எமமைக் கண்ணுறகாணும் ஆசைகொண்டு ஒருமிக்க இங்கே வந்து இருககின்றாரகள். திருவருள் செய்வாய் என்று பின்னும் வேண்டுகின் றாள். எம்பெருமானே! இந்ததிருக்கல்யாணம் கவுரிகல்யாணம் என்று உலகத்தில் வழங்கவேண்டும். ஐந்துவயதுள்ள சிறுபெணணாக யான் இங் கே விளங்கியபடியால் கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலே ஐந்துவயது படை-ந்த

பெண்கள் எல்லாரும்கவுரியர் என்று ஆகவேண்டும். நீலகண்டப்பெருமானே! ஐந்துவயதுற்ற கன்னியரைச் சைவசமயாசார வேதியருக்குக் கன்னிகாதானமாகக் கல்யாணஞ்செய்து கொடுப்பவர்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவர்களும் சிவலோகத்திலே சாரூபபதவி பெறவும் வேண்டும். என்று தொழுது வணங்குதலும் காமனை நீறாக்கிய கடவுள் திருவுளஞ்செய்தருளிப் பெருங்கருணை கூர்ந்து சொல்லுகின்றார். செல்வத் திருக்காஞ்சியில் வருஷந்தோறும் பங்குனி உத்திரத்தில் யாவருக்கும் ஆசைதரும் திருவிழா நடந்து முடிவில் நமக்குத் திருக்கல்யாணம் நடக்கும் நீ காண்' என்று பூர்வம் அகஸ்தியமுனிவருக்கு அநுக்கிரகம் செய்திருக்கின்றோம். அதனால் பாவத்தை வேரறப்போக்கும் பரவெளிப்பிலத்தின் அயலில் வருஷந்தோறும் நமக்குத் திருக்கல்யாணம்நடப்பதாக. திருக்கல்யாண மண்டபத்தில் உனக்குரிய பணிவிடைகள் எல்லாம் சைவப் பிராமணப் பெண்கள் செய்யக்கடவர். மற்றெல்லாரும் இதைக்கண்டு களிப்படையக்கடவர். இன்னும் உனக்கு வருஷந்தோறும் நல்லறங்களை வளர்ப்பதற்கு மூலமாக இருநாழிநெல் அளிப்போம், அந்தநெல்லாலேஇகபரத்தில் உள்ள உயிர்களாகியபயிர்கள்தழைக என்று ஏற்பாடுசெய்தார். அவ்வண்ணம் பெறுதற்கரியபெருவரங்களைக் கொடுத்தருளிச் சகல லோகங்களையும் பெற்றெடுத்த தேவியின் திருவுள்ளக்கருத்து நிறைவேறவும் பொதியமலையில் வாழ்ந்திருக்கும் அகஸ்தியமுனிவருடைய தபோபலம் நிறைவேறவும் செம்பொற்சோதிமயமான திருவேகம்பமுடையவர் கவுரி திருக்கல்யாணத்தின்மேல் திருவுளம் வைத்தருளினார்.

தழுவக்குழைந்தார் சரணமேசரணம்.

ஐம்பத்தேழாவது

திருமணப்படலம்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே! ஆகாயத்தை அளாவும்படி ஓங்கிய ஒரு மாவடியில் தானே முளைத்தெழுந்த சதாசிவமூர்த்தியின் ஆனந்தப்பெருஞ்சோதிமயமான அருமைத்திருமேனியை மேன்மேற் பெருகும் அன்புடன் காமாட்சிதேவி தழுவக்குழைந்தருளியது சொன்னோம். இனிக்கண்களிக்கக் கண்டவர்கள் ஆணவம் முதலான மலசெருக்கை அகற்றி, அனந்தானந்தப் பெருஞ்செல்வம் அடையக் கருணைபொழியும் கவுரிதிருக்கல்யாணப்பெருமைசொல்வோம், கேளுங்கள், என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

திருவேகம்பத்திற் சிறந்து வீற்றிருக்கும் தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமான், தன்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த மாயவன்முகத்தைப்பார்த்து, காமாட்சிக்கும் எமக்கும் வேதாகமவிதிப்படி திருக்கலியாண மகோற்சவத்திருநாள் விளங்கச் செய்க என்று கட்டளையிட்டருளினார். இருபக்கத்திலும், எண்ணிறந்தவர்கள் நின்றுகொண்டிருக்க, அவர்களில் ஒருவருக்கும் கட்டளையிடாமல் தன்னைப்பார்த்துக் கட்டளையிட்டருளிய பெருங்கருணையைத் தன் கருத்திற்கொண்டு, பகைவர்கள் பயப்படும் நிகரில்லாத சக்கரமேந்திய திருமால், பரமசந்தோஷம் அடைந்து, ஆண்டான் சொல்வழியில் நின்று, திருக்கல்யாணத்திற்கு உரியதொழிலில் முயன்று, அதற்குவேண்டும் பொருள்கள் அனைத்தையும் விரைந்து கொண்டுவாருங்கள் என்று தேவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிச் செங்கைவளைந்த தழும்பு கொண்டருளிய திருவேகம்பருக்கும், கலாபமயில்போலும் காமாட்சி தேவிக்கும் பங்குனி உத்திரத்திருவிழாமுடிவில் திருக்கல்யாணம் என்று நகரத்தில் எல்லாரும் அறியப்பறை அறைவித்துக்கொடிகட்டி ஓங்கும் மாடமாளிகைகளையும் திருக்கலியாண மண்டபங்களையும் அலங்கரிக்கும்படி தெய்வத் தச்சர்களை அழைத்துக் கட்டளையிட, அந்தத்தச்சர்களும் அலங்காரஞ் செய்தார்கள். எப்படி எனில் —மாற்றுயர்ந்த செம்பொன்னால் பூமியைத் தளவரிசைசெய்து, ஆயிரம் சூரியர் ஒளிமழுங்க விளங்கும் செம்பவளத் தூண்களை வரிசை வரிசையாக நிறுத்தி, அந்தத்தூண்களின் மேல் மரகதப்போதிவைத்து, மாசில்லாதோங்கும் வயிரமணியால் உத்திரங்களும் பாய்ச்சினார்கள். தங்கரேக்குகளில் நவரத்தினங்களை நெருங்கவைத்து இழைத்துச்சித்திரம் எழுதியவிசித்திரப்பலகைகளை இணக்கிச் சந்திரகாந்தி வீசும் வெண்பளிங்கினால் சுவர்களை உண்டாக்கினார்கள். மெத்தைமேடைகள் மாளிகை சூளிகைகள் மற்றவைகளையும் அனந்தமாக இயற்றி மாணிக்கம் வயிடூரியம் முதலான மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட செம்பொற்சிகரங்களை அவற்றின் முடிக்கு முடியாகச் சூட்டினார்கள்.

நீலமலர்போல் அழகுவாய்ந்திருக்கும் கண்களையுடைய மாதர்களை விரும்பும் காமுகருடைய உயிரும் மனமும் அழிந்து ஆசையால் தாழ்ந்துகிடக்கச் சித்திர விகற்பங்களை எல்லாம் அரம்பையர்போல் அழகு ஒழுகும்படி சிற்பசாஸ்திரவிதி விளங்கச்செய்து வைத்தார்கள். மலையிலிருந்து மாலைபோல் இறங்கும் அருவிகளோ என்று கண்டோர் சந்தேகம் அடையவிளங்கும் முத்துமாலைகளைச் செம்பொற் சுற்றுப்பக்கமெல்லாம் சரம்சரமாகக் கட்டிப் பூமியில் புரளத்தொங்கவிட்டார்கள். நவரத்தின மாலைகளுக்கு நடுநடுவே மாசில்லாமல் விளங்கும் கண்ணாடி விடாமற் பிரகாசிக்கும்

வெண்சாமரை, மலர்பூந்துராக்கள், தேன் ஒழுகும் கனியர்க்கங்கள்முத லானவைகளை அலங்கரிக்கும் முறையில் விளங்கத் தொங்கவைத்தார்கள். விட்டுவிட்டு ஒளிவீசி இருளைவிழுங்கும் தூண்கள்தோறும் நீண்டிருக்கும் இலைகளையுடைய வாழைகளும்பசுங்கமுகுகளும் தேன் உமிழும்செங்கரும் புகளும்கற்பகவிருட்சங்களும் மலர்களையும், காய்களையும், கனிகளையும் ஈனு மபடிகட்டிவைத்தார்கள். பூங்கொடிகளும், பூமரங்களும், பூந்தடங்களும், பஞ்சவர்ணக்கிளிகளும், பலவர்ணப்பறவைகளும், மயில்களும், மற்று ம் குயில்களும்முதலியபட்சிகளும் விளங்கபஞ்சவர்ணங்களைச்சோதது எழுதிய செம்பொற் பட்டுச்சீலையால் விதானம் (மேற்கட்டி) செ ய்தார்கள். முத்துமாலைகளும், நவரத்தின சித்திரமாலைகளும், செம்பொ ன்மாலைகளும், வண்டுகள் சூழ்ந்திருக்கும் மலர்மாலைகளும் நெருங்கத் தொடுத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட மகாமண்டபத்தினநடுவில் திருவேகம் பமுடையவர் தேவி காமாட்சியுடன் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கச் சித்திரவிசித் திர மணிப்பீடம் ஒன்று உண்டாக்கி, அதன் சுற்றுப்பக்கங்களில் எல்லாம் தேவர்களும் முனிவர்களும் வசிப்பதற்குரிய ஆசனங்களை வகுத்து வைத் தார்கள். தேவர்களும் முனிவர்களும் கண்டு வியக்கும்படி, யாககுண்ட ங்களையும், வேதிகளையும், ஆவரணங்களையும், சிவாகமவிதிமுறையால் அழ குபெறச்செய்துவைத்தார்கள். வாசனைவீசும் சந்தனக்கட்டை, அகிற்கட் டை, குங்குமப்பூ, பச்சைக் கர்ப்பூரம், குரா, புனுகு முதலியவைகளை எல்லாரும் விரும்பத்தகுந்த வாசனை வீசும்படி புகைத்து, எங்கும் வெண் கடுகுகளை இறைத்துச் சிங்காரஞ்செய்து வைத்தார்கள். பக்கங்களில் எல்லாம் புஷ்பத்தால் பந்தல்போட்டுக் கட்புலனைக் கவரும்படியான அழகுவாய்ந்திருக்கவகுத்து, கஸ்தூரி மணம்வீசும் பன்னீர் தெளித்து உள இடங்களில் எல்லாம் வெண்மணல்போல முத்துகளைப் பரப்பிவைத் தார்கள். பந்தல்களின் பக்கங்களில் எல்லாம் தேவர்கள் ஸ்நானம் செய் வதற்குச் செந்தாமரைக்குளங்களும் சந்தனம், கற்பகம் முதலிய பஞ்ச தரு ருக்கள் மலிந்திருக்கும் சிங்காரபூஞ்சோலைகளை அடர்ந்திருக்கவைத்தார் கள். தச்சர்கள் தொழில் இத்தன்மையதாக இப்பால கவுரி கல்யாணம் என்று முழங்கும் திருச்சின்னங்களின் மங்கள ஓசையைக்கேட்டமாத்திர த்தில் நகரவாசிகள் எல்லாரும் பரமசந்தோஷம் அடைந்தார்கள். பரம சந்தோஷம் அடைந்து, இடையறாமல் சஞ்சரிக்கும் சனங்களின் நெருக் கத்தால் அற்றுவிழும் மணிமாலைகளும், கணவருடன் ஊடிக்கலைக்கும் மட மாதர்கள் அவிழ்த்து எறிந்த ஆபரணாதிகளும், அடர்ந்து ஒளிவீசும் வீதிக ளில் குப்பையாய்க்கிடக்க, அவைகளை வாரி அப்புறத்தில் விட்டு எறிவா ர்கள். வாசனை மிகுந்த செம்பொற்சுண்ணத்தையும் பச்சைக் கர்ப்பூரத்

தூள்களையும், பன்னீரிற் கரைத்துப் பந்துபோல் உருட்டிய சிலையைத் தோய்த்து எடுத்துவீதி எல்லாம் மெழுகிச்சிதளத்தால் நடுக்கம் அடைவார்கள். பழமையான வைகளைமாற்றிப் புதியனவாகப்பூப்பந்தல்போட்டுவிருது கொடிகளையும், மாணிக்கத்தோரணம், மாவிலைத்தோரணங்களையும் நாட்டிவைப்பார்கள். செம்பொன்வேதிமேல் பூமாலைகளைத்தொங்கவிட்டுப் பூரணகும்பங்களையும், பாலிகைகளையும், தூபதீபங்களையும் எங்கும் நிறைத்து வைப்பார்கள். முத்துக்களைச் சுண்ணம்செய்து செம்பொன்வேதிமேல் சித்திரக்கோலம் இட்டுச் செம்பொன் மாளிகைச் சுவர்களில் கண்டோர் காதல்கொள்ளச் சித்திரம் எழுதிவைப்பார்கள். சிலர் வரிசைவரிசையாய் விளங்கும் மாளிகைகளைப் பழுதுபார்ப்பார்கள். எண்ணிறந்தவர்கள் எங்கும் கூடி இருசெவித்துளைகளிலிருந்து மதவெள்ளம் பொழியும் யானைகளை அலங்கரிப்பார்கள் அதிவேகமாய்த் தாவி ஓடும் குதிரைகளை அலங்கரிப்பார்கள். பூமியைப் பள்ளமாக்கும் சக்கரத்தேர்களைச்சிங்காரிப்பார்கள். செம்பொன் நிலைத்தேர்களை நிறுத்திவைப்பார்கள். நவரத்தினத் தூண்களுக்கு நெடிய உறைபோட்டு வைப்பார்கள். திருக்கல்யாணத்திற்கு வருபவர்கள் எல்லாருக்கும் வசதியான இடம் ஏற்படுத்துவார்கள். எதிர்ப்பட்டும் எல்லாரையும் உபசரித்து வேண்டி அழைத்துக்கொண்டுபோய் விருந்துசெய்விப்பார்கள். காஞ்சிமாநகரமெங்கும் இந்தப்பிரகாரம் அலங்கரிக்கும்சிறப்பு ஓங்கவும், மூன்றுலகங்களில் வாசம்செய்பவர்கள் எல்லாரும் கூட்டங்கூட்டமாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கவும், தேவர்கள் எல்லாரும் ஆவலுடன் திருக்கல்யாணத்திற்கு வேண்டும் பொருள்களைக்கொண்டுவந்து எங்கும் அடர்ந்திருக்கவும், மங்கலயோகைமிகுந்து விளங்கும் வேளையில், திருவேகம்பர் திருவருளைப்பெற்றுச் சங்கபாணியாகிய திருமால் பிரமதேவனுடனும், முனிவர்களுடனும்விசாரித்து அறிந்துகொண்ட சுபதினத்தில் செம்பொன்மணிப் பாலிகைகளில் நவதானியமுளைகளைவித்துதல்செய்து, ரிஷபக்கொடி ஏற்றிய, எம்பெருமான் பார்வதிதேவியாருடன் பவனி வந்தருளும் திருவிழாவை ஆரம்பித்து, ஒன்பதுநாள் திருவிழாநடந்த பின்பு பத்தாநாள் பரமானந்தம் தருவதான பங்குனி உத்திரத்திலே தேவர்கூட்டங்களும், மனிதர் கூட்டங்களும் மகிழ்ந்து எழுந்து ஆரவாரம் செய்துகொண்டிருக்க, எம்பெருமான் திருமணக்கோலம் கொள்ளும் பொருட்டுத் திருமஞ்சனச்சாலைக்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளுதலும் திருமகள் தங்கும் திருமார்புடைய திருமால்செய்த தபோபலம் வாய்த்து, வாசனைவீசும் கொன்றைப்பூமாலைசூடிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்றுச் செம்பொற்குடத்து நீரால் திருமஞ்சனமும் மற்றும் அபிஷேக

ங்களையுஞ்செய்து, அன்புமேலிட்டுமெல்லிய வஸ்திரத்தால்திருமேனியை ஒற்றி ஈரத்தைமாற்றி, ஒருவராலும் செய்யக்கூடாததாய்க் கற்பக விருட்சம் கொடுக்கவந்த அற்புதச் செம்பட்டினால் உள்ளாடைசாத்தி மன்மதனுடைய வில்லைப்போல விளங்கும் புருவங்களையுடையமாதர்கண்களைக் கவரும்படி அதன்மேல் இருளற ஒளிவீசும் செம்பொற்பீதாம்பரம் சாத்திப் பன்னீர் விட்டு உரைத்த சந்தனக்குழம்பும்பச்சைக்கர்ப்பூரமும் குங்குமப்பூவும், கஸ்தூரியும், சவ்வாதும்சேர்த்துக்குழைத்திருக்கும் கலவைச்சந்தனத்தை எம்பெருமான் திருமேனி எங்கும்பரிமளம் வீசப்பூசிக் கீறுதல்செய்து, தேசுமயமாய்விளங்கும்மேருமலையில்பெயாததுஎடுத்துச் சன்னமாக இடித்துப் பொடியாக்கப்பட்டசெம்பொற்சுண்ணத்தைக் கற்பகப்பூவிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மகரந்தப்பொடியுடன்கலந்து அந்தச்சந்தனக்கோலத்தின்மேல் அப்பி, அந்த ஈரம் உலரும்படி அன்புமிகுந்து அகிற்புகைமுதலியதூபம் ஏற்றிப்போற்றுதல்செய்யும் அடியார்களுடைய ஆணவாதிமலங்களை அகற்றவல்ல செங்கமலத்திருவடிமேல் சிங்கதொனி செய்யும்சிலம்பு அணிந்து, அஞ்ஞான இருள்அனைத்தையும் அழிக்கும்படியான சோதிவீசும் வீரகண்டை கலீல் கலீல் என்று கலிக்கத்தரித்து இடையிற் கட்டிய பட்டாடைமேல் நவரத்தினம் இழைத்த செம்பொன் அரைஞாணசாத்திக், காந்திவீசும்பதுமராகத்தால் செய்யப்பட்ட உதரபந்தனம் சாத்தி, முத்துமாலைகள் பொன்னரிமாலைகள், பூமாலைகள்சுன்னவீரம் வெற்றிலை முகம்போலும் அச்சவடிவாகச்செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் செம்பொற் பூணூல் முதலிய ஆபரணங்கள் எல்லாம் பேரொளி வீசும்படி திருமார்பினிடமாகச்சாத்தி, ஸ்ரீகண்டத்திலேநவரத்தினமாலை சாத்தி, ஒளிபெற்று விளங்கும் நாகரத்தினம் வைத்திழைக்கப்பட்டமோதிரங்களை விரல்களுக்கெல்லாம் கோத்தணிந்து, கையிலே வயிடூரியத்தால் செய்யப்பட்ட செம்பொற் கடகம்மாட்டிச்சந்திரகாந்திவீசும் முத்துகளால் இயற்றப்பட்ட அங்கதங்களைத்தோளில் பூட்டிச் சங்கக்குழையும் செம்பொற்றோடும் நீண்டு இரண்டு தோள்களின்மேல் அசையாடச் செவிகளில் அணிந்து, நெற்றிமேல் செம்பொன்மணிப்பட்டம் கட்டி, தெய்வத்தன்மையுடன் செகசோதிமயமான செம்பொன்மணி மகுடத்தைச் செம்பவளச்சடைமுடிமேல் விளங்கச்சூட்டி, இவ்வண்ணம்திருவாபரணங்களைச்சாத்திப் போற்றுதல்செய்யச்சிவபெருமான் எழுந்து, பூரணகும்பம், இருகயல், வெண்சாமரை, அங்குசம், கண்ணாடி, வெற்றிக்கொடி, முரசு, திருவிளக்குமுதலான அஷ்டமங்கலங்களை அரமகளிர் எதிர்கொண்டுவரச் சென்று, தெய்வத்தச்சர்கள் செய்ததிருக்கல்யாணமண்டபத்தில் பிரவேசித்துப் புஷ்பாசனத்தில் எழுந்தருளி, உருத்திரர்முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஆசனங்களில் உட்காரும்படி திருவருட் கண்ணோக்கம் செய்

ன் சிறந்து வீற்றிருந்தபின்பு, வண்டுகள்விருந்தினாற்போற்கூடிஅமுதம்போ லும் பாடல்களை விளரி என்னும் இராகத்துடன் பாடச்சிவந்து மணக் கும் துளசிமாலை சூடிய மார்பையுடைய திருமால் தன் இல்வாழ்க்கைக்கு ரிய திருமகள் முகத்தைப்பார்த்துப் பெண்ணே! நீ வண்டுகள் முழங்க மணமலர் சூடிய கூந்தலையுடைய கவுரியைப் பலவகையான ஆபரணங்க ளால் அலங்கரித்து அழைத்துக்கொண்டு வருக என்றுசொல்லிய மாத் திரத்தில் சுனைகளிலபுஷ்பிக்கும் நீலமலர்போலும் கண்களையுடைய இல ட்சுமி பெருமகிழ்ச்சியுடன் சென்று, அந்தப்புரத்தை அடைந்து வேண் டும் ஆடையாபரணங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு போய் அண்டரண்டசராசரங்கள் அனைத்தையும் பெற்றும் இன்னும்சிறுகன்னி யாகவே பேரழகு வாய்ந்திருக்கும் பிராட்டியைச் செம்பவளப் பலகை மேல் உட்காரவைத்துக் கூந்தலை அவிழ்த்து, எண்ணெய் அள்ளிச்சாத்தி நெல்லி விழுதையும் மஞ்சள் விழுதையும் திருமேனி நிறையப்பூசி, அன புமிகுந்து, கதம்பம் முதலியவைகளைத் தரித்து, வாசனை யூட்டிய நீரால் திருமஞ்சனம் செய்வித்து மெல்லிய வஸ்திரத்தால் ஒற்றித் திருமேனி யில் உள்ள ஈரத்தைப் போக்கிக் கற்பகத்தரு கொடுக்கக் கொண்டுவந்த சித்திரப்பூம் பட்டாடைசாத்தி, நவரத்தின பீடத்தின் மேல் எழுந்தருள வைத்து, யானைத்தந்தச் சீப்புகொண்டுநெடியகூந்தலைச்சிக்கறுத்து, நேர் மையாக வாரி, மணம் வீசும் கஸ்தூரி பூசி அகில் சந்தனம் முதலியவை களைச்சேர்த்து நெருப்பிற்போட்டுப் புகையும் தூபம் பரிமளம் கமழ ஊட்டி, மகர மச்சம் நாணும்படி விளங்கத் திருத்திச் செம்பொற் கட்டுக்கயிற்றால் கட்டிப் பனம்பழம்போல் உருண்டு திரண்டு விளங்கும் கொண்டைபோட்டுச் சந்திரகாந்தி வீசும்முத்துகளைமாலையாகக் கோத்து ப்பிடரியின்மேல் தொங்கி அசைந்து ஒளிவீசும்படி அந்தக் கொண்டை யில் சொருகி, வாசனையுடன் அரும்பு அவிழப்பூத்த பூமாலைகளால் சூழப் பட்டு, ஒளிவீசும் பொன்மாலைகளும் நவரத்தின மாலைகளும் அளகபாரத் தில் விளங்கத்தரித்து, பேரொளி வீசும் தெய்வ உத்தி, மயில் என்னும் தலைக்கோலங்களை மிக்க அழகு பொழிய அணிந்து, அளகபாரத்தின் நடு வே, வகிர்ந்தெடுத்த வடுவில் சூரிய கிரணம் தங்கினாற்போல குங்குமப் பொடிஅணிந்துநெற்றியிலேசெம்பொற்பட்டம்கட்டிச்சேர்த்துக் குழைத் து இழைத்து எடுத்த சிந்தூரத்திலகப்பொட்டிட்டு, நீலமலர்போலும் கண் களுக்கு மை எழுதி, பூரண சந்திரனைப்போல் விளங்கும் திருமுகத்தில் நாசிக்கு நவரத்தின நத்து முதலியவைகளை மாட்டிச் செவிகளில் மாணிக் கத்தால் இழைக்கப்பட்ட தோடும் நவமணிக்குழையும் பூட்டிக் கழுத்தில் விட்டுவிட்டு ஒளிவீசும் இரத்தின அட்டிகைகட்டி, முத்துவைத்து இழை

க்கப்பட்ட தோளணிகளைத் தோளில் சாத்திச் சோதிமயமான முன்கைகளில் நவரத்தின கடகமும் செம்பொன் வளையலும் போட்டுச் செம்பொன்மணி மோதிரங்களை விரல்களில் அமையும்படி கோத்து, மிக்கவாசனையுள்ள சந்தனக்குழம்பை அள்ளி முதுகில் பூசிக் கை நகத்தினால் சித்திரித்து, அதிகமணம் வீசும் களபசந்தனக் குழம்பினால் தாமரை அரும்பு போலும் தனங்கள் மறைந்துபோகும்படி கோலம் எழுதி, அந்தச் சந்தனக்கோலத்தின்மேல் மணம் வீசும் மகரந்தப்பொடிகளை ஒற்றி, அகிற்புகை காட்டியும் விசிறி எடுத்து வீசியும் உலாத்தி அதன்பின்பு முத்துமாலைகளும் செம்பவளமாலைகளும் மாணிக்கமாலைகளும் மரகதமாலைகளும் பூமாலைகளும் பொன்மாலைகளும் மற்றும் நீலமணிமாலைகளும் தன் ஒளிவீசும்படி சாத்தி, அக்கினிச்சுவாலை தோன்றுவது போலத்தோன்றும் நாகசிரோரத்தினம் முதலிய இரத்தினங்களால் முறையே எழுகோவையாகவும் எட்டுக்கோவையாகவும் பதினாறுகோவையாகவும் பதினெட்டுக்கோவையாகவும் முப்பத்திரண்டு கோவையாகவும் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் மேகலை, காஞ்சிகலாபம், பருமம், விரிசிகை என்னும் ஆபரணங்கள் ஐந்தையும் யானைத்தலையில் உள்ள மத்தகம்போலும் கடிதடத்தில் கலகலவென்று ஒலிக்கும்படி சாத்தி, கிண்கிணி, பரியாகம், சிலம்பு, பாடகம் என்ற இவைகளைப் புறவடியில் விளங்கச்சாத்தி, செந்தாமரைப்பூ வெட்கிப்போம்படி மிகச்சிவந்து விளங்கும் சிறுசேவடிகளில் செம்பஞ்சின் குழம்பை அள்ளி ஊட்டித் தாழ்ந்துவணங்கினார்கள்.

அழகுகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான பார்வதிதேவியின் திருமேனியைக் கலந்தபடியால் பேரழகுவாய்ந்து விளங்கும் ஆபரணங்களைப் பார்க்குந்தோறும் அந்த ஆபரணங்களை அணிந்து வணங்கிநின்ற இலட்சுமியானவள் இது நான் அலங்கரித்த ஆபரணந்தானோ என்று சந்தேகம் அடைந்தாள். தெய்வப்பெண்கள் எல்லாரும் தங்கள் கட்புலனைக் கவரும்படியான பேரழகைக் காணுந்தோறும் பரமசந்தோஷம் அடைந்து மங்கலவார்த்தை சொல்லி, எம்பெருமாட்டியை வாழ்த்தினார்கள். இப்படி இருக்கையில் பார்வதிதேவியும் இலட்சுமியினுடைய செந்தாமரைமலர் போலும் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவ்விடம் விட்டு எழுந்து, தேவர்கள் எங்கும் புஷ்பமாரி பொழியவும் மங்கலவாழ்த்தின் ஒலி பெருகவும் எழுந்தருளினாள். மழைபோற் குளிர்ந்து மதர்த்திருக்கின்ற கண்களையுடைய அரமகளிர்கள் தங்கள் கையில் சந்திரவட்டக்குடை, கொடி, வெண்சாமரை, ஆலவட்டம் முதலியவைகளை ஏந்திக்கொண்டு பணிவிடைசெய்துவரவும், பூமிமேல் விரித்துப் பரப்பிய சித்திரப் பூம்பாவாடை மேல் மெல்ல மெல்ல நடந்து, பலவிசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் திருக்கல்யா

ணமண்டபத்தில் புஷ்பாசனத்தின் மேல் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானை இடதுபக்கத்தில் சித்திரக் கொழுந்து போற் சிறந்து வீற்றிருந்தாள்.

சித்திராலங்கார பீடத்தின் மேல திருவேகம்பமுடையவர் தேவியுடன் தங்கி இருக்கும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு, உருத்திராமுதல எல்லாரும் தொழுது எழுந்து பரமசந்தோஷம் அடைந்தார்கள். மணம்வீசும் துளசிமாலைசூடிய மாயவன் எம்பெருமானுடைய மலர்போலும் பாதபூசை பண்ணச் சென்றான். அண்டங்களெல்லாம் படீல் என்றுவெடித்தாற் போல் பல வாத்தியங்கள் முழங்கியதுகள். இலட்சுமியானவள் வணங்கிக்கையில் ஏந்தியசெம்பொற் கரகத்தால் பால்வார்க்கத்திருமால் எமது ஐயன் மலரடிகளை விளக்கித்தொழுது மெல்லிய பட்டு வஸ்திரத்தால் மெள்ள மெள்ள ஒற்றி ஈரத்தைமாற்றி, அன்பு மிகுந்து பெருஞ்சோதி மயமாய் விளங்கும் சீர்பாத பூசை பண்ணிய தீர்த்தத்தை அள்ளி உட்கொண்டு, சாக்கரை நெய் பால் பழம் மணக்கும் மதுபருக்கம் அளித்து, நாயேனையும் அடிமையாகக்கொண்டருளும் எம்பெருமானுடைய செந்தாமரை மலராக கைமேல்,அண்டரண்ட சராசரங்கள் அனைத்தையும் பெற்றெடுத்த பிராட்டியான கன்னிகையின் செங்காந்தள மலர்க் கைகளை வைத்துத்தான நீர் வார்த்துத் தத்தம்செய்துகொடுத்தான். சங்குகள் முழங்கியதுகள்; துந்துமிகள் முழங்கியதுகள்; பல வாத்தியங்கள் முழங்கியதுகள், மங்கலவார்த்தைமுழங்கியதுகள், நான்கு வேதங்கள்முழங்கியதுகள்; ஆகமங்கள் எல்லாமமுழங்கின; பல புராணகலைஞானசாஸ்திரங்கள் எல்லாம் முழங்கின; ஆசீர்வாத மொழிகள் முழங்கின, தேவர்கள் எல்லாரும் கற்பக பூமழை பொழிந்தார்கள். பாடல்களின் நவரசத்தேன மழை வெள்ளம்போற பெருகி வழிந்தது; அடியவர்களுடைய கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர மழை தாரை தாரையாய் இறங்கியது; பாவங்கள் எல்லாம் மாயமாய்ப் பறந்து ஒழிந்து போய் விட்டன. அந்த வேளையில் எம்பெருமான் பிரம தேவனைப் பார்த்துத் தான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதாகம விதிப்படி ஓமம் வளர்க்கச் சொல்லிப் பார்வதிதேவியின் ஸ்ரீகண்டத்தில் மங்கலநாண் சாத்தினார். பிரமதேவனும் எம்பெருமான் கட்டளையைத் தன்கருத்திற் கொண்டு வேதாகம விதிதவறாமல் ஓமாக்கினி வளர்த்து வாசனை வீசும் நெய்மொண்டு வார்த்துத், திருக்கல்யாணச் சடங்குகளைப் பூர்த்தி செய்தான். அகஸ்திய முனிவருடைய அபிப்பிராயமும் கவுரியின் கருத்தும் நிறைவேறின. தன் அடியார்கள் வேண்டிய பொருள்களை வேண்டியபடியே விரைந்து கொடுத்தருளும் திறத்தை எம்பெருமான் செய்து கொண்ட திருக்கலியாணத்தினால் வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தார்.

இப்பால் அந்த நாள்திருமணக்கோலங் கண்டவர்கள் எல்லாரும் செழுந் தேனை உண்ணும் தேன் வண்டுகள் போல் ஆனந்தக் கடலில் அழுந்தி நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல மனம் உருகி வாயாரவாழ்த்தி இருகைகளையும் சிரசின் மேற்கூப்பிக்கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் மழைத் தாரையில் முழுகிப் பரமசுகம் அடைந்தார்கள். பரமானந்தம் அடைந்து பார்வதி தேவியாருக்குண்டாயிருக்கின்றஅற்புதசுவரூபத்திருமேனிஅழகையும் எம்பெருமானுக்குக் கொங்கைத்தழும்புடன் செங்கைவளைத் தழும்பினால் உண்டாயிருக்கும் அழகையும் வியந்து நோக்கி இமயமலையில் நடந்த திருக்கல்யாணத்தைப் பார்க்கிலும் இதுசிரேஷ்டமானது என்று பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். அளவில்லாத சந்தோஷம் அநுபவிக்கும் படி எமக்கு இந்தப்பேறளித்த அகஸ்திய முனிவர் நீடூழி வாழ்க வாழ்க என்று வாழ்த்தி மங்கலப் பல்லாண்டு பாடி மனங்குழைந்தார்கள். பார்வதி பாகனும் அவரவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்து, எட்டுத்திசைகளில் உள்ள எட்டு யானைகளும் உடல் நடுங்கப் பெருமூச்சு விடும்பேராண்மையுள்ள வெள்ளை ரிஷபத்தின் மேல் பார்வதி தேவியாருடன் மகிழ்ந்து ஏறிக்கொண்டு, அன்பர்கள் எல்லாம் துதி செய்யும்படி திரு வீதியில் திருவுலாவாக வந்தருளினார்.

பிளிறு ஒலிசெய்யும் கொடியமதயானையின் முதுகின்மேல் வைத்துக்கட்டப்பட்ட பேரிகை, மத்தளம், தாளம் முதலிய வாத்தியங்களும் தேவர்கள் முழக்கும் வாத்தியங்களும் திசாதிசைகள் எங்கும் செவிடுபடுத்திப்போகும்படி முழங்கவும், பாணாசுரன் என்னும் மகாவீரன் ஆயிரம் சங்குகளைப்பிடித்துத் தன் ஆயிரம்வாய்களிலும் வைத்துஊதவும், வாணாசுரன்தன் ஆயிரங்கைகளால் குடமுழாவாத்தியம்வாசிக்கவும், மத்தளமாதவன்மத்தளம்முழக்கவும், காமாட்சிதேவியைத்திருக்கல்யாணம் புரிந்தருளும் காதலன் வந்தான் என்றும் கொங்கைத்தழும்பேற்றருளியகோமான் வந்தான் என்றும் நாமெல்லாரும் கடைத்தேறும்படி தானே தோன்றினவன் வந்தான் என்றும் முத்துமாலைகட்டிய திருச்சின்னங்களும் எக்காளங்களும் முழங்கவும் புள்ளாங்குழல் ஓசையும் வீணையின் ஓசையும் எங்கும் பரவவும், பரதநாட்டியவிதிப்படிமாதர்கள்நடனம்செய்யவும், தேவர்கள்பொழியும் புஷ்பமாரியானதுபூலோகத்தைமறைக்கவும் திருவீதியிலே திருவிழாவைக்கண்டு சேவிக்கவந்த பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் எழுவகைப்பருவமுள்ள பெண்கள் எல்லாரும் * நாணத்தையும்வளையல்களையும் ஆடைகளையும் இழந்து, மோ

---

* திருவுலாவரும்போது எழுவகைப்பருவமுள்ள பெண்கள் பரவசமாய் விம்மயலாய், ஆடையுலாவிழும், காமபரந்தா உலாவிறுமகாலங்க.

கத்தைமூட்டும்மன்மதன் வில்லில்தொடுக்கும்பஞ்சபுஷ்பபாணமழைநீரில் குளிக்கவும், சாமரைகளும் சந்திரவட்டக்குடைகளும் கொடிச்சீலைகளும் நெருங்கவும் நிகரில்லாதோங்கும் நகர்ப்பிரதட்சிணம் செய்தருளி மதுரவசனத்துடன மங்கலவாழ்த்தொலி மலியவும் திருவுலாக்காணும் புண்ணியம்செய்தவர்களுக்கெல்லாம்கருணைகடாக்ஷம்வைத்தருளிமீண்டு, கோயிலுக்குட்சென்று, மெலலிய புஷபாசனத்தினமேல் பாரவதிதேவியாருடன் வீற்றிருநது, சுறறுப்பக்கமெலலாம் சூழ்ந்து நினறிருக்கும் அரி அயன் முதல அனைவரையும்பாரத்து, இவ்விடததில நீஙகள் வேண்டும் வரங்களைபபெற்றுக்கொள்ளுங்கள் எனறு சொலலிய மாத்திரத்தில் தேவர்கள் அனனை அப்பராம அவர்கள்பாதங்களைவணஙகி, நாஙகள் எல்லாரும் உங்கள் திருக்கல்யாணமகோறசவம் பாாததுக் கடைத்தேறினோம். கடல் சூழ்நதஉலகததிலே கலயாணம்நடக்கும் இடஙகளில் எல்லாம் நீங்கள் இருவரும் தஙகி இருந்து கல்யாணப்பிள்ளைககும் பெணணுக்கும் இகபரசுகம்அளித்தருளவேணடுமென்றாாகள். இநதவரம்கொடுத்தோம். இனிநீங்கள் எலலாரும் காஞ்சிமாநகரததில காவல செய்துகொண்டு சுகமாய்வாழ்ந்திருங்கள் என்று சிவபெருமான கடடளை இடுதலும் தேவாகள் எலலாரும் அந்தக்கட்டளையைச் சிரசின்மேறகொணடு மனமகிழ்ந்து காஞ்சிமாநகரத்தைககாவல்செயவதுடன களிபபடைந்து வாழ்நதிருந்தாாகள். துனபஙகளையெலலாம் தொலைத்தருளும்கவுரிதிருமேனியிலிருந்துதோன்றிய துாக்கையும், அடியேனைக்கல்யாணம் செய்துகொண்டருள்க என்று வணங்கிநின்று வேணடிக்கொள்ளவே, அந்தநாள் கல்யாணத்தை முடிததது, துர்க்கையே! நீ காஞ்சிமாநகரததைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, இங்கே வாசம்செய்திரு எனறு அநுக்கிரகம செய்யப்பெற்றுக் கன்னிகாப்பு என்னும் ஒருபெயர்பெறும்படி அந்தக்கவுசிகி யென்பவள்காஞ்சிமாநகரத்தைக்காவல்செய்துகொண்டு, ஆனந்தபெருஞ்சோதிமயமாய்விளஙகும் கவுசிகேசனைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி, அன்பு மிகுநத ஆகமவிதிபபடி அருச்சனைசெய்து, உயிர்கள் எல்லாம் யாதொரு துன்பமும் இல்லாமல் சுகிதது வாழ்ந்திருக்கத்தானும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாளில் சும்பன், நிசும்பன் என்னும் அசூராகள் உயிாகளையெல்லாம் நடுங்கச்செய்வதைப்பார்த்துப்பிரமதேவன் காஞ்சிமாநகரத்திற்குவந்து, எம்பெருமானிடத்தில் விண்ணப்பம்செய்து வேண்டிக்கொண்டதனால், அவர் கட்டளைப்படி அந்தக்கவுசிகி என்பவள் விந்தமலைக்குபபோய், அவ்விடத்தில் வாசம் செய்து, அந்த அசுரர்களை நாசமாக்கி மீண்டு, காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

அன்பர்களே ! நாம் இப்பொழுது சொல்லிய பெருஞ்சிறப்பு அமைந்த கவுரிகல்யாணமகிமை விளங்கமனமகிழ்ந்து வாழ்ந்தவர்கள், கண்டவர்கள் கண்டோர்சொல்லக்கேட்டவர்கள், கண்டுகேட்டு நன்குக நினைந்தவர்கள் எல்லாரும் நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய கன்னியரை அடையும் கல்யாணபோகத்துடன் யாவராலும்சொல்ல ஒண்ணாத பரமானந்த போகத்தையும் அடைந்து நீடுழிவாழ்ந்திருப்பார்கள்,

கவுரிமணவாளன்கழல்போற்றி .

ஐம்பத்தெட்டாவது.

விம்மிதப்படலம்.

(விம்மிதம் அதிசயம்.)

தபோநிதிகளே! சாமகண்டர் ஆகிய சிவபெருமான் கட்டளையிட்டபடி, உயிர்கள் எல்லாம் தழைக்கும்பொருட்டுக் காமாட்சிதேவி முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் செய்துகொண்டிருக்கும் காஞ்சிமா நகரத்திலே அநேக அற்புதங்கள் உண்டு. அந்த அற்புதங்களில் சில அற்புதங்களைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள்.

சமுத்திரமானது நவரத்தினங்கள் அடர்ந்து இருக்கிறபடியால் இரத்நாகரம் என்று சொல்லப்படுவதுபோல, காஞ்சிமாநகரமானது சிவபெருமான திருவருளால் உண்டாகும் பல அற்புதங்கள் நிலைபெற்று வசிக்கும் இடமாயிருக்கின்றது. தொட்டமாத்திரத்தில் எல்லாப்பொருள்களையும் செம்பொன்னாகச் செய்பவைகளும் எண்ணிறந்த சித்தர்களால் வந்தனை வழிபாடு செய்யப்பெற்றவைகளும், வேண்டும் பொருள்களெல்லாவற்றையும் விரைந்து கொடுப்பனவும் ஆகிய தவமுடையவர்களால் தரிசனம் செய்யப்படும் பல சிவலிங்கங்கள் அந்த நகரத்திலே உள்ளன. ஒருபரம்பொருள் இரண்டு பொருளாகி அவ்விரண்டு பொருள்களும் தம்மில் அபேதமாய்க் கலக்கும் அற்புதமும் அந்த நகரத்தில் உண்டு. அது யாது? எனில், ஒரு பரம்பொருள் சிவம் சத்தி என்னும் திருவேகம்பர் காமாட்சி என்று இரண்டு பிரிவாகித் தம்மில் கலந்து மீண்டும் ஒருபொருளேயாய் விளங்குமென்றறிக. இருமையாகிய ஒருபொருள் பலபொருள் ஆவதையும் பலபொருள் ஒருபொருளாவதையும் உடையது. அதை விரித்துச் சொல்லுமிடத்தில் ஏகனாகிய சிவபெருமான் அநேகராய் வீற்றிருப்பர். பலவேதங்கள் ஒருமாமரமாகி விளங்கும்.

மேலும் மூன்று அற்புதஸ்தானங்களும் மூன்று அற்புத பீடங்களும் மூன்று அற்புதக் கழனிகளும் நான்கு அற்புத சிம்மாசனங்களும், ஐந்து அற்புத விருட்சங்களும், ஐந்து அற்புதத் தடாகங்களும், ஆறு அற்புதப் பட்சிகளும், ஏழு அற்புதப் பொதுஸ்தானங்களும், எட்டு அற்புதப் பூம் பொய்கைகளும், ஒன்பது அற்புதக் கல்லுகளும், ஒன்பது அற்புதப் பூஞ் சோலைகளும், பத்து அற்புதச் சபைகளும், பதினொரு அற்புதக் கிணறுகளும் சிறந்து விளங்கும். மூன்று அற்புதஸ்தானங்களில் ஒரு அற்புத ஸ்தானமானது பலபிறவிகளில் பெற்ற தகப்பன்மார்களைக் காணவேண்டுமானால் காண்பிக்கும். ஒரு அற்புத ஸ்தானமானது பல பிறவிகளில் பெற்றெடுத்த தாய்மார்களைக் காண்பிக்கும். ஒரு அற்புத ஸ்தானமானது பலபிறவிகளில் பந்துஜனங்களாய் இருந்தவர்களைக்காண்பிக்கும். மூன்று அற்புதபீடங்களில் ஒரு அற்புத பீடம் தன்னைவந்து அடுத்தவர்களுக்குச் சாதமும் தண்ணீரும் கொடுக்கும். ஒரு அற்புதபீடம் வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் விரைந்துகொடுக்கும். ஒரு அற்புதபீடம் ஊமை பேசவும் பேசினவன் ஊமையாயவிடவும் செய்யும். மூன்று அற்புதக்கழனிகளில் ஒரு அற்புதக் கழனியானது விளைந்திருக்கும் நெல்லுப் பயிரை மீளமீள அறுக்குந்தோறும் விளைந்துகொண்டேயிருக்கும். ஒரு அற்புதக்கழனியானது விதைவிதைத்தநாளே விளைந்து பலன்கொடுக்கும். ஒரு அற்புதக் கழனியானது ஏர்கட்டி உழுதல் இல்லாமலே தக்கபயிர்களைவிளைவிக்கும். நான்கு அற்புதச் சிங்காதனங்களில் ஒரு அற்புதச் சிங்காதனமானது தனக்கு உரிய மும்மூர்த்திகளுடன் முனிவர்களும், தேவர்களும் துதிசெய்ய வாழ்ந்திருக்கும் பிரமதேவனைக் காண்பிக்கும். ஒரு அற்புதச் சிங்காதனமானது தனக்கு உரிய மும்மூர்த்திகளும், இலட்சுமி முதலானவர்களும் சூழ்ந்திருக்க வீற்றிருக்கும் விஷ்ணுவைக் காண்பிக்கும். ஒரு அற்புதச் சிங்காதனமானது தனக்கு உரிய மும்மூர்த்திகளும் பூதகணங்களும் போற்றுதல் செய்ய வீற்றிருக்கும் காலாக்கினி ருத்திரனைக்காண்பிக்கும். ஒரு அற்புதச் சிங்காதனம் தனக்கு உரிய மூர்த்திகளுடன் வாழ்ந்திருக்கும் சூரியபகவானைக்காண்பிக்கும். பொன்போல்மலரும் சூதவிருட்சம் இடையறாமல்செந்தேன்பொழியாநிற்கும். காஞ்சிவிருட்சம் தன்னிழலைப் பிறருக்கு உதவாமல் தன்னில் அடக்கிக்கொள்ளும். உறங்காப் புளிய மரமானது பூவாமலும் காய்க்காமலும் பழங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிரு

*சிவபெருமானுக்கு, பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன்போல, பிரமதேவனுக்குவிராட்டு, காலன், புருஷன் என்னும் மூவரும் விஷ்ணுவுக்குச் சங்கரிடணன், பிரத்தியும்னன், அநிருத்தன் என்னும் மூவரும் உருத்திரனுக்கு ஆனை, பிருடன், பவன் என்னும் மூவரும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்களில் அதிகாரம்பெற்ற விபுதாக்களாம், [illegible]

க்கும். இருப்பைமரம் பலவகையான புஷ்பங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும். அத்திமரம் செம்பொன்மலர் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இத்தன்மையான தெய்வத்தன்மையுள்ள விருட்சங்கள் ஐந்தும் தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமான் சிறந்து வீற்றிருக்கும் காஞ்சிமாநகரத்திலே அதிசயமாக வளர்ந்தோங்கி இருக்கும். ஐந்து அற்புதத் தடாகங்களில் ஒரு அற்புதத்தடாகம் இரவில் தாமரையும் பகலில் அல்லியும் மலர்ந்து மதுரமான தேன்பொழியாநிற்கும். ஒரு அற்புதத்தடாகம் ஒரு காம்பிலே மூன்று தாமரைமலர்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும். ஒருஅற்புதத்தடாகம் தன்னிடத்தில் வந்து குளித்தவர்களை விரைவில் குரங்கு ஆக்கிவிடும். ஒரு அற்புதத்தடாகம் தன்னிடத்தில் வந்து முழுகினவர்களுடைய சத்துருக்களுக்குச் சங்கடம் தருவதாகும். ஒரு அற்புதத்தடாகம் தன்னில் வந்து நீராடப் பெற்றவர்களுடைய சுற்றத்தாருக்குச் சுகம் தருவதாகும். மயூரபட்சியானது (மயில்) மழைபெய்யாதகாலத்தில் அகவி மழையைவருவிக்கும். கிளிப்பிள்ளையானது வேதாகமசாஸ்திரங்களை எல்லாம் விளங்க எடுத்துச்சொல்லும். ஆந்தையானது கணித நூல் எல்லாவற்றையும் கசடறக்கற்பிக்கும். கபோதபட்சியானது (புறா) சோதிடசாஸ்திரங்களையெல்லாம் தெரிந்து சொல்லும். நாகணவாய்ப்பட்சியானது சங்கீத சாஸ்திரமுறைப்படி பாடும். சக்கரவாகபட்சியானது வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் வரையாது கொடுக்கும். இவ்வண்ணம் ஆறு அற்புதபட்சிகள் அந்நகரத்தில் நிலைபெற்று வாழ்ந்திருக்கின்றன. ஒரு பொதுஸ்தானத்தில் தேவர்கள் பேசுவது மனிதர்செவிகளில் கேட்கும் ஒரு பொதுஸ்தானத்தில் சிறியமுயலானது பெரிய யானையை எதிர்த்துத் துரத்திவிடும். ஒரு பொதுஸ்தானத்தில் தேவலோகம் மனிதர் கண்களுக்குப் புலப்படும். ஒரு பொதுஸ்தானத்தில் வந்து சேர்ந்தவர்களுக்குத் திசை தெரியாத மயக்கம் உண்டாகும், ஒரு பொது ஸ்தானத்தில் நெய்யில்லாமலே விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கும், ஒரு பொதுஸ்தானத்தில் பாதாளத்தில் வாசம்செய்கிறவர்கள் பேசும் சொல்கேட்கும். ஒரு பொதுஸ்தானத்தில் பஞ்சவாத்தியங்கள் எப்போதும் ஓயாமல் முழங்கிக்கொண்டிருக்கும். இப்படியாக ஏழுஅற்புதப்பொதுஸ்தானங்கள் அந்நகரத்தில் விளங்கும். ஒருபொய்கை தன்னிடத்தில் முழுகினவர்களுக்குப் பொன்மேனிகொடுக்கும். ஒரு பொய்கை மாணிக்கமேனி கொடுக்கும். ஒரு பொய்கை தேவேந்திரபோகம் கொடுக்கும். ஒருபொய்கை மனோரம்மியமான பொருள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் ஒரு பொய்கை வேண்டியதெல்லாம் கொடுக்கும். ஒருபொய்கை பெரியோரால் விரும்பப்படும் மெய்ஞ்ஞானம் கொடுக்கும். ஒரு பொய்

கை சத்தியஞானானந்த வீடுகொடுக்கும். ஒரு பொய்கை கர்மவியாதிகள் அனைத்தையும்போக்கிவிடும்.

இப்படியாக ஆணவாதிமலங்களை அழிக்கும் எட்டு அற்புதப் பொய்கைகள் அந்த நகரத்தில் இருக்கின்றன. ஒருகல் தன்னைத் தொட்டவர்களைத் தேவர்களாகச் செய்யும். ஒருகல் பாம்புக்கடி விஷத்தை நீக்கிவிடும். ஒருகல் அணிமாமுதலிய அஷ்டமாசித்திகளைக் கொடுக்கும். ஒருகல் உடலைவிட்டுப் பிரிந்தஉயிரை மீளக்கொடுக்கும். ஒருகல் நடுநிலையாய் நின்று, வழக்குகளைச் சிக்கறுத்து வாதிபிரதிவாதிகளுக்கு நியாயம் கிடைப்பிக்கும். ஒருகல் குஷ்டரோகம் முதலிய கொடிய நோய்களைப்போக்கும். ஒருகல் உடலில் அறுபட்ட உறுப்புகளைப் பழையபடிபொருந்தச்செய்யும். ஒருகல் பிறவிகள் தோறும் விடாமல் தொடர்ந்துவரும் பெரும் பாவங்களைப் போக்கும் ஒருகல் பரஞானம்பாலிக்கும் இப்படியாக ஒன்பது அற்புதக்கல்லுகள் அவ்விடத்தில் அதிசயமாக ஓங்கும். ஒரு பூஞ்சோலையில் வந்து அடுத்தவர்கள் பெறும்படி பொன்மழை பொழியும், ஒரு பூஞ்சோலையில் வெள்ளி மழைபொழியும். ஒருபூஞ்சோலையில் முத்து மழை பொழியும், ஒரு பூஞ்சோலையில் குருவிந்தமழை பொழியும், ஒரு பூஞ்சோலையில் வயிரமழை பொழியும், ஒரு பூஞ்சோலையில் வயிடூரிய மழை பொழியும், ஒரு பூஞ்சோலையில் புஷ்பராக மழை பொழியும், ஒரு பூஞ்சோலையில் கருடபச்சை மழை பொழியும், ஒரு பூஞ்சோலையில் இந்திர நீல மழை பொழியும், இவ்வண்ணம் நவரத்தின மழை பொழியும் நவமலர்ச்சோலைகள் நனகுவளர்ந்தோங்கும், ஒருசபை தன்னிடத்தில் பாவஞ்செய்தவர்கள்வந்தால் அவர்களைஊமையாக்கிவிடும். ஒருசபை இருடர்களைத்திசைதெரியாமல் தியங்கச்செய்யும், ஒருசபைகலைவி அறிவைவிளங்கக்கற்பிக்கும். ஒருசபை பலவிதமான ரூபங்களைக்கொடுக்கும். ஒரு சபை சாகாதிருக்கும் தன்மை தரும். ஒருசபை பாதாளத்திற்குப் போகும் வழிகாட்டும். ஒருசபைசமர்த்தர்களுக்கும் திக்பிரமை உண்டாக்கும். ஒரு சபை மாணிக்க மழைபொழியும். ஒரு சபை பகலை இரவாகவும் இரவைப்பகலாகவும் காண்பிக்கும் ஒருசபை தன்னிடத்தில் வந்தவர்களைப் பிறர் காணாமல் ஆச்சரியம் அடையச்செய்யும். இப்படியாகப்பத்து அற்புத சபைகள் அந்நகரத்தில் விளங்கும் தயிர்க்கிணறு, பாற்கிணறு, நெய்க்கிணறு, தேன் கிணறு, கருப்பஞ்சாற்றுக்கிணறு, முத்தினொளிக்கிணறு, சுவர்க்க நெறிக்கிணறு, உலகடைக்கிணறு, அதிசயமான பட்டப்பார்த்து வா நிழலைத் தன்னில் மறைக்கும் கிணறு, விசித்திரமானபிலே விளையுமெய்யும் நீர்க்கிணறு, [illegible]

ஆகப்பதிறேரு அற்புதக்கிணறுகள் அவ்விடததில அரசயமாகவிளஙகும், இவை அலலாமல் தன்னிடததில் எள்போட்டால மறறொரு பககததில எணணெய தோனறசசெய்யும் ஒரு செககு உணடு அவரவாகள செயத விஙனகளை அவரவாகளே அநுபவிககச்செயயும ஒரு கலலும் ஒரு கறபா வையும உணடு. காஞசிமாநகரததைக காவலசெயயும வயிரவக்கடவுள் நடனம்புரிந்தருளும் சீபாதச்சிலம்புகள கலிலகலிலென்று இடையறுமல் முழஙகும் முழக்கம எல்லாரும் ஆச்சரியம் அடைய ஒரு பக்கததில கே ட்கும். மற்றும் உள்ள இபபடிபபட்ட அதிசயஙகளுக்கு ஓர் அளவிலலே. அந்த அதிசயஙகளை எலலாம் அறிநதவாகளும இலலே. அநத அதிசயங் கள் எல்லாம் கிரேதாயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகஙகளில் எலலா ருககும் புலப்படும.

கடையுகமான கலியுகத்திலே தவஞசெய்வோராகிய சிலருக்கே அன றி, மற்றவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படமாட்டா. சிவபெருமான் தன்னரு ளால் முததிஅடைந்தவாகள் கணடுகளிககும்படி சிவலோகத்தில் பலஅற் புதஙகளை ஏறபடுததிவைத்திருப்பதுபோல இந்த அற்புதங்கள் எல்லாம் காஞ்சிமாநகரத்தில்வாழ்கின்றவாகள் கண்டு மனமகிழ்ச்சியடைய ஏறப டுத்திவைக்கப் படடனவாம். இவ்விடத்தில் யாம் சொல்லிய மகிமைகள் எல்லாம் கண்ணாரக்கணடும காதாரக்கேட்டும இந்நகரத்திலே பாவம்செ ய்வாாகள ஆனல அவாகள் கயவா (மூடாகள்) எனறு சொலலபபடு வார்கள,

"மக்களே போல்வர் கயவரவரன்ன ஒப்பாரியாங்கண்டதில்.

ஐயோ! மடமையினகொடுமையால அறியாமல் செய்தபாவமெல் லாம் பரிகரிககபபடும். அறிந்துசெய்வாாகள ஆனல், அந்தபபாவஙகளை ப்போக்குவது அசாததியம். ஆகையால் அறம்; பொருள், இன்பம், வீடெ ன்னும் நானகு பிரயோசனங்களை அடையவேண்டும என்று அந்த நகரத் தில வாசம்செய்கினறவாகள் தஙகள் தஙகள் • வருணாசிரம தருமஙகளில ஒன்றையாவேனும் தவறுமல் நடந்து, திருவேகமபருடைய திருவருட்பிர சாததகதிற்கு உரியவராககடவா.

திருவேகமபர் திருவருள்வாழ்க.

ஐம்பத்தொன்பதாவது

ஒழுக்கப்படலம்.

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்கம் உயிரினு மோம்பப்படும்.

ஒழுக்கந்தவறாத உத்தமர்களே! ஒழுக்கங்களைச் சொல்வோம் கேளுங்கள் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கொண்டபத்தினியை வேரற்றுவாடுங் கொடிபோல் வாடவைத்துக் கண்டமாதரை விரும்பும் விவேக சூனியனும், பத்துமாதஞ் சுமந்து வருந்திப் பெற்ற தாயைப் பிரியமாய் நடத்தாமல் கொடுமைசெய்யும் துஷ்டனும், ஆகிய இவர்கள் எல்லாம் சிவஸ்தலங்களில் இப்படிப்பட்ட பாதகம் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும். ஒருவேளை செய்வார் ஆயினும் சிவஸ்தலங்களில் சிறந்துவிளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தில் ஒருபோதும் செய்ய ஒண்ணாது. தினையளவேனும் தீமைசெய்யாமல் வேதாகமங்களின் விதிப்படி நடந்துகொள்வதே முறைமையாம்.

சூரியன் உதயமாவதற்கு ஐந்து நாழிகைக்குமுன் நித்திரை தெளிந்து எழுந்து, நெற்றியில் விபூதியணிந்து, ஏகாம்பரநாதரையும் காமாட்சி தேவியையும் தியானித்துத் துதிசெய்து, தான்செய்யவேண்டிய சத்காரியங்களை நினைத்து, சலபாத்திரமும் தண்டும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குத் தென்மேற்கில் சென்று, பூணூலைக் கழற்றி வலதுகாதிலே மாட்டித் துரும்புகிள்ளித் தரையில்போட்டுக் காலையிலும் மாலையிலும் உச்சிப்பொழுதிலும் வடதிசையாகவும் இரவில் தென்றிசையாகவும் நோக்கி உட்கார்ந்து, மலசலங்களை ஒழித்துக் கோசத்தை இடதுகையால் பிடித்துச் சென்று, தண்ணீர்கொண்டு சௌசம் பண்ணி, ஒருதரம் தண்ணீராலும் மண்ணாலும் கோசத்தைச் சுத்தமாக்கி, மூன்றுமுறை மண் இட்டுக் குதத்தைக் கழுவி, கையைப் பத்துமுறையும் இரண்டுகைகளையும் சேர்த்து ஏழுமுறையும், கால்களை ஏழுமுறையும் தண்ணீரால் சுத்திசெய்யக்கடவர். இப்படிச் செய்வது கிரகஸ்தர்களுக்கு உரியதாம். இதன் இருமடங்கு பிரமசாரியும், மும்மடங்கு வானப்பிரஸ்தனும், நான்குமடங்கு சந்நியாசியும் செய்தல்வேண்டும். கரகத்தில்கொண்டு வந்த ஜலத்தை வாயில்விட்டுக் கொப்புளித்துச் சுத்தி அடையும்பொருட்டு இரண்டுதரம் ஆசமனஞ்செய்து, பின்பு (கரநியாசம்) விரல் உறுப்புகளைத் தீண்டக்கடவர். ஸ்திரீபோகம் செய்தால் முப்பத்திரண்டு தரமும், போசனம் செய்தால் பதினாறுதரமும், மலசல விசர்க்கனஞ்செய்தால் எட்டுதரமும், வாய் கொப்புளிக்கவேண்டும். ஆணவமலம், காமியமலம், மாயாமலம்

என்னும் மும்மலங்களை அகற்றும் சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆகமங்களை அநுஷ்டிக்கும் சைவர்கள் மலசல விசர்ச்சனம் செய்யும்போதும், மாதாவீலையிலும், நித்தியாக்கினி வளர்க்கும்போதும், பல்லுக்கொம்புகொண்டுதுலக்கும்போதும், நீராடும்போதும், போசனஞ்செய்யும் போதும் பேசமாட்டார்கள். இனனொருக்கு இத்தனை அங்குலம் நீளமாயிருக்கவேண்டும் என்று விதித்த அளவுள்ள கொம்புகொண்டு பல்துலக்கி நீராடித் தேகமெல்லாம் விளங்கத் திருநீறுபூசி அன்புமிகுந்து நாடோறும்தவறாமல் சிவலிங்கபூசை செய்து புகழ்ந்து, திருவேகம்பமுடையவரைக் காலந்தப்பாமல் கண்டு தொழுது துதித்தல் வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஒழுக்கத்தில் தவறாமல்நடக்கும் பிரமசாரியானவன் மாணிக்கச்சோதி மயமானதிருவேகம்ப முடையவரது திருவருளை அடையும்பொருட்டு, ஐயம் திரிபு அறஓதி உணர்ந்த ஆசானிடத்தில் வேதங்களை யெல்லாம் முறைமையாக வோதல்வேண்டும், இருக்கு, யசுர், சாமம் என்னும் மூன்றுவேதங்களில் இரண்டு வேதங்களையாவது ஒருவேதத்தையாவது முற்றிலும் நன்றாய்க் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆவணிமாசத்திலும் புரட்டாசிமாசத்திலும் பௌர்ணிமியில் வேதங்களைப்படிக்க ஆரம்பிக்கவேண்டும் தைமாசம்பௌர்ணிமியில் முடிக்கவேண்டும். மறுபடியும் சுக்கில பட்சத்தில் ஆரம்பித்துச் சுக்கில பட்சத்திலேயே முடித்தல் வேண்டும்.

மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் முதலிய ஆறுஅங்கங்களைக் கிருஷ்ணபட்சத்தில் ஓதுவதற்கு ஆரம்பிக்கவேண்டும். விலக்கு நாள்களில் ஓதுவதுகூடாது. அவரவர்களுக்கு வெவ்வேறாக வேதங்களில் விதித்தபடி அந்தணர், [illegible], வைசியர் என்னும் இருபிறப்பாளர் மூவரும் தத்தமக்குரிய [illegible], [illegible], தண்டம், பூணூல் உத்தரீயம் முதலியவைகளை [illegible]. விதிப்படி நித்தியாக்கினி வளர்த்து அதில் [illegible] கொள்ளக்கடவர். அந்தணர் பிச்சை எடுக்கும்போது [illegible] என்றும் அரசர்கள் பிக்ஷாம்பவதிதேகி என்றும் வைசியர் [illegible] பவதி என்றும் சொல்லிப் பிச்சை எடுப்பது முறைமையாம். வயசில் குறைந்தவர்கள் வயசில் முதிர்ந்தவர்களைக் கண்டால் [illegible] மை வணங்கியவர்களைப் பெரியோர்கள் ஆசீர்வதிக்க. [illegible] யாம்சொல்லிய பிரமசாரி ஒழுக்கத்தில் சிறிதும் தவறாமல் [illegible] உணருந்தோறும் உணர்ச்சி உதவும் வேதவேதாந்தங்களை [illegible]

வர்கள் முனிவர்கடன் கழித்து, வேதவடிவாய விளங்கும ஒரு மாவடியில் இனிது வீற்றிருக்கும் ஏகாமபரநாதருடைய இன்னருள் பெற்று நிமல நித்தியானந்த வீட்டுக்கு உரியவர் ஆவார்கள்.

நான்காவது சாதியார் ஆகிய சூத்திரர்கள் அகப்பற்று, புறப்பற்று, என்னும் இரண்டு பற்றுகளைப் பற்றறத் தொலைத்துப் பத்திமிகுந்து, காஞ்சிமாநகரத்தில் நிலையாக வாசம் செய்ய விரும்புவார் ஆயின் திருவேகம்பத்தைச் சூழ்ந்து விளங்கும் ஏகாமபரபுரத்தில தங்கித் திருநீறும் திருக்கணமணிமாலையும் தேகத்தில விளங்கத் தரித்துச் சிவதொண்டுகள் பலவும்செய்து, மாவடியில் பெருஞ்சோதி மயமாய விளங்கும ஏகாம்பர நாதரைத் தினந்தோறும காலம தப்பாமல் கண்டு தொழுது வாழக்கடவர்.

பிரமசாரியானவன வேதவேதாங்கங்கள் எல்லாவற்றையும் ஓதி உணர்ந்தபின்பு இல்வாழக்கையில் இச்சை இல்லாதவன் ஆனால், தன் ஆசிரியனிடத்திலேயே சுகமாய்வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். இச்சை இருந்தால் தன் அருட்குருவின அனுமதி பெற்றுத் தேவர்கடன் பிதிரர் கடன்களைத்தீர்க்குமபொருட்டு, அழகினாலும கற்பினாலும் சிறந்துவிளங்கும ஓர் கன்னிகையைவிதிப்படி மணம்புரிந்து மனைவாழக்கையில மகிழ்ந்துவாழ்வது நியாயமாம். முப்பத்திரண்டு கவளம விழுக்காடு பகல இரவு என்னும் இரண்டு வேளைகளில் போசனமசெய்வதும ஐந்துவகையான யாகங்களைசசெயவதும் விதிக்கப்பட்ட நாள்களிலே தன்மனைவியை மருவுதலும் இவைபோல்வனவும் இல்வாழ்க்கையில் இருப்பவர்களுக்கு உரியவைகளாம். ஓமம் வளாத்தல் தெய்வயாகமாம். நீர்க்கடன் ஆற்றல் பிதிரயாகமாம். பூதபலியிடுவது பூதயாகமாம. வேதியர்க்கு அன்னமிடுவது மானிடயாகமாம். வேதம் ஓதுதல் பிரமயாகமாம். இந்த ஐந்துவகையான யாகங்களிலேபிரமயாகமானது மேறபட்டுவிளங்கலால வேதியர்கள் இந்தப்பிரமயாகத்தை அவசியம் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். விடியற்காலையில நித்திரை தெளிந்து எழுந்து. செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செவ்வையாய்ச்செய்து, நகரத்தின் புறத்தில் செல்லும தெய்வத் தன்மையுள்ள வேகவதிக்குச்சென்று நீராடி, இரண்டு வெள்ளைவேஷ்டி உடுத்துத் திருக்கண் மணிமாலையும் திருநீறும் தரித்துப் பின்பு தர்ப்பா சனத்தின்மேல் தங்கி வேதங்கள் மகிழும்படி மூன்றுதரம் ஆசமனம்செய்து வாயைத் துடைத்து முறையாகத் தொட்டுப் பண்ணுடன்கூடிய வேதங்களைக் கிரமமாய் வாசித்தல் வேண்டும். வேதங்கள் செய்த தபோபலத்தால் சூதவிருட்சமாகிக் குளிர்ந்தநிழலைத் தருவதனால் ஏகாம்பர நாதருக்கு இனிமை யுள்ளதான இந்தப்பிரமயாகம்

மற்றத் தருமங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்டு விளங்கும். ஆதலின் தங்கள் சத்திக்குத்தக்கபடி வேதத்தில் எவ்வளவாலும் வாசித்துக் காயத்திரி சதஉருத்திரம், பஞ்சாட்சரம் என்னும் மந்திரங்களை விதிப்படிகணித்து, எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல எங்கும் நிறைந்திருக்கும் சிவபெருமானைப் பூசிப்பதற்குவேண்டும் புஷ்பங்களாக கொய்து, கொண்டுபோய் வீட்டில் வைத்துவிட்டுப் பின்பு வீட்டிற்குரிய வேலைகள் எல்லாவற்றையும் செய்து, உச்சிவேளையில் சிவகங்கைக்குச் சென்று நீராடி அநுஷ்டானங்களை முடித்து, ஆலயத்துள் முறையாகச் சென்று திருவேகம்ப முடையவரைக் கண்டு தொழுது துதிசெய்து மீண்டு தன்வீட்டிற்கு வந்து, தன் தமார்த்த சிவ லிங்கமூர்த்தியை அன்புடன் பூசைசெய்து, சிவபூசைக்குச் சிறந்த அங்கமாய் விளங்கும் ஓமாக்கினியை வளர்த்து, அறமுதல் இளைஞர் ஈறான வைகளுக்குப் பலிகொடுத்துப் பிரமயாகம் முதலிய ஐந்து வகையான யாகங்களைச் செய்து, அவ்வுச்சிப் போதில் வந்த அதிதிகளை, உபசரித்து உண்பித்து, அதிதிகளுக்கு ஐயமிட்டு, நோயாளிகளையும் காப்பிணிகளையும் பிள்ளைகளையும் கிழவர்களையும் முந்தி உணணச்செய்து, பின்பு தன் சுற்றத்தாருடன் கூடி மகிழ்ந்து உண்பது தகுதியாம், உண்ணும்போது சிவ பெருமானைத் தியானித்துப் பிராணவாயுவினுல் உதராக்கினியை எழுப்பி, ஆகுதிச் செய்கைக்கு ஒப்பாகக் கறி, தயிர், நெய்யுடன் முப்பத்திரண்டு கவளம் உண்டு கை அலம்பித் தாம்பூலந்தரித்துப் பின்பு தன் சுற்றத்தாருடன் அன்பு மிகுந்து காஞ்சிப்புராணம் கேட்டல் வேண்டும். நான்கு வேதப் பொருள்களாய்க் கதைகளுக் கொலலாம் இடமாய அறம் பொருள். இன்பம் வீடென்னும் நான்கு பயன்களைத் தரும் திருவேகம்பர் மகிமையையும் காமாட்சிதேவி மேன்மையையும் விளங்கச் சொல்லுவது இதுவே. சாஸ்திர சாம்பிரதாயங்களையும் வருணாசிரம தாமங்களையும் நுட்பமாய்த் தெரிவிப்பதும் இதுவே. ஆதலின் இந்தக் காஞ்சிப் புராணத்தை எந்நாளும் பெரியோர் படிக்கக்கேட்பது முறைமையாம்.

கலவி கேள்விகளாற் சிறந்த பெரியோர்கள் சூரியன் அஸ்தமிக்கிற வரையில் வாசிக்கக்கேட்டு, அந்திவேளையில் செய்யும் அநுஷ்டானங்களை முடித்து, ஆலயத்திற்குச் சென்று திருவேகம்ப முடையவரைக் கண்டு தொழுது, வீட்டிற்குப் போய்ச் சமிதைகொண்டு அக்கினியை வளர்த்து, மனமகிழ்ந்து விருந்தினர் முதலானவர்களுடன்கூடி உண்டு, இரவில் தன் பத்தினியுடன் பள்ளியறையிற்சென்று பள்ளிகொள்வது முறைமையாம். பேரழகுவாய்ந்திருக்கும் பிறபத்தினிகளைத் தன்தமக்கை போலவும் தங்கைபோலவும் எண்ணக்கடவர். உருத்திரகணிகையரான தாசிகளைத்